

Giới thiệu Vô Song Kiếm

Bạn đang đọc truyện Vô song kiếm của tác giả Vô Danh trên website đọc truyện online.

Đêm Trùng Cửu...

Trên núi Chung Sơn ở Kim Lăng thành nam, quy tụ đến kệt hàng ngàn người ăn mỳ gà trẻ. Họ kẻ đứng người ngồi, hình như đang trông chờ gì đó. Trên bầu trời màu xanh đen, trăng thượng tuần lên cao, rồi lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đại Hội Cái Bang Vào Cuối Thu

Đêm Trùng Cửu...

Trên núi Chung Sơn ở Kim Lăng thành nam, quy tụ đến kệt hàng ngàn người ăn mỳ gà trẻ. Họ kẻ đứng người ngồi, hình như đang trông chờ gì đó.

Trên bầu trời màu xanh đen, trăng thượng tuần lên cao, rồi lên cao.

Đột ngột, trên đỉnh núi phát ra một tiếng hú dài, theo đó nghe một giọng trầm vang lên :

- Bang chủ giá lâm!

Tất cả dân chúng ăn mỳ đều đứng dậy ngay, cùng tiến vây tới một nơi bằng phẳng trên sườn núi.

Chín vị lão Cái bang tay cầm Đả Cầu bổng đứng nghiêm trước gió đêm.

Đứng giữa là một ông lão ăn mỳ tuổi cỡ thất tuần, tóc tai bù xù, mi to mắt bụi, ánh mắt thần oai ẩn hiện, trên mình mặc một bộ đồ rách màu xám tro, lưng đeo một bình hồ lô, hai tay cầm ngang một cây Cửu Tiết trúc bông. Lúc này trên mặt nở nụ cười hiền hòa, nhưng lại thể hiện đầy chính khí bất khả xâm phạm.

Lúc này, một ăn mỳ trung niên có thân hình khôi ngô đến trước vị lão này bậm tẩu :

- Khỏi bậm Bang chủ, bốn bang tới nay ngoại trừ Thất trưởng lão ra, các phân chi đã chủ đều có mặt đầy đủ.

Bang chủ Cái bang gật đầu, quay lưng nhìn tám vị trưởng lão phía sau, mi mắt hơi nhăn, bảo :

- Chư vị trưởng lão có biết Đào trưởng lão sao không đến chứ?

Tám vị trưởng lão đồng loạt lắc đầu, gương mặt thể hiện chẳng hiểu gì.

Người ăn mỳ trung niên lúc này lại bậm :

- Bang chủ, đệ tử Nam hạ nửa tháng trước trên đường đi có gặp Đào trưởng lão một lần tại Thái Nguyên, sau đó thì không thấy xuất hiện nữa.

Nói xong, hần đến trước Bang chủ nói nhỏ một hồi lâu.

Bang chủ Cái bang hừ nhẹ một tiếng, hai ánh mắt hiện thần quang, nhìn qua hiện trường một vòng, cất tiếng bảo :

- Bốn bang khi mùa đông đến, chiếu lệ từ bắc xuống nam, vì thế không thể không mở đại hội, để bố trí sắp xếp, chuyện quan hệ đến bí mật của bốn bang, vậy nếu có nhân sĩ ngoài bốn bang tại hiện trường, xin hãy nhanh chóng rời khỏi.

Đột nhiên, một sự xáo trộn trong Cái bang, chỉ thấy một thiếu niên tướng mạo tuấn tú thông minh, quần áo tả tơi từ tốn bước ra trước Cái bang Bang chủ, nắm tay cúi chào nói :

- Tiểu tử Hoàng Bác bái kiến Bang chủ.

Bang chủ Cái bang vẻ đầy kinh ngạc nói :

- Hoàng Bác? Nghe nói tại Hàng Châu có một vị thần đồng cỡ vậy tên Hoàng Bác có phải cháu không?

Thiếu niên buồn đau gật đầu nói :

- Dạ phải, tiểu tử lãnh tích giang hồ đã ba năm rồi.

Bang chủ Cái bang tỏ vẻ không hiểu nói :

- À cháu có chuyện muốn tìm lão đây chứ?

Hoàng Bác đáp :

- Tiểu tử đến đây, là do Đào lão tiền bối di thác.

Bang chủ Cái bang hai mắt mở to, tiến lên một bước lớn tiếng hỏi :

- Di thác? Cháu nói Đào trưởng lão...?

Hoàng Bác gật đầu nói :

- Dạ phải, Đào lão tiền bối đã qui tiên ở Đại Biệt sơn vào mấy hôm trước rồi.

Vô số tiếng kinh hồn ngạc nhiên, vang cả một vùng bầu trời.

Bất chợt Hoàng Bác cảm thấy trước mặt nhiều bóng người di động, tám vị trưởng lão Cái bang đã vây lên, cùng xúc động hỏi :

- Cháu à, Đào trưởng lão thật ra chết như thế nào?

Với giọng buồn rầu Hoàng Bác nói :

- Vài hôm trước, là ngày 29 tháng rồi, vào giữa giờ Ngọ, tiểu tử ở Đại Biệt sơn phát hiện ra Đào lão tiền bối nằm ngửa dưới một cây tùng cổ thụ, bên vai trái có một vết thương dài cỡ hai tấc. Nhưng Đào lão tiền bối hình như là bị trúng độc nặng, toàn thân hiện lên màu đen.

Một vị trưởng lão Cái bang bước trước một bước xúc động dùng hai tay nắm mạnh vào hai bả vai của Hoàng Bác, đau lòng hỏi :

- Do ai hạ thủ?

Hoàng Bác nhăn mi lại, chịu nhận đau đớn đáp :

- Lúc đó Đào lão tiền bối chỉ từng câu đứt đoạn nói với tiểu tử rằng, người giết ông ta chính là Vô Song bảo Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm, đồng thời yêu cầu tiểu tử đem Thất Tiết trúc bồng và Cửu Lão trúc bài một miếng vào đêm nay đem đến giao lại cho quý bang Bang chủ.

Hoàng Bác vừa nói, vừa từ trong mình rút ra một cây trúc bồng dài ba thước và một miếng trúc bài có khắc dòng chữ “Du ngoạn thiên hạ, thực tận tứ hải” hai tay trình lên Bang chủ Cái bang.

Sau khi lão Bang chủ nhận lấy, bỗng phát ra một tiếng cười lớn thật thảm khốc, giọng vang như tiếng chuông, chấn động cả một vùng trời :

- Ha ha ha... ha ha ha... được lắm Âu Dương lão nhi cuối cùng mình cũng rạch mặt nhau rồi.

Một vị trưởng lão có dị tật chân trước bước lên, mắt tỏa sát khí hỏi :

- Cháu à, Đào trưởng lão ông ấy có nói với cháu là ông ấy tại sao động thủ với tên Âu Dương tiểu tử không?

Hoàng Bác lắc đầu đáp :

- Dạ không, Đào lão tiền bối chỉ nói được vài câu thì... ồ không, ông ta cuối cùng hình như có nói gì “Tiên Cơ, Tiên Cơ” thì phải...

Tám vị trưởng lão ai ai đều tỏ vẻ đau buồn căm phẫn, nhìn nhau hội ý, cùng lên tiếng bẩm với Bang chủ :

- Thừa Bang chủ chúng tôi xin đi trước một bước.

Vừa dứt lời, tám vị trưởng lão đã nhảy xa ngoài ba trượng như sấm sét.

Bang chủ Cái bang đột nhiên lớn tiếng hô lên :

- Các vị trưởng lão, các vị hãy khoan đã!

Tám vị trưởng lão bất giác cùng ngưng thế phóng đi.

Bang chủ Cái bang mắt tỏ căm phẫn và lại thở dài một tiếng bảo :

- Các vị trưởng lão là người hiểu biết, lão đây không muốn nói chuyện không may cho mình, chờ đây chuyện xong xuôi, lão đây sẽ đích thân đi thôi.

Các trưởng lão bằng giọng nóng giận nói :

- Bang chủ, Cứu lão mà thất kỷ nhất, sao không đau lòng chứ?

Bang chủ trầm nghị nói :

- Đúng!

Các trưởng lão nói :

- Như vậy, Bang chủ...?

Bang chủ lại than một hơi nói :

- Hà, các trưởng lão tuy rằng ai cũng công lực thâm hậu nhưng Vô Song bảo vẫn không phải là nơi mà các trưởng lão có thể tùy tiện đến được, các trưởng lão nếu không muốn bốn mạng nhất bại đồ địa, thì mong hãy nhẫn nại nhất thời, lão đây sẽ không để các trưởng lão thất vọng.

Tám vị trưởng lão miễn cưỡng thối về chỗ cũ đứng.

Bang chủ Cái bang chuyển qua nói với Hoàng Bác :

- Cháu à, nếu không ngại dơ bẩn, thì ở lại đây một đêm thế nào?

Hoàng Bác suy nghĩ một hồi, lắc đầu đáp :

- Tiểu tử không phải là người của quý bang, rời khỏi đây thì tốt hơn, nhưng tiểu tử trước khi ra về, có một việc muốn thọ giáo Bang chủ, không biết Bang chủ dành ít thời gian cho tiểu tử không?

Lão Bang chủ không ngần ngại gật đầu ngay bảo :

- Có gì cháu cứ nói đi.

- Bang chủ có thể cho cháu biết ít nhiều về các nhân vật trứ danh ở đương kim võ lâm không?

- Ủa?

Bang chủ Cái bang nhìn kỹ lại Hoàng Bác ánh mắt xuất hiện một chút nghi hoặc, giọng trầm hồi lại :

- Cháu à, nội công của con nhận thấy cũng có mười năm công lực, sao đối với võ lâm chẳng rành chứ?

- Dạ phải, tiểu tử không phải là người võ lâm, đối với võ thuật càng chẳng biết gì cả, còn về nội công, là do sư phụ truyền thụ lúc tiểu tử mười sáu tuổi.

-Ồ, thật ra là như vậy, vậy cháu có nghe nói “Đông Kiếm Tây Dao Nam Quyền Bắc Chưởng Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi” câu này không?

- Tiểu tử đôi lúc cũng có nghe người ta nói qua, nghe nói đó là chỉ thiên hạ Ngũ đại kỳ nhân, nhưng cháu không biết họ là ai?

- Đông Kiếm Âu Dương Trường tức là Bảo chủ Vô Song bảo, người này kiếm thuật thiên hạ đệ nhất, đã liên tục năm lần đoạt chức thiên hạ Vô Song Kiếm.

- Tròi, là cha của Âu Dương Thừa Kiếm, kẻ sát hại Đào lão tiền bối?

- Đúng.

Lão Bang chủ mi mắt nhắm lại kể tiếp :

- Tây Dao Sa Mạc Vương Mê Tư Đạt, đao pháp võ lâm không ai hơn hẳn.

- Nam Quyền thì sao?

- Nam Quyền người ta gọi là Đái Lập Ông, tên Ông Lập, là người Nam Hải, quyền thuật ngạo thị võ lâm.

Lão Bang chủ ngưng một hồi, lộ vẻ tươi vui nói tiếp :

- Còn về Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi là chỉ Trường Bạch sơn Thiên Trì cốc Lung Tuyết đạo nhân, người này khinh công cao siêu không ai sánh bằng, lão này với lão ta rất là thâm giao, lão ấy tánh thích chơi cò, và cũng vài lần nhắc đến tên cháu đó.

- Thừa bang của ngài cũng chưa nhắc đến Bắc Chương là ai?
- Hừ lão đây tên Quy Đào, mấy chiêu về bùa đó chỉ là góp cho đủ số thôi.
- Ôi, xin tha tội tiểu tử hữu nhân bất thức Thái Sơn.
- Nói gì chứ, cháu à, muốn hỏi gì nữa không?
- Ngoài ra còn những nhân vật nào lợi hại nữa không?
- Có, thường xuất hiện trên giang hồ có Trúc Lâm thất duật, Giang Nam ngũ thiết, Tuyết Sơn Bạch nương nương... đây đều là võ lâm cao thủ thượng thặng, nhưng, so với năm lão nhi tại tôi, họ chỉ khoảng đỡ được mười chiêu.
- Thừa Bang chủ, trong số người này có ai dùng kiếm không?
- Không.
- Ngoại trừ Đông Kiếm Âu Dương Trường, không ai bằng kiếm thuật nổi danh trên giang hồ sao.
- Rất ít, hai mươi năm nay, ngoài thời gian năm năm một lần “Hoàng Sơn kiếm hội” không một ai muốn mang kiếm hành đạo giang hồ.
- Ôi..
- Cháu à, Vô Song bảo ngoại vô kiếm sĩ vậy thôi.
- Dạ, ờ...

Hoàng Bác nghe vậy đứng như trời trồng.

- Cháu à, nói với lão coi hỏi chuyện này để làm gì?
- Bang chủ có nghe một người tên Hoàng Tú Hinh không?
- Không có. Ông ấy là gì của cháu?
- Là cha của con đây.
- Cha của cháu cũng là kiếm sĩ à?
- Dạ phải, mười năm về trước, lúc cha con đi xa, có nói rằng đến Hoàng Sơn Sĩ Tín cốc đoạt vương miện Thiên Hạ Vô Song Kiếm không ngờ một đi không trở lại.
- Kiếm thuật của cha cháu cao lắm phải không?
- Dạ đúng, kiếm thuật của cha con có thể chém con chim đang bay trên trời rơi xuống.

Lão Bang chủ khẽ cười, Hoàng Bác nói tiếp :

- Ba năm nay tiểu tử đã đi khắp nơi tìm hỏi, mới biết lần “Hoàng Sơn kiếm hội” đó cha của con không hề tham gia, cũng có thể nói là, cha cháu trước khi đến Hoàng Sơn tham gia kiếm hội đã bí ẩn mất tích.

Lão Bang chủ trầm tư một hồi, bất chợt hỏi :

- Cháu à, mười năm về trước cha của cháu được mấy tuổi? Trên người có gì đặc trưng không?
- Lúc ấy cha của cháu ba mươi hai tuổi, bình thường thích mặc đồ màu vàng, nếu không mặc đồ màu vàng thì cũng phủ lên mình một tấm lúp vàng.

Lão Bang chủ mắt nở kỳ quang, buột miệng nói :

- Ôi, Hoàng Y kiếm khách!
- Bang chủ, ngài nói gì?
- Cháu à, lão đây tin lời con nói, nếu lão nghĩ không sai, mười năm trước đích thực có người đã gặp qua cha con và đã động thủ với ông ấy.

Hoàng Bác vui xúc động nhảy lên :

- Ôi, là ai? Mau cho cháu biết!

- Cháu à, đó là lão mới nhắc hồi nãy Trường Bạch Lung Kiếm đạo nhân đó, mười năm về trước lão này gặp một vị kiếm khách trẻ mặc áo màu vàng ngoài thành phủ Khai Phong, lúc đó Hoàng Y kiếm khách yêu cầu lão ấy cùng so tài, hai người cùng tìm đến một nơi thanh vắng để thí võ, hai bên đấu cờ chừng ngàn chiêu, Hoàng Y kiếm khách không đánh nữa.

Hoàng Bác khản trương hỏi :

- Cha cháu thua rồi hả?

Lão Bang chủ lắc đầu cười nói :

- Ô không, vì Hoàng Y kiếm khách nhìn thấy lão ta không chịu được chiêu nữa.

- Ha ha...

Hoàng Bác cười lên vui mừng.

Gương mặt lão Bang chủ nghiêm túc lại trịnh trọng nói :

- Cháu à, chuyện này là do lão đạo sĩ ấy nói lại với ta, còn vị Hoàng Y kiếm khách kia có phải là cha cháu hay không thì lão đây không dám đảm bảo?

Hoàng Bác hớn hờ trả lời :

- Nhất định đúng, nhất định đúng mà.

- Cháu à, cháu có thể đi Trường Bạch một chuyến, gặp lão đạo sĩ kia cầu chứng xem sao?

- Dạ tiểu tử đi đây.

Nói xong nắm tay cung chào, muốn rời khỏi ngay.

- Đừng vội, cháu à, Trường Bạch sơn vùng núi hiểm trở, và quanh năm tuyết phủ không tan, cháu lại không biết võ công, làm sao lên được?

Hoàng Bác mặt đầy vẻ tự tin đáp :

- Bang chủ hãy yên tâm, ba năm nay tiểu tử hầu như không ngày nào lại không leo núi.

Lão Bang chủ nghe vậy thì gật đầu nói :

- Thôi được, lão đây phải lên Vô Song bảo tìm Âu Dương lão nhi đánh lộn, không bao lâu cũng sẽ lên tiên trì uống Tuyết Hoa Lộ của lão đạo sĩ, chừng đó ta gặp nhau hãy nói nhiều hơn. Còn nữa, lão đạo sĩ ấy con người dễ dãi, duy trên bàn cờ lại rất háo thắng, nếu cháu có thể nhượng bộ, thì chắc có lợi cho cháu đó.

Lão Bang chủ vừa nói, vừa từ trong tay áo lấy ra một thẻ trúc bài bảo :

- Cháu à, Cừu Lão trúc bài này tạm cho cháu mượn, bốn bang tuy đã tạm dôi, nhưng còn không ít lưu lại phương bắc, nếu cháu có gặp khó khăn, có thể mang trúc bài này trước ngực, sẽ có đệ tử bốn bang nghe cháu chỉ bảo. Thôi, cháu lên đường đi.

Hoàng Bác bái nhận trúc bài, chạy theo hướng xuống núi. Sau đó Cái bang đại hội được bắt đầu.

Sau đó không lâu, trên giang hồ đồn đại một tin rung trời, toàn quốc đệ nhất đại Cái bang Bang chủ Phục Ma Thần Cái Quy Đào sẽ phụ hội Nhạn Đăng sơn Bắc Vô Song bảo khiêu chiến với thiên hạ Vô Song Kiếm Âu Dương Trường.

Hai vị võ học tôn sư cái thế này, đã chưa so tài nhau trên hai mươi năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thiên Trì Cao Nhân

Giữa mùa đông,

Trường Bạch sơn, tuyết rơi không ngừng.

Kỳ phong hiểm cốc, vòng ôm tròn một thiên trì xanh biếc.

Trên một sườn núi ở Thiên Trì đầy hiểm trở, một đỉnh cổ trổng vắng không thể che tuyết trắng, sừng lập như một nhân sĩ kiêu ngạo.

Giữa trên đỉnh có một tấm biển đề dòng chữ: “Tây Tâm Đỉnh” hai bên trụ đỉnh có hai liễn đối ghi “Xả tương kỳ đạo nhật - Ứng dụng tử vi niên” (Nói chơi cò qua ngày tháng, dùng rượu qua tháng ngày) chữ viết nhập một tam phân đầy vẻ hùng tráng bất khuất.

Trong đỉnh không bàn không ghế, nhưng có một gốc gỗ tùng ngàn năm đặt ngay giữa, trên mặt gạch vẽ mười chín đường nét bàn cờ. Trên bàn cờ có hai hộp tròn bằng gỗ, dưới đất tuyết phủ cả gang, ẩn hiện hai tấm nệm tròn, nói đúng hơn, đây là một bàn cờ thiên nhiên thể hiện vẻ phong nhã bất thường.

Khoảng giữa giờ Ngọ, trên đường đi đột nhiên xuất hiện một thiếu niên tuấn tú vào khoảng 16, 17 tuổi.

Anh ta mày kiếm tinh mục, răng trắng môi đỏ, cử chỉ phóng khoáng tuy đồ mặc trên mình đã rách cũ nhưng vẫn thể hiện tính khí phi phàm. Khi anh ta nhìn thấy tấm bảng treo giữa đỉnh, tinh thần cảm thấy phấn chấn, hoan hô một tiếng chạy thẳng lên.

- Ta tìm được rồi, ta tìm được rồi, đây nhất định là đỉnh dùng để thi cò của Lung Tuyết đạo nhân... Ủa? Ông ấy đi đâu rồi?

- Ôi, Lung Tuyết đạo trưởng, Lung Tuyết đạo trưởng.

Anh ta la gọi một hồi lâu, chẳng nghe gì cả sau đó anh ta dùng tay làm sạch tuyết trên bàn cờ và nệm ngồi, rồi ngồi xuống nệm tay dưới, nhắm mắt vận khí dưỡng thần. Khoảng một lát sau, bất chợt cảm giác trong mình trở nên ấm cứng, mở mắt nhìn bất giác hoảng kêu lên một tiếng, chỉ thấy nệm ngồi phía đối diện, không biết từ lúc nào đã ngồi một lão đạo nhân toàn thân diện mạo thanh kỳ, thể hình cao lớn.

Anh ta vừa muốn đứng dậy bái kiến, chỉ thấy lão đạo nhân mỉm cười đưa tay quơ nhẹ, đã cảm thấy như bị sức lực thiên cân đè nén hai vai không thể cử động được.

- Cháu bé kia, đã vào đỉnh này, không cần xưng tước nên danh đâu, ngươi cầm nút cờ trắng hay nút cờ đen?

Anh ta mở hộp gỗ ra lấy hai hộp cờ đen đặt ngay hai góc bàn cờ, rồi cười nói tiếp :

- Lâu nay nghe nói đạo trưởng là cao thủ cờ vậy, mong hãy hạ thủ lưu tình.

Lão đạo nhân cũng đặt lên hai nút cờ trắng, vừa cười bảo :

- Nói vậy, chúng ta không ai nể tình ai cả, vô.

Anh ta khẽ cười, tay phải cầm một nút đen, chỉ nghe một tiếng “bặc”, nước thứ nhất đã hạ ngay điểm nhiên nguyên, thật là khí thế đoạt nhân.

Lão đạo nhân mặt đầy nghiêm túc, chau mày nói :

- Ủa, tiểu tử, hà xá vi di lai?

Anh ta cười hồn nhiên đáp :

- Đạo trưởng, là hữu xả vi di lai đó.

Lão đạo nhân “hừ” một tiếng, hạ một cờ kẻ điểm thiên nguyên.

Anh ta không ngần ngại hạ thêm một nước cờ.

Lão đạo nhân cũng không suy nghĩ theo tiếp.

Một ván cờ đã chiến vô cùng đặc sắc bắt đầu.

Lúc đầu, hai bên hạ cờ nhanh như gió.

Sau đó, lão đạo nhân trầm tư suy nghĩ từng nước cờ một.

Anh ta thấy vậy, tùy tiện đi đại một bước, thoát đầu lão đạo nhân nở lại nụ cười tươi tỉnh, về sau đặc ý miệng vang tiếng hót không lời. Cuối bàn cờ, nút đen thắng một nước cờ. Lão đạo nhân hô lên một tiếng vang rồi nhún mình nhảy xuống thiên trì cách bách trượng phía dưới.

Anh ta hốt hoảng la lên :

- Đạo trưởng, ngài...

Nhưng thân hình lão đạo nhân đã biến mất.

Anh ta cảm thấy vô cùng bối rối, nước mắt chảy dài xuống má nói :

- Trời! Tôi không nên ăn lão bàn cờ này, không ngờ lão ta giận đến nỗi nhảy xuống thiên trì tự sát, chuyện này chắc hết hy vọng rồi.

Đang lúc tỏ vẻ vô cùng ân hận, bất chợt lại thấy lão đạo nhân từ phía dưới chui lên, tay cầm một bình rượu cũ kỹ tào nhả, tay kia cầm một đĩa thịt lạp và nhiều trái quả tươi, nhìn anh ta vui cười bảo :

- Bé trai kia, ngươi ăn cờ rồi mà còn khóc chi nữa?

Anh ta vừa kinh ngạc vừa hồ thẹn, dờ khóc dờ cười nói :

-Ồ, tiểu tử còn tưởng rằng...

Lão đạo nhân về nói trên chóc :

- Ủi, tưởng là lão đây tự sát phải không? Thật là thiên kiến của hài nhi, lão đạo đây quân tử không cơ ban đầu, chờ tí nữa chơi tiếp một ván, để ngươi biết lợi hại của lão.

Lão đạo nhân bày thức ăn uống lên bàn cờ, từ trong áo lấy ra đĩa và ly bằng tre, cầm bình rượu lên đổ, chỉ thấy rượu rót vào trong ly màu sắc như hồ phách, màu trong thấy đáy, bốc mùi thơm phức, ngửi vào thấy khỏe khản ngay.

Lão đạo nhân đưa một ly cho anh ta, bảo :

- Đây là rượu Tuyết Hoa Lộ do lão đạo đây tự chế, vô...

Anh ta hai tay nhận cầm ly hơi uống cạn :

- Rượu ngon thật!

- Bé này, ngươi cũng thích uống rượu chăng?

Lúc tiểu tử ở nhà, các vị chú bác thường hay rủ tiểu tử đến uống rượu trên thuyền tại tây hồ.

- Vậy ta đổ ngươi một cái, thế nào gọi là rượu?

- Rượu, là có thể chỉ phối thiện ác của con người.

- Tốt, đổ thêm cái nữa, uống rượu có gì kỳ diệu không?

Anh ta trầm nghĩ hồi lâu, cao giọng đáp :

- Việc uống rượu, là vấn đề học vấn và trình độ, chứ không phải là việc ăn uống. Con người xử thế, động, tĩnh, tiếng nói và trầm lặng đều là học vấn, và trong đó thâm thiết nhất là sự hữu ích của rượu đối với mình. Uống rượu theo mức lượng của mình, sẽ làm cho con người càng thêm yêu đời hơn.

Lão đạo nhân gật đầu khen ngợi, bất chợt hai mắt ngời sáng hỏi :

- Bé trai này, ngươi có phải là Hàng Châu thần đồng Hoàng Bác?

- Dạ, đạo trưởng ngài biết đoán à?

Lão đạo nhân vỗ tay cười to nói :

- Như vậy, nhất định là cha quý ăn mỳ già kia đã bảo ngươi đến có phải không?

Hoàng Bác cười đáp :

- Tiểu tử đúng là do Quy bang chủ chỉ dẫn đến, nhưng mà đạo trưởng...

- Chẳng có gì hay ho, Lung Tuyết lão đạo tôi chỉ có nhắc ngươi trước mặt lão ăn mỳ thôi. Ha ha ha ha ha, không ngờ lão ăn mỳ lại muốn phá đám lão đây.

Lung Tuyết đạo nhân dứt cười, lại rót thêm cho anh ta một ly rượu Tuyết Hoa Lộ, sau đó chỉ vào đĩa thịt lạp nói :

- Ăn đi, ngươi không đói bụng sao?

Hoàng Bác cầm đĩa gấp lên miếng thịt vừa nhai vừa nói :

- Thừa đạo trưởng, tiểu tử lần này đến đây là...

- Như vậy, người hữu vi đi lại phải không?

- Thừa đạo trưởng, tiểu tử nghe Bang chủ nói, hồi mười năm trước, đạo trưởng có gặp một vị Hoàng Y kiếm khách tại phủ Khai Phong, đồng thời so tài nhau?

- Đúng, nhưng Hoàng Y kiếm khách là gì của người?

Hoàng Bác xúc động đáp :

- Dạ, người ấy chính là cha ruột của tiểu tử đây, đạo trưởng nhìn xem tướng mạo tiểu tử có giống không?

Lão đạo nhân ngước mặt lên nhìn mặt đầy vẻ vui mừng nói :

- Đúng là người có gương mặt giống Hoàng Y kiếm khách.

Hoàng Bác xúc động nói :

- Sau khi cha tiểu tử so tài với đạo trưởng, không hiểu vì lý do gì mà đã mất tích đến nay?

- Bộ người có hoài nghi gì đến lão đạo này sao?

- Dạ thừa đạo trưởng, tiểu tử không bao giờ có ý nghĩ như vậy.

Lão đạo nhân nói :

- Nếu nói về võ công, trên thiên hạ giang hồ chắc khó có ai có thể đụng đến ông ta một cọng lông chân. Thật là khó hiểu! Còn đối với tui lão đây thì người có thể tin rằng, như lão đạo đây hơn bốn mươi năm nay cùng với “Đông Kiếm Tây Dao Nam Quyền Bắc Chưởng” đã so tài qua biết bao lần, nhưng chưa lần nào bị ép vào thế hạ phong như khi so tài với cha của người... Ha ha ha, lão đạo đây đã thực sự cảm nhận được mùi vị thất bại, rất may là...

Hoàng Bác bất giác xen vào nói :

- Đạo trưởng, lúc ấy ngài không có hỏi tên họ của cha cháu hay sao?

- Có chứ, nhưng cha cháu chỉ nói chờ khi tháng tới đoạt được chức Thiên Hạ Vô Song kiếm thì lúc đó sẽ biết tên ông ấy thôi. Nghe nói như vậy, lão đạo đây rất là vui mừng.

- Vui mừng???

- Đúng rồi, tiểu tử người không biết khi Âu Dương lão nhi đoạt được chức vị Thiên Hạ Vô Song kiếm hơn ba mươi năm nay, lão đã tỏ ra thật phách lối như muốn chiếm chánh điện của Ngọc Vương đại đế trên trời vậy.

- Tức là Vô Song bảo ngoại vô kiếm sĩ.

- Đúng, cho nên lão đạo đây vừa nghe cha người nói muốn tham gia Hoàng Sơn kiếm hội, trong bụng nghĩ tính phen này Âu Dương lão nhi chắc là phải toi thôi, không ngờ cha người lại không thấy xuất hiện, làm cho lão buồn suy nghĩ mấy năm không ra...

- Đạo trưởng, theo ngài nghĩ cha cháu có phải là đã...

- Chuyện này, rất khó suy đoán... người có biết lai lịch sư môn của cha người?

- Nghe mẹ cháu nói lại, cha cháu vì không đậu tú tài, lúc hai mươi tuổi được một lão vô danh nhận làm đệ tử...

- Vô danh lão nhân?

- Mẹ cháu chỉ nghe cha cháu kể sơ lược thôi, nói là lão vô danh ấy là người đã mất hết võ công.

- O, lão đây suy nghĩ coi...

Lung Tuyết đạo nhân nhắm hai mắt lại, trầm lặng suy tư...

Ngay lúc này, trên sườn núi băng xa kia, đột nhiên truyền đến một giọng âm vang như rỗng găm vang cả khu trời, rất lâu không dứt, Hoàng Bác thoáng chút bối rối, Lung Tuyết đạo nhân đã mở to mắt cười nói :

- Tiểu tử, lão ăn mày đến kìa.

Hoàng Bác mừng vui nói :

- Ôi, Quy bang chủ nhất định đã đánh bại Đông Kiềm..

Lung Tuyết đạo nhân hết hồn nhảy lên nói :

- Tiểu tử ngươi nói gì? Lão ăn mày với Âu Dương lão nhi đấu võ?

Hoàng Bác gật đầu nói :

- Dạ phải, mấy tháng về trước, trưởng lão Cái bang Đào lão tiền bối đã bị con của Đông Kiềm Âu Dương Thừa Kiềm giết chết rồi.

Lung Tuyết đạo nhân hỏi :

- Ủa? Có chuyện này?

Một giọng nói hùng hồn vang lên :

- Không sai, lão đạo.

Lung Tuyết đạo nhân không cần quay đầu lại, cười nói :

- Lão ăn mày này, người vẫn khỏe chứ?

Hoàng Bác theo hướng nhìn ra, chỉ thấy Bang chủ Cái bang Phục Ma Thần Cái Quy Đào đã xuất hiện trên sườn núi xa cỡ mười trượng phía Đông, tay cầm Đả Cầu bổng bước đến Tây Tâm đình.

Hoàng Bác vội đứng dậy hành lễ nói :

- Bang chủ, ngài đến rồi à.

Phục Ma Thần Cái bước vào đình, đặt đít ngồi đại dưới đất bị phủ tuyết, cầm lên bình rượu trên bàn cờ, kê hống ọc hết một hơi.

Lung Tuyết đạo nhân nhìn Hoàng Bác cười hỏi :

- Tiểu tử, đây gọi là kiểu uống như lừa.

Phục Ma Thần Cái để bình rượu xuống, mở miệng cười to nói :

- Lão đạo sĩ, ngươi đau lòng sao?

Lung Tuyết đạo nhân liền bảo :

- Lão ăn mày, người đau lòng đó là ngươi.

Phục Ma Thần Cái lại nổi lên một giọng cười hô hô, sau đó chuyển qua nói với Hoàng Bác :

- Cháu đến đây được bao lâu rồi?

Hoàng Bác trả lời :

- Dạ bẩm cháu đến hồi giữa giờ Ngọ.

Phục Ma Thần Cái :

- Đối với việc cha cháu.

Lung Tuyết đạo nhân ngắt lời :

- Lão ăn mày à, Đào trưởng lão tại sao lại bị con của Đông Kiềm giết?

Phục Ma Thần Cái lắc đầu than :

- Chuyện này lão đây đến giờ vẫn chẳng hiểu?

Lung Tuyết đạo nhân :

- Vậy, cứ nói chuyện đánh lộn với Đông Kiếm trước đi.

Phục Ma Thần Cái hừ một tiếng nói :

- Lão đạo sĩ, ngươi tưởng rằng ta bị thua bởi Âu Dương Trường sao?

Lung Tuyết đạo nhân nhún vai cười :

- Bại chắc là đến nỗi, nhưng lần này các người không lẽ chỉ là thí võ sao?

Phục Ma Thần Cái gật đầu :

- Không sai, lúc đầu Âu Dương Trường giỡn mặt, nói ai bị con hấn giết thì kêu lão đây cứ tìm con hấn đấu chiêu.

- Ha ha, vui thật, sau đó thế nào?

- Lão dùng lời chọc hấn, hẹn đến đấu trên Đại Biệt sơn, không đi coi như thua.

- Hấn đương nhiên là đi, nhưng sau đó thế nào?

- Lão đã đấu với nó hết ba ngày ba đêm, kết quả tổn thương một nhân mạng.

- Cái gì? Âu Dương Trường bị người đánh chết?

- Ồ không.

- Lão ăn mày đang giờ trò gì?

- Lão đạo này, ngươi nói khi trên chiêu thức bất phân thắng bại thì phải làm sao giải quyết?

- Chắc là tỉ đấu nội công chứ gì?

- Không sai, đến buổi sáng thứ tư, đang lúc chúng ta tỉ đấu nội lực, đột nhiên phát hiện có nhân vật võ lâm đến gần.

- Ai?

- Chỉ nghe tiếng “đánh” một chiếc lá cây liền bay ngay đến lão.

- Có người giúp Đông Kiếm?

- Lão ta quơ nắm lá cây chỉ thấy trên đó có ghi dòng chữ: “Quy bang chủ, Lưỡng ngư tranh đấu, Ngư nhân đắc lợi, Tây Dao Mễ Tư Đạt lên nhìn này giờ đó. Giang Nam Thiết Tàn Khách Trương Thiên La kính bạch”.

- Hừ, Sa Mạc Vương lại hạ lưu đến thế?

- Mễ Tư Đạt từ lâu đã có mưu mô, rất mong muốn tụi lão mình chết sớm, lúc đó lão đây rất là phần nộ, hô to: “Mễ Tư Đạt, ngươi hãy mau chui ra”.

- Hấn có ra chứ?

- Không, lời đáp lại là tiếng kêu thảm khóc, lão đây chạy đến xem, thì thấy Mễ Tư Đạt đã dùng chân đạp nát đầu Thiết Tàn Khách Trương Thiên La rồi.

- Vô lượng thọ Phật.

- Mễ Tư Đạt phát hiện lão đây chạy đến, rút ngay Ngân luân bản nguyệt đao, nở nụ cười hung tợn tiến đến chỗ lão.

- Nguy rồi, Mễ Tư Đạt là quân sinh lực mà.

- Ồ, lúc đó lão đây thật không biết mình có đỡ nỗi “Đoạn Phách Thập Bát Đao” của hấn không, rất may là ngay lúc ấy Âu Dương Trường ở phía sau chạy đến, hỏi lão Mi muốn gì.

- Ha ha, bất ngờ, bất ngờ thiệt.

- Lão đạo sĩ, ngươi có nghĩ tới không, nếu lão đây tiêu tòng, thì Đông Kiếm Âu Dương Trường cũng phải ỉm cù tòi thôi?

- Hay quá, Âu Dương Trường thật nhanh trí hơn người.

- Bởi vậy, Sa Mạc Vương rốt cuộc không dám ra tay, chỉ nói vài câu cho đỡ quê rồi nhún người đi mất, còn lão ta và Âu Dương Trường vì e Mễ Tư Đạt quay trở lại mà tạm ngừng cuộc đấu. Và trước khi lão quay về, nhất thời kích động, nên đã địt hết một cái hơi thúi.

- Cái gì, đặt thứ?

- Ta nói: Âu Dương lão nhi, thực tế chúng ta vẫn không phân thắng bại, lão đây năm năm sau nhất định sẽ dạy một đệ tử, lúc đó để tiểu bối tự giải quyết thôi.

- Lão ăn mày, người nói dóc cho dữ, phải biết rằng Hồ phụ xuất Hồ tử, con đã được năm phần của cha nó đó.

- Không sai, thằng tiểu tử kia không những là người kỳ tài luyện võ, và cũng rất là bảnh trai.

Lung Tuyết đạo nhân nhìn lướt qua Hoàng Bác nói :

- So với tiểu tử này thế nào?

Phục Ma Thần Cái cũng dòm dòm Hoàng Bác cười nói :

- Tương đương với nhau, nhưng mà tiểu tử kia tâm tính thâm độc chắc chắn còn hơn cha của nó.

Lung Tuyết đạo nhân cau mày nói :

- Như vậy là nguy rồi, lão xem người trong thời gian năm năm làm sao mà dạy được một đệ tử ra chứ?

Phục Ma Thần Cái than :

- Hỡi ơi, chỉ tại lão tôi bình thường hay làm biếng, năm người lão nhi trong tụi mình, con của Đông Kiếm không nói, nghe nói Tây Dao cũng dạy được một đệ tử xuất sắc, và con của Nam Quyền Ông Lập, lão đây cũng đã tận mắt nhìn thấy qua...

- Lão ăn mày người đã từng đi Nam Hải?

- Ồ, trong Giang Nam ngũ thiết, lão tứ Thiết Tàn Khách Trương Thiên La là em vợ của Nam Quyền, Trương Thiên La đã vì lão mà mất mạng, lão đương nhiên phải đi một bận Nam Hải chứ.

- Hô hô, này lão người có gặp qua Ông đại tẩu không?

- Mẹ kiếp, con mụ nó thấy lão đẩy mình mấy dơ hầy, liền lập tức chạy ra gõ lu gạo kêu um trời, miệng nói là hết gạo rồi.

- Đúng là như ta đã đoán.

- Chờ khi lão ta với Ông lão nhi nói ra nguyên do, mụ ấy lại dùng chiêu đàn bà chửi lộn vừa khóc vừa mắng lão ăn mày không nên đánh với Đông Kiếm.

- Vô lượng thọ Phật, đàn bà là thứ gì mà rất quái gở.

- Đúng mà, Nam Quyền luyện công lực ngoại môn, cứng đầu cứng cổ thấy mẹ.

- Đại Lập Ông sợ vợ đã vang danh tứ hải từ lâu rồi.

- Hừ, lão ăn mày tôi xem vậy thực là sai mất. Ủa lão đạo sĩ, chúng ta nói đến đâu rồi.

Hai vị võ lâm kỳ nhân chịu hết nỗi nhìn nhau nở hòng cười. Một hồi, Lung Tuyết đạo nhân lại bay xuống sườn núi lấy thêm một bình rượu Tuyết Hoa Lộ, lão tiểu ba người uống được một lúc, Lung Tuyết đạo nhân bắt chợt nói với Phục Ma Thần Cái :

- Lão ăn mày, tiểu tử này nói kiếm thuật của cha nó là do một vị vô danh lão nhân đã mất công lực chỉ dạy ra. Trong võ lâm tiền bối, người có biết ai đã bị mất hết đi công lực không chứ?

Phục Ma Thần Cái suy nghĩ một hồi nói :

- Hai mươi mấy năm trước, nghe nói kẻ hành tung kỳ dị “Thiên Diện Quái Nhân” bị người ta ám hại mất đi công lực, nhưng mà, người này không giỏi về kiếm thuật...

Lung Tuyết đạo nhân tự vỗ bấp đùi một cái nói :

- Tiểu tử, nội công của người có phải là do cha người chỉ dạy không?

Hoàng Bác đáp :

- Dạ phải, lúc tiểu tử sáu, bảy tuổi cha đã dạy cho công phu luyện khí, là như vậy đây.

Nói xong, xếp chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, nghi thần nội thị, hai tay đưa ngang bằng ngực, lòng bàn tay hướng ra, co rút từ từ bằng một động tác

liên hoàn.

Hai vị võ học tôn sư nhìn thấy đều sắc diện thay đổi ngay. Phục Ma Thần Cái liền nói :

- Dù rồi, con à.

Hoàng Bác ngạc nhiên ngưng ngay động tác nói :

- Bang chủ, ngài đã biết rồi à?

Phục Ma Thần Cái ừ một tiếng, mắt nhìn qua Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Lão đạo sĩ, xem ra mười năm về trước võ lâm đã xảy ra một vụ kỳ án.

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu than rằng :

- Hỡi, thật không ngờ Hoàng Y kiếm khách lại là truyền nhân của Khuất Tín, lão đây thật là ngốc.

Phục Ma Thần Cái cười nói :

- Khuất Tín lúc mất tích chúng ta còn chưa ra đời mà, lão đạo sĩ đừng mắc cỡ chi.

Hoàng Bác tỏ vẻ không hiểu nói :

- Bang chủ, đạo trưởng, Khuất Tín là ai vậy?

Phục Ma Thần Cái hưng phấn nói :

- Con à, hãy nghe lão ăn mày kể một truyện cổ truyện võ lâm, tuy rằng câu chuyện này không có cha của con nhưng với lai lịch sư môn của con rất hệ trọng đó.

Khoảng trăm năm về trước, trên võ lâm xuất hiện một vị hăng cổ Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch, người này suốt cuộc đời nghiên cứu sáng lập một bộ “Đu Long kiếm pháp”, nghe nói kiếm pháp này nơi mà kiếm khí đến, chim bay trên trời cũng bị kiếm khí chém thành đôi.

- Lão ăn mày này sanh trễ, không thể nói ra được sự diệu kỳ của chiêu thức trong kiếm pháp này, nhưng nội công độc môn của Lưu Thái Bạch là ai cũng biết đến, vì môn nội công này với các nội công của các môn phái khác đều khác hẳn. Khi hành công hai tay cần phải liên hoàn vận động không ngừng, đó là Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp mà cha của con đã truyền đó.

- Lúc đó Lưu Thái Bạch dùng môn “Đu Long kiếm pháp” này hoành bá thiên hạ vô địch thủ, được các môn phái tôn xưng là Thiên Hạ Vô Song Kiếm, cho đến khi năm đại thọ một trăm lẻ tám tuổi của lão tiên bối này, tiên bối đột nhiên tuyên bố trước mọi người là mình sắp đến đại hạn, mong rằng trước ngày mình tạ thế tụ tập các danh thủ kiếm thuật khắp nơi, để ở tại Hoàng Sơn Thi Tín phong cử hành một lần kiếm thuật đại hội. Tiên bối tự nguyện tặng lại danh hiệu Thiên Hạ Vô Song Kiếm cho người thắng cuộc.

- Ý kiến này tất nhiên là Lưu Thái Bạch mong muốn truyền nhân duy nhất của mình là Mỹ Tu kiếm khách Tư Mã Tùng có thể danh chánh ngôn thuận thừa kế danh xưng Thiên Hạ Vô Song Kiếm của mình. Không bao lâu, Hoàng Sơn đại hội đã diễn ra thuận lợi. Tinh hoa kiếm thuật của các môn phái đều tụ họp tại Hoàng Sơn Thi Tín phong, qua bảy ngày so thí, kết quả, Tư Mã Tùng quả nhiên liên tục thắng mười tám vị kiếm khách nổi tiếng trên toàn võ lâm, được thừa kế tôn xưng danh hiệu Thiên Hạ Vô Song Kiếm.

Sau đó không lâu, một đời kiếm khách Lưu Thái Bạch đã tạ thế. Và sau đó không lâu nữa, có vài vị kiếm thuật danh gia đề xuất cần lưu truyền quảng bá, nên Hoàng Sơn kiếm hội phải năm năm được tổ chức một lần.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Tư Mã Tùng nhất trí. Cho nên, sau đó trong hai mươi năm, Hoàng Sơn kiếm hội được cử hành bốn lần, và Tư Mã Tùng vẫn với chiến tích toàn thắng duy trì được danh hiệu Thiên Hạ Vô Song Kiếm.

- Đây là chuyện cách đây đã tám mươi năm rồi, lúc đó Tư Mã Tùng đã chín mươi mấy tuổi, Tư Mã Tùng theo cách thức của sư phụ mình, Lưu Thái Bạch, lệnh cho đệ tử của mình là Khuất Tín tham gia Hoàng Sơn kiếm hội, mong chiến thắng bảo vệ được chức vô địch.

- Khuất Tín lúc đó tuổi khoảng hai mươi lăm, tướng mạo hào hoa phong nhã, không phụ lòng của sư phụ mình đã tiếp tục kế thừa danh hiệu Thiên Hạ Vô Song Kiếm, nhưng không đầy hai năm sau đó, sau khi Tư Mã Tùng qua đời, vị Vô Song kiếm khách trẻ tuổi này đột nhiên mất đi tông tích.

- Nhưng, Hoàng Sơn kiếm hội không vì thế mà chấm dứt, sau đó trong thời gian bốn mươi năm, Không Động thần kiếm Du Hạo liên tiếp chiếm danh hiệu được bốn kỳ, sau đó Đoạt Hồn Kiếm Tôn Bộ Phong lại giết chết Lý Bạch Vân liên tục chiếm danh hiệu ba nhiệm kỳ. Sau cùng Âu Dương Trường xuất hiện, tiểu nhi này sử dụng một môn “Thiểm Điện thập tam kiếm pháp” chỉ trong mười chiêu đã giết hạ ngay Tôn Bộ Phong, cho đến hôm nay, hắn đã liên tục giữ danh hiệu được sáu nhiệm kỳ, có thể nói ngoại trừ phái của Lưu Thái Bạch, là kiếm thuật kỳ tài số một hiện nay.

Phục Ma Thần Cái nói đến đây, thần sắc mình miễn nhìn Hoàng Bác nói :

- Con à, cha con truyền lại cho con đúng là Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp, sự thừa kế kiếm thuật của Khuất Tín là không thể chối cãi nữa, nhưng mà

Khuất Tín bị mất hết công lực, đó là một điều khó hiểu.

Hoàng Bác buồn đau cuối đầu xuống khẽ nói :

- Như vậy, cha của con tại sao lại mất tích chứ?...

Một không khí ngột ngạt buồn buồn phủ đầy khắp Tây Tâm Đình, và tâm hồn của cả ba người lão thiếu.

Màn đêm buông xuống..

Trời sập tối lại, tuyết càng rơi càng dày đặc.

Phục Ma Thần Cái chịu không nổi không khí buồn buồn này, to tiếng nói với Lung Tuyết đạo nhân :

- Lão đạo sĩ, nếu lão ăn mày đây tự khoe là khinh công đệ nhất thiên hạ chắc là nguoi nhất định đánh với ta sống chết có phải không?

Lung Tuyết đạo nhân cười khẽ nói :

- Đầu sống chết chắc không nổi nào, nhưng lão đây phải ăn nguoi mới được.

Phục Ma Thần Cái nhìn Hoàng Bác nói :

- Con à, nếu muốn tìm tung tích của cha con, Vô Song bảo là con đường đáng suy nghĩ.

Lung Tuyết đạo nhân nghe thấy vậy hơi lạ mới nói :

- Lão ăn mày, tùy tiện nghị kỵ người không được đấy.

Phục Ma Thần Cái quē đỏ cả mặt nói :

- Hừ, Đông Kiếm Âu Dương Trường cũng chẳng hpair là quân tử gì.

Lung Tuyết đạo nhân thâm nghĩ một hồi cũng gật đầu đồng ý.

Hoàng Bác kiếm mày nhướn lên, mắt nhìn hai vị kỳ nhân nói :

- Hai vị tiền bối, tiểu tử nếu muốn học võ, có xứng đáng sự đào tạo không?

Lung Tuyết đạo nhân đành nói :

- Chẳng những xứng đáng, mà lão ăn mày đã nóng cả ruột nãy giờ rồi.

Phục Ma Thần Cái cười nói :

- Lão đạo sĩ, nguoi hình như đầu phải con lải trong bụng lão chứ?

Lung Tuyết đạo nhân có ý tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Lão ăn mày, chẳng lẽ nguoi chưa có thể quyết định nhận nó làm đệ tử?

Phục Ma Thần Cái gật đầu đầy vẻ không được tự nhiên.

Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy quá mừng vui, bảo với Hoàng Bác ngay :

- Tiểu tử, nếu lão kia không cần nguoi thì lão đây nhận nguoi làm đệ tử ghen.

Phục Ma Thần Cái nghe vậy, bất giác run cả người lên, chỉ thẳng vào mặt lão đạo chửi :

- Lão đạo sĩ, nguoi đừng có lộn xộn trước lão ăn mày này, bé trai này do lão tôi gặp mặt trước.

Lung Tuyết đạo nhân chau mày cau lại, bàn tay xòe ra nói :

- Lão ăn mày, bé trai là do nguoi gặp trước, đệ tử lại là do ta nhận trước mà, như vậy phải tính sao đây?

Phục Ma Thần Cái buột miệng liền nói :

- Hai lão già không chết tại mình mỗi người chơi vẽ một món, để bé nó tự lựa chọn thôi.

Lung Tuyết đạo nhân vỗ vào đùi một cái nói :

- Tốt lắm, để lão đây trước...

Lung Tuyết đạo nhân đứng thẳng người lên, hai tay tự nhiên, vai không thấy nhích, chân không cúi xuống, thân hình như bị gió thổi bay ra ngoài đình dưới đất đầy tuyết phủ, bàn chân dính chút tuyết rơi, bước đi bước ngừng thật chậm chạp vừa bách bộ vừa lắc đầu vừa trầm ngâm một bài thơ :

- Hữu mai vô tuyết bất tinh thần, hữu tuyết vô thi tục lão nhân.

- Nhật mộ thi thành thiên lai tuyết, (...) mai đồng tác thập phân xuân.

....

Phục Ma Thần Cái nói nhẹ tiếng với Hoàng Bác :

- Con à, đây là sự thể hiện tốt đỉnh về khinh công của lão đạo sĩ, con phải xem kỹ chút.

Hoàng Bác hoài nghi nói :

- Bang chủ, khinh công không phải là chủ nhanh chứ?

Phục Ma Thần Cái lắc đầu nói :

- Được, chậm, và sự tối cực của “nhanh” chỉ có thể nhanh không chậm đó chỉ là hạng thấp thôi. Lão đạo sĩ có hai môn võ rất lợi hại, một tên là “Tuyết Hoa bộ” hai tên là “Mai Hoa chỉ”, hai môn võ này khi so tài thực tế mới cảm nhận sự diệu kỳ của nó. Ô, thật là lão đạo Lung Tuyết.

Thật ra ngay lúc này Lung Tuyết đạo nhân đã ngưng bách bộ, toàn thân đứng nghiêm vững như thái sơn, hai tay đưa đến phía trước như bợ vật gì đó, lòng bàn tay hướng lên trời, trong khoảng khắc, kỳ tích xuất hiện...

Chỉ thấy giữa trên không cách đỉnh đầu Lung Tuyết đạo nhân khoảng hai trượng, những bông tuyết đang rơi, như bị một sức vô hình cản lại, và bông tuyết càng tu càng nhiều trong phạm vi một trượng, không bao lâu đã thành như một băng nổi. Lung Tuyết đạo nhân hô lớn một tiếng, bàn tay trái đưa đỡ đồng tuyết trên đỉnh đầu tay phải quơ ấn một hồi trong chốc lát, nguyên đồng bông hoa tuyết đã thành một núi tuyết dài cả trượng mấy và ngang cỡ hai thước. Lung Tuyết đạo nhân đi mấy vòng quanh đồng tuyết núi vừa đi qu vừa xử dụng hai tay quơ chặt, bóc, gạt, không bao lâu đồng tuyết dày đã trở thành một Ông Nam Cực Tiên Ông tay cầm một cây trượng, miệng cười vui vẻ.

Hoàng Bác nhìn thấy rất đổi vui mừng, chạy ra Tây Tâm Đình chạy vòng Ông Nam Cực Tiên Ông bằng băng tuyết đang lơ lửng giữa không gian vỗ tay hoan hô.

Phục Ma Thần Cái cười nói :

- Lão đạo sĩ, sao không để lão ăn mày thăng thiên đi.

Lung Tuyết đạo nhân ừ một tiếng, lòng bàn tay đồng ngựa lên trời, từ từ phát ra một nội công cường lực, Nam Cực Tiên Ông từ từ thăng lên cao và đến độ cao chừng mười trượng trên không bất động, cảnh y như Tiên Ông đang vãn trên trời.

Hoàng Bác hớn hờ nói :

- Đạo trưởng, đừng để tiên ông rơi bẻ nhé, để xuống cho con đi.

Lung Tuyết đạo nhân cười hô hô, từ từ cho Nam Cực Tiên Ông bằng băng tuyết hạ xuống đất.

Hoàng Bác chạy tới, đang vui mừng đứng gần ngắm sờ mó tảng băng tuyết hình người, bất giác cảm thấy sau lưng áo bị người nắm lại, chỉ nghe Phục Ma Thần Cái cười lên nói :

- Con à, lão ăn mày đây cũng để con xem thử món này.

Chưa dứt lời nói, bỗng Hoàng Bác cảm thấy thân mình bị thấy bổng lên cao y như Nam Cực Tiên Ông lúc nãy vậy, cảm thấy tay chân bần rùn cả người, hết hồn la lên.

Lung Tuyết đạo nhân cười nói :

- Con đừng có sợ, con cứ đứng dậy đi thử xem

Trong hoảng loạn, Hoàng Bác định thần lại, cảm thấy thân mình tuy ở giữa không trung, nhưng như đang nằm trên một chiếc giường êm ấm và bằng phẳng, cho nên tự mình làm gan lên từ từ đứng dậy, cẩn thận tới lui vài bước, quả nhiên nhận thấy không có cảm giác như bị té, hai mắt nhìn nơi xa xăm, chỉ thấy Trường Bạch sơn vô cùng hùng vĩ, trong lòng cảm thấy thoải mái vô thường.

Cúi nhìn Phục Ma Thần Cái ở dưới mười trượng, chỉ thấy lão ta đưa tay trái ngửa lên trời, từ từ xoay người, mặt hướng về hướng Tây nam ngoài năm

trượng trên sườn núi giá băng, đưa tay phải lên một chưởng, hai chưởng, rồi ba chưởng...

Liên tục mười chưởng đến chưởng thứ mười, cánh tay đưa thẳng bất động, sau đó hô lớn một tiếng, cánh tay phải rút về, chỉ thấy trên sườn núi băng tuyết rơi xuống rất nhiều, sau một hồi ngưng hẳn, chỉ thấy trên sườn núi xuất hiện mười chữ “Dục thiên cùng thiên lý mục, càng lên một tầng lầu”.

Lung Tuyết đạo nhân cười lớn nói :

- Lão ăn mày “Diệp Luân chưởng” của ngươi thật là lợi hại.

Phục Ma Thần Cái khẽ cười, từ từ cho Hoàng Bác hạ xuống đất rồi không một lời nói nào đi đến chỗ Lung Tuyết đạo nhân kẻ bên đứng ngang vai. Hai vị võ học tôn sư cùng cười cười với Hoàng Bác chờ nó chọn thầy mà lại.

Hoàng Bác đã có chủ ý, đến trước hai vị cười nói :

- Hai vị lão tiền bối, tiểu tử có thể bái sư chứ?

Hai lão cùng gật đầu ngay, gương mặt đều tỏ vẻ khâm trọng.

Hoàng Bác đột nhiên quỳ ngay xuống và cúi đầu bái :

- Bái hai vị sư phụ, xin nhận đệ tử Hoàng Bác nhất lạy.

Hai lão bất ngờ, cùng nhảy tránh ra hai bên nói :

- Không thể được, con sao lạy cả hai vậy?

Hoàng Bác không ngừng cúi đầu lạy :

- Đệ tử thật không thể phân biệt công lực cao thấp của hai vị sư phụ, nên cùng lạy cả hai vị sư phụ.

Lung Tuyết đạo nhân nhìn Phục Ma Thần Cái nói :

- Lão ăn mày, vậy phải tính thế nào đây. Người ngoài năm trượng xuất chưởng vẽ núi thành chữ, so với lão đây tài năng tuyệt đối cao minh, nhưng..

Phục Ma Thần Cái đành nói với Hoàng Bác :

- Con à, lão đây hai chân lại yếu hơn, lún dưới tuyết hơn nửa tấc mà...

Hoàng Bác vẫn một mực cúi đầu lạy lia lịa, Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy liền kêu :

- Lão ăn mày kia tiểu tử cúi lạy muốn vỡ đầu rồi, nếu ngươi không phản đối thì chúng ta mỗi người nhận chung một đệ tử, sao chứ?

Phục Ma Thần Cái trầm tư nói :

- Chúng ta hai người nhận một đệ tử thì chẳng sao, nhưng e rằng người đời..

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Lão ăn mày ngươi có phải chỉ Âu Dương Trường?

Phục Ma Thần Cái hừ một tiếng nói :

- Hoàng Bác con có muốn giúp ta hoàn thành ý nguyện đó không?

Hoàng Bác ngược đầu lên đáp :

- Đệ tử đương nhiên là sẵn sàng

Phục Ma Thần Cái tỏ vẻ vui mừng trên gương mặt :

- Con đứng lên đi, nhưng về sau khi con so tài với Âu Dương Thừa Kiếm, tốt hơn là...

Lung Tuyết đạo nhân tiếp lời :

- Tốt hơn hết là đừng xài chiêu thức của lão đạo đây.

Hoàng Bác đứng dậy nói :

- Hai vị sư phụ yên tâm, nếu ngày nào đó đệ tử có thắng Âu Dương Thừa Kiếm thì đệ tử phải thắng bằng kiếm thuật.

Lung Tuyết đạo nhân cười to nói :

- Được lắm, được lắm!

Phục Ma Thần Cái cùng cười lớn nói :

- Con à, hai lão đây không lạ gì với kiếm thuật, nhưng so với Âu Dương Trường, thì nguyện vọng của con âu là còn quá mỏng manh đó.

Hoàng Bác thắng thường nói :

- Chỉ cần đệ tử tìm lại cha, thì chắc có thể thắng được người của Vô Song bảo.

Phục Ma Thần Cái gật đầu nói :

- Cũng đúng vậy, nhưng con phải đi đâu tìm cha con chứ?

Hoàng Bác nói :

- Sư phụ không phải nói là: Vô Song bảo là nơi có khả năng nhất hay sao?

Phục Ma Thần Cái nghe vậy nghiêm nghị nói :

- Đây chỉ là lời đoán của ta thôi, con có thể tìm cách do thám, nhưng đừng bao giờ hỏi ngay với họ.

Hoàng Bác thưa :

- Dạ vâng lời!

Phục Ma Thần Cái lại nói :

- Con à, kể từ ngày mai, con cứ ở lại đây học Tuyết Hoa bộ và Mai Hoa chi của lão đạo sĩ trước, chờ khi đỡ được mười chiêu của lão ta rồi mới xuống núi tìm ta.

Lung Tuyết đạo nhân cười mỉm chỉ nói :

- Lão ăn mày, tiểu tử đây nội công cơ bản rất tốt, muốn đỡ lão tôi mười chiêu chỉ cần hai năm là đủ rồi.

Phục Ma Thần Cái nói :

- Hai năm, lão đây tưởng rằng một năm đã là quá lâu rồi!

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Không sai, nhưng xin lỗi nghe. Lão đây ngày lẻ hạ cò, ngày chẵn dạy võ. Lão đây không thể dạy chùa được.

Phục Ma Thần Cái hừ một tiếng :

- Vậy cũng đúng, ngày lẻ Hoàng Bác dạy cò cho người, ngày chẵn người dạy võ cho Hoàng Bác, không ai nợ ai.

- Lão ăn mày người cảm miệng cho ta, nước cò của lão đây luôn cả Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Minh thấy còn nhức cái đầu, ai có tư cách để dạy lão chứ?

- Ha ha ha... Lão đạo người đừng tự khen mình quá đáng, cò thú của người lão đây đã từng thọ giáo rồi mà, Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Minh nhức đầu là vì người công phu câu giờ quá siêu thôi, không tin tui mình lại thử coi, lão ăn mày tui có thể ngủ ngồi, không sợ người câu giờ đâu.

- Được, lão đạo đây sẽ hạ người không còn một con cò nào.

Một giọng tiếng cười vang cả khu rừng phủ tuyết trong màn đêm..

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mai Hoa Trác Phóng

Hai năm sau.

Vào mùa xuân ấm áp.

Một ngày nọ.

Giữa lúc chập tối.

Tại Dự Châu (Hà Nam hiện nay).

Trong Lạc Dương thành, một con đường nhà cửa được xây cất nguy nga, trên đường người xe qua lại đông đúc, có một thanh niên diện mạo tuấn tú bát phẩm, trên người mặc một bộ quần áo màu vàng xuất hiện.

Người ấy bước đi nhàn hạ, từng bước trên đường. Khi đến trước một Khổng miếu tráng lệ hùng vĩ, đột nhiên miễn cưỡng nhún mình vào trong miếu. Sau khi nhìn xung quanh một lượt, lập tức hướng bên phải hành lang đi tới. Cuối hành lang, dưới trụ nhà hình rồng có một người ăn mày tuổi cỡ trung niên đang ngồi ôm tay ngủ gật.

Người thiếu niên đi tới, khom người đưa tay vỗ nhẹ lên vai người ăn mày trung niên kia, người ấy ngạc nhiên ngược đầu lên nhìn, nét mặt hình như chưa tỉnh ngủ, nhưng khi nhìn thấy trên tay thiếu niên, lòng bàn tay hiện ra một miếng Cửu Lão trúc bài người ăn mày nhanh chóng bật dậy cúi chào hỏi :

- Lạc Dương đệ tam phân đà chủ Chu Cửu kính nhận chỉ thị!

Thiếu niên quay đầu nhìn lại khẽ nói nhỏ :

- Tiểu tử Hoàng Bác, Chu Đà chủ có biết Bang chủ hiện đang ở đâu không?

Chu Cửu cung kính trả lời :

- Tung tích của Bang chủ Chu Cửu không rõ, nhưng bốn bang Ngũ trưởng lão Từ Cửu Phu hai hôm trước có ghé bàn thành, chờ Chu Cửu tìm Trưởng lão hỏi xem sẽ rõ...

Hoàng Bác quay đầu quan sát, ngăn cản nói :

- Khoan đã, Chu Đà chủ có thể giúp dùm tiểu tử một việc không?

Chu Cửu đáp :

- Thiếu hiệp cứ căn dặn.

Hoàng Bác nói với giọng vừa đủ nghe :

- Tiểu tử mới vừa từ Trường Bạch Thiên Trì xuống, đi qua Thái Hành sơn vô tình phát hiện bị một người quái lạ theo dõi. Người này đầu beo mắt như ó, miệng thật rộng, bụng như cái trống, trên người mặc bộ đồ màu xám tro, tay cầm một cây quạt bằng lá chuối. Chu Đà chủ có thể giúp tiểu tử điều tra lai lịch người này... Hừ, hẳn cả gan theo vào miếu này rồi, tiểu tử đêm nay sẽ nghỉ tại nhà trọ Bắc Lai Thuận.

Nói đến đây có ý tỏ vẻ khinh bỉ, móc ra một miếng bạc lẻ thảy cho Chu Cửu sau đó quay người ra nơi khác, mắt nhìn lên những điều khắc trên vách miếu. Và nhìn lên người quái lão nhân vừa vào miếu, chỉ thấy lão khoanh tay nhìn lên những câu đối trên vách trái, lâu lâu lại gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

Hoàng Bác cười thầm từ từ bước ra khỏi miếu, bách bộ đến một quán ăn trứ danh nhất của Lạc Dương thành là Nghinh Bàn lâu vào đó ăn một bữa no nê, sau đó lại ra phố bách bộ dạo chơi, bất giác đi đến trước cửa nhà khách Bắc Lai Thuận.

Tiểu nhị cười đón chào nồng nhiệt nói :

- Công tử, ngài muốn trọ có phải không? Ở đây có phòng trọ tao nhã sạch sẽ và có vườn hoa đẹp nữa...

Hoàng Bác ở trọ vào một phòng thượng hạng, vào phòng cởi áo khoác ra, bất chợt cửa phòng hé mở, một bé trai khoảng 12, 13 tuổi đứng trước cửa nhìn Hoàng Bác cười hồn nhiên, thấy vào một mảnh giấy và sau đó quay người đi mất.

Hoàng Bác lượm mảnh giấy lên, mở ra xem và cười ra tiếng, tùy tiện bỏ mảnh giấy vào vạt áo. Trong lòng suy nghĩ: lão già quái gở này là nhân vật gì? Lão ấy theo dõi mình có dụng ý thế nào? Hay là muốn ăn cắp đồ trên mình ta? Nhưng mà tu rằng trong mình có cất một miếng Cửu trúc bài và một lọ Tuyết tinh hoàn do sư phụ tặng, mà từ nào giờ đâu có đưa ra trước mặt người ta mà...

Nghĩ một hồi lâu không kết quả, Hoàng Bác nằm lên giường nghỉ.

Lúc này, ánh trăng ngoài cửa sổ đã từ từ hiện trên hướng đông, bầu trời màu xanh, đã thấy một vài ngôi sao lấp lánh, màn đêm buông xuống... Không biết mình đã ngủ đi từ lúc nào, khi Hoàng Bác tỉnh thức dậy thì đã là nửa đêm vì nghe tiếng động tĩnh phía ngoài, nhìn ra cửa sổ, thấy một đầu người treo ngược trên nóc nhà ngoài hiên, đúng là lão quái nhân đã theo dõi mình trong suốt bảy ngày nay.

Chỉ thấy lão ta nhảy xuống đất, đứng ngoài cửa sổ và đột nhiên nói :

- Thiếu tử, hãy đến vườn hoa gặp lão nói chuyện.

Hoàng Bác liền nhảy lên muốn phóng ra cửa sổ, nhưng lại đổi ý, bật mở cửa bước ra ngoài đi đến vườn hoa.

Thấy lão quái nhân kia ngang nhiên ngồi trên băng đá dưới gốc cây liễu, tay phải cầm quạt lá chuối, tuy gương mặt xấu xí, nhưng lại thể hiện một phong cách trường lão phong phạm

Hoàng Bác tiến tới trước lão và chấp tay hành lễ nói :

- Thưa trưởng lão, lúc nãy ngài gọi tiểu tử có phải không?

Quái nhân nghiêm túc gật đầu, bắt chợt thấy cây quạt xuống đất rồi bước tới Hoàng Bác :

- Thiếu tử, hãy lượm cây quạt dưới đất lên.

Hoàng Bác ngạc nhiên nhưng vẫn khom người lượm cây quạt lên tận tay đưa cho lão.

- Lão trượng cầm lấy.

Quái nhân cầm lại cây quạt, rồi sau đó lại vút xuống đất nóng giận bảo :

- Thiếu tử, ngươi không biết phép lịch sự à?

Hoàng Bác đã hiểu ra vị lão quái nhân này muốn học Huynh Thạch Công, để xem lão phải đưa gì cho mình đã... rồi lại cúi xuống lượm cây quạt hai tay kính cẩn dâng lên cho lão và nói :

- Lão trượng xin nhận lấy cây quạt!

Quái nhân mặt hớn hờ cầm lại cây quạt nói :

- Tiểu tử đứng dậy được chứ!

Hoàng Bác cố nhịn cười đáp :

- Lão trượng gọi tiểu tử có chi chỉ giáo?

Cặp mắt ó của lão giương lên nói :

- Thiếu tử, ngươi có biết lão phu là ai không?

- Ừ, lão trượng đây nhất định là cao nhân ngoại thế.

Quái nhân vuốt râu cười nói :

- Ngươi thông minh đấy, lão phu đây chính là Đại Phương sơn Thiết Đồ Thần Tú Thôi Đại Hỷ đây, vì thấy ngươi gân cốt rất tốt, cho nên mới đến đây nhận ngươi làm đệ tử!

- Dạ, lão trượng nói là dạy tiểu tử võ công?

- Đúng vậy, đây là kỳ duyên nan phùng của ngươi, hãy mau quỳ xuống lạy thầy đi chứ!

Hoàng Bác cảm thấy không biết nên cười hay nên khóc, hay là cười làm ngơ không hiểu hỏi :

- Lão trượng, công phu của lão rất cao có phải không?

Thiết Đồ Thần Tú Thôi Đại Hỷ về mặt không vui nói :

- Thiết Đồ Thần Tú đây tuy chưa dám tự xưng là thiên hạ đệ nhất, nhưng như cờ Đông Kiếm Tây Dao Nam Quyền Bắc Chưởng Trường Bạch Tuyệt Phiêu Phi. Lão đây cũng chẳng ngăn họ.

- Ô, tiểu tử thường nghe người ta nói năm người này trên võ lâm là người quý khốc thần sầu ai cũng sợ. Lão trượng thật cao siêu hơn họ sao?

- Lão đây hôm qua vừa mới thi tài với người mang danh hiệu Trường Bạch khinh công quán thiên hạ là Lung Tuyết đạo nhân tiếu đấu khinh công. Hừ... Lão đạo sĩ kia chỉ là người danh tiếng hư truyền mà thôi.

- Lão trượng thật là siêu phàm!

- Thiếu tử, ngươi sao không quì xuống lạy thầy còn chờ gì nữa?

- Dạ, tiểu tử là người thư sinh, mắt thấy hơn là tai nghe, lão trượng có thể biểu diễn khinh công tuyệt kỹ để tiểu đệ đây được mở rộng tầm mắt?

- Được chứ, Lão Thiết Đồ Thần Tú mà không diễn thì ngươi chắc là không tin đâu!

Thiết Đồ Thần Tú sau khi nói xong, hai tay vỗ lên băng đá ngồi, thân hình như một con nhái bay thẳng lên ngọn cây cao khoảng ba trượng, hai chân đứng trên cành cây nhỏ như ngón tay, tay phải cầm quạt lá chuối quơ quạt tỏ vẻ rất đắc chí...

Hoàng Bác thấy vậy cũng thầm khen ngợi một tiếng, nghĩ rằng tên lão này công lực cũng khá thâm hậu, nên đã to tiếng khen rằng :

- Lão trượng ơi khinh công của lão thật siêu phàm!

- Khinh công lão trượng tập luyện như thế nào vậy?

- Ông lão trượng sao không nói chuyện vậy?

Thiết Đồ Thần Tú bay xuống đất nói :

- Thiếu tử, môn khinh công của lão phu có tên gọi là Kim Qui nhảy, luôn Lung Tuyết đạo nhân cũng phải thừa nhận thua ta đó.

Hoàng Bác gật đầu khen nói :

- Đúng như vậy, đúng như vậy!

Thôi Đại Hỷ đắc ý cười nói :

- Ngươi còn muốn lão phu biểu diễn gì nữa không?

Hoàng Bác cười thầm trong bụng, bề ngoài lại tỏ vẻ thiên mộ nói :

- Khinh công của lão trượng thật là thiên hạ vô địch, vậy nhưng môn võ khác cũng rất là lợi hại chứ?

Thôi Đại Hỷ vỗ vỗ vào bụng bự của mình nói :

- Bụng lão phu chỉ cần vận lên chân khí, bất cứ chưởng lực gì trên thiên hạ lão đây cũng đỡ được hết, đồng thời có thể dùng sức đàn hồi làm cho địch thủ bị thương trong vô hình.

Hoàng Bác cười nói :

- Nếu vậy có thể cho tiểu tử thử chứ?

- Không được, ngươi mặc dù nhìn ra vẻ có ít võ công, nhưng vẫn không thể chịu nổi sức bật đó, nếu lỡ lão đây làm cho ngươi chấn thương thì rắc rối đấy.

- Lão trượng công lực tuyệt kỹ, chẳng lẽ không thể thu phát công lực tự do hay sao?

- Đương nhiên là được, hừm, ngươi cũng biết chút đỉnh chứ?

- Như vậy tiểu tử đánh lão trượng một quyền, nếu lão trượng chấn bật tiểu tử rơi xuống đất thì tiểu tử bái ngài làm sư phụ có được không?

Thiết Đồ Thần Tú Thôi Đại Hỷ hô lớn nói :

- Được.

Hai tay vận lưng quần, hai chân bình phân đứng thủ thế, hút một hơi thật sâu, bụng lão đột nhiên chùng to lên và nói :

- Thiếu tử, vô!

Hoàng Bác mỉm cười bước lên một bước, chỉ dùng sức người thường có thể phát ra tới đa thôi một quyền vào bụng lão, chỉ nghe một tiếng bốp, cảm thấy bụng đối phương mềm mại như không chịu được lực, may là đã chuẩn bị sẵn sàng, nghĩ thì chậm đã cảm thấy một sức lực phi thường phản xạ lên mình, Hoàng Bác la hoảng lên một tiếng, thân hình bay bật ra phía sau.

Nhưng mình lại không rơi xuống đất, mình lại bay ngược lên một cây liễu cao trượng mấy, thân hình nằm ngửa trên nhánh cây liễu, run run đưa lên xuống theo nhánh cây.

Thiết Đồ Thần Tú thấy vậy hốt hoảng lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc, đứng tại chỗ nói lớn :

- Thiếu tử, ngươi làm sao vậy?

Hoàng Bác xoay mình nhảy đứng lên, hai chân chỉ chạm khẽ trên nhánh cây liễu, đứng run cây liễu vui cười nói :

- Ha ha ha, lão trượng ơi, ngài thật lợi hại, sao chỉ một cú đàn hồi mà tiểu tử lên tới trên này rồi?

Thiết Đồ Thần Tú hai mắt mở to như ngáo, bây giờ lão mới biết thiếu tử này không những biết võ công mà lại rất cao siêu là võ lâm cao thủ có nhiều tuyệt kỹ, biết mình bị lừa, thân hình bay ngược ra ngoài trượng mấy, tay chỉ Hoàng Bác nói :

- Tiểu tử ngươi xảo trá, lão phu không cần ngươi làm đệ tử nữa!

Nói xong quay người co chân thì chạy, nhưng chưa chạy được mấy bước thì thấy bóng người lượn ngay trước mặt, Hoàng Bác đã cười chặn đường đi của mình, tay cầm một mảnh giấy đọc to lên :

- Thiết Đồ Thần Tú ngươi nghe cho kỹ... Ha ha ha, người quay nhân tay cầm quạt lá chuối, là Đại Phụng sơn Thiết Đồ Cốc già Thôi Đại Hỷ. Lão này võ công miên cường có thể liệch vào hàng cao thủ võ lâm nhưng vì có tánh hay phô trương háo thắng, lại háo sắc, đồng thời hay ăn hiếp kẻ yếu và lại sợ chết ham sống, thật là tên vô lại già của võ lâm... Hà, thật là một vị Đại Phụng sơn Thiết Đồ Thần Tú.

Thiết Đồ Cốc Thôi Đại Hỷ đã mất hết oai phong của Thần Tú, sợ hãi đến nổi lui về phía sau liên tục. Thật không ngờ thiếu tử này đã biết hết tẩy của mình.

Hoàng Bác cười lên một tiếng lạnh nhạt, đột nhiên tiến lên trước, tay phải ngón tay như móc câu, vẽ nhiều vòng trên giữa khoảng không, và vô cùng nhanh chóng móc lên bụng của Thiết Đồ Cốc, đồng thời hô lên :

- Thiết Đồ Cốc, ngươi đỡ chiêu Mai Hoa Trác Phóng thử xem.

Thiết Đồ Cốc cảm thấy trước mắt toàn là hoa mai, từ khắp nơi bay đến bao vây, hắn vô cùng sợ hãi, liền ngửa người nhảy ra ngoài, nhưng thân hình đang lúc lơ lửng đã bị móc trúng phần thủy nguyệt trên bụng, hắn cảm thấy tứ chi kiệt sức, dùng một tiếng rơi bẹp xuống đây, tay ôm trầm lấy bụng kêu đau.

Khinh bỉ cười lên, Hoàng Bác nói :

- Thiết Đồ Cốc ngươi nghe đây, tôi không muốn nói tiếp để ngươi khó chịu, nhưng về sau ngươi muốn khoe khoang cũng vừa phải thôi. Còn nữa, ngươi nói thử xem từ Thái Hành sơn theo tôi tới đây thật ra ngươi muốn gì?

Thiết Đồ Cốc mặt mũi xám xịt, mồ hôi đầy mình ngẩn ngai nói :

- Lão phu... tôi... thật ra chỉ muốn... nhận ngươi...

Hoàng Bác cau mày về mặt đầy sát khí nói :

- Thiết Đồ Cốc, ngươi nếu không nói thật, tôi sẽ cho ngươi nếm thử mùi phân gân trật khớp của Mai Hoa chỉ để cho biết.

- Mai Hoa chỉ?

Thiết Đồ Cốc hãi hùng la lên, vén áo dài lên chỉ thấy trên bụng của mình có năm đốm vết thương đen hình dạng Hoa Mai, lúc này hắn sợ đến không tự chủ được với mình, quỳ xuống cúi đầu lạy van xin :

- Tiểu hiệp đây thật là truyền nhân của Lung Tuyết đạo nhân, ngài... làm phúc tha mạng chó của tôi đi?

Hoàng Bác xoay mình ngược mặt lên trời, khinh bỉ nói :

- Ngươi không nói thật, chỉ quỳ lạy thôi làm được gì chứ?

Thiết Đồ Cốc vẫn một mực cúi đầu lạy sát đất, run rẩy nói :

- Tiểu hiệp, tôi...

Vừa nói đến đó, đột nhiên nghe một tiếng kêu thảm khốc, Hoàng Bác nhanh chóng cúi xuống nhìn thì chỉ thấy Thiết Đồ Cốc nằm xấp dưới đất bất động.

Hoàng Bác hoảng hồn, nhảy tới liền ngồi xuống kiểm tra, phát hiện phía sau đầu của Thiết Đồ Cốc Thôi Đại Hỷ bị một lá cây liễu ghim sâu vào não bộ hơn hai tấc.

Hoàng Bác phần mộ đứng lên nhảy lên cành cây quan sát xung quanh, vừa nhìn thấy ngoài hai mươi trượng ở phía chánh Nam có hai bóng đen, một trước một sau nhảy bay ra phía ngoại thành, mắt hút trong màn đêm.

Không nghĩ ngợi, Hoàng Bác nhanh chóng bay lên nóc nhà trọ, sử dụng khing công thượng thượng Tuyết Phiêu Phi bay về hướng Nam, và đã nhìn thấy hai bóng đen mập mờ phía trước.

Thật ra mặc dù Hoàng Bác tuy mới chỉ theo học võ nghệ của Lung Tuyết đạo nhân hai năm, nhưng trước khi bá sư, Hoàng Bác đã mang trong mình mười năm thâm niên công lực của môn võ trăm năm về trước Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch độc môn khí công Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp. Hơn nữa Trường Bạch Lung Tuyết đạo nhân là một trong năm vị võ học kỳ nhân kiệt xuất của võ lâm cận đại, môn võ khinh công Tuyết Phiêu Phi đã phát huy đến mức tột đỉnh, bất cứ người nào, chỉ cần biết một ít về môn khinh công này cũng sẽ vang danh giang hồ, cho nên tuy rằng Hoàng Bác chỉ mới phát huy được bốn năm công lực của môn võ này, nhưng lúc này dốc toàn lực xuất chiêu, ngoại tử đương kim năm đại kỳ nhân ra, đã hơn bất cứ một võ lâm cao thủ nào trên võ lâm.

Hoàng Bác vừa theo đến cửa Thành Nam, bất chợt cảm thấy có gì lạ, chỉ thấy hai người phía trước vừa nhảy lên bờ thành. Thật ra là người phía trước đang chạy trốn và bị người phía sau theo đuổi, người chạy trước mặc đồ màu xanh dương, chân mang một đôi giày trắng, đầu đội quan mao, y như một công tử khá giả, người theo đuổi phía sau là một cô gái mặc nguyên bộ đồ trắng. Nhận ra hai người đều có thể gọi là võ lâm cao thủ, nhứt là người con gái đang rượt đuổi phía sau, võ công không chừng còn cao hơn mình, nhưng Hoàng Bác cũng thừa hiểu rằng, dùng nội lực phóng ra một chiếc lá cây mà có thể ghim vào màn óc của một người, công lực này chỉ có năm vị võ học tông sư là Đông Kiếm Tây Dao Nam Quyền Bắc Chương Trường Bạch Tuyết Phi mười lăm được, ngoài ra, mấy mươi năm nay chưa từng nghe thấy ai có công lực này, vì thế Hoàng Bác đang hoài nghi mình đã rượt bắt sai đối tượng.

Trong lúc chần chừ, hai bóng người phía trước đã nhảy ra thành ngoại.

Đến dưới chân bờ tường ngoại thành, Hoàng Bác dừng lại, trong bụng nghĩ xem ra hai người này không thể là hung thủ giết Thiết Đồ Cốc Thôi Đại Hỷ, và lúc này quay trở lại rượt đuổi hung thủ đã không còn kịp, vậy tại sao không theo đuổi xem họ làm gì?

Sau khi đã quyết định, Hoàng Bác lại nhảy lên, chân chạm tường thành, nhìn về phía trước chỉ thấy hai bóng đen đang cách ngoài nửa dặm, phóng tới một khu rừng.

Khi tới trước khu rừng, Hoàng Bác cẩn thận núp trên một cây cổ thụ, từ trên nhìn xuống, thấy cách mình khoảng năm trượng có hai nam nữ thanh niên cao thủ đứng đối diện nhìn nhau.

Dưới ánh trăng mờ, chỉ thấy một thiếu niên ăn mặc như kiểu công tử, diện mạo tuấn tú hơn mình, còn vị cô nương tuổi cỡ 27, 28 đáng người yêu điệu, gương mặt như hoa đào liễu mi mắt phượng, môi son má hồng, sau khi nhìn thiếu niên kia một hồi, cô gái cười vang nói :

- Con a đầu kia thật là to gan, ai sai bảo người đến? Dám to gan ăn cắp Băng Tầm Bảo Y của Bạch nương nương ta, chắc là chán sống rồi hả?

Hoàng Bác nghe vậy hết hồn, trong bụng nghĩ: Không ngờ Bạch Y nữ nữ này lại đỉnh đỉnh đại danh Tuyết Sơn Nữ Ma Đầu Bạch nương nương Hoa Nguyệt Kiều, người đàn bà độc ác thâm tà này ba mươi năm trước giang hồ ai ai cũng nghe danh, nhưng bề ngoài thì như thiếu phụ mới hai mươi mấy tuổi, còn người thiếu niên thư sinh kia lại là một cô gái...

Đang lúc suy nghĩ, chỉ nghe cô gái giả trai lên giọng hồn nhiên chỉ vào mặt Bạch nương nương :

- Ngươi là người đàn bà không biết xấu hổ, người chứ ai là à đầu, xấu, vậy ngươi là người đàn bà xấu, đàn bà thú.

Bạch nương nương liễu mi giựt lên, ánh mắt tỏ ra oán hận độc ác, cười lên nói :

- A đầu xấu, ngươi ăn cắp Băng Tầm Bảo Y của lão nương để đâu? Nói ra mau, bằng không thì lão nương sẽ phá nát gương mặt ngươi để ngươi không dám nhìn ai.

Thiếu nữ nghe vậy sắc diện thay đổi, lui bước chửi :

- Bà già xấu, ai mà ăn cắp Băng Tầm Bảo Y của ngươi? Đừng vu khống.

Bạch nương nương lạnh nhạt cười lên :

- Con a đầu xấu ngươi còn chối, lão nương sẽ móc mắt ngươi ra cho mà xem.

Thiếu nữ bất giác lùi thêm hai bước nhưng sợ không ổn, khẽ cười khi dễ nói :

- Mụ đàn bà xấu, ngươi tưởng rằng ta sợ ngươi hay sao? Cô nương đầu tiếp thử vài chiêu Thái Âm độc chương của ngươi xem sao?

Bạch nương nương cười hiểm nói :

- Được, xem ngươi đỡ được mấy chiêu.

Thiếu nữ ngước thẳng người nói :

- Mụ đàn bà nguoi có mấy chiêu thì ta tiếp nguoi mấy chiêu.

Bạch nương nương cười một cách nham hiểm nói :

- Con a đầu nguoi miệng còn hôi sữa, chỉ cần nguoi dám đỡ thẳng ta một chiêu Thái Âm chương, Băng Tầm Bảo Y của ta coi như là tặng cho nguoi.

Bạch nương nương nói xong đưa tay xuất chương hướng về thiếu nữ, tiếng hữu chương phong thật lợi hại.

Thiếu nữ hiện vẻ kinh hồn thối lui hai trượng, tránh sau một cây to. Hoàng Bác người ở ngoài năm trượng, nhưng vẫn cảm thấy một sức gió lạnh thấu người của Thái Âm chương, biết rằng thiếu nữ này không thể địch nổi với nữ ma đầu này, cho nên đã nhanh chóng âm thầm nhảy qua một cây cổ thụ gần hơn, định khi thiếu nữ nguy hiểm sẽ ra tay cứu giúp.

Đột nhiên nghe Bạch nương nương hô một tiếng và bay người hướng về phía thiếu nữ.

Hoàng Bác nhìn từ trên xuống, thấy Bạch nương nương bay vòng xung quanh, chân chấm thân cây đang rượt đuổi thiếu nữ, và cô ấy đã phải vất vả né tránh nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự theo đuổi của Bạch nương nương, nhưng Bạch nương nương lại không xuất chiêu Thái Âm chương, chỉ sử dụng bàn tay dùng chiêu thức quái dị muốn cào lên gương mặt của thiếu nữ.

Như vậy, thiếu nữ càng cảm thấy run sợ miễn cưỡng đỡ được khoảng hai mươi chiêu, và trước mắt đã thấy thiếu nữ sẽ bị tổn thương trước sức ép mãnh liệt của nữ ma đầu.

Hoàng Bác không chần chừ nữa, hô một tiếng từ trên cao bay xuống. Thiếu nữ ấy thấy bóng người rơi từ trên không, đang chần chờ thì bị một chiêu Vân Long Thảm Chảo của Bạch nương nương, móng tay vừa gần đụng tới gương mặt của thiếu nữ, không còn cách nào né tránh thiếu nữ hoảng hồn la lên, gương mặt về không có cảm giác đau đớn, mở mắt ra nhìn, thì thấy. Bạch nương nương đã đứng ngoài hai trượng sắc mặt hớn hờ đang nhìn một vị thiếu niên khôi ngô tuấn tú, trên mình mặc đồ màu vàng.

Chỉ thấy Bạch nương nương yếu điệu vừa đi vừa cười tiến tới trước mặt Hoàng Bác nói :

- Tiểu đệ này, nguoi tên gì? Chắc là không phải đi chung với ả nha đầu này chứ?

Hoàng Bác nhìn vị Bạch nương nương kiêu diễm đang đứng trước mặt mình, tự dung cảm thấy lúng túng, và chẳng nên lời.

Bạch nương nương ánh mắt tỏa sáng kỳ diệu cười nói :

- Chắc đệ nhất định không muốn con a đầu kia biết tên đệ chứ gì? Không sao, đệ chờ một lát nữa nói cho tỷ tỷ nghe cũng được.

Hoàng Bác đột nhiên nói to :

- Hoa lão tiên bối xin đừng hiểu lầm, tiểu tử từ Hoàng Châu tên Hoàng Bác.

Bạch nương nương cười lên nói :

- Thật ra là Hoàng đệ đệ, đệ đừng kêu tỷ đây là tiên bối hậu bối gì cả, chúng ta niên kỷ cũng tương đương nhau thôi.

Hoàng Bác cảm thấy ngượng ngùng, đột nhiên nghe thiếu nữ hô lên nói :

- Ê, nguoi đừng bị mụ ấy gạt đó, mụ đàn bà này năm nay đã trên năm mươi tuổi rồi.

Bạch nương nương gương mặt đỏ ửng lên, chỉ thẳng thiếu nữ chửi :

- A đầu kia, mi nói bậy ta một chương đánh cho mi chết.

Thiếu nữ tỏ vẻ miệt thị nói :

- Hừ, ai lại không biết Tuyết son nữ ma nguoi chuyên thích kiếm đàn ông để thỏa mãn... thỏa mãn...

Bạch nương nương không chờ thiếu nữ nói xong, đột nhiên xuất chương với thiếu nữ, nhưng Hoàng Bác càng nhanh hơn, thân hình lượn lên tay trái một chiêu Mai Khai Nhất Chỉ đỡ ngay tay phải của mụ gạt lên, cuồng phong Thái Âm chương đã bị đổi hướng.

Chỉ nghe tiếng sạt sào, nhiều cánh cây đã bị sức gió Thái Âm chương làm đổ ngã, Bạch nương nương thối lui mấy bước, hơi sợ hãi nghĩ rằng không rõ thiếu niên này thuộc môn phái nào? Chiêu thức xuất nhanh chưa từng thấy, mình muốn thắng chắc cũng phải đấu trên trăm chiêu, nên bằng giọng hơi giận nói :

- Hoàng đệ sao em lại giúp nó chứ? Con a đầu này ăn cắp Băng Tầm Bảo Y của tỷ tỷ mà còn nói xấu...

Thiếu nữ đứng ngoài xa nóng giận nói :

- Con mụ đàn bà không biết mắc cỡ kia, chưa nói được mấy câu đã tởm tởm rồi.

Hoàng Bác nhăn mặt, hướng về thiếu nữ nói :

- Ê, người đừng có chửi nữa được không?

Thiếu nữ tỏ vẻ không hài lòng, nhưng không lên tiếng nữa.

Hoàng Bác cảm thấy lạ? Tại sao thiếu nữ kia không thừa cơ hội mà trốn? Đoạn quay lại chấp tay chào Bạch nương nương :

- Xin Hoa lão tiền bối hãy nể mặt tiểu tử mà tha cho vị cô nương này được chứ?

Bạch nương nương ánh mắt nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tú của Hoàng Bác nói :

- Nể mặt đệ đương nhiên là được rồi, nhưng mà, đệ phải bảo nó trả lại Băng Tâm Bảo Y cho tỷ mới được

Mặt mày đỏ ửng, Hoàng Bác lại nói với thiếu nữ :

- Cô nương à, người hãy trả lại Băng Tâm Bảo Y cho Hoa lão tiền bối đi.

Thiếu nữ bĩu môi nói :

- Ai ăn cắp Băng Tâm Bảo Y của á chứ?

Bạch nương nương giọng giận hờn nói :

- Con á đầu xấu kia, mi còn cứng mồm, mi già trai...

Hoàng Bác đã rõ sự tình, cười nói với thiếu nữ :

- Cô nương à, một chiếc Băng Tâm Bảo Y đâu đáng giá bao nhiêu? Nếu như cô đã lấy thì hãy trả lại cho Hoa lão tiền bối đi.

Thiếu nữ lại bĩu môi nói :

- Băng Tâm Bảo Y cũng không phải của bà ta, tại sao phải trả lại chứ?

Bạch nương nương cười nói với Hoàng Bác :

- Đệ à, đệ có nghe rõ chưa? Đệ còn bình nó?

Hoàng Bác nói thầm một tiếng: thật là xui xẻo, đúng là tự tìm lấy chuyện phiền phức, nhờ sư phụ Lung Tuyết đạo nhân có căn dặn, chuyện trên thiên hạ có gì cũng có thể can thiệp, duy chỉ có đàn bà con gái là đừng bao giờ dính líu tới, mình mới hạ sơn lần đầu thì lại dính líu với chuyện của đàn bà, thật là trút họa vào thân.

Trong lòng tự dưng cảm thấy bức mình vừa muốn bước rời khỏi nơi này, bỗng theo tiếng gió đêm có tiếng cười, tiếp đó một giọng nói từng chữ vang đến :

- Băng Tâm Bảo Y đang ở trên người của ta, Bạch nương nương người sao không dám đến tìm ta?

Bạch nương nương lạnh nhạt cười một tiếng, nhảy lên cây theo hướng tiếng nói rụt theo.

Thiếu nữ đi đến trước mặt Hoàng Bác, hai mắt óng ánh dưới hàng mi dài lướt nhìn Hoàng Bác rồi lại cúi đầu xuống, bằng một giọng nói nhỏ nhẹ :

- Ê, nhà người hỏi này sao lại giúp ta?

Hoàng Bác lạnh nhạt trả lời :

- Tại hạ chắc đã làm sai rồi, mong cô nương bỏ qua cho.

Nói xong quay mình muốn rời khỏi ra ngoài rừng, nhưng thiếu nữ đã nhanh chân cản lại nói :

- Ê, nhà người đừng có giận mà.

Hoàng Bác ngưng bước, trầm lặng nhìn thiếu nữ nhưng chẳng nói nên lời.

Thiếu nữ gương mặt tự dưng đỏ ửng lên nói nhỏ nhẹ :

- Người... người nhất định giận ta không nên ăn cắp đồ của người ta có phải không? Thật ra người không rõ, Bạch nương nương là một đàn bà xấu nét, bà ta...

Hoàng Bác bỗng thấy vui lên nói :

- Cô nương đừng nói nữa, à phải rồi, hồi này giọng nói người trong rừng là ai vậy?
- Đó là cha của ta đây mà.
- Cha cô là ai?
- Cha của ta là người danh chấn thiên hạ Thần Thâu Vô Hình Khuru Duật Phu mà.
- Thì ra là vậy, hèn chi...
- Hừ, ta đâu thèm ăn cấp đồ của người khác làm gì, lần này là ta đang giận ông thôi.
- Giận à?
- Ồ, cha tôi cứ nói tôi tuổi còn nhỏ không cho tôi ra giang hồ, tôi nhất định phải ra ngoài cho biết., người thấy đó, cỡ Băng Tầm Bảo Y của Bạch nương nương tôi còn lấy được mà.
- Phải không chứ?
- Phải không? Người hình như là không phục?
- Không sai? Người có thể ăn cấp được Băng Tầm Bảo Y của Bạch nương nương tuy rằng có thể thành danh, nhưng nếu có thể ăn cấp được cây Thất Hồng Kiếm của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Âu Dương Trường thì mới...
- Ồi, người to gan thật, Thiên Hạ Vô Song Kiếm là đệ nhất cao thủ trên võ lâm, ai mà chọc tới hấn chắc là toi mạng.
- Cô sợ à?
- Hừ, sao lại sợ chứ? Nếu mà nói trước vài hôm, chắc tôi có cách, nhưng hiện tại thì trễ rồi.
- Trễ à? Tại sao lại vậy?
- Hí hí... Như vậy người chắc chắn là mới xuất giang hồ thôi, có phải không chứ. Nói cho người nghe, hằng năm Vô Song bảo vào tháng hai đều có cử hành một lần chiêu anh lôi đài tại trước Bảo trong thời gian một tháng, đã thu nạp rất nhiều thanh niên có năng khiếu vào Bảo để học kiếm pháp đó.
- Thật hả?
- Ai gạt người làm gì? Hiện chỉ còn có mười ngày, tôi chắc theo không kịp, bằng không, tôi có thể đi ăn cấp về cho người.

Hoàng Bác suy nghĩ rồi chấp tay nói :

- Cô nương, tại hạ còn việc phải làm, xin cáo từ.

Thiếu nữ nghe vậy hấp tấp nói :

- Ê, người không muốn gặp mặt cha ta sao?

Hoàng Bác đang muốn trả lời, nhưng đột ngột nghe thấy có tiếng lạ trong rừng sau lưng liền quay người và hô lớn nói :

- Vị nào đang trốn trong rừng, sao không ra gặp mặt chứ?

Từ trong rừng phát ra một giọng cười to lớn, theo đó một người ăn mày chân cao chân thấp bước ra. Chỉ thấy hần thân người lùn mập râu ria đầy mặt, trên mình mặc một chiếc áo vá trăm mảnh, tay cầm Đả Cầu bổng, tướng đi khôi hài nhưng không thiếu vẻ trang nghiêm.

Hoàng Bác nhìn thấy đây chính là một trong các vị trưởng lão Cái bang đã gặp ở Chung Sơn hồi hai năm về trước, biết đây chính là Ngũ Trưởng Lão Từ Cửu Phu do Chu Cửu đã nói, nên nhanh chóng bước tới quỳ lạy :

- Hoàng Bác bái kiến Ngũ sư thúc.

Từ Cửu Phu vịn tay Hoàng Bác đứng dậy :

- Khá kìm, cháu à, hai năm không gặp mà cháu đã học được nhiều võ công, lão ăn mày ta chỉ sợ ý gây một tiếng động nhỏ mà cũng bị cháu nghe được.

Hoàng Bác từ tốn nói :

- Su thúc, đệ tử đây còn kém lắm.

Từ Cửu Phu bất chợt quay sang thiếu nữ hỏi :

- Tiểu Bình, cháu không nhận ra ta sao?

Khi thiếu nữ đang ngơ ngác.

Từ Cửu Phu nói :

- Cháu vẫn còn cần chú xếp làm sáo cho cháu thổi chứ?

Thiếu nữ đã nhớ lại chuyện khi mình còn khoảng mười tuổi :

- Cháu nhớ ra rồi, chú đây là chú ăn mỳ hồi đó.

Từ Cửu Phu gật đầu nói :

- Lão ăn mỳ đây đã sáu năm không gặp cháu, không ngờ nay cháu đã cao lớn và đẹp như vậy.

Tiểu Bình mắc cỡ cúi đầu cười khẽ.

Từ Cửu Phu vui cười lớn nói :

- Đứa con gái này thật là không biết trời cao đất rộng, không nghĩ Tuyết Sơn Bạch nương nương là người lợi hại thế nào, cha cháu còn ngại Bạch nương nương, nhưng cháu lại dám cả gan ăn cắp chiếc Băng Tầm Bảo Y của bà ta.

Tiểu Bình vui cười và gỡ nón trên đầu xuống, từ trong nón lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc, hai tay đưa đến cho Từ Cửu Phu nói :

- Chú ăn mỳ à, chú coi.

Từ Cửu Phu liền đưa tay cầm lại nói :

- Không coi, không coi, cháu hãy mau tìm cha cháu đi.

Tiểu Bình vành môi lên nói :

- Cháu đâu có biết cha cháu đang ở đâu chứ?

Từ Cửu Phu nói :

- Cha cháu hiện đang chờ cháu tại trên cây trụ thứ tư trong Không miếu ở trong Lạc Dương thành, mau đi đi cháu.

Tiểu Bình hừ một tiếng nhưng chân vẫn đứng tại chỗ.

Từ Cửu Phu hỏi :

- Tiểu Bình à, cháu còn chuyện gì hỏi không?

Tiểu Bình thấy mắc cỡ, hai chân nhảy bay vào rừng, nháy mắt đã mất hút trong màn đêm.

Từ Cửu Phu lắc đầu nói :

- Thiệt là, khi con gái nó lớn lên thì tính tình thật không hiểu nổi.

Hoàng Bác ngơ ngẩn nhìn vào rừng đáp :

- Dạ, đệ tử mới hạ sơn hơn tháng rồi..

Từ Cửu Phu chẳng hiểu gì cả hỏi :

- Cháu, cháu đang nói gì?

Hoàng Bác giật mình, nhanh nhẩu trả lời :

- Dạ đệ tử nói là hạ sơn vào tháng trước à.

Từ Cửu Phu gãi đầu tỏ vẻ kỳ lạ.

Hoàng Bác cảm thấy thẹn thùng, nhanh chóng lướt sang vấn đề khác nói :

- Sư thúc, sao sư thúc lại biết cháu ở đây?

Từ Cửu Phu nói :

- Lão ta mới khoảng ba canh vừa mới nhận được báo cáo của Chu Cửu, nói cháu đã đến Lạc Dương thành, còn bảo là tên vô lại Thôi Đại Hỷ cứ theo đuôi cháu mãi, cho nên liền đến nhà trọ tìm cháu, không ngờ chẳng gặp cho nên ra ngoài tìm kiếm. Sau đó thấy lão đầu nhí chơi trò cút bắt với Bạch nương nương, gặp mặt nói vài câu, nghe lão ấy nói người thiếu niên trong rừng già này chắc là cháu, quả nhiên là đúng, ề sao cháu lại có mặt trong chuyện này?

Hoàng Bác thuật lại câu chuyện cho Từ Cửu Phu nghe, khi biết Thiết Đồ Cốc Thôi Đại Hỷ lúc nói chưa dứt lời mà bị người ta dùng thủ pháp hiểm thấy Trạc điệp phi hoa giết chết, trong lòng Từ Cửu Phu đầy nghi vấn và bất an nói :

- Nè, đây là hành động diệt khẩu dã man.

Hoàng Bác nói :

- Đệ tử cũng nghĩ như vậy, nhưng mà...

- Sau khi hạ sơn cháu có can thiệp chuyện gì không?

- Dạ không.

- Có gặp qua người gì khả nghi không. Ví dụ như một lão già mặc bộ đồ bông mặc mũ râu ria?

- Dạ không có.

Từ Cửu Phu cau mày, đi tới đi lui một hồi, đột nhiên dừng người lại nói :

- Cháu à, cháu có phải muốn tìm Bang chủ để học nghệ?

Hoàng Bác chân chừ một lát nói :

- Đệ tử vốn muốn tìm Phục Ma sư phụ học nghệ trước, nhưng... hồi nãy nghe Khuru cô nương nói là... Vô Song bảo đang...

Từ Cửu Phu nắm lấy tay Hoàng Bác đi ra ngoài rừng, vừa đi vừa nói :

- Chúng ta ra ngoài rừng rồi từ từ nói.

Hai người bước ra ngoài rừng, lúc này đang giữa giờ dần mọ, hướng đông đã bắt đầu hừng sáng lên, xa xa truyền vang tiếng gà gáy, Lạc Dương thành môn cửa vẫn còn đóng nhưng ngoài thành đã có nhiều người đang chờ vô thành mua bán.

Từ Cửu Phu nhìn quanh tứ phía, khẽ nói :

- Cháu à, có phải cháu muốn sẵn cơ hội Chiêu Anh Lôi Đài trà trộn vào Vô Song bảo không?

Hoàng Bác nói :

- Dạ đúng là đệ tử muốn thừa dịp này vào Vô Song bảo xem, luôn tiện điều tra xem cha cháu mất tích có liên quan gì với họ hay không?

Từ Cửu Phu lắc đầu nói :

- Lão đây không đồng ý cháu tính như vậy, cháu hãy tìm Bang chủ trước đã, cần phải biết nếu cháu tham gia Chiêu Anh Đài mà được tuyển chọn, nhưng trong thời gian ngắn vẫn không thể vào Trung viện của Vô Song bảo được.

- Trung viện của Vô Song bảo?

- Không sai, Vô Song bảo xây dựng trong hướng Bắc Nhạn Đãng sơn, diện tích rộng lớn. Chia nội, trung, ngoại tam viện cách nhau bởi tuyết đỉnh đồi núi, kiếm sĩ của tam viện được chia ra là màu đỏ, trắng và đen trên chuôi kiếm để phân biệt công lực kiếm thuật. Nội viện là nơi ở của gia quyến Âu Dương Trường và cũng là nơi bí mật nhất của Vô Song bảo. Trung viện là nơi trú đóng của vệ sĩ có biệt hiệu Vô Song kiếm khách, nắm vị Bạch Bính kiếm khách này đều là cao thủ độc bá một diện trên võ lâm, sau khi qui phục Vô Song bảo lại được Âu Dương Trường truyền thọ Thiểm Điện thập tam kiếm pháp. Kiếm thuật cao siêu của họ, trên giang hồ ngoại trừ Thiên Ái Cô Kiếm La Ngọc Phóng đã qui ẩn không còn xuất hiện giang hồ và Đạt Ma Thần Kiếm Âu Công Đạt hai người ra, có thể nói là thiên hạ vô địch thủ, mạnh cỡ Bạch Y Tú Sĩ Sĩ Lạc Quang Trụ trong Trúc Lâm thất duật ba năm về trước cũng phải bại dưới chân của Ngũ Kiếm thứ nhất Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương.

- Còn ngoại viện được chia ra hai thứ hạng, một là kiếm sĩ chuôi đen, còn thứ hạng cuối là những kiếm sĩ mới nhập môn. Hiện nay kiếm sĩ chuôi đen nghe

nói đã có đến trăm mấy vị, họ đều có thể đỡ trên một trăm chiêu của Ngũ kiếm chuôi trắng, tuy rằng vậy, nhưng đại đa số kiếm sĩ chuôi trắng từ nào đến giờ vẫn chưa được gặp mặt Âu Dương Trường lần nào. Đối với hạng mới nhập môn đều là được trúng tuyển thi sát hạch qua Chiêu Anh Lôi Đài, trong số họ sau khi nhập môn ít có người nào trong một năm được tăng lên làm kiếm sĩ chuôi đen. Cho nên, nếu cháu dùng biện pháp này để trà trộn vào Vô Song bảo cũng đâu có làm gì được.

Hoàng Bác cảm thấy kinh hãi trong lòng, nghĩ rằng: với qui mô như vậy của Vô Song bảo, trước mắt đã không có thời gian trà trộn vào bảo vì còn ba năm nữa là phải thi đấu với con Âu Dương Thừa Kiếm rồi, đành phải tìm cách tính sau thôi, nên trả lời :

- Như vậy, đệ tử quyết định đi tìm sư phụ, sư thúc có biết hiện sư phụ đang ở đâu không?

Từ Cửu Phu nói :

- Bang chủ hiện tại đang ở vùng Giang Triết, cháu chỉ cần đến vùng đó, hỏi đệ tử của bốn bang là sẽ tìm được.

Đột nhiên Hoàng Bác nhớ ra một chuyện :

- Sư thúc, hai năm trước đệ tử có nhờ sư phụ tìm mẹ của đệ tử tại Hàng Châu không biết sư thúc có nghe biết chuyện này không?

- Nghe Bang chủ nói, mẹ của cháu từ khi cháu rời gia đình đã đến nhà một phú hộ làm người ở, nhưng hiện giờ Bang chủ đã sắp xếp một nơi ở an toàn cho mẹ cháu rồi.

- Hồi ơi, cháu đã năm năm không gặp Mẹ, rất muốn trở về thăm hỏi..

- Đó là đương nhiên rồi, cháu tìm được Bang chủ thì sẽ tạ ơn nguyện thôi.

Nói đến đây, chỉ thấy cửa thành đã mở, hai người cùng bước ra theo hướng đông nam ra ngoài thành.

Từ Cửu Phu vừa đi vừa dùng Đả Cầu bóng thả chơi, thấy bay lên cao mấy vòng rồi chụp lại, có lần đã thúc thủ, Đả Cầu bóng bị rơi xuống đất, khi Từ Cửu Phu cúi xuống lượm Đả Cầu bóng lên, đã nhanh chóng nhìn lại phía sau, rồi đứng lên nói nhỏ với Hoàng Bác :

- Cháu à, ta có chút chuyện, chúng ta chia tay tại đây, trên đường đi cháu nên cẩn thận nghe.

Hoàng Bác cảm thấy đột nhiên, dừng lại tỏ vẻ tiếc rẻ :

- Sư thúc phải đi à?

Từ Cửu Phu gật đầu nói :

- Cháu à, cháu đã biết biệt hiệu của chú là Từ Cửu Phu, ngày thường thích ăn thịt ày, chú mới phát hiện có con chó đang xuất hiện gần đây, nên chú phải săn nó...

Hoàng Bác hớn hờ :

- Ô, sư thúc, cháu cũng rất thích ăn thịt cày, để cháu theo chú nghe.

Từ Cửu Phu cười lên :

- Cháu muốn ăn thịt cày về sau thiếu gì cơ hội chứ, nhưng lần này không được vì con chó này vừa dữ lại vừa hung ác và xảo quyệt, không chừng chú sẽ không tới cái đuôi của nó nữa, Ha ha ha ha.. thôi ta đi.

Hoàng Bác chưng hửng nhìn Từ Cửu Phu chạy vào một con lộ vắng, nhớ đến mình lại phải cô độc một mình trong lòng cảm thấy buồn buồn.

Chuyển mình nhìn lại nguy nga tráng lệ của Lạc Dương thành, và cũng nhớ lại cô gái giả trai Khuru Tiểu Bình lúc này.

Ồi, khi cô gái ấy gỡ nôi ra, mái tóc thề rủ xuống hai vai, gương mặt cô ấy sao mà mxy miều thế.

Và người ám sát Thôi Đại Hỷ là ai? Có công lực cỡ Trích điệp phi hoa tuyệt thế này, tại sao không đường đường chính chính hạ Thôi Đại Hỷ mà phải dùng thủ đoạn thâm hèn như vậy chứ?

Vừa đi vừa suy nghĩ một hồi không thấu, sau khi đi ngang qua đường quan lộ, nhìn lại không thấy bóng người, Hoàng Bác nhảy lên một cây cổ thụ, chân vừa tiếp xúc trên nhánh cây đột nhiên nghe thấy tiếng la lên “Ồ” giật mình chưa kịp nhìn lại, Hoàng Bác đã bay ngang cỡ đâm trúng tránh né, tay trái hộ ngực, tay phải vận công thủ thế, nhìn lên thấy một lão giả tay trái cầm một bình nước lớn từ trên cây cao nhẹ nhàng bay xuống.

Ông lão này tuổi cỡ sáu mươi, có mắt to chân mày dài, để bộ râu dài rất gọn, mặc một bộ đồ màu xanh, tướng như ẩn sĩ, ông lão khẽ cười nói :

- Lão đệ à, lão đệ và bạn hai người la lối om xòm ở đối diện rừng bên kia, cả đêm bây giờ lại suốt nữa làm đổ bình nước của lão, chúng ta thật có duyên chứ?

Trực giác đã cho Hoàng Bác biết lão này không phải là người gian tà, nhưng lại vừa xuất hiện vào ngay bây giờ, nên có phần nghi ngờ và hai tay đã vận chân lực phòng hờ, trả lời lạnh nhạt :

- Thuật nấu nấu của lão trượng thật là cao siêu, nhưng không biết lão trượng xuất hiện bây giờ có gì chỉ bảo?

Ông lão vui cười nói :

- Lão đệ nếu mà biết lão thì chắc không hỏi như vậy chứ?
- Tiểu tử đang muốn thỉnh giáo lão trượng cao danh đại tánh?
- Lão tên Nghiêm Lục Sơ.

Hoàng Bác kinh ngạc nói :

- Lão trượng đây chính là Long Tuyền Ân Sĩ trong Trúc Lâm thất duật Nghiêm lão tiền bối à?

Ông lão cười nói :

- Đúng vậy, lão đệ không phải muốn chúng ta đấu lên một trận chứ?

Hoàng Bác cung kính chào và thẹn thẹn nói :

- Xin Nghiêm lão tiền bối thứ lỗi, tiểu tử thật ra đã gặp một chuyện lạ vào đêm hôm qua...

Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sơ cười lên :

- Lão đệ nói từ tiểu tử đó là ai vậy?
- Tiểu bối Hàng Châu tên là Hoàng Bác.
- Hoàng Bác? Tên nghe rất quen?... hồi nãy hình như nghe người gọi Cái bang Trường lão Từ Cửu Phu là sư thúc, như vậy người là đệ tử của môn phái nào?

Hoàng Bác ngập ngừng, nhất thời chưa biết nên nói thật hay không.

Long Tuyền Ân Sĩ thấy vậy, cười cười nói :

- Lão đệ nếu không tiện thì không nói cũng được.

Hoàng Bác nghĩ lại có nghe sư phụ Lung Tuyết đạo nhân nói là Trúc Lâm thất duật người nào cũng là danh môn chánh phái, thôi mình nói thật vậy.

- Lão tiền bối xin hãy tha tội, tiểu bối vì cùng lúc bái cả hai vị sư phụ, nên chưa biết nói tên sư phụ nào trước.
- Đồng thời bái hai vị sư phụ?
- Dạ phải, hai vị sư phụ của tiểu bối là Trường Bạch Lung Tuyết đạo nhân và Bang chủ Cái bang Phục Ma Thần Cái!
- Cái gì?

Long Tuyền Ân Sĩ kinh ngạc ngắm nhìn Hoàng Bác hồi lâu, gương mặt tỏ vẻ hơi giận nói :

- Lão đệ à, người có phải là nói đùa với lão không chứ?

Hoàng Bác trả lời :

- Dạ, Hoàng Bác không dám, nhưng tiểu bối vẫn chưa theo qua Phục Ma Thần Cái sư phụ học nghệ, chuyến này là đi tìm sư phụ ấy đó thôi.

Long Tuyền Ân Sĩ vừa kinh vừa lạ than rằng :

- Đây thật là chuyện khó tin, hai vị võ học tôn sư này sao lại đồng thời chịu nhận người làm đệ tử chứ?

Hoàng Bác cười vui nói :

- Tiểu bối là thừa dịp may thôi!
- Ồ, chuyện này nếu mà truyền ra giang hồ, chắc là người lắm phiền phức đấy...

- Lão tiền bối, vậy là thế nào?
- Lão đệ à, ngươi thử nghĩ coi, Đông Kiếm Tây Dao Nam Quyền ba người, có ai mà chịu truyền nhân của họ sau này sẽ lại phải làm đệ tử cho người khác chứ? ừ... đặc biệt là Vô Song bảo.
- Lão tiền bối, ngài mà không nói ra thì ai mà biết chứ.
- Lão đệ à, ngươi tưởng rằng lão đây là đàn bà lắm chuyện hay sao?
- Dạ không, tiểu bối thường nghe sư phụ Lung Tuyết đạo nhân khen rằng Trúc Lâm thất duật là người tốt, tiểu bối rất tin tưởng.
- Ha ha ha ha, lão đây ngoại trừ thích thưởng thức mùi trà, xác thực là cái gì khác cũng không hứng thú.
- Lão tiền bối, ngài có muốn nghe chuyện quái lạ trong đêm qua không?
- Toàn là hung sát bảo đoạt thôi, có gì mà nghe chứ, đêm qua lão đây nghe mà vẫn không muốn đi xem.
- Xin được hỏi lão tiền bối hiện nay đi đâu?
- Trúc Lâm thất hữu chúng tôi cứ ba năm là hội ngộ một lần, giờ Dậu hôm nay là đến giờ hội họp, địa điểm là trong Trúc Lâm dưới chân núi Hùng Nhĩ sơn cách đây cỡ hai trăm dặm. Nếu lão đệ có hứng thú thưởng thức trà nghệ của lão thì lão cho biết bình nước nấu trà này là lão lấy từ Tây Khang cách đây mấy ngàn dặm đó.
- tiểu bối thật là vinh hạnh, ờ, tiền bối ngài nói Tây Khang, có phải là nước sơn tuyền tại Phi Việt Lãnh Lư Tịnh Tây Khang hay không?
- Ủa, sao lão đệ lại biết?
- Thiên hạ giai thủy danh tuyền, tiểu bối đây cũng có nghe nói.
- Như vậy tuyền thủy ở xứ nào ngon nhất?
- Hàng Châu Bá Hồ tuyền thiên hạ đệ nhất.
- Lão đệ là người Hàng Châu đương nhiên là biết rồi.
- Nam Hải Tây chiều sơn Vô Diện tinh đứng thứ hai.
- Đúng rồi.
- Hàng Dương Hoành sơn miếu cổ tinh đứng thứ ba.
- Không sai!
- Tô Châu Linh Nham Ngô Vương tinh đứng thứ tư.
- Ha ha ha...
- Lão tiền bối, tiểu bối có phải nói sai rồi?
- Không có phải, xưa nay lão đây về trà đạo có thể nói là độc bá vô lâm, hôm nay gặp ngươi chắc là kỳ phúc địch thủ rồi.
- Lão tiền bối quá khen, đây chính là lúc tiểu bối chơi cờ tại Bia Thánh lâu ở Hàng Châu, nghe các vị tiền bối sư môn nói đó.
- Hóa ra ngươi cũng biết chơi cờ à?... ờ hén. Lão đây nhớ ra rồi, ngươi là hồi mấy năm trước ở Hàng Châu truyền tụng nhất thời là Hàng Châu cờ vây thần đồng Hoàng Bác?
- Dạ phải, nhưng hai chữ Thần Đồng thật là không dám ạ!
- Ha ha ha... đừng khách sáo, hèn chi hồi nãy nghe tên của ngươi có biết là trong Trúc Lâm thất duật chúng tôi có một người tên là Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Minh không?
- Tiểu bối nghe tiếng đã lâu ạ!
- Đi, để lão dẫn ngươi đi đánh bại hắn.
- Tiểu bối nhất định không phải địch thủ của tiền bối ấy.
- Sao chứ, ngươi đừng vì bốn chữ Hắc Bạch Thánh Thủ mà sợ hãi, chữ Thánh của lão ấy là chỉ ám khí thôi, còn nói đến cờ nghệ thì Quốc Thủ Vương

Siêu Minh cũng có thể nhượng hần ba nước cờ, và lão đệ ngươi thì đã từng ăn Vương Minh một nước.

- Vậy thì đi sao?

- Đúng vậy, chúng ta phải đi hai trăm dặm trong vòng hai giờ, điểm này... chắc lão đệ thừa sức chứ?

- Tiểu bối miễn cưỡng theo thôi, xin lão tiền bối dẫn đường.

Long Tuyền Ân Sĩ cười hô hô lên, tay trái đỡ cái bình, thân hình run nhẹ, đã bay đến ngoài ba trượng, quay đầu lại nhìn Hoàng Bác, sau đó diễn Thúc Địa Phi Hành Thuật, thân hình bay đi như mây gió, nháy mắt đã đến ngoài hai mươi mấy trượng. Khinh công cao siêu, đúng là cao thủ nổi tiếng trên giang hồ, Hoàng Bác biết Long Tuyền Ân Sĩ cố ý muốn thử tài khinh công của mình, nên không dám chậm trễ, liền diễn sư môn tuyệt học khinh công tuyệt quán vô lâm Tuyệt Phiêu Phi thân hình bay bổng lên, trong nháy mắt Long Tuyền Ân Sĩ cách cỡ ba bước đi.

Long Tuyền Ân Sĩ quay đầu nhìn lại, trong lòng thấy khiếp sợ, chỉ vì khi hắn biết Hoàng Bác là đệ tử của Lung Tuyết đạo nhân, ngay bước đầu hắn đã dùng đến bảy phần công lực, cứ cho rằng thiếu niên này tuy rằng đã học được khinh công cái thể Tuyệt Phiêu Phi, nhưng làm sao đi chẳng nữa cỡ một thiếu niên mới chừng 18, 19 tuổi, công lực cũng chẳng cao đến đâu, cỡ nội lực mấy chục năm của mình, thiếu niên này chỉ cần dùng theo cách quá xa thì đã là hiện tượng hiếm hoi rồi, nhưng bây giờ nhìn tốc độ thân pháp của Hoàng Bác mới biết mình đã đoán sai, nên liền tăng Thúc Địa phi hành thuật lên chín phần công lực, chỉ thấy thân hình bay đi như gió thổi, nhanh chóng vô cùng.

Sau đó lại quay đầu nhìn lại, Hoàng Bác vẫn không rời một bước ngay sau lưng mình, hơn thế nữa thái độ lại rất ung dung, miệng tỏ nụ cười nữa.

Long Tuyền Ân Sĩ trong lòng than vãn, từ bỏ ý niệm muốn tăng hết công lực chỉ chừng ấy thì đã biết được khinh công của Hoàng Bác thật không kém hơn mình, dù cho mình dùng hết mười hai phần công lực, chắc cũng sẽ không thể nhanh hơn, và nếu như vậy chắc là mình không đủ sức một hơi đi được một trăm dặm đường.

Và từ đó, lão thiếu hai người duy trì tốc độ phi thân này, bay về hướng tây nam.

Nhưng, cách nửa dặm phía sau của hai người, có một bóng hình màu xám, theo sát họ và sau đó cỡ nửa dặm nữa, lại có một bóng người nép theo sát sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trúc Lâm Thất Duật

Buổi trưa lão thiếu hai người đến một thị trấn nhỏ dừng tạm bữa trưa, lại bay nhanh về hướng Hùng Nhĩ sơn.

Chiều tàn xuống nắng, họ đã đến chân núi Hùng Nhĩ sơn, đi vào một trúc lâm xanh đậm.

Gió xuân thổi nhẹ nhàng, cây trúc đung đưa, phát ra tiếng sạt sào.

Đột nhiên, trong sâu trúc lâm có tiếng sáo du dương vang lên, điệu sáo lúc trầm lúc cao, điệu sáo thật là khó quên.

Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sơ quay đầu lại nhìn Hoàng Bác cười :

- Lão đệ, có biết người đang thổi sáo đó là ai không?

Hoàng Bác nói :

- Có phải là Ngân Tiêu Khách Tiêu Nhữ Phong Tiêu lão tiền bối?

- Đúng là hắn, đại gia này đã phát hiện tại mình, nhanh chân lên đi.

Long Tuyền Ân Sĩ phóng người bay lên cây ngọn trúc trước, chân đạp lá trên bay đến chỗ phát ra tiếng sáo, Hoàng Bác theo sau đi được một đoạn đường, thấy trên một ngọn trúc già cao, một người mặc đồ cũ rách, đang cầm cây sáo bạc kê ngang môi.

Ông ấy thấy thiếu niên sau lưng Long Tuyền Ân Sĩ, liền để sáo xuống và hỏi :

- Nghiêm lão, ông nhận được một đồ đệ từ hồi nào vậy?

Long Tuyền Ân Sĩ cười hô hô :

- Huyện thái gia à, người hãy đẹp cái tính tự cao đó đi, người ta chưa chắc là kém hơn người đâu.

Ngân Tiêu Khách nghe vậy mặt đầy vẻ ngạc nhiên nhìn thẳng Hoàng Bác, Long Tuyền Ân Sĩ phi thân xuống đất, Hoàng Bác cũng theo sau, chỉ thấy trong Trúc Lâm còn bốn ông lão khác, trong đó hai người dáng vẻ tao nhã đang trò chuyện bằng tay còn hai người kia đều mập mạp. Một người đang gom đá để làm lò lu bu công việc, còn một người đang nằm dưới gốc tre ngủ khò, bên mình để một bình nước còn to hơn của Long Tuyền Ân Sĩ.

Lúc này ngoại trừ ông lão mập kia đang ngủ khò, ba người kia đã ngưng động tác, cùng ngắm nhìn Hoàng Bác.

Long Tuyền Ân Sĩ đang ngay hai người lão tao nhã cười nói với Hoàng Bác :

- Lão đệ à, tôi giới thiệu, hai vị đang lau cờ mặc áo xanh dương là Hắc Bạch Thánh Thủ Đồ Hy Bạch, người mặc áo vàng là Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi.

Và chỉ người đang lung lò :

- Lão mập này là Vi Lạc Kỹ Phô là thiên hạ đệ nhất đầu bếp, chút nữa người có thể thưởng thức món chương gấu của hắn đó.

- Còn lão mập kia là Bán Nhật Túy Hiền Bất Qui, chỉ giỏi về uống rượu và ngủ ngủ thôi, không gì giỏi cả.

- Còn nữa, còn người thổi sáo thì người đã thấy rồi, hồi trước hắn đã từng là quan Huyện thái gia được một trăm ngày, chỉ vì không chịu nhục mà nay phải phiêu bạt giang hồ.

Hoàng Bác cung kính hành lễ nói :

- Tiểu tử Hoàng Bác bái kiến các vị tiền bối!

Tiểu Vi Lạc Kỹ Phô vừa nghe Hoàng Bác báo danh thì cười đến gần Hoàng Bác nói :

- Tiểu huynh à, nghe giọng nói của người hình như là người Hàng Châu, chẳng lẽ người lại là Cờ Vây Thần Đồng Hoàng Bác sao?

Hoàng Bác cười và gật đầu.

Tiểu Vi Lạc đột nhiên không cười nữa, tuy rằng không cười nhưng nét mặt ông ta vẫn có nét cười bẽn lẽn, vừa quay mình vừa lắc nhẹ cái đầu của mình nói :

- Nếu người đúng là Thần Đồng Hoàng Bác, thì tìm lão Đồ ấy đi, giữa chúng ta chẳng có gì để nói nữa.

Vừa nói dứt lời lão ta lại tiếp tục công việc nung nấu bếp.

Người mặc áo xanh dương Hắc Bạch Thánh Thủ Đồ Hy Bạch đang ngồi xếp bằng dưới đất, lúc này một bàn tay dè nhẹ dưới đất, kiểu ngồi vẫn không thay đổi mà thân hình ở độ thấp bay đến trước mặt Hoàng Bác, mặt đầy vẻ nghi hoặc hỏi :

- Tiểu lão đệ, người đúng là Hàng Châu Thần Đồng Hoàng Bác à?

Hoàng Bác lại cười và gật đầu :

- Ủa, ta chỉ nghe Hoàng Bác biết chơi cờ, chứ đâu có nghe Hoàng Bác biết võ công đâu?

Nhất thời, Hoàng Bác chưa biết trả lời thế nào, nghe Long Tuyền Ân Sĩ cười hô hô nói :

- Lão Đồ à, người đừng cứ hỏi chuyện xưa nữa, trước mắt người có dám chơi một ván với nó không?

Hắc Bạch Thánh Thủ Đồ Hy Bạch nhảy đồng lên nắm tay Hoàng Bác nói :

- Tiểu lão đệ, chúng ta chơi thử một ván.

Còn người đang ngồi ở dưới đất trầm tư về nước cờ là Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi tự dưng hô lớn :

- Không được ván cờ này chưa xong, người không thể né tránh được.

Hắc Bạch Thánh Thủ đi đến dùng tay đảo lộn trận cờ cười nói :

- Trần lão ơi, ván này người đã hết nước đi rồi, còn không chịu thua nữa, không sợ làm mất tiếng của người hay sao?

Tái Hoa Đà hừ một tiếng bất đắc dĩ nhường chỗ chờ khi Hoàng Bác ngồi xuống ông ta vỗ nhẹ vai Hoàng Bác nói :

- Lão đệ, người giúp ta ăn hắn một ván, ta tặng cho người một viên thuốc Bách Linh Hoàn Hồn đơn.

Hắc Bạch Thánh Thủ giật mình nhìn Tái Hoa Đà nói :

- Trăm lão à, nếu tôi thắng thì sao?

Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi cười lên :

- Chỉ cần ngươi hòa với vị lão đệ này thì ta tặng cho ngươi năm viên.

Hắc Bạch Thánh Thủ bỗng cười chọc :

- Hừ tên thầy lang gian xảo, trên giang hồ ai mà không biết Tái Hoa Đà suốt cuộc đời chỉ làm được có ba viên Bách Linh Hoàn Hồn Đơn chứ? Ngươi nói cho ta tới năm viên thì thật là tốt.

Tái Hoa Đà hai mắt ngửa lên trời cười lạnh nhạt :

- Ngươi hạ rồi hãy tính, nếu mà ngươi thắng được, chắc lão ta tổn thêm năm năm để luyện thuốc cho ngươi, nhưng mà... hê hê.. dễ dàng gì!

Hắc Bạch Thánh Thủ không nói nữa, tùy tiện bốc một nắm cò cho Hoàng Bác đoán. Hoàng Bác lên tiếng :

- Đồi trước.

Đếm được năm hột, Hắc Bạch Thánh Thủ giữ quân đen, hai bên ngồi đứng tư thế rồi bắt đầu vào cuộc.

Chưa đi được mười nước cò, bỗng nghe Ngân Tiêu Khách trên cây tre nói :

- Ê, thằng ú của tui mình đến rồi kia, phía sau nó có người rượt theo.

Hoàng Bác nghe nói thừa bước người Út của họ là Bạch Y Tú Sĩ Lục Quang Trục.

Long Tuyền Ân Sĩ đang ngồi nhìn Tiểu Vi Lạc bắt lửa nung nấu, nghe vậy liền phóng người lên trên ngọn tre, nhìn một cái rồi lại nhảy xuống, vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Lão Út nếu mà đem chuyện phiền phức đến đây thì thật là mất vui

Ngân Tiêu Khách đột ngột la lên :

- Út ơi, mày sao rồi?

Nghe một tiếng sột từ ngọn cây phóng xuống một người tuổi cỡ trung niên mặc chiếc áo trắng đã toàn là vết máu.

Càng ngạc nhiên hơn là người trung niên có gương mặt đầy thanh nhã này tay trái đang cầm một thủ cấp đầy máu.

Tái Hoa Đà hoảng hồn nói :

- Đây không phải là Quai nhi sao?

Bạch Y Tú Sĩ tùy tay bỏ thủ cấp xuống đất thê thảm cười :

- Không sai, đúng là Phùng Cảnh Quai.

- Ai đã giết đệ tử của đệ chứ?

- Chính tôi.

- Cái gì???

- Sĩ nhục thua một kiếm hồi ba năm trước chưa trả, tiểu tử này không ngờ dám phản bội tôi để vô Vô Song bảo.

Bản Nhật Tụy Hồ Bất Qui bỗng ngồi dậy, giọng như gầm :

- Đáng chết.

Ngân Tiêu Khách từ ngọn cây nhảy xuống hỏi :

- Út đệ, người đến nữa là ai?

Bạch Y Tú Sĩ nhúng vai lạnh nhạt nói :

- Là Vô Song bảo Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương

Hoàng Bác kinh hồn, một chốc suy nghĩ thoáng qua, liền dùng khăn tay che mặt lại.

Cũng vào lúc này, từ trên ngọn cây tre vừa phóng xuống một lão tuổi cỡ sáu mươi.

Lão này thân hình tằm thước, trên mình mặc đồ màu xanh nhạt, bên hông đeo một cây kiếm chuôi trắng, tướng mạo đoan chính nhưng đầy vẻ tà khí. Hai mắt nhìn quanh hiện trường, phát hiện trong Trúc Lâm có thêm một thiếu niên bịt mặt, có ít hoài nghi, rồi nhìn thẳng Bạch Y Tú Sĩ Lục Quang Trụ, cười gian ác nói :

- Lục Quang Trụ, ngươi muốn báo một kiếm chi thù hồi ba năm trước, có thể tìm lão đây đánh một trận, lão phu thật không ngờ danh tiếng cỡ Trúc Lâm thất suất như ngươi lại dám lên vào Vô Song bảo của chúng tôi để sát hại một tiểu bối chưa nhập lưu, ngươi nói nghe thử, sao không sợ thiên hạ cười sao?

Bạch Y Tú Sĩ bẻ một cây tre dài cỡ ba thước cầm lên tay thử, sau đó nhìn Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, lạnh lùng nói :

- Lão nhi, ngươi cho rằng ta vô cớ sát hại tiểu tử này, như vậy... chúng ta không cần nói nhiều... ba năm nay, ta tuân thủ lời hứa không dùng kiếm, nhưng hiện giờ ta rất muốn dùng khúc tre này để thọ giáo cao chiêu của ngươi.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương ngao ngễ :

- Ngươi chạy trốn đến đây rồi mới chịu đấu tiếp, thật là biết chọn địa điểm chứ hả?

Bạch Y Tú Sĩ cười nhạt nói :

- Đúng vậy, ba năm trước Lục Quang Trụ tôi tỷ đấu với ngươi dưới sự canh chừng của Ngũ đại kiếm khách của Vô Song bảo là không công bằng, bây giờ, tôi cũng cho ngươi ném thử mùi này, hôm nay nếu ngươi có thể thắng được tôi nửa thức một chiêu, trên giang hồ từ nay không còn nhân vật như tôi nữa.

- Đương nhiên là ngươi cũng đừng có lo Trúc Lâm thất suất chúng tôi sẽ có người ra tay giúp đỡ.

Tiểu Vi Lạc Kỳ Phô lại ngồi xuống lo nấu nướng vừa cười nói :

- Bốc lão nhi, Út đệ ta nói không sai, ngươi cứ yên tâm mà đấu.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương cười nham hiểm, từ từ đi vòng quay bên Bạch Y Tú Sĩ.

Bạch Y Tú Sĩ nét mặt nghiêm túc, hai mắt nhìn theo hai vai của Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương.

Một trận đánh quyết liệt sắp mở màn...

Bỗng, giữa sân thấy bóng người bay tới như chớp, giữa hai vị cao thủ võ lâm đang muốn quyết chiến, có thêm một thiếu niên bịt mặt.

Tình cảnh này thật đột ngột, cả tám vị cao thủ võ lâm không ai thấy rõ được thiếu niên dùng thân pháp này bay đến.

Bạch Y Tú Sĩ nhìn thấy thiếu niên này chính là người đang đấu cờ với Đồ lão, hồi nãy vì quá gấp rút nên chưa hỏi lai lịch của nó, bây giờ thấy thiếu niên mặt nhìn địch và lưng hướng với mình, biết thiếu niên có ý ra tay giúp đỡ, liền nóng giận lên nói :

- Thiếu tử kia, ngươi tránh ra.

Hoàng Bác liền quay người ôm tay nói nhỏ giọng :

- Lục lão tiền bối xin đừng nóng giận, tiểu bối từng nghe nói kiếm pháp của Vô Song bảo thiên hạ vô địch đã lâu muốn thử, nhưng chưa có cơ hội, nay được hân hạnh gặp tại đây, xin lão tiền bối hãy nhường tiểu tử một lần, để tiểu tử tăng phần kiến thức.

Bạch Y Tú Sĩ muốn mở lời cự tuyệt, nhưng nghe Long Tuyền Ân Sĩ nói :

- Út đệ, nếu Bốc đại hiệp không ngại thì đệ cứ để nó thử một lần đi.

Bạch Y Tú Sĩ cau mày, nhìn qua năm vị huynh đệ thấy đều tỏ vẻ bàng lòng. Nên hẳn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thiếu tử này là đệ tử của môn phái nào? Chẳng lẽ có thể địch nổi cao thủ số một của Ngũ kiếm khách Vô Song bảo hay sao? Dù cho địch nổi với Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, thì sĩ diện của Trúc Lâm thất suất sẽ thế nào?

Thật ra, hồi nãy Long Tuyền Ân Sĩ nhìn thấy Hoàng Bác bịt mặt lại khi Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương vừa đến, thì đoán chắc là giữa họ có gì ẩn khuất, lão nghĩ Hoàng Bác dám cả gan kiếm chuyện với Bốc Mộng Dương, chắc chắn là có lý do của nó, và lại thiếu tử này là đệ tử của một trong Ngũ đại kỳ nhân võ lâm Trường Bạch Lung Tuyết đạo nhân, võ nghệ chắc rằng không thấp, hơn nữa nãy giờ trên đường đi mình đã trải nghiệm thấy khinh công của thiếu tử này có cao hơn mình nữa, về xuất chiêu đỡ địch, chắc không thành vấn đề...

Cho nên, Long Tuyền Ân Sĩ rất tán thành đề Hoàng Bác thử tài với Bốc Mộng Dương một phen.

Còn năm vị lão gia, họ tuy không rõ lai lịch sư môn của Hoàng Bác và võ nghệ thế nào, nhưng vì họ trước giờ rất tin tưởng vào lời nói của Long Tuyền Ân Sĩ, đồng thời cũng rất muốn xem thử võ công của vị Thần đồng thế nào?

Thật ra, thì Long Tuyền Ân Sĩ đã suy đoán sai.

Hoàng Bác tại sao phải ra đấu với Bốc Mộng Dương?

Lý do thật đơn giản Hoàng Bác muốn nhân cơ hội này để khảo nghiệm võ nghệ của mình. Tuy rằng nó đã thông qua sự sát hạch mười chiêu độc sức của sư phụ Lung Tuyết đạo nhân rồi mới hạ sơn, nhưng vẫn không có nghĩa là có thể đỡ được mười chiêu của Đông Kiếm Tây Dao Nam Quyền Bắc Chưởng, Hoàng Bác nghĩ: nếu mà mình có thể ngang sức với võ nghệ của Bạch Bính kiếm khách của Vô Song bảo, thì ba năm sau đánh bại Âu Dương Thừa Kiếm cũng không phải là chuyện khó.

Còn một nguyên do khác là: vì đã nghe được rất nhiều chuyện liên quan với Vô Song bảo, nên gấp muốn tìm hiểu kiếm thuật của Vô Song bảo thế nào. Bây giờ, Kiếm khách của Vô Song bảo xuất hiện tại đây, đương nhiên là Hoàng Bác không thể để bỏ qua cơ hội này.

Riêng tại sao Hoàng Bác phải bịt mắt là muốn sau này dễ dàng trà trộn thâm nhập Vô Song bảo mà thôi.

Nay nói đến Hoàng Bác đã biết Bạch Y Tú Sĩ không có ý ngăn cản mình, nên quay mình đối diện Bốc Mộng Dương nói :

- Tại hạ nghe tiếng thiên hạ vô song về Thiểm Điện thập tam kiếm của Vô Song bảo đã lâu, xin Bốc đại hiệp chỉ giáo vài chiêu thế nào?

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương cười nhạt nói :

- Thiếu từ kia, ngươi đã có bao thâm niên công lực mà dám cả gan ra đỡ?

Hoàng Bác cười :

- Tại hạ chỉ mới yết bái Trúc Lâm thất duật vào lúc này thôi, đồng thời tại hạ cũng tin là Trúc Lâm thất duật không cầu ai để giúp đỡ.

- Được, ngươi tên là gì?

- Bốc đại hiệp, hỏi chi bằng thừa chứ?

- Kéo khăn tay xuống.

- Bốc đại hiệp không muốn đánh à?

Nhất Kiếm Âm Huyết hai mắt mở to lên và đột nhiên bước tới hai bước.

Bạch Y Tú Sĩ liền la lên :

- Coi chừng xuất chiêu nhất kiếm.

Hoàng Bác vừa chững hững, đã thấy lưỡi kiếm tỏa sáng lên trong nháy mắt, mới nhận thức rằng đối thủ rút kiếm chẳng những vô hình mà lại rất nhanh nữa.

Liền dùng hết sức thối lui trượng ngoài, định thần nhìn thấy Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương đã thành thoi đứng yên tại chỗ, hai mắt nhìn ngay trước ngực mình lạnh nhạt nói :

- Thiếu từ kia, kiếm pháp của Vô Song bảo thế nào?

Hoàng Bác cúi đầu nhìn ngay trước ngực mình chỉ thấy trên vạt áo đã bị rách một đường cỡ bốn tấc, vừa thẹn vừa giận, liền hô lớn tiếng, diễn chiêu thức Tuyết Hoa bộ của sư phụ Lung Tuyết đạo nhân đã dạy, rất kỹ xảo lướt tới trước mặt Bốc Mộng Dương tay phải co lại như cái móc, dùng một chiêu Mai Hoa Trác Phóng móc tới.

Bốc Mộng Dương liền thấy trước mắt toàn là hoa mai đua nở, vừa muốn dùng kiếm đỡ lên, nhưng bỗng nhớ đến một người, trong lòng thấy sợ hãi, chỉ nghe tiếng “set” vạt áo đã bị xé rách hết một miếng.

Hoàng Bác nhanh chóng thối về cười nói :

- Hừ, kiếm thuật của Vô Song bảo cũng chỉ vậy thôi à?

Bốc Mộng Dương mặt mày xám xịt nói :

- Tiểu tử, Trường Bạch Lung Tuyết đạo nhân là gì của ngươi?

Trúc Lâm thất duật đang vì thân pháp và thủ pháp thần diệu của Hoàng Bác mà vô cùng kinh ngạc và vui mừng khi vật áo cả Bốc Mộng Dương bị xé rách, bỗng nghe câu nói của Bốc Mộng Dương, sáu lão kia đều nhìn qua Long Tuyền Ân Sĩ, ánh mắt tỏ vẻ dò hỏi.

Long Tuyền Ân Sĩ cười cười gật đầu.

Hoàng Bác cười nhẹ.

- Bốc đại hiệp ngài hỏi làm chi?

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương hừ một tiếng nói :

- Nếu như ngươi là đệ tử của Lung Tuyết đạo nhân thì hãy ngoan ngoãn đứng qua một bên, lão phu không làm khó cho ngươi.

Hoàng Bác lại cười nói :

- Bốc đại hiệp ngài nghĩ đến đâu rồi, chúng ta chỉ là thuần túy thi đấu võ nghệ mà.

Bốc Mộng Dương nóng giận lên :

- Ngươi thật không biết lễ độ?

- Bốc đại hiệp ngài đã nghĩ sai rồi.

- Tiểu tử mi hay lắm, mi đừng tưởng rằng Vô Song bảo không dám đụng đến đạo kia, hãy chờ đi.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương vung kiếm diễn đệ nhất chiêu Độc Xà Thở Tin của Thiểm Điện thập tam kiếm pháp, chỉ thấy như có ba lưỡi kiếm nhanh như chớp đâm tới trên mình Hoàng Bác.

Hoàng Bác đã rút kinh nghiệm chiêu Xuất chiêu nhất kiếm lúc nãy, thừa biết kiếm pháp của Vô Song bảo thật nhanh như chớp và lợi hại, thoáng thấy vai của đối phương vừa cử động, liền quay mình theo Tuyết Hoa bộ, xoay đến sau lưng của hắn, dùng một chiêu Mai Khai Nhị Độ mười ngón tay cùng bốc lên huyết Chi Đường và huyết Linh Đài của đối phương.

Nhất Kiếm Âm Huyết liệt vào đệ tam vị cao thủ của Vô Song bảo, kiếm thuật đã đến cảnh giới thuần hóa cao độ, bình thường rất là kiêu ngạo, bây giờ biết đối phương là truyền nhân của Lung Tuyết đạo nhân, tuy rằng đã nhận thấy đối phương công lực chỉ tương đối, nhưng vẫn không dám khinh địch, cho nên vừa xuất một chiêu kiếm đã có thể thủ, vừa mất dạng thân hình đối phương thì đã biết đến phía sau của mình, nên trở tay một kiếm ngược ra phía sau.

Hai người vừa vào cuộc đấu đã càng lúc càng nhanh, một người xuất kiếm nhanh như chớp, một người thân hình bay bổng như bướm, trong nháy mắt chỉ còn thấy hai bóng hình đang vòng nhau bay bổng.

Hoàng Bác vì muốn thử nghiệm võ nghệ của mình, và cũng thừa hiểu đối phương cũng là cao thủ cùng thừa võ nghệ một trong năm vị cao nhân, về công lực và kinh nghiệm đều cao hơn mình, nếu mà sơ xuất, thì chắc không còn mạng, cho nên vừa xuất chiêu đã dùng hai môn tuyệt học cầu sư môn là Tuyết Hoa bộ và Mai Hoa chỉ phối hợp sử dụng trong công có nước lui.

Phải biết rằng một trong hai tuyệt kỹ này là Tuyết Hoa bộ do Lung Tuyết đạo nhân lúc còn trẻ ở trên đỉnh núi Trường Bạch luyện tập khinh công, qua nhiều năm nghiên cứu các trạng thái khi tuyết rơi xuống rồi sáng tạo ra bộ pháp ảo diệu nhẹ nhàng bất kỳ thi diễn ở trên không, dưới đất hoặc dưới nước đều có công hiệu diệu kỳ và bất ngờ. Ba mươi năm trước Lung Tuyết đạo nhân đã từng dùng bộ pháp này, chỉ thủ không công kích, mà đỡ được trên một ngàn chiêu của Âu Dương Trường khi hắn vừa mới đoạt chức Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách đầu tiên. Sau đó lại nghiên cứu thiên hạ các phái về chỉ pháp, sáng lập nên Mai Hoa chỉ và sau đó với Âu Dương Trường thi đấu hai bên đã hòa nhau không ai thắng được ai.

Hoàng Bác tuy chỉ học nghệ hai năm nhưng vì bản thân đã có mười mấy năm công lực thâm hậu của võ lâm Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch đệ môn nội công Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp, người lại thông minh tột đỉnh, vì thế lúc này thi đấu với một kiếm thủ đã mấy mươi năm công lực thâm hậu vẫn chưa hề gị.

Đã hơn trăm chiêu mà hai bên vẫn đấu nhau kịch liệt mà chưa bên nào hề hấn gì cả.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương càng đấu càng giận, nghĩ mình luyện kiếm đã mấy mươi năm qua, nếu mà vẫn không thể hạ được tiểu đồ đệ của Lung Tuyết đạo nhân như vậy còn mặt mũi gì mà đứng vững trên võ lâm chứ.

Nghĩ đến thế, lập tức tấn công lực, nội lực thấu qua lưỡi kiếm, sáng chói một vùng, quyết chiến gần hai trăm chiêu, Hoàng Bác cảm thấy sức ép của đối phương ngày càng lớn.

Thật ra rất dễ hiểu, nếu Hoàng Bác trước khi quyết chiến với cao thủ số ba của Vô Song bảo này mà đã từng có kinh nghiệm chiến đấu thì chắc rằng như Long Tuyền Ân Sĩ đã nghĩ, dù Hoàng Bác không thể thắng đối phương được thì vẫn thừa sức tự vệ.

Nhưng tình hình thực tế cho thấy, Hoàng Bác thiếu kinh nghiệm thi đấu, nhiều khi vì xuất chiêu đỡ đòn và phá giải không kịp thời và thiếu chính xác, nên đã để đối thủ thừa cơ hội hóa giải dễ dàng mà còn nhanh chóng đối chiêu thức đánh trả kịch liệt và Hoàng Bác hiện giờ chỉ thủ chứ không thể tấn công nổi.

Lại qua bốn năm chục chiều, với sức ép của đối thủ Hoàng Bác chỉ còn nước dùng Tuyết Hoa bộ né tránh chứ không còn sức để tấn công đối phương nữa.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương hé nụ cười nửa miệng, thân hình đột nhiên bay lên cao ba trượng, lưới kiếm diễn chiêu tỏa sáng hào quang chói sáng, như con ó vỗ mồi từ trên cao, chụp ngay từ trên đầu Hoàng Bác xuống.

- Điện Lạc Lâm Tiêu!

Sau khi Bạch Y Tú Sĩ kêu lên liền tiếng tới một bước thần sắc khẩn trương Thiểm Điện thập tam kiếm pháp, từ trên Bạch Bính kiếm thủ trở lên của Vô Song bảo chỉ còn xuất ra chiêu này, trên giang hồ ngoại trừ Tây Dao Nam Quyền Bắc Chương bốn người, đến nay vẫn chưa từng nghe nói có ai tránh được chiêu này.

Vào ba năm trước, Bạch Y Tú Sĩ bị bại ngay chiều này.

Lúc đó, Hoàng Bác cảm nhận được kiếm pháp của đối phương sức mạnh như hoàng hà thác đổ, trong phạm vi hai trượng có thể nói không còn nơi nào có thể tránh được, nhưng Hoàng Bác liền nghĩ ngay đến chiêu Hàn Mai Sạ Hương trong Mai Hoa chỉ phối hợp cùng Tuyết Hoa bộ chiêu thức Thăng Không Đạp Tuyết, không những có thể hóa giải được chiêu này của đối phương mà còn có thể phản thủ vì công, nhưng rất tiếc chiêu này khi xuất phải nhằm lúc thân hình đối phương vừa bay lên, rồi lẳng không điểm huyết đối phương, nhưng hiện giờ đã không còn cơ hội, đã không thể xuất chiêu kịp thời nữa, trong nháy mắt, lưới kiếm tỏa nhiều vòng sáng chói đã đến ngay mặt.

Đang trong lúc thập tử nhất sinh...

Hắc Bạch Thánh Thủ tay phải nhanh chóng nắm một cờ đen...

Đột nhiên người đang trên không Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương kêu một tiếng đau đớn, cây kiếm chuôi trắng trên tay phải bị rơi xuống đất, thân hình trên không bị khựng lại và xuống đất, sau đó thối lui vài bước không vững, chỉ thấy trên lòng bàn tay của hắn đã bị một lá trúc đâm xuyên thủng lòng bàn tay, máu tuôn chảy xuống.

Hắn cắn răng nhổ lá trúc trên bàn tay ra, nhìn vào Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Bạch cười nham hiểm nói :

- Họ Đỗ kia, lão phu sẽ tìm ngươi vào tháng tới.

Hoàng Bác vội nói :

- Bốc đại hiệp đứng hiểu lầm người, người đánh lén không phải là Đỗ lão tiên bối.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương cười như đười ươi, lượm cây kiếm lên, nhảy lên ngọn cây trúc hướng phía Đông Nam xuống núi mất hút trong buổi chiều tàn.

Hoàng Bác quay đầu nhìn lại, Trúc Lâm thất duật đã toàn bộ nhảy lên ngọn cây trúc hướng về hướng Tây trên Hùng Nhĩ sơn rượt đi, liền phóng người đến sau lưng các lão hoi lớn tiếng :

- Chư vị lão tiên bối có thấy gì chẳng?

Long Tuyền Ân Sĩ vừa rượt vừa nói :

- Mới vừa thấy trước kia có bóng người phóng đi, bây giờ đã không còn thấy lão đệ ngươi cứ nhanh chóng đuổi trước đi.

Hoàng Bác lập tức thi triển mười hai thành công lực khinh công, vượt qua Trúc Lâm thất duật hướng phía trước bay đi.

....

Lúc này trời đã tối, Hùng Nhĩ sơn mênh mông đều đen tối như mực, làn gió đêm thổi qua, cây cỏ như những ma quỷ đang nhảy múa.

Hoàng Bác chạy rượt thêm một đoạn, nhảy lên một cây cỏ thụ, nhìn xung quanh tối như mực chẳng thấy gì cả, đang lúc cảm thấy lạ lùng, đột nhiên nghe một tiếng kêu thảm khóc ở bên phải ngoài cây số. Tiếng kêu kéo vang dài rồi dứt đoạn, thừa biết rằng người đó đã bị độc thủ.

Hoàng Bác theo hướng phóng người đến hiện trường, thấy một bóng đen nằm bất động ngay đường đi trên sườn núi, nhìn kỹ kinh hãi kêu lên một tiếng.

Thi thể đó không phải ai khác mà là vị Ngũ chương lão Cái bang Từ Cửu Phu.

Hoàng Bác lấy tay sờ lên ngực chương lão, thấy nhịp tim còn đập nhẹ, liền nhẹ nhàng diu lão dậy, nhỏ tiếng kêu :

- Sư thúc! Sư thúc...

Từ Cửu Phu than lên một tiếng, miệng bốc mùi thơm hoa đào, hai chân co giật và chết.

Hoàng Bác cảm thấy mùi thơm này quái lạ, chưa kịp suy nghĩ, cảm thấy chóng mặt, trong lòng biết ngay không ổn, lập tức nín thở, phong tỏa tim mạch, để thi thể Từ Cửu Phu xuống đất, thân mình nhảy ra ngoài tầm trượng, ngồi xếp bằng xuống, vận công cho hơi độc trong mình ra ngoài.

Ngay lúc đó Trúc Lâm thất duật cũng nghe tiếng phóng tới.

Tái Hoa Đà đến trước mặt Hoàng Bác nhìn và quay về nói với sáu lão kia :

- Cháu nó đã trúng khí độc...

Long Tuyền Ân Sĩ tiến tới gần thi thể xem và thốt lên :

- Ủa, đây không phải là trưởng lão Cái bang Từ Cửu Phu sao?

Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy từng là bạn rượu của Từ Cửu Phu nghe vậy tiến tới xem rõ ràng, sau đó liền phẫn nộ kêu lên một tiếng và nhảy lên cây cao :

- Hung thủ nào giết chết Từ Cửu Phu mau ra đây...

Liên tục la lên vài tiếng, âm vang giọng nói khắp vùng và xung quanh vẫn im lặng.

Tái Hoa Đà mở vạt áo Từ Cửu Phu, bất chợt nhìn thấy trên ngực có dấu chường màu hồng, Trầm ngâm một hồi, Tái Hoa Đà nói :

- Ồ... Đây là độc chường của môn phái nào kia?

Tiểu Vỹ Kỳ Lạc Kỳ Phở nói :

- Tái Hoa Đà huynh không nhìn ra sao?

Tái Hoa Đà ngược nhìn lên nói :

- Bà quản gia mập, chẳng lẽ người không nhìn thấy gì sao?

- Ủ... nhìn thì nhìn ra được một chút...

- Nói ra nghe coi.

- Từ Trưởng lão bị chường này là từ xa chường tới...

- Cái này thì tôi biết.

- Dấu chường dài và nhỏ, rõ ràng là dấu chường của phái nữ.

- Rất chí lý! Còn gì nữa?

- Hề hề... Tôi chỉ biết những bao nhiêu đó thôi.

- Hừ, huynh tưởng là đệ đã biết lai lịch của độc chường này rồi chứ.

Ngân Tiêu Khách Tiêu Nhất Phong nói :

- Trên võ lâm, luyện chường mà cao cường nhất, ngoại trừ Bạch nương nương Hoa Nguyệt Kiều không còn ai khác mà.

Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy từ trên cây nhảy xuống nói :

- Tôi không tin. Bạch nương nương chỉ biết chường ra miếng gió thô.

Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sơ gật đầu nói :

- Trưởng lão Cái bang đều là võ nghệ cao cường, nương nương xác thật không có khả năng này đâu, nhưng mà, còn người sư phụ của bà ta - Cửu Giá Quả Phụ Sa Trần nữa.

Ngân Tiêu Khách ngạc nhiên nói :

- Lão bà ấy hãy còn sống à?

Long Tuyền Ân Sĩ đáp :

- Ai mà biết được. Khi chúng ta vừa xuất giang hồ thì bà ta đã quy ẩn rồi, đến nay cũng đã bốn mươi năm rồi, nếu không chết chắc cũng đã trên trăm tuổi.

Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Phi Bạch nói :

- Người tình thứ chín của Sa Trân có phải Nam Thiên Sắc Quỷ Phác Sa Lâm?

Long Tuyền Ân Sĩ nói :

- Đúng vậy! Người ấy lúc bốn mươi năm về trước bị Nhất đại quái kiệt Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh đánh gãy một cánh tay thì đã tuyệt tích giang hồ.

Tái Hoa Đà nói :

- Ê, mấy người ở đó chuyện tào lao đó à?

Ngân Tiêu Khách vội quay sang nói lại :

- Tụi này đang nghiên cứu về lai lịch của độc chương, tào lao gì chứ.

Tái Hoa Đà cười gằn :

- Thái Âm độc chương của Cửu Giá Quả Phụ tui đây là rành nhất, mấy người còn suy tính gì nữa chứ.

Tiểu Vi Lạc ngắt lời :

- Như vậy ngươi có biết ai đã đánh Sốc lão nhi hồi này bị thương không? Tụi mình nếu mà không làm cho rõ, mai một gặp người của Vô Song bảo chắc là có nước trở thành Trúc Lâm Thất Gian chứ còn gì nữa.

Hy Bạch Thánh Thủ nghe vậy cười lên nói :

- Lão phu đây đối với ám khí tuy cũng rành, nhưng chiêu Trạch Diệp Phi Hoa lúc này, Đỗ Hy Bạch đây chưa có công lực này, lão không tin là Bốc Mộng Dương nhìn ra.

Long Tuyền Ân Sĩ lắc đầu nói :

- Cũng không thể nói vậy được, vì thiên hạ đều biết Hắc Bạch Thánh Thủ vua ám khí chứ người ta đâu có nghĩ tới ngươi có công lực này hay không. Ồ... lão đệ à, ngươi khỏe rồi hả?

Hoàng Bác đứng dậy, mặt đầy vẻ đau buồn nói :

- Ma đầu này, trước sau tôi cũng phải lời nó ra.

Long Tuyền Ân Sĩ hỏi :

- Lão đệ, ma đầu nào?

- Tiểu bối cũng chưa biết.

- Ủa, người này lúc này giải nguy cho ngươi, bây giờ lại giết sư thúc của ngươi, vậy là ý gì?

- Ma đầu này tối hôm qua cũng đã từng dùng Trạch Diệp Phi Hoa thủ pháp này giết chết Thiết Đồ Thần Tú Thôi Đại Hỷ.

- À, ngươi nói gặp một chuyện lạ, là chuyện này đó à?

- Dạ phải!

Sau đó Hoàng Bác kể hết câu chuyện và than rằng :

- Hà... Sư thúc mới rời tiểu bối hồi sáng nay, nói là đi vây bắt một con chó vừa hung dữ vừa xảo quyệt, chắc là sư thúc đã phát hiện có người đang theo dõi tui.

Long Tuyền Ân Sĩ nói :

- Ma đầu này theo ngươi không biết dụng ý gì?

Hoàng Bác lắc đầu :

- Ngoại trừ ma đầu này hiện ra, tiểu bối thật nghĩ không ra đó.

Bán Nhật Túy nói :

- Lão đệ, ngươi là đệ tử của Trường Bạch Lung Tuyết đạo trưởng, vậy tại sao ngươi lại gọi Từ Cửu Phu là sư thúc hả?

Hoàng Bác suy nghĩ một hồi, sau đó liền nói rõ thân thế của mình và xin các vị tiền bối bây giờ hãy giữ bí mật giùm và nói tiếp :

- Tiểu bối hiện giờ vẫn không muốn người của Vô Song bảo biết thân phận của mình, các vị tiền bối hiểu cho.

Bán Nhật Túy cười giòn nói :

- Lão đệ, nhà ngươi trí rất thông minh, lại được kỳ duyên này, tương lai chắc là võ lâm đệ nhất nhân. Hồ Bất Quy tui chẳng những mong muốn như vậy, còn mong ngươi sẽ giữ được tinh thần thượng võ, giữ sự thanh bình cho võ lâm và diệt hết mọi tàn bạo và quái ác như người của Vô Song bảo, ha ha....

Hoàng Bác từ tốn nói :

- Lão tiền bối kỳ vọng quá cao đối với tiểu bối, tiểu bối chỉ mong có ngày tìm được tung tích của cha mình thì mãn nguyện và sẽ tuyệt tích giang hồ.

Bán Nhật Túy không hài lòng nói :

- Lão đệ à, ngươi nghĩ vậy thật là ngây thơ. Người nào mà đã vào chốn giang hồ, ít nhiều cũng dính líu thị phi, muốn tháo lui chắc là rất khó, cũng như tui lão đây, thường ngày rất là thanh tịnh, vô can với ai, nhưng kết quả, út đệ bị ép phải thi võ, thua rồi thì không nói gì, còn bị ép buộc không được dùng kiếm nữa.

Tái Hoa Đà dùng tay kéo áo Hoàng Bác sang một bên, nói :

- Lão đệ, ngươi đừng có nghe lão Hồ ở đây nói tầm bậy. Bây giờ chúng ta trở về chuyện này. Người hỏi này trúng độc như thế nào?

Hoàng Bác nói :

- Tiểu bối ngửi được mùi thơm hoa đào từ miệng sư thúc phụ ra thì cảm thấy chóng mặt liền.

- Mùi thơm hoa đào? Để tôi ngửi thử xem.

- Không được! Độc lắm đó.

- Không sao! Tui không ngại.

Sau đó, Thái Hoa Đà đến gần thi thể Từ Cửu Phu, ngồi xuống ngửi một hồi, đột nhiên la lớn;

- Trời, không ngờ trong võ lâm có người đã luyện được môn võ này.

Sáu lão kia liền cùng hỏi :

- Trăm lão, môn võ nào?

Tái Hoa Đà cười nói với Tiểu Vi Lạc;

- Lão quần gia, người hỏi này nói chương này là chiêu của con gái, vậy tui cá với người.

Tiểu Vi Lạc nói :

- Lão đại phu à, người có gì thì cứ nói, bằng không thì không tha người đó.

Tái Hoa Đà nói với tất cả mọi người :

- Các vị, chương pháp lợi hại nhất trên giang hồ là chương gì?

Long Tuyền Ân Sĩ nói :

- Tất nhiên là “Diệp Luân chương” của Bắc Cái, người hỏi vậy là thừa.

- Đúng! Diệp Luân chương là chương pháp lợi hại nhất của đường kim võ học chánh phái, nhưng còn bên tà đâu?

Nãy giờ ít nói nhất, bây giờ Bạch Y Tú Sĩ tiếp lời :

- Có phải là Bách Hoa chương độc chương không?

Tái Hoa Đà gật đầu, nói :

- Đúng vậy! Môn võ Bách Hoa trường độc trường này đã tuyệt tích giang hồ mấy trăm năm, không ngờ bây giờ lại có người luyện thành. E rằng nay võ lâm chắc không có ngày yên ổn.

Hoàng Bác kinh hồn nói :

- Trăm lão tiền bối, cái gì gọi là Bách Hoa trường độc trường?

Tái Hoa Đà nói :

- Bách Hoa trường độc trường này tu luyện bằng cách hấp thu các loại hoa trường, và loại trường khí này thường xuất hiện ở những nơi vùng sâu trong núi tại vùng phía nam. Lão phu có đến vùng ấy một lần và cũng thấy các loại trường khí này. Trường khí có bốn mùa khác nhau xuân, hạ, thu, đông, ngoài ra còn có Thanh Thảo trường, Hoang Mai trường, Tân Lúa trường, Hoàng Mao trường, Đào Hoa trường, Quế Hoa trường, Cúc Hoa trường.... Những loại trường khí này được chia là hai loại: một là hữu hình, một là vô hình. Hữu hình chỉ trường khí phát ra như sương mù, vô hình chỉ trường hoặc là bay đi bởi mùi tanh hôi hoặc là mùi thơm. Còn có loại gọi là trường mẫu, khi vừa phát ra, chỉ thấy trong vùng phát ra ánh sáng màu vàng bay khắp bầu trời, sau đó từ trên cao rơi xuống, nhỏ như hạt mưa, từ từ tan biến, màu sắc rực rỡ. Người mà người trúng mùi này, nếu nặng sẽ bất trị.

- Người luyện môn độc trường này phải quanh năm suốt tháng nằm ngoài trời sương gió. Lúc đầu dùng thuốc để điều trị, luyện cho đến khi độc khí bắt xâm nữa, sau đó hấp thụ loại trường độc này, vận nội công luyện vận hành theo nội lực trong cơ thể. Muốn luyện thành chỉ ít cũng phải ba, bốn mươi năm công phu mới thành.

Tiểu Vi Lạc nói :

- Lão đại phu, tôi chưa từng nghe có phái nữ nào mà luyện thành loại độc trường này.

Tái Hoa Đà nói :

- Phái nữ đương nhiên cũng có thể luyện thành được, nhưng họ thà chết cũng không chịu luyện.

-Ồ, vậy là thế nào?

- Luyện độc trường này, lúc đầu tuy dùng thuốc có thể chịu đựng được, nhưng toàn thân bị lở loét là không thể tránh nổi. Chờ đến khi luyện thành thì người này mình mẩy toàn là sẹo, còn xấu hơn ma. Người nghĩ coi, phái nữ trời sinh ham đẹp, dù là lão bà bảy mươi cũng không muốn mình trở thành một người đàn bà xấu xa nhất trên thế gian này, có phải không?

Tiểu Vi Lạc gật đầu nói :

- Đúng là cũng chí lý.

- Người không tin thì mình bắt cá xem.

Hoàng Bác chen miệng vào nói;

- Trăm lão tiền bối, khi bị loại độc trường này đánh trúng thì hết chữa hay sao?

- Vậy cũng chưa chắc, nhưng công lực người này lại quá cao, chắc là không thua Đông Kiếm, Tây Dao, Nam Quyền, Bắc Trường Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, theo tui chắc cỡ bảy ông lão tui tui cùng lên cũng chịu không thấu.

- Hờ, dù cho lão lợi hại cỡ nào chẳng nữa, Hoàng Bác tui cũng phải tìm hấn ra để quyết đấu.

Long Tuyền Ân Sĩ than dài nói :

- Lão đệ, hiện giờ người định xử lý thi hài sư thúc người thế nào?

Hoàng Bác nghĩ một hồi, nói :

- Tiểu bối định an táng tại đây, chờ khi gặp được sư phụ thỉnh thị sau.

- Được, lão phu giúp người lo việc này.

Long Tuyền Ân Sĩ tìm bề một cành cây, nhìn hướng phong thủy và bắt đầu đào huyệt.

Từ trong vạt áo của Từ Cửu Phu, Hoàng Bác lấy ra Cửu Lão trúc bài và lượm lên Thất Tiết Đà Cầu bổng, sau đó ôm thi hài sư thúc lên...

Một tiếng sáo trầm vang lên càng thêm nét buồn đau thương cho mọi người.

Khi lấp đất xong, tiếng sáo mới dừng.

Hoàng Bác về mặt thật đau buồn, hướng về thất lão hành lễ :

- Thừa chư vị lão tiền bối, tiểu bối xin cáo từ.

Long Tuyền Ân Sĩ nói :

- Cái gì? Lão đệ ngươi phải đi à?

- Dạ phải!

- Sao mà gấp quá vậy?

- Lão đệ, uống với lão đây ly rượu ngon rồi hẵng đi cũng chưa muộn.

- Tiểu tử kia, tui còn món chưng gấu nướng nữa.

Tải Hoa Đà đến trước mặt Hoàng Bác, tìm trong mình lấy ra một chiếc lọ màu xanh bích ngọc, mở nắp và đổ ra một viên thuốc lớn cỡ hạt nhãn, dùng giấy gói lại, đưa cho Hoàng Bác bảo :

- Lão đệ, viên thuốc này là “Bách Linh Hồn Đơn”, có thể giải bách độc, nhưng nếu giải Bách Hoa chủng độc chủng thì cần có một người có nội công thâm hậu giúp mình cùng hành công nửa canh giờ mới hết, bằng không thì bảy ngày sau khi dùng thuốc mới có thể phục hồi công lực được... Ngươi cầm lấy.

- Dạ! Tiểu bối vì nhất thời kiêu ngạo, đã làm phiền chư vị tiền bối, trong lòng thật áy náy, sao lại có thể nhận sự ban thưởng này chứ?

- Lão đệ, đệ tử của Trường Bạch Lung Tuyết đạo trưởng sao lại như vậy chứ?

- Cảm ơn sự ban thưởng của tiền bối.

Sau đó quay người phóng mình vút lên trên không, trong nháy mắt đã mất hút trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chuôi Đen Kiếm Thủ

Hoàng Bác đi về hướng đông, từ Hùng Nhĩ sơn đến Hứa Châu, Tuệ Thành, và Huy Châu xuống Triết Giang, trên đường bình yên.

Trên hành trình này, Hoàng Bác thường dùng nhiều phương pháp để phát hiện người ma đầu đã theo dõi mình, nhưng không có kết quả. Ma đầu cũng chưa thấy xuất hiện nên hoài nghi ma đầu này không biết có phải là theo dõi mình hay không? Hay là mình đã thoát thân trong tầm mắt của hắn.

Hôm sau Hoàng Bác đã đến huyện thành Thuận Châu.

Hôm trước đó đã từng đến đây nên quen đường đi, sau khi đi ngang qua một con đường lớn, vào một túp lều gọi là “Hò Hài Lầu”, tìm một chỗ cạnh cửa sổ, gọi thức ăn, vừa ngắm mọi người dưới đường phố.

Đột nhiên thấy từ cuối đường đi đến một đôi nam nữ lớn tuổi ăn mặc quái dị. Người nam thân hình khô ngô mặc bào màu đen, trên đầu đội nón có vành lớn che khuất khuôn mặt. Người nữ tuổi cỡ lục tuần, thân hình mập mạp no tròn, mặc bộ đồ màu xanh dương có viền bông, tóc búi cao, có ghim một kim sai phía sau, gương mặt tỏ vẻ yếu dâm.

Đôi nam nữ đến trước mặt “Hò Hài Lầu” chỉ nghe người nữ quay lại nói với người nam :

- Cha Kim Sơn à, ngươi ngửi xem mùi gì mà thơm phức thế này?

Lão nhi nói nhỏ vài lời với bà ta, chỉ nghe bà ta lớn tiếng nói :

- Cái gì? Cái lão hồ đồ này, tại mình xuất tiền mua đồ ăn, tại sao lại phải đem ra ngoài thành ăn chứ? Ngươi sợ ngồi chung với lão nướng chứ gì? Lão nướng có cái gì làm cho ngươi mất mặt? Đi.

Vừa nói vừa nín thở của lão lồi đi. Lão nhi run lấy bầy nói :

- Má Kim Son à, đi thi đi, bà đừng nín chứ.

Hoàng Bác thấy vậy cảm thấy nực cười, chỉ nghe tiếng động lên lầu, lão già đội nón lớn và bà mập cùng lên tới lầu.

Bà lão mập hai tay chống eo đứng ngay cửa cầu thang, hình như muốn gây sự với bất cứ mọi người. Bà ta nhìn quanh một vòng, sau đó đi đến kế bên bàn của Hoàng Bác ngồi xuống, lão già đội nón cũng ngồi xuống theo. Hắn ta khom lưng cúi đầu như là sợ ai phát hiện mình vậy, nhưng bây giờ những ánh mắt của thực khách trên lầu đều nhìn về hai ông bà lão.

Tiểu nhị đi tới hỏi :

- Dạ thưa, hai vị cần gì ạ?

Bà lão mập liền hét to :

- Lộn xộn cái gì?

Ông lão liền nói :

- Má của Kim Son à, nó là tiểu nhị ở đây, bà muốn ăn gì thì cứ nói với nó.

Bà lão nghe vậy nói :

- Ồ, chạy bàn hả? Lão nương muốn ăn cái món mà lúc này người được mời ở dưới lầu, người mau đem ra.

Tiểu nhị ngơ ngác :

- Mời người ở dưới lầu?

- Phải rồi... Sao vậy? Người không biết à? Đồ ăn của người làm ở đây mà cũng không biết là gì, vậy buôn bán cái gì?

Tiểu nhị cười gượng nói :

- Dạ thưa má hai, tiệm ở đây có rất nhiều đồ ăn, tiểu nhân đây đâu có biết bà người đó là mời gì?

- Vậy thì quá dễ! Để lão nương dẫn người xuống dưới người là biết ngay.

Bà ta đứng dậy, nắm lấy tay tiểu nhị lôi xuống lầu, tiểu nhị đau nhứt cả mặt lên. Thực khách trên lầu thấy vậy đều cười ồ lên.

Lúc ấy lão già đứng dậy, tay vịn thành nón tiến tới trước Hoàng Bác hỏi :

- Tiểu tử à, người có chịu giúp lão một phen không?

Hoàng Bác ngược đầu lên nhìn lão, tuổi lão cỡ bảy mươi, tai to mắt bự, gương mặt hồng hào, liền đứng dậy đáp :

- Xin lão nương nói rõ là chuyện gì.

Lão già nói nhỏ :

- Một câu thôi, lát nữa bà lên, người nói với bà là: “Lão đây đã phát hiện... phát hiện...” vậy đi, người nói lão phát hiện một lão già râu ria xồm xoàm, trên mình mặc đồ bông..

Hoàng Bác nhớ ngay Từ Cửu Phu sư thúc cũng có hỏi mình một người như vậy, liền giật mình, nhưng bề ngoài diện sắc vẫn không thay đổi, cười nói :

- Lão trượng, người lão già râu ria xồm xoàm, mình mặc đồ bông là ai vậy?

Lão già nói :

- Tiểu tử, người cứ nói vậy là được rồi.

- Như vậy, tiểu tử đây không dám nói ạ.

- Tiểu tử, người cứ nói người ấy họ “Mị” là được rồi.

- Họ “Mị”, được, lão trượng cứ tự nhiên.

Lão già quay mình đi về hướng cửa sổ, nhưng lại quay lại nói :

- Tiểu tử, bà mẹ nếu có hỏi lão đây đi hướng nào, thì người cứ nói hướng bắc là được.

- Thôi được, lão trượng.
- Ngươi không có được nói lão đây nói dối nghe.
- Đương nhiên rồi, “Ông” lão tiền bối.
- Hừ, ngươi là ai?

Ngay lúc này, phía dưới vang lên tiếng bà lão đang lên lầu, lão già đội nón chưa kịp hỏi Hoàng Bắc, ngang nhiên thi triển khinh công trước mọi người, phóng người qua cửa sổ đi mất.

Thực khách trên lầu tỏ vẻ sợ hãi, bàn luận xôn xao.

Khi bà lão lên tới, nhìn trên bàn không thấy ông lão, nhìn quanh một vòng lớn tiếng la lên :

- Ba của Kim Sơn ơi, ngươi đâu rồi?

Hoàng Bắc bước đến nói :

- Má hai, lúc này lão trượng phát hiện một lão nhi, râu ria xồm xoàm, mình mặc đồ bông, lão trượng đã rượt theo đi rồi.

Bà lão mập nghe vậy liền nóng giận la lên :

- Lão già đáng chết này, cũng hòng chịu báo cho lão nương một tiếng nữa.
- Ồ, lão trượng chắc là không kịp báo chứ gì..
- Ngươi thấy lão ta rượt theo hướng nào?
- Lão trượng từ cửa sổ này phóng đi, rượt theo hướng Bắc.

Bà lão quay đầu liền xuống lầu, tiểu nhị thấy vậy liền cản lại nói :

- Vị má hai này, bà ăn rồi hãy đi.

Bà lão lắc đầu nói :

- Lão nương không ăn nữa.

Tiểu nhị lạnh nhạt cười :

- Không ăn cũng được, bà hãy tính tiền... một lượng bốn chỉ.
- Cái gì? Lão nương không ăn mà cũng phải trả tiền? Đây là luật lệ gì trong thành này vậy?

Tiểu nhị càng lạnh nhạt hơn nói :

- Không sai! Đồ ăn thức uống của bà đã làm gần xong, ngươi không ăn chúng tôi bán cho ai chứ?
- Ngươi thiết dám cản đường lão nương à?
- Bà trả tiền xong thì có quyền đi.

Bà lão mập đưa tay đẩy nhẹ tiểu nhị, thân hình của nó liền dội ngược ra phía sau, “đùng” một tiếng, roi ngay ra trước mặt bàn phía sau, rồi lẩn thêm một vòng xuống nấc thang chưa kịp ngồi dậy thì thấy bà lão đã phóng mình vượt ra cửa sổ đi mất.

Tất cả thực khách đều tỏ vẻ hoảng sợ, nhưng sau đó lại cùng cười ồ lên.

Đột nhiên, bàn ở góc nhà có người cười lớn tiếng nói :

- Ha ha ha... Lão tam may thật! Chút xíu nữa là bị mụ già kia phát hiện rồi.
- Đúng vậy! Chẳng thà mình gặp con cạp lớn còn đỡ...

Hoàng Bắc nghe tiếng nhìn qua, thấy trên bàn hướng bên trái, nơi ít ai để ý, thấy hai ông lão tuổi cỡ ngoài lục tuần, vừa nói vừa uống rượu.

Hai lão này một người lưng gù, một độc nhãn, bên mình để một cây chổi thiết bóng lưng, lão độc nhãn sau lưng một cặp phán quan bút, đầu bút một

đen một đồ. Thái dương huyết cả hai người đều cộm lên, nhìn là biết ngay họ đều là cao thủ võ lâm.

Tiểu nhị đem thức ăn đến. Hoàng Bác vừa ăn vừa suy nghĩ lai lịch của hai người.

Chợt nghe tiểu nhị hô lên đằng kia :

- Cô nương, xin mời qua bên đây ngồi.

Hoàng Bác ngược nhìn, thấy một thiếu nữ mặc đồ màu xanh lá cây, lưng vắt đôi kiếm, thông thả bước lên lầu.

Chỉ thấy cô ấy tuổi chừng mười bảy mười tám, thân hình yếu điệu, diện mạo như phù dung, đôi mắt phượng to óng ánh, chân mang giày đỏ, dáng vẻ đài các nhưng nét mặt lạnh nhạt.

Cô ấy vừa ngồi xuống lại nghe tiếng tiểu nhị vang lên :

- Công tử, dạ mời ngài ngồi đây.

Người vừa bước lên là một thanh niên ăn mặc xuê xang, tuổi cỡ hai mươi lăm, vẻ người xác xược, eo mang một cây kiếm chuôi đen, thái độ xốc nổi, chẳng để ý đến tiểu nhị, hai mắt nhìn ngay thiếu nữ, bước đến bên bàn thiếu nữ ngồi xuống.

Thiếu nữ cau mày, đứng dậy ngồi qua bàn khác, người thanh niên mang kiếm chuôi đen kia cười nhẹ bước theo. Thiếu nữ phần nộ nói :

- Ê, nhà ngươi vậy là ý gì?

Giọng nói trong thanh dễ chịu.

Thanh niên kia nhún vai, xu thừa nói :

- Không có ý gì, cô nương, nếu có gì khó khăn, tại hạ rất hân hạnh được phục vụ cô nương.

Thiếu nữ lãnh đạm nhìn hắn nói :

- Ta không quen biết ngươi, ngươi đi chỗ khác.

Thanh niên vẫn tỉnh bơ, mắt long sòng sọc, sầm sờ nói :

- Cô nương, sao cô nương lại khách sáo quá vậy?

- Đi chỗ khác.

- Thôi được! Cô nương đẹp như vậy, lại mang kiếm chạy quanh ngoài phố, cô nương cẩn thận đó.

- Hừ! Ta đeo kiếm quan hệ gì tới ngươi?

- Cô nương à, cô có biết “Vô Song bảo ngoại vô kiếm sĩ” câu này không?

- Ngươi là kiếm thủ của Vô Song bảo?

- Đúng vậy! Tại hạ Hàn Chiêm Phi, Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách là ông cậu của tại hạ đây.

Thiếu nữ sắc mặt liền thay đổi, tỏa ánh mắt hận thù :

- Vô Song bảo, tốt lắm! Ngươi muốn gì?

- Không có gì, có tôi ở đây cô nương cứ yên tâm, nhưng... cô nương có thể cho biết quý danh không?

- Danh tánh của bốn cô nương hãy còn chưa đến lúc phải nói cho Vô Song bảo biết.

- Cô nương nói vậy là thế nào?

- Nói sao cũng được, nếu ngươi không phải tìm bốn cô nương ti kiếm thì hãy lui nhanh.

- Cô nương à, tại hạ rất là thành ý, nếu cô nương muốn học kiếm pháp thì tại hạ...

- Hừ! Tôi chết cũng không học kiếm pháp của Vô Song bảo...

Người lão ngồi bên góc đột nhiên nói :

- Tốt! Có chí khí!

Người thanh niên đeo kiếm chuôi đen quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng, đến ngay trước bàn hai lão kia, sát khí đằng đằng nói :

- Hắc Hồ Điệp tôi rất khâm phục ai cả gan dám kiếm chuyện với Vô Song bảo. Hai lão tàn phé có biệt hiệu gì không?

Lão già một mắt nâng cốc uống cạn chén rượu, rồi nhẹ nhàng cười nói :

- Lão là ai ngươi cũng không biết, vậy chắc là công phu có hạn đó.

Hắc Hồ Điệp Hàn Chiêm Phi cười lạnh nhạt nói :

- Công phu thế nào hồi nữa sẽ biết. Phía thành ngoại có khu rừng, lão tàn phé mấy người có dám đến không?

Lão già một mắt độc nhãn mở to nói :

- Sao? Ngươi muốn đánh với lão à?

- Hừ! Nếu ngươi không dám thì mau mau trốn đi.

Lão một mắt nhìn qua lão lưng gù hỏi :

- Đại ca, chỉ bị người ta nói là ăn hiếp kẻ nhỏ chứ?

Lão lưng gù dùng đũa kẹp miếng thịt gà bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói :

- Để từ từ đã, nhằm gì.

Lão già một mắt gật đầu cười, quay sang nói với Hàn Chiêm Phi :

- Ngươi cứ đi trước, lão phu uống hết bình rượu này rồi sẽ đến.

- Lão tàn phé, ngươi muốn trốn à?

- Con mẹ nó, bữa nay ăn không xong... Hừ, đi đi...

Hai lão già sau khi móc tiền ra trả rồi theo bước chân Hàn Chiêm Phi xuống lầu.

Ngay sau đó, thấy người thiếu nữ cũng nổi bước theo sau. Hoàng Bác cũng gọi tiểu nhị thanh toán tiền, xuống lầu đi trên phố, chỉ thấy cả bốn người đều hướng ra thành ngoại đi nhanh, liền nổi bước đi theo.

Ra ngoài cửa thành, bốn người đi trước đã thấy một khu rừng và bước vào trong.

Hoàng Bác đã đến cửa khu rừng, nhẹ nhàng tung người nhảy lên, bay qua vài cây cỏ thụ, chỉ thấy một sân rộng giữa rừng chùng ngoài mươi trượng, còn lão già một mắt với Hàn Chiêm Phi hai người đã đang đấu với nhau.

Hoàng Bác thấy vậy đánh giá đây là một trận đấu ngang sức, nửa cân với tám lạng.

Công lực của Độc nhãn lão thân hình như tương đương với Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, hẳn không có dùng hai cây bút phán quan, chỉ sử dụng hai tay đấu với Hàn Chiêm Phi.

Hắc Hồ Điệp dùng “Thiểm Điện thập tam kiếm” tấn công như vũ bão, lưỡi kiếm chiêu nào cũng chí mạng muốn lão độc nhãn chết.

Độc nhãn lão nhân vừa đánh vừa cười lên, hai tay quơ tay áo, dùng cương mãnh để đối chọi với thần diệu, cuồng phong cứ cuốn về đối phương.

Hoàng Bác nhìn hai người đấu chiêu mà trong bụng cảm thấy đắc ý, và chứng thực Lung Tuyệt sư phụ nói không sai, việc ti võ bất luận chiêu thức thần diệu thế nào đi nữa, nếu nội lực và kinh nghiệm không đủ, thì cũng không thể đánh thắng.

Như trận đánh của hai người này là một ví dụ minh chứng. Đông Kiếm Âu Dương Trường với “Thiểm Điện thập tam kiếm” là kiếm pháp tuyệt diệu được công nhận sau kiếm pháp tuyệt thế Du Long kiếm pháp của Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch, nhưng giờ đây do một kiếm thủ chuôi đen diễn xuất, về chiêu thức thì cũng vậy, nhưng so với Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương thì có thể nói là một trời một vực.

Độc nhãn lão nhân chỉ dùng chiêu thức tầm thường trên võ lâm “Lưu Vân Phi Tự” nhưng uy lực lợi hại, không phải cỡ Hắc Hồ Điệp chỉ dùng chiêu thức thần diệu thì có thể đỡ nổi được.

Hai người đấu hơn trăm chiêu. Hắc Hồ Điệp càng ngày càng cảm thấy bó chân bó tay.

Lão già lưng gù đứng bên đột nhiên hô lớn :

- Tam đệ. Chúng ta giờ đã kết oán với Vô Song bảo, đệ không cần nề tình nữa.

Độc nhãn lão nhân văng lòi, liền quơ mạnh hai tay áo, khí thế như cuồng phong bão táp. Hắc Hồ Điệp chỉ còn nước lui dần, trên trán đã đầy mồ hôi.

Độc nhãn lão nhân cười lên, lại quơ một chưởng, thân hình Hắc Hồ Điệp bị cuốn bay ra ngoài hai trượng. Hắn quay mình liền muốn trốn ngay.

- Tiểu tử này, ngươi muốn chạy hả? Hay ở lại với lão phu.

Một tiếng kêu đau kinh hồn. Hắc Hồ Điệp rơi ngay xuống đất, lăn được vài vòng rồi bất động.

Lão lưng gù tiền gần xem xét kỹ nói :

- Tam đệ à, tiểu tử này tiêu rồi.

Độc nhãn lão nhân tiến tới, từ từ đưa tay phải lên, vận công và... nhưng sau đó lại hạ tay xuống, lắc đầu nói :

- Không được! Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc tui không thể chơi món này...

Hoàng Bác bây giờ mới hiểu hai lão nhân này là hai trong “Giang Nam ngũ thiết” - Thiết Cán Chối Lạc Nhất Trần và Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc. Nghe nói Thiết Tân Khách Trương Thiên La của Giang Nam ngũ thiết là chết dưới chân của Tây Dao Mễ Tư Đạt.

Giang Nam ngũ thiết đều là những người võ nghệ cao cường, hành vi quái dị, hành sự vừa chính vừa tà, như hiện tại Thiết Phán Quan không muốn giết chết người đang bị thương nặng như vậy. Hoàng Bác đã biết Giang Nam ngũ thiết đều là nhân vật lỗi lạc giang hồ.

Hoàng Bác quan sát đến đây bất chợt nhè nhẹ nhảy xuống đất, an toàn đến trước họ.

Giang Nam Nhị Thiết và cô thiếu nữ áo xanh đột nhiên thấy người thiếu niên tuấn tú trên lầu lúc này xuất hiện, sắc diện cũng thay đổi. Thiết Phán Quan độc nhãn dò xét Hoàng Bác rồi cười khanh khách nói;

- Ha ha ha... Tiểu tử này, độc nhãn của lão phu chắc cũng phải móc luôn quá, không ngờ ngươi cũng là cao thủ võ lâm.

Hoàng Bác ôm quyền hành lễ đáp :

- Dạ không dám ạ! Tiểu bối hân hạnh được bái kiến hai lão tiền bối đây, thật là một điều vinh hạnh cho tiểu bối.

- Tiểu tử nhà ngươi tên họ là gì? Đến đây có việc gì không?

- Tiểu bối Diên Lực đến đây chỉ muốn thọ giáo với lão tiền bối thôi.

Thiết Phán Quan tỏ vẻ ngạc nhiên, lãnh đạm nói :

- (...)

- Lão tiền bối định xử trí hần thế nào?

- Lão phu không tính nữa.

- Người này đúng là cháu của Đông Kiếm?

- Chắc là không sai.

- Lão tiền bối đã biết người này chắc là không chết, khi hần về đến Vô Song bảo chắc là sẽ báo cáo chuyện này, lão tiền bối chẳng lẽ không sợ hậu hoạn hay sao?

- Không sai! Chiêu thức lúc ấy lão phu dùng chưa đúng liều lượng, nhưng bây giờ đã là không thể tính được.

- Người này có biết lão tiền bối là ai không?

- Trước khi tì đầu, lão phu đã cho hần biết rồi.

Hoàng Bác chuyển qua nói với thiếu nữ áo xanh :

- Cô nương, cô có dự định trả đũa hần không?

Thiếu nữ áo xanh trầm lặng lắc đầu.

Hoàng Bác nói :

- Nếu mà các vị không muốn đánh hấn chết thì trước sau gì hấn cũng trở về Vô Song bảo. Thôi được, tại hạ đây quyết định dẫn hấn về Vô Song bảo.

Thiết Cán Chối Lạc Nhất Trần đột nhiên cất tiếng cười ha ha :

- Ha ha ha ha...! Đúng là cách gõ cửa vào Vô Song bảo tốt nhất đó.

Thiếu nữ áo xanh cũng nhìn Hoàng Bác tỏ vẻ khinh bỉ.

Thiết Phán Quan độc nhãn nhìn Hoàng Bác nói :

- Tiểu tử, lão phu thấy ngươi khí cốt bất phàm, muốn học tuyệt nghệ, danh sư thiên hạ đâu có thiếu chứ, sao lại muốn theo hướng nịnh bợ đi học kiếm pháp của Vô Song bảo chứ?

Hoàng Bác liền trả lời :

- Lão tiền bối làm tiểu bối rồi, ý không phải vậy.

Thiết Phán Quan nổi nóng nói :

- Như vậy, ngươi muốn dẫn hấn về Vô Song bảo là ý gì?

Hoàng Bác nhìn lại Hắc Hồ Điệp Hàn Chiêm Phi đang nằm dưới đất, nhất thời chẳng biết trả lời như thế nào mới đáng, tự dung cảm thấy ngượng và chỉ còn biết cười mếu máo.

Thiết Cán Chối hừ một tiếng nói :

- Tam đệ, thôi mình đi, nhân các hữu chí, đó là quyền của người ta thôi...

- Hề...

- Than cái gì chứ? Độc nhãn phán quan như ngươi, mắt nhắm mắt mở, vẫn chưa chịu hay sao?

- Tôi đâu có nói gì, chỉ nhớ hồi nãy tiểu cô nương nói một câu rất chí lý trên trời, trong lòng đang vui, không ngờ bây giờ...

Giang Nam Nhị Thiết quay mình đi mất dạng.

Thiếu nữ áo xanh cũng miệt thị nhìn Hoàng Bác rồi quay mình bỏ đi.

Hoàng Bác cảm thấy thẹn thùng, nhưng nhanh chóng ngồi xuống xem xét vết thương của Hắc Hồ Điệp Hàn Chiêm Phi, phát hiện kiếm thủ chuôi đen này bị gãy sườn bên trái, bị thương không nhẹ nhưng chưa đến nỗi chết. Hoàng Bác từ trong vạt áo lấy ra một lọ thuốc do sư phụ Lung Tuyết đạo nhân tặng là “Tuyệt Tinh hoàn” đổ ra một viên để vào miệng hấn, sau đó ôm hấn đến một nơi kín đáo nằm dưỡng rồi trở ra ngoài rừng.

Khi vô tới trong thành, Hoàng Bác lấy Cửu Lão trúc bài treo ngay trước ngực dạo đi trên phố lớn nhỏ một hồi, đột nhiên có người nói phía sau :

- Vị tiểu hiệp này, xin theo tôi.

Hoàng Bác quay đầu lại nhìn, thấy một lão ăn mày đã đi phía trước, Hoàng Bác theo hấn đi, quẹo tới quẹo lui tới một ngôi miếu Hoàng Thành tan nát.

Lão ăn mày hành lễ :

- Tiểu hiệp đeo Cửu Lão trúc bài, không biết có gì chỉ bảo?

Hoàng Bác hoàn lễ đáp :

- Xin hỏi sư huynh đại danh, giữ chức gì ở bốn bang?

- Lão tên Thái Hưng, giữ chức đệ nhất Phán đà chủ.

- Thái tiền bối có thể giúp tiểu bối đây thuê một chiếc xe ngựa?

- Tiểu hiệp cần ngay bây giờ chăng?

- Nếu mà thuê được, càng sớm càng tốt.

- Dạ được! Thái Hưng đi lo ngay, xin thiếu hiệp chờ đây một lát.

Lão ăn mày nhanh chóng rời khỏi miếu, khoảng nửa canh giờ sau, một mã phu cỡi một chiếc xe ngựa đi đến, đậu trước nhà miếu, trong xe nhảy xuống

lão ăn mày cười nói với Hoàng Bác :

- Thừa thiếu hiệp, chiếc xe này có thích hợp không?

Hoàng Bác ngó lời cảm ơn, sau đó cỡi trước xe ngựa này ra khỏi thành.

Xe ngựa đến trước rừng rồi dừng lại, xuống xe vào rừng đi đến chỗ Hắc Hồ Điệp nằm, nhưng vừa đến nơi chỉ thấy phía ngoài có một thi thể nằm ngang. Hoàng Bác hoảng hồn, không kịp nhìn kỹ liền nhảy vào đám cỏ rậm, đã thấy Hắc Hồ Điệp đã tỉnh, hai mắt vô thần, miệng thoát ra tiếng kêu đau đớn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, lui ra ngoài nhìn kỹ thi hài lúc này. Người chết tuổi ngoài bốn mươi, thân hình trắng kiện, hai mắt mở to về kinh hãi vô cùng, như là trước khi chết đã gặp ma quỷ vậy.

Hoàng Bác lật nhìn thi hài, thấy trước ngực hắn có một dấu chương màu hồng, tình trạng y như sư thúc Từ Cửu Phu lúc chết vậy.

Hoàng Bác than thở. Đối với ma đầu xuất quỷ nhập thần xuất hiện tại đây chàng không kinh ngạc, điều kinh ngạc là tại sao ma đầu lại giết chết người này? Và người này là ai? Đến đây làm gì?

Biết bao nghi vấn trong lòng, Hoàng Bác không thể suy đoán được.

Hoàng Bác lại trở vào đám cỏ rậm ngồi xuống bên Hắc Hồ Điệp nói nhỏ :

- Huỳnh đệ... Huỳnh đệ....

Hắc Hồ Điệp mở mắt vô thần lên tiếng :

- Ngươi... là ai... Ái... đau...

- Tại hạ Điền Lực, huynh đệ có đỡ chưa?

- Tôi... đau quá! Ngươi... ngươi... đến... cứu tôi à?

- Đúng vậy! Huỳnh đệ tên gì? Tại sao ở đây chứ?

- Tôi là... Tôi là... kiếm... kiếm sĩ của Vô... Vô Song bảo, hồi nãy... ở... ở đây gặp... kẻ thù, bọn họ nhiều người vây đánh tôi... Ái... đau...

- Té ra huynh đệ là kiếm sĩ của Vô Song bảo danh chấn giang hồ. Hân hạnh, hân hạnh...

- Tôi kêu Hắc... Hắc Hồ Điệp Hân Chiếm Phi... Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách là... là cậu của tôi, ngươi... cứu tôi có... được không?

- Tại hạ có cơ hội làm việc cho Vô Song bảo, thật là vinh hạnh cho tôi.

- Vậy nếu huynh dẫn tôi... về đến Vô Song bảo... nhất định sẽ có điều tốt... tốt cho ngươi.

- Hân huynh nói đi đâu rồi, đây là chuyện phải làm mà.

- Huỳnh... biết võ công?

- Tại hạ chỉ biết vài chiêu tầm thường, ý tại hạ có một chiếc xe ngựa, nhưng từ đây đến quý Bảo tối thiểu lộ trình cũng phải mất ba ngày, Hân huynh có chịu nổi không?

- Chắc... chắc là được... Ái đau... Từ nào đến giờ... tôi chưa từng bị thương như vậy... thật là đau đớn quá...

- Mong Hân huynh hãy nhẫn nại một chút! Tại hạ ẵm Hân huynh lên xe đây.

Hoàng Bác lượm cây kiếm lên, ghim vào bao kiếm của Hân Chiếm Phi, ôm hắn ra khỏi rừng, để hắn nhìn được thi hài đang nằm dưới đất, hỏi rằng :

- Hân huynh có quen biết với người này không?

Khi Hắc Hồ Điệp nhìn rõ thi hài, sắc diện thay đổi hoàn toàn nói :

- Người này là do... ngươi giết đó à?

Hoàng Bác không đáp lại, hỏi tiếp :

- Hân huynh không quen với người này sao?

- Biết... biết chứ... Người này là... Cửu Hoa Thái Cực Kiếm Châu Thiên Bạch... Ngươi có khả năng giết chết hắn... võ công nhất định là cao lắm hả?

- Thái Cực Kiếm Châu Thiên Bạch?

- Đúng vậy... Hắn là Thái Cực Kiếm... Chương môn sư đệ... năm trước đã từng bị bại bởi... Nhất Kiếm Câu Hồn... Lư Bách Thọ của Vô Song bảo chúng tôi...

- Vậy Châu Thiên Bạch đến đây làm gì? Vậy hắn...

- Hắn nhất định là nghe nói tôi đã bị thương... Ồi... Nguy rồi...

- Hừ, tôi thấy hắn mưu mô lén lút, như là muốn làm gì bất lợi đối với Hàn huynh nên từ sau lưng cho hắn một chương.

- Đánh rất tốt... Ái đau... Chúng ta mau... mau rời khỏi nơi này, lên phía trước, sau đó cho ngựa hướng đường quan đạo đi nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trên Đường Võ Lâm

Đi được hai mươi mấy dặm, đến một con đường hẹp, hai bên đều là rừng, đột ngột nghe phía sau có tiếng ngựa đi “lắc cắc” từ xa đến gần.

Hoàng Bác quay mặt lại nhìn, chỉ thấy trên lưng ngựa, một người dáng vẻ thư sinh, tuổi ngoài bốn mươi đang đi tới.

Người này mặt mày sáng sủa, ánh mắt hé mở lộ ra vẻ thâm độc, thái độ ngạo mạn, làm cho người ta thấy hắn thì biết người này không dễ gì quen thân nhau.

Sau khi hắn vượt qua chiếc xe ngựa, dừng cương quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt hỏi Hoàng Bác :

- Ông bạn, người trong xe có phải là Hắc Hồ Điệp Hàn Chiếm Phi của Vô Song bảo?

Hoàng Bác đã đoán trúng lai ý của hắn, liền cho xe ngựa dừng lại, cười thần nhiên nói :

- Huynh đài nói không sai. Người trong xe đúng là Hắc Hồ Điệp Hàn Chiếm Phi.

Gã trung niên thư sinh nghe vậy liền xuống ngựa, đến trước Hoàng Bác cõng tầm trượng, cười ngạo mạn hỏi :

- Như vậy, Thái Cực Kiếm Châu Thiên Bạch là do ai giết?

Hoàng Bác trầm ngâm, sau đó trả lời :

- Nếu tại hạ nói là “do tôi giết” vậy huynh đây có tin không?

Thư sinh trung niên bất giác cảm thấy nực cười :

- Ha ha ha... Cỗ tiểu tử như ngươi đừng cảm nói dối, chắc ngươi là đệ tử lớn của Thiết Đồ Thần Tú Thôi Đại Hỷ?

Hoàng Bác cau mày, lời nói hơi giận dữ :

- Các hạ ăn nói nên thận trọng đó.

Thư sinh trung niên nói :

- Thận trọng à? Cần thận trọng khách sáo với tiểu tử như ngươi sao?

Hoàng Bác hừ một tiếng, chịu nhịn nóng giận nói :

- Các hạ quý danh là gì? Hắc Hồ Điệp có thù oán gì với ngươi chứ?

- Ngươi đừng hỏi bản hiệp tên gì, bản hiệp cũng chẳng thù oán với Hắc Hồ Điệp, nhưng mà... hận thù của bản hiệp đối với Vô Song bảo thì thật là quá sâu đó...

- Mối thù không thể sử dụng kiếm, có phải không?

Thư sinh trung niên chân mày giựt lên, mắt tỏ hung ác nói :

- Tiểu tử, ngươi là ai? Vô Song bảo quan hệ gì với ngươi?

Hoàng Bác học theo giọng nói của hắn đáp :

- Ha ha ha... Ngươi không cần hỏi danh tánh của bốn tiểu hiệp, bốn tiểu hiệp với Vô Song bảo cũng không có quan hệ gì, nhưng mà...

- Nhưng mà gì?

- Nhưng mà cứu một mạng người còn hơn là xây bảy cái tháp, nhà ngươi nói phải không?

Thư sinh trung niên nổi giận và ánh mắt tỏ vẻ hung bạo quát :

- Tiểu tử, ngươi thật không biết hành vi của Vô Song bảo, hay là cam tâm làm nô tài cho họ?

- Hừ, các hạ đây tướng rất đàng hoàng sao lại ăn nói thô bỉ thế?

- Hừ...

- Thuật mắng chửi Người ta của các hạ thật là cao nhân nhất đẳng, chắc là sách vở của cổ Thánh tiên hiền các hạ học cũng không ít.

- Ha ha ha... Dù sao đi chăng nữa bốn hiệp cũng tốt hơn ngươi, dùng tên Hắc Hồ Điệp kia để mà làm vật tiến thân nhiều.

- Ha ha ha... Bốn tiểu hiệp dù sao đi chăng nữa cũng đỡ hơn ngươi đi giết chết một người không khả năng chống đỡ nhiều chứ.

- Hừ, Vô Song bảo ngoại vô kiếm khách, vậy Vô Song bảo ngoại cũng có thể vô quy định này.

- Sai rồi, Vô Song bảo ngoại không thể không có quy định được.

- Tiểu tử hãy xuống mau.

- Xuống đây nè!

Hoàng Bác phi thân xuống ngựa, chân chưa chạm đất, hai tay đã diễn chiêu Mai Hoa Trác Phóng, giương mười ngón tay, diễn ra vô số vòng hoa mai, nhanh như chớp bay tới thân mình của thư sinh trung niên.

Thư sinh trung niên chỉ thấy trước mặt toàn là hoa mai, cảm thấy hoảng hốt, chưa kịp suy nghĩ phải né thế nào, chỉ biết huyết “Hoa Cái” ngay trước ngực đã bị đối phương điểm trúng.

Thư sinh trung niên là kiếm khách có tiếng tăm ở Giang Nam võ lâm, hắn không ngờ rằng thiếu niên trước mặt lại là một cao thủ kiệt xuất của võ lâm, nay vì khinh địch, huyết đạo đành bị khống chế, sự đau khổ trong lòng không thể dùng bút mực diễn tả được.

Nhưng con người hắn rất mưu trí, nên hắn không dám cử động, bằng không đối phương chỉ cần thôi động nội gia chân lực thì mạng sống hắn chẳng còn.

Tình trạng hiện giờ biện pháp tốt nhất là đứng im tại chỗ, hắn lại tỏ vẻ mặt bình thản, gương mặt vẫn cười một cách an nhàn, như là cho đối phương biết mình không muốn tránh, chứ không phải không né tránh được.

Dưới sắc diện bình thường, hắn nói :

- Công tử, đây là luật lệ của ngài chứ?

Hoàng Bác cười mỉm, buông tay thối lui nói :

- Lần này không tính, chúng ta bắt đầu lại đi.

Thư sinh trung niên phát ra một tiếng hét lớn, phóng mình nhảy tới trước mặt Hoàng Bác, chân đạp “Trung cung” bước qua “Phiên môn”, dùng chưởng thay kiếm, một chiêu “Độc Xà Xuất Động” chém vào vùng eo Hoàng Bác.

Chiêu này vừa nhanh lại vừa chuẩn, công lực rất cao, so với Hắc Hồ Điệp thật là cao siêu hơn nhiều.

Thân hình Hoàng Bác biến đổi, dùng chiêu “Phong Cuồng Tàn Tuyết” đã tránh ra năm thước bên trái, bàn tay phải đưa ra, năm ngón tay như móc câu, móc vào huyết “Chưởng Môn” của đối thủ, nhanh chóng phi thường.

Thư sinh trung niên liền quơ tay áo phải lên, hai ngón tay trái đưa ra dùng chiêu “Song ưng vồ mồi” điểm đến cặp mắt Hoàng Bác.

Hoàng Bác hồi hã, co mình rút tay, ngón chân xoay vòng, đã xoay đến sau lưng địch thủ “Hoàng Mai Thổ Diễm”, hai tay đẩy ra ngoài, chực điểm vào “Hỷ Hải huyết” của đối phương.

Thư sinh trung niên nghe tiếng gió sau lưng cuộn cuộn, biết là lợi hại, thỉnh thoảng bước tới một bước tránh né. Hắn vừa chuyển mình lại thì thấy trước mắt mai hoa đua nở, trong tích tắc không kịp suy nghĩ, hắn hô lớn, dùng hai tay xuất chiêu chống đỡ.

Hai chiêu chạm nhau, chỉ nghe một tiếng “rầm”, thân hình Hoàng Bắc lắc lư, còn gã trung niên thư sinh kia thì “cạnh cạnh” thối lui năm bước mới dừng lại.

Hắn cúi đầu trầm lặng rồi ngược đầu lên nhìn Hoàng Bắc :

- Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng có chút quý quyết, nhưng bốn hiệp không tin là giết ngươi không nổi.

Vừa dứt lời hắn đã bước tới hai bước, chân đạp cung bộ, bắt chéo lưỡng quyền, quơ gạt một hồi rồi liên hoàn xuất quyền, thủ pháp khác với các quyền thuật thông thường, đồng thời phát ra tiếng “rầm” nhỏ.

Hoàng Bắc vô cùng kinh ngạc, hai chân chạm đất liền thối lui hai, ba bước, chỉ vì nhận ra chiêu này chính là tuyệt chiêu độc nhất vô nhị của Nam Quyền “Lôi Cổ Tuyên Thiên” trong “Đại La Vạn Tượng quyền”.

Tại sao Hoàng Bắc lại biết rõ chiêu thức này của Nam Quyền?

Thật ra trong Ngũ đại kỳ nhân “Đông Kiếm, Tây Dao, Nam Quyền, Bắc Cối Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi”, không sử dụng vũ khí, chỉ có hai người là Nam Quyền Đái Lập Ông và Trường Bạch Lung Tuyết đạo nhân. Võ công hai người này một cương, một nhu, luyện theo hướng tối cực, một người quyền pháp hùng mãnh hoàn vũ, một người chỉ pháp cao siêu tuyệt diệu thiên hạ. Khi Lung Tuyết đạo nhân truyền thụ võ công cho Hoàng Bắc đã từng giảng giải chiêu thức đặc biệt của Nam Quyền về “Đại La Vạn Tượng quyền”, chỉ nên trung niên thư sinh vừa ra tay, Hoàng Bắc đã nhận định đây chính là quyền của Nam Quyền.

Chiêu thức “Lôi Cổ Tuyên Thiên” này cũng như chiêu “Xuất Chiêu Nhất Kiếm” của Âu Dương Trường, “Ngân La Luân Vòng” của Tây Dao Mễ Tư Đạt, “Bách Phong Hỷ Phong” của Bắc Trường Quy Đồ và “Mai Hoa Trác Phóng” của Lung Tuyết đạo nhân, nếu không biết trước chắc rằng không ai có thể tránh né kịp thời và giữ được mạng sống.

Như công lực hiện giờ của Hoàng Bắc, muốn phá giải chiêu này không phải là khó khăn, nhưng vì bên đối phương chủ lực là kiếm thuật, đột nhiên lúc này lại sử dụng quyền pháp, thật là làm cho mình kinh hãi, thầm nghĩ người này có quan hệ với Nam Quyền, chắc là không thể làm càn.

Thức chí là lớn :

- Xin huynh đài tạm ngừng tay.

Thư sinh trung niên hình như chẳng nghe thấy, vẫn tiến lên, lại một chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” liên hoàn đâm tới.

Hoàng Bắc vẫn né nhảy ra ngoài ba bước, tức giận hét lên :

- Ê, nếu ngươi đúng là đệ tử của Nam Quyền cũng không cần phải ngang như vậy chứ.

Thư sinh trung niên sắc diện thay đổi, liền ngưng tấn công, vẻ mặt bất an nói :

- Tiểu tử, ngươi nói gì?

Hoàng Bắc thấy lạ hỏi :

- Là thật, nhà ngươi sao lại biết sử dụng chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” của Nam Quyền chứ?

Thư sinh trung niên vẻ hoảng hốt nhìn quanh các nơi nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng có nói bậy, tôi chưa từng học qua võ công của Nam Quyền.

Hoàng Bắc cảm thấy thật nghi ngờ, nói :

- Như vậy nhà ngươi sao lại sợ hãi đến thế?

- Nói bậy!

- Hừ, bốn tiểu hiệp có cách làm cho nhà ngươi phải hiện hình.

Nói xong, Hoàng Bắc quay trở về và lên xe ngựa.

Thư sinh trung niên cũng chẳng nói một lời, nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Hoàng Bắc cười ha ha một hồi, thầm nghĩ chắc chắn hắn đã dùng thủ đoạn bất chính để lên học võ công của Nam Quyền cho nên tỏ vẻ sợ hãi. Thấy hắn đã bỏ chạy, Hoàng Bắc vén màn lên, chỉ thấy Hắc Hồ Điệp mặt mày xám ngắt, toát mồ hôi trên trán, tỏ vẻ mệt mỏi, cười nụ nói :

- Hàn huynh, giờ huynh thế nào rồi, có đỡ hơn không?

Hắc Hồ Điệp thở một hơi rồi lững thững nói :

- Không... sao, người... người ấy đã đi rồi à?

- Đi rồi, Hàn huynh có biết người này không?

- Nghe giọng nói hình như là Kim Xà Kiếm... Phé Bân.

- Cũng là bại tướng dưới kiếm của quý Bảo?

- Đúng rồi!

- Hàn huynh có nghe nói Kim Xà Kiếm có quan hệ gì với Nam Quyền Đái Lập Ông không?

- Không có.

- Ồ... Vết thương của Hàn huynh bây giờ đỡ nhiều chưa?

- Không còn đau nhiều nữa, lạ thật.

- Hàn huynh có biết là lúc này tôi đã cho Hàn huynh uống linh dược chuyên trị thương của sư môn đó.

- Ồ, Điền huynh đệ, sư phụ của huynh là vị nào?

- Sư phụ tôi là Tây Tạng lạt ma, pháp hiệu của lão gia tôi còn không rõ.

- Ồ...

Hoàng Bác cười cười, trở ra phía ngoài, dương cương cho xe ngựa đi tới.

Đi được khoảng mười mấy dặm, đằng sau bỗng có nhiều tiếng ngựa vang lên, hình như có đến ba con ngựa thì phải.

Hoàng Bác quay đầu nhìn thấy có ba người đang cười trên lưng ngựa phóng đến.

Trong bụng thầm nghĩ: “Nếu ba người này là cố tình tìm đến mình thì tình hình trở nên nghiêm trọng. Hừ! Mình không thể chỉ vì cứu một người của Vô Song bảo mà phải thí mạng với người ta. Và... nếu người ta biết được mưu đồ của mình thì chắc là không...”

Chưa kịp nghĩ tiếp, chỉ thấy ba ngựa vượt qua xe ngựa mình tiến tới khoảng ba, bốn trượng, đứng lại quay đầu, sắp hàng ngay chặn lại đường đi.

Hoàng Bác từ từ cho xe dừng lại, nhìn ba người thấy mặt họ rất quái dị.

Người ở giữa tuổi khoảng bốn mươi, thân hình cao ốm, có ria mép, nước da trắng vàng, như là người đang mắc bệnh trầm kha.

Hai người hai bên đều tuổi cỡ ngoài ba mươi, thân hình tầm thước, một người đầu beo mắt ó, da màu đen thẫm, gương mặt khá thô trai, nhưng có một vết sẹo dao chạy dài từ trên má xuống, người kia gương mặt khù khờ, mắt một tai phía trái, vẻ mặt buồn thảm.

Ba người này nhảy xuống ngựa và đứng bất động, kẻ ngược mặt lên nhìn bầu trời, người cúi mặt xuống đất, và chẳng có người nào ngó ngang đến Hoàng Bác.

Hoàng Bác cảm thấy kinh ngạc vô cùng, thầm nghĩ ba gã này chẳng biết lai lịch thế nào, đã cản trở trước mặt mình, sao lại không lên tiếng?

“Hừ, các ngươi không lên tiếng, thì ta cũng im ru, xem như thế nào cái đã”.

Qua một lúc lâu, gã bệnh phu trung niên ho khan một tiếng, gương mặt vẫn nhìn lên trời, nói bằng giọng rất khó nghe :

- Tên tiểu tử đui mắt kia, nhanh chóng hãy lui Hắc Hồ Điệp xuống xe, rồi cưỡi xe biến đi. Dạ Du Thần tôi đếm từ một đến mười... một... hai... ba...

Hoàng Bác nổi con thịnh nộ nhưng vẫn im re, học theo hần, mắt cứ nhìn mãi lên trời.

Vừa đếm đến tiếng thứ mười, Hoàng Bác nhảy xuống xe ngựa, về mặt an nhàn, cười nhạt nói :

- Các ngươi lên từng người, hay là lên một lượt?

Trong ba người, gã khuyết tai trái đi tới.

Hoàng Báp đã tính sẵn trong bụng, cười nhạt nói :

- Tụi mình một chiêu phân thắng bại được chứ?

Gã khuyết tai trầm lặng gật đầu, hai mắt nhìn thẳng.

Hoàng Báp hô lớn, phóng mình lên, gã khuyết tai chân trái bước lên một bước, tay phải xuất chưởng chiêu “Ngũ Công Di Sơn” công kích thẳng trước mặt.

Sức chưởng của gã công lực rất mạnh, tương đương mười phần công lực.

Nhưng sau khi xuất chưởng, hắn không còn thấy thân hình Hoàng Báp, sau đó vùng ngực tê liệt, tay phải không còn sức, phải xụi xuống vì bị điểm huyết.

Hoàng Báp cười ha hả nói :

- Các ngươi còn ai lên nữa chứ?

Gã bệnh trung niên thất sắc, bước lên sau gã lưng gã khuyết tai, dùng tay vỗ lên vai gã khuyết tai một cái, nói :

- Trở về đi, người ta đâu có nói thí chưởng với ngươi, ngươi thật ngốc.

Gã khuyết tai được giải huyết, nóng giận nhìn Hoàng Báp, rồi cúi đầu lui về chỗ cũ.

Gã bệnh trung niên bây giờ mới tỏ vẻ ác, cười với Hoàng Báp nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng cho rằng một chiêu mà không chế được nó là rất giỏi, tụi “Minh Sơn song kiếm” này một năm về trước bị xảy chuyện nên thân kinh không được bình thường, nếu như hồi trước thì chắc là ngươi đã phải toi mạng rồi đó. Nhưng mà tiểu tử ngươi cũng khá đó chứ. Dạ Du Thần tôi thật là may mắn, chúng ta đánh đến có người nằm xuống rồi mới thôi.

Hoàng Báp cười nói :

- Đâu cần dữ vậy, chỉ cần phân cao thấp là được rồi mà.

- Không được! Ngươi nhất định phải chết.

- Ngươi thấy chắc ăn chứ?

- Đương nhiên.

- Vậy xin mời.

- Cho ngươi trước.

Hoàng Báp hô “Được”, ra chiêu “Mai Hoa Trác Phóng”, vẽ rất nhiều bông mai bay đi.

Dạ Du Thần Hà Nguyên Hóa lúc này đã thấy Hoàng Báp diễn quái chiêu, một chiêu đã điểm trúng đồng bọn, lúc này không dám đánh thẳng với đối phương.

Chân trái hắn bất động, mình trên một chiêu “Phong Thối Thu Phùng”, nghiêng về bên phải sụp người xuống, tay phải một chiêu “Đào lộn thiên hạ” kèm cuồng phong nội lực điểm tới vùng bụng dưới Hoàng Báp.

Chiêu này tránh đối phương tấn công và vừa phản công ngay lập tức, sử dụng phối hợp, hài hòa tuyệt diệu.

Nhà nghề xuất chiêu là biết trình độ công lực, Hoàng Báp đã biết người này không phải dễ xoi.

Hoàng Báp dùng mũi chân nhún mình bay lên, hai chân xuất chiêu “Hoàng Không Đạo Tuyệt” đập vào lưng yếu huyết của đối phương.

Không ngờ Dạ Du Thần như đã đoán trước chiêu công kích trên không của đối phương, thân hình hắn không đứng lên, tiếp tục xoay vòng tránh hai cước của Hoàng Báp, hai tay hắn xuất thân đưa ra chém vào mắt cá chân của đối phương.

Hoàng Báp hết hồn, liền vung hai chân ra, hai tay quơ động, thẳng cao năm thước, uốn mình nhảy vọt ra ngoài ba trượng.

Kinh công tuyệt thế này đã làm cho Dạ Du Thần ngưng hết hồn.

Phải biết rằng hắn là một cao thủ đã thành danh hồi hai mươi năm về trước, ngoài Giang Nam ngũ thiết bình sinh đã đấu với nhiều địch thủ, nhưng trước giờ hắn vẫn chưa từng thấy qua kinh công tuyệt diệu thần kỳ như vậy.

Tự nhiên đã làm cho hắn nghĩ đến kinh công tuyệt diệu của một trong Ngũ đại kỳ nhân đương kim võ lâm là Trương Bạch Tuyết Phiêu Phi, sắc diện hắn

tỏ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Đây bạn, có phải người là Trương...

Hoàng Bác tiếp tục hô lớn một tiếng, thi diễn “Mai Khai Nhị Độ”.

Dạ Du Thần liền né tránh qua bên phải và hỏi tiếp :

- Đây bạn, người là...

Hoàng Bác vẫn tiếp tục tấn công, hai tay liên hoàn công kích, không để đối phương hỏi tiếp.

Quả nhiên Dạ Du Thần không phải là kẻ tầm thường, liền sử dụng tuyệt nghệ hay nhất bình sinh của mình là “Hổ quyền” nghênh chiến.

Đến lúc này chỉ còn thấy hai bóng hình lúc nhảy cao, lúc xuống thấp, xoay vòng nhau ngày càng kịch liệt.

Chiêu thức của hai bên dùng đều là dĩ công phá công, cùng giành lợi thế nhau. Một bên có võ nghệ tuyệt thế, chiêu thức kỳ diệu, người kia công lực thâm hậu, kinh nghiệm dày mình, nhất thời nên chưa phân biệt được thắng bại.

Đấu hơn một trăm chiêu, hai bên vẫn chưa có ai chiếm được tí nào lợi thế.

Đây là từ khi đấu với Bạch Bình kiếm khách của Vô Song bảo Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương đến nay, Hoàng Bác lần thứ hai gặp cao thủ lợi hại như vậy.

Thăm nghĩ: “Mình thua Bốc Mộng Dương còn nói được, nhưng hôm nay không thể nào bại được”.

“Còn Dạ Du Thần lại thế nào mà hắn đang cố gắng hết sức? Vì hình như hắn đã đoán ra mình là đệ tử của Lung Tuyết đạo nhân? Trận đấu này nếu mình bại, không những kế hoạch vào Vô Song bảo bất thành, nếu mà truyền trên giang hồ biết thì chắc phải mất mặt của sư phụ Lung Tuyết đạo nhân. Hừ, mình phải thắng mới được” - Hoàng Bác thầm nghĩ vậy.

Hoàng Bác nghĩ đến đây, tinh thần phấn chấn hẳn lên, một chiêu “Vạn Mai Tranh Diễm” bắt thần điểm đến đối phương.

Đây là chiêu thức nhanh nhất, mật nhất, tuyệt nhất của Mai Hoa chỉ, dù Dạ Du Thần kinh nghiệm uyên bác cỡ nào vẫn phải cảm thấy trước mắt toàn là hoa mai, như có hơn mười mấy cánh tay đồng thời tiến công khắp toàn thân của mình, nhất thời không biết phải đỡ thế nào, vô cùng lúng túng.

Trong tình thế nguy hiểm, hắn dùng mũi chân chấm đất, một chiêu “Lý Ngư Đào Đinh”, thân hình nhanh chóng chớp bay ngược ra ngoài vòng.

Nhưng hắn chưa đứng vững, Hoàng Bác lại bay đến từ trên không xuống.

Dạ Du Thần không ngờ chiêu thức của đối phương nhanh chóng như thế, muốn dùng hết mình né tránh, chắc là không kịp rồi.

Nhưng hắn cũng xứng đáng là một cao thủ của võ lâm. Trong tích tắc, hắn dùng hết sức thi diễn chiêu “Hoài Chung Bảo Nguyệt” công thẳng đối phương.

Chiêu này chẳng những là cứu mạng tuyệt chiêu, và cũng có thể cùng chết chung với địch thủ.

Sau khi chưởng lực xuất ra, trước mắt bỗng mất hút bóng hoa mai, và địch thủ cũng chẳng thấy đâu.

Định thần nhìn lại, đối phương Hoàng Bác đang đứng ngoài hai trượng và ngay giữa thành linh có hai vị thân khoác áo cà sa, tay cầm thiền trượng, là hai vị cao tăng với vẻ mặt hiền lành.

Không, đó là hai vị đại sư hộ pháp và Giám hộ của cao sơn Thiếu Lâm tự.

Cách xa ngoài tầm trượng, Thiếu Lâm hộ pháp Bách Hư đại sư chấp tay hỏi :

- A di đà Phật! Thật không dễ thấy Hà thí chủ giữa ban ngày.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng từng chữ một vang thật rõ nét đến tai mọi người.

Giương mặt khô cằn của Dạ Du Thần bây giờ mới tỏ một vẻ gọi là nụ cười, chấp quyền hành lễ, trả lời :

- Hai vị đại sư chắc là muốn nhượng phần à?

Bách Hư đại sư nói :

- Hà thí chủ nếu chịu nhượng lại, lão nạp vô cùng biết ơn.

Dạ Du Thần hoảng lên, nói :

- Như vậy, nghe truyền nói quý phái Chương môn xảy ra sự cố tại Vô Song bảo là thật hay sao?

Hai lão hòa thượng trầm lặng gật đầu.

Hoàng Bác nghe vậy rất kinh hãi. Đường đường một vị cao tăng là Chương môn của Thiếu Lâm tự, nay phải mắc kẹt tại Vô Song bảo? Chuyện gì vậy?

Chỉ nghe Dạ Du Thần lại hỏi tiếp :

- Chuyện này tại hạ không được rõ lắm, xin đại sư cho biết.

Bách Hư đại sư thờ dài nói :

- Đối với việc này, Vô Song bảo đã vô cùng khoe khoang, lão nạp đây cũng không cần giấu diếm gì...

Lão hòa thượng tạm ngưng câu nói và nhìn qua Hoàng Bác cười nụ nói :

- Việc này bắt nguồn từ một đệ tử tục gia của lão nạp là Bách Liễu sư đệ...

- Chắc là phản sư môn gia nhập Vô Song bảo?

Bách Hư đại sư song mi hé to, lên tiếng nói :

- Hà thí chủ quả đoán đúng.

Dạ Du Thần nói :

- Đúng vậy, chả lẽ đại sư không hiểu phóng khí bây giờ sao?

- Hờ...

- Quý phái Chương môn Bách Không đại sư vào Vô Song bảo hồi nào?

- Chương môn sư huynh của lão nạp vào Vô Song bảo hồi tháng rồi, vọng nhật sau đó thì chẳng thấy trở về.

- Hai vị đại sư có từng đến Vô Song bảo chứ?

- Hai hôm trước huynh đệ lão nạp đã từng ở tại Vô Song bảo cùng tỉ đấu với “Nhất Kiếm Truy Hồn” Lư Bách Thọ và “Nhất Kiếm Kinh Thần” Vạn Sâm Thanh. Không ngại thí chủ chê cười, huynh đệ lão nạp tuy chưa bại nhưng cũng không thể thắng đối phương được một chiêu nửa thức nào.

- Vô Song bảo giải thích thế nào về việc....

- Yêu cầu lão nạp và Thiếu Lâm tự đồng ý cho nghiệp chương kia chuyển báii Vô Song bảo làm sư môn, vĩnh viễn không được bề mềng đến. Hừ, tên nghiệp chương kia thì chẳng tiếc, nhưng nếu bốn phái chấp nhận việc này thử hỏi bốn phái còn mặt mũi nào, hơn nữa, mấy năm gần đây Vô Song bảo tác oai tác quái, đồng thời lão nạp huynh đệ cũng tin rằng Chương môn sư huynh thà chết chứ không muốn dùng sinh mạng mình hồi lấy tiếng tăm bị tổn hại của bốn phái.

- Đó là lẽ đương nhiên.

- Lão nạp vốn có thể điều động lực lượng toàn tự để cùng đấu với Vô Song bảo, nhưng nếu làm vậy thì chắc sẽ có máu chảy thành sông.

Dạ Du Thần quay đầu nói với Minh Sơn song kiếm :

- Hai vị huynh đệ, chắc là mình tháo lỗ tai và rạch mặt tên Hắc Hồ Điệp vào dao, nhường lại cho hai vị đại sư thôi.

Minh Sơn song kiếm cùng rút dao nhỏ trong ủng và tiến đến xe ngựa...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tiên Cơ Võ Phú

Hoàng Bác nghe chuyện vốn rất đồng tình, dự tính nếu hai vị đại sư của Thiếu Lâm ra mặt nói vài lời, thì mình sẽ quyết định ruồng bỏ kế hoạch, giao Hắc Hồ Hiệp cho Thiếu Lâm tự.

Nhưng bấy giờ thấy Dạ Du Thần xúi giục Minh Sơn song kiếm đệ tổn hại cho Hắc Hồ Điệp, với thái độ ngang ngược như vậy, đã làm cho Hoàng Bác nổi sùng lên, hai chân nhún nhẹ liền phòng mình đến trước Minh Sơn song kiếm, cười ha hả nói :

- Hai vị đại kiếm khách xin hãy cho tại hạ lên đường trước đi.

Minh Sơn song kiếm nghe vậy liền thối lui vài bước.

Lúc này họ đã thấy Hoàng Bác ác chiến với Dạ Du Thần, thừa biết anh em mình chắc chắn không phải là địch thủ của Hoàng Bác, nên cũng quay mặt nhìn về phía Dạ Du Thần.

Nhưng chỉ thấy Dạ Du Thần Hà Nguyên Hóa nhắm mắt nhìn trời, chẳng bẻ màn gì tới.

Thiếu Lâm Bách Liễu đại sư thấy vậy, liền tiến lên trước Hoàng Bác và đưa tay chào nói :

- Tiểu thí chủ với Vô Song bảo quan hệ thế nào? Tại sao lại bảo hộ họ như thế?

Hoàng Bác ôm quyền trả lời :

- Chào đại sư, tiểu bối hồi nãy phát hiện bị thương nặng ngoài Thành kia, sau khi cứu hẩn tình đây mới biết tên Hắc Hồ Điệp Hàn Chiêm Phi, là cháu của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Âu Dương Trường, tiểu bối với Vô Song bảo chẳng ân oán gì, nhưng vì tiểu bối đã nhận lời cứu hẩn về bảo, tục ngữ nói rằng: “Đại trọng phụ nhất ngôn chí xuất...”

- Tiểu hiệp thí chủ đầy lòng ản trặc, lão nạp thật là kính phục, nhưng tiểu thí chủ sao lại không phân biệt thiện ác chứ?

- Lão sư phụ ý như thế nào?

- Vô Song bảo xưa nay đã có ý định muốn thông bá võ lâm, và tuyên bố Vô Song Kiếm thiên hạ vô địch, chẳng những gây thù hằn để tàn sát những người bất mãn họ trên giang hồ. Họ ngày càng lộ hành chém giết nhiều người, hành vi thật bỉ ổi. Tiểu thí chủ chẳng biết hay sao?

- Tiểu bối mới nhập giang hồ chừng ba tháng, nên thật tình không rõ việc này.

- Tiểu thí chủ giờ đây đã biết...

- Ồ... việc Vô Song bảo do đại sư vừa nói, tiểu bối vẫn chưa mắt thấy...

Bách Liễu đại sư mi mắt nhướn lên, giọng nói không vui :

- Tiểu thí chủ hoài nghi lão nạp nói không đúng sự thật à?

Hoàng Bác liền nói :

- Xin đại sư phụ đừng hiểu lầm, tiểu bối cảm thấy khi mình đã hứa với người ta, hiện giờ chỉ nghe vài ba câu thì phui tay, thì thật là áy náy, cho nên, thì tự cảm thấy rất ngại ngùng à...

Bách Liễu đại sư nghe vậy, liền mở to hai mắt, cười ha hả nói :

- Được, được, thật ra tiểu thí chủ muốn cùng lão nạp tỷ chiêu thức, đây là chuyện dễ thôi.

Lão hòa thượng nói xong, tay trái phui nhẹ ghim thiền trượng xuống đất, chỉ nghe tiếng đùng thiền trượng đã bị ghim xuống đất hơn hai thước.

Chỉ bằng công lực như vậy, Hoàng Bác đã tự biết nội lực của mình còn thua người ta quá xa.

Bách Liễu đại sư nhìn thẳng Hoàng Bác nói :

- Như vậy, tiểu thí chủ xuất chiêu đi.

- Xin đại sư nói một tiếng với Minh Sơn song kiếm được chứ?

Bách Liễu đại sư nhìn qua Minh Sơn song kiếm nói :

- Mong hiền huynh đệ hãy nể mặt lão nạp?

Minh Sơn Tăng thị song huynh đệ nghe vậy bắt đắc dĩ tháo lui.

Sau đó, Hoàng Bác nói tiếng :

- Xin phép!

Thân mình nhún nhẹ, nhảy bước lên phía trước, tay phải nhẹ nhàng ấn đến trước ngực Bách Liễu đại sư.

Hoàng Bác không có sử dụng tuyệt chiêu của Mai Hoa chỉ là Mai Hoa Trác Phóng là có dụng ý, phải biết rằng võ công cao cường như vị cao tăng Thiếu Lâm Bách Liễu đại sư này, nếu không biết lai lịch của mình, thì vẫn không thể tránh khỏi tuyệt chiêu này.

Hoàng Bác không muốn gây hấn với vị cao tăng danh môn chính phái này, cho nên xuất chiêu bình dị tầm thường, nhưng cũng không có tác dụng, vì đó là chiêu dò thám sự phản ứng của đối phương.

Bách Liễu đại sư vẫn đứng yên một chỗ, chờ Hoàng Bác tay ấn đến trước ngực cỡ chừng còn một tấc, chân phải đột ngột bước sang phải một bước, thân hình xoay qua trái, tay trái diễn chiêu Đại Cầm Nã thủ nhanh như chớp bắt lên mạch môn của Hoàng Bác.

Cao thủ xuất chiêu, quả nhiên bất phạm.

Tay phải của Hoàng Bác nhanh như chớp rút lại, ngón tay trái đưa tới, điểm ngay huyệt Khí Hải dưới rốn của đối phương.

Không ngờ chiêu trước của Bách Liễu đại sư là chiêu dụ địch, lần này tay trái theo nguyên thức thừa thế trở ngược lại, bắt lên mạch môn trái của Hoàng Bác, nhanh chóng vô cùng.

Hoàng Bác đã phá giải không nổi, chỉ còn nước nhún mình bay ngược ra ngoài ba trượng bằng chiêu Phong Cuồng Tàn Tuyết.

- Hào thân pháp!

Bách Liễu đại sư dứt lời thì người cũng đến trước mặt Hoàng Bác, hai tay xòe ra, trên điểm song mục, dưới bắt mạch môn, một chiêu hai thức, một hơi tiến công. Với mấy mươi năm công lực thâm hậu, chỉ thấy hai luồng khí như bão táp, cuốn tới trước đối phương.

Hoàng Bác không ngờ chiêu thức của Bách Liễu đại sư đưa đến, lại xoay mình một chiêu Tuyết Điệp Hý Hoa mỹ miều và nhẹ nhàng phóng ra ngoài ba trượng.

Bách Liễu đại sư thấy vậy hơi kinh hồn, thầm nghĩ thiếu niên này bộ pháp thật diệu kỳ, nhưng tại sao cứ né tránh mà không trả đòn. Hay là sợ mình nhìn biết môn phái của nó? Ủ, để xem người né tới bao giờ?

Vừa nghĩ đến đó, liền xuất chiêu với nội lực mạnh, hướng ngay trước mặt Hoàng Bác với tốc lực mãnh liệt bất ngờ.

Đây mới là bản lĩnh thật thụ của lão hòa thượng.

Hoàng Bác không dám đỡ ngay chánh diện, nhún mình nẩy cao bốn năm trượng tránh né.

Bách Liễu đại sư hô tiếng “Khá lắm” rồi lại hướng xuất hai chiêu lên không.

Hoàng Bác đã cố đề phòng, thân hình trên không lại xoay mình dùng chiêu Xuân Phong Túy Tuyết, bay ngang hai trượng, vừa né được chiêu phong của lão hòa thượng. Thân pháp mỹ miều diệu kỳ, mọi người đều thầm khen ngợi.

Đến đây Bách Liễu đại sư đã đoán được chắc Hoàng Bác là truyền nhân của một trong Ngũ đại kỳ nhân Lung Tuyết đạo nhân, cảm thấy rung mình, liền muốn lên tiếng hỏi...

Nhưng bỗng nhiên ngoài bầy, tám trượng phát ra hai tiếng kêu thật thảm khốc.

Chỉ thấy Minh Sơn song kiếm cả hai rơi từ trên xe ngựa xuống đất, lăn vài vòng rồi bất động.

Sự việc xảy ra vô cùng đột ngột, mọi người ai cũng giật mình.

Bỗng thấy từ sau xe ngựa hiện ra một lão già xấu xí quái gở.

Người này thân hình cao lớn, nhưng chỉ có một cánh tay phải xương bọc da, đầu tóc vàng khè xơ xác bù xù, mặc một chiếc áo đen dơ bẩn, mặt mày nám đen như than, môi trên vênh lên lộ ra hàm răng vàng đen khà ố, ánh mắt hung ác ghê tởm vô thường.

Tuy là ban ngày như mọi người đều cảm thấy rung mình.

Lão già xấu xí nhìn ngay vào Dạ Du Thần cười hô hô hỏi :

- Tên cái gì Dạ Du Thần này chắc không phải là kẻ tốt lành...

Dạ Du Thần cảm thấy sợ hãi, ngay lập tức nhún mình phóng lui về phía sau.

Lão già xấu xí cười như đười ươi, độc thủ đưa lên hướng về Dạ Du Thần vỗ một cái, chỉ thấy Dạ Du Thần, thân hình bị dừng lại và từ từ ngã xuống đất.

động.

Hai vị đại sư Thiếu Lâm liền cùng tiến gần nhau cạnh giới.

Lão già xấu xí thấy hai vị hòa thượng với cử chỉ cảnh giác tột độ, liền cười lên ha hả nói :

- Bách Hư, Bách Liễu đừng sợ, các ngươi không nhận ra lão phu à?

Bách Hư đại sư thối lui một bước, bàng hoàng hỏi :

- Thí chủ đây là...

- Người cụt tay bốn mươi năm về trước.

Bách Liễu đại sư đang muốn quỳ xuống đất, Bách Hư đại sư liền kéo sư đệ mình một cái để khỏi phải quỳ xuống đất, vừa xúc động nói :

- Lão thí chủ thật là cứng cáp...

Lão già xấu xí ngược mắt lên trời than thở một tiếng dài nói :

- Đúng vậy, lão phu không chết nhất định đã làm cho nhiều người thất vọng.... Hờ, Huệ Giác quy tịch lúc nào?

- Dạ, tiền sư thúc đã tịch viên hồi hai mươi năm về trước.

- Ủ, còn nhớ ân huệ một viên thuốc bốn mươi năm về trước, vài hôm nữa lão phu sẽ vào Vô Song bảo để dẫn Bách Không ra thôi.

- Lão thí chủ sao lại lo chuyện của bọn tự làm chi?

Lão già xấu xí hai mắt xanh thăm lộ ra vẻ hung ác, nóng giận nói :

- Được, không liên can tới, tội thầy chùa chúng mi hãy cút đi.

Hoàng Bác cảm thấy thật kinh hồn, nói khẳng định người theo dõi mình suốt lộ trình nhất định là lão quái vật này, nghĩ đến sự chết thê thảm của Ngũ sư thúc Từ Cửu Phu, ngay lập tức nhún mình phóng đến trước lão già xấu xí định hỏi, bỗng nhớ ra nếu mình hỏi vậy khi bị Hắc Hồ Điệp trong xe nghe được thì sẽ bại lộ thân phận của mình.

Lão già xấu xí hình như hiểu ý của Hoàng Bác, gương mặt khả ố ráng nở một nụ cười rất khó coi nói :

- Hoàng Bác, tiểu tử trong xe đã bị lão phu điểm huyệt ngủ rồi, người có chuyện gì hãy cứ nói.

Hoàng Bác nghe vậy tức thì nổi nóng la lên hỏi :

- Nhà ngươi là ai?

Lão già xấu xí dùng cánh tay duy nhất của mình sờ nhẹ vào mái tóc vàng khè, hờ hời cười nói :

- Bốn mươi năm về trước người ta xưng lão phu là Nam Thiên Sắc Ma, danh hiệu này khi đến tới Hùng Nhĩ sơn người đã nghe được. Lão phu từ khi tìm luyện Bách Hoa chương cho đến nay, đã ruộng bỏ nữ sắc, lần này tái xuất giang hồ, “Sắc Ma” từ đã không hợp với thực tế nữa, người kêu lão phu là Nam Thiên Độc Thủ Ma là được...

Hoàng Bác bước tới một bước, nóng giận nói :

- Như vậy, sư thúc tôi Từ Cửu Phu do người giết chết?

- Không sai, hẳn không nên chửi lão phu...

Hoàng Bác chẳng nói tiếng nào, ngay lập tức thi triển Tuyệt Hoa bộ nhanh như chớp phóng mình tới trước Độc Thủ Ma, nhưng bỗng như gặp phải một sức cản mềm dẻo và bị sức này dội ngược lui năm, sáu bước mới dừng lại.

Trong lòng cảm thấy kinh hồn, mới biết lão ma đầu này võ công thật cao siêu vô biên, thậm chí trên võ lâm có thể phát ra khí công mạnh như thế này chỉ có ngoài Thiên hạ Ngũ đại kỳ nhân mà thôi, không ngờ ma đầu này lại có công lực như vậy. Như vậy, nếu Lung Tuyết sư phụ đích thân tới đây chưa chắc là có thể thắng được hắn, mình muốn đối chọi với hắn, thì như là dùng tàu hũ đi chọi đá vậy.

Nhưng mối thù sát hại sư thúc làm sao mà nhịn được?

Nên liền hít chân khí, vận hành Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp chân khí đầy khắp mình, hô lớn một tiếng, thân hình bay tới, nhanh chóng vô cùng, trong nháy mắt đã lọt vào phạm vi chân khí của Nam Thiên Độc Thủ Ma.

Nam Thiên Độc Thủ Ma kinh ngạc, thật không ngờ một thiếu niên tuổi mới cỡ mười tám, mười chín lại có khả năng xung vào trong phạm vi bao bọc của chân khí mình, nên hơi rung mình, liền phát đủ mười phần công lực Tiềm môn cương khí.

Thế của Hoàng Bác liền bị cản lại ngay, nhưng Hoàng Bác cố vận chân khí thủ thế đứng tại chỗ không bị lùi bước.

Phải biết rằng Tiên Thiên Vô Cực chân khí do Hoàng Bác tập công diệu nhất của nó là có thể di chuyển tự do trong phạm vi chân khí mật bố của đối phương. Hồi trăm năm về trước, Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch có thể hùng bá thiên hạ chủ yếu nhờ vào môn chân khí Vô Sở Bất Cực độc nhất vô nhị của võ lâm này.

Nhờ tu luyện không ngừng hơn mười mấy năm nay, lại qua sự chỉ dạy tận tình của sư phụ Lung Tuyết đạo nhân, chân khí Tiên Thiên Vô Cực này Hoàng Bác đã luyện được ba, bốn phần công lực, tuy rằng chưa thể khắc định chế thắng, nhưng có khả năng đứng vững trong phạm vi uy lực chân khí của một người đã hơn trăm tuổi như Nam Thiên Độc Thủ Ma này, mà không bị thối lui, đã là chuyện chấn động cả võ lâm rồi.

Tuy rằng được như vậy, nhưng Hoàng Bác đã rất là kinh hãi vô cùng, trước khi xuống núi Trường Bạch khi vận chân khí, Hoàng Bác đã có thể đứng vững trong phạm vi chân khí của sư phụ khoảng bốn thước, như vậy công lực của Nam Thiên Độc Thủ Ma lại cao hơn Vô lâm Ngũ kỷ?

Nam Thiên Độc Thủ Ma Phác Sa Lâm tại sao lại không có ý định gì xấu với mình? Nếu như hắn có ý định giết mình thì chắc cũng không khó tí nào? Vậy thật ra hắn muốn gì với mình đây? Nam Thiên Độc Thủ Ma thấy kiểu chống đỡ ráng sức như vậy của Hoàng Bác, liền cười ha hả nói :

- Hoàng Bác, sao ngươi lại ân oán bất phân mình vậy?

Hoàng Bác dừng tay chưởng đẩy mạnh về phía trước, thân hình tháo lui ngoài năm trượng, nóng giận nói :

- Hừ, cái gì ân oán bất phân chứ?

- Ô Hùng Nhĩ sơn lão phu đã cứu ngươi một mạng, hôm nay lại giúp ngươi đánh chạy mấy nhóm người, đây không phải là có ơn với ngươi sao?

- Ngươi đánh chết sư thúc của ta lại giải thích thế nào đây?

- Lão phu đánh chết lão ăn mày đui kia, Bang chủ Cái bang Ngô Đại Lưu sẽ tìm lão tính chuyện, liên can gì đến tiểu tử mi chứ?

- Bang chủ Cái bang Ngô Đại Lưu?

- Đúng rồi... ừ hén, như vậy chắc Ngô Đại Lưu đã quá cố rồi, nhưng dù sao đi nữa việc trả thù hay không là chuyện của Cái bang, chứ không phải ngươi.

- Hừ...

- Ha ha... hết nói rồi phải không?

- Sao không? Ngươi có thể giết người bữa bãi, ta cũng có thể ân oán không phân.

- Đừng nói xàm, lão phu giết ai mà bữa bãi?

- Thiết Đồ Cốc Thôi Đại Hỷ có thù oán gì với ngươi?

- Hắn à? Lão phu bảo hắn trông coi ngươi đảng hoàng, nhưng hắn lại tự tung tự tác muốn thu ngươi làm đệ tử, vậy thôi.

- Đó cũng là lý do chính đáng?

- Hừ, ngươi có biết ngươi rất hệ trọng đối với lão phu không?

- Ngươi theo ta suốt hành trình là ý đồ gì?

- Thì ta muốn giao dịch với ngươi thôi.

- Giao dịch???

- Không sai, lão phu muốn tìm một người có võ nghệ cao cường để giải kỳ trận cho lão, nên lệnh cho Thôi Đại Hỷ đi tìm khắp nơi phát hiện ngươi là người kỳ nghệ cao siêu tại thành Bảo Định.

Hoàng Bác tự nghĩ lại không sai, đúng là từ khi hạ sơn ngày thứ năm đã ở Bắc Nguyệt lâu tại thành Bảo Định cùng đệ nhất kỳ thủ của thành đánh qua một ván. Nhưng mà đầu này muốn mình đi giải cờ gì hay là nghiên cứu cờ đây chứ? Thật là vô lý.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cố gắng dùng lời nói nhẹ nhàng :

- Cháu à, lão phu đây thật ra chẳng hứng thú gì với cờ vậy, chỉ hứng thú với cái này thôi...

Hắn đưa tay vào vạt áo lôi ra một mảnh giấy bìa cứng màu vàng cũ rích, chẳng thấy động tay, cuộn giấy đã bình phẳng bay đến ngay trước mặt Hoàng Bác. Hoàng Bác liền lấy tay chụp và mở chỉ cột nơ vàng ra, chỉ thấy đây là một tấm da dê cỡ một thước vuông, trên vẽ một ván cờ vây. Vì niên đại quá lâu, nhìn ô vuông đã mờ đến nỗi khó nhìn thấy và trên bàn cờ có ghi nhiên chữ cổ ngữ: Tiên Cơ Vô Phú - THẦN CỜ DIỆU PHỔ - DỤC CẦU KỶ GIẢI - XẢ VÂN TỬ LANG - CÔN LUÂN ĐẠO CHÂN TỬ TÁC.

Điều lạ nhất là trên bàn cờ chỉ có mười con cờ trắng, ngoại trừ hai nút cờ chéo ra, mỗi một nước cờ đều đặt vào các nơi kỳ quái, nhưng phải cờ lại được bố cục, tóm lại, bàn cờ có trắng mà không có đen, trên đời này sao lại có thể cờ này?

Hoàng Bác càng xem thì càng cảm thấy mơ hồ, muốn thấy trả lại cho hắn, nhưng chợt nhớ ra điều gì, ngược lên hỏi Nam Thiên Độc Thủ Ma :

- Ê, hình như đây còn một tấm nữa mà?

Nam Thiên Độc Thủ Ma gật đầu khen ngợi :

- Hồi rất là hay, lão phu cũng cho rằng kỳ phổ này còn một tấm cờ đen, nhưng chẳng ai biết nó ở đâu?

- Cháu à, cháu là thần đồng về cờ vây, kỳ phổ này chỉ có mười con cờ trắng, và nếu có tờ kỳ phổ khác là đen thì chắc rằng không quá mười con cờ đen, cháu có thể suy đoán theo kỳ phổ này thì chắc có thể biết được vị trí của con cờ đen?

Hoàng Bác nghe vậy, lại đưa mắt nhìn vào tờ kỳ phổ trắng này. Nó đã yêu thích cờ từ thuở nhỏ, năm tám tuổi đã nổi danh tại thôn quê, đã đọc qua rất nhiều kỳ phổ cổ xưa, nhưng chưa từng thấy tờ kỳ phổ lại mang toàn màu trắng và hạ vào vị trí quái gở thế này?

Hoàng Bác càng cố gắng suy diễn nước cờ, càng nghĩ càng thú vị và quên luôn cả thời gian, càng không còn đếm xỉa đến người đứng trước mặt mình có phải là ma đầu giết người hay không nữa.

Hoàng Bác suy diễn trong lòng :

- Nước thứ nhất của cờ đen thông thường đều hạ ngay vị trí góc trên phải, cho nên các nước khác đều đặt theo đúng vị trí hạ nước cờ mới phải chứ?

- Ví dụ như: đen góc trên phải, thì bạch nhị dưới trắng, đen thứ ba cản, nước trắng thứ tư chiếm vòng bên phải dưới, ngũ đen triết nhị, bạch lục cũng triết... như vậy con đen chúc thứ mười một đâu? Góc trên trái hay góc dưới trái...?

Nam Thiên Độc Thủ Ma nhìn Hoàng Bác mỉm cười, và vừa khấn trương trong lo lắng theo sự thay đổi sắc diện của Hoàng Bác, hắn khẽ hỏi :

- Cháu à, cháu nghĩ ra chưa vậy?

Hoàng Bác lắc đầu, lại suy diễn thêm một hồi, sau đó cột lại chỉ nơ, thấy trả cho hắn nói :

- Trả lại cho ngươi, ta xem không hiểu.

Nam Thiên Độc Thủ Ma chớp lấy kỳ phổ, vội vàng hỏi :

- Nói láo, lão phu rõ ràng thấy ngươi đang cười thầm?

Hoàng Bác nhún vai nói :

- Ta chỉ nghĩ ra được mấy nước cờ, ngươi không thích cờ, nói cho ngươi cũng chẳng hiểu gì.

- Hừ, đừng gian trá trước mắt lão phu nữa, ngươi đã biết đây không phải là một kỳ phổ tầm thường.

- Không phải là kỳ phổ tầm thường ư?

- Ủ, trong này ẩn hiện một địa điểm nào đó.

- Ẩn hiện một nơi nào đó?

- Thôi được, để lão phu thanh toán gọn ba xác chết này rồi bàn với ngươi sau.

Nam Thiên Độc Thủ Ma lấy ra một chai lọ màu đen, nhiều vài giọt nước hóa cốt cho mỗi xác chết, không bao lâu thi hài của Dạ Du Thần và Minh Sơn song kiếm đã hóa thành nước vàng thấm xuống đất.

Hoàng Bác thấy vậy cảm nhận sự kinh hồn, Nam Thiên Độc Thủ Ma đã tìm một tảng đá ngồi xuống.

Hắn khàn khàn ho vài tiếng rồi cười mím nói :

- Cháu à, cháu có biết thời thế võ lâm hồi hai trăm năm về trước không?

Hoàng Bác tỏ vẻ ngờ ngác, cũng tìm một tảng đá kê lưng ta ngồi xuống :

- Nghe nói hồi hai trăm năm về trước là thời kỳ cực thịnh của võ thuật Trung Nguyên, lúc đó Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn ngũ đại phái rất nhiều nhân tài cao thủ, không những cùng phát huy võ nghệ siêu phàm riêng biệt của bốn phái mình, đồng thời còn sáng lập ra nhiều tuyệt kỹ cùng dương danh võ lâm.

Trong đó có một thiên tài võ học là Chương môn nhân của Hoa Sơn phái tên Phòng Ngọc Quan, người này chỉ mới ở tuổi ba mươi lăm mà đã vô địch thiên hạ, năm bốn mươi tuổi được lập làm chức Chương môn phái Hoa Sơn, đến năm bốn mươi hai tuổi, Phòng Ngọc Quan lại sáng lập ra một kiếm pháp cao siêu vô địch gọi là Kinh Thiên Nhất Kiếm.

- Kinh Thiên Nhất Kiếm này nghe nói chỉ có nhất chiêu tam thức, là sự hòa hợp tinh hoa võ thuật của phái Hoa Sơn, thêm vào linh cảm thiên ngộ ra.

Sau đó ông ấy vì muốn thử uy lực của chiêu này, thì lên Không Động sơn tìm Chương môn nhân Bát Tý Thần Viên Cờ Sư ẩn chứng võ học, kết quả chỉ một chiêu đã chấn bay cây kiếm trên tay của một vị đường đường là Chương môn một phái. Một chiêu gạt bay binh khí đối phương không phải là cá biệt, nhưng cháu nghĩ coi, trước đó, công lực của họ đều ngang nhau, đã từng tỉ đấu vài lần mà không phân biệt cao hạ, vậy mới là lạ.

- Cho nên, cháu có thể tưởng tượng uy lực tột đỉnh của Kinh Thiên Nhất Kiếm là cao cỡ nào.

- Từ đó, phái Hoa Sơn đã nổi tiếng hơn bốn phái khác và đã ở vào vị thế quân lâm thiên hạ. Tình cảnh này làm cho bốn phái khác đều cảm thấy mất mặt. Trước tiên Thiếu Lâm chương môn Quảng Quang đại sư tuyên bố bế quan khổ luyện ba năm, sau đó vị đại sư này đã tham ngộ ra một chiêu kiếm pháp thiên biến vạn hóa là Càn Khôn Nhất Kiếm.

- Ha ha, chắc cháu cho rằng Quảng Quang đại sư sẽ đi tìm Phòng Ngọc Quan tỷ đấu chứ gì?

- Lúc đó, vì tính thận trọng, Quảng Quang đại sư không muốn trực tiếp tìm lên Hoa Sơn phái tìm Phòng Ngọc Quan ẩn chứng, nhưng lại đi xa hơn đến Côn Luân sơn tìm Chương môn Đạo Chân Tử thử kiếm, quả nhiên Càn Khôn Nhất Kiếm vừa diễn thì Đạo Chân Tử bị chấn thoái lui đến năm, sáu bước, và bị té bật xuống nền đất.

Phòng Ngọc Quan nghe được tin này, ngay lập tức lên núi Võ Đang.

Và Kinh Thiên Nhất Kiếm lại đánh bại Chương môn phái Võ Đang là Bạch Mi chân nhân.

Quảng Quang đại sư thấy Phòng Ngọc Quan lại thắng trước mình một trận, liền quyết định cùng với Phòng Ngọc Quan quyết đấu.

Đó là một đêm Trung thu, hai người đấu trên đỉnh núi Thiên sơn cùng xuất chiêu thức kinh thiên động địa, kết quả kiếm của Quảng Quang đại sư bị rơi bay khỏi tay và Phòng Ngọc Quan cũng bay ngược ra ngoài năm, sáu bước và té xuống đất.

Đương nhiên là bất phân thắng bại, nên hai người ngồi tại chỗ suy nghĩ phá giải chiêu thức của đối phương. Qua năm ngày đêm suy nghĩ dụng thần, đầu tóc cả hai vì suy nghĩ quá độ đều trở nên trắng bạc, nhưng cả hai đều vẫn chưa tìm ra giải pháp để phá giải chiêu của đối phương. Sau đó, bắt tay làm lành và tự trở về môn phái mình.

Và cũng từ đó, tam phái Chương môn Không Động, Võ Đang và Côn Luân đều nổi bước rời bỏ núi biệt tích giang hồ.

Và năm năm sau đó, tam vị Chương môn của ba phái này đều nổi bước trở về môn phái mình, đồng thời cùng đứng lên phát thiệp mời hai vị Chương môn hai phái Thiếu Lâm và Hoa Sơn đến Ngũ Long sơn Vân Thạch động luận kiếm.

Hai vị Chương môn nhân dĩ nhiên là đến phó hội... hết chuyện rồi.

- Hà...??

Nghe đến đây thì Hoàng Bác kinh ngạc hô lên...

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười nụ nói :

- Cháu à, năm vị Chương môn cũng vì phụ hội mà cùng lúc ly kỳ mất tích, sau đó Ngũ đại phái đều có cử người đi Ngũ Long sơn tìm kiếm, tìm khắp hết Ngũ Long sơn nhưng họ vẫn không thể tìm được dấu vết gì của Chương môn của họ để lại.

Họ đã mất tích từ đấy, và cũng từ đấy về sau cho đến hôm nay Ngũ đại phái vẫn không thể ngược đầu lên được vì những tuyệt kỹ đều thất truyền.

- Bây giờ chúng ta hãy trở lại tám kỳ phổ này, có lần lão phu tìm kẻ thù khắp nơi, ngẫu nhiên tìm thấy tám kỳ phổ này bị cột dưới chân của xác chim ưng.

- Tám kỳ phổ bằng da dê này, trên ký tên Côn Luân Đạo Chân Tử, qua lão phu sát hạch, đã biết kỳ nghệ của Đạo Chân Tử chẳng cao siêu gì, nhưng ông ấy lại vẽ kỳ phổ? Bởi vậy trong này chắc có gì đây?

- Nè, Tiên Cơ Võ Phú, Thần Kỳ Diệu Phổ, Dục Cầu Kỳ Giải, Xà Vân Tử Long, cháu à, Tử Lang là ai?

Hoàng Bác nhắm mắt suy nghĩ như lão tăng nhập định, không hề nhúc nhích.

Nam Thiên Độc Thủ Ma biết Hoàng Bác đang suy nghĩ, không dám hỏi thêm gì, cố gắng chờ đợi.

Lúc này, trời đã xế chiều, những ánh chiều vàng sáng lạng cả vùng bầu trời, làm cho cánh đồng hoang vắng, càng thêm vẻ tẻ lạnh.

Hoàng Bác suy nghĩ hồi lâu, mở mắt nhìn lên trời đứng dậy nói :

- Ôi, tôi phải đi rồi.

Nói xong bước đến chỗ xe ngựa.

Nam Thiên Độc Thủ Ma bỗng về mặt lạnh ngắt nói :

- Hoàng Bác, ngươi muốn chọc giận lão phu hay sao?

Hoàng Bác ngưng bước quay đầu lại nói :

- Ngươi nói cái gì?

- Nói cái gì, là nói tầm kỳ phổ này chứ cái gì?

- Tôi không biết gì cả!

- Ngươi không biết thì còn ai biết chứ?

- Cái đó tôi càng chẳng biết!

Nam Thiên Độc Thủ Ma nóng giận đứng dậy, nắm quyền và tiến tới trước, hung hăng nhìn Hoàng Bác.

Hoàng Bác an nhiên đứng trước mặt hắn và không tí nào sợ hãi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma thấy vậy bỗng sắc diện trở lại bình thường và xuống giọng :

- Cháu à, người trí thông minh như cháu bách niên khó gặp. Lão phu thật lòng chẳng nhẫn tâm hại cháu, hơn nữa lão phu cũng gần đất xa trời, ngoại trừ muốn tìm Chúc Cửu Linh trả mối thù ngày xưa, là không còn ham muốn gì nữa. Nếu như cháu có thể tìm được địa điểm của Võ Phú, lão phu sẽ truyền hết võ công của lão cho cháu, thế không nuốt lời.

Hoàng Bác lạnh nhạt nói :

- Ngươi nói nghe mát tai lắm, nhưng ngươi nói không còn muốn gì cả, sao lại cứ phải khăng đi tìm Võ Phú làm gì?

- Hề, lão phu một đời luyện võ, như những chiêu thức chỉ một chiêu giết địch thật là khó tưởng tượng, lão phu chỉ muốn mở rộng tầm mắt thôi.

- Tôi thì chẳng cần cái đó, nhưng mà đúng là tôi không thể thấu hiểu những ảo diệu trên kỳ phổ, ông tìm cao minh khác đi!

- Mấy nước cờ thuận theo vị trí cháu cũng không rõ?

- Thuận theo vị trí cũng xem tìm được ít manh mối, nhưng tôi không dám đảm bảo tính chính xác, và câu Xá Văn Tử Long này, trên đời biết bao nhiêu người họ Tử, là người họ Tử nào đây?

- Gã họ Tử này chắc là tay kỳ thủ có cỡ.

- Tôi đã suy nghĩ rồi, về cao thủ cờ vây trước nay không có ai họ Tử... ồ, tôi không đi nữa thì tối nay sẽ phải ngủ ở ngoài đồng đó.

Hoàng Bác nói xong, muốn tiến bước đến xe ngựa.

Nam Thiên Độc Thủ Ma hỏi gấp :

- Khoan đã, chầy hãy nói vị trí kỳ thủ rồi hãy đi.

- Ủa, tôi làm gì mà phải nói cho ông biết chứ?

- Cháu...

- Tôi ghét ông...

- Ghét lão? Hay là lão quá xấu xí?

- Vì ông đã giết chết sư thúc của tôi.

- Lão phu còn đánh chết Thái Cực Kiếm Châu Thiên Bạch, Dạ Du Thần Hà Nguyên Hóa, hai anh em Minh Sơn song kiếm, sao cháu không lo cho họ đi. Hừ, xem ra cháu cũng không phải là một thiếu niên chính trực.

Với lời lẽ nguy hiểm này, Hoàng Bác cảm thấy cứng họng, trầm ngâm một hồi tuyệt nhiên nói :

- Dù sao đi nữa, tôi không bao giờ giúp ông để tìm được Vô Phú, ông không vừa ý thì cứ đánh đi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma ánh mắt tỏ vẻ hung bạo, cười như đười ươi nói :

- Tiểu tử kia, ở Hùng Nhĩ sơn lão phu đã biết thân thế ngươi, và cũng rõ mục đích đến Vô Song bảo của ngươi, nếu ngươi không đồng ý cái gì lão muốn, thì đừng trách lão phá hoại mưu đồ của ngươi!

Hoàng Bác nghe vậy, vừa kinh hồn vừa hờn giận, nhưng gương mặt vẫn vẻ bình thường thân nhiên nói :

- Tuổi lớn như ngươi mà đi làm những chuyện tồi này thì tôi cũng đành chịu thôi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười gian ác nói :

- Chuyện gì mà lão phu không dám làm chứ? Hừ, chẳng những phá hoại hành động của ngươi, mà còn đánh chết hai sư phụ của ngươi, để cho ngươi không còn nơi nương tựa.

- Ha ha ha... cỡ ngươi như vậy mà muốn giết Thiên hạ Ngũ kỳ à? Thật là kếu lão!

- Cái gì mà Ngũ kỳ? Lão phu đều chẳng xem ra gì. Hừ...

Đột nhiên Nam Thiên Độc Thủ Ma đằng đằng sát khí tiến về Hoàng Bác.

Hoàng Bác thấy hấn nổi cơn thịnh nộ, nhanh chóng nhún nhẹ đôi chân tháo lui ra ngoài ba trượng, nhưng lại đụng vào vật gì cả lại nghe cái (a, ung) hồm vĩa lên mây, liền diễn chiêu Đạp Tuyết Tầm Mai, tay trái quơ về phía sau, mũi chân nhún nhẹ phóng mình thối lui sang bên bên trái và đến trước xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lôi Cổ Tuyên Thiên

Vừa ngược mắt lên nhìn, không sai tí nào, mình hồi nãy vừa đụng vào một người có thân hình cao to, khoác bào màu đen, đầu đội nón có vành lớn. Là một ông lão. Ủi, Nam Quyền Đái Lập Ông đến rồi.

Hoàng Bác vui mừng :

- Ông lão tiền bối, tiền bối đến vừa đúng lúc.

Đái Lập Ông cười nhạt nói :

- Tiểu tử, ngươi là đệ tử của lão đạo sĩ?

Hoàng Bác kính cẩn trả lời

- Dạ phải, tiểu bối thật là thất lễ với lão gia.

- Ngươi lại là đệ tử của lão ăn mày?

- Dạ phải ạ.

- Con mẹ nó, hai lão già này thiệt là hết nói.

- Ông lão tiền bối đừng giận, tiền bối hãy coi chừng, Độc Thủ Ma muốn hạ độc thủ với tiền bối đó.

Nam Quyền vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy Nam Thiên Độc Thủ Ma lộ nụ cười quái ác trên gương mặt xấu xí của hắn, độc thủ quơ một vòng trong không gian, một đường hướng về phía trước mặt mình, liền thối lui một bước, tay phải cũng một đường nghênh lên.

Hai luồng nội gia chân lực cực mạnh đã đụng phải vào nhau, chỉ nghe tiếng đùng, chấn động cả một vùng.

Đái Lập Ông ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, người chính là Phác Sa Lâm bốn mươi năm về trước?

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười như đười ươi :

- Không sai, tiểu lão nhi, người là ai?

Đái Lập Ông đã nhanh chóng bình thần lại và vuốt hàm râu bạc nói :

- Chúng mình là bạn cũ, sao người lại mau quên vậy?

- Bạn cũ?

- Nhớ lại đi, bốn mươi năm về trước chúng ta cùng tỷ đấu một trận tại trên sườn núi Võ Di sơn đó.

- Ồ... lão phu nghĩ không ra?

- Tiếng trống đùng đùng, quyền phong hò hò...

Nam Thiên Độc Thủ Ma chợt nhớ ra, gương mặt lộ vẻ cười nụ nói :

- Ồ, người là... Ông... Ông

- Ông Lập

- Phải rồi, Ông Lập. Lúc đó người mới ngoài ba mươi tuổi, bây giờ đã bảy tám mươi lão rồi, ha ha... hèn chi lão cứ nghĩ không ra.

- Phác lão năm nay mấy tuổi rồi?

- Lão phu nay vừa hơn trăm.

- Trời ơi, người sống dai thế này không cảm thấy chán hay sao?

- Lão phu tối thiểu cũng phải chờ cho đến khi tìm được Chúc Cửu Linh mới thôi.

Đái Lập Ông kinh hồn :

- Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh? Hắn còn sống hả?

Nam Thiên Độc Thủ Ma với giọng thù hận :

- Theo nội công tu luyện của hắn, nếu không có gì xảy ra bất trắc, nhất định còn sống thôi.

- Ôi, tại sao người lại cứ chấp nhất hoài làm chi chứ?

- Chấp nhất? Ngoại trừ lão phu bẻ gãy cánh tay của hắn mới thôi.

- Năm tháng sau này, người ở xứ rừng Nam Hoang sao?

- Đúng vậy, lão phu đã luyện thành Bách Hoa Hương Hồn công rồi.

Vừa nói đến đó, Độc Thủ Ma tay chỉ Hoàng Bác hỏi :

- Ông lão, đứa bé này nói Thiên hạ Ngũ kỳ là ai vậy?

Nam Quyền Đái Lập Ông tay vuốt râu cười mỉm nói :

- Đông Kiếm - Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Trường, Tây Dao - Sa Mạc Vương Mễ Tư Đạt, Bắc Chưởng - Bang chủ Cái bang Phục Ma Thần Cái Quy Đào và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi Lung Tuyết đạo nhân Khuru Siêu Nhon.

- Như vậy, người là Nam Quyền à?

- Phác lão xem tôi có đủ kỳ chưa?

- Công lực của người cao hơn năm trước nhiều, nhưng vẫn không phải địch thủ của lão phu.

Đái Lập Ông nhè nhẹ lắc đầu :

- Cũng khó mà biết được, cổ nhân có câu: Học vô tiên hậu, đạt giả... đạt giả...

Hoàng Bác nghe Nam Quyền lẩm bẩm nói không ra liền nói câu :

- Đạt giả vì sư.

Đái Lập Ông liền lặp lại :

- Đúng rồi. Đạt giả vì sư. Phác lão ông nói có đúng không?

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười quái dị nói :

- Được rồi, chúng ta thử là biết ngay chứ gì?

Đái Lập Ông cười ha hả nói :

- Đúng là phải như vậy, đã lâu tôi chưa đấu trận nào đã tay cả.

- Không có người đánh trống giúp người có được chứ?

- Không sao, cái trống viền vàng của tôi đã bị bà Hà Đông sư đập bể rồi, tôi có muốn làm lại một cái, nhưng lại sợ bà sư từ Hà Đông của tôi, khi bà đánh trống lên quá nhanh thì tôi chịu gì nổi chứ?

Hoàng Bác nghe vậy trong lòng cảm thấy lo lắng vì mình có nghe Lung Tuyết sư phụ nói rằng: Nam Quyền Đái Lập Ông có cái tật quái lạ, mỗi khi tỷ đấu với địch thủ, đều cần có người ở bên đánh trống thôi thúc, như vậy lão ta sẽ càng đánh hăng lên, mỗi quyền xuất ra đều hơn ngàn cân, bằng không thì xìu yếu yếu đánh chơi như đùa. Trước mắt muốn đấu với đệ nhất ma đầu thiên hạ này, nếu không ai đánh trống thì lão ta sao chịu được chứ?

- Ông Lập, lão phu nhường người xuất chiêu trước.

- Xin mời, xin mời. Tôi vẫn chứng vậy, người ta không ra tay trước thì tôi dụng sức không nổi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười hô hô lên, độc thủ xuất chưởng hướng về phía Nam Quyền với khí thế mãnh liệt.

Tuy rằng bề ngoài chẳng thấy gì, nhưng hần đã dùng hết mười phần công lực của Bách Hoa chưởng độc chưởng.

Nam Quyền Đái Lập Ông đâu dám khinh thường, liền đỡ một quyền.

Vị Quyền Vương đương kim vô địch thủ này, tuyệt quyền này thì xem chẳng lại hại gì nhưng thật ra công lực có thể công phá cả núi đá.

“Đùng” một tiếng, hai bên đều thối lui một bước, chỉ thấy cây cối xào xạc đổ ngã vô số, và hiện trường gió bụi tung bay mù mịt, nhiều con chim đậu đã bay tung tóe...

Luôn cả chiếc xe ngựa đậu ngoài bốn năm trượng cũng bị cuồng phong đẩy thối lui, tiếng ngựa kêu lên vang cả trời cùng với tiếng chim bay hoảng loạn.

Đái Lập Ông cảm thấy nguyên bản tay phải bị tê, trong lòng kinh hồn, không ngờ tên ma đầu này quy ẩn Nam Hoang mấy mươi năm khổ luyện độc chưởng, nội công đã tăng gấp mấy lần so với ngày trước, nếu không phải mình có Hoàng Ngôn Khí Công hộ thân, chắc là khó đỡ chiêu độc chưởng Bách Hoa chưởng của hần rồi. Về Nam Thiên Độc Thủ Ma cũng vô cùng kinh hãi, hần không sao ngờ rằng đối phương nhỏ tuổi hơn mình nhiều, khi bốn mươi mấy năm về trước chưa phải là địch thủ của mình, thì nay nội công đã muốn ngang hàng với mình, như vậy xem ra Thiên hạ Ngũ kỳ đều không phải kẻ dễ xoi.

Kê kinh hồn nhất vẫn là Hoàng Bác, vì (...) đứng gần xe ngựa, cách hai người đang tỉ đấu chừng bốn, năm trượng vậy mà vẫn bị cuồng phong của cả đôi bên dội lại đến nỗi muốn đứng không nổi nữa, thầm nghĩ nếu sức chưởng của một trong hai người đánh vào mình thì chết chắc rồi.

Hai vị tuyệt thế cao nhân sau khi đối chưởng, sức nửa cân đụng tám lạng, không ai thắng ai, cho nên hiện giờ họ đều vận hành công lực, chuẩn bị tái xuất chưởng và hình như họ không ai muốn ra tay trước.

Đột nhiên Nam Thiên Độc Thủ Ma hú lên một tiếng, chưa kịp nhìn kỹ, ma đầu đã đến trước Đái Lập Ông, và xuất chưởng.

Chưởng thế như sấm sét, mãnh liệt phi thường.

Chân phải của Nam Quyền nhanh chóng bước lên một bước, nhả hơi xuất chưởng chống...

“Đùng” một tiếng, chỉ thấy Nam Thiên Độc Thủ Ma bị cản lui hai bước và Nam Quyền Đái Lập Ông đã phải lui sau tới ba bước.

- Đái Lập Ông, người thua rồi.

- Ai nói, đỡ quyền đi!

Đái Lập Ông chân đạp hình chữ cung, song quyền quơ chéo lên không, phát ra nhiều tiếng rầm, thân hình bỗng phóng như cung tên lên trước, liên hoàn xuất một hơi mấy quyền hùng mạnh kịch liệt như xé màng trời.

Nam Thiên Độc Thủ Ma lại một tiếng cười dữ tợn, độc thủ xuất chưởng tiếp.

Lại một tiếng đùng, Đái Lập Ông bị chấn lui ba bước và Nam Thiên Độc Thủ Ma lại bị đối phương chấn lui tới bốn bước.

Hoàng Bác thấy vậy vui cười la lên :

- Ôi, Lôi Cổ Tuyền Thiên.

Nam Quyền mắt vẫn nhìn thẳng Nam Thiên Độc Thủ Ma nhưng lại nói với Hoàng Bác :

- Tiểu tử, ngươi có muốn học chiêu này không?

Hoàng Bác lại nhớ kiếm sĩ trung niên lúc này cản đường :

- Ông lão tiền bối, chiêu này của ngài đã có truyền người ngoài?

- Không có!

- Ủa, vậy thì lạ thật, hai can giờ trước tiền bối sử dụng chiêu Lôi Cổ Tuyền Thiên của ngài.

- Lão biết, trên võ lâm biết chiêu này của lão đã có đến mười ba người.

- Nhưng lão tiền bối vừa mới nói ngài không có dạy người khác?

- Phải rồi, lão đây tuy không dạy, nhưng ngươi muốn học cũng rất dễ dàng, chỉ cần nộp một ngàn lượng bạc cho bà Hà Đông sư, bà ấy sẽ dạy ngươi biết đánh bật bà té ngựa xuống đất thôi.

Hoàng Bác bấy giờ mới hiểu rằng tại sao tên kiếm sĩ trung niên lại biết chiêu Lôi Cổ Tuyền Thiên này, nghĩ đến bà ma Hà Đông của lão tại tửu lầu, Hoàng Bác nhin không nổi cười ha hả lên.

Tiếng cười chưa kịp dứt thì thấy Nam Thiên Độc Thủ Ma bỗng bước lên vài bước hóa chưởng thành chỉ, một chiêu Tam Dương Khai Thái điểm lên trang đài Tĩnh Khúc Trì tam huyết của Đái Lập Ông vừa hô lên :

- Nè, lão phu xem chiêu thuật thế nào?

Đái Lập Ông không né và không đỡ, vẫn xuất Tam quyền điểm tam huyết của đối phương. Nam Thiên Độc Thủ Ma cười gian ác, bỗng đổi chiêu thức, hóa chỉ thành chưởng, đánh lên huyết Uu Môn dưới ngực trái của Nam Quyền.

Nhưng Nam Quyền vẫn như lúc này, không đỡ không né, quyền phải hướng lên đâm trả dần lên Phan Thổ huyết của địch thủ.

Không ngờ Nam Thiên Độc Thủ Ma lại đổi chiêu, thế chưởng giữa chừng đứng trên bàn tay vỗ vào tay phải địch thủ.

Chiêu này thật là lợi hại bất ngờ, trong nháy mắt đã vỗ trúng bàn tay Đái Lập Ông. Chỉ thấy Đái Lập Ông tay phải quơ bật ra nhanh như rắn nước, rất tài tình tránh khỏi độc chiêu này, lại hóa quyền thành móc lên cánh tay duy nhất của địch thủ.

Cánh tay của Nam Thiên Độc Thủ Ma vừa rút lại bỗng hóa chưởng thành chỉ, móc hai mắt Nam Quyền.

Chỉ phong của lão thật kinh hồn độc ác, Nam Quyền né nhẹ, xuất quyền đỡ ngay đối phương, chiêu thức hai bên diễn ra nhanh chóng, mà ánh mắt nhìn không kịp, chỉ thấy mỗi chiêu thức đều thi diễn vừa đúng thời cơ, động tác xuất chiêu thật kỳ ảo, nhưng hai thi sĩ đang vẽ một bức tranh rất là tự nhiên, làm cho người xem thú vị vô cùng.

Không những như vậy, khi mình chưa kịp nghĩ ra cách hóa giải thì họ đã thi diễn tiếp bảy, tám chiêu, chờ khi nghĩ ra chiêu thức hóa giải thì sơ với chiêu thức người ta sử dụng lại là quá tệ hại.

Hoàng Bác thầm nghĩ, nếu là mình đối chiêu với một trong hai vị cao thủ này là đừng nói đỡ được mười chiêu, cỡ năm chiêu cũng đã không nổi, biết chừng nào mình mới luyện được như họ.

Khi Hoàng Bác đang hoan tường, thì nghe một tiếng “bốc”, Nam Thiên Độc Thủ Ma và Nam Quyền mỗi người đều bị chấn thoái một bước, sau đó tự dừng họ cùng cười ha hả lên.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười sảng sặc lên, âm điệu pha lẫn giọng bi ai, sau đó lấy lại bình tĩnh nói với Nam Quyền :

- Chúng ta tỷ đấu nội công xem, lão phu không tin là ngươi biết bay đó.

Nam Quyền Đái Lập Ông cười vui vẻ nói :

- Phác lão chịu chỉ giáo lão đây rất là hân hạnh!

Nói thật ra, hiện giờ Đái Lập Ông tâm trạng rất vui vẻ sáng khoái không thể tả xiết, với một người đã từng tung hoành giang hồ mấy mươi năm, về bối phận cũng như võ công đã thật cao siêu, không ngờ nay lại gặp Nam Thiên Độc Thủ Ma bốn mươi năm về trước mà vẫn còn sống. Theo vai về lại cao hơn mình một bậc, tưởng rằng võ công của ma đầu chắc là thiên hạ đệ nhất. Sau khi tỷ đấu nhiều chiêu và nhiều chiêu, đã biết nội lực đối phương tuy rằng cao hơn mình một bậc nhưng vẫn chưa đủ năng lực để đánh bại mình.

Nam Thiên Độc Thủ Ma đương nhiên là nhìn ra vẻ vui mừng của Đái Lập Ông, nên hần cười gian ác và ngồi xếp bằng dưới đất, bắt đầu vận hành Bách Hoa Hương Hồn công.

Đái Lập Ông ra dấu với Hoàng Bác cũng ngồi đối diện với Độc Thủ ma khoảng cách chừng hơn một trượng, sau đó tập trung tâm thần vận hành Hoàng Nguyên Võ Cực công.

Lúc này trời đã về chiều rồi sắp tối, vùng trời xám xịt và màn đêm đã buông xuống...

Hoàng Bác đã hiểu dụng ý của Nam Quyền đã bảo mình, nên nhảy lên xe ngựa và cầm cương lên.

Bỗng thấy đỉnh môn của Nam Thiên Độc Thủ Ma nổi lên một luồng khói màu hồng từ từ bay lên và không tan biến đi, sau đó bay bao quanh cả thân hình.

Hoàng Bác thấy vậy cảm thấy thật kinh khiếp, thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là như Lung Tuyết sư phụ đã nói, là sự thể hiện của giới hạn cao siêu nhất khi nội công đã tu luyện đạt đến trình độ Tam Hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều nguyên hay sao?

Nhìn qua Đái Lập Ông ngồi đối diện bên kia, chỉ thấy ông xếp bằng nhắm mắt, thần thái an nhàn, gương mặt hồng quang lưu động.

Trong nháy mắt, trên đỉnh môn cũng từ từ bốc lên một làn khói trắng toát.

Trong chốc lát, chỉ thấy Nam Thiên Độc Thủ Ma độc thủ đưa lên từ từ, lòng bàn tay đỏ như máu hướng ra ngoài dầy đi chậm chậm...

Chỉ thấy luồng khí màu hồng xoay quanh ông ta liền tụ thành một đường hướng thẳng về Đái Lập Ông bay đi.

Thì ra Bách Hoa Hương Hồn công được ông ta dùng Ban Nhược thân công của Phật môn thượng thượng hỗn hợp với Bách Hoa chiêu độc, khổ luyện thành một môn võ công hiểm độc, mọi người đừng nói bị đánh trúng, chỉ cần bị dính lên mình hoặc người trúng mùi hương đều bị nhiễm độc mà chết ngay.

Mùi hương mà Hoàng Bác ngửi từ miệng nhả ra của Từ Cửu Phu tại Hùng Nhĩ sơn chỉ là chất độc tàn dư đã lọc qua thân thể, nhưng vẫn làm cho Hoàng Bác cảm thấy chóng mặt và phải thôi công kích độc ra ngoài.

Sau khi luyện thành môn võ công hiểm độc này, Nam Thiên Độc Thủ Ma đã có lòng tin sẽ lấy mạng được Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh, và tin rằng trên chốn giang hồ sẽ không còn ai đối kháng với mình.

Nào ngờ lần này y tái xuất giang hồ, tình thế võ lâm đã khác hẳn với ngày xưa, chẳng những không thấy tung tích của kẻ thù, luôn cả mấy nhân vật kỳ tuyệt cùng thời với mình, kẻ thì quá cố, kẻ thì mất tích, và người thay thế lại là năm tiểu bối vô danh của thời nay.

Như người ngay trước mắt là Đái Ông Lập, mình đâu hề để trong lòng bao giờ? Không ngờ sau bốn mươi năm không gặp, võ công đã tinh tiến muốn ngang hàng với mình, nếu hôm nay không hạ sát thủ, thì uống công mình đã bốn mươi năm mài công khổ luyện.

Nên Nam Thiên Độc Thủ Ma nóng giận tung ra Bách Hoa Hương Hồn công, đã vận tới chín phần công lực, với tình thế bắt buộc phải tất thắng.

Chỉ thấy một luồng sương độc lượn như rồng đến ngay trên đỉnh đầu Đái Lập Ông khoảng năm thước rồi hóa thành vòng tròn to từ trên chụp xuống.

Hoàng Bác thấy vậy hoảng vía, định kêu lên, thì đột nhiên một giọng khê nói bên tai :

- Tiểu tử, hãy nín thở ngay.

Hoàng Bác hoảng lên liền nghe lời Đái Lập Ông bẻ tọa hô hấp, đồng thời vận khí bảo vệ tim mạch.

Chỉ thấy luồng sương độc hình tròn khí áp suất trên đỉnh đầu Đái Lập Ông chừng hai thước, hình như đã bị một lực cản lại và dội ngược lên không.

Từ trên đỉnh môn Đái Lập Ông tỏa ra một luồng khí trắng cũng hình tròn chống đỡ luồng sương độc của Độc Thủ Ma.

Hai luồng khí một trắng một hồng, một trên một dưới không ngừng ép kình nhau, tình cảnh này đã làm cho Hoàng Bác một phen kinh hãi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma hừ lên một tiếng, độc thủ cổ đưa tới bằng hết công lực.

Luồng khí độc kết tụ thành vòng tròn màu hồng tự dung cuộn cuộn từ trên ép xuống hơn nửa thước.

Hoàng Bác thấy vậy hoảng hốt kêu ối lên.

- Tiểu tử, người không rời xa đây nữa muốn xem lão bị nhục hay sao?

Giọng nói Đái Lập Ông lại vang lên tai khe khẽ.

Hoàng Bác thấy kinh giác, thâm nhủ “Ông lão tiền bối chỉ thủ mà không công, hình như là muốn kéo dài thời gian để cho mình được chạy thoát, nhưng ông ta vừa vận công đỡ địch lại vừa có thể phát ra công phu “Truyền âm nhập mật”, công lực ông ta thế nào làm sao bại dưới chân Nam Thiên Độc Thủ Ma được chứ? Nếu mình không rời khỏi đây mà còn nán lại, chẳng những không giúp được gì mà còn làm cho Nam Quyền phải phân tâm”.

Nghĩ đến vậy, liền cầm cương vụt mạnh, xe ngựa lướt nhanh qua hai vị cái thế cao nhân phóng đi. Vừa lướt đến mười mấy trượng, chợt nghe Nam Thiên Độc Thủ Ma gầm hét một tiếng hình như đang đốc toàn lực tấn công.

Quay đầu lại, chỉ thấy vòng sương độc màu hồng lại từ trên nén xuống nửa thước, cách đỉnh môn Đái Lập Ông chỉ chừng một mét, sắp chạm vào đỉnh đầu, nguy hiểm vô cùng.

Ngay lúc ấy, Đái Lập Ông phát ra một tiếng gầm trầm thấp, hai tay được đặt trên đầu gối nảy giờ, bỗng từ từ hướng đỡ lên, lớp khí trắng trên đỉnh môn, thức thì đỡ lớp sương độc màu hồng cao lên hơn ba thước.

Hoàng Bác thấy vậy đã biết Đái Lập Ông bắt đầu phản kích đối phương, đã đến hồi thắng bại, không thể nào chần chờ nữa, liền hời phát dây cương hối thúc cho xe ngựa rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gió Bắc Khởi Động

Màn đêm buông xuống, chung quanh đều tối mịt. Trên bầu trời xanh thẫm, nhiều anh sao lơ lửng lấp lánh, nửa vòng bán nguyệt, treo chênh một góc trời, dưới ánh trăng mờ nhạt, lơ mờ vẫn nhận ra quan đạo khúc khuỷu.

Thức đi khoảng năm sáu mươi lý, đã là lúc tam canh nửa đêm.

Đêm càng khuya, trời càng se lạnh.

Đột nhiên, gầm gầm gầm..

Trên trời xa vang lại nhiều tiếng sấm.

Những ánh sao đêm và vòng bán nguyệt đã biến mất từ hồi nào, tiếng gió rú càng chuyển động mạnh.

Sấm sét, những luồng sáng chớp như ngân xà lượn bay khắp nơi trên bầu trời.

Hoàng Bác biết sẽ có mưa to sắp đến, cần nhanh chóng tìm nơi tránh mưa mới được, tuy rằng ẩn trong xe ngựa có thể tránh mưa nhất thời, nhưng xe ngựa không thể cứ đi trên quan đạo, nếu Nam Thiên Độc Thủ Ma rượt đuổi đến thì thật là phiền phức?

Nhưóu mắt nhìn quanh, hoang dã đen tối như mực, làm sao mà tìm được nơi tránh mưa đây?

Bất đắc dĩ, chỉ còn cách tiếp tục cho xe đi tới..

Mưa, rơi xuống lát đất, chốc lát lại càng lớn lên..

Chợt nhìn thấy dưới chân núi, cách khoảng một, hai lý, có ít ánh sáng ẩn hiện.

Tinh thần cảm thấy phấn chấn, Hoàng Bác cố vọt cương tiến lên.

Trong chốc lát, đã đến trước một khu rừng tùng dưới chân núi, chỉ thấy con đường nhỏ bên trái đi vào rừng, trong sâu có ánh lửa hồng chiếu ra. Con đường rừng tuy nhỏ, nhưng vẫn vừa đủ xe ngựa đi qua, chừng vài mươi trượng, giữa thanh tùng thủy trúc ẩn hiện, lại là một chùa chiền cao lớn trang nghiêm.

Ngôi chùa này như là không người chủ trì, hương hỏa cứu tuyệt, nhiều vách tường bị đổ ngã, dưới nền toàn những lá cây cỏ ngổn ngang, với cả nói tàn đất đất lổm chổm, tình cảnh rất là hoang lương.

Trên nền đất dưới chánh điện, lúc này đang có một đồng lửa hùng sáng rực.

Hoàng sơn cổ tự đêm khuya tam canh, sao lại có ánh lửa? Hoàng Bác cho ngừng xe ngựa nhảy xuống nhìn quanh tứ hướng.

Bỗng trong chánh điện vang lên tiếng cười ha hả rất quen thuộc, một giọng nói ròn rảng :

- Lão đệ, đến rồi sao không vào? Lão phu nấu trà đã chờ lâu rồi.

Giọng nói chưa dứt, có một lão nhân từ trong cánh cửa bước ra.

Lão tuổi ngoài sáu mươi, mai dài mắt phượng, dưới hàm râu thưa thớt, vận một bộ đồ màu xanh, tướng mạo thanh dật xuất trần.

Đúng là Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sở trong Trúc Lâm thất duật.

Hoàng Bác vô cùng ngạc nhiên “a” một tiếng, rồi ôm quyền hành lễ :

- Không ngờ là Nghiêm lão tiền bối, từ Hùng Nhĩ sơn bái biệt, chưa đến một trăng tròn, sao tiền bối lại đến đây?

Long Tuyền Ân Sĩ “Ha hả” cười lên :

- Lão đệ này, đừng đứng ngoài dầm mưa nữa, hãy vào đây nói chuyện.

Hai chân chạm nhẹ, Hoàng Bác đã lướt vào trong chánh điện.

Nhìn thấy còn ba vị trong Trúc Lâm thất duật cùng hiện thân, đó là Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy, lão ấy đang nằm ở góc ngủ khò, vừa nghe Hoàng Bác tới liền thức dậy.

Tiểu Di Lạc Kỳ Phú, đang bên lửa hồng nướng gà.

Bạch Y Tú Sĩ Lục Quang Trụ đang nhân quan bị, bị quan tâm, bẻ mực dưỡng thần.

Hoàng Bác lễ tất, Tiểu di đã cười hi hả xé nửa con gà quay thơm nức đưa trước Hoàng Bác :

- Lão đệ này, người ăn đi rồi hãy nói.

Người mùi gà Hoàng Bác cảm thấy ruột đang cầu nhàu, không khách sáo, liền cầm lên ăn.

Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy đưa qua một chén rượu, lè nhè nói :

Trước khi ăn uống canh, suốt đời khỏi hui quạnh, lão đệ cạn chén trước đi.

Hoàng Bác thì lai giả bất cự, nhận chén rượu liền uống ngay, không bao lâu, nửa con gà cũng ăn xong.

Long Tuyền Ân Sĩ đổ một ly hương mệnh (trà) đưa cho Hoàng Bác, vui vẻ nói :

- Lão đệ, nhất định là người lấy làm lạ tại sao chúng ta lại ở đây chứ?

Hai tay Hoàng Bác nhận lấy ly trà, vừa lau miệng mỡ, cười nói :

- Đúng vậy, tiểu bối này giờ cảm thấy lạ kỳ, nhưng hiện giờ thì không.

- Ha hả, lão đệ đây thật là thông minh, lao phu đương nhiên khỏi phải nói..

Tiếp đó, Long Tuyền Ân Sĩ lắc đầu ta thán nói :

- Ôi, thật không ngờ người đã thương Nhất Kiếm Âm Huyết Bộc Mộng Dương bằng miếng lá khô lại là tên ma đầu danh chấn thiên hạ hồi bốn mươi năm về trước Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm.

- Lúc này lão tiền bối có thấy hấn tử đấu với Nam Quyền chứ?

- Có nhìn thấy một chút, bốn lão phé này lúc này nhìn từ ngọn cây ngoài nửa dặm, sau đó trời tối thì không thấy rõ nữa.

Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy liền xen vào nói :

- Lão đệ à, cuối cùng thì ai thắng vậy?

- Hai người cùng tỷ đấu nội lực, không chừng đến giờ vẫn chưa xong.
- Theo lão đệ thì Nam Quyền có thắng nổi Nam Thiên Sắc Ma không chứ?
- Công lực hai người hình như tương đương nhau, nhưng mà đỉnh môn của ma đầu phun lên luồng khí độc màu hồng thì thật là lợi hại..

Tiểu di đà le lưỡi nói :

- Cha mẹ ơi, đó nhất định là khí của Bách Hoa chương độc rồi?
- Tên ma đầu kia còn mỹ danh xưng là Bách Hoa Hương Hồn công đó.
- Bách Hoa Hương Hồn công? Hí hí, đặt tên này cũng thơ mộng thiệt, như vậy đánh chết Dạ Du Thần chắc là môn võ đó chứ gì?

Long Tuyền Ân Sĩ trầm ngâm hỏi nói :

- Là thật, tên ma đầu này xuất thế lần hai, sao lại háo sát như vậy?

Hoàng Bác nghe lại hỏi :

- Lúc trước hần không giết người?
- Lão đây trước từng nghe tiên sư ta nói, Nam Thiên Sắc Ma ngoại trừ là người háo sắc, cũng không phải là người ham chém giết.
- Lão tiền bối, háo sắc cũng có tội vậy?
- Tuy rằng hần háo sắc, nhưng không làm chuyện tồi bại.
- Vậy...
- Hổ hổ... lão đệ ngươi không hiểu, ma đầu này hồi trước là một mỹ nam tử đó.
- Như vậy, tại sao hần lại bị Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh bẻ gãy cánh tay?
- Chuyện này nói ra dài dòng, nghe nói là như vậy...
- Hồi bốn mươi năm về trước, Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm đã là người ngoài sáu mươi, nhưng vì tri nhan hữu thuật, nên bề ngoài như là người trung niên, anh tuấn bất quần.
- Có một hôm, hần làm quen được với một nữ nhân là Hồng Y nữ hiệp Chúc Cầm Tâm, Chúc cô nương này là cháu gái của Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh, ha ha... cô nương nào lại không thích nam nhi tuấn tú chứ? Thấy Nam Thiên Sắc Ma quả là đẹp trai, nàng đã yêu chàng mà không cần biết chàng thế nào.
- Nam Thiên Sắc Ma thấy có điềm phúc từ trên trời rơi xuống, sao lại không thích chứ? Nên hần đã dựng một cái tên giả để gần gũi nàng. Hần là “Sắc Ma”, đương nhiên là biết nịnh chiều phụ nữ, không mấy bữa, hần đã chiếm cả tấm thân của Hồng Y nữ hiệp, hai người sinh sống như phu thê du ngoạn khắp nơi. Nhưng không ngờ lại gặp phải Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh trên đỉnh núi Thái Sơn.
- Lúc đó, Từ Tâm Diêm La đã là nhân vật nhất nhì trên võ lâm, làm sao mà không biết Nam Thiên Sắc Ma chứ? Thấy cháu gái mình lại ở bên Sắc Ma, thật là phần nộ xung thiên, lập tức chửi rủa Nam Thiên Sắc Ma không nên lường gạt cháu gái của hần.
- Lúc này Hồng Y nữ hiệp mới biết là mình đã yêu nhầm tên Sắc Ma thối tha nhút võ lâm, đừng nói hần là tên tà đạo mà vương ai ai đều căm ghét, chỉ về tuổi tác cũng đã lớn hơn mình hơn gấp đôi.
- Nên vì tức thời quá tui nhục, tui vẫn ngay tức khắc.
- Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh cứu không kịp, nổi nóng liền..

Long Tuyền Ân Sĩ mới nói đến đây, tự dung Bạch Y Tú Sĩ Quang Trụ nhướng hai mắt lên, gấp gấp nói :

- Lão Nghiêm, ngươi nghe xem

Long Tuyền Ân Sĩ giật mình, liền chăm chú lắng tai.

Hoàng Bác thấy vậy cũng tỏ vẻ chăm chú lắng tai nghe, nhưng chỉ nghe thấy tiếng mưa rì rào, ngoài ra chẳng nghe được gì cả.

Một hồi lâu, Long Tuyền Ân Sĩ gật đầu nói :

- Là tiếng sáo của tiểu lão, cách khoảng hai lý. Ủa, chẳng lẽ ông ấy đã tìm được Phục Ma Thần Cái?

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối, người nói sư phụ của cháu à?

- Đúng vậy, lão phu mãi chờ đến sáng nay mới biết tên ma đầu này là Nam Thiên Sắc Ma vì sợ hấn sẽ gây bất lợi đối với cháu, Trúc Lâm thất hữu chúng tôi e không địch nổi, nên chờ Ông Tiêu, Trầm, Đỗ ba người chia nhau đi tìm sư phụ cháu... Lão Hồ, người đi chỉ đường giúp đi.

- Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy nhún mình một cái, thân hình mập mạp của lão đã vút bay lên đỉnh chùa.

Hoàng Bác thấy vậy hết lòng khen ngợi, thâm nhủ theo võ công của Trúc Lâm thất duật, nếu liên thủ lại chưa chắc là địch không nổi Nam Thiên Độc Thủ Ma?

Đang trầm nghĩ, chỉ nghe thấy Bán Nhật Túy Hồ Bất Quy trên đỉnh chùa phát ra một tiếng hú dài vang dội cả một vùng. Sau đó ông ta nhảy vọt xuống đất, rồi cười nói với Hoàng Bác :

- Lão đệ à, Hắc Hồ Điệp trong xe sao không nghe động tĩnh vậy?

Hoàng Bác cười nói :

- Hấn bị Nam Thiên Độc Thủ Ma điểm huyết say ngủ, cứ để hấn ngủ thêm một hồi thôi.

- Người có ý định đi Vô Song bảo?

- Dạ phải, ừ, tên ma đầu hồi nãy nói...

Chưa dứt câu đã thấy cửa chùa từ ngoài nhảy vút vào một bóng người, Bắc Chương Phục Ma Thần Cái Quy Đào đã an nhiên đứng trước bậc thềm.

Lão ăn mày tay cầm đũa cầu bông, lưng đeo túi hồ lô, trên mình vẫn vận một bộ đồ xám đen rách rưới và trăm mảnh.

- Sư phụ!

Hoàng Bác đã mừng vui kêu lên, và ngay lập tức quỳ xuống khấu đầu.

Phục Ma Thần Cái tay áo rách quơ nhẹ, một luồng cương phong vô hình đã nâng đỡ thân hình Hoàng Bác đứng lên, lão ta ha hả cười nói :

- Bác nhi, đừng cứ khấu đầu mãi, lão ăn mày ta không thích chiêu này.

Trúc Lâm tứ hữu đều bước đến khấu kiến, lão ăn mày trả lễ :

- Chư lão không cần lễ phép như vậy, trên đường đi tiểu đồ được chư vị bảo hộ, lão ăn mày còn chưa cảm ơn mà.

Long Tuyền Ân Sĩ ha hả cười nói :

- Quy bang chủ quả là khách sáo, ba cái chiêu thức vỗ mềo của Trúc Lâm thất hữu chúng tôi, làm sao mà địch nổi Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm chứ? Ngài nói là bảo hộ thì thật làm cho tụi đây hồ thẹn quá.

Phục Ma Thần Cái mỉm cười không nói, đoạn quay ra ngoài chùa hỏi to :

- Tiểu lão, lão ăn mày đây vì quá lo cho tiểu bối nên đến trước một bước, người đừng buồn nghen.

Các người đều hướng mắt nhìn ra ngoài chùa, chỉ thấy từ trong Tunnel lâm có một bóng hình lao vút tới, quả là Ngân Tiêu Khắc Tiêu Nhất Phong trở về.

Áo ướt cả người vừa lau nước mưa trên mặt, vừa lắc đầu ngẩng lên :

- Lạ chứ, Quy bang chủ chỉ vấn thi ngôn, kỳ thị lão phu vì hà vật?

Khôi hài pha lẫn văn chương, làm cho các người đều hắc lên.

Sau đó, lão thiếu bảy người cùng ngồi xuống đất.

Đoạn nhìn Hoàng Bác một hồi, Phục Ma Thần Cái cười khẽ nói :

- Bác nhi, hai năm không gặp, nội lực của con đã là có tiến triển, chuyện con từ sau khi hạ sơn đến giờ, Tiểu lão đã kể cho ăn mày đây biết cả rồi, theo con, Nam Thiên Độc Thủ Ma cứ theo sau lưng con mãi nhằm mục đích gì?

Rưng rưng nước mắt, Hoàng Bác nói :

- Sư phụ, Ngũ sư thúc đã bị hấn giết chết rồi.

Phục Ma Thần Cái cố nén xúc động :

- Chuyện này lão ăn mày đã biết, con gặp hấn ở đâu?

- Dạ trước đây hai canh giờ, hấn hiện thân bảo đệ tử phá giải để biết (?) bảo tàng của Tiên Cơ Vô Phú, đệ tử không chịu...

- Cái gì? Tiên Cơ Vô Phú?

Hoàng Bác kể lại nghe theo lời thuật của Nam Thiên Độc Thủ Ma về chuyện hồi hai trăm năm về trước kỳ tranh hùng của Ngũ đại môn phái bấy giờ. Phục Ma Thần Cái thoáng biến sắc, mắt hiện kỳ quang gắt đầu nói :

- Hơn hai trăm năm về trước, võ lâm đúng là có xảy ra chuyện này, chẳng lẽ tám kỳ phổ da dề lại là bản đồ... ư, Tiên Cơ Vô Phú... Vô Phú...

Trầm ngâm hồi lâu, Phục Ma Thần Cái đột nhiên hỏi :

- Bác nhi, hai năm về trước, Đạo trưởng lão khi lâm chung ở Đại Biệt sơn, ông ấy trần trối gì vậy?

Hoàng Bác run động, buột miệng trả lời :

- Phải rồi, lúc đó Đào sư thúc không ngừng nói là “Tiên Cơ... Tiên Cơ” nói như vậy đó.

Phục Ma Thần Cái liền hỏi :

- Bác nhi, huyền cơ trên kỳ phổ con có nghĩ thấu chưa?

- Đệ tử chỉ nghĩ ra vị trí của hắc tử, còn câu “Xả Vân Từ Lang” thì không rõ là chỉ ai?

- Ủ... như vậy, con không chịu phá giải câu đó ra, hấn tỏ vẻ sao?

- Sau đó, Nam Quyền Ông lão tiên bối xuất hiện.

- Cái gì? Đái Lập Ông cũng đến à?

- Dạ phải, nhờ Ông lão tiên bối hiện thân can tên ma đầu lại, đệ tử mới thoát thân được đến đây.

- Ôi, ngày thường lão nào lười biếng nhất xứ, chẳng hề lo chuyện thiên hạ, sao nay lại đổi tánh? Thật là cao thâm bí ẩn.

- Dạ, vì trước đó đệ tử có giúp ông ấy một lần.

- Vậy là phải rồi, con giúp lão ta chuyện gì?

- Hoàng Bác liền kể lại khi ở trên lầu Hồ Hải cư gặp vợ chồng Nam Quyền, đã giúp Nam Quyền né tránh Hà Đông sư của lão ta.

Các người có mặt nghe nói Nam Quyền sợ vợ đến vậy, đều cười không dứt tiếng.

Đột ngột, từ phía ngoài chùa một giọng khàn khàn truyền vào :

- Hảo tiểu tử này, lão nhân gia đây bán mạng cho ngươi, ngươi lại nói xấu sau lưng, ngươi là do cao nhân nào dạy ra lò vậy?

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Nam Quyền một chân đã bước vào cửa chùa.

Phục Ma Thần Cái liền trở mặt cười to lên nói :

- Đái lão nhi đừng quá ích kỷ, tiểu đồ chỉ là thuật chuyện mà thôi, chưa hề nói xấu ngươi bao giờ?

Hoàng Bác cùng Trúc Lâm ngũ lão lên trước kiến lễ, Đái Lập Ông ôm quyền quơ quơ hồi lễ, uể oải đến một góc ngồi xuống, từ vạt áo lấy ra một lọ thuốc, đổ ra một viên thuốc có màu xanh bỏ vào miệng, đoạn vận công dưỡng thần.

Phục Ma Thần Cái thấy sắc mặt Nam Quyền trắng bệch, biết ông ta đã bị hao tổn công lực rất nhiều, liền nói :

- Đái huynh có cần lão ăn mày giúp gì chứ?

Đái Lập Ông chỉ lắc đầu không đáp, tiếp tục hành công thổ nạp chân khí.

Mọi người đều không nỡ lên tiếng phá rối, không gian liền trở lại tĩnh mịch.

Ngoài miếu cơn mưa đã tạnh, hạt mưa vẫn còn rơi xuống lát đất ở ngoài hiên...

Sau nửa canh giờ, Nam Quyền đã thần quy từ phù, chân khí lưu chuyển, diện sắc đã từ trắng chuyển lại hồng hào, vẻ mệt mỏi đã tan biến, mở mắt nhìn Bắc Chương ta thán nói :

- Lão ăn mày này, không ngờ lão Sắc Ma Phác Sa Lâm vẫn chưa chết, như vậy đệ nhất thiên hạ chắc thuộc về hắn thôi.

Hầm râu phơ bạc dưới cằm của lão vô phong tự rung động, Phục Ma Thần Cái nói :

- Đái huynh sao lại không kể rõ thêm chứ.

- Hỡi, nếu tôi lên tiến gần người trong phạm vi mười trượng, người có thể phát hiện được không?

- Chắc là không thể, nhưng mà, chắc người cũng vậy thôi.

- Đúc rồi, từ đó đã khẳng định võ công của Phác Sa Lâm đối với tội mình chỉ là bên tám lạng bên nửa cân, nhưng thực tế không phải vậy, Bách Hoa Hương Hồn công của hắn luyện đến rất là tuyệt.

- Tuyệt cỡ nào?

- Vận công tỏa khí thì thật là nhanh chóng, mức độ thật kinh hồn, khi Khôn Nguyên Nhứt Sát Công của tôi vẫn chưa phát tỏa xuất hoàn toàn thì độc khí của hắn đã ép sát lên đỉnh đầu tôi. Người xem có lợi hại không?

- Hừ, tuổi của hắn hơn tụi mình hai mươi mấy tuổi, nội lực cao hơn mình một bậc, thì đó chẳng gì là lạ... sau đó thế nào?

- Rất may là gặp trời sấm sét, tôi mới thoát hiểm được...

- Ha ha... thật ra là như vậy, hắn vẫn không làm gì được người, sao lại cho rằng hắn là thiên hạ đệ nhất chứ?

- Nếu tỷ đấu kéo dài, tôi thua cái chắc.

- Phải không chứ? Người, Đái Lập Ông ai mà chẳng biết? Chắc tại không có người ở bên đề thôi trống chứ gì?

Nam Quyền khẽ cười rồi đứng dậy nói :

- Sau đó Phác Sa Lâm hẹn tôi tỷ đấu tại Tuyết Phong sơn vào tiết Đoan Ngọ, chắc tôi phải gấp rút làm một cái trống mới được.

- Lần này phải là lão ăn mày đây nghinh chiến chứ?

- Nói cũng bằng thừa, nếu người muốn đánh lộn không biết đi tìm hắn một mình à?

Dứt lời, Đái Lập Ông bước chân rời khỏi.

Mọi người đang muốn đứng dậy tiễn ông ta đi, đoạn ông ta dừng bước nói :

- Phải rồi, tôi hãy còn chưa hỏi người, người và gã đạo sĩ nhận chung một đệ tử, đây là có ý gì?

Phục Ma Thần Cái cười gượng nói :

- Tiểu tử này đứng ra là lão ăn mày tuyền trước, nhưng chỉ vì đến trễ một bước mà bị lão đạo sĩ giật đi phân nửa.

Đái Lập Ông cười to nói :

- Nói như vậy, lão đây cũng có thể giúp một phần?

Nói xong, tay ông ta vịn vành nón, nhìn Hoàng Bác cười bảo :

- Tiểu tử này, lão nhân gia tôi tặng người một nghìn lạng vàng có chịu không?

Hoàng Bác nghe vậy liền hiểu Nam Quyền muốn truyền thọ mình một chiêu Lôi Cổ Xung Thiên, hãy chưa biểu hiện được gì, Phục Ma Thần Cái đã không ngần ngại nói :

- Bác nhi, Ông lão nhi là Nam Hải Đại tài chủ, ít khi nào được phóng khoáng như vậy, người còn không cảm ơn đi?

Hoàng Bác liền quỳ xuống ngay, nhưng Đái Lập Ông xua tay nói :

- Đừng hao phí thì giờ, mau mau kê lỗ tai lên.

Hoàng Bác liền đi trước Đái Lập Ông, Nam Quyền liền giải thích chiêu Lôì Cổ Xung Thiên này và diễn chiêu một lần, Hoàng Bác trời sanh là thông minh, xem là vừa hiểu ngay.

Ngay tại chánh điện, Hoàng Bác tức đập cung bộ, song quyền đánh chèo nhanh chóng diễn tập, rồi liên hoàn xuất quyền hướng về trên vách.

Đùng đùng, tức thì vách tường đã rào rạt nứt bẻ rơi xuống nhiều miếng, cát sỏi mịn mù.

Đái Lập Ông thấy vậy ta thán rằng :

- Ôi, Kim Sơn của lão được một nửa thiên phận của ngươì là tốt rồi.

Chưa dứt lời người đã vút bay ra ngoài đi xa.

Phục Ma Thần Cái cười hi hã, mở lấy hồ lô sau lưng uống liền ực một hơi mấy ngụm rượu, mới mỉm cười nói :

- Bác nhi à, có phải con định đi Vô Song bảo không?

Hoàng Bác kính cẩn trả lời :

- Đệ tử vốn có ý định như vậy, nếu sư phụ cảm thấy chưa tiện, đệ tử...

Phục Ma Thần Cái lắc đầu nói :

- Ô không, con có thể đi được, nhưng thứ nhứt là vào Vô Song bảo không được quá lâu, nếu phát hiện gì, liền trở ra về Lạc Thanh huyện thành tìm lão, để lão tìm cách giúp con. Thứ hai là Vô Song bảo rất nhiều cao thủ, khi con vào trong cái gì nghe được thì nghe, thấy được thì thấym tuyệt đối không được bật thảo kinh xà, điểm này con có làm được chứ?

Hoàng Bác cung kính vâng lời, thẳm nhủ nếu như vậy mình vào trong làm gì cơ chứ?

Phục Ma Thần Cái lại cười khẽ nói :

- Bác nhi, con dùng Mai Hoa chỉ vận công điểm lên trụ cột để lão xem sao.

Hoàng Bác vâng lời, xoay mình hướng về cột ngoài tầm trượng, hít một hơi sâu, vận công xuất chỉ hướng về cột trụ điểm tới.

Nghe tiếng “bọt” trên trụ thấy xuất hiện năm dấu như cánh mai sâu hơn tấc mấy.

Trúc Lâm ngũ lão đều gật đầu thẳm khen ngợi, Long Tuyền ản sỹ ha hả cười nói :

- Lão đệ niên thiếu hữu tài, nội lực đã thâm hậu như vậy, thêm một thời gian nữa tụi lão đây chắc không phải địch thủ của ngươì rồi.

Gương mặt tuấn tú đỏ lên, Hoàng Bác ôm quyền khiêm tốn nói :

- Lão tiền bối thật quá khen, tiểu bối chỉ mới mò mẫm được thôi, làm sao mà so sánh với chư vị lão tiền bối được.

Phục Ma Thần Cái đồng dục nói :

- Bác nhi, con chưa thông Nhâm, Đốc song mạch, theo chân lực thể này khi đang đấu chiêu vẫn chưa thể tùy ý phát ra được.

- Hai sư đồ chúng mình nay vẫn hữu danh vô thật, luôn tiện Trúc Lâm ngũ lão ở đây, con hãy ngồi xuống, theo Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp để tập vận công hành khí, để lão ăn mầy thử xem.

Hoàng Bác biết sư phụ muốn vận chân khí của mình để đả thông kinh mạch cho mình, đầu dảm chần chừ, liền bài trừ tạp niệm, nghi thần minh thị, hai tay để ngang ngực liên hoàn co rút, từ từ tuần hoàn vận lên Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp.

Tuần hoàn vận công đã đạt cảnh giới hư vô, chân khí ở Đôn Điền vận lên tỏa khắp tứ chi bách hạt. Bất giác ngay trên huyết Bách Hội, có một luồng nhiệt lưu du nhập thân thể, lúc đầu chảy như dòng nước suối nhỏ, sau đó càng mạnh càng xiết, liền khấn trương vận dụng chân khí bản thân hội nhập vào luồng chân khí phía ngoài. Long hồ hiệp điều, thủy hỏa tương tế, lưu chuyển thông suốt bách huyết, trên thập nhị trùng lâu.

Lần lượt luân hồi, nguồn nhiệt lưu đó bắt đầu từ từ tiến đến Nhâm, Đốc nhị mạch, nguồn khí thao thao bất tuyệt, trong chốc lát, Hoàng Bác cảm thấy toàn thân như ngồi trong đồng hồ hỏa hồng, mồ hôi đầm đìa tuôn ra ướt cả mình.

Chẳng biết trải qua bao lâu, chợt cảm thấy tâm thần sáng khoái, chân khí đã thông suốt kỳ kinh bát mạch, xông phá Sanh Tử huyền quan, trực chỉ Vi Long (xương cù).

Bên tai thoáng nghe sư phụ hô :

- Được rồi, con hãy đứng dậy xem sao.

Hoàng Bác vươn dậy, cảm thấy tinh thần xung mẫn vô cùng, thân hình nhẹ nhõm muốn bay, có một cảm giác vô cùng thoải mái.

Chỉ thấy Phục Ma sư phụ sắc diện trắng bệch, mồ hôi ướt cả toàn thân, đang ngồi vận công tĩnh dưỡng.

Trúc Lâm ngũ lão thì chẳng thấy một người.

Bên ngoài miếu tối mịt, nhưng đã canh cuối dần rồi.

Khoảng nửa canh giờ sau, sắc diện của Phục Ma Thần Cái trở lại hồng hào, vươn dậy cười mỉm.

- Bác nhi, trời sắp sáng rồi, sư phụ truyền trước cho con hai chiêu Diệp Luân chương, chờ khi con từ Vô Song bảo về sẽ truyền thọ hết cho con thôi.

- Con chăm chú nghe kỹ: về sự biến hóa của Diệp Luân chương ta khoan hãy nói, chỉ nói đặc điểm của chương pháp này, vừa đẩy vừa hút, âm dương tương phủ, cương có thể xuyên kim phá thạch, nhu có thể chống đỡ sự cuồng mãnh tấn công của đối phương.

Sau đó diễn giải tận tường hai chiêu chương pháp. Chiêu thứ nhất, Gió bắc khởi động, và chiêu thứ hai Mãnh Long Hấp Thủy. Hoàng Bác chăm chú theo dõi, không bao lâu đã học thành.

Phục Ma Thần Cái hôn hờ nắm tay Hoàng Bác cùng bay ra ngoài miếu, lúc này trời đã hừng sáng.

Trúc Lâm ngũ lão lần lượt từ tứ phía nhảy đến, đều chúc mừng Hoàng Bác sư đồ.

- Ha ha... Bác nhi, con hãy dùng chiêu Gió bắc khởi động hướng cây cổ thụ kia một chương xem sao.

Hoàng Bác cũng rất muốn biết công lực mình đến tầng mức nào khi Sinh Tử huyền quan được đã thông, liền vâng lời xuất thành chương hướng về cây cổ thụ ngoài hai trượng vút đi. Chỉ nghe một tiếng “xanh xạch”, cây cổ thụ gãy đổ làm đôi hướng về phía sau.

- Bác nhi, Mãnh long hấp thủy.

Hoàng Bác vâng một tiếng, liền dùng tay trái dẫn thần hoàn hư, sử dụng hút tự pháp, năm ngón tay hướng trước không trung bốc tới, rồi kéo về phía sau.

Chỉ thấy cây cổ thụ vừa ngã đổ về phía sau, chợt nhiên trở ngược dậy về hướng các người đồ sấm tới.

Trúc Lâm ngũ lão đưa mắt nhìn nhau biến sắc, không phải sao? Nếu không nhìn tận trước mắt, ai mà tin một thiếu niên chỉ mười tám mười chín tuổi, mới cách nửa đêm nội lực lại tiến triển một cách thần tốc như vậy? Đừng nói là qua một thời gian mình không phải địch thủ, ngay trước mắt chắc là không thắng được nó tí nào.

Tuy rằng Trúc Lâm ngũ lão đều là người phóng khoáng, nhưng hiện giờ họ đều cảm thấy nản lòng.

Chính Hoàng Bác cũng không ngờ rằng sau khi mình được đã thông Nhâm Đốc nhị mạch, nội lực tăng trưởng gấp hai lần, trong lòng vô cùng hưng phấn, không thể tả xiết, cũng không thể không chế nổi nên đã hoan hô một tiếng, thân hình liền nhảy lên cao tầm trượng, làm cho bản thân cảm thấy kinh hồn.

Thật ra cú nhảy tùy tiện bất thần của Hoàng Bác, thân hình đã lên cao hơn bảy trượng, so với lúc huyền quan chưa thông đã cao hơn hai trượng có thừa.

Trong lòng mừng vui, liền vươn hai tay thi triển Xuân Phong Tủy Tuyết của Tuyết Hoa bộ trên không do sư phụ đã truyền thọ, thân hình lướt bay nhẹ như tuyết rơi, từ trên không nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Phục Ma Thần Cái gật đầu cười bảo :

- Bác nhi, thành tựu của con đã rất khả quan, nhưng phải biết là về võ công như bơi thuyền nước ngược, bản tất tắc thối, đừng bao giờ đắc ý tự mãn.

- Theo lão biết, hiện nay con vẫn chưa phải địch thủ của Âu Dương Thừa Kiếm, tiểu tử ấy lớn hơn ngươi đúng mười tuổi, từ nhỏ đã được Âu Dương lão ni tận tâm chỉ dạy, lập (...) hưởng “kiếm” của cha nó, công lực hiện giờ của nó đã liệt vào hàng cao thủ võ lâm, con đừng bao giờ xem thường.

- Còn nữa, chuyến đi Vô Song bảo lần này, nhất cử động con đều phải thận trọng, nhất là tuyệt đối không thể bại lộ thân phận của mình, bằng không lão ăn mày đây nước xa không chữa được lửa gần.

Hoàng Bác cúi mình nói :

- Đệ tử sẽ tùy cơ ứng biến, chắc sẽ không để sơ suất gì.

Phục Ma Thần Cái bảo :

- Được, ngươi giao lại cho ta đã cầu bổng của Từ Cửu Phu và Cửu Lão trúc bài, rồi lên đường ngay đi.

Hoàng Bác đến gần xe ngựa, cúi xuống từ gầm xe lấy ra Thất Tiết Trúc Bổng của Từ Cửu Phu và mang cả hai miếng của Cửu Lão trúc bài kính cẩn giao

lại cho sư phụ, đoạn nói :

- Sư phụ, đạo này mẹ con có khỏe không?

Phục Ma Thần Cái ừ một tiếng nói :

- Phải rồi, lão đây đã sắp xếp cho mẹ ngươi ở Tịnh xá Quy Lai cư bên hồ Mạc Sâu, mua một con a đầu Xuân Vân săn sóc cho bà. Bà ấy hiện khỏe, ngươi yên tâm đi.

Hoàng Bác hài lòng, bái biệt sư phụ, Trúc Lâm ngũ lão, đánh xe đi hướng ra ngoài rừng.

Không khí buổi sáng thật trong lành tươi mát, những tia nắng ấm áp của ban mai chiếu xuống qua những khe lá trong rừng, làn gió nhẹ đưa đến những hương thơm của hoa lá.

Những con chim nhỏ chiu chích líu lo trên cành cây.

Xe ngựa ra đến ngoài bìa rừng, Hoàng Bác vén màn nhìn vào trong xe, chỉ thấy Hắc Hồ Điệp Hàn Chiêm Phi vẫn hôn mê chưa tỉnh, liền giải huyệt ngủ cho hắn, rồi quay mình đánh xe đi tiếp. Không bao lâu, vài tiếng rên rỉ yếu ớt từ trong xe vang ra, Hoàng Bác quay đầu vén màn lên, ra vẻ kinh ngạc nói :

- Hàn huynh, huynh đã ngủ thiếp đi một giấc rất dài, bây giờ đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi.

Hắc Hồ Điệp vương mắt định thần, tự suy nghĩ hồi lâu, bỗng hốt hoảng nói :

- Ôi, Diên huynh đệ, tôi mới trải qua một cơn ác mộng, một ác quỷ tóc dài, hắn... hắn đã chui vào xe?

- Hờ? Hàn huynh chắc là vì bị thương nên tâm thần không yên ổn, nên mới mơ thế thôi?

- Ừ... nơi vết thương của tôi đang sưng lên đau quá... ôi. Diên huynh đệ chiều hôm qua khi Kim Sa Kiếm Phế Bản đi khỏi, hình như có người cỡi ngựa rượt đến có phải không?

- Đó là người qua đường thôi, lúc đó Hàn huynh đã ngủ chưa?

- Hình như lúc đó đang cơn ác mộng, rất khủng khiếp, tóc dài xả vai, hai mắt ứa máu, thật kinh hồn cho tôi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vô Song Bảo

Nhận Đăng Sơn Bắc, hùng cứ phái sau lưng Lạc Thanh huyện thành, vùng núi hiểm trở, đỉnh núi triền miên. Giữa núi có một thác nước nguy nga tráng lệ. Đó là thác Đại Long Phố nổi tiếng trên toàn quốc, thác nước ào ạt hùng vĩ, từ phía bắc thác nước nhìn qua, giữa rừng núi chập chồng, một con đường núi do người khai thác, khúc khuỷu dẫn vào rừng Ma Thiên, trên võ lâm ai cũng biết đây chính là con đường duy nhất để đi vào tiếng vang tiếng hạ Vô Song bảo.

Sáng hôm nay, trên đường núi, một chiếc xe ngựa chạy đến, người cầm cương trên xe là một thiếu niên cỡ mười tám, mười chín tuổi.

Thiếu niên kiêu mỵ tinh mục, diện mạo tuấn tú phi thường, trên mình vận một bộ đồ màu xanh dương, ngoài khoác một áo choàng màu vàng, đó chính là Hoàng Bác, người muốn cứu Hắc Hồ Điệp để được vào Vô Song bảo tìm tung tích của thân phụ.

Sau khi qua bao đường mòn hiểm trở, xe ngựa đã đến một cửa động hình tròn, qua cửa động chỉ thấy bên phải giữa rừng núi, một trang viện không lồ đang trước mặt.

Nhà cửa trang viện không dưới trăm căn, phía ngoài một bức tường cao bốn trượng, trên bức tường thành là một tòa nhà xây bằng đá trên thành đá treo một tấm bảng có ba chữ vàng Vô Song bảo.

Đúng, đây chính là Vô Song bảo, Hoàng Bác tự dung cảm thấy trong lòng khẩn trương, chỉ thấy lúc này bảo môn đang mở rộng, phía ngoài bên trái đang có mười mấy thanh niên vận áo đen đang tháo dỡ một lối đài, một tấm bảng đề chữ Chiêu Anh đài bị tháo xuống để bên.

Trong đó có một trung niên vận áo màu trắng, mang kiếm dài chuôi đen hình như là chỉ huy. Hắn thoáng thấy xe ngựa từ ngoài chạy đến, gương mặt thần nhiên, chỉ lo nhìn đám thanh niên áo đen tháo dỡ lối đài.

Xe ngựa của Hoàng Bác, chốc lát đã đến trước người trung niên, Hoàng Bác nhảy xuống xe đến trước người trung niên ôm quyền nói :

- Chào huynh đài, tại hạ chờ Hàn huynh về báo, mong thông báo giúp với quý Tổng quản giùm?

Người trung niên mang kiềng chuôi đen vận áo trắng từ từ xoay mình nhìn Hoàng Bác bằng ánh mắt nghi hoặc lạnh nhạt nói :

- Người là ai? Ai là Hàn huynh?

Lời nói rất ngao mạn vô lễ.

Hoàng Bác bức mình, thầm nhủ tại sao người của Vô Song bảo đều là kẻ kiêu ngạo? Hừ, nếu mình không phải có chuyện đến đây, hôm nay nhất định phải hạ uy phong của hắn mới được.

Nghĩ vậy, cố nhịn định trả lời...

- Kim quản sự, là tôi đây...

Hắc Hồ Điệp Hàn Chiếm Phi phát ra tiếng yếu ớt trong xe.

Người trung niên bị xưng là Kim quản sự biến sắc diện, nhanh chóng tiến lên vén mở màn trên xe, bắt giác kinh ngạc nói :

- Thì ra là Hàn thiếu gia, ông làm sao thế?

- Tôi... bị Giang Nam ngũ thiết... được Điền huynh đệ này liều chết cứu thoát, người nhanh chóng phái người đưa tôi lên Trung viện, và cả Điền huynh nữa.

- Dạ dạ, Kim Minh đây sẽ truyền hiệu báo Vạn tổng quản ở Trung viện ngay, mời Hàn thiếu gia vào Bảo nghị, và họ Điền huynh đệ nữa...

Kim quản sự quay mình đối diện Hoàng Bác, thái độ liền thay đổi hoàn toàn, chấp tay连连 cười nói :

- Điền huynh đệ, xin mời ngài.

Hoàng Bác thấy hần tiền cư hậu cung, trong lòng cảm thấy nực cười, thầm nhủ :

- Nếu Vô Song bảo ai ai đều giống như người thì có gì đáng ngại đâu?

Tức thì một thanh niên vận áo đen nhanh nhẹn nhảy lên xe ngựa cười vào trong Bảo và Kim quản sự bách bộ cùng Hoàng Bác cũng đi vào trong Bảo.

Vừa bước vào cửa Bảo, bắt chợt trước mắt tối sầm lại. Hừ, Vô Song bảo quả là kỳ bí dị thường, trước mắt là một khu rừng cây tùng san sát, che khuất địa hình toàn bảo, và chiếc xe ngựa đã chẳng biết quẹo về đâu? Mặc dù phía sau hàng cây ẩn hiện nhà cửa trùng điệp, nhưng vẫn không thể nhìn thấy tình hình bên trong bảo.

Duy chỉ một con đường làm bằng đá xanh, rộng cỡ tầm trượng, chênh vênh vào trong bảo. Cuối đường là một tam cấp, trên đứng dựng ba tầng lầu đài, nguy nga tráng lệ, trên giữa cổng treo một tấm biển ghi năm chữ: Vô Song bảo ngoại viện là do Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách Âu Dương Trường tự đề, chữ viết sắc nét.

Theo chân bước lên bậc thềm tam cấp của Kim quản sự, Hoàng Bác thầm nhủ: “Vô Song bảo ngoại viện khí phái thế này, chắc rằng trung, nội hai viện kiến trúc càng lớn hơn rồi, nghe đồn rằng Tam viện ngoại, trung, nội của Vô Song bảo đều ngăn cách bởi tuyệt cốc giữa núi rừng, chẳng biết trung viện lại nằm ở hướng nào?”

Trong lòng thầm nghĩ, ném mắt quanh nhìn, chỉ thấy xung quanh rừng núi chập chùng, chẳng thấy hai viện kia nằm ở đâu?

- Điền huynh đệ, xin mời.

Kim quản sự đứng trước cửa lầu đài, nghiêng mình tiếp khách, Hoàng Bác cũng chẳng khách sáo, chân bước vào trong. Chắc đây là một phòng chuyên tiếp đãi khách, rộng cỡ năm trượng, trang trí hài hòa, tao nhã và sạch sẽ.

Sau khi chủ khách an tọa, đã có Bảo đình dâng trà nước, Kim quản sự sau vài lời thăm hỏi, đứng dậy nói :

- Điền huynh đệ, xin ngài chờ giây lát, để tại hạ thỉnh thị Trung viện, sẽ về hầu ngài.

- Kim quản sự cứ tự nhiên.

Kim quản sự ôm quyền đáp lễ, liền nhanh bước ra ngoài.

Một mình Hoàng Bác ngồi trong phòng khách bấm mình (uống trà), tuy bề ngoài vẫn giữ được vẻ thản nhiên, duy trong lòng đang dao động, thầm nhủ việc phụ thân mất tích không biết có liên quan gì đến Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách Âu Dương Trường không? Chắc là khó tìm ra manh mối ở ngoài viện này, nếu mình không được mời vào Trung viện hoặc Nội viện chẳng lẽ phải hoài công hay sao?

Không đâu, khi ở giữa đường, nói chuyện Hắc Hồ Điệp, mình đã nhiều lần nhắc đến muốn đến Vô Song bảo để tham gia Chiêu Anh ti đấu, theo lẽ mình có ơn nghĩa với cháu của Đông Kiếm, hẳn phải thấu nhận mình mới đúng chứ?

Dù sao đi nữa, mình dè dặt, làm gì cũng phải tìm cho ra manh mối mới được, nếu mà phụ thân đúng là bị Đông Kiếm ám hại. Hừ, chắc mình thế phải dẫm nát Vô Song bảo...

Chừng nửa canh sau, một bóng hình ngoài cửa thoáng bước vào, thái độ của Kim quản sự càng thân thiết hơn, vẻ mặt đầy nụ cười nói :

- Điền huynh đệ, Trung viện mới hạ chỉ thị, mời Điền huynh đệ và Hàn thiếu gia cùng lên Trung viện, hiện giờ có thể đi được chứ à?

Hoàng Bác nghe vậy, từ tốn đứng lên nói :

- Tại hạ có cơ may chiêm ngưỡng quý bảo thật là vinh hạnh chi chi.

Hai người cùng ra khỏi phòng bước xuống thềm tam cấp, đã có hai thanh niên áo đen tay đang khiêng Hắc Hồ Điệp trên giàn giáo chờ sẵn.

Hắc Hồ Điệp vừa thoáng thấy Hoàng Bác, gương mặt uể oải của hắn nở lên một nụ cười hưng phấn nói :

- Điền huynh đệ, tôi đã xin Vạn tổng quản để huynh lên Trung viện cùng tôi, chúng ta đi thôi.

Kim quản sự dẫn đường, đi vào rừng rậm, Hoàng Bác tiếp bước phía sau, vừa quẹo vài vòng trái phải, nhìn lại chợt đã biến mất ngoài viện mới cách ngoài hai trượng, nếm mắt nhìn quanh chỉ thấy xung quanh toàn là cây cối, dường như không thể phân biệt đông tây nam bắc, kể cả bầu trời trên đầu vẫn chỉ thấy một màu tối om.

Trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, thầm nghĩ tuy mình theo sư phụ Lung Tuyết đạo nhân học qua môn kỳ môn huyền học, nhưng đều chưa qua thực tiễn, nay thân lịch kỳ cảnh chẳng phân biệt được cửa nào là “sinh” môn, cửa nào là “tử môn”?

Hôm nay, nếu không phải có người dẫn đường, chắc khoảng đường này bản thân mình cũng không dễ gì thông qua.

Trong lòng đang thầm nghĩ, nhưng vẫn bước chân theo sát Kim quản sự xuyên quẹo hồi lâu, mới nhìn thấy ánh sáng mặt trời, chỉ thấy ngoài rừng vùng núi hiểm hóc điệp trùng, xoay mình lại thì Ngoại viện chẳng biết đã ẩn vào đâu rồi.

Đến gần chân núi giữa có đường mòn tam cấp dẫn lên đỉnh núi, đi được một khoảng đường, đường đi chia làm ba ngã, nhưng Kim quản sự rẽ vào bên trái, đường tam cấp chỉ rộng cỡ hai thước, uốn chuyển lên sườn núi, đường đi lúc cao lúc thấp, hồi lâu thì chẳng còn nhớ đến từ hướng nào, điều rất lạ là khi nhìn lại thì xung quanh chẳng thấy gì, chỉ thấy toàn là vực thẳm vùng sâu. Kể cả hai người thanh niên vận áo đen, hình như cũng là lần đầu lên núi, gương mặt tỏ rõ vẻ kinh ngạc.

Đi khoảng canh giờ, đã đến nơi đỉnh cao, chỉ thấy một bình nguyên đầy hoa thơm cỏ lạ, giữa rừng hoa đào ẩn hiện tòa lâu đài cỡ năm trượng, mang khí phách tôn nghiêm dị thường.Ồ, đây là trung viện Vô Song bảo? Là nơi cư ngụ của Vô Song bảo Ngũ kiếm khách nổi tiếng võ lâm?

Trước thềm cửa chánh sơn hồng, một lão nhân vận áo màu xanh đậm đang đứng.

Lão tuổi ngoài ngũ tuần, thân hình mảnh khảnh, sắc diện đỏ ửng, môi trên để hàm râu ngắn, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, gương mặt nửa cười không nói, thái độ lãnh ngạo.

Kim quản sự nhanh chân bước tới lão ta, cung mình hành lễ rồi đứng sang một bên.

Lão cứ chăm mắt nhìn Hoàng Bác, chờ khi dần gần khi đến trước mình, lão liền xem thương tích Hắc Hồ Điệp, nhếch môi lạnh nhạt nói :

- Công lực của Cam Chánh Bắc chỉ thế thôi. Chiếm Phi, người ti đấu với hắn bao lâu?

Hắc Hồ Điệp trên dàn giá khẽ nói :

- Tôi chỉ đấu với hắn ngoài trăm chiêu, liền bị phách không chương của hắn đánh trúng, công lực của hắn rất cao.

Cười khan một tiếng, lão già khinh bỉ nói :

- Rất cao à? Hừ, ba cái chiêu thức quào mèo của tụi Giang Nam ngũ thiết, chẳng nhằm gì với ta, Vạn Sâm Thanh bữa nào ta sẽ chặt đầu Cam Chánh Bắc để cho người chơi.

- Tốt quá, còn Thiết Cán Chỏi Lạc Nhất Trần cũng đừng bỏ qua. À, Điền huynh đệ, để tôi giới thiệu, vị này là Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn tổng quản của Trung viện, Vạn tổng quản, còn đây là Điền huynh đệ, người đã cứu tôi về.

Hoàng Bác liền ôm quyền định chào hỏi vào câu xã giao, chợt Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh đã cười rầm lên vang trời, nhưng nghe thấy hình như có điều gì không ổn :

- Ha ha ha... đương kim võ lâm Hắc Bạch lưỡng đạo nghe tiếng Vô Song bảo đều ít mà hài lòng, Điền lão đệ lại không cần thiết mà cứu người của Bảo

chúng tôi, chỉ bằng lá gan này, lão phu đây rất là khâm phục... Ha ha ha...

Hoàng Bác vừa nghe đã biết lão này nghi dụng ý cứu người của mình, trong lòng nghĩ nếu càng che giấu cho người lão giang hồ như hấn chắc là khó lòng, cho nên tương kế tựu kế, liền nhượng mảy kiếm lãnh đạm nói :

- Tại hạ đây từ khi xuất đạo giang hồ đúng là đã nghe nhiều chuyện đồn của quý Bảo, nhưng tại hạ nghĩ rằng với quý Bảo chẳng thù oán gì, nên mới ra tay cứu giúp, cũng đúng là tại hạ rất chiêm ngưỡng quý bảo, muốn xem những điều thiên hạ trên giang hồ nói có đúng không mà thôi. Nếu Vạn lão tiên bối có điều chi hoài nghi tại hạ, vậy thì tại hạ xin phép cáo từ.

Lời giảng bài này quả nhiên là cho Vạn Sâm Thanh không còn nghi ngờ, trên gương mặt liền tỏ nụ cười chân tình, liền giờ tay nói :

- Ô, Điền lão đệ đừng đa nghi, lão phu đây tuyệt vô thí ý, tuyệt vô thí ý, ha ha ha...

Vừa nói vừa nghiêng của bảo Kim quân sự :

- Kim Minh, ngươi hãy dẫn Chiêm Phi vào gặp Phó thái giáo trị liệu, sau đó về viện đi.

Kim quân sự liền vâng dạ, dẫn hai thanh niên áo đen khiêng Hắc Hồ Điệp vào trong viện.

Nhất Kiếm Kinh Thần lại ôm quyền nói với Hoàng Bác :

- Điền lão đệ, xin đi theo lão, tề bảo Thiếu bảo chủ đang ở vườn hoa, lão phu dẫn ngươi diện kiến.

Hoàng Bác theo hấn vào trong viện, chỉ thấy Trung viện trưng bày y như một đại trạch của hộ phú quý nhân gia, ngoài ra cũng chẳng có gì khác hơn.

Đi qua mấy trùng thâm viện, đến trước một thư viện, lúc này trong thư viện đang có hai người một lão một thiếu đánh cờ, bên cạnh còn một lão nhân hầu hạ.

Bên phải là một vị thiếu niên tuổi hai bảy hai tám, tướng mạo anh tuấn, duy chỉ hai môi hơi mỏng, trên mình mặc một đồ màu trắng, eo mang một bảo kiếm chuôi màu đỏ.

Lúc này hấn đang chăm chú theo dõi trên bàn cờ, thần thái hiên ngang tuấn bạch, đúng là một mỹ nam tử hiếm có ở trần gian.

Không cần giới thiệu chúng ta cũng đã biết người này chính là con trai của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Thừa Kiếm.

Bên trái người ngồi dưới ghế là một lão già tuổi cỡ tám chín mươi, mặc dù tuổi già nua nhưng ăn vận rất văn nhã như nho sĩ, nhìn tướng mạo là biết không phải là người của võ lâm.

Còn lão già đang đứng cạnh hầu, lại là người đã bị Nam Thiên Độc Thủ Ma dùng phi điệp đâm thương sau lưng, Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, hiện giờ thương thế vẫn chưa lành còn đang băng bó.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh đến trước thư viện, từ xa đã hô lớn bẩm báo :

- Thiếu bảo chủ, khách mời đã đến.

Trong thư viện, Âu Dương Thừa Kiếm nghe bẩm liền đưa tay phá rối bàn cờ đứng dậy, hai mắt phóng ra luồng sáng, đi đến trước Hoàng Bác nhìn thẳng.

Thoáng nhìn Hoàng Bác, bỗng hấn thay đổi sắc diện.

Và Hoàng Bác đứng trước Âu Dương Thừa Kiếm cũng ném mắt nhìn nhau cùng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Hai người mỹ nam tử cái thế cùng nhìn nhau, đôi bên đều bị vẻ tuấn tú của đối phương mà hấp dẫn, nhất thời chẳng ai nói nên lời.

- Bành lão phu tử, ông không được khỏe à?

Đó là tiếng nói của Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương phát ra.

Hoàng Bác nhìn về hướng bên trái, thấy ông lão phu tử đứng phía sau tay trái Âu Dương Thừa Kiếm thoáng biến sắc mặt trắng bệch, thân hình run rẩy, như là đột nhiên lâm bệnh nặng vậy.

- Bành lão phu tử, chắc ông đã động não nhiều rồi, mau về phòng nghỉ cho khỏe đi.

Âu Dương Thừa Kiếm xoay mình đỡ ông lão phu tử, giọng nói tỏ vẻ ái ngại.

Hoàng Bác hướng mắt nhìn lên bàn cờ, tuy đã bị làm rối, nhưng vẫn đếm được hoắc bạch từ cả thấy mười mấy con.

Ông lão bị gọi là Bành phu tử bây giờ đã trở lại bình thường, lắc đầu nói :

- Không sao, không sao, lão đây chỉ cảm thấy hơi chóng mặt mà thôi, hừ, vị tiểu ca này chắc không phải là người Bảo chứ?

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh bấy giờ mới giới thiệu, Hoàng Bác mới biết lão phu tử này là do Vô Song bảo đến dạy văn cho con cháu của Ngũ kiếm trong Trung viện gọi là Tây Tịch, vào Bảo đã hơn bảy năm qua.

Sau đó cả năm người cùng an tọa, Âu Dương Thừa Kiếm trầm tĩnh cười nói :

- Điền huynh đệ, người có thể một chiêu đánh bại Cửu Hoa Thái Cực Kiếm Châu Thiên Bạch, chứng tỏ võ nghệ siêu phàm, chẳng hay có thể cho biết lai lịch sư môn được không?

Nói xong, đôi mắt sẫm sẫm nhìn thẳng vào Hoàng Bác.

Hoàng Bác đã nghĩ sẵn đôi sách, nhưng gương mặt lại tỏ vẻ e thẹn nói :

- Âu Dương huynh nghĩ quá xa rồi, tiểu đệ, ề... tiểu đệ đánh chết Châu Thiên Bạch thật ra là thừa cơ hội hấn không để ý, ồ, bây giờ nghĩ đến, thừa người bắt bị...

- Ồ, Điền huynh đệ sao lại nghĩ thế chứ? Hai bên đối địch, chỉ cầu điều thắng, tất nhiên là không từ thủ đoạn nào rồi.

- Tuy rằng như vậy, tiểu đệ vẫn cảm thấy thật là xấu hổ... nói đến sư môn, thật tình không dám giấu, ân sư của tiểu đệ là một Đạt Ma ở xứ Tây vực, lão nhân gia ấy không cho biết pháp danh của mình, cho nên tiểu đệ chẳng có gì bẩm báo, mong Âu Dương huynh thứ lỗi cho.

Âu Dương Thừa Kiếm cười ha hả lên rồi nói :

- Điền huynh đệ thật là khách sáo, trong võ lâm có rất nhiều dị nhân kỳ sĩ đều không muốn phô trương danh tánh của mình, Điền huynh đệ không rõ danh hiệu của lệnh sư tại hạ đương nhiên là tin rồi, ha ha ha...

Nhưng Hoàng Bác vẫn thừa biết người ta chưa có tin tưởng mình, nên đã thay đổi câu nói về kinh lịch mình cứu Hắc Hồ Điệp, nói một hơi vừa hư vừa thật, sau đó nói đến mình ngưỡng mộ kiếm thuật của Vô Song bảo thế nào, lúc đầu dự định muốn đến tham gia Chiêu Anh đài, nhưng chỉ vì cứu Hắc Hồ Điệp nên đã quá muộn.

Chỉ nghe đến bốn người trong bàn đều gật đầu cho là có lý, Âu Dương Thừa Kiếm suy nghĩ chốc lát rồi nói :

- Điền huynh đệ, đệ tuy đến trễ, nhưng ngày mai gia nghiêm sẽ thân lâm bổn viện để cử hành lễ ban kiếm, chừng đó tại hạ sẽ bẩm báo tâm ý của huynh đệ cho gia nghiêm biết thôi.

Hoàng Bác liền đứng dậy tạ ơn, và Âu Dương Thừa Kiếm cũng đứng dậy nói :

- Trời đã tối rồi, Điền huynh đệ hãy nghỉ qua đêm tại bổn viện, tại hạ còn ít việc phải làm, xin cáo từ đây.

Vừa dứt lời, hai vai nhún nhẹ, thân hình đã phóng ra ngoài thư viện.

Hình như hấn muốn biểu diễn một phen cú nhảy này đã lướt xa trăm trượng vừa xuống giữa hồ sen, mũi chân chấm nhẹ cánh sen, thân hình đã phóng đi vượt qua tường rào, mất hút ngoài rừng cây hoa đào.

Thân pháp của hấn so với Trúc Lâm thất dật, Giang Nam ngũ thiết, hiển nhiên là cao hơn một bậc lớn.

Hoàng Bác nhìn thấy trong lòng thâm kinh hãi, thâm nhủ Vô Song bảo không phải vì kinh công mà nổi tiếng trên võ lâm, nhưng theo công lực của Âu Dương Thừa Kiếm thì chắc chẳng kém với mình, Phục Ma sư phụ nói mình chưa phải là địch thủ của hấn, xem ra không giả.

Từ khi Nhất Kiếm Âm Huyết biết được lai ý của Hoàng Bác, thái độ của hấn trở nên trầm ngâm, bây giờ thấy thiếu chủ của hấn đã đi, chỉ vài lời xã giao, cũng cáo lui theo.

Sau đó Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh hướng dẫn Hoàng Bác ngang qua vườn hoa, đến một dãy nhà thanh tịnh.

Dãy nhà gồm mười mấy thượng phòng, tứ phía tường rào rất cao, hoàn toàn cách ly với trang viện của Vô Song bảo, là nơi dùng làm chiêu đãi khách khứa, vì thường ngày ít có khách đến, nay đã trở thành nơi dạy học cho con cháu Ngũ Kiếm của lão phu tử.

Bây giờ trời đã chập tối, trong viện đèn sáng như ban ngày, Bảo Minh đã bày sẵn một tiệc rượu, Nhất Kiếm Kinh Thần rủ Bành phu tử cùng khoản đãi. Khi ba người ăn uống xong sắp xếp Hoàng Bác ở phòng kế bên của Bành phu tử cười nói :

- Điền huynh đệ, xin cho lão phu nói thẳng, tể Bảo ban đêm canh bị cẩn mật và nếu lão đệ không việc gì thì đừng xuất viện tới lui, lão đệ là ân nhân của Chiêm Phi, lão phu không muốn xảy ra chuyện chẳng lành, nên nay bảo lại cho rõ, mong lão đệ thông cảm cho.

Hoàng Bác liền trả lời không dám, Nhất Kiếm Kinh Thần ôm quyền muốn xin cáo lui nhưng người đứng kế bên là Bành phu tử đã ho khan một tiếng hỏi :

- Vạn tổng quản, lúc này Thiếu bảo chủ đã nói ngày mai Bảo chủ đã thân lâm bổn viện để chủ trì Thọ Kiếm đại điển, cái gì là Thọ Kiếm đại điển vậy?

Vạn Sâm Thanh hừ một tiếng nói :

- Đây vốn là ngày hội lớn nhất từ trước đến nay của bốn Bảo, ở Ngoại viện có hai kiếm sĩ chuỗi đeo kiếm thuật đã đạt tiêu chuẩn, Bảo chủ đã chọn định ngày sẽ ban thân phận Bạch Bính kiếm sĩ cho họ, đồng thời tuyên bố một chuyện chấn động võ lâm.

- Ủ, ngày hội như vậy, không biết lão phu có nhân phước mà xem không chứ?

- Lão phu từ nếu mà có hứng thú thì tôi sẽ chừa một chỗ cho ông có được không?

Đêm khuya, canh hai đã tàn, mặt đất lặng yên tĩnh tịch...

Hoàng Bác nhẹ mở cửa phòng, thân bước đến giữa viện.

Ánh trăng vụn tàn, gió đêm se lạnh, bóng cây trập trùng mờ lung in xuống đất.

- Hà dạ vô nguyệt, Hà xử vô trúc bách, đặng thiếu nhân thân như hai người nghỉ đêm nào không trăng, nơi nào không cây cối, nhưng ít có kẻ nhân như hai chúng ta vậy.

Tiếng ngâm giọng khàn khàn từ góc tường bên phải ngoài bảy tám trượng vang lên. Hoàng Bác hoảng hồn đưa mắt nhìn về, chỉ thấy Bành lão phu từ bước ra từ dưới bóng cây tre.

Hơi lạnh từ xương sống tỏa lên khắp người, Hoàng Bác thâm nhủ, rất may là mình không phóng người qua bức tường, bằng không chắc là phải bại lộ?

Ủa? Ông lão tuổi già sức yếu này, bất luận bình như thế nào cũng chẳng giống một người cao nhân? Nhưng ông đêm khuya không ngủ, lại ngâm thơ tức cảnh nơi này, chẳng lẽ không có nguyên do chứ?

Hoàng Bác tỏ vẻ thản nhiên, bước tới ôm quyền hành lễ :

- Lão phu từ đập nguyệt ngâm thơ, thật là chí hùng không kém?

Bành lão phu từ ôm tay hoàn lễ đáp :

- Điền thiếu hiệp nửa đêm chưa ngủ, cũng có nhả hứng đến ngắm trăng à?

Hoàng Bác sắc mặt vẫn bình nghị đáp :

- Lão phu từ nếu thích dạ du, có thể xuất viện dạ du chứ?

Bành lão phu từ vuốt râu cười nói :

- Đúng là tốt thôi, nhưng ngoài viện có mấy mươi con chó sói gặp người thì cắn, lão đây tay không đủ sức trói gà đâu dám đi chứ?

Hoàng Bác rùng mình, ủa, đây như lời cảnh cáo mình không được ra ngoài, nhưng Bành phu từ là người Tây tịch của Trung viện, theo lẽ cũng là một phần tử của viện, tại sao lại thị cảnh với mình chứ? Hay là đang dò hỏi thân phận của mình đây?

Không mình rời phòng nửa đêm, đã làm cho người ta hoài nghi, nếu ông ta muốn biết mình là bằng hữu hay địch nhân, có thể hiểu rõ sự thật rồi, tại sao lại dùng lời thử mình và ra ngay lúc này chứ?

Như vậy thì...

Hoàng Bác không kịp suy nghĩ tiếp, từ tốn cười đáp :

- Ô, nếu mà như thế thì đừng kinh động là hay hơn.

Bành phu từ nhìn Hoàng Bác hồi lâu khẽ nói :

- Nếu Điền thiếu hiệp chưa ngủ thì xin mời đến phòng lão uống một chung, thế nào?

Hoàng Bác nghĩ trong bụng: thôi được, cứ xem lão nhĩ này muốn giờ trò gì với mình, cười nói :

- Được thôi, nửa đêm uống rượu, cũng là niềm khoái lạc chứ?

Bành phu từ dẫn Hoàng Bác trở về phòng mình, từ dưới gầm giường lấy ra một hũ rượu nhỏ và hai cái chung. Hai người ngồi gần cửa sổ nhìn ánh trăng tàn, cùng uống với nhau.

- Hắc hắc... lão phu từ uống vài ly vào bụng, bỗng thở một tiếng dài, gương mặt đầy vẻ xót đau.

Hoàng Bác lấy làm lạ, buột miệng nói :

- Lão phu tử bỗng lại than thán, chẳng lẽ có chuyện gì không vui sao?

Lão phu tử nhẹ gật đầu, hai mắt nhìn lên bầu trời, cảm thán nói từng chữ một :

- Nguyệt hữu âm thâm viên khuyết, Nhân hữu bi hoan ly hợp. Điền thiếu hiệp ngươi gia cư hà xử chứ?

Hoàng Bác trầm nhủ: đến rồi đấy, liền đáp :

- Tiểu tử gia cư Hàng Châu, xin hỏi phu tử hỏi vậy ý gì?

- Hàng Châu? Hừ... là Hàng Châu...

Bành phu tử lăm bắm hồi lâu, bỗng ném mắt nhìn thẳng Hoàng Bác nói :

- Điền thiếu hiệp, lão vì thấy ngươi có tướng mạo giống nghĩa tử của lão, nên nhất thời cảm thán, mong thiếu hiệp thứ lỗi.

- Ủa. Nghĩa tử của lão phu tử rất giống tiểu tử đây? À, người ấy tên họ là gì?

- Nó tên gọi là... ờ, nói ra ngươi cũng chẳng biết...

- Người ấy hiện giờ ở đâu?

- Nó đã chết đi từ lâu rồi!

Ồ... Hoàng Bác thở nhẹ, trầm nhủ: “Thật ra lão này chỉ thấy mình hao hao giống nghĩa tử của lão thôi, vậy mà làm cho mình sợ hãi một phen, thật là không đúng”.

Trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, Hoàng Bác thản nhiên uống rượu, ném mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong phòng lão phu tử là phòng sách kiêm phòng ngủ, bày trí thật đơn giản, một giường, một bàn, một giá sách, và trên tường treo một cây đàn cổ và dưới giá sách một bàn cờ.

Nhìn thấy bàn cờ, Hoàng Bác nhớ lại hồi sáng bàn cờ tàn do Âu Dương Thừa Kiếm làm rồi, lòng sinh nhất kế, liền cười vui nói :

- Lão phu tử cũng thích đánh cờ à?

Lão nhân uống một ngụm rượu, cười gượng nói :

- Chỉ là giải sầu thôi, kỳ nghệ của lão thúi lắm...

- Lão phu tử sao lại quá khiêm tốn, có thể chỉ giáo cho tiểu tử một bàn chứ?

- Chỉ dạy thì không dám, nhưng xin mời.

Hoàng Bác lấy bàn cờ đặt lên bàn, phu tử định lấy hắc tử, nhưng Hoàng Bác vội cười nói :

- Tiểu tử kỳ nghệ thấp hèn, giữ cờ đen mới đúng chứ?

Bành phu tử cười, nhưng không khiêm nhượng, tiện tay bỏ hai nút cờ trắng dưới hai góc trên bàn cờ.

Hoàng Bác theo sau, một con cờ đen đặt ngay góc bên phải chệch góc với cờ trắng, nước cờ này chính là nước cờ trên tấm kỳ phổ của Nam Thiên Độc Thủ Ma đã đưa mình xem nói là Tiên Cơ Vô Phú.

- Bặc,

Bành phu tử chỉ nghĩ ngợi ít lâu, đã đặt nước cờ trắng thứ hai lên bàn, hay là chính còn một tấm kỳ phổ Tiên Cơ Vô Phú nằm trong tay của Âu Dương Thừa Kiếm.

- Bặc... Hắc tam liên.

Đây là nước cờ giả thiết mình nghĩ.

Bành phu tử bỗng ngược mắt lên nhìn Hoàng Bác, gương mặt thoáng nét cười. Hoàng Bác trầm nhủ, nếu nước cờ thứ tư mà ông ta xuống y như nước cờ trên kỳ phổ Tiên Cơ Vô Phú thì chắc chắn rằng tấm kỳ phổ đen còn lại đã lọt vào tay của Vô Song bảo rồi.

Bành phu tử suy nghĩ hồi lâu, bỗng :

- Bặc...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trước Sân Vô Song

Bánh lão phu tử suy nghĩ một hồi, tay cầm nút cờ lên.

“Bác”, Hoàng Bác định thần nhìn vào bàn cờ, nhưng cảm thấy thất vọng.

Con “Bạch tử” của đối phương đâu phải chiếm sân bên phải, mà là hạ ở vị trí Tinh vị bên trái, như vậy tuy cũng chiếm được vị thế ưu điểm, nhưng so với nước cờ trắng trên Tiên Cơ Vô Phú, thì làm sao dám hạ nước cờ trắng theo dự đoán của người ngoài? Chắc có lẽ lão phu tử này chẳng biết gì về Tiên Cơ Vô Phú, lúc này chắc là do trùng hợp mà thôi.

Lúc Hoàng Bác đang cúi đầu suy nghĩ, chợt nghe Bánh lão phu tử cười khẽ hỏi :

- Điền thiếu hiệp, lão phu đi nước này chắc là thúi rồi?

Hoàng Bác giật mình, liền ngẩng mặt lên cười, hỏi :

- Lão phu tử thế cờ quảng bác, tiểu tử đang khó mà xuống con cờ đó.

Bánh lão phu tử cười hô hô nói :

- Điền thiếu hiệp nói đùa rồi, nay anh hùng xuất thiếu niên, nghe nói ở Hàng Châu Bia Hoa Mai có xuất hiện một thần đồng cờ, mới mười ba tuổi đã cầm cờ đen mà đánh thắng Quốc Thủ Vương Siêu Minh một ván cờ.

Vội về thân nhiên, Hoàng Bác đánh ra một nước cờ, cười nói :

- Tiểu tử kém thiên phần về cờ, làm sao mà so sánh với thần đồng Hoàng Bác được chứ?

Bánh lão phu tử lướt nhìn Hoàng Bác cười :

- Điền thiếu hiệp quê ở Hàng Châu, chẳng hay có từng gặp qua thần đồng Hoàng Bác hay chưa?

Hoàng Bác lắc đầu nói :

- Tiểu tử thường khi ở ngoài, Hoàng Bác thì chỉ nghe kỳ danh, nhưng chưa có duyên gặp mặt.

Bánh lão phu tử đánh một nước cờ, ta thán :

- Hừ, nghe nói năm sáu năm về trước, Hoàng Bác đã rời Hàng Châu, và mất tung tích.

Hoàng Bác cũng hạ theo một nước cờ, tỏ vẻ thân nhiên trả lời :

- Ô, sao lão phu tử lại biết?

Bánh lão phu tử lại hạ một nước cờ, hớp một ngụm rượu rồi nói :

- Lão đây là nghe Thiếu bảo chủ nói thôi, hai năm trước Thiếu bảo chủ đã từng đến Bia Hoa Mai tìm hân, nhưng Hoàng Bác đã bỏ nhà ra đi rồi.

Hoàng Bác theo một con cờ, cùng uống một hớp rượu nói :

- Thiếu bảo chủ muốn tìm gã Hoàng Bác để làm gì? Hay muốn đánh cờ với hân?

- Ủ...

Bánh lão phu tử ừ hử một tiếng, lại lặng thinh chăm chú nhìn vào bàn cờ.

Hoàng Bác cũng tỏ vẻ chăm chú, nghiêng mình nhìn vào bàn cờ, thực ra thì lòng đang cảm thấy hồi hộp, thầm nhủ lão phu tử bỗng nhắc đến tên của mình, không biết là vô tình hay có ý, hay là thân phận của mình đã bị bại lộ chăng? Hừ, nếu quả là như vậy, đây nhất định là do Nam Thiên Độc Thủ Ma

làm mà thôi... Không đúng, Nam Thiên Độc Thủ Ma là nhân vật thế nào? Chắc hẳn chỉ nói đùa với mình thôi, theo như địa vị của hắn trên võ lâm, làm sao lại làm ra những chuyện dễ tiện như thế này được chứ?

Ồ... theo lão nhi này nói, Âu Dương Thừa Kiếm từng đi tìm kiếm mình, nếu câu nói là đúng, việc hắn đi tìm mình có phải là muốn giải đáp kỳ phổ trắng của Tiên Cơ Vô Phú hay không?

“Bặc, bặc”.

Cờ đã đến hồi tàn, Hoàng Bác đã nhận ra kỳ nghệ của Bành lão phu tử còn cao hơn một bậc so với Lung Tuyết sư phụ, thầm nghĩ mình muốn thắng lão không khó, nhưng như thế thì chắc sẽ bại lộ thân phận mình đấy thôi? Ừ, mình phải xuống cờ lung tung mới được.

Cho nên, sau mấy nước cờ đi lung tung, cục diện bàn cờ đã thay đổi hoàn toàn, cờ trắng nắm phần ưu thế tuyệt đối.

Lúc này, bỗng Bành lão phu tử ngáp dài, gương mặt tỏ vẻ mệt nhọc, và Hoàng Bác cũng cảm thấy không còn hứng thú nữa, nên hỏi :

- Lão phu tử chắc mệt rồi, thế cờ này ngày mai mình sẽ hạ tiếp thôi.

Bành lão phu tử gật đầu :

- Cũng được, chờ sáng ngày sau lễ Thọ kiếm chúng ta sẽ hạ tiếp.

Hoàng Bác cáo từ về phòng, ngủ một đêm đến sáng.

Sáng ngày hôm sau, Hoàng Bác dùng bữa sáng cùng Bành lão phu tử xong, có một bảo đình đến mời :

- Lão phu tử, Vạn tổng quản mời ngài cùng Điền thiếu hiệp đến sân Vô Song quan lễ Thọ kiếm.

Bành lão phu tử cùng Hoàng Bác rời nơi trọ, đi qua mấy dãy nhà, trên đường đi thấy bảo đình tới lui bận rộn, nhưng ai nấy đều hành động nhanh nhẹn, không một tí ồn ào.

Hoàng Bác trầm kính phục kỷ luật tôn nghiêm của Vô Song bảo, thật xứng đáng là một đại môn phái trên võ lâm.

Đang suy nghĩ, bất giác đã đến một nơi sân luyện võ bằng phẳng.

Sân luyện võ này ba mặt bao bọc bởi tường rào cao năm trượng, phía nam là trước đại sảnh hùng vĩ, treo tám bảng vàng ghi chữ “Vô Song Thịnh” do Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Trường đích thân ghi.

Ở ngay giữa sân trước bậc tam cấp của sảnh được đặt một bàn dài màu đỏ, trên để hai cây kiếm dài chuôi trắng. Hai bên bàn đỏ, mỗi bên đặt tám chiếc ghế dựa màu đỏ, chiếc ghế thứ nhất bên trái đang ngồi là Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm và ba lão già tuổi ngoài sáu mươi, mỗi người đều mang một cây kiếm dài chuôi trắng, không cần hỏi cũng biết đó là Nhất Kiếm Đoạt Mạng Phương Lữ, Nhất Kiếm Thất Hồn Lư Bách Thọ và Nhất Kiếm Truy Phách Chiêu Cù trong Vô Song ngũ kiếm khách.

Dãy ghế bên phải, ghế thứ nhất và thứ hai đang ngồi hai lão quái nhân đầu tóc bạc phơ, hai mắt to tròn, người thứ nhất cầm một cây thiết quả đen ngòm, người thứ hai mặt khi mặt đỏ, dáng người mảnh khảnh, trên cổ đeo một xâu chuỗi hồ lô màu đen, lớn cỡ hạt anh đào.

Ghế thứ ba là một đạo sĩ ốm nhom, thứ tư là một người trung niên âm dương quái khí như bán nam bán nữ, thứ năm thứ sáu là hai đại hán có dáng vóc to lớn.

Lúc này, khi Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn tổng quản thấy Hoàng Bác cùng Bành lão phu tử đi đến, đứng lên chỉ vào hai ghế trống còn lại bên phải, ý bảo để hai người yên vị.

Hoàng Bác để Bành lão phu tử ngồi chiếc ghế thứ bảy, mình ngồi ở ghế cuối.

Không bao lâu, chỉ nghe “choang, choang, choang” ba hồi keng.

Hai cánh cửa vòng bán nguyệt ở hai bên sân trường hé mở, bỗng chạy ra hai đội người.

Dòng người đầu cỡ vài trăm người, toàn bộ mặc áo xám tro, lưng mang kiếm dài chuôi đen, dòng người đi sau chỉ có hai mươi người, vận áo võ sĩ màu đen, mang kiếm dài không chuôi.

Hai đội người đều tỏ vẻ tinh thần sung mãn, sau khi sắp hàng đứng trước sân trường hướng về phía đại sảnh, đều lặng thinh chờ đợi.

Bỗng từ trong Vô Song sảnh, có một lão nhân diện mạo thanh kỳ, vận đồ màu xanh từ từ bước ra sân trường.

Lão nhân này niên kỷ trên lục tuần, gương mặt no tròn như mãn nguyệt, thân hình cao to, sống mũi cao thẳng, hai mắt luôn tỏa ra ánh sáng khiếp người, dưới cằm bộ râu được tu chỉnh tươm tất, chỉ nhìn thoáng qua người ấy là biết lúc thiếu thời là một người đẹp trai.

Hắn... Vô Song bảo chủ Âu Dương Trường, là người kiếm thuật đại tôn sư, liên tục sáu nhiệm kỳ đoạt chức “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách”.

Vô Song bảo chủ miệng cười trầm tĩnh, hướng mắt nhìn về dãy bàn bên phải tỏ ý mời ngồi, khi mắt nhìn đến Hoàng Bác gương mặt liền tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó cười khẽ và nói bằng giọng trong thanh :

- Thì ra là Đôn hiền trạch (cháu), cháu của lão phu là do người cứu về đó à?

Hoàng Bác có cảm giác vị Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách này không ngạo mạn như đã tưởng, đột nhiên nghe ông ta gọi mình là “Đôn hiền trạch”, nhất thời chẳng hiểu gì cả, liền ôm quyền hành lễ, đáp :

- Tiểu tử Điền Lục, cháu của ngài đúng là do tiểu tử cứu về.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách nghe vậy cảm thấy lạ :

- Điền Lục? Đôn hiền trạch thay đổi tên hồi nào vậy?

Hoàng Bác cảm thấy không ổn, liền cung kính đáp lời :

- Tiểu tử đúng là Điền Lục, Bảo chủ gọi là “Đôn hiền trạch” chẳng hay là ai hả?

Đông Kiếm cười, thốt tiếng nói :

- Đôn hiền trạch đừng đùa nữa, một năm về trước lão phu có gặp Sa Mạc Vương sư phụ người tạ Hoàng Hạc lâu, lúc đó người ở bên sư phụ, sao bây giờ lại đùa giỡn với lão phu ở đây?

Câu nói của Đông Kiếm đã làm cho cả sân đều ngạc nhiên, đều hướng nhìn về Hoàng Bác.

Chỉ có lão một mắt và lão mang chuỗi hồ lô đen trên cổ là vẫn thản nhiên, bất động.

Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm hai mắt tỏa sáng, đờng đờng sát khí, cười lạnh nhạt.

Hoàng Bác hoảng hốt thầm nghĩ: “Tại sao Đông Kiếm cứ ngỡ mình là đệ tử của Tây Dao Mễ Tư Đạt? Chẳng lẽ đệ tử của Tây Dao Mễ Tư Đạt gương mặt lại giống mình thế sao? Trên đời sao có chuyện lạ này?”

Nên ôm quyền kính cẩn đáp :

- Bảo chủ đúng là nhìn lầm người rồi, tiểu tử đúng không phải là đệ tử của Tây Dao.

Đông Kiếm càng cảm thấy kinh ngạc, nhìn Hoàng Bác liên liên, rồi gật đầu nói :

- Chắc có lẽ lão phu đã nhìn nhầm rồi. Điền tiểu hiệp anh hoa nội hàm, đỉnh quang lẫm liệt, nội công đã đăng đường nhập thất. Đôn hiền trạch ấy nội công không bằng người. Ủ... trên đời này sao có người giống như vậy chứ? Nghe nói lệnh sư là Lạt ma Tây Tạng, có phải là Ha La Mộc Luân sơn Tam Nhân Hoạt Phật chăng?

Hoàng Bác tỏ vẻ bàng hoàng :

- Xin Bảo chủ tha lỗi, tiểu tử thật ra không rõ pháp hiệu của gia sư.

Đông Kiếm nói :

- Điền tiểu hiệp đừng ngại, lão phu nghe nói ở Ha La Mộc Luân sơn có Tam Nhân Hoạt Phật không xuất thế, người võ công cao siêu nên mới hỏi vậy thôi, lệnh sư phải chăng đã trên trăm tuổi?

- Dạ phải...

- Vậy thì đúng rồi, lệnh sư có phải là... có nốt ruồi đỏ ngay giữa lông mày?

- Dạ... không có ạ.

Đông Kiếm khẽ cười, gật đầu tỏ ý khen ngợi :

- Điền tiểu hiệp niên thiếu thành thật, lão phu rất vui mừng, người hữu tâm học kiếm, tới đây lão phu sẽ để người toại nguyện.

Hoàng Bác tỏ vẻ thành khẩn cảm ơn, trong lòng thầm nghĩ: “Thật là may!”

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách lúc này đi đến trước bàn án đỏ, và ngay lúc đó trong sân võ trường một kiếm sĩ chuỗi đen dần dần bước lên năm bước tới trước mặt Bảo chủ, chân phải bước ngang, tay phải rút kiếm, hai tay ôm kiếm hành lễ, động tác nhanh nhẹn.

Đông Kiếm gật đầu đáp lễ, chờ kiếm sĩ về chỗ, hát hàm tuyên bố.

- Toàn thể kiếm sĩ Vô Song bảo, hôm nay là ngày thập chu niên sáng lập của bốn bảo, và cũng từ khi năm vị Bạch Bính kiếm sĩ góp sức đến nay, lần đầu tiên thắng cách Hắc Bính kiếm sĩ, lão phu nay cử hành lễ Thọ kiếm, để thêm phần long trọng chúc mừng ngày lập bảo tam thập chu niên.

Ngưng trong giây lát, ném mắt nhìn quanh toàn sân, Đông Kiếm nói tiếp :

- Từ trước đến nay, trong võ lâm vì có sự phân biệt của môn phái, làm cho biết bao niên thiếu có trí thông minh, vì sự hạn chế của môn phái mà không thể phát huy hết tài năng của mình, đây thật là chuyện đáng tiếc cho võ lâm.

- Ba mươi năm về trước, lão phu đã nhận thấy điều này, cho nên thề hết sức bình sinh của mình, quang đại võ học, nỗ lực tạo phúc cho nhân quần.

- Cho đến hôm nay, tuy đã tiểu thành, nhưng cũng vì thế mà thủy hỏa bất dung với các đại môn phái trên võ lâm.

- Thọ kiếm điển lễ hôm nay, bốn môn đã phát thiệp mời Chương môn các đại môn phái đến quan lễ, ý muốn nhân cơ hội này quảng bá tôn chỉ của bốn bảo, không ngờ các đại môn phái đã có thành kiến sâu với bốn bảo, hôm nay chẳng vị nào đến, chỉ điểm này thì ta có thể biết được Chương môn các phái toàn là kẻ tư tưởng cổ hủ, đã không thuốc cứu chữa được.

Âu Dương Trường phát biểu đến đây, chệch miệng cười đắc ý, nói tiếp :

- Điều may thay là, trên võ lâm còn nhiều hữu thức chí sĩ, hiện lão phu giới thiệu với tất cả là sáu vị cao nhân đây muốn cùng bốn bảo hợp tác.

Tay chỉ hai lão ngồi ghế thứ nhất và nhì dãy bên phải, nói :

- Hai vị này là phụ chấp (vai chú) của lão phu: Bạch Mộc Ma và Hắc Đầu Lâu, hai vị lão tiền bối nổi danh trên giang hồ mấy mươi năm nay, cùng với Nam Thiên Sắc Ma được xưng là Võ lâm Tam quái kiệt, những sự tích hùng bá giang hồ mấy mươi năm nay chắc các người cũng đã từng nghe qua. Lần này, hai vị lão tiền bối tái xuất giang hồ, tình nguyện gia nhập bốn bảo giữ chức vị hộ pháp, lão phu vô cùng cảm kích.

Tiếp đó, tay chỉ một lão đạo sĩ đáng vẻ mảnh khảnh nói :

- Còn đây là Chương môn sư huynh của phái Bồng Lai - Thiên Phong đạo trưởng, đạo trưởng là vị tiền bối có vai vế cao nhất trong phái, lần này thành ý giúp đỡ cho Vô Song bảo chúng ta, đã là thâm minh đại nghĩa, thật là khâm phục.

- Còn có tam vị cao nhân nữa là Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phượng, bảy tỉnh phía nam Thập lục Tổng trại Tổng đà chủ Song Thủ Hoán Thiên Hường Bách Xuyên, năm tỉnh phía bắc Hắc Kỳ trại Tổng đà chủ Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cống Nam.

- Bốn bảo lần này được sáu vị cao nhân tiền bối鼎力 giúp đỡ, tin rằng nghĩa cử Vô lâm nhất gia của chúng ta sẽ sớm mà đạt được.

Ngưng một hồi, mở một nụ cười hiền từ nói tiếp :

- Ba mươi năm về trước, từ khi lão phu sáng lập bốn bảo, đã chế định bốn bảo kiếm sĩ làm bốn cấp: đỏ, trắng, đen và mới nhập môn, âu cũng là để theo thứ bậc cùng cầu tiến trên phương diện kiếm thuật, bất luận ai quy thuật bốn bảo học kiếm, không kể về xuất thân của họ, chỉ cần trung thành với bốn bảo thì sẽ theo khả năng được trọng dụng.

- Với điểm này, các người sau khi nhập bảo ba năm nay đã thể hiện được điều này qua học tập Thiểm Điện thập tam kiếm của lão phu, đó là điều mình chứng tốt nhất.

- Lần này, Bao kiếm sĩ và Đinh kiếm sĩ được tấn thăng, đó là do bản thân cần mẫn tu luyện võ nghệ không ngừng, nay qua sát hạch mới được tấn thăng, mong các người cùng học hỏi.

Nói xong, Đông Kiếm nhìn về Tổng quản Vạn Sâm Thanh gật đầu ra lệnh, Nhất Kiếm Kinh Thần liền đứng dậy hô to :

- Bao Đăng Giáp, Đinh Cảnh Long (??) báo thọ Bảo chủ on điển.

Lập tức có hai Hắc Bính kiếm sĩ đến ngay giữa sân trường, hai người tuổi khoảng tứ tuần, với bức đi vững chắc, đáng vẻ oai hùng, cho biết võ nghệ đã đạt hạng cao thủ võ lâm.

Hai người đến trước hồng án, quỳ xuống cúi đầu hướng ngay Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách lạy chín cái, sau đó tháo kiếm chuỗi đen, hai tay dâng lên trước Đông Kiếm, lão ta thu nhận và cầm lên hai cây kiếm chuỗi trắng trên hồng án ban phát cho hai người. Hai kiếm sĩ cung kính tạ lễ.

Lúc này, tiếng vỗ tay rộ lên toàn sân, hai tân Bạch Bính kiếm sĩ cùng lui ba bước và cùng ngồi xuống hai ghế trống sau cùng dãy ghế bên trái.

Chờ tiếng vỗ tay dứt, Vô Song bảo chủ vui cười nói :

- Bốn bảo ngày hôm nay gặp lễ hội vui này, lão phu đã chuẩn bị yến tiệc để cống hiến cùng các vị một tiết mục đặc biệt.

Lão ta cười khẽ, nói tiếp :

- Chắc là các vị cũng đã được biết, bốn bảo vừa qua có xảy ra hai việc cần đáng nói. Nhất là, Chương môn Thiểm Lâm Bách Không hòa thượng cường

xâm vào bảo. Hai là Bạch Y Tú Sĩ Lục Quang Trụ trong Trúc Lâm thất duật lên vào bốn bảo để giết chết một người mới vào bảo.

- Đối với Lục Quang Trụ, lão phu đã có biện pháp xử lý thích đáng, bây giờ ta bàn về lão hòa thượng Bách Không cái đã.

- Lão hòa thượng này xâm nhập vào bốn Bảo từ tháng rồi, hiện vẫn bị vây hãm trong Vạn Đào trận. Chiêu thái giáo, người nói cường xâm vào Bảo phải xử tội thế nào?

- Chém!

- Dẫn lão đầu tặc đến đây.

- Dạ.

Nhất Kiếm Truy Hồn Chiêu Cù vâng lời, nhanh chóng thi hành mệnh lệnh.

Hoàng Bác thấy gương mặt Đông Kiếm đằng đằng sát khí, trong lòng thật lo lắng cho Bách Không đại sư, tuy chưa từng gặp mặt vị Chương môn Thiếu Lâm này, nhưng hôm trước đã từng tỉ đấu với Giám viện của Thiếu Lâm là Bách Liễu đại sư, được biết võ công của vị đại sư này ngang ngửa với Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, nếu theo suy đoán như vậy, dù cho công lực của Chương môn Thiếu Lâm Bách Không đại sư võ nghệ cao hơn sư đệ mình một bậc đi nữa, cũng không phải là địch thủ của Đông Kiếm... Ôi, Thiếu Lâm nhất phái hùng cứ võ lâm ngàn năm nay, tuy vì Ngũ đại môn phái tranh hùng vào hai trăm năm về trước mà làm cho tinh hoa võ thuật thất truyền, nhưng trên danh nghĩa dù gì Thiếu Lâm vẫn là danh môn chánh phái, nếu hôm nay Chương môn Thiếu Lâm chết tại Vô Song bảo, thì ắt sẽ làm cho phái Thiếu Lâm khó mà ngóc đầu lên nổi.

Hoàng Bác càng nghĩ càng thấy lo lắng vô cùng, bỗng lại nhớ đến Nam Thiên Độc Thủ Ma, ma đầu này từng hứa với hai vị cao tăng võ lâm là sẽ đến Vô Song bảo cứu vị Chương môn của Thiếu Lâm ba hôm về trước, nhưng bị Bách Hư đại sư từ chối, vậy Nam Thiên Độc Thủ Ma có quan hệ gì với phái Thiếu Lâm chứ? Và Bách Hư đại sư tại sao lại từ chối? Và Nam Thiên Độc Thủ Ma còn dọa là sẽ đến Vô Song bảo để tiết lộ hành tung của mình nữa, vậy hẳn tại sao vẫn chưa đến chứ? Hừ, xem ra hẳn chỉ biết là nói...

Bỗng, ngoài sân trường vang lên một tiếng cười dài, sau đó thấy Nhất Kiếm Truy Hồn Chiêu Cù dẫn vào một vị lão hòa thượng tay cầm thiền trượng.

Lão hòa thượng tinh thần vẫn khỏe mạnh, hoàn toàn không giống như một người đã bị giam cầm trong trận pháp gần tháng nay, gương mặt hiền hòa của lão hòa thượng khi thấy quang cảnh trong sân trường cảm thấy hơi lạ, sau đó liền cử chương hành lễ với Đông Kiếm :

- A di đà phật, gần tháng nay Âu Dương thí chủ vẫn không cho gặp mặt, nay dẫn lão nạp đến đây chẳng hay có chi chỉ giáo chăng?

Chẳng biết từ bao giờ Đông Kiếm đã thay đổi sắc diện vui tươi, hòa nhã trả lời :

- Đại sư phụ đây chắc là Thiếu Lâm chương môn Bách Không đại sư?

Bách Không đại sư thân nhiên đáp lễ, hỏi :

- Âu Dương thí chủ hà tất mình chỉ có vấn? (biết lại có hỏi)

Đông Kiếm đột nhiên ngược mặt lên cười ha hả nói :

- Đại sư phụ ở trong Vạn Đào trận của tôi lưu luyến không chịu ra, chẳng hay đã được mấy con Đào Hoa mộng?

Bách Không đại sư hai mắt nhắm lại, từ tốn nói :

- Thiện tai, thiện tai. Âu Dương thí chủ cố tranh lợi bằng miệng lưỡi làm chi, lão nạp đến đây chỉ là muốn dẫn phản đồ Phác Thiên Long về bản tự.

Đông Kiếm vẫn bình tĩnh trả lời :

- Hai chữ “phản đồ” do đại sư phụ nói, không rõ giải thích thế nào?

Bách Không đại sư nói :

- Phác Thiên Long chưa được phép của bản tự, tự rời sư môn, chuyển đầu quân quý bảo, đó gọi là phản đồ.

Đông Kiếm khẽ cười :

- Đại sư phụ có biết chủ trương nhất quán của bốn bảo chứ?

- Âu Dương thí chủ chỉ khí bất phàm, lão nạp đây thật là kính phục, duy lão nạp thấy hành vi của thí chủ chỉ có làm rối cho võ lâm mà thôi.

Đông Kiếm nhếch mày hỏi :

- Tức là người phản đối chủ trương của lão phu chứ gì?

Bách Không đại sư điềm nhiên nói :

- Chủ trương của Âu Dương thí chủ chẳng liên can gì đến bổn phái, lão nạp hà tất phản đối.

Đông Kiếm cười phá lên :

- Được, được lắm, “đạo bất đồng bất tương vị mưu” (khác chí hướng không thể cùng chung nhau). Không cần nói xàm nữa, đại sư phụ có biết bổn bảo có một điều quy thể nào không?

Bách Không đại sư bình thản nói :

- Lão nạp nguyện nghe kỹ tường tận.

Đông Kiếm vẫn tỏ vẻ ôn hòa, nhưng hé răng phát ra từng chữ một :

- Xâm... bảo... giả... tử.

Bách Không đại sư thoáng đổi sắc diện nói :

- A di đà phật, khi lão nạp đến quý bảo vào tháng rồi, đã từng bảo với quý thuộc hạ muốn yết kiến Âu Dương thí chủ, không ngờ quý thuộc hạ lại chẳng màng đến, bắt đấng dĩ lão nạp mới xông vào, nhưng không biết lúc bấy giờ thí chủ có hay lão nạp đến chứ?

- Lão phu đã biết ngay từ đầu.

Bách Không đại sư chau mày nói :

- Nếu rằng như vậy, Âu Dương thí chủ trách lão nạp xông vào bảo, không thấy có thất phong độ võ lâm sao?

Đông Kiếm lại cười khê nói :

- Lạ nhỉ? Ngươi muốn gặp ta, nhưng ta không muốn gặp ngươi chẳng được sao?

Bách Không đại sư bỗng cười khê nói :

- Âu Dương thí chủ tất nhiên là có quyền không tiếp kiến lão nạp, nhưng được biết thí chủ mấy mươi năm qua chí lực tiêu trừ võ lâm môn hộ chi kiến, nay thí chủ lại nói thế này, chẳng phải thí chủ càng xem trọng về môn hộ chi biệt hơn cả lão nạp chứ?

Đông Kiếm không ngờ Chương môn Thiếu Lâm lại phản bác như thế, liền thay đổi sắc diện, mắt tỏa luồng sáng, hô lớn :

- Nói nhiều vô ích, lão phu đây cử bầy Bạch Binh kiếm sĩ cho ngươi tuyển chọn một người, nếu ngươi thắng được thì chỉ cho ngươi con đường sống.

Câu nói này tỏ ra xem nhẹ Chương môn Thiếu Lâm còn dưới mình một bậc, Bách Không đại sư không thể dằn được, liền xúc động ngược mặt lên cười to nói :

- Ha ha ha... lão nạp tuy vô dụng, nhưng không phải là kẻ tham sanh úy tử, hôm nay lão nạp sẽ lãnh giáo kiếm thuật tuyệt thế của Âu Dương thí chủ vậy.

Đông Kiếm cười khinh bỉ, nói :

- Ngươi muốn động thủ với lão phu thì không thể qua được mười chiêu đâu, hay là cứ tuyển một người trong thuộc hạ của lão phu đi.

Bách Không đại sư nhướng mày quát to :

- Âu Dương thí chủ hộ xưng Thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng tác phong lại điên cuồng như thế, không sợ mất phẩm giá của mình hay sao?

Đông Kiếm khê cười đang muốn đích thân xuống sân, bỗng nghe từ chiếc ghế thứ tư dãy ghế bên phải có Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng đứng lên ôm quyền nói với Đông Kiếm, với giọng nhỏ nhẹ nói :

- Đầu cần Bảo chủ phải ra tay chứ, lão đầu trọc này để tại hạ lo liệu được rồi.

Vừa dứt câu, hai chân nhún nhẹ đã đến trước Bách Không đại sư, tay phải rút từ vạt áo ra một quạt xếp bằng thép dài cỡ hai thước, cười lớn nói :

- Lão đầu trọc, bổn giáo tọa hạ Tứ Phụng bị Thiếu Lâm các ngươi vây giết hồi năm ngoái, nay mối thù này ta phải tính chứ?

Bách Không đại sư cười lạnh nhạt :

- Thì ra Xa giáo chủ đã tìm được bùa hộ mệnh, hèn chi có gan to thế này, thôi được, lão nạp lãnh giáo Ngũ Độc Bạch Cốt Kim của Xa giáo chủ.

Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng là cao thủ hắc đạo mới nổi thời gian gần đây, lần này quy thuật Vô Song bảo, thật ra là không còn con đường nào

khác. Bấy giờ nghe Bách Không đại sư vì lời trêu chọc nên vô cùng phẫn nộ, hét to một tiếng, thân hình bay cao trên không, lộn người, tay phải cầm quạt xếp xuất chiêu Sao xẹt rơi đất kèm theo một luồng cuồng phong hướng về Bách Không đại sư chụp tới.

Thiếu Lâm chuông môn khẽ cười, thiền trượng điểm chiêu Hồi Phong Vũ Liễu, thiền trượng tạt ngang đưa ra kèm theo những cuồng phong đỡ ngay thế công của đối phương và Ngũ Độc giáo chủ đã bị thế đỡ và kinh lực chấn lui hai bước.

Bách Không đại sư cười rộ nói :

- Xa giáo chủ, hay là người chơi Ngũ Độc Bạch Cốt Kim đi chứ?

Ngũ Độc giáo chủ một chiêu thất thế trước mặt nhiều cao thủ vô lâm thì thật là mất mặt, hân nhướn mày phát ra tiếng cười nham hiểm, bỗng phóng mình lên trước, quạt xếp trên tay liên miên điểm ra không ngừng tấn công yếu điểm của đối phương.

Hắn ta phẫn nộ xuất chiêu, cây quạt xếp bằng thép đã vận đầy nội lực, chiêu thức rồng bay phượng múa, điểm, đá, mổ, vừa nhanh vừa ly kỳ, chớp nhoáng đã xuất bảy tám chiêu với khí thế thí mạng.

Thiếu Lâm chuông môn vẫn ung dung, thiền trượng trên tay tả xung hữu đột, chiêu thức trầm phù thượng hạ, kinh lực mãnh liệt ép đến địch thủ.

Hai người vừa động thủ, cùng xuất chiêu nhanh như chớp, toàn lực công kích nhau.

Trang nháy mắt đã chạm nhau hơn năm mươi chiêu, Ngũ Độc giáo chủ ngày càng cảm thấy khó thi triển trước kinh lực mãnh liệt của đối phương.

Biết rằng công lực của Chuông môn Thiếu Lâm cao hơn mình rất nhiều, thiền trượng trên tay lại là loại binh khí nặng, nếu ngang nhiên chống đỡ, muốn thắng người không phải dễ, nên Ngũ Độc giáo chủ lách nặng tìm nhẹ, dùng chiêu thức nhanh lẹ liên liên đôi chiêu chống đỡ, chiêu thức đã thay đổi, thân hình lượn vòng quanh Chuông môn Thiếu Lâm, quạt xếp thừa cơ xuất chiêu, với thân pháp nhanh lẹ như linh miêu, tức thời hai bên đã tì chiêu gần trăm, hai bên vẫn tỏ ra chưa hề hấn gì.

Bách Không đại sư bấy giờ đã nổi nóng lên, bỗng hô lên một tiếng, thiền trượng điểm chiêu Dạ Chiến Bách Phượng ném ngang một vòng rồi lui về phía sau ba trượng, đột nhiên ghim thiền trượng xuống đất, tay không nghênh chiến với Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phượng.

Mọi người trên sân trường đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chẳng hiểu Bách Không đại sư làm như vậy là dụng ý gì?

Ngũ Độc giáo chủ thấy Bách Không đại sư bỏ trượng, chỉ sử dụng tay không liền cười độc ác nói :

- Lão đầu trọc, chắc là người chán sống rồi.

Nói xong liền điểm quạt xuất chiêu, bóng xanh quạt ảnh trùng điệp điểm tới Bách Không đại sư.

Bách Không đại sư đang muốn cận đấu, liền hô “tốt lắm”, chân phải rời qua nửa bước nghiêng mình tránh né, tay trái vận đầy chân lực Phật gia mấy mươi năm xuất chiêu điểm tới huyệt Cực Quang của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Xuất Chiêu Nhất Kiếm

Ngũ Độc giáo chủ nhất chiêu bỏ lỡ, bất giác cảm thấy một luồng kinh lực đã đến trước mặt, liền điểm quạt xuất chiêu chống đỡ, mượn thế tháo lui.

Không ngờ đã bị người ta biết trước, chân hắn vừa chạm đất, Bách Không đại sư liền theo sát tới, “đùng, đùng” đánh ra hai cú phách không chuông.

Lúc này Ngũ Độc giáo chủ né tránh thì đã quá muộn, bất đắc dĩ chân điểm đất lần nữa, ngửa mình tháo lui về phía sau.

Bách Không đại sư đã nắm được thượng phong, đầu cho Ngũ Độc giáo chủ lấy lại bình tĩnh, liền theo sát thân hình của hắn, liên liên xuất chiêu không để Ngũ Độc giáo chủ nghỉ ngơi. Vì hôm nay Bách Không đại sư biết mình muốn xuất bảo đã là vô vọng cho nên thừa cơ hội giết được tên nào hay tên đó.

Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phượng lúc này đã bị ép đến chỉ còn nước tháo lui, mặc dầu trong lòng rất muốn phát ra Ngũ Độc Bạch Cốt Kim nhưng vẫn không thể xuất chiêu được.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Trường thấy Ngũ Độc giáo chủ đã bị đối phương ép né chạy tán loạn, trong lòng cảm thấy nực cười, thầm nhủ cỡ công phu này mà cũng được làm Giáo chủ thì bảy Bạch Bính kiếm sĩ trong thuộc hạ của mình đều có thể hơn hẳn tên Giáo chủ này.

Thầm tính chỉ thị cho con trai mình xuống sân thay thế, bỗng nghe một người ngồi bên dãy bàn bên phải thứ ba là Thiên Phong đạo trưởng, sư huynh của Chương môn phái Bồng Lai phát lời :

- Thừa Bảo chủ, để bản đạo xuống thử xem sao?

Giọng nói tuy hiền hòa, nhưng gương mặt hấn đầy vẻ tự tin.

Đồng Kiếm khó lòng từ chối, liền gật đầu nói :

- Làm phiền đến đạo trưởng.

Thiên Phong đạo nhân hai bước đã bay tới sân trường ngoài năm trượng, đưa tay đánh ra một luồng chưởng lực nội gia âm nhu, cản đường truy kích của Bách Không đại sư vừa phát ra, giọng nói khàn khàn :

- Bách Không, người qua đây, để bản đạo thưởng thức tuyệt chiêu Thiếu Lâm của người.

Bách Không đại sư bỗng bị kinh lực của Thiên Phong đạo nhân cản lại, thấy Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng vì thế mà đã thoát ra con hiểm nghèo, quá tức giận, ngược mặt lên cười to nói :

- Thật không ngờ đạo trưởng chỉ vì tranh chức Chương môn mà phản lại phái của mình, đó là tự phi báng mình, lão nạp thật là đáng tiếc cho người.

Thiên Phong đạo nhân lặng thinh không nói một lời, đưa tay xuất hai chiêu liên tấn công đối phương.

Chưởng thế tuy xuất nhẹ nhàng, nhưng thực chất đã ẩn chứa mười phần âm nhu công lực.

Hắn muốn một chiêu đánh bại Thiếu Lâm chương môn để mình có thể lấy lòng trọng yếu trước Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, nên vừa xuống sân đã dốc hết toàn lực.

Bách Không đại sư là nhất phái chi chủ, võ công, kinh nghiệm đều uyên bác phi thường, đã lường trước kinh lực mãnh liệt trong chưởng của đối phương, liền khẽ cười một tiếng, toàn thân công lực tập trung vào cánh tay phải, vận công xuất chưởng nghênh tiếp đối phương.

Hai luồng chưởng lực một cương một nhu giữa không trung đụng phải, “đùng” một tiếng, chỉ thấy hai bên đều bị chấn lui một bước.

Bách Không đại sư thần oai lẫm liệt, cười ha hả nói :

- Từng nghe Miên chương của đạo trưởng đã nổi tiếng võ lâm mười mấy năm qua, sao lại không tận lực thi diễn để lão nạp mở rộng kiến thức chứ?

Qua một chưởng đối kháng với đối phương, Thiên Phong đạo nhân thầm cảm thấy hốt hoảng, thầm nghĩ: “Lúc này thấy tên lão đầu trọc đối diện trước Ngũ Độc giáo chủ hình như còn kém mình một bậc, tại sao bây giờ lại có thể đỡ được chưởng pháp Miên chương đã dốc toàn lực của ta chứ? Hừ, nếu hôm nay mình mà không thể đánh bại gã đầu trọc này thì làm sao có thể ngồi lên ghế Chương môn chứ?”

Trong lòng thấy nóng vội, bằng một giọng lạnh lùng nói :

- Bách Không người cảm thấy nếu chịu nổi thì chúng ta đối chưởng mười chiêu xem sao.

Vừa dứt lời, liền xuất chưởng kinh lực vun vút đẩy tới phía địch thủ.

Bách Không đại sư liền cảm thấy một luồng khí nhu tính hơn cả chưởng trước cuộn cuộn ập tới, lão đã sẵn sàng, liền vận chưởng chống đỡ ngay.

Hai người đều là cao thủ bậc nhất võ lâm, đều có công lực mấy mươi năm tu luyện, bây giờ đối chưởng nhau khí thế thật kinh hồn, chỉ nghe “đùng đùng” nhiều tiếng, cuồng phong đã cuốn cát bụi bay tung tóe khắp sân.

Ba hôm trước, Hoàng Bác đã từng chứng kiến cảnh quyết đấu chưởng lực giữa Nam Quyền Đái Lập Ông và Nam Thiên Độc Thủ Ma, đấy mới là một trận đánh khủng khiếp, so với trận đánh bằng chưởng lực hiện giờ oai lực còn hơn xa.

Duy nhất chỉ một điều, khi chàng đã biết tâm ý của Đồng Kiếm thời vô cùng lo lắng cho Bách Không đại sư, thật ra thì chàng không có quan hệ gì với Thiếu Lâm chương môn, nhưng hiện giờ đã biết tình trạng thực tế của Vô Song báo với cái gọi là “Tiêu diệt võ lâm môn hộ chi kiến, quang đại võ học” của Đồng Kiếm thật ra chỉ là cái cớ mà thôi.

Hoàng Bác nghĩ rằng võ học nhất đạo chủ ý cường tráng thân thể, tạo phúc phận nhân quần. Mỗi môn phái đều có cái hay của họ, tại sao phải tiêu diệt học nhất? Khẩu hiệu “Võ lâm nhất gia” của Âu Dương Trường thực ra chỉ là muốn tôn bá võ lâm mà thôi.

Cho nên, qua lời phát biểu của vị cao tăng Thiếu Lâm, Hoàng Bác càng thấm nhuần những triết lý và kiến thức của vị cao tăng Phật môn này.

Nếu như để vị cao tăng này mà chết dưới tay của Vô Song báo thì thật là một bất hạnh cho cả võ lâm.

Hoàng Bác vừa nghĩ vừa chăm chú theo dõi ác chiến trên sân trường, đã thấy hai người cùng đối sáu chưởng, đều là bất phân thắng bại. Và chưởng lực của hai bên càng lúc càng mạnh hơn, càng xuất chưởng càng chậm lại.

Phải biết rằng đấu chưởng bằng nội gia chân lực rất là hao tổn nguyên khí, lúc này cả hai đều đã mồ hôi đầm đìa, không những xuất chiêu không linh hoạt như lúc đầu mà mỗi đối một chưởng đều phải vận khí nghỉ ngơi chốc lát mới có thể tái xuất chiêu sau.

Hoàng Bác lại trầm suy nghĩ: “Ba hôm trước mình được Phục Ma sư phụ đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, công lực đã tăng hơn hai lần, đến nay chưa giao đấu với ai, nhưng công lực của hai người này, không biết mình có thể đối kháng nổi hay không?...”

Đang suy nghĩ, bỗng nghe :

- Lão phu tử, thầy đang ở đây à?

Hoàng Bác quay mình nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ tuổi cỡ mười sáu mười bảy, mình mặc áo chèn màu xanh, mày liễu, mắt to, dáng người óng ả, đang kiêu kiêu đứng sau lưng lão phu tử, hai tay ngọc ngà thon thả đặt lên vai Bành lão phu tử, thái độ rất là thân mật.

Nhất thời Hoàng Bác cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chỉ vì gương mặt của thiếu nữ hao hao giống như ái nữ của Thần Thâu Vô Hình là Khuru Tiểu Bình mà mình đã làm quen được ở ngoài thành Lạc Dương, điều khác biệt là Khuru Tiểu Bình trông diện mạo óng ả mang tính hồn nhiên hoạt bát, nhưng thiếu nữ trước mặt ngoài khí chất hồn nhiên lại mang dáng vẻ nhu mì nhân tịnh, cho người ta có cảm giác cô ta là người phụ nữ mẫu mực

Bành lão phu tử xoay đầu nhìn lại, hiền từ nói :

- Ô, là Tuyền nhi hả? Đã mấy hôm nay không thấy con ra ngoài.

Đôi mắt đen tuyền nhấp nháy, lộ ra hàm răng trắng xóa. Thiếu nữ cười nói :

- Đúng rồi, hồi nãy con đến phòng của thầy kiếm không gặp, thì biết thầy chắc đã đến đây rồi.

Cô ta đang nói, bất chợt thấy Hoàng Bác đang trở mắt nhìn mình, gương mặt nàng đỏ ửng lên, liền cúi đầu xuống tỏ vẻ thẹn thùng.

- Lão nghe nói hôm nay là ngày vui trọng đại nhất của bốn bảo, nên nhất thời hứng thú ra xem cho vui vậy đó mà. Tuyền nhi, có chuyện gì chứ?

Tuyền nhi bất giác lại nhìn Hoàng Bác, gương mặt ửng đỏ, kê sát tai Bành lão phu tử khẽ nói :

- Không có gì, con chỉ muốn đến nói chuyện với thầy. Hòa thượng ấy là ai? Sao lại đánh lộn với Thiên Phong đạo trưởng vậy?

Bành lão phu tử nói :

- Hòa thượng ấy là Bách Không đại sư. Tuyền nhi, con biết võ công, xem ai sẽ đánh thắng chứ?

Tuyền nhi lắc đầu, mày liễu nhướng lên nói :

- Con không có biết, tại sao họ lại đánh nhau kịch liệt như vậy?

Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm bất chợt quay đầu lại, phát hiện Tuyền nhi đang đứng phía sau Bành lão phu tử, mắt chàng liền quét ra luồng ánh sáng yêu thương, gật đầu kêu nàng :

- Tuyền muội, đến bên này nè.

Tuyền nhi vẫn ra vẻ không nghe lời gọi, hai mắt chăm chăm nhìn sân đấu.

Bành lão phu tử liền nói :

- Tuyền nhi, Thiếu bảo chủ đang gọi con, qua bên đó đi.

- Thấy mà ghét, con không đi đâu.

Nàng thoáng ném mắt nhìn Hoàng Bác, quay người nhanh chóng vào ngõ cửa nhỏ phía trái Vô Song thính.

Bành lão phu tử chỉ còn biết cười gượng với Thiếu bảo chủ, Âu Dương Thừa Kiếm cũng tự nhướng mày kiếm cười gằn, nhìn về phía sân trường.

Lúc này hai người trên sân đấu lại đối nhau một chưởng, lần này Bách Không đại sư lùi hơn nửa bước, hình như bắt đầu yếu dần.

Một chưởng của Thiên Phong đạo nhân chiếm được thượng phong, tinh thần phấn chấn liền hô một tiếng, vận đầy chân khí, một chưởng vung ra.

Bách Không đại sư cũng hú lên một tiếng, Ban Nhược thần công phát ra, thẳng tay phải xuất ra một chưởng.

“Rầm”, Bách Không đại sư lại lùi hơn nửa bước.

Hoàng Bác trầm nhủ: “Tại sao đường đường một vị Chương môn Thiếu Lâm mà lại không thắng nổi Thiên Phong đạo nhân của phái Bồng Lai, thật là đáng tiếc”.

Thật ra Hoàng Bác không nghĩ đến Bách Không đại sư vì bị vây hãm trong Đào Hoa trận gần tháng nay, hàng ngày chỉ ăn quả đào duy trì thể lực, nên nguyên khí đã thất điều, lúc này lại ác đấu với Ngũ Độc giáo chủ. Dù cho công lực cao cỡ nào đi nữa cũng bị chiết khấu và giảm đi nhiều.

Thiên Phong đạo nhân thấy đã nắm phần thắng trong tay, nên đã lộ vẻ cười kiêu ngạo, nói :

- Thiếu Lâm chương môn à, đây là chương cuối cùng đây.

Hắn vừa nói xong, bỗng cảm thấy dưới chân có một luồng khí quái lạ như vòng xoáy, tâm thần sơ xuất liền bị sức xoáy này cuốn tới một bước.

Bách Không đại sư chớp nhoáng ra tay, một chương vung tới trước ngực Thiên Phong đạo nhân, đồng thời hô lên :

- Ngươi cũng tiếp chương cuối cùng của lão nạp đây.

Thiên Phong đạo nhân không ngờ rằng công phu của Bách Không đại sư lại thần kỳ như thế, khi thân hình bị xung tới một bước, chân lực toàn thân đã bị tiết đi, muốn vận liên nội lực ra để đỡ cũng đã muộn, trong tình huống nguy kịch liền liều mạng vung cả hai tay hóa chương thành trảo, móc đến đầu đối phương.

Nhưng cú liều mạng này chẳng hiệu nghiệm gì, vừa xuất chiêu liền bị chương phong của đối phương đánh trúng trên tay trái, chỉ nghe “rắc”, thân hình của hắn loạn choạng tháo lui mấy bước và tay trái đã xụi xuống.

Thiên Phong đạo nhân nổi nóng tột độ chửi lớn :

- Lão đầu trọc kia, không ngờ ngươi lại hạ lưu thế này.

Bách Không đại sư tuy cảm thấy lạ lùng, khi đối phương chuệch choạng bước tới, nhưng khi nghe đối phương mắng chửi mình dùng thủ đoạn hạ lưu liền cảm phần nói :

- Đạo trưởng nhất phái chi tôn, lời nói sao quá đáng, không e vỗ lâm chê cười hay sao?

Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm bỗng muốn đứng bật lên. Đông Kiếm liền lắc đầu khẽ nói :

- Nể mặt Thiên Phong đạo nhân, cứ để vì phụ, con chi chờ chặt đầu lão trọc kia là được.

Sau khi dứt lời, liền phát ra một tiếng cười giòn, bước xuống sân nói với Thiên Phong đạo trưởng :

- Đạo trưởng, cứ nghỉ cho khỏe, để lão phu độ sức với Thiếu Lâm thần công xem.

Hoàng Bác thấy vậy thầm than rằng: Bách Không đại sư chắc là khó bảo tồn mạng sống rồi.

Chỉ thấy các Hắc Bính kiếm sĩ và các kiếm sĩ chưa nhập môn ai ai đều trông ngóng, tỏ vẻ hớn hờ.

Thì ra số kiếm sĩ này tuy vào bảo có trước có sau, nhưng có nhiều người chưa từng vào đến Trung viện bao giờ, và cũng chưa từng thấy mặt Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách. Nay thấy Bảo chủ đích thân xuất chiêu, thật là điều may mắn cho họ, nên ai ai cũng vui mừng hẳn lên.

Đang lúc Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách khách đi đến giữa sân, bỗng...

“Choang, choang, choang”, tiếng chuông xa xa từ dưới chân núi vang lên.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh sắc diện căng thẳng, đứng dậy nói :

- Ngoại viện có người xông vào bảo.

Âu Dương Trường nhưng mảy nói :

- Lưu thái giáo xuống xem sao, nếu người đến đủ khả năng thì dẫn lên núi.

- Dạ.

Nhất Kiếm Thất Hồn Lư Bách Thọ vâng lời, nhún người bay đi từ nguyệt môn phía đông.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách quay mình đứng đỉnh đỉnh cười nói với Bách Không đại sư :

- Thì ra đại sư phụ thân hoài tuyệt kỹ, nếu đỡ được năm chiêu của lão phu, Phách Thiên Long ngươi có quyền dẫn đi.

Bách Không đại sư tinh thần phấn chấn, cười giòn giã nói :

- Lão phu tự biết không phải là địch thủ của thí chủ, nhưng nếu không đỡ được năm chiêu thì tùy thí chủ xử lý.

Đông Kiềm cười lạnh nhạt nói :

- Đó là chuyện đương nhiên, người xâm nhập bồn bảo, tội bất khả dung tha. Lão phu nề người là Chương môn một phái, đây đã là phá lệ rồi đó, hãy cẩn thận.

Vừa dứt lời, vung lên một chương cắt ngang ra. Bách Không đại sư đâu dám xem thường, vung lên Ban Nhược thân công hóa vào Bách Bộ thần quyền, vung tay đâm thẳng vào vùng bụng đối phương.

Một chiêu vừa công ra, bỗng phát giác trên mình đối phương phát ra một nguồn cương lực mạnh vô biên, che phủ xung quanh, chiêu thức chỉ xuất được một nửa thì không thể tiếp tục nữa.

Đông Kiềm khẽ cười một tiếng, tay phải nhứt trầm nhứt bổng, đột ngột vươn dài năm thước, chọt vào huyệt Thiên Đình của Bách Không đại sư.

Chiêu thức diệu kỳ chớp nhoáng, xuất quỷ nhập thần, đối phương khó mà đỡ được.

Bách Không đại sư tuy là Thiếu Lâm nhất phái chi chủ, nhưng vẫn chưa từng thấy qua công phu như thế này, buộc vội biến chiêu né tránh, trong lòng vừa cảm thấy vô cùng kinh hãi, hèn gì Âu Dương Trường tự cao tự đại như thế, võ công của hắn quả nhiên lợi hại. Nếu như ngày thường mình đỡ hắn hai ba chục chiêu thì không vấn đề gì, nhưng hiện giờ chân lực đã bị hao tổn quá nhiều... Hừ, hôm nay chắc là kiếp số đã tới, nếu lão nạp mà ra đi thì Thiếu Lâm nhất phái chắc phải là...

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên hô to một tiếng, song chương vung ra, phía trái móc vai, phía phải hướng về ngực đối phương đâm tới, liều mạng tấn công.

Phải biết rằng võ công nhất đạo không thể nào miễn cưỡng được, song chương của Bách Không đại sư vừa vung ra liền cảm nhận sức đàn hồi của cương lực khắp mình đối phương, kinh lực vừa cương vừa nhu, liền ép mình lui ra hai bước.

Đông Kiềm vẫn ung dung dùng tay phải xuất ra năm luồng chỉ phong, cười giòn nói :

- Chiêu thứ ba, đại sư phụ xin lui bên phải ba bước.

Quả nhiên Bách Không đại sư bị ép lui về phía phải ba bước liền.

- Chiêu thứ tư, lui bên trái ba bước.

Bách Không đại sư đôi mắt ửng đỏ, cố gắng chống đỡ, nhưng kết quả vẫn bị đối phương ép lui phía trái ba bước.

Đông Kiềm liên miên xuất chương, tức thì chương phong đã phủ khắp chung quanh.

- Chiêu thứ năm. Trúng!

Bách Không đại sư nộ gấp kinh tâm, sử dụng hết kinh lực toàn thân, vung vẩy vung cả song chương hướng về phía đối phương.

Đây là cú đánh cuối cùng bằng mấy mươi năm công lực của Bách Không đại sư, quan hệ đến sự sống còn cá nhân và vinh nhục tồn vong của phái Thiếu Lâm.

Không ngờ hai chương cùng vung ra, liền cảm thấy sức chương lực vô cùng mãnh liệt của mình như đá rơi xuống biển, không bờ không bến, trong lúc đang giật mình, “rầm” vai trái đã bị trúng một chiêu.

Đông Kiềm nhún mình lui về phía sau, an nhàn đứng yên, khẽ cười nói :

- Đại sư phụ, năm chiêu đã mãn, người đã thua rồi.

Bách Không đại sư vẻ mặt đầy bi phẫn, ngược mắt lên nhìn bầu trời, đột nhiên trở tay, một chương đánh vào thiên đình của mình.

- Khoan đã.

Trong tiếng hô lớn, mọi người như bị hoa mắt, phảng phất thấy Đông Kiềm phóng bay một vòng quanh Bách Không đại sư, khi định thần thì Đông Kiềm đã đứng về chỗ cũ, Bách Không đại sư cánh tay xụi xuống.

Ánh mắt như phóng ra hai luồng điện của Đông Kiềm cười lạnh lùng :

- Đại sư phụ không thực hiện lời hứa phải không?

Bách Không đại sư gân xanh nổi lên, mặt mày mờ hôi đầm đìa, giọng cười thâm trầm :

- Ngoại trừ cái mạng của lão nạp, thí chủ còn muốn gì nữa?

Giương mặt đóng băng của Đông Kiềm thoáng lại trở nên hiền hòa, nói :

- Con kiến còn ham sống, đại sư phụ sao lại gấp muốn chết chứ?

Bách Không đại sư cười phá lên :

- Ha ha ha... hay là Âu Dương thí chủ có tấm lòng bồ tát, lão nạp thật là bái phục.

Vẫn bằng giọng nói hiền hòa, Đông Kiềm nói tiếp :

- Bây giờ đại sư phụ vẫn còn đường sống, nhưng mà muốn sống hay muốn chết thì tùy vào đại sư tuyền chọn mà thôi. Một là, phái Thiếu Lâm của người ruộng bỏ thành kiến môn hộ, cùng Vô Song bảo chúng tôi hợp tác. Hai là, bằng cái đầu của đại sư phụ.

Không cần nghĩ ngợi, Bách Không đại sư buột miệng trả lời :

- Lão nạp chỉ chịu biện pháp thứ hai của Âu Dương thí chủ mà thôi.

Đông Kiềm lạnh nhạt hỏi :

- Đại sư phụ không ngại chết à?

Bổng Bách Không đại sư trở nên trang nghiêm :

- Lão nạp theo Phật cả đời, cái chết có gì đáng sợ chứ?

Đông Kiềm không nói một lời, xoay mình về phía sau án hồng, bảo con :

- Thừa Kiềm, con xuống biểu diễn Xuất Chiêu Nhất Kiếm

Âu Dương Thừa Kiềm đứng dậy, đi đến giữa sân, đứng cách Bách Không đại sư ba trượng, dáng vẻ như cha của mình, khẽ cười nói :

- Đại sư phụ nếu cảm thấy sợ, có thể xoay mình cũng được.

Bách Không đại sư điềm nhiên thẳng đứng, đơn chưởng chấp tay giữa ngực, khẽ nói :

- A di đà phật, tiểu thí chủ nếu không ngại thì cứ xuất kiếm thôi.

Âu Dương Thừa Kiềm bỗng tháo lui một bước, tay phải vừa vịn vào chuôi kiếm..

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hoàng Bác đã không thể dằn lòng, đang muốn xả thân nhảy ra ứng cứu. Đột nhiên từ phía bên phải một cánh tay run rẩy nắm lấy Hoàng Bác. Biết là Bành lão phu tử, vừa nghe lão ta hoảng hốt nói với mình.

- Điền tiểu hiệp.... đây... là giết người đó.

Câu nói chưa dứt, chỉ thoáng thấy ánh kiếm chớp lên, định thần lại thì Âu Dương Thừa Kiềm đã vất kiếm lên, như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Nhìn lại vị Thiếu Lâm chưởng môn ngoài ba trượng vùng cổ máu tuôn là chẳng nhưng vẫn đơn chưởng chấp giữa ngực, đứng yên bất động.

Lát sau, Âu Dương Thừa Kiềm vẫn thấy Bách Không đại sư đứng yên không ngã, liền vung tay một chưởng, chỉ thấy thi thân của Bách Không đại sư ngã đổ, một cái đầu máu đầm đìa đã lăn ra xa ngoài hai trượng.

Ngay lúc này :

- Khi, khi, khi..

Một giọng cười như đười ươi từ ngoài xa hơn mười trượng vang đến.

Hoàng Bác nghe tiếng đã biết là ai đến rồi, thầm nhủ: “Tên lão ma đầu này, người đến đã quá muộn. Ôi, nếu hấn vạch tẩy mình tại đây thì mình sẽ ra sao?”

Trong tiếng cười quỷ khốc thần sầu, hai bóng hình từ ngoài cửa hình bán nguyệt xông vào.

Phía trước là Nhất Kiếm Thất Hồn Lư Bách Thọ, hấn tay cầm kiếm chuôi trắng, như bị ma bắt hồn vậy, chuệnh choạng chạy vào sân, phía sau chính là Nam Thiên Độc Thủ Ma Phác Sa Lâm, hấn theo sau Lư Bách Thọ chừng hai bước như mèo vờn chuột, cười hô hô nhảy vào.

Khi hấn nhìn thấy ngay giữa sân có một thi hài vụn áo cà sa không đầu, gương mặt xấu xí của hấn liền động lại tiếng cười, nhún mình nhảy bước năm

trượng, nhìn kỹ cái đầu rồi ngược mặt lên, tỏa ánh mắt hung tợn, lớn tiếng hỏi :

- Ai đã giết Thiếu Lâm chương môn?

- Tôi.

Đứng trước các Hắc Bính kiếm sĩ, Âu Dương Thừa Kiếm thần nhiên trả lời.

Nam Thiên Độc Thủ Ma xoay mình nhìn thẳng Âu Dương Thừa Kiếm tỏ vẻ không tin.

- Là ngươi? Đề lão phu thử thử xem.

Độc thủ vung lên, nhẹ nhàng cách không xuất đi một chương.

Âu Dương Thừa Kiếm chẳng biết lợi hại đang muốn nghênh chương chống đỡ, bỗng nghe Nhất Kiếm Thất Hồn Lư Bách Thọ hốt hoảng hô lên :

- Thiếu bảo chủ, lui nhanh.

Nghe vậy, Âu Dương Thừa Kiếm trong khoảnh khắc đã lui về sau ba trượng, chỉ nghe tiếng kêu của các Hắc Bính kiếm sĩ phía sau bốn trượng thảm thiết kêu lên. Trong nháy mắt đã có bốn kiếm sĩ rơi xuống đất tuyệt mạng, còn năm người khác thì như kẻ uống rượu say, thân hình chệnh choạng muốn té ngã. Trong lòng thấy kinh hãi, liền tháo lui ba trượng, rút ra Thất hồn kiếm nghênh thân chờ địch.

Nam Thiên Độc Thủ Ma vẫn ngang nhiên như chẳng thấy gì, bất chợt xoay mình thoáng nhìn Hoàng Bác nhẹ răng cười một cái, tay chỉ hai người đang ngồi yên là Bạch Mục Ma và Hắc Đầu Lâu, cười như đười ươi nói :

- Hèn chi lão phu cứ tìm mãi không gặp, thì ra Hắc Bạch song ma các ngươi trốn ở đây hóng mát. Hi hi, bạn cũ đến rồi mà các ngươi vẫn còn yên vị, oai phong quá nhỉ?

Bạch Mục Ma và Hắc Đầu Lâu liền nhảy xuống sân, đứng hai cánh vây hãm Nam Thiên Độc Thủ Ma nhìn kỹ hồi lâu. Hắc Đầu Lâu với giọng nói khàn khàn :

- Tôn giá nếu là quen biết lão phu hai người, chắc không phải kẻ vô danh chứ?

Nam Thiên Độc Thủ Ma vuốt tóc cười ha hả nói :

- Các ngươi ngắm này giờ chẳng nhìn ra lão phu sao?

Bạch Mục Ma đôi mắt tròn trắng lên :

- Lão phu thật nghĩ không ra nhân vật nào như ngươi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma vẫn bình thản, khàn nhẹ hai tiếng, nhún vai nói :

- Ngày xưa võ lâm có câu truyền khẩu “Nhất lão, Nhị kỳ, Tam ma, Tứ sát”, các ngươi nghĩ xem lão phu đây là ai chứ?

- Chẳng nhẽ ngươi là lão Phác?

Nam Thiên Độc Thủ Ma khẽ cười gật đầu.

Hắc Đầu Lâu thấy lạ :

- Nam Thiên Sắc Ma, ngươi sao lại trở nên như vậy?

Câu nói Nam Thiên Sắc Ma vang lên như là một tiếng sấm sét, mọi người đều trở mắt nhìn vào một tên ma đầu số một đã thất tung hơn bốn mươi năm nay.

Giương mặt như đóng băng này giờ của Âu Dương Trường chợt hừ một tiếng lạnh nhạt, ánh mắt tỏ vẻ hung bạo, đứng sau án hồng nói :

- Ai là Phác Sa Lâm hãy quay mình lại coi.

Tiếng nói không lớn, nhưng mỗi câu chữ đều giòn giã, rúng động lòng người.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nghe tiếng gọi, thoáng qua nụ cười lạnh nhạt trên khóe môi, vẫn an nhàn nói với Hắc Bạch song ma :

- Lão phu trở nên như vậy thì chẳng giống là “Ma” hay sao? Hi hi, không ngờ cả ba võ lâm bại hoại như tụi mình cũng sống dai chứ. Các ngươi có gặp qua Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh không?

Bạch Mục Ma liền nói :

- Lão Phác, chúng tôi cũng đang truy tìm Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh, trước mắt tôi giới thiệu cho ngươi biết Nhị Thế Kiếm Thánh...

Nam Thiên Độc Thủ Ma mặt mày tím ngắt, hừ một tiếng hỏi :

- Cái gì mà Nhị thế Kiếm Thánh chứ? Lếu lếu.

Hắc Đầu Lâu liền nói khề rằng :

- Lão Phác, đừng quá ngang tàng, ngươi không phải là địch thủ của hắc, hắc...

Nam Thiên Độc Thủ Ma nổi giận quát :

- Hắc làm sao? Chỉ khí của Hắc Bạch song ma các ngươi đi đâu hết rồi?

Đoạn hắc chuyển mình chỉ thẳng vào mặt Đông Kiếm quát :

- Ngươi là Đông Kiếm à? Xuống đây để lão phu lượng xem.

Hắc Đầu Lâu cười nhạt nói :

- Lão Phác, cho ngươi sĩ diện không lấy, muốn ăn đòn rồi mới chịu hay sao?

Nam Thiên Độc Thủ Ma đang muốn trả lời, chỉ thấy Đông Kiếm đã đi đến, sắc mặt lạnh lùng, cười nhạt nói :

- Phác Sa Lâm, chắc ngươi đã uống nhầm thuốc hay sao, dám đến đây để phá đám hả?

Với giọng cười đười ươi, Nam Thiên Độc Thủ Ma quát :

- Tiểu lão nhi, lão phu nghe nói ngươi chiếm liền sáu nhiệm kỳ Thiên hạ Vô Song Kiếm bảo tọa, thì muốn độc bá vô lâm, cho nên lão phu muốn đến đây để thử cân lượng ngươi thử xem sao?

Ném mắt nhìn khinh bỉ về hắc, Đông Kiếm nói :

- Lão phu cũng nghe nói ngươi cũng có chút ít tiếng tăm hồi bốn mươi năm trước, nhưng hôm nay lão phu vẫn có thể chặt cái đầu chó của ngươi ra để tế kiếm của bốn bảo.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười như đười ươi nói :

- Không ngờ tiểu lão nhi ngươi có tài nói láo thật, phải biết là cở nhân vật niên kỷ như ngươi lão phu đã từng gặp qua, tay chân cũng cứng thật, nhưng vẫn còn hơi kém đó.

Đông Kiếm thoáng biến sắc diện :

- Ô, ngươi đã từng gặp ai?

- Nam Quyền Đái Lập Ông.

- Ngươi thắng rồi đó à?

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười nói :

- Lão phu đây không muốn nói thêm, nhưng hắc chỉ có nước chịu đòn thôi.

Đông Kiếm cười nhạt, nói :

- Như vậy cũng là câu nói lúc này. Lão phu phải chặt cái đầu của ngươi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma “hừ” một tiếng nói :

- Để đánh rồi hãy nói cũng chưa muộn tiểu lão nhi à.

Đông Kiếm ngược mắt lên nhìn bầu trời khề nói :

- Ngươi sử dụng binh khí gì?

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười khẩy nói :

- Lão phu bình sanh qua biết bao trận mạc, ngươi có khi nào nghe nói ta dùng binh khí chưa?

Đông Kiềm gật đầu, quay qua con trai hấn nói :

- Thừa Kiềm, mang kiếm tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vân Hải Nguy Hiểm

Âu Dương Thừa Kiềm vung tay thấy ra Thất Hồng kiếm, và Hắc Bạch song ma lui ra ngoài bảy tám trượng.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách chụp lấy kiếm trên tay, vung tay, mũi kiếm vung lên thành một vòng cung nhỏ, hai luồng kiếm khí thoáng chớp lên trời.

Vị kiếm thuật kỳ tài đương đại này, chỉ nhẹ nhàng vung kiếm lên đã thể hiện mức cao siêu kinh hồn của kiếm thuật.

Hắn không thủ thế, chỉ tùy tiện đứng tại chỗ, ánh mắt lóe sáng ném nhìn Nam Thiên Độc Thủ Ma, nhỏ nhẹ nói :

- Phác Sa Lâm, lại đây.

Từ ba ngày trước đánh một trận với Nam Quyền, Nam Thiên Độc Thủ Ma đã biết nhân vật trong đương kim Ngũ Kỳ không phải là người dễ dàng đánh thắng, bây giờ nhìn thấy khí thế của Đông Kiềm, đã biết đối phương đã luyện đến đả thương người ngoài bách bộ bởi kiếm khí, và với cây kiếm chuôi đỏ trên tay, vung nhẹ đã rung lên bảy đường ánh kiếm, chắc cũng không phải là phạm khí, nên trong lòng chẳng dám khinh địch, độc thủ vận đầy chân khí quát lên :

- Tiểu lão nhi, lão phu tới thiểu cũng lớn hơn ngươi ba chục tuổi, ngươi còn muốn lão phu ra tay trước hay sao?

Đông Kiềm cười ha ha nói :

- Không sai, lão phu nhường cho ngươi vài chiêu cũng được thôi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nghe nói vậy thì vô cùng phẫn nộ, trở mặt vẻ hung tợn, hét lên một tiếng, nhảy vung lên trước một chiêu Tam Dương Khai Thái, điểm tới Phân Thủy, Cự Quan và Hòa Cái tam huyết trước ngực đối phương, chỉ phong như mũi tên, thật là mãnh liệt.

Đông Kiềm cũng vang lên một tiếng giòn giã, bước tới một bước. Thất Hồng kiếm trên tay vung lên ánh kiếm bảy màu hình vòng cung như sóng biển cuộn cuộn, trong màn ánh kiếm vung ra ba đường kiếm chớp nhoáng, đó chính là chiêu Điện Xà Thố Tín trong Thiểm Điện thập tam kiếm, mỗi một kiếm đều hướng đúng chỗ hờ sau khi xuất chiêu của đối phương.

Nam Thiên Độc Thủ Ma trong lòng kinh hãi, cảm nhận ba kiếm của đối phương nơi mũi kiếm khắp nơi mũi kiếm sắp đến đều cơ hồ công phá cang khí hộ thân của mình, liền xoay mình bước tới hai bước, độc chương xuất chiêu Ngũ Chước Lục Yển liên hoàn điểm tới đối phương.

Chỉ trong một chiêu Đông Kiềm cũng đã biết được đối phương đúng là địch thủ lợi hại nhất mà bình sanh đã gặp, không những chiêu thức ly kỳ tinh tuyệt, phản ứng mãnh liệt, kể cả nội công cũng cao hơn mình một bậc.

Nghĩ đến đó, hùng tâm bộc phát, không lùi lại tiến, Thiểm Điện thập tam kiếm liên hoàn xuất ra, trong nháy mắt đã điểm bảy tám kiếm.

Hai vị cao nhân tuyệt thế trong khoảnh khắc đã trao đổi hơn mấy mươi chiêu, mọi người trên sân đều cảm thấy đó là trận ác chiến kịch liệt nhất từ trước đến nay họ mới được thấy.

Đôi bên đều sử dụng chiêu thức của mình, chỉ thấy trong sân còn lại hai bóng hình càng xoay chuyển càng nhanh. Bóng chương ánh kiếm đôi thay trùng điệp, đã hơn năm mươi mấy chiêu mà chưa có bên nào chiếm được ưu thế cả.

Hoàng Bác ngồi nhìn từ xa, tổng lòng say mê và càng kinh ngạc hơn, là vì khi Sanh Tử huyền quan của mình đã được đã thông, thị lực có tiến bộ rất nhiều. Lúc này mặc dù hai vị cao nhân kỳ tài đang xuất chiêu nhanh chóng vô cùng, nhưng mỗi một chiêu thức mình vẫn nhìn thấy được rất là rõ, cảm giác mỗi chiêu thức đều kỳ diệu vô song, đều đáng cho mình suy gẫm. Điều kinh ngạc là lúc này đôi bên đã không dễ tự tách rời ra được, ai sống ai chết vẫn là con số ẩn, không ai có thể suy đoán được cả, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng đủ thí mạng tại chỗ. Nhưng nhìn lại Hắc Bạch song ma và Âu Dương Thừa Kiềm thì thật họ chẳng tỏ vẻ khản trương gì cả, như là Bảo chủ mình đã nắm chắc phần thắng vậy.

Hoàng Bác trầm nghĩ: “Chẳng lẽ Thiểm Điện thập tam kiếm có thể đánh bại Nam Thiên Độc Thủ Ma hay sao? Nếu không, sao họ lại thần nhiên đứng nhìn thế. Ừ, theo lẽ Đông Kiềm chỉ là một trong Ngũ kỳ đương kim võ lâm, về công lực chắc chỉ ngang ngửa với bốn người kia. Nam Quyền không thể

đánh thắng Nam Thiên Độc Thủ Ma, với hấn sao lại có thể...”

Đang suy nghĩ, bỗng nghe Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách phát ra một tiếng giòn giã, thân hình chọt bay cao năm trượng, trên không lộn người xoay mình, từ trên bay ngược xuống. Thất Hồng kiếm trong tay vung ra bảy màu, ánh kiếm rung động bất thường, hướng ngay đầu Nam Thiên Độc Thủ Ma ụp tới.

Hoàng Bác cảm thấy muốn nín thở, khăn trương đứng bật dậy.

Đây chính là chiêu sát thủ trong Thiểm Điện thập tam kiếm - Điện Lạc Tâm Liêu.

Bản thân mình đã từng giao đấu với Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương tại Hồng Nhĩ sơ hồi tháng rồi, lúc hấn phát ra chiêu sát thủ này, nếu không vì Nam Thiên Độc Thủ Ma lén đánh một lá trúc cứu mình, chắc rằng mình đã tuyệt mạng lúc đó rồi.

Chỉ thấy chiêu Điện Lạc Tâm Liêu lúc này do Đông Kiếm thi triển oai lực cực mạnh không thể tưởng tượng, màn kiếm bảy màu bao phủ cả chu vi bốn trượng, khó mà né tránh.

Nam Thiên Độc Thủ Ma mặc dù bị bao vây trong màn kiếm, nhưng vẫn chưa hề lung lay biến sắc, trong tiếng cười hung dữ, bỗng thân hình nghiêng cúi sát mặt đất, như rắn lượn bay, chỉ trong khoảnh khắc đã lượn ra ngoài màn kiếm.

Thân pháp nhanh chóng, nắm đúng thời cơ đều thật chính xác, thật là tuyệt vời.

Suýt chút nữa Hoàng Bác đã phải hoan hô lên, và mọi người trong sân đều trở mắt đứng như trời trồng, luôn cả Đông Kiếm cũng thu chiêu thoái lui, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Phải biết rằng chiêu thức Điện Lạc Tâm Liêu là chiêu binh sanh đắc ý nhất của Đông Kiếm. Trên võ lâm có thể công giải được chiêu này không phải là không có, nhưng nếu không lường trước cách hóa giải dù là Kiếm Thánh cái thế cũng không thể nào thoát thân được trong khoảnh khắc. Trong lòng thầm nghĩ: Lão ma đầu này đã bốn mươi năm tuyệt tích giang hồ, theo lẽ làm gì mà biết được kiếm pháp của Đông Kiếm chứ, nhưng thân pháp thoát thân ra phía ngoài của Nam Thiên Độc Thủ Ma như là nhắm ngay chiêu Điện Lạc Tâm Liêu của Đông Kiếm, đó mới là chuyện quái lạ.

Thật ra Đông Kiếm đâu ngờ rằng từ khi Nam Thiên Độc Thủ Ma thấy Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương sử dụng chiêu thức này hôm tháng rồi tại Hồng Nhĩ sơn, Nam Thiên Độc Thủ Ma đã suy nghĩ nhiều ngày mới nghĩ ra được cách hóa giải này.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nhận thấy Đông Kiếm tỏ vẻ hoài nghi, liền đắc ý cười khẩy nói :

- Tiểu lão nhi, ngươi còn chiêu nào đáng giá nữa chứ.

Sắc diện Đông Kiếm đã nhanh chóng trở lại bình thường, nham hiểm cười lên :

- Phác Sa Lâm, ngươi sống đến từng tuổi này mà lời nói sao ấu trĩ thế, lão phu thật là tiếc cho ngươi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nổi giận quát lên :

- Ngươi nói cái gì?

Đông Kiếm nói :

- Nói ngươi ấu trĩ.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nổi cơn thịnh nộ quát :

- Hừ, lão phu ấu trĩ thế nào?

Đông Kiếm cười khan nói :

- Ha ha ha... câu nói lúc nãy của ta ngươi đã quên rồi sao?

Nam Thiên Độc Thủ Ma chưng hửng nói :

- Lúc nãy ngươi nói gì?

Đông Kiếm trầm giọng :

- Nói là chặt cái đầu của ngươi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười khanh khách nói :

- Ngươi đã chặt được chưa? Tiểu lão nhi hả?

Đông Kiềm quát lớn :

- Bây giờ sẽ chặt đây... tiếp chiêu.

Vừa dứt lời liền vận thức, Thất Hồng kiếm hướng về Độc Thủ Ma điểm tới, luồng kiếm khí nhanh như sao sẹt, Độc Thủ Ma cũng cách không xuất chiêu, vận Bách Hoa Hương Hồn công chống đỡ.

Hình như Đông Kiềm đã biết lợi hại, thân hình tránh về bên phải hai trượng, đứng bên hông Độc Thủ Ma khoảng cách khoảng năm trượng, Thất Hồng kiếm trên tay vun vút như rồng bay phượng múa, như là hô phong hoán vũ chứ không phải là tiến công đối phương.

Độc Thủ Ma đang cảm thấy quái lạ, bỗng cảm nhận có một luồng kiếm khí lượn vòng trước cang khí bảo hộ của mình khắp toàn thân, trong lòng giật mình, liền bước ngang, chỉ nghe một tiếng “roạt”, cúi đầu nhìn lại chỉ thấy tay áo trống rỗng bên trái của mình bị tét đứt một đường.

Đang lúc này, Hoàng Bác cảm nhận Bành lão phu tử bên mình như rung động một cái, quay đầu nhìn lại, gương mặt của lão ta lộ vẻ kinh, nộ, bi, hi rất là phức tạp.

Nam Thiên Độc Thủ Ma bỗng ngửa mặt lên và hét lên tiếng cười giòn :

- Được lắm, không ngờ tiểu lão nhi nguoi luôn cả Du Long kiếm pháp của Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch cũng học được rồi.

Hoàng Bác như bị sét đánh, toàn thân rung lên, chỉ thấy Đông Kiềm thoáng đã thay đổi sắc diện, ánh mắt lộ vẻ hung tợn, bước lên phía trước, lại vùng kiếm giữa không trung cách không điểm tới phía Độc Thủ Ma.

Nam Thiên Độc Thủ Ma trong khoảnh khắc đã nhún mình phóng lên bờ tường, đứng lại nói.

- Tiểu lão nhi, Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch nhất mạch đơn truyền, nguoi là truyền nhân đời thứ mấy?

Đông Kiềm hậm hực tiến lên và liên tục phát ra hai kiếm, như muốn để địch thủ tử mạng.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nhún mình phóng lên hơn tám trượng, trên không lượn vòng phóng ra ngoài tường bay đi, vừa cười ha hả nói :

- Tiểu lão nhi, nếu nguoi đã học được Du Long kiếm pháp thì lão đây xin tạm cáo lui.

Đông Kiềm liền ra dấu với Hắc Bạch song ma và Âu Dương Thừa Kiếm cùng phóng mình rượt theo. Hắc Bạch song ma và Âu Dương Thừa Kiếm cùng phi thân rượt theo hướng Độc Thủ Ma.

Sân luyện võ trở lại sự im lặng..

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh quay lại nói khẽ với Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương điều gì, sau đó hướng về Thiên Phong đạo nhân ôm quyền nói :

- Xin chur vị an tọa, nếu Bảo chủ nhất thời chưa về kịp thì chúng ta cứ mở tiệc thôi.

Mọi người nghe vậy, đều đứng dậy vào trong đại sảnh, sau khi ngồi yên theo chức vị, Bành lão phu tử nói với Vạn tổng quản là hơi mệt xin phép cáo lui.

Hoàng Bác theo mọi người ngồi yên trong sảnh Vô Song chờ đợi, nghe trong bảo xôn xao bàn tán về Nam Thiên Độc Thủ Ma tái xuất võ lâm và ý định xông vào bảo của hắn ngày hôm nay, sau đó lại bàn tán về chiêu kiếm pháp mà Bảo chủ của họ lúc này đã thi triển tuyệt vời.

Đây là chuyện có thể sẽ rung động cả võ lâm, mà chính cũng là chuyện mà Hoàng Bác đang muốn biết, qua theo dõi, Hoàng Bác đã rõ việc Bảo chủ của họ học được Du Long kiếm pháp của Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch lúc nào thì họ cũng chẳng biết, và từ đó Hoàng Bác đã khẳng định việc mất tích của cha mình là có liên quan đến Đông Kiềm. Nói cách khác, cha mình chắc bị Đông Kiềm ám hại, bằng không Đông Kiềm tại sao lại học được Du Long kiếm pháp chứ? Và các Bạch Bính kiếm sĩ cũng chẳng hề hay biết?

Mọi người trong tiệc cùng chờ hơn canh giờ mà cũng chẳng thấy Bảo chủ của họ về. Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn tổng quản chỉ còn cách tuyên bố khai tiệc, đương nhiên vì không có Bảo chủ và Thiếu bảo chủ nên cuộc vui sớm tàn.

Hoàng Bác được bảo định đưa về phòng nghỉ, ngang qua thấy phòng của Bành lão phu tử đóng lại, nên trở về phòng mình bỗng nghe trong phòng Bành lão phu tử có người đang thầm khóc, đề ý mới biết là tiếng của Tuyền nhi.

Chỉ nghe cô ấy nói trong tiếng nức nở :

- Nếu hần... hần còn ép con nữa thì con chết cho hần coi.

Hoàng Bác hết hồn, sau đó nghe Bành lão phu tử “ừ” một tiếng :

- Tuyền nhi, tuổi con hãy còn nhỏ, sao lại nói như vậy?

Tuyền nhi nói trong tiếng khóc :

- Con không biết, chẳng lẽ phải đau khổ suốt cuộc đời sao?

Bà lão phu tử ta thán :

- Hừ, lão phu thấy Thiếu bảo chủ nhất biểu nhân tài, võ công lại cao, sánh duyên với con đúng là...

- Đừng nói nữa, thầy có biết nó ngang tàng thế nào không? Khi nó vui thì con cũng phải theo nó vui, khi không vui thì con cũng phải theo. Bảo con gả cho người như vậy, hừ, thà chết còn hơn.

- Lại chết nữa, Tuyền nhi, hôm nay con sao rồi?

- Sao rồi hả, được con nói mười hai tháng tới thì phải... thầy nói có tức chết hay không chứ?

- Hừ, nhanh như vậy?

- Phải rồi, theo thầy phải thế nào?

Trầm lặng hồi lâu.

- Tuyền nhi.

- Dạ...

- Thật tình con không muốn gả cho Thiếu bảo chủ à?

- Con nhất định không.

- Vậy, ngoài con đường chết, con có nghĩ ra cách khác không?

- Con không biết phải tính sao?

- Nghĩ kỹ coi Tuyền nhi à.

- Dạ... dạ... con trốn.

- Ừ.

- Lão phu tử, thầy nói con phải trốn đi đâu?

- Trên khắp giang hồ.

- Giang hồ ở đâu vậy?

- Hồi...

- Còn nữa, con chưa hề ra ngoài bảo lần nào, chắc lạc đường mất.

- Hồi...

- Lão phu tử, sao thầy cứ phải ta thán chứ.

- Tuyền nhi, con thật quá ngây thơ.

- Thì con không biết, thầy hãy chỉ dạy con đi.

- Chừng đó rồi hãy tính, khi con đã quyết định rồi thì lão phu sẽ bàn cụ thể với con... Nhưng mà, khi xảy ra chuyện đừng nói là lão bà nghe, bằng không...

- Nhất định con không nói, con nói là do mình nghĩ ra thôi.

- Được rồi, nhỏ tiếng một chút, coi chừng người khác họ nghe được thì nguy đó.

- Phải rồi, người ngồi kế bên thầy lúc này là ai vậy?

- Nó tên là Điền Lực, là người cứu Hàn thiếu gia về đó mà.

- Hừ, anh ta thật ngốc, nếu là con thì không cứu người xấu đâu.

- Cứu kẻ xấu, có lúc nào cũng có lý của nó vậy.
- Hi hi, lúc này anh ta cứ mãi nhìn con, thật là nực cười.
- Yêu điệu thực nữa, quân tử hiếu cầu mà.
- Con không chịu đâu, thầy cứ nhạo con hoài.
- Ha ha ha...
- Lão phu từ, đêm qua con nghe dương về bàn chuyện với anh họ, hình như không tin tưởng Điền Lực đó.
- Hừ, lão phu cho rằng Điền Lực là một thanh niên chất phác, con nghĩ có phải không chứ?
- Con... con không biết.
- Không kém đâu, lão phu không có gì giỏi, nhưng về xem tướng thì cũng có chút bản lĩnh, người này có trán cao, mắt phượng...

Hoàng Bác nghe muốn bật cười, thầm nghĩ: “Hay là lão nhi này se duyên với mình. Hừ, cũng tốt, muốn biết cha sống chết ra sao, mình có thể bắt đầu từ cô gái này...”

Nghĩ tới đây, liền nhỏ nhẹ mở cửa phòng, qua phòng kế bên cố ý ho lên một tiếng, sau đó nói :

- Lão phu từ có trong đó không?

Cánh cửa bật mở, Bành lão phu từ đứng trong cười ha hả nói :

- Ô, thì ra là Điền tiểu hiệp, sao bữa tiệc tan sớm thế, xin mời vào, xin mời vào.

Hoàng Bác thi lễ bước vào phòng, chỉ thấy Tuyền nhi ngồi cạnh giường, ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ô, lão phu từ có khách, tiểu tử tạm xin cáo lui.

Vừa nói xong, xoay mình muốn trở ra thì Bành lão phu từ cản lại, cười bảo :

- Điền tiểu hiệp đừng ngại, đây, để lão phu giới thiệu, đây là cháu gái của Bảo chủ Thượng Quan Thu Tuyền. Tuyền nhi, vị này là Điền tiểu hiệp, người đã cứu Hàn thiếu gia về đây đó.

Hoàng Bác mỉm cười ôm quyền nói :

- Xin chào Thượng Quan cô nương.

Đôi má Tuyền nhi ửng đỏ, cúi đầu thốt ra lời nói thật khẽ :

- Chào Điền thiếu hiệp.

Bành lão phu từ cười nói :

- Điền tiểu hiệp có phải muốn tiếp ván cờ ngày hôm qua chứ?
- Lão phu từ nếu có hứng thú, tiểu tử đây sẵn sàng.

Sau đó lão, thiếu hai người ngồi đối diện đánh cờ, còn Tuyền nhi đứng bên xem, lúc đầu nàng còn e thẹn, sau đó thấy cờ đen vị vậy hăm khó thoát, trong lòng nóng lên, liền chỉ cờ cho Hoàng Bác đi, lộ vẻ quan tâm rất tự nhiên, không còn nghĩ đến chàng là người mà mình mới làm quen.

Hoàng Bác cảm thấy con người như láng láng lên tận mây xanh, không cần biết và nghĩ ngợi nữa, nàng chỉ nước cờ nào thì chàng chỉ theo đấy mà xuống quân, và đi được năm bảy nước cờ thì quân đen đã thật sự vào cõi chết.

Bành lão phu từ nhạo báng nói :

- Tuyền nhi, cờ đen đã hết đường rồi, xem con thế nào đây?

Tuyền nhi gương mặt đỏ lên, nói với vẻ không phục :

- Ai nói chứ, đây chưa hẳn là đường cùng mà.

Bành lão phu từ cười ha hả nói :

- Cờ trắng hạ nước này thì...

Đoạn ném con cờ trắng xuống cái “bặc”, Tuyên nhi hô lên :

- Ô, thầy mưu trí quá.

Hoàng Bác cười khê nói :

- Chẳng sao, xuống nước này chúng ta còn lối thoát.

Lúc này Bành lão phu tử đang trở mắt nhìn vào bàn cờ hồi lâu nói :

- Hay thật, phen này lão chắc khốn rồi, không được, hạ thủ bất hoàn.

Tuyên nhi đắc ý, tiếp lời Hoàng Bác :

- Ai mà ăn gian chứ? Do anh ta đánh với thầy chứ đâu phải con.

Bành lão phu tử “hừ” một tiếng, sau đó cười phá lên.

Tuyên nhi mặt ửng hồng, chu môi ném mắt nhìn Hoàng Bác rồi cũng cười phá lên.

Hoàng Bác cũng cười theo.

.....

Ba ngày đã trôi qua.

Cha con Âu Dương Trường và cả Hắc Bạch song ma vẫn chưa thấy về.

Trong ba ngày này...

Ngày thứ nhất, sau giờ học, giữa trưa Tuyên nhi đến phòng Bành lão phu tử chơi cờ với lão.

Ngày thứ hai đến sớm hơn...

Ngày thứ ba, tảng sáng Tuyên nhi đã đến và khiêu chiến cờ với Hoàng Bác.

.....

Sáng sớm ngày thứ tư, khi mặt trời vừa ló dạng và sương mù chưa tan, nàng đã lên dẫn Hoàng Bác ra phòng trọ, đến rừng hoa đào rong chơi.

Hôm nay, nàng vận chiếc áo chên màu đỏ tươi, càng rõ nét thể hiện thân hình yếu điệu của nàng, trên cổ nàng quấn một dải khăn mỏng màu trắng, nhàu nhót trong vườn hoa đào, như con bướm lá lướt, càng lộ rõ nét đẹp kiều diễm của nàng.

Tình cảm đôi nam nữ không ai có thể lường trước được, trong ba ngày ngắn ngủi, hai người đã thiết lập mối tình cảm thuần khiết, rất tự nhiên không mang tính miễn cưỡng tí nào.

Bản thân Hoàng Bác cũng không thể giải thích được, thoát đầu chàng chỉ muốn tiếp cận nàng để tìm tung tích của cha mình, nhưng đến nay, mặc dù ý định ấy vẫn chưa vứt bỏ, duy trong lòng chàng đã không còn toan tính là lừa dối với tình cảm đang phát triển chân thật này.

Nàng dẫn chàng xuyên qua rừng hoa đào, vòng quanh hồi lâu trên những con đường mòn, đến trước một cái thác nước thật trắng lẹ và hùng vĩ.

Thác nước từ tuyệt lãnh đổ xô xuống vực thẳm, qua những tảng đá lởm chởm. Tiếng thác đổ rầm rầm, từ xa nhìn thấy như một sợi dây xích màu trắng xóa, quang cảnh tuyệt đẹp như cõi thần tiên.

Tuyên nhi ra dấu với Hoàng Bác, mũi chân nhún nhẹ, lượn bay đến giữa tảng đá lởm bên phải thác nước, với thân hình nhẹ như phi yến, thành tựu tuy chưa bằng sáu bảy phần của Thiếu bảo chủ Vô Song bảo, nhưng so với hàng cao thủ võ lâm hiện nay cũng chẳng kém.

Hoàng Bác không dám sử dụng hết công lực, chỉ theo sau cô nàng với khoảng cách một trượng, phóng người đến thác nước lớn, vòng qua nhiều phiến đá gồ ghề lởm chởm, dưới tuyệt cốc xuất hiện một huyệt động chỉ vừa một người đi qua mà thôi.

Tuyệt nhìn chun người vô một mình, Hoàng Bác theo sau, trong động rất tối tăm, ẩn hiện chỉ thấy nhiều góc ngách, trên đỉnh động lâu lâu lại có nước rơi xuống, hạt nước lạnh giá làm lòng cảm thấy sáng khoái.

Ngoằn ngoèo đi hơn nửa canh giờ, bỗng nghe trong cùng vang lên như tiếng đàn, Tuyên nhi quay đầu lại hỏi :

- Huynh có nghe đó là tiếng gì?

Hoàng Bác nói :

- Chẳng lẽ có người đang đàn tranh?

Tuyền nhi thoáng cười nói :

- Ô, không. Đây là tiếng chảy của mạch nước ngầm, nhưng muội đã tìm lâu mà vẫn không thấy, huynh nói có lạ không?

- Vậy mình cố tìm xem.

- Thôi, tìm làm chi, muội dẫn huynh đến nơi này, bên ấy phong cảnh mới tuyệt.

Tuyền nhi đi lên phía trước, thạch động càng vào sâu lại càng rộng, đi hồi lâu địa thế lên cao từ từ, đi hơn nửa canh giờ, bỗng thấy phía trước tỏa ra những luồng sáng từ trên cao, đi thêm vài bước đã thấy sáng hẳn và đi ra ngoài hang động.

Thì ra đây là tuyệt đỉnh trên núi cao, chỉ cách cửa động chừng một trượng đã là vực thẳm, sâu không thấy đáy, đưa mắt nhìn chung quanh chỉ thấy những đám mây xanh theo chiều gió bay bổng trên bầu trời, ngay chính diện, xa xa có hai ngọn núi cao ngút trời, khí thế hùng vĩ nguy nga.

Tuyền nhi ngồi xuống tảng đá lớn đã bị xói mòn qua nhiều năm tháng, mang vết lõm ở giữa tảng đá, rồi vô cùng hứng thú nói với Hoàng Bác :

- À, huynh xem cảnh mây xanh bay bổng này đẹp chứ?

Hoàng Bác ngồi xuống bên cạnh nàng nói :

- Đẹp lắm.

Tuyền nhi cười phá lên, nói :

- Đẹp làm sao chứ?

Hoàng Bác ngược nhìn bầu trời nói :

- Đẹp vì quang đăng bao la, nằm trong hư vô.

Tuyền nhi gật đầu, nhìn bầu trời chẳng nói nên lời.

Hồi lâu, nàng vẫn không hé một lời, gương mặt xinh đẹp của nàng như đang tỏ vẻ buồn não u sầu, mà không còn nét hồn nhiên vui tươi nữa.

Hoàng Bác thấy lạ, thầm nghĩ: “Nàng có chuyện gì không được vui chăng? Ô, hôm ấy nàng khóc than với Bành lão phu tử, hình như Âu Dương Thừa Kiềm đã ép hôn nàng thì phải, nhất định là nàng buồn vì chuyện này, nhưng không biết nàng có can đảm rời Vô Song bảo hay không?”

Hoàng Bác khẽ gọi nàng :

- Thượng Quan cô nương.

Tuyền nhi “ừ” một tiếng, nhưng vẫn lặng thinh.

Hoàng Bác lớn tiếng

- Thượng Quan cô nương.

Tuyền nhi giật mình, như chợt tỉnh con mộng du, đôi mắt long lanh nhìn Hoàng Bác với vẻ ngạc nhiên.

Hoàng Bác cười ngây ngô nói :

- Thượng Quan cô nương, ở Tản Nhạn sơn nghe nói có một thiên trì (hồ lớn trên núi) cô có biết không?

Tuyền nhi nói :

- Thì ở ngay trên đỉnh đầu mình đó.

Hoàng Bác ngược mắt nhìn lên nhưng chỉ thấy mây bay mù mịt, ngoài ra chẳng thấy gì khác, đoạn nói :

- Thượng Quan cô nương, cô thường đến đây chơi à?

- Ừ, muội hình như ngày nào cũng đến.

- Ngày nào cũng đến à? Xem mây bay?
- Ủ, cũng như huynh nói lúc nãy, mây bay trong hư vô.
- Trong hư vô...
- Đó là cha muội và mẹ của muội..
- Hai bác hiện giờ...
- Đã chết rồi, khi muội vừa lên sáu.
- Cho tôi xin lỗi, tôi thật không nên hỏi.
- Không sao, ngày nào muội cũng có nhớ đến.
- Di dưọng của cô chắc đối xử với cô cũng tốt lắm hả?
- Rất tốt, tốt thiệt, cho muội ăn học, cho muội nơi ở, còn dạy cho muội võ công nữa.
- Ủa, nghe ý cô hình như là không được vui.
- Ồ, không. Muội rất vui đó chứ.
- Anh họ của cô chắc cũng đối xử tốt với cô chứ?
- Rất tốt, đúng vậy, tốt lắm chứ.

Đoạn Hoàng Bác thấy Tuyền nhi như là không thể chịu đựng nổi nữa, liền hỏi :

- Thôi mình nói chuyện khác vậy, cô xem..

Tuyền nhi đột nhiên ngắt lời :

- Không, đến lượt muội hỏi huynh chứ. Cha mẹ huynh vẫn khỏe hả?
- Đều khỏe, cảm ơn cô.
- Cha mẹ huynh chắc là yêu thương huynh lắm chứ?
- Đúng vậy.
- Cha mẹ mình không bao giờ ép mình làm những gì mình không thích. Có phải vậy không?
- Không sai, mẹ tôi... cha mẹ tôi chỉ nhắc nhở tôi, chứ không bao giờ ép tôi làm điều gì mà tôi không muốn.
- Vậy thì tốt quá rồi, huynh thật là hạnh phúc.
-
- Nghe nói huynh nhập bảo để học kiếm?
- Đúng vậy.
- Võ công của huynh không phải đã cao lắm rồi sao?
- Tôi còn kém lắm, hôm ấy Thiếu bảo chủ một kiếm chém bay đầu Chương môn Thiếu Lâm, nếu là tôi cũng chắc không đỡ nổi chiêu đó đâu.
- Hừ, muội là không thích thú gì về kiếm thuật lắm.
- Ồ, vậy cô thích những gì?
- Muội chỉ thích ngâm thơ, nhất là những bài thơ của Lý Hậu Chủ và Lý Thanh Chiêu.
- Ồ, những bài thơ ấy rất là náo lòng con người... chắc cô viết chữ đẹp lắm. Tôi có thể được xem cô viết hay không?
- Không đâu, muội còn yếu kém lắm, Bành lão phu tử mới viết đẹp đó.

- Cô thật quá khách sáo. Phải rồi, Bành lão phu tử có biết võ công không?
- Chắc là không đâu. Thầy muội học rất cao, đã từng trúng tuyển cử nhân đó.
- Phu tử là người ở đâu vậy?
- Thầy là người ở Khai Phong phủ, thầy đến đây khi muội mới mười tuổi.
- Vậy ngày xưa phu tử dạy học ở xứ nào?
- Kim Linh thành. Thầy do dựong của muội mời đến.

Hoàng Bác vẫn không thể dò hỏi được điều gì, trong lòng chàng buồn bã, nhất thời lặng thinh.

Nhưng khi bàn đến Bành lão phu tử thì Tuyền nhi trở lại tính hồn nhiên hoạt bát, nàng nở nụ cười nói :

- Chắc huynh cũng mến Bành lão phu tử phải không?
- Đúng đó, Bành lão phu tử rất là vui tính.
- Cái gì vui tính. Thầy muội là người hiền từ nhất trên đời.
- Bành lão phu tử rất là thương cô phải không?
- Ủ, nếu muội không đến đây thì chỉ đến bên thầy thôi.
- Vậy cô ở đâu?
- Muội ở trong Nội viện.
- Nội viện ở đâu vậy?
- Trước mặt huynh đó.
- Cái gì?

Tay chỉ hai ngọn núi cao ngút đằng xa, Tuyền nhi cười nói :

- Thì ở đằng kia đó :

Hoàng Bác ngạc nhiên :

- Ô, cao như thế à?

Tuyền nhi lại chỉ ngọn núi bên phải thấp hơn, nói :

- Đó là Thiên Giai phong, còn bên trái là Vô Song phong

Hoàng Bác ngạc nhiên :

- Chỉ ít cũng là năm ba chục trượng, làm sao mà qua được chứ?
- Muội nói với huynh, nhưng đừng lộ ra nghe.
- Đương nhiên rồi.
- Giữa Thiên Giai phong và Vô Song phong lơ lửng bất ngang bởi một cầu nối được làm bằng thép.
- Cầu nối? Nằm ngay chỗ nào?
- Trong hư vô xa xôi đó...
- Hèn chi tôi chẳng thấy gì.
- Nếu huynh có biết được cũng chẳng nhằm gì, dù cho huynh lên được Thiên Giai phong thì cũng không dễ đến được đoạn đầu của cầu nối.
- Tại sao vậy?

- Vì trên Thiên Giai phong có chín trận pháp.

Hoàng Bác chắc lưỡi nói :

- Nếu không biết được như vậy, thì khi vào chật chắc là xui thôi.

- Ngắt xiu? Còn đói cho đến chết đó.

- Từng có người lên mà bị đói chết không?

- Có, hồi sáu năm về trước, Xiêm Y lão nhân của Tây Thiên Mục sơn đã bị đói khát chết trong trận pháp trên Thiên Giai phong đó.

- Ồ, từng có người xông qua trận pháp mà đến được Nội viện không?

- Chưa từng có.

- Vậy nếu ai bị cầm cố trong Nội viện, chắc họ suốt đời cũng chẳng ra được.

- Đương nhiên rồi.

- Vậy có người bị cầm cố trong Nội viện không?

Tuyền nhi đang muốn trả lời, bỗng phía sau có giọng nói lạnh nhạt :

- Các người nói đủ chưa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nguy Biến Nhân Gian

Hoàng Bác hoảng hốt xoay mình, chỉ thấy Thiếu bảo chủ đã đứng ngay trước cửa động không biết từ hồi nào, tay khoanh trước ngực, lộ vẻ cười nham hiểm trên gương mặt, đang nhìn thẳng vào mình.

Trong tình huống này, Hoàng Bác biết việc bị hiểu lầm là khó tránh khỏi, một mặt vận công cảnh giác, sau đó đứng dậy ôm quyền cười nói :

- Thiếu bảo chủ đã về rồi à? Không biết truy kích Nam Thiên Độc Thủ Ma kết quả ra sao?

Tuyền nhi vẫn yên vị như không nghe thấy gì, đôi mắt vẫn nhìn lên bầu trời.

Âu Dương Thừa Kiếm khẽ nhún vai, cười nói :

- Không cần biết người đến bốn đảo với ý đồ thế nào, cũng bởi vì người cứu Hàn Chiếm Phi nhất mạng. Vô Song bảo chúng tôi vẫn rất cảm kích người, nhưng hiện tại, chúng ta sẽ gặp mặt tại bản viện (phòng trọ).

Nói xong, ném mắt thoáng nhìn Tuyền nhi, rồi xoay mình đi vào động.

Hoàng Bác trầm nghĩ một lát rồi nói với Tuyền nhi :

- Thượng Quan cô nương, xin tạm biệt.

Tuyền nhi ngược mặt u buồn, nói :

- Huỳnh muốn rời khỏi Vô Song bảo?

Hoàng Bác gật đầu, nói :

- Đúng vậy, ngoại trừ quý bảo không cho tôi rời khỏi, chắc cô cũng biết thái độ hiểu lầm lúc nãy của Thiếu bảo chủ chứ?

Tuyền nhi lại cúi đầu lặng thinh, gương mặt rất là thán nhiên kỳ lạ.

- Thượng Quan cô nương không cùng về chứ?

Tuyền nhi lắc đầu, chẳng nói một lời.

Hoàng Bác cảm thấy lạ, duy chỉ nói câu tạm biệt rồi quay vào trong động.

- Ê!

Hoàng Bác nghe tiếng kêu, dừng bước, quay mình lại hỏi :

- Thượng Quan cô nương có chi chỉ giáo?

Tuyền nhi trầm lặng hồi lâu, bỗng gương mặt ửng đỏ, mắc cỡ khẽ hỏi :

- Huynh chắc trở lại Vô Song bảo chứ?

Tự dưng Hoàng Bác cảm thấy rung động cả trái tim, vô cùng xúc động, nói :

- Nhất định là tôi sẽ trở lại.

- Hy vọng là huynh nói thật chứ?

Với gương mặt đầy vẻ kích động, Hoàng Bác nói tiếp :

- Tất nhiên, tôi rất cảm kích cô đã dành những niềm vui thanh thản trong những ngày tôi lưu lại quý bảo.

Tuyền nhi gương mặt ửng đỏ, khẽ nói :

- Chắc huynh còn nhớ đến muội chứ?

Không thể nén nổi niềm kích động trong lòng, Hoàng Bác buột miệng nói :

- Nhớ... nhất định là nhớ đến cô.

- Thôi thì tạm biệt huynh.

Nàng nước mắt rung rung không dám nhìn chàng. Và Hoàng Bác càng cảm thấy náo nức xúc động, nhìn nàng hồi lâu... cuối cùng chàng nói :

- Xin tạm biệt cô nương.

Rồi Hoàng Bác bước vào sơn động.

Sau khi về đến trung viện và bước vào phòng khách, chỉ thấy Vạn Sâm Thanh tổng quản đang đợi, khi thấy Hoàng Bác bước vào, Vạn Sâm Thanh liền quay mình vào trong gọi :

- Vương An!

Trong viện có tiếng văng và một bảo đỉnh từ trong bước ra, trên tay đang cầm một khay lớn đựng nhiều lạng bạc, đi đến đứng trước Vạn tổng quản.

Vạn Sâm Thanh nhận lấy cái khay đầy nén bạc, gương mặt nở nụ cười, nói :

- Đây là một ít lòng thành của bốn bảo với Điện tiểu hiệp, chẳng đáng là bao, mong Điện tiểu hiệp thu nạp.

Hoàng Bác cười thần nhiên, nói :

- Vạn tổng quản không cần như thế, tại hạ đây xin cáo biệt.

Vạn Sâm Thanh liền nói :

- Điện tiểu hiệp đừng hiểu lầm, bốn bảo không có ý như vậy...

Mây kiếm nhướng lên, Hoàng Bác lạnh nhạt nói :

- Vạn tổng quản không phải là người thiện tục, nếu mãi như thế không sợ bị võ lâm chê cười hay sao?

Gương mặt vàng chanh của Vạn Sâm Thanh bỗng ửng đỏ lên, ho khan một tiếng đáp :

- Nếu Điền tiểu hiệp đã quyết định rời khỏi bốn bảo, lão phu cũng không dám cưỡng lại, như vậy...

Hắn ta quay mình bảo với tên bảo đinh :

- Vương An, ngươi tiến đưa Điền tiểu hiệp xuất bảo...

.....

Sau khi Nhất Kiếm Kinh Thân Vạn Sâm Thanh thấy Hoàng Bác đã rời khỏi, liền quay vào Vô Song Thịnh bẩm báo với Âu Dương Thừa Kiếm :

- Thiếu bảo chủ, tiểu tử đó đi rồi.

Âu Dương Thừa Kiếm ngồi trên ghế thái sư, tay phải sờ cằm, lạnh nhạt nói :

- Hắn không có nói gì chứ?

- Dạ không, hắn cũng biết điều lắm.

- Hừ, nếu không phải gia phụ đã dặn dò, chắc hắn đã phải chết từ lâu.

- Bảo chủ dặn dò chỉ?

- Gia phụ nói tên tiểu tử này là kẻ gian, bảo ta về đây trước điều tra lai lịch của hắn.

- Kẻ gian?

- Không sai.

- Nhưng hắn cứu Chiêm Phi từ Thuần An về, làm sao mà giả được?

- Đó chỉ là dịp may thôi, hắn mà không cứu Chiêm Phi, cũng có thể tham gia Chiêu Anh đài để trà trộn vào đây.

Vạn Sâm Thanh cúi đầu tới lui, ngẫm nghĩ hồi lâu bỗng ngược mặt lên hỏi :

- Không biết hắn có phải là truyền nhân của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi hay không?

Âu Dương Thừa Kiếm nghe vậy giật thót cả người, mắt tỏ ra hai luồng sáng nói :

- Sao lại khẳng định được chứ?

- Lão Bốc hôm tháng rồi có tỷ đấu với một thiếu niên bị mất ở trên Hùng Nhĩ sơn, lão ta nói thiếu niên này đã sử dụng công phu độc môn của lão đạo Lung Tuyết.

- Lung Tuyết đạo nhân hình như chẳng có gây hấn gì với bốn bảo.

- Lung Tuyết đạo nhân là Lung Tuyết đạo nhân. Đồ đệ là đồ đệ, hấn với bốn bảo chẳng liên can gì, tại sao lại bị mất chứ?

- Ủ, đi mời Bốc giáo đầu đến hỏi xem.

Không bao lâu, Nhất Kiếm Ánh Huyết Bốc Mộng Dương đến cầu kiến.

Âu Dương Thừa Kiếm chào hỏi, mời ngồi rồi nói :

- Tổng giáo đầu vết thương đã đỡ nhiều chưa?

Bốc Mộng Dương trả lời :

- Khỏe nhiều rồi, thêm vài hôm nữa thì có thể cử động bình thường. Thiếu bảo chủ mới về đây à?

- Ủ.

- Bảo chủ rượt đuổi Nam Thiên Độc Thủ Ma chẳng biết có truy kịp không?

- Ma đầu ấy tay chân thật là lanh lẹ, rượt đuổi hai ngày vẫn chưa thể chặn hắn lại, nên gia phụ bảo tôi về trước để điều tra lai lịch của Điền Lực.

- Ô Điền Lực, bộ có gì không ổn à?

- Theo gia phụ nói là hôm trước Thiên phong đạo trưởng bại dưới tay Thiếu Lâm chương môn là do Điền Lực lên xuất chương giúp đỡ đó.

Vừa dứt lời, cả Bốc Mộng Dương, Vạn Sâm Thanh đều vô cùng kinh ngạc “ủa”. Cả hai đều đỏ ửng mặt lên, nhất thời chẳng nói nên lời.

Âu Dương Thừa Kiếm khẽ cười nói tiếp :

- Thật ra hôm đó cả tôi cũng không phát hiện được... Tổng giáo đầu hôm gặp tên thiếu niên bị mất tại Hùng Nhĩ sơn, theo ông hấn và Điền Lực có điểm nào giống hay không?

Bốc Mộng Dương lại ồ một tiếng kinh ngạc, trầm tư hồi lâu, nghiêm mặt nói :

- Về thân hình in là giống nhau, nhưng tiếng nói thì khác hẳn, giọng nói của tên thiếu niên bị mất hơi khàn khàn.

- Tiếng khàn có thể nguy tạo được.

- Hở thẹn thiệt, lão phu chưa từng nghĩ đến Điền Lực, hấn hiện giờ ở đâu?

- Đã bị tôi đuổi đi rồi, hừ, không ngờ hấn cả gan giao tiếp với em họ của tôi.

- Vậy...

- Tôi cho rằng như vậy chúng ta sẽ dễ dàng điều tra lai lịch của hấn hơn, hấn không thể trốn được đâu.

Nói tới đây, Âu Dương Thừa Kiếm lại hỏi Vạn Sâm Thanh :

- Tổng quản đã phái ai theo dõi chứ?

Vạn Sâm Thanh đáp :

- Tôi đã phái Hắc Hồ Ly Tướng Tử và Ứng Hồ Đại Kiệt đi, họ là lão giang hồ chắc là chẳng sơ suất gì đâu.

Âu Dương Thừa Kiếm nghe vậy đứng lên nói :

- Được, một lát nữa tôi sẽ đích thân theo dõi hấn. Tổng quản từ Bân viện trở về có thấy em họ tôi không?

- Dạ có, cô ấy hiện giờ chắc là ở trong phòng của Bành lão phu tử.

- Hừ, dạo này nàng đã thay đổi quá nhiều rồi.

- Cô ấy tuổi hãy còn trẻ, Thiếu bảo chủ đừng nên trách cô ấy.

- Tôi không trách nàng, nhưng mà...

- Đi thăm cô ấy đi, chắc hiện giờ cô ta đang buồn. Nhưng thiếu gia không được trách cô ta nhé, ha ha ha...

Âu Dương Thừa Kiếm đến Bân viện, chỉ thấy mình Bành lão phu tử ngồi ở trong vườn đang cắt tỉa hoa kiểng. Lão ta thấy Thiếu bảo chủ đi đến, liền đứng dậy nói :

- Ô, Thiếu bảo chủ về rồi đó à?

- Vừa về tới, em họ tôi có ở đây không?

Bành lão phu tử đáp :

- Cô ấy mới rời khỏi, nói là đến ngoài động Tiên Âm xem biển trời

Âu Dương Thừa Kiếm thoáng biến sắc diện, nói :

- Cái gì? Cô ấy mới từ đó về sao lại đi nữa?

Bành lão phu tử trở mặt hỏi :

- Vậy... vậy là chuyện thế nào?

Âu Dương Thừa Kiếm cảm thấy băng khuâng, liền nhún vai phóng mình bay đi.

Thấy vậy, Bành lão phu tử thoáng cười lên một cách khó hiểu, đang muốn ngồi xuống tỉa tiếp hoa kiểng, bỗng từ trên tường một bóng hình bay xuống. Tuyền nhi đã ôm một gói đồ đi đến nơi Bành lão phu tử và khẽ hỏi :

- Nhanh đi, con đã lấy được đồ của anh ta ra rồi.

Bành lão phu tử liền kéo Tuyên nhi đi nhanh vào phòng mình và đóng sầm cửa lại, không gian lại trở lại tĩnh mịch.

Chỉ một canh giờ sau, cửa phòng hé mở, chỉ thấy Bành lão phu tử đi cùng Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm từ trong phòng bước ra.

Hai người đi được một đoạn, chỉ thấy Thiếu bảo chủ bước đi và cử chỉ có vẻ không tự nhiên, Bành lão phu tử liền nói :

- Trời ơi, Thiếu bảo chủ à, ngài phải đi bước lớn chút nữa chứ.

Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm khẽ cười với hàm răng trắng xóa, rồi bằng những bước đi hùng dũng đi tiếp.

Bành lão phu tử gật đầu cười nói :

- Đúng vậy, cứ bước đi như thế, nhưng không được cười, phải tỏ ra đang nóng giận mới được... thôi, đi thôi, đừng chậm trễ nữa.

Âu Dương Thừa Kiếm hướng về Bành lão phu tử hành lễ rồi bước ra khỏi Bân viện,

Bành lão phu tử quay trở về phòng, mới vừa cởi áo dài xuống thì nghe ngoài Bân viện có nhiều tiếng xô xao, từ xa đến gần, liền mặc áo chỉnh tề, mở cửa ra xem chỉ thấy Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm sắc mặt bàng hoàng, thống lĩnh Bạch chuôi thất kiếm đi vào Bân viện.

Vừa thấy Bành lão phu tử lộ dạng liền hỏi ngay :

- Bành lão phu tử, em họ tôi thật đã đi đến Tiên Âm động hay sao?

Bành lão phu tử giả vờ kinh ngạc nói :

- Phải rồi, cô ấy không có ở đó à?

- Tôi đã tìm rồi, không có.

- Vậy chắc là về Nội viện rồi.

- Nội viện tôi đã tìm khắp rồi.

- Ủa, vậy thì là thật.

- Lúc nãy trước khi đi nàng có nói gì với Bành lão phu tử không?

- Cô ấy nói đi xem biển trời ngắm nhìn cha mẹ. Hừ, cô này cứ ưa thích nói và nghĩ những chuyện không thực. Lão đây cũng không để ý lắm, hay là cô ta kém suy nghĩ...

Nghe tới đây, Âu Dương Thừa Kiếm càng tỏ ra sâu thâm, với sắc mặt trắng bệch liền hướng về Thất Kiếm bảo :

- Đi, chúng ta xuống cốc tìm xem.

Nhất Kiếm Ánh Huyết Bốc Mộng Dương nghe vậy, cau mày trầm ngâm nói :

- Thiếu chủ, tuyệt cốc đó là nơi cấm địa của bốn bảo, đi không được.

Âu Dương Thừa Kiếm nghe vậy sượng mắt, cúi đầu nói :

- Tìm người quan trọng hơn, chứ biết sao bây giờ...

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh lắc đầu tiếp lời :

- Thiếu bảo chủ, xin ngài đừng quên lời nói của Bảo chủ: Bất cứ ai nếu tùy tiện xuống cốc đều phải chết.

Âu Dương Thừa Kiếm tay sờ cằm suy nghĩ hồi lâu, tuyệt nhiên nói :

- Chẳng sao, cứ do tôi chịu.

Vạn Sâm Thanh vẫn mặt mịch lắc đầu nói :

- Xin ngài hãy bình tĩnh, Thiếu bảo chủ tuyệt cốc đó rất là nguy hiểm.

Âu Dương Thừa Kiếm tỏ vẻ không vui, nói :

- Chỉ cần mình đừng đến gần quá nơi hấn ở thì có sao nguy hiểm chứ?

Bành lão phu tử liền phụ họa, nói tiếp :

- Đúng rồi, hiện tìm người là cấp bách, ở tuyệt cốc đó là ai đang ở vậy?

Âu Dương Thừa Kiếm chẳng trả lời câu hỏi của Bành lão phu tử, ném mắt nhìn Thất Kiếm bảo :

- Như vậy đi, bảy người các người chia ra đến khu núi tìm kiếm, để tôi xuống cốc một mình là được rồi.

Nói xong, liền vận công phóng người ra khỏi Bàn viện.

Bọn Thất Kiếm nhìn nhau cười gượng, cùng lúc phi thân phóng theo hướng Thiếu bảo chủ.

Nhìn mọi người đi mất hút, Bành lão phu tử gương mặt hiện vẻ thần thò, tay vuốt râu dài lẩm bầm :

- Tuyệt cốc? Cẩm địa? Nguy hiểm? Đừng đến gần hấn? Hấn là ai? Hay hấn là... hừ. Bảy năm chờ đợi, nay cuối cùng cũng tìm ra dấu vết, dù sao đi nữa mình cũng phải rời khỏi đây thôi...

Đoạn lão ta bước vào phòng đóng cửa lại, hồi lâu, khi cửa phòng mở ra, chỉ thấy một lão già có gương mặt vàng nhạt, vận áo màu xanh và hàm trên có bộ râu đen từ trong phòng bước ra...ấy, đó chính là Nhất Kiếm Tinh Thần Vạn Sâm Thanh.

Với bước chân nhẹ nhàng, hấn ta bước ra khỏi Bàn viện.

Bước ra khỏi Trung viện.

Ra ngoài Vô Song bảo đi mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Công Tử Chi Phấn

Chiều ngày hôm ấy, Hoàng Bác đến Lạc Thanh huyện thành.

Đào một vòng khắp đường phố chẳng thấy một nhân vật Cái bang nào, trong lòng lầy lẹ, giờ cũng xế chiều, liền đi vào một quán ăn.

Lúc này chưa đến giờ ăn tối, trên lầu không một thực khách, chỉ mình Hoàng Bác kêu đồ ăn thức uống độc ẩm một mình.

Vừa uống, Hoàng Bác vừa hồi tưởng lại những tình huống đã gặp mấy ngày qua trong Vô Song bảo, và không ngờ Đông Kiếm Âu Dương Trường lại tập được kiếm pháp của Kiếm Thánh là Du Long kiếm pháp, nhớ đến cha mình hiện nay sống chết vẫn chưa biết, trong lòng cảm thấy đau buồn vô tận, nên càng uống rượu nhiều.

Đang trong mấy phần no say, bỗng thấy từ dưới cầu thang có một đàn ông tuổi trạc bốn mươi, thân hình tầm thước bước lên.

Người này ăn vận như nhà doanh thươn, diện mạo chẳng có gì đặc biệt, duy nhất người chạy bàn theo sau lưng hiện vẻ thành khẩn a dua, người ngoài có thể biết ngay hấn từ tầm thước này nhất định là người có lai lịch.

Gã xác xược đi đến một bàn cách Hoàng Bác không xa ngồi xuống, sau đó lớn tiếng hỏi :

- Tiểu nhị, Trương Đại Bàng tôi hôm tháng ba năm ngoái có đến đây một lần mà ngươi vẫn còn nhớ, thật là có tầm mắt đó.

Tiểu nhị khúm núm nở nụ cười a dua nói :

- Hi hi, Trương gia, ngài muốn...

Hấn ta xua tay bảo :

- Nhanh lên, đưa vài món đồ ăn lên, ta ăn rồi phải lên đường ngay.

Tiểu nhị không dám lăm lờ, liền dạ dạ vài tiếng rồi chạy xuống lầu.

Không bao lâu, tiểu nhị đã bưng lên vài món ăn và bình rượu. Hoàng Bác nghe gã lẩm bẩm một mình :

- Ôi, chỉ một mình uống rượu giải sầu thật là buồn chán đi mất.

Hoàng Bác nghe vậy khẽ cười, đứng dậy ôm quyền nói với hân :

- Xin chào huynh đài, nếu không ngại thì chúng ta cùng bàn chung vui được chứ?

Gã tự xưng là Trương Đại Bàng nghe vậy, vui mừng trả lời :

- Được chứ, tứ hải giai huynh đệ mà, xin mời qua, xin mời.

Hoàng Bác qua bàn ngồi với hân ta, rồi quay đầu lại vận công dùng tay hướng về đồ ăn trên bàn mình hư không bốc, chỉ thấy đồ ăn trên bàn kia theo hướng tay bốc bay qua bàn, sau đó Hoàng Bác tiếp nhận đặt trên bàn.

Trương Đại Bàng thấy vậy vô cùng kinh hoàng, nói :

- Lão tiên gia, huynh đệ à, người biết phép thuật à?

Hoàng Bác khẽ cười nói :

- Đây là công phu chứ không phải phép thuật, đây, chúng ta uống.

Trương Đại Bàng quên nâng ly, mà chỉ gãi đầu nói :

- Công phu? Công phu gì mà lợi hại quá vậy?

Hoàng Bác tự uống hết ly rượu, đặt ly lên bàn khẽ cười nói :

- Chỉ tầm thường thôi, lợi hại gì chứ, nhưng mà đối với nhà người, ha ha, chắc cảm thấy lợi hại lắm phải không?

- Dạ đúng như vậy, Trương Đại Bàng ngang dọc đại giang nam bắc hơn mười mấy năm nay, công phu lợi hại như vậy chỉ mới thấy lần đầu thôi.

- Ô, Trương huynh buôn bán khắp nơi à?

- Dạ đúng vậy.

- Người ta nói, buôn bán khắp nơi phải là người lạnh lẽo, tầm mắt phải sáng, huynh đài giỏi thật.

- Tạm bợ thôi, mấy năm nay buôn bán về thuốc bắc, miễn cưỡng qua ngày. Huynh đệ người làm gì?

- Tôi chỉ có mấy cân sức nên làm nghề thợ săn.

- Đi săn? Có lý. Chẳng hay huynh đệ có săn cọp hay không?

- Rất ít, nhưng tôi thích thú nhất là đi săn hồ ly, vì da hồ ly có giá cao.

Trương Đại Bàng nghe vậy liền biến sắc mặt. Hoàng Bác cầm ly lên nói :

- Đây, chúng ta cùng cạn.

Uống cạn ly rượu, Trương Đại Bàng gấp miếng cá vào miệng vừa nhai vừa nói :

- Phải rồi, huynh đệ quý tánh đại danh? Người địa phương à?

- Tại hạ Điền Lực, là người Hàng Châu.

- Hàng Châu mỗi năm tôi đều đi một lần đó, công phu của huynh đệ hình như là theo Thiết Thối Lý sư phụ luyện có phải không? Hay là Song Thương chân Giang Nam Vương sư phụ?

- Đều không phải.

- Ô, vậy là theo sư phụ nào luyện vậy?

- Trương huynh rất muốn biết à?

- Đúng vậy, nếu không phải là đường xá xa xôi, chắc tôi cũng phải theo học một vài chiêu, vì như tôi phải lỳ lất ngoài đời quanh năm suốt tháng, thật là

phải học ít võ nghệ phòng thân mới đúng.

- Nói cũng đúng lắm, như vậy tôi sẽ truyền cho huynh đài vài chiêu nhé.

- Sao mà dám? Chúng ta vừa mới quen biết, giao tình chưa thâm. Hay là Điền huynh đệ cứ chỉ đường tôi đi, hôm nào tôi sẽ chuẩn bị ít quà mọn tạ lễ huynh đệ.

- Không được. Sư phụ tôi không thu nhận huynh đâu.

- Thế nào?

- Huynh có đáng người mạnh khản như vậy, một luồng gió cũng có thể thổi huynh bay, làm sao mà học võ nghệ chứ?

- Ô, huynh đệ thật là hay nói đùa, coi vậy chứ tôi cũng còi lăm.

- Thôi được, để tôi sờ gân cốt của huynh xem sao, rồi cho huynh biết nơi sư phụ tôi ở, huynh đứng lên đi.

Trương Đại Bàng một thoáng chân chừ, vẻ mặt cười gượng, từ từ đứng lên. Hoàng Bác vung tay hướng trước ngực đối phương cách không đẩy nhẹ. Trương Đại Bàng chưa kịp phản ứng, đã thấy toàn thân tê liệt, thân hình té ngã ra sau.

Bàn tay Hoàng Bác rút nhẹ, dùng chiêu “Mãnh Long Hấp Thủy” của Diệp Luân cưỡng hất thân hình của hắn lại, cười giòn nói :

- Huynh xem, tôi chỉ điểm nhẹ mà huynh đã chịu đựng không nổi, thể lực như vậy mà làm sao luyện võ được chứ?

Trương Đại Bàng cảm thấy toàn thân mệt mỏi không sức, tự té ngã ngồi trên ghế, hoảng hốt nói :

- Điền huynh đệ, người sao lại đùa với tôi, đây là công phu gì vậy?

Hoàng Bác mỉm cười :

- Đây là thủ pháp điểm huyết đặc biệt của sư môn tôi. Hiện huynh chắc cảm thấy khó chịu lắm phải không?

Nét mặt của Trương Đại Bàng thoáng hiện vẻ bất an, ngại ngần nói :

- Phải rồi, hiện giờ toàn thân vô lực, trong mình như là có nhiều con kiến bò khắp vậy.

Hoàng Bác hớp một miếng rượu, nói :

- Đó không phải là như kiến bò, mà là huyết mạch đang chảy ngược dòng thôi.

Trương Đại Bàng vô cùng hoang mang, mặt mày trắng bệch, hốt hoảng la lên :

- Huyết mạch chảy ngược? Lão tiên gia, người đùa trò gì vậy?

Hoàng Bác chẳng đáp lời, khẽ cười và nhìn hắn bằng ánh mắt chế nhạo

Trương Đại Bàng ngày càng lúc càng cảm thấy khó chịu trong mình, chịu không nổi ngã lăn xuống nền nhà, nét mặt hiện vẻ kinh hãi, hỏi Hoàng Bác :

- Điền huynh đệ đừng đùa nữa, nhanh chóng giải cho tôi đi.

Hoàng Bác lắc đầu, cười lên nói :

- Không được, giải cho huynh thì huynh chạy sao?

Trương Đại Bàng lộ vẻ ngơ ngác hỏi :

- Điền huynh đệ nói gì, tôi chạy đi đâu chứ?

Hoàng Bác cười nói :

- Chạy về Vô Song bảo phải không?

Trương Đại Bàng hốt hoảng lom khom ngồi dậy, mở miệng định hô hoán, nhưng Hoàng Bác đã nhanh tay hơn, tay phải vung lên điểm vào huyết cam của hắn, gần giọng nói :

- Ngồi xuống, chúng ta phải bàn vài câu cho đang hoàng, bằng không thì cho người ném mùi phân gấu trật cốt.

Trương Đại Bàng huyết cam bị điểm không nói nên lời, chỉ còn cách ca thán ngồi xuống Hoàng Bác an nhiên uống rượu, đoạn cười hỏi :

- Người nhất định làm lạ tại sao ta biết người là người của Vô Song bảo phải không? Thật ra thì thuật theo dõi của người cũng khá, duy chỉ bản lĩnh nói dối thì kém cỏi thôi, cái dở nhất là theo ta vào quán cơm. Suy nghĩ xem, người giả dạng người buôn bán thì chẳng có gì lạ, người chỉ đến tiệm này có một lần vào năm ngoái mà tiểu nhị gặp người sợ hãi thế này? Cho nên... Ha ha... Thôi, chúng ta vào đề, ta hỏi người hai việc, nếu người chịu thật thà khai báo thì ta sẽ tha cho người, bằng không thì chúng ta cứ kéo dài xem sao?

Hoàng Bác lại hớp một ngụm rượu nói tiếp :

- Nhưng mà ta nói cho người biết trước, huyết mạch lưu thông ngược không thể trải qua hơn nửa canh giờ, bằng không người sẽ khó mà sống. Khó sống cũng chẳng sao, điều khó chịu là người sẽ phải trải qua bảy ngày đêm đau khổ... sao? Nếu người chịu thì chớp mắt ra dấu, ta sẽ giải huyết cho người.

Trương Đại Bàng vô cùng phẫn nộ nhưng vì chẳng nói nên lời, nên hắn đã nhắm cả hai mắt lại, thái độ thể hiện rất là bình thản.

Thấy vậy, Hoàng Bác cười khẩy, nói :

- Ta biết hiện giờ người vẫn có thể chịu đựng được, nhưng nếu người nghĩ rằng mong chờ người của Vô Song bảo ứng cứu thì thật là ngốc, người của Vô Song bảo có thể giải huyết cam cho người thì nhiều, nhưng muốn giải huyết và điều trị huyết mạch ngược lưu của người thì chẳng có ai, kể cả Bảo chủ của người.

Đồng thời người cũng phải biết rõ một sự thật, đó là ngoại trừ Bảo chủ của người tới thì chẳng còn ai có thể làm gì ta được đó, tin hay không tùy người.

Trương Đại Bàng vẫn nhắm mắt không màng tới, nhưng thân hình gã đã run cầm cập, hiển nhiên đang cố gắng chịu đựng sự đau khổ của huyết mạch ngược lưu trong cơ thể mình.

Hoàng Bác gật đầu khen ngợi :

- Người cũng cứng cáp lắm, nếu người không phải là người của Vô Song bảo thì ta cũng rất muốn có một người bạn như người. Bây giờ ta không bức ép người nữa, thôi thì mình hãy uống rượu đi, người còn sức cầm chén lên chứ?

Gương mặt của Trương Đại Bàng càng lúc càng ửng đỏ, lỗ cả gân cốt xanh trên trán, mồ hôi chảy đầm đìa, thân hình như bị kinh phong, càng lúc càng co giật mạnh.

Lúc này trời đã chập tối, tiểu nhị đã đốt đèn lên, vừa thấy Trương Đại Bàng đang nhắm mắt run rẩy khó chịu, liền đi tới hỏi :

- Trương gia, Trương gia, người như thế nào rồi?

Hoàng Bác vung tay nói :

- Ông ta không được khỏe, nghỉ rồi sẽ hết, người xuống dưới đi.

Tiểu nhị kinh nghi, nhưng chẳng dám nhiều lời, bước xuống lầu.

Không bao lâu đã có thực khách lên lầu dùng cơm, Hoàng Bác đứng dậy nói :

- Được lắm, người thảnh thơi, khi gặp được Thiếu bảo chủ của người, nói với hắn là đừng phái người theo ta nữa, không bao lâu sẽ biết ta là ai thôi.

Trương Đại Bàng nghe nói Hoàng Bác muốn rời khỏi, liền hé mở đôi mắt đầy gân máu, hắn đã chịu gần hết nỗi.

Hoàng Bác thấy hắn ta không còn chịu đựng được nữa, liền bước qua vỗ nhẹ lên vai hắn như bạn bè thân quen và dùng tay sờ nhẹ lên ngực hắn, cười khê nói :

- Thực ra thì hai việc ta muốn hỏi người cũng không khó lắm, sao người lại cảm thấy khó chịu chứ?

Trương Đại Bàng được Hoàng Bác xoa nhẹ lên ngực tự dưng cảm thấy đã hết đau đớn, cuống lưỡi đã có thể cử động được, duy tay của đối phương hãy còn đè nhẹ lên vai mình, biết rằng không thể xảo trá được, chỉ còn nước trả lời với giọng thù hận :

- Người hỏi đi.

Hoàng Bác ngồi xuống bên hắn khê nói :

- Chuyện thứ nhất ta muốn hỏi người là Bảo chủ người học được Du Long kiếm pháp từ đâu?

Trương Đại Bàng lắc đầu đáp :

- Chuyện đó tôi không thể biết được.

- Người nói dối.

- Người giết ta cũng không biết, chuyện đó ta cũng chỉ nghe từ hôm thợ kiếm đại điển mà thôi.
- Được, chuyện thứ hai là Vô Song bảo các người hiện có giam cầm người võ lâm hay không?
- Theo ta được biết ngoài viện và Trung viện đều không có.
- Còn Nội viện thì sao?
- Nội viện ta chưa từng vào lần nào, không biết.
- Cũng chưa từng nghe nói chứ?
- Không!
- Hừ, cái gì người cũng không biết, chắc ta phải xé người ra thành hai mảnh.
- Người cứ ra tay đi, hai việc của người hỏi, có thể cỡ năm vị Bạch chuôi kiếm khách của Vô Song bảo cũng không biết mà trả lời

Hoàng Bác thấy hần chẳng biết gì nhiều, liền lấy qua câu hỏi khác :

- Như vậy là do ai phái người theo dõi ta?
- Lúc này người nói chỉ hỏi ta có hai việc thôi mà.
- Người không nói cũng chẳng sao, ta cứ chờ xem
- Hừ, đó là Vạn tổng quản phái ta đi.
- Tại sao người phải theo ta?
- Vì muốn biết lai lịch của người.
- Phái đi mấy người?
- Hai người, còn người kia chắc đã đi báo tin rồi, người giỏi thì đừng có trốn chạy.
- Ha ha ha... hiện tại ta không có thì giờ để đùa giỡn với người nữa, nhưng mà người yên tâm đi, ta đối với quý bảo còn nhiều việc để liên hệ, về sau chắc còn nhiều cơ hội gặp lại thôi.

Hoàng Bác đứng lên và dùng tay vỗ nhẹ lên vai hần, nói :

- Người tạm nghỉ thêm một lát đi, chứ đừng làm trò ngại cho ta.

Trương Đại Bàng lại cảm thấy toàn thân kiệt sức, đang cơn nóng giận muốn mở miệng chửi rủa, bỗng thấy ánh mắt Hoàng Bác hiện lên sát khí, nên hần ta chẳng dám nên lời.

Không nhìn hần nữa, Hoàng Bác nhanh chóng xuống lầu, trả nén bạc trên bàn rồi bước ra khỏi quán rượu.

Trên phố người đi lại đông đúc, mới đi được vài bước bỗng phía sau vang lên một giọng ngâm khàn khàn :

- Du phiến thiên hạ... Thực tận tứ hải...

Liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão gánh bánh bao nóng hổi quẹo vào một đường vắng mắt dạng.

Hoàng Bác thoáng nghĩ, sau đó liền đi theo ông lão.

Chỉ thấy ông lão vác gánh bánh bao đến trước một cửa hiệu đèn chỉ lò mờ rồi dừng lại, bỏ gánh xuống. Khi Hoàng Bác nhìn rõ gương mặt lão ta mới biết chính là một trong chín vị trưởng lão của Cái bang, nên liền đi tới nở nụ cười, khẽ hỏi :

- Lão nhân gia, bán cho vài cái bánh bao ăn.

Lão ta miệng nở nụ cười, khom lưng lấy giấy gói và nói :

- Công tử muốn mua mấy cái?

Hoàng Bác đang muốn trả lời, bỗng thấy trên túi giấy do lão cầm trên tay có vài hàng chữ viết rằng:

“Chú ý: Vô Song bảo Thiếu bảo chủ đang theo sau lưng người, đừng ở lại huyện thành, nhanh chóng đến hồ Mạc Sâu gặp Bang chủ và mẹ của người.

Cửu lão đại Lão Lai Tử đề”.

Hoàng Bác xúc động, nhưng gương mặt vẫn tỏ vẻ bình thản, nói :

- Bán cho tôi bốn cái đi...

Trưởng lão Cái bang Lão Lai Tử gói cái bánh một cách chậm chạp, từ trong áo Hoàng Bác lấy ra nén bạc, vừa ngó quanh nhìn thấy không có nhân vật nào khả nghi, khẽ gọi :

- Đại sư thúc...

Lão Lai Tử đứng chính nói :

- Kêu sư bá, lão ăn mày hơn sư phụ người tới một tháng tuổi.

Hoàng Bác cảm thấy buồn cười, liền đỡ lời :

- Đại sư bá à, sư phụ con không phải là chờ con ở đây sao?

Lão Lai Tử giả vờ gói bánh cẩn thận, một mặt nói khẽ :

- Hôm kia nhận được cấp báo của đệ tử bốn bang, nơi mẹ người ở gần đây thường xuất hiện một lão nhân quần mền đồ quái lạ. Bốn bang tam trưởng lão Phật Thủ La Hán một đêm đưng mặt hẳn, chưa được hai chiều đã bị quái lão nhân vật té ngựa, Bang chủ đang đến nơi tìm hiểu đó...

Nói đến đây hai tay cầm gói bánh đưa cho Hoàng Bác và mở giọng nói lớn :

- Công tử không tin thì cứ dùng thử xem, bánh bao của lão còn làm ngon hơn cả tửu lâu nữa đó.

Hoàng Bác cười giong nói :

- Vậy sao, để tui tiểu nhị ở tửu lâu nghe được, lão không sợ người ta kiểm chuyện à?

Lão Lai Tử cười hô hô, nói :

- Nếu họ đến đây thì lão tặng cho họ hai bánh ăn thử cho biết thôi.

Hoàng Bác nhận lấy bánh và trả tiền, liền quay ngược đi ngược ra phố chính.

Thành ngoại, trong đêm thanh vắng, bầu trời lơ lửng treo đầy sao sáng, nửa vòng bán nguyệt chênh chếch tỏa ánh sáng mờ mờ dưới góc trời hướng đông.

Hoàng Bác bước đi dưới ánh trăng mờ, trong lòng bỗng lại hiện lên hình ảnh yếu điệu của Thượng Quan Thu Tuyền, bất giác đứng lại ngược mặt nhìn lên vầng trăng, lòng xao xuyến như có gì đã đánh mất.

Đột nhiên nghe từ phía sau có tiếng ngựa phi dồn dập tới.

Từ khi Hoàng Bác được đã thông Sinh Từ Huyền Quan, thánh giác đã tăng gấp mười lần, lúc này nghe tiếng ngựa phi còn cách (...) hai dặm đường, thấy lạ liền nhảy lên một cây cỏ từng chờ xem.

Tiếng ngựa phi đã đến gần, không bao lâu chỉ thấy một con tuấn mã có lông màu trắng xóa phi nhanh tới, trên lưng ngựa đang ngồi lại là Vô Song thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm.

Hắn ta tay cầm cương ngựa, đang vỗ con ngựa bạch phi nhanh.

Hoàng Bác bỗng nảy ý định (...) nhổ một cây gai từng về hướng con ngựa phóng ra.

Chỉ nghe tiếng xẹt nhẹ, cây gai từng đã trúng vào móng con ngựa bạch.

Ngựa bạch tự dưng bị đau, hốt hoảng nhảy kêu lên vì đau, hai chân trước nhảy chồm lên cao.

Âu Dương Thừa Kiếm liền trở mình xuống đất, đi vòng con ngựa quan sát và xem kỹ móng ngựa, sau đó vỗ vuốt con ngựa rồi lại phóng mình lên lưng ngựa.

Hoàng Bác thầm cười lạnh nhạt, tự nhủ :

- Người đừng giả vờ ngạc nhiên, hôm nay để ta lượng sức người xem sao.

Tiện tay nhổ cây gai từng vận công hướng về Linh Đài huyết sau lưng Âu Dương Thừa Kiếm phóng ra.

Lần này Âu Dương Thừa Kiếm hình như đã nghe thấy tiếng phóng đi của ám khí, (...) đã muộn, huyết Linh Đài đã bị đánh trúng. Liền rơi từ trên ngựa xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Hoàng Bác cảm thấy kỳ lạ, trầm nghĩ :

- Hừ, Âu Dương Thừa Kiếm nguoi sao tệ quá vậy, hay là đang giả vờ, đề ta bồi thêm một cú xem nguoi phản ứng thế nào?

Liền phóng ra một gai tòng hướng về Chí Đường huyết của đối phương.

Chí Đường huyết, vị trí huyết đạo ngay phía dưới cột sống sau lưng, người bị điểm trúng sẽ phải cười liên tục, dù cho võ công cao siêu cỡ nào cũng khó không chê cười.

Nhưng khi cây gai tòng đánh trúng vào Chí Đường huyết của đối phương chỉ rung mình một cái, vẫn hôn mê mà không như xảy ra phản ứng đã dự đoán.

Hoàng Bác liền nhảy xuống đất, đến lật thân hình xem kỹ, chỉ thấy sắc diện Âu Dương Thừa Kiếm vẫn bình thường, vẫn là say ngủ nhưng khi sờ đến cánh tay, bất giác Hoàng Bác có cảm giác mềm mại như cánh tay phụ nữ vậy, trên mình lại tỏa ra mùi hương đặc biệt của phái nữ, trong lòng trầm nghĩ: “Không ngờ Âu Dương Thừa Kiếm lại là công tử chi phần (công tử bột), vậy không cần biết võ công nguoi cao cỡ nào, ngày quyết đấu ta nhất định sẽ thắng nguoi”.

Liền tiện tay giải đi hai huyết Linh Đài và Chí Đường của hắn, xoa bóp lưng hắn một hồi, rồi ngồi xuống tảng đá ven đường.

Không bao lâu, thân hình Âu Dương Thừa Kiếm cử động và miệng phát ra tiếng kêu yếu ớt như con gái.

Hoàng Bác đang cảm thấy kinh ngạc, bỗng nghe từ năm trượng phía sau có tiếng động xào xạc của cây lá khô, nếu không vì mình đang đề cao cảnh giác thì chắc khó mà nghe được.

Đã biết là có cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh lên gần, nên cố tỏ vẻ bình thản đứng lên, đột nhiên xoay mình nhún gót nhảy ngang ba trượng, nhìn kỹ bất giác hoảng hốt kêu lên.

Thì ra từ trong lùm cây đang có một người bước ra, đó lại là một Vô Song thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm.

Hoàng Bác ngờ ngẩn nhìn Âu Dương Thừa Kiếm này bước ra, lại nhìn mặt Âu Dương Thừa Kiếm đang nằm dưới đất, dù cho chàng có thông minh tuyệt thế nhất thời vẫn chưa biết đang xảy ra chuyện gì.

Âu Dương Thừa Kiếm bên bìa rừng cười giòn lên, từ từ bước tới trước Hoàng Bác khoảng cách cỡ hai trượng, bỗng tay phải rút kiếm, chỉ thấy ánh kiếm chớp lên, lưới Thất Hồng kiếm đã điểm tới trước mặt Hoàng Bác.

Đúng là “Xuất Chiêu Nhất Kiếm” nhanh như sấm sét.

Hoàng Bác đã sớm đề phòng, chân trái nhấc bước né tránh, sau đó thân hình lại phóng nhanh lên như bướm, tay phải đang muốn xuất chiêu “Mai Hoa Trác Phóng”, bỗng nhớ lại Phục Ma sư phụ đã dặn dò mình trên Trường Bạch sơn hồi hai năm về trước, về sau có tỷ đấu với Âu Dương Thừa Kiếm thì đừng sử dụng chiêu thức của lão đạo sĩ, đây chỉ vì sư phụ mình không muốn mình hợp võ của hai kỳ đề đánh bại Âu Dương Thừa Kiếm, để Đông Kiếm chế giễu, nếu lúc này sử dụng chiêu thức của Lung Tuyết sư phụ thì chẳng khác nào làm cho Phục Ma sư phụ mất mặt.

Nghĩ đến đây, liền thay đổi thủ pháp, xuất chiêu “Bắc Phong Khởi Động” hướng về ngực đối phương ấn tới.

Chiêu “Bắc Phong Khởi Động” là chiêu thứ nhất của Diệp Luân chương, là chương pháp thần kỳ nhất của Bắc Chương Phục Ma Thần Cái đã chấn động võ lâm, chương lực cương mãnh, không chương pháp nào có thể sánh được.

Tuy Hoàng Bác chỉ học được hai chiêu của chương pháp này, nhưng vì lúc này đã được đã thông Sinh Từ Huyền Quan, nội công đã đạt hàng cao thủ võ lâm. Lúc này tuy là đột ngột xuất chương, nhưng sức mạnh vẫn có thể đoạt đá đẩy bìa.

Âu Dương Thừa Kiếm thấy vậy rất là kinh ngạc, không ngờ đối phương lại là truyền nhân của Bắc Chương, tuy ngày thường có nghiên cứu về Diệp Luân chương này, nhưng nhất thời đầu dễ gì hóa giải, liền tháo lui ngay, cười lạnh nhạt nói :

- Hừ, không ngờ nguoi lại là đồ đệ của Bắc Chương, chúng ta có trận quyết đấu ở hai năm sau, hôm nay có cần tỷ đấu sớm hơn chứ?

Hoàng Bác lãnh đạm trả lời :

- Ta cho rằng chờ đến Hoàng Sơn kiếm hội tỷ đấu càng có ý nghĩa hơn.

Âu Dương Thừa Kiếm nhướng mày cười khẩy nói :

- Vậy cũng được, tiết Đoan Ngọ năm tới là ngày Hoàng Sơn kiếm hội, nhưng nếu nguoi không rành kiếm thuật thì chắc là khó đến tham gia.

Hoàng Bác cũng cười khẩy nói :

- Không sao, ta chỉ muốn thi đấu với ngươi trước mặt thiên hạ anh hùng mà thôi.

Âu Dương Thừa Kiếm về lạnh nhạt nói :

- Ngươi muốn trước mặt thiên hạ anh hùng để khoe mình dụ dỗ em họ ta thế nào có phải không?

Hoàng Bác ngơ ngẩn hỏi :

- Ngươi nói xàm cái gì?

Âu Dương Thừa Kiếm cười hô hô :

- Nói xàm?... Ha ha... lúc này ngươi đang làm gì?

Hoàng Bác lại lần nữa ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Âu Dương Thừa Kiếm kia đã bị mình đánh thương nằm dưới đất, lúc này đã ngồi dậy, hai tay chống xuống đất, thể hiện vẻ e thẹn cúi đầu chẳng nói nên lời.

Nàng, Nàng đúng là Thượng Quan Thu Tuyền rồi.

Hoàng Bác buột miệng hỏi :

- Cô... cô là Thượng Quan cô nương à?

Người ngồi dưới đất Âu Dương Thừa Kiếm tức là Thượng Quan Thu Tuyền gật đầu.

Hoàng Bác hớn hờ cười nói :

- Ô, cô có dũng khí rời khỏi Vô Song bảo, thật là khâm phục.

Vừa dứt lời, bỗng thấy ánh kiếm như tia chớp trước mặt, liền thủ thế xuất chiêu lại một chiêu “Bắc Phong Khởi Động” vận lực đẩy ra.

Âu Dương Thừa Kiếm đột nhiên xuất chiêu, đã có chuẩn bị, vừa vung ra một kiếm, thân hình lượn bay thay đổi vị trí, chẳng những tránh được chiêu của đối phương, đồng thời đổi chiêu “Điện Xà Thổ Tấn” nhanh chóng điểm tới Chưởng Môn huyết của đối phương.

Đây là hành động dự mưu của hắn, nên rất nhanh chóng và gọn gàng, khi Hoàng Bác vừa xuất chiêu, đã biết lọt vào kế mưu của đối phương, muốn đổi chiêu công kích đã là quá muộn...

Trên thực tế, ngoại trừ “Mai Hoa chỉ” và “Tuyết Hoa bộ” ra, Hoàng Bác không còn chiêu thức nào chống đỡ nổi chiêu nổi tiếng thiên hạ vô địch là “Thiểm Điện thập tam kiếm”, thấy ba mũi kiếm của đối phương suýt chạm vào vùng bụng eo mình, trong tình huống nguy hiểm, chân trái uốn lại, thân hình ngã về phía trái, sát mặt đất lăn ra, hai tay chống đất phóng ra ngoài ba trượng.

Nhưng thân hình chưa chạm đất, bên tai đã nghe tiếng động “đứng yên”.

Đang muốn đứng lên thì thấy mũi kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm đã kề ngay giữa ngực.

Như vậy, Hoàng Bác đã không thể cử động được, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, tại sao mình lại quá cố chấp không dùng chiêu thức của Lung Tuyết sư phụ.

Âu Dương Thừa Kiếm chỉ một chiêu đã dễ dàng khống chế được đối thủ tỷ võ tương lai của mình, nên gương mặt hắn đã lộ vẻ khinh bỉ, cười nói :

- Ta thật hoài nghi ngươi có đúng là đệ tử của Bắc Chương hay không? Coi điệu bộ của ngươi, ta nhắm mắt cũng có thể giết ngươi chết.

Hoàng Bác vẫn nở nụ cười đối diện với địch thủ, đôi mắt nhìn thẳng vào mũi kiếm của đối phương, toan tính nên sử dụng Tuyết Hoa bộ của sư phụ để thoát khỏi sự khống chế của mũi kiếm hay không.

Âu Dương Thừa Kiếm cười nham hiểm nói :

- Tên Điện Lực của ngươi là giả phải không?

- Đương nhiên.

- Tên thật?

- Chờ lát nữa ta sẽ nói cho ngươi nghe.

- Ngươi vào Vô Song bảo của chúng ta có mục đích gì?

- Việc này, lát nữa cũng sẽ nói.

- Quan hệ giữa người và Bành lão phu tử?
- Bành lão phu tử? Ta và lão chỉ chơi vài ván cờ, uống vài cốc rượu, vậy thôi.
- Hừ, xem ra ngươi còn ngạo mạn hơn ta đấy.
- Quá khen.
- Nếu hôm nay ngươi không nói cho rõ ràng, chắc ta lại để lão ăn mày ấy đi tìm đệ tử khác thôi.
-
- Ngươi nói sẽ cho ta biết cũng không cần suy nghĩ nhiều hay sao?
- Không phải.
- Hừ, ta không muốn chờ đợi.
- Ta biết, lúc này ta cũng dùng biện pháp này để hỏi thuộc hạ ngươi. Bây giờ ta cũng muốn đợi một hồi sẽ nói cho ngươi biết.
- À, ngươi nói như vậy là ngươi thể hiện không sợ chết?
- Ta không tin trên đời này có người không sợ chết, nhưng vẫn chưa tuyệt vọng mà.
- Ta đảm cho ngươi vài nhát, để cho ngươi biết đã đến lúc tuyệt vọng.

Âu Dương Thừa Kiếm đang muốn ấn mạnh lưỡi kiếm vào ngực Hoàng Bác, bỗng nhiên nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên :

- Đừng giết hần... đừng...

Nghe tiếng kêu, Âu Dương Thừa Kiếm bất động, nhưng mũi kiếm vẫn để ngay ngực Hoàng Bác. Ném mắt nhìn người đang cải trang mình là Thượng Quan Thu Tuyên, nóng giận quát :

- Tuyên muội, hần là gì của em?

Thượng Quan Thu Tuyên đi đến trước mặt hần, bằng giọng đau buồn nói :

- Huynh thả người ta ra, tôi theo huynh về bảo.

Âu Dương Thừa Kiếm trầm tư hồi lâu, đột nhiên rút kiếm tra vào võ, mắt nhìn Hoàng Bác cười khẩy nói :

- Ngươi đi đi, mong rằng hai năm sau ngươi sẽ không tệ như hôm nay.

Nói xong hần kéo con ái mã mình. Thượng Quan Thu Tuyên nhìn Hoàng Bác bằng ánh mắt đau buồn, thâm lặng leo lên lưng ngựa.

Trước tình cảnh này, Hoàng Bác không nén được nhiệt huyết đang sục sôi :

- Thượng Quan cô nương xin hãy khoan đã.

Thượng Quan Thu Tuyên quay đầu nhìn Hoàng Bác với ánh mắt u sầu, tuy đã cải trang nhưng vẫn thấy rõ đôi mắt long lanh của nàng nhìn Hoàng Bác với một tình cảm sâu sắc.

Hoàng Bác nhướn mày nói :

- Nếu Thượng Quan cô nương không cam chịu về bảo thì có thể không về chứ?

Âu Dương Thừa Kiếm nghe vậy, đôi mắt liền tỏa hai luồng sáng hung tợn, từng bước đến trước Hoàng Bác, lạnh lùng nói :

- Bây giờ dù cho ngươi quý lạ van xin thì cũng đã muộn, rất tiếc cho ngươi.

Hoàng Bác vẫn đứng thản nhiên, cười vang nói :

- Xin ngươi đừng có đoán sai lầm, lúc này vì ta chưa giải được mắc xích nên mới chịu thua ngươi, bây giờ thì...

Âu Dương Thừa Kiếm cười khẩy nói :

- Ngươi giải mắc xích gì, nếu có giá trị thì ta sẽ tuyên bố giúp ngươi sau khi ngươi chết.

Hoàng Bác lắc đầu cười khẽ, nói :

- Không cần, tự ta cũng có thể làm được việc đó và sẽ truyền bá quảng đại, bây giờ thì ta thử lại xem.

Âu Dương Thừa Kiếm nghe vậy bất chợt phát ra một tiếng hú vang dội, chân phải bước tới trước một bước, vận công xuất chiêu chém về hướng ngực phải của Hoàng Bác.

Hắn nói là đánh ngay, xuất chiêu gọn gàng nhanh chóng.

Nhưng Hoàng Bác biết đối phương không dễ gì buông tha, xuất thủ nhất định là tuyệt chiêu.

Đang trong lúc trầm nghĩ, bỗng cảm thấy một luồng khí âm nhu chia ba ngã hướng vào ba đại huyệt trước ngực mình vô cùng thần tốc.

Không ngờ chỉ một chiêu tùy tiện xuất chiêu của hắn vậy mà vô cùng chuẩn xác, cuồng phong kinh lực lưu chuyển thật khó mà lường, chiêu thức này hiển nhiên cao siêu hơn so với “Thiểm Điện thập tam kiếm” của hắn.

Không thể chậm trễ, Hoàng Bác dùng chiêu “Tuyệt Điện Hỷ Hoa” kỳ diệu vô cùng, né sau lưng của hắn, tay phải co lại, năm ngón tay phát ra năm luồng kinh lực điểm lên sau lưng của đối phương.

Âu Dương Thừa Kiếm vừa xuất chiêu đã bị Hoàng Bác lừa, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Bỗng lại cảm thấy có năm nguồn nội lực suýt điểm lên sau lưng mình, liền xoay mình đổi chiêu, tay phải vùng đỡ lên.

Nhưng đã muộn, hắn cảm thấy trên vai trái đã bị trùng chi phong, liền dùng chân trái đá lên, chân phải chạm đất, nhanh như chớp đã tháo lui ra ngoài.

Tuy hắn đổi chiêu nhanh chóng, nhưng xoạt một tiếng trên vai áo đã bị kéo rách bởi năm luồng đầu kéo dài ba bốn tấc.

Vừa kinh vừa giận, Âu Dương Thừa Kiếm quát :

- Hào tiểu tử, đây là chiêu ‘Mai Hoa Trác Phóng’ của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, sư phụ ngươi là ai?

Hoàng Bác cười giòn nói :

- Ngươi đừng vội, đỡ quyền chiêu này xem sao.

Thân hình phóng lên, hai tay chéo trước ngực vùng lên, quyền phong cuộn cuộn vùng lên hướng về đối phương.

Âu Dương Thừa Kiếm thấy vậy càng kinh ngạc hơn, thân hình bỗng lui ra sau ba trượng, rút Thất Hồng kiếm ra quát lớn :

- Đây là chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” của Nam Quyền, hừ, còn chiêu “Ngân La Luân Vĩ” của Tây Dao sao không xuất chiêu ta xem thử?

Hoàng Bác cười nói :

- Ngươi cứ tránh né, mình ta biểu diễn có hay gì đâu?

Tòa ánh mắt hung tợn, Âu Dương Thừa Kiếm lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng cho rằng đã học võ công của ‘Nam Quyền, Bắc Chưởng, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi’ thì ta không thể thắng ngươi, ta chỉ cảm thấy quái lạ là tại sao ba lão cổ lỗ kia lại khai thông như thế mà thôi.

Hoàng Bác cười :

- Ngươi đừng lấy làm lạ, ba vị ấy dù gì đi nữa cũng không như Vô Song bảo các ngươi chỉ mượn có “tiêu trừ dị kiến” của các môn phái, thực tế là tiêu diệt các kiếm khách ngoài Vô Song bảo, thật là làm cho người ta khó hiểu đó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Kỳ Phong Đột Biến

Nghe vậy, Âu Dương Thừa Kiếm nương mây hừ một tiếng, đột nhiên xuất kiếm từ xa về Hoàng Bác chém tới

“Xẹt”, kiếm khí xé gió thật nhức tai

Chỉ thấy hần sau khi xuất ra một kiếm duy thân hình vẫn đứng tại chỗ, Thất Hồng kiếm trên tay lượn múa như rồng bay, như kiểu đạo sĩ đang làm phép.

Đây chính là kiếm thuật dùng để đánh bại Nam Thiên Độc Thủ Ma trước đại sảnh Vô Song thịnh... là Du Long kiếm pháp của Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch hồi trăm năm về trước.

Hoàng Bác kinh hãi, liền phóng mình bay cao hơn sáu trượng, hai tay áo vung múa, thi triển một chiêu “Hành Không Lung Tuyết” của Tuyết Hoa bộ hướng thẳng đối phương phóng tới.

Vì Hoàng Bác thấy đối phương đứng đằng xa xuất kiếm, biết rằng đối phương đang vận phóng kiếm khí, nên phóng người tiếp cận để đối phương không có cơ hội xuất chiêu

Đang lúc lượn bay trên đỉnh đầu đối phương, tay phải muốn xuất chiêu “Tuyệt Diên Mai Túy” điểm về Bách Hội huyệt của hần thì bỗng nghe từ trong rừng một giọng lão khàn khàn vang đến :

- Không được, chân phải đá vào mắt, trái vào vai.

Hoàng Bác nghe vậy liền theo lời xuất chiêu.

Chỉ với hai cước thật tầm thường, nhưng hình như là khắc tinh của Âu Dương Thừa Kiếm, hần liền bị kinh lực ép tháo lui ba bước.

Nhưng hần vừa thối lui liền tiến lên, Thất Hồng kiếm trên tay lượn vòng điểm tới yết hầu Hoàng Bác.

Hoàng Bác chân vừa chạm đất, muốn xoay đầu nhìn xem người đã phát ngôn chỉ điểm mình, bỗng thấy ánh kiếm nhấp nháy, cận kề điểm tới yết hầu và đột biến hóa thành năm hướng che phủ trước năm đại huyệt mình, tình thế này đừng nói hóa giải, chỉ tránh né cũng là vô cùng khó khăn.

Nói thì dài dòng, thật ra đang lúc Âu Dương Thừa Kiếm vung kiếm điểm ra thì lại tiếng khàn khàn của ông lão lúc nãy vọng ra :

- Đây là ‘Du Long Vũ Chảo’, nhanh chân đạp Ly môn, sau đổi Chấn vị, chuyển trái điểm kích Đôn Điền.

Nghe vậy Hoàng Bác liền xuất chiêu y như lời lão.

Khi chuyển chiêu của Hoàng Bác đang lúc gần vỗ lên huyệt Đôn Điền của đối phương thì cũng là lúc Âu Dương Thừa Kiếm xoay người đưa kiếm hướng về mình, chỉ nghe một tiếng rầm chuyển chiêu trúng ngay chuôi kiếm.

Thất Hồng kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm bị đánh trúng bay lên, nhưng hần không chờ kiếm rơi xuống, đã nhún người phóng lên chụp kiếm, và tay trái xuất chiêu chống đỡ, thân hình vút bay ngoài hai trượng, ném mắt nhìn người vừa phát ngôn chỉ điểm.

Hoàng Bác cũng thừa lúc ấy đưa mắt nhìn về phía phải, chỉ thấy ngoài năm trượng, một lão già vận đồ màu trắng vẻ thanh thần đứng bất động

Ông lão tuổi ngoài tám mươi, mái tóc trắng bạc, râu dài đến ngực, dáng vẻ tiên phong đạo cốt như người trên tiên giới.

Âu Dương Thừa Kiếm sát khí đằng đằng, tiến tới trước ba trượng chỗ lão, nhìn lão hồi lâu, lạnh lùng nói :

- Thử nói tiếp đi, chiêu sau là chiêu gì chứ?

Lão nhân với thái độ bình thản, vuốt râu nói :

- Du Long cửu kiếm chiêu thứ ba ‘Du Long Thố Châu’ với mũi kiếm hướng lên trời, từ trên lượn vòng xuống, đưa ra như gợn sóng biển điểm huyệt Quan Nguyên của địch.

Âu Dương Thừa Kiếm lại bước thêm một bước nói :

- Chiêu thứ tư thế nào?

Lão nhân tiếp :

- Chiêu thứ tư ‘Du Long Nhập Thủy’ kiếm điểm chệch ra từ hướng trái sang phải, đi vòng..

Lão ta hình như đã cảnh giác, bỗng ngưng lời hỏi :

- Người thanh niên kia, ngươi đã biết Du Long kiếm pháp, tại sao không biết tên gọi của cửu kiếm?

Bỗng Âu Dương Thừa Kiếm nhớ ra một người, bất giác thối lui một bước, xuất kiếm đưa ngang hộ ngực, lạnh nhạt nói :

- Du Long cửu kiếp ta không biết còn ai biết chứ? Nhưng lão nhi ngươi tại sao lại biết? Có thể nói ra nghe chứ?

Lão nhân cười nói :

- Chuyện nói ra thì dài, nhưng tóm tắt là lão đây chẳng những biết, mà cả kiếp phổ của Kiếm Thánh còn mang trên mình kia.

Âu Dương Thừa Kiếm liền tháo lui hai bước, hốt hoảng hỏi :

- Nhà ngươi là Khuất Tín... Kiếm Thánh đệ tam đại truyền nhân?

Lão nhân lắc đầu cười nói :

- Câu nói này thật là bật cười thật, nếu ngươi cho rằng trên cõi đời này chỉ mình Khuất Tín biết Du Long kiếm pháp thì hỏi ngươi học kiếm pháp này từ đâu?

Nghe vậy Âu Dương Thừa Kiếm biết chắc lão nhân này không phải là Khuất Tín, cảm thấy vững lòng, liền cười ha hả nói :

- Hừ, Vô Song bảo chúng tôi biết được Du Long kiếm pháp là có nguyên do của nó, còn lão nhi ngươi là ai, tại sao lại có Du Long kiếm phổ trên mình?

Lão nhân cười giòn nói :

- Danh tánh của lão đã lâu không nghe võ lâm đề cập, nói làm chi nữa, còn về Du Long kiếm phổ thì như ngươi đã nói, cũng có nơi đến của nó chứ?

- Ngươi nói Du Long kiếm phổ hiện ở trên mình của ngươi?

- Đúng vậy, lão đây đang muốn treo giá mà bán nó.

- Vậy giá là bao nhiêu?

- Đây là tùy theo người mà định, nếu ngươi muốn mua lại thì lão đây bán rẻ cho.

- Hừ, ngươi có thể cho biết giá bán thế nào chứ?

- Thủ cấp của đương kim thiên hạ Vô Song kiếm khách!

Âu Dương Thừa Kiếm nóng giận hừ một tiếng, thanh kiếm trên tay xuất chiêu “Điện xà cuốn éo” hướng về lão nhân chém tới.

Trong nháy mắt, chỉ nghe dưới chân lão nhân nổ một tiếng đùng, bỗng nổi lên một luồng khói đỏ, liền tỏa khắp chu vi bảy tám trượng.

Âu Dương Thừa Kiếm đã không thể né tránh, đã bị luồng khói đỏ bao trùm bên trong.

Bỗng nghe giọng nói hốt hoảng của Âu Dương Thừa Kiếm từ trong màn khói :

- Ngươi... ngươi là Thiên Diện Quái Tử?

Nghe tiếng lão nhân cười hô hô, nói :

- Không sai, khói tan không đi, lấy mạng của ngươi.

Lời nói lão chưa dứt đã thấy một bóng hình từ trong màn khói phóng ra, hướng về phía Tây nam đi mất dạng.

Hồi lâu, khi màn khói đó tan biến, Hoàng Bác cố đảo mắt nhìn quanh, nhưng lão nhân đã biến theo mây khói, không còn tông tích mà tìm, Hoàng Bác nóng lòng hô lên :

- Xin Thiên Diện lão tiền bối nán lại, tiểu tử có chuyện cần bàn.

Đã hô vài lần, nhưng chỉ nghe tiếng gió đêm xào xạc, ngoài ra chẳng còn nghe thấy gì cả.

Hoàng Bác cảm thấy tinh thần suy sụp, không thể dẫn được, thốt ra nhiều tiếng than thở, dựa mình vào một gốc cây trầm tư.

- Ô, Thiên Diện Quái Tử, vị võ lâm kỳ nhân xưa nay chỉ nghe chứ chưa từng thấy.

Hồi hai năm về trước lúc mình mới lên Trường Bạch sơn nghe nhị vị sư phụ Lung Tuyết đạo nhân và Phục Ma Thần Cái trong lúc suy đoán người sư phụ của cha mình, có nhắc đến vị quái nhân thần bí này, nghe nói mấy chục năm về trước vị kỳ nhân này bị ám hại, công lực không còn, nhưng vì ông ta rành kiếm thuật, cho nên đoán rằng ông ta không phải là kẻ vô danh.

Không ngờ đêm nay Thiên Diện Quái Tử lại xuất hiện tại đây, càng không ngờ lão ta biết Du Long kiếm pháp, và trên mình còn có cả Du Long kiếm phổ nữa.

Vậy lão nhân này có phải là người lão vô danh sư phụ của cha mình hay không?

Nhưng dù sao đi nữa, lão ta biết Du Long kiếm pháp thì nhất định có liên quan đến cha mình.

Nhưng mà, rất tiếc lão ta đã đi mất dạng...

Lúc này, Thượng Quan Thu Tuyền dẫn con ngựa bạch đến trước Hoàng Bác, tỏ vẻ quan tâm hỏi :

- Ông lão lúc nãy đã đi mất rồi, huynh tìm lão ta làm gì?

Hoàng Bác lắc đầu, ta thán chẳng nên lời.

Thượng Quan Thu Tuyền lại hỏi :

- Lúc nãy anh họ tôi kêu lão là Thiên Diện Quái Tú, vậy Thiên Diện Quái Tú là ai vậy?

Hoàng Bác lại lắc đầu, nói :

- Tôi cũng không rõ, nghe nói lão ta là một vị cao nhân võ lâm, võ công lão đã là xuất quỷ nhập thần, nhất là giỏi về thuật cải trang và trên võ lâm chưa có ai biết mặt của lão.

- Nhưng tại sao anh họ tôi lại biết lão là Thiên Diện Quái Tú chứ?

- Lúc nãy lão nhân phóng ra một trái khối màu đỏ hồng gọi là ‘Mì tiên đơn màu hồng’ nghe nói mỗi khi lão ta phóng ra trái ‘Mì tiên đơn hồng’ này, kẻ địch đều phải tháo lui ngay trước khi khối hồng tan biến, bằng không sẽ chết bất đắc kỳ tử.

- Hèn chi, anh họ tôi đã phải hoảng sợ chạy trốn, vậy lão ta là người tốt hay người xấu?

- Tôi cũng không rõ, có người nói lão ta là người tốt, lại có người nói ác nhân, có người xưng lão là Thiên Diện Quái Hiệp, lại có người gọi lão là Thiên Diện Quái Tú...

- Sao lạ vậy? Nghe tiếng nói của lão như là quen quen, như là... như là giọng của Bành lão phu tử vậy...

Hoàng Bác kinh ngạc nói :

- Cái gì? Cô không phải là đã nói Bành lão phu tử không biết võ công sao?

Thượng Quan Thu Tuyền điềm nhiên nói :

- Đúng rồi.

- Vậy lúc nãy anh họ của cô hỏi tôi có quan hệ gì với Bành lão phu tử, vậy là ý gì?

- Tôi cũng không biết...

- Ô, vậy ai đã cải trang cô như thế này?

- Thì Bành lão phu tử đó, huynh thấy tôi có giống anh họ không?

- Giống chứ, giống y như đúc vậy, lúc nãy tôi đã lầm tưởng cô là hắn, không ngờ... xin lỗi, hiện cô thế nào rồi?

- Khỏe rồi, huynh đừng có ngại.

Hoàng Bác cúi đầu, chân đá mấy viên sỏi dưới đất, trầm tư hồi lâu rồi ngược mặt cười khẽ, hỏi :

- Nếu tôi không lầm thì Bành lão phu tử là lão ta...

Nghe vậy Thượng Quan Thu Tuyền trở mắt nhìn Hoàng Bác với vẻ ngạc nhiên, hỏi :

- Huynh nói Bành lão phu tử là Thiên Diện Quái Tú hả? Không đâu, Bành lão phu tử là do dựng tôi mời về từ thành Kim Linh mà.

Bất chợt Hoàng Bác lại ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Thu Tuyền, cười ôn tồn nói :

- Chúng ta chắc nên cùng nói thật chứ?

Thượng Quan Thu Tuyền nghe vậy phát tức lên, nũng nịu nói :

- Thiệt tình tôi đâu có gạt huynh, chỉ có huynh..

- Tôi thế nào?

- Huynh đã nói dối, huynh tên Điền Lực à?

- Đó là điều bất đắc dĩ, nhưng bây giờ tôi đã quyết định không giấu nữa, dù cho dượng cô có đến đây tôi vẫn dám nói với ông ta tôi tên là Hoàng Bác, sư phụ là Phục Ma Thần Cái và Lung Tuyết đạo nhân.

- Ủa, Hoàng Bác? Tên này quen quen...

- Chắc có lẽ cô đã nghe Bành lão phu tử nói qua, tôi là người ở Bia Hoa Mai, thành Hằng Châu.

- À, vậy huynh là thần đồng cờ Hoàng Bác đó à?

- Tôi không còn là thần đồng nữa, vì tôi đã trưởng thành rồi.

Tự dung gương mặt Thượng Quan Thu Tuyền ửng đỏ lên, cúi đầu nói với về e then :

- Thật là hổ thẹn, hôm đó huynh đánh cờ với Bành lão phu tử, tôi còn đứng bên chỉ huynh nữa chứ.

Hoàng Bác bắt giác cười lên :

- Cũng khá lắm, nước cờ của cô cũng thông minh thật.

- Huynh còn nói nữa, tôi mắc cỡ quá à.

Từ ánh mắt nàng, Hoàng Bác bỗng cảm nhận được một mối tình cảm sâu đậm của nàng đối với mình, chàng ngượng ngùng quay mình đi đến bên con ngựa bạch, vuốt lông trắng xóa của nó.

Thượng Quan Thu Tuyền nói :

- Là của anh họ tôi đó, do tôi ăn cắp nó ra thôi.

Hoàng Bác ngược mặt nhìn lên bầu trời :

- Đã là canh ba rồi, cô định đi đâu?

- Tôi vẫn chưa quyết định, huynh có biết tại sao tôi phải trốn ra chứ?

- Đáng lẽ ra tôi phải nói là không biết, nhưng tôi không muốn dối với cô.

- Là Bành lão phu tử nói với huynh?

- Ồ, không, là do tôi vô tình nghe được thôi.

- Vậy huynh nói tôi sẽ phải làm thế nào?

Hoàng Bác im lặng hồi lâu, bỗng dùng hết can đảm của mình, nói :

- Trước mắt tôi phải đi hồ Mạc Sầu thăm mẹ và yết kiến sư phụ, nếu cô đồng ý thì...

Thượng Quan Thu Tuyền mừng vui, nhảy lên nói :

- Như vậy chúng ta đi nhanh lên.

Rồi Thượng Quan Thu Tuyền nhảy lên lưng ngựa, hôn hờ cười lên hỏi :

- Huynh không ở lại Vô Song bảo học kiếm, hình như cũng chẳng khó chịu gì hả?

Hoàng Bác tay cầm dây kéo ngựa cùng đi theo và tiếp lời :

- Tôi đâu có phải là muốn vào Vô Song bảo để học kiếm chứ, chuyện này sẽ cho cô biết sau nhé.

Ngựa bạch phóng đi càng lúc càng nhanh, nhưng Hoàng Bác vẫn ung dung đi sát bên ngựa.

Bỗng Thượng Quan Thu Tuyền cho ngựa đi chậm lại, nói :

- Huynh cũng lên ngồi chung đi...

Quả tim của Hoàng Bác muốn rơi cả ra ngoài khi nghe câu nói của nàng, nhưng chàng liền lắc đầu đáp :

- Không, tôi không cần ngồi.

Thượng Quan Thu Tuyền nóng lòng hỏi :

- Vậy sao được, con Tuyết nhi này ngày đi ngàn dặm, huynh làm sao theo kịp.

Hoàng Bác cười lên nói :

- Ha ha, theo không kịp là con ngựa của cô đó.

Thượng Quan Thu Tuyền tỏ vẻ thất vọng, chép miệng nói :

- Huynh không ngồi, tôi cũng xuống chạy theo.

Hoàng Bác nghe vậy hoảng hốt, liền diễn tuyệt thế khinh công “Tuyệt Phiêu Phi” phóng nhanh về hướng trước, trong nháy mắt đã đi trước ngựa bạch hơn vài trượng.

.....

Hai người đi nhanh về hướng thành Kim Linh.

Đang lúc thời tiết vào đầu mùa hạ, phong cảnh ở Giang Nam thật tuyệt vời, trên đường đi hai bên đều là những cánh đồng bát ngát mênh mông.

Nhưng Hoàng Bác quá nhớ đến mẹ nên chẳng để ý đến những phong cảnh tuyệt đẹp, duy chỉ Thượng Quan Thu Tuyền lần đầu tiên đến mảnh đất phì nhiêu giáp thiên hạ này, nàng đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi những thắng cảnh và sự trù phú của xứ sở Giang Nam.

Ngày thứ tư, hai người qua Hàng Châu nhưng không dừng lại.

Ngày thứ năm đã đến chân núi Mạc Can sơn.

Trời đang giữa ngọ, tuy ánh nắng mặt trời đầu mùa hạ vẫn ấm áp, nhưng với những hành khách thì vẫn cảm thấy nóng bức.

Hoàng Bác và Thượng Quan Thu Tuyền (nàng lúc này vẫn ăn bận như Âu Dương Thừa Kiếm) đi đến một khu rừng rậm rạp tạm nghỉ dưới bóng mát và lấy lương khô ra ăn.

Qua đoạn đường đi chung bốn năm ngày hai người đã thay đổi cách xưng hô rất tự nhiên, chàng gọi nàng là Thu Tuyền và nàng đã có đêm nằm mơ trong con ác mộng đã gọi to “Bác ca ca mau đến đây”.

Lúc này Hoàng Bác vừa ăn vừa nói :

- Thu Tuyền, lần đầu đi quãng đường xa như vậy, muội có cảm thấy mệt mỏi lắm không?

Thu Tuyền, bằng giọng cười khanh khách, nói :

- Không đâu, không ngờ phong cảnh Giang Nam thật là tuyệt, muội thấy thật là lạ, tại sao dượng của muội không cho muội đi ra ngoài này chứ?

- Chắc có lẽ tại vì võ công của muội chưa thể tự bảo vệ mình mà thôi.

- Tại sao cần phải có võ nghệ cao cường để tự bảo vệ mình chứ? Người ở ngoài đâu phải là cạp ăn thịt người.

- Ngoài đời tuy không phải toàn là cạp ăn thịt người, nhưng cũng không đơn giản như muội tưởng đâu. Thí dụ như Vô Song bảo của muội thì toàn là những con cạp ác... huynh xin lỗi, đương nhiên không bao gồm muội rồi.

- Huynh và anh họ muội có thù hằn gì chứ?

- Về thù hằn cá nhân thì vẫn chưa xác định, nhưng nếu mà xác định thì chắc đó là dượng của muội chứ không phải là người anh họ muội đâu.

Thu Tuyền tỏ vẻ không hiểu :

- Ủ,...

- Huynh có chuyện muốn hỏi thật muội, nhưng lại ngại muội không muốn trả lời huynh thôi...

- Muội chịu mà, huynh cứ hỏi đi.

- Theo muội biết thì trong Vô Song bảo có giam cầm một người có võ thuật cao, hoặc là muội có biết đượng muội có từng hại chết một người có kiếm thuật cao cường không?

- Cái đó... muội không rõ.

Hoàng Bác thờ dài, Thu Tuyền nóng lòng hỏi;

- Muội thật là không biết mà, từ trước đến giờ muội chưa từng nghe đượng muội đã hại chết ai, còn việc có cầm cố ai thì muội càng không biết trả lời, vì rằng muội tuy ở trong Nội viện nhưng những nơi giam cầm thì đượng không cho bất cứ ai bén mảng tới đó.

- Là nơi nào vậy?

- Một là phòng luyện võ của đượng muội, còn kia là nơi tuyệt cốc ngoài Tiên Âm động đó.

- Phòng luyện công? Tuyệt cốc?

- Muội mong rằng huynh không có thù oán gì với đượng muội, vì võ công của đượng rất là lợi hại.

- Hừ, mong rằng như thế.

- Vậy huynh và anh họ muội làm gì mà phải quyết đấu chứ?

- Đó là vì hần đã giết chết Điều trưởng lão của Cái bang, và huynh lại là...

Hoàng Bác nói đến đây, bỗng ánh mắt tỏa sáng, ném mắt nhìn quanh rừng, chú tâm nghe một hồi lâu, sau đó kê sát vào tai Thu Tuyền nói khẽ :

- Thu Tuyền, hình như chúng ta bị bao vây rồi.

Thu Tuyền giật mình, khẩn trương hỏi :

- Ai? Ai đang bao vây mình vậy?

Hoàng Bác bình tĩnh, cười nhạt nói :

- Là ai thì huynh không rõ, nhưng có đến chín người toàn là cao thủ võ lâm.

Đoạn Hoàng Bác đứng lên, sau đó hướng vào trong rừng đồng đặc hỏi :

- Cừu vị cao nhân nếu là tìm tiểu tử thì xin mời ra gặp mặt, thế nào?

Bỗng từ trong rừng có tiếng niệm phật vang đến, từ tứ phía có tổng cộng mười vị cao tăng mặc áo cà sa, tay cầm thiền trượng từ trong rừng bước ra.

Mười vị lão hòa thượng này đến trước Hoàng Bác khoảng năm trượng, bao quanh hai người. Hoàng Bác tự dừng bỗng cảm thấy kinh động, bởi lúc này rõ ràng mình nghe được trong rừng chỉ có chín vị cao thủ, nhưng lúc này lại có đến mười người, rõ ràng trong đó có một lão hòa thượng võ công đã đến mức siêu phàm.

Còn chín vị hòa thượng khác đều vận áo cà sa vàng, tay cầm thiền trượng, trong đó có hai vị lão hòa thượng Hoàng Bác có quen biết, đúng là hai vị giữa đường cản trở trong lúc mình viện cứu Hắc Hồ Điệp vào Vô Song bảo hôm tháng rồi, là Thiếu Lâm Giám tự Bách Liễu đại sư và Hộ pháp Bách Hư đại sư.

Đối với hòa thượng Thiếu Lâm, Hoàng Bác vốn có lòng thành kính, lúc này thấy cả mười vị hòa thượng đều tỏ địch ý với mình, trong lòng cảm thấy có điều bất ổn, liền ôm quyền hành lễ, nói :

- Chư vị đại sư bồ đề hiện Phật giá, chưa biết vậy tiểu tử đây có gì chỉ giáo?

Mười vị lão hòa thượng Thiếu Lâm vẫn hình dáng trang nghiêm, không nói một lời.

Hoàng Bác cảm thấy quái lạ, ném mắt nhìn kỹ, thì ra mười vị cao tăng đều chăm chú nhìn vào Thượng Quan Thu Tuyền, mới biết chắc là họ đã cho rằng đây là Thiếu bảo chủ của Vô Song bảo Âu Dương Thừa Kiếm rồi.

Thật là phiền phức, mình chỉ vì gấp đi đường, quên kêu nàng vận lại nữ phục, không ngờ lại gặp hòa thượng Thiếu Lâm thì sự hiểu lầm chắc khó mà tránh khỏi.

Quả nhiên vị lão hòa thượng có đôi mày trắng vận áo cà sa kim tuyến sau khi nhìn Thu Tuyền bằng ánh mắt tỏa sáng, rồi đồng đặc nói :

- Thiện tai, lão nạp ở Thiếu thất bế quan ba mươi năm, không ngờ võ lâm đã sanh nghiệp chúng, nghe nói Chưởng môn bốn phái đã chết dưới mũi kiếm của thí chủ, chẳng hiểu có đúng không?

Thượng Quan Thu Tuyền thấy mười vị lão hòa thượng chăm mắt nhìn mình, đã hốt hoảng đến sát bên Hoàng Bác, nhất thời chẳng nói nên lời.

Thấy vậy, Hoàng Bác lại ôm quyền hành lễ đáp thay :

- Lão thiền sư đã hiểu lầm rồi, đây... bạn của tiểu tử không phải là Âu Dương Thừa Kiếm của Vô Song bảo

Bạch mi lão hòa thượng nhượng mảy, đưa mắt ném nhìn Hoàng Bác, nói :

- Lúc này lão đã nghe Bách Liễu đại sư trách kẻ là tiểu thí chủ đây là đồ đệ của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, nghe nói Lung Tuyết đạo trưởng là người chánh phái, vậy tiểu thí chủ sao lại đi cùng với bọn Vô Song bảo chứ?

Hoàng Bác nghiêm giọng nói :

- Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi đúng là một trong hai vị sư phụ của tiểu tử, lão thiền sư nếu cũng biết gia sư có chút thanh danh trên võ lâm thì kính mong hãy tin lời tiểu tử. Tiểu tử đây trước nay không quen biết gì với Vô Song bảo, và bạn của tiểu tử cũng nhất quyết không phải là Âu Dương Thừa Kiếm, người đã hại chết Thiếu Lâm chương môn.

Bạch mi lão hòa thượng nghe Hoàng Bác thao thao bất tuyệt, vẻ mặt đầy chính khí đã nhẹ gật đầu rồi hướng về hỏi Bách Liễu đại sư :

- Bách Liễu, có phải sư trách đã nhìn lầm chăng?

Bách Liễu đại sư chấp tay trả lời :

- Bốn năm về trước đệ tử đã từng gặp Âu Dương Thừa Kiếm tại Thí Tín phong trên Hoàng Sơn, nay vị thí chủ này che dung như thế thì thật là nực cười.

Bạch mi lão hòa thượng nghe vậy, gương mặt bỗng lại trầm xuống, nhìn thẳng Hoàng Bác với ánh mắt hoài nghi.

Hoàng Bác đã cảm thấy không ổn, liền vận công cảnh giới, vội nói :

- Xin lão thiền sư nghe tiểu tử giải thích...

Trong lúc này, bỗng Thượng Quan Thu Tuyền bước tới trước một bước, nói :

- Lão thiền sư, tôi không phải là anh họ của tôi mà.

Với giọng nói dịu dàng như chim non thỏ thẻ, mười vị lão hòa thượng đều hiện vẻ kinh ngạc, nhìn nhau chẳng thốt nên lời.

Bạch mi hòa thượng nghe vậy cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, liền cúi đầu chấp tay noi :

- A di đà Phật, lão nạp có mắt như không, thuật cải trang của nữ thí chủ thật không thua gì Thiên Diện Quái Hiệp đời trước.

Thiếu Lâm hộ pháp đại sư Bách Hư nguyên đứng sau lưng Thu Tuyền, bỗng bước đến phía trước với vẻ cười nhạt, hỏi :

- A di đà Phật, nữ thí chủ gọi Âu Dương Thừa Kiếm là anh họ, vậy thí chủ đây là cháu của Đông Kiếm chứ gì?

Hoàng Bác cảm thấy không ổn, liền bước hai bước đứng trước Thu Tuyền, ôm quyền từ tốn đáp thay :

- Đại sư phụ đây nói không sai, vị Thượng Quan cô nương này chính là cháu gái của Đông Kiếm, nhưng bên trong có nhiều gút mắc, xin cho tiểu tử trình bày

Với vẻ cười khinh bỉ, Bách Hư đại sư nói :

- Tiểu thí chủ đây hôm trước đã xả thân chỉ vì cứu cháu trai của Đông Kiếm, nay lại bao che cho nữ thí chủ này, nếu nói không phải cầu kết với Vô Song bảo thì bản đạo chắc nghe ảo diệu.

Hoàng Bác thấy đối phương là người xuất gia, lại xuất ngôn khe khắt, trong lòng đã cảm thấy bức mình, nhưng nghĩ lại Bách Không đại sư đã mệnh tuyệt Vô Song bảo nên toàn phái Thiếu Lâm đang trong đau buồn cảm phần, hơn nữa với hành động của mình cũng khó mà lý giải được, vậy làm sao mà trách móc người ta chứ? Bây giờ nếu không nói rõ thân thế của mình và giải thích ân tình, vậy nếu muốn hóa giải sự hiểu lầm này chắc là rất khó khăn.

Sau đó liền nói rõ tên họ của mình (nhưng giấu về thân thế), đồng thời bái hai vị sư phụ Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi thế nào và thừa lệnh sư phụ để trả thù cho Đào chương lão Cái bang. Trên đường bỗng gặp cháu của Đông Kiếm Hắc Hồ Điệp Hắc Hồ Điệp Hắc Hồ Điệp bị Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc đã thương, nhất thời nghĩ ra mưu kế cứu Hắc Hồ Điệp về vào Vô Song bảo do thám thực hư, sau đó ở trước sân trường Vô Song bảo thấy Bách Không đại sư bị giết hại, Nam Thiên Độc Thủ Ma xông phá vào bảo, rồi bị Đông Kiếm dùng Du Long kiếm pháp đánh bại chạy trốn, sau đó mình làm quen Thượng Quan Thu Tuyền thế nào, và Âu Dương Thừa Kiếm đã có sự hiểu lầm, đuổi mình xuất bảo và Thượng Quan Thu Tuyền không muốn lấy Âu Dương Thừa Kiếm làm chồng, được cao nhân ẩn náu trong bảo giúp đỡ cải trang rời bảo, không ngờ gặp lại mình ở ngoài huyện thành Lạc Thanh, nên cùng nàng đến thành Kim Linh du ngoạn, cuối cùng nói rõ Thượng Quan Thu Tuyền là người con gái có phẩm chất tốt, hoàn toàn không như những người trong Vô Song bảo.

Hoàng Bác đã cố gắng giải thích mà không bỏ sót một chi tiết nào.

Ngoại trừ khi nghe đến Hoàng Bác nói Đông Kiếm đã sử dụng Du Long kiếm pháp đánh bại Nam Thiên Độc Thủ Ma mà bạch mi hòa thượng tỏ vẻ ngạc nhiên, còn những việc khác lão hòa thượng đều rất bình thản, sau khi nghe Hoàng Bác kể xong, lão hòa thượng mở hai mắt tỏa ánh sáng sắc bén, trầm giọng nói :

- Tiểu thí chủ nói việc Đông Kiếm đã sử dụng Du Long kiếm pháp, việc đó có thật hay chẳng?

- Đúng vậy, việc này Vô Song bảo họ đã坦然 thừa nhận.

Bạch mi hòa thượng trầm ngâm hồi lâu, ta thán lẩm bầm :

- A di đà Phật, ma đạo hoành hành, lại được tuyệt học cái thế. Lão nạp lực bất tòng tâm, làm sao để mà cứu vãn tình thế chứ?...

Hoàng Bác thấy Thiếu Lâm cao tăng đã không còn địch ý đối với mình, lại ôm quyền từ tốn nói :

- Xin hỏi pháp hiệu lão thiền sư xưng hô thế nào, và chuyến đi này có phải đến Vô Song bảo để phục thù chăng?

Bạch mi lão hòa thượng nhắm mắt không đáp lời, với vẻ trang nghiêm như là đã nhập định.

Bách Liễu thiền sư ở kế bên thay lời đáp :

- Đây là bản nạp sư thúc Huệ Tâm Thượng Nhân, bốn phái nhân chuyến đi này thú thật là muốn đến Vô Song bảo nhất quyết sanh tử với Âu Dương Trường.

Hoàng Bác nghe vậy thảm như: “Huệ Tâm Thượng Nhân chắc là vị trưởng lão duy nhất đòi trước của phái Thiếu Lâm, võ công nhất định là rất siêu phàm, nhưng có thể sánh và đánh bại được Âu Dương Trường thì thật là khó mà lường trước được, bên cạnh đó, Vô Song bảo trong thời gian gần đây lại được hai người Hắc Bạch song ma đã chấn động võ lâm mấy mươi năm trước gia nhập, trước mắt theo mình thì chín vị đệ tử đòi Bách của phái Thiếu Lâm chắc chắn là không ai địch nổi Hắc Bạch song ma, đôi bên thực lực quá chênh lệch, nếu không có kỳ mưu khác thì chắc rằng nếu mà hai bên tuyên chiến, Thiếu Lâm tự sẽ lâm nguy cơ khó mà cứu vãn”, nên Hoàng Bác hỏi thêm :

- Xin hỏi đại sư, quý phái chuyến đi Vô Song bảo này đã có kế hoạch vạn toàn chưa?

Bách Liễu đại sư lắc đầu nói :

- Chỉ dốc toàn lực, hà hề chi hữu.

Hoàng Bác nghe vậy liền kể lại Vô Song bảo đã thu dụng nhiều ma đầu hắc đạo và trong bảo bố đầy trận pháp, Bách Không đại sư đã bị giam trong Đào Hoa trận cả tháng mà không thể ra được.. v.v.. sau đó nói thêm :

- Đại sư hãy tha lỗi cho tiểu tử đây nói thẳng, quý phái chuyến đi này nếu không có ứng sách vạn toàn, chỉ bằng dũng huyết mà xông vào bảo thì chắc là khó nắm phần thắng, vậy theo thiên ý của tiểu tử, quý phái nên tuyển chọn địa điểm ước chiến tỷ đấu là thích hợp nhất.

Thiếu Lâm chư tăng nghe vậy đều gật đầu nói phải.

Trong giây lát trầm lặng.

Bỗng Bách Hư đại sư đến gần Bạch mi Huệ Tâm Thượng Nhân kề tai nói khẽ. Huệ Tâm Thượng Nhân hừ lên một tiếng, sau đó khẽ lắc đầu tỏ ý không bằng lòng. Bách Hư đại sư lộ vẻ cười quái ác lại nói tiếp vài câu, Huệ Tâm Thượng Nhân mới nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn quanh tám vị chư tăng khác rồi nói :

- Chư sư trạch xin đến đây thương lượng một lát.

Vừa nói xong, lão hòa thượng thân hình chẳng thấy rung động, chân không nhún mạnh vào đất mà phóng ra ngoài năm sáu trượng và các vị hòa thượng khác đều đến nơi lão bàn bạc với nhau.

Hoàng Bác thấy Thiếu Lâm phái có hành động bất thường, nhin không được khẽ nói với Thu Tuyền :

- Đột nhiên huynh nghĩ đến một câu thơ của Tô Đông Ba thời trước. Ông ta nói mấy gã hòa thượng đều là... ha ha, thôi không nói nữa.

Thu Tuyền cũng khẽ nói với Hoàng Bác :

- Ủ, muội thấy gã hòa thượng kia lăm chuyen thật là đáng ghét, không biết họ đang bày trò gì, hay là mình nhanh chóng rời khỏi nha huynh?

Hoàng Bác nói khẽ :

- Được, để huynh chào họ một tiếng rồi chúng ta cùng đi.

Sau đó ôm quyền hướng về phía các vị hòa thượng ngoài chín mươi trượng, cao giọng nói :

- Chư vị đại sư nếu không có chuyện gì khác thì tiểu tử xin phép đi trước nhé.

Thiếu Lâm chư tăng chưa trả lời, vẫn tranh chấp nhau càng kịch liệt.

Hoàng Bác cười bảo Thu Tuyền :

- Lên ngựa, chúng ta đi thôi.

Thu Tuyền vừa muốn nhảy lên lưng ngựa, bỗng mười vị hòa thượng nhảy tới bao quanh tứ phía.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: A Di Đà Phật

Thấy vậy Hoàng Bác hốt hoảng, khẽ nói với Thu Tuyền :

- Nguy rồi, đám hòa thượng này đã nổi cơn điên, mọi người nên cẩn thận nghe.

Thu Tuyền sắc mặt thoáng biến, sợ hãi dựa gần vào Hoàng Bác, nói :

- Đây là ý gì chứ? Minh đâu có đắc tội với họ?...

Hoàng Bác hừ một tiếng, đáp :

- Huynh nghĩ là các lão hòa thượng kia kiếm chuyện với mọi người đó. Đừng lo, cứ để huynh đối phó.

Lúc này, Huệ Tâm Thượng Nhân đến trước Hoàng Bác chừng ba trượng đứng lại chấp tay nói :

- Tiểu thí chủ đừng lo sợ, lão nạp lúc này đã bàn luận với các sư trạch, chỉ muốn khẩn cầu thí chủ một việc, nếu thí chủ chịu giúp đỡ thì bốn tự quyết dùng bảo vật của bốn tự là Thôi Uyển kiếm tương tặng thí chủ.

Hoàng Bác ôm quyền hoàn lễ nói :

- Thượng Nhân cứ căn dặn, nếu trong khả năng của tiểu tử đây, nguyện sẽ gắng góp sức.

Huệ Tâm Thượng Nhân tự dung gương mặt đỏ ửng lên, chậm chậm nói :

- Lão nạp không phải cầu tiểu thí chủ góp sức gì, chỉ vì Chưởng môn nhân bốn phái bị thâm độc thủ của Vô Song bảo, đó cũng là si nhục từ khi Đạt Ma sư tổ lập phái tới nay mới có lần đầu, lão nạp đã không lo thế sự ba mươi năm nay cũng phải buộc tái xuất xử lý. Nhưng lão nạp không nắm được tình thế của Vô Song bảo, nhân lúc này được tiểu thí chủ tận tình bảo giúp mới cảm thấy dự tính ban đầu thật là quá lỗ mãng, cần phải tính lại mới được...

Hoàng Bác nghe cũng có lý nên gật đầu.

Huệ Tâm Thượng Nhân đoạn nói tiếp :

- Theo lẽ bốn phái được tiểu thí chủ nhiệt tình chỉ giúp, thật không nên lại có thỉnh cầu này, nhưng biết tiểu thí chủ với Vô Song bảo cũng có oán thù cho nên mong tiểu thí chủ tạm thời ruộng bỏ tình cảm tư hữu, ban cho bốn phái một sự dễ dàng có được hay không chứ?

Hoàng Bác nghe vậy trong lòng thật nóng giận, nhưng vẫn từ tốn nói :

- Thượng Nhân muốn chỉ đó là việc gì? Rất mong minh thị.

Huệ Tâm Thượng Nhân gương mặt lại ửng đỏ lên, gương cười nói :

- Ý của lão nạp là bốn phái quyết định tiếp nạp ý kiến quý giá của tiểu thí chủ, hạ chiến thư hẹn Âu Dương Trường đến Mạc Can sơn quyết chiến, nhưng mà nghe nói Vô Song bảo thường hay bất chấp thủ đoạn, không màng đến quy luật võ lâm, nếu họ không đến quyết chiến theo thư hẹn, cứ hùng cứ trong bảo thì thật là khó xử, nên...

Hoàng Bác trầm cười lạnh, buột miệng hỏi :

- Tiểu tử cho rằng nếu quý phái hạ chiến thư đến Vô Song bảo, nhất định Đông Kiếm phụ tử sẽ đến.
- Đến thì có khả năng, nhưng vẫn chưa chắc.
- Không, nhất định họ sẽ đến.
- Sao tiểu thí chủ lại chủ quan như thế?
- Hình như Thượng nhân đã quá miệt thị Vô Song bảo thì phải.
- Lão nạp không có ý như vậy, chỉ lo nếu Đông Kiếm không màng đến sự khiêu chiến của bốn phái thì...
- Về điểm này thì Thượng nhân không cần quá lo, Đông Kiếm là kẻ có chí lớn, muốn hùng bá võ lâm, thế lực của họ không phải chỉ là phát triển một nơi nào đó mà thôi, hơn nữa Đông Kiếm giám sát hai Chương môn quý phái, nếu không theo thư hẹn thì lại thể hiện cái yếu kém của mình chăng? Hoặc vì thế mà để thiên hạ võ lâm cười nhạo báng chăng?
- Ồ...

Thấy Huệ Tâm Thượng Nhân đã ngẹn lời, Hoàng Bác lại ôm quyền nói tiếp :

- Tiểu tử hiện giờ bận việc, xin cáo từ, sau này nếu có...

Bổng Huệ Tâm Thượng Nhân vung tay cản Hoàng Bác, nói tiếp :

- Tiểu thí chủ xin hãy chờ đợi, lão nạp cho rằng đối với Vô Song bảo nếu có gì ức chế họ, thì mới có thể dễ dàng hành sự.

Hoàng Bác trầm hừ một tiếng, bề ngoài vẫn cười nói :

- Thượng Nhân dự định sẽ cưỡng chế Vô Song bảo thế nào?

Huệ Tâm Thượng Nhân hai mắt bỗng nhắm lại, lâm bảm như đang tụng kinh :

- Lão nạp cầu xin tiểu thí chủ chỉ tạm giao cháu gái của Đông Kiếm cho bốn tự giữ quản, lão nạp bảo chứng không động đến cô nương một sợi lông chân, sau khi chờ Đông Kiếm đến theo hẹn quyết đấu rồi sẽ giao trả lại cho tiểu thí chủ, đồng thời sẽ tặng Thôi Uyên kiếm cho tiểu thí chủ sử dụng.

Đột nhiên Hoàng Bác cười giong lên, nói :

- Thượng Nhân dự tính thế này thật là ngoài sự tưởng tượng của tiểu tử.

Huệ Tâm Thượng Nhân mặt mày đỏ ngầu, lâm bảm tiếp :

- Việc khẩn cầu có quá đáng, mong tiểu thí chủ đừng giận.
- Ha ha, tiểu tử sao dám đi giận phái Thiếu Lâm các vị đây, nếu Thượng Nhân muốn Đông Kiếm bắt buộc phải phụ hội quyết đấu thì giữ lại tiểu tử mới đúng chứ?
- Tiểu thí chủ hà tất chê cười chứ?
- Không, không phải tiểu tử coi trọng mình như thế, vì hiện nay Đông Kiếm muốn lấy mạng tiểu tử đây còn hơn là Thượng Quan cô nương đó.
- Nếu bốn tự làm như vậy, có khác gì là không phân trắng đen chứ?
- Thượng Nhân muốn giữ lại tiểu tử thì tiểu tử cũng ráng cam chịu, nhưng muốn giữ lại Thượng Quan cô nương thì tiểu tử không thể đồng ý được.
- Mong tiểu thí chủ suy nghĩ lại, lão nạp đã hứa, sẽ giữ mọi an toàn cho cô nương.

Hoàng Bác vô cùng căm phẫn, quát lên :

- Thượng Nhân không cần nhiều lời nữa, không ngờ danh môn chánh phái như Thiếu Lâm cũng muốn dùng thủ đoạn bỉ ổi thế này.
- Nếu tiểu thí chủ cố chấp thì mai một bàn đạo sẽ tạ tội trước lệnh sư sau.

Hoàng Bác nghe vậy tháo lui vài bước, trầm vận nội công, chuẩn bị ra tay khi cần thiết, vừa cười nhạt nói :

- Tiểu tử đây không tự lượng sức, nay xin thử cao chiêu của quý phái, chắc rằng cuộc tỷ đấu này Thiếu Lâm sẽ dương danh tứ hải thôi.

Từ từ hé mở đôi mắt, Huệ Tâm Thượng Nhân ta thán nói :

- Thiện tai, thiện tai, lão nạp thật không muốn ra tay với thí chủ, nhưng tiểu thí chủ nhất định muốn giải quyết việc này bằng vũ lực, vậy lão nạp chỉ đứng tại chỗ mà không ra tay đỡ chiêu, để tiểu thí chủ xuất chiêu, nếu mà ép được lão nạp di động bước chân thì hai tiểu thí chủ có thể tự tiện rời khỏi nơi này, bằng không thì bốn tự xin giữ lại cháu gái của Đông Kiếm vậy, thế nào chứ?

- Vậy đánh mấy chiêu?

- Tùy quyền thí chủ.

Hoàng Bác rất kích động, thàn nhủ: “Công lực của Huệ Tâm Thượng Nhân nếu không tương đương với ngũ kỳ như sư phụ thì sao lại dám quá lời như thế. Nhưng nếu nội lực cao cỡ Lung Tuyết sư phụ trở lên thì tại sao trước giờ không nghe sư phụ mình đề cập? Hay là đối phương đánh giá sai thực lực của mình? Lúc mình tỷ đấu với Bách Liễu đại sư thật ra vẫn chưa dùng hết công lực, hiện giờ Sanh Tử Huyền Quan mình đã được đả thông, công lực đã tăng nhiều lần, đối phương đương nhiên là không thể biết được. Ừ điều kiện như vậy có thể tiếp nhận, còn mình dẫn Thu Tuyền xông ra vòng bao vây của họ thì chắc là không được rồi...”

Nghĩ đến đây, Hoàng Bác ngoảnh mặt nhìn Thu Tuyền, nói :

- Thượng Quan hiền muội, ý muội thế nào?

Thu Tuyền nhướn nhẹ mày kiếm, sau đó gật đầu.

Hoàng Bác chau chừ giấy lát, sau đó lại nói :

- Tốt hơn là muội nên suy nghĩ lại, vì huynh đây không chắc sẽ thắng.

Nàng thần thờ ta thán với giọng náo nùng :

- Đâu còn biện pháp nào khác chứ?

Hoàng Bác nghe vậy cảm thấy rất là trắc ẩn, trong lòng càng hận Bách Liễu đại sư, liền trả lời :

- Đành vậy thôi, nếu chẳng may huynh bị thua thì hiền muội hãy yên tâm theo họ một thời gian, chờ tiểu huynh từ Kim Linh trở về hiền muội sẽ được tự do thôi.

- Huynh nhất định sẽ đến chứ?

- Đương nhiên, huynh còn xin sư phụ đến giúp phái Thiếu Lâm nữa.

Mười vị hòa thượng Thiếu Lâm ai ai đều ủng hộ cả mặt, Huệ Tâm Thượng Nhân nói :

- Tiểu thí chủ không cần lắm lời, bốn phái dù cho chiến đấu đến người cuối cùng, cũng không cần người ngoài trợ giúp.

Hoàng Bác cười ha hả, nói :

- Lời nói của Thượng Nhân tiểu tử cho là quá cô hủ, nhưng trên võ lâm dù sao cũng phân chính tà công lý, chẳng lẽ lại lệ thuộc vào môn phái chí kiến hay sao?

Huệ Tâm Thượng Nhân nhướn mắt nhìn thẳng Hoàng Bác, đoạn nói :

- Lão nạp đã từng nghe Đông Kiếm tuyên bố tiêu trừ môn phái chí kiến, nay lại nghe tiểu thí chủ nói thế, thời chẳng lẽ lúc nãy lời nói của tiểu thí chủ là ngụy tạo chăng?...

- Tin hay không tùy nơi Thượng Nhân, thú thật tiểu tử cũng cho rằng chủ trương của Đông Kiếm rất có giá trị tham khảo, duy hấn chỉ mượn danh nghĩa để treo đầu dê bán thịt chó mà thôi, bằng không, tiểu tử là người thứ nhất tán thành.

- Ừ, tiểu thí chủ xuất chiêu thôi.

Hoàng Bác không muốn nhiều lời, liền bước trước một bước, tay phải vung lên, năm luồng chỉ phong của Mai Hoa chỉ điểm hướng về Trung Đình huyệt của Huệ Tâm Thượng Nhân.

Cú bốc này Hoàng Bác chỉ sử dụng sáu phần công lực, ý muốn dò thử công lực của đối phương, vừa thủ thế e lại sợ Huệ Tâm Thượng Nhân trọng thương.

Không ngờ chỉ phóng trước Huệ Tâm Thượng Nhân như hạt mưa rơi xuống biển, chẳng thấm vào đâu, đối phương chẳng hề hấn gì.

Như vậy rõ ràng Huệ Tâm Thượng Nhân có cang khí hộ thân, bỗng Hoàng Bác cảm thấy trong lòng vừa mừng vừa lo, ‘mừng là vì phái Thiếu Lâm vẫn

còn vị cao tăng có công lực thâm hậu, đúng là hậu kế hữu nhân, lo là biết võ công của Huệ Tâm Thượng Nhân xác thực là tương đương với sư phụ, mình chắc là không thể bảo hộ cho Thu Tuyền được”.

Thầm nghĩ đến đây, bỗng tính háo thắng của niên thiếu nổi lên, liền ngưng thần vận khí, một chương “Bắc Phong Khởi Động” hướng về đối phương, mang cuồng phong mãnh liệt.

Chiêu chương này Hoàng Bác đã xuất đến chín phần công lực, kinh lực tối thiểu cũng phải là bảy tám trăm cân, sức mạnh đã khiến chín vị cao tăng kia tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhưng vẫn như cũ, sau khi Huệ Tâm Thượng Nhân chịu đựng chiêu chương này thân hình chỉ bị rung động rất nhẹ, nhưng trong lòng lão hòa thượng lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hình như lão hòa thượng đã ngỡ rằng với tuổi thiếu niên của đối phương lại có thể phát ra một nội gia chân lực mãnh liệt như thế.

Còn về phía Hoàng Bác, sau chương này nội tâm càng cảm thấy lo âu.

Thật ra sự đối kháng của nội gia chân lực với cương lực hộ thân không như đôi bên xuất chiêu động thủ, không có thể nào thắng bằng chiêu thức được. Hoàng Bác thầm nghĩ rằng, “Đối phương chịu đựng chiêu chương chín phần công lực của mình mới như thế, dù xuất hết mười hai thành công lực cũng không thể nào làm cho đối phương lui được nửa bước. Hồi, lúc ấy mình đấu chiêu với hòa thượng chắc sẽ có lợi hơn, dù cho hòa thượng công lực mạnh cỡ nào cũng chưa thể so sánh với Mai Hoa chi của sư phụ...”

Huệ Tâm Thượng Nhân thấy Hoàng Bác đang chần chừ, nên nói :

- Tiểu thí chủ nếu ngưng tại đây thì lão nạp vẫn nguyện tặng cho tiểu thí chủ cây kiếm Thôi Uyên.

Hoàng Bác tức mình dùng hết công lực, sau một tiếng hô lớn, chân đi đường vòng cung, sử dụng chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” của Nam Quyền hướng về đối phương thoi tới.

Chỉ nghe tiếng quyền như lôi mình (trời gầm), Thiếu Lâm chín vị cao tăng đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc không thốt ra lời, vì lúc này họ nghe nói Hoàng Bác bá sư Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi đã là chuyện hiếm có trong võ lâm, nay bỗng lại sử dụng chiêu thức quyền thuật của Nam Quyền là Đại La Vạn Tự quyền pháp, làm sao trong lòng họ không kinh ngạc chứ?

Khi Hoàng Bác vừa đánh ra chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên”, chương trái xuất chương Diệp Luân chương với chiêu “Mãnh Long Hấp Thủy” lại hút kinh lực vừa mới đâm ra

Huệ Tâm Thượng Nhân thấy đối phương xuất quyền quái dị, như là có biết bao quyền thuật đâm vào trên mình, trong lòng đang cảm thấy kinh ngạc, bỗng dưới chân lại có một luồng kinh lực hút ngược lại, bất giác hai chân bị hút muốn rời đất bay đi, biết là bất ổn, liền mượn thế đang lúc thân hình rung động, tay áo phải vung nhẹ, âm thầm phát ra một nguồn chân lực, nhờ đó mới vững bước, tức thì gương mặt già cỗi của lão hòa thượng hiện ra nét ngưng ngưng. Huệ Tâm Thượng Nhân khen rằng :

- A di đà Phật, nghe nói đương kim võ lâm có Đông Kiếm, Tây Dao, Nam Quyền, Bắc Chương, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi là nhân tài kiệt xuất trong vài trăm năm nay trên võ lâm, đúng là chẳng sai. Lão nạp này đã tin rồi...

Trong khi đó, Hoàng Bác thấy hai chiêu nhập một của mình chắc nắm phần thắng, không ngờ vẫn không thể bức ép đối phương lui được nửa bước, trong lòng buồn nản vô cùng, ngoảnh mặt nói với Thu Tuyền :

- Thu Tuyền, huynh... huynh thua rồi.

Rung rung nước mắt, Thu Tuyền miễn cưỡng nở nụ cười gượng :

- Cũng chẳng sao, mai một huynh sẽ thắng thôi.

Hoàng Bác đến gần bên nàng, khẽ nói :

- Nếu như hiền muội không muốn ở lại với họ thì chúng ta trốn thôi.

Thu Tuyền lắc đầu với giọng náo nùng :

- Không, lão phu tử thường dạy muội là ‘Nhân vô tín bất lập’, huynh đi đi, chỉ cần huynh nhất định sẽ quay trở về...

- Minh xù họ một lần có sao đâu, muội thiệt là...

- Chạy không thoát đâu, nếu bị họ bắt lại thì không chừng huynh cũng bị giữ luôn với muội đó.

Hoàng Bác lúc này vừa nóng lòng lại vừa hồ thẹn, cúi đầu trầm tư giây lát, nói :

- Thu Tuyền, muội gỡ mặt nạ xuống để huynh nhìn kỹ gương mặt của muội có được không?

Không cần nghĩ ngợi, Thu Tuyền liền lột tháo mặt nạ bằng da của gương mặt Âu Dương Thừa Kiếm xuống, Hoàng Bác say đắm nhìn lên gương mặt

tuyệt hảo của nàng, bỗng cảm thấy mình đã yêu nàng thật sâu sắc, không đành nén được, chàng đã nắm lấy tay nàng với giọng si tình :

- Thu Tuyền, thật tình huynh không nỡ đành xa em..

Thu Tuyền nghe vậy liền ửng hồng cả gương mặt, khẽ nói với chàng :

- Muội... muội cũng không thể nào xa huynh..

- Nếu không phải vì nghe nói chỗ ở của mẹ thì chắc huynh sẽ nhất định bên muội không muốn rời xa...

- Ô, vậy huynh nên tranh thủ đi sớm.

- Muội phải cố gắng bảo trọng.

- Muội hiểu...

-

Huệ Tâm Thượng Nhân thấy hai người thương nhau sâu sắc khó lòng rời xa, lão hòa thượng đã nhắm mắt lại, miệng thầm niệm Phật, chỉ nghe “giới sắc tức là không” và “hồng nhan bạc phận”... Hoàng Bác nghe được bức tức vô cùng, ngoảnh người quát :

- Câm miệng lại, ai cần các ngươi dạy đời chứ.

Huệ Tâm Thượng Nhân bị Hoàng Bác mắng la cảm thấy ngượng ngùng, hồi lâu mới lẩm bẩm nói :

- Thiện tai, tiểu thí chủ cứ yên tâm mà đi, lão nạp hứa sẽ khoản đãi nữ thí chủ đằng hoàng.

- Hừ, ngươi sẽ khoản đãi thế nào?

- Chỉ cần nữ thí chủ không đào thoát thì có thể tự do đi lại trong một phạm vi đã định.

- Ăn uống thế nào?

- Bỏn tự ăn uống ra sao thì nữ thí chủ cũng thế.

- Đó là điều không thể chấp nhận được, các ngươi ăn chay, chẳng lẽ cứ bắt người ta ăn chay hoài sao?

- Vậy...

Thu Tuyền nín áo Hoàng Bác, khẽ nói :

- Huynh đừng nói nữa, để muội cứ ăn uống như họ là được rồi.

Hoàng Bác ngoảnh mặt nói khẽ với nàng :

- Muội đừng xen vào, để huynh kiếm chuyện làm khó họ mới được.

Huệ Tâm Thượng Nhân nhìn thấy vậy, không nhịn nổi, cười ha hả lên nói :

- Tiểu thí chủ nếu cần dặn như vậy, lão nạp cố gắng thực hành thôi nhé.

Hoàng Bác gương mặt nghiêm nghị nói :

- Quý phái quyết định chừng nào mới quyết chiến với Vô Song bảo?

- Chừng rằm tháng bảy này, cách nay còn chừng chín ngày nữa.

- Được, trong chín ngày này quý phái không được làm khó dễ cô ta, phải thường xuyên có người bên cạnh cô ta để chăm sóc vui chơi, đánh cờ với cô ta mới được.

Thu Tuyền lại kéo tay Hoàng Bác, khẽ nói :

- Thôi đi huynh, đừng quá khắt khe với họ mà.

Hoàng Bác cười lên, đôi mắt nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân, nói :

- Thôi được, điều kiện bao nhiêu đó, lão hòa thượng có chịu chứ?

Huệ Tâm Thượng Nhân bật cười lên nói :

- Bản tằng xin nhận lời tiểu thí chủ.

Hoàng Bác nghe vậy yên lòng, sau đó ngoảnh mặt an ủi Thu Tuyền :

- Thu Tuyền, huynh đi đây, muội đừng sợ, đừng đau buồn, hãy yên tâm chờ đợi huynh sẽ quay trở về ngay.

Thu Tuyền lau nước mắt, giọng đau buồn nói :

- Muội không sợ, huynh cười Tuyệt nhi đi đi.

- Muội hãy bảo trọng, tạm biệt...

- Tạm biệt...

Biết bao tình sâu ly biệt chứa trong ánh mắt, Hoàng Bác lại nhìn hồi lâu, rồi nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ly Kỳ Cổ Quái

Trong đêm đó, Hoàng Bác không có ngừng lại, vẫn phóng ngựa bay nhanh.

Trưa hôm sau, Hoàng Bác đã qua Tuyên Thành, ghé vào một quán rượu ăn trưa, vô tình đã nghe được một chuyện chấn động vô lâm, do vài người giang hồ nói...

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Trường đã giết chết Bạch Y Tú Sĩ Lục Quang Trụ của Trúc Lâm thất duật tại thành Tín Dương, hai hôm sau tại Đãng phong lại giết chết lão tam của Giang Nam ngũ thiết là Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc.

Tin tức này làm cho Hoàng Bác vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là cái chết của Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc, càng làm cho Hoàng Bác cảm thấy áy náy, bất an, thậm chí: “Nếu ngày hôm đó mình không giải cứu Hắc Hồ Điệp thì hẳn chắc chắn không thể sống trở về Vô Song bảo, thì Đông Kiếm sẽ khó mà điều tra ra cái chết của cháu hân, nay Thiết Phán Quan đâu đến nỗi phải chết, lỗi cũng tại mình, mai mốt gặp lại người của Giang Nam ngũ thiết không biết phải ăn nói thế nào đây?”

Trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy bối rối, biết bao chuyện dồn dập, nào là sự an nguy của mẹ, cái chết hay sự mất tích của cha mình, lại nhớ đến Thu Tuyền, cả quái nhân trên mình cuộn mền đỏ mà thường xuất hiện quanh nơi mẹ ở nữa...

Nhớ đến Thu Tuyền, cô nàng dịu dàng, thông minh, hiền thực, đẹp như tiên nữ, nàng lại rất lo lắng cho mình và thật lòng yêu mình... ừ, không cần biết Đông Kiếm sẽ phản ứng thế nào, mình nhất định phải cưới nàng làm vợ mới được...

Nghĩ đến người mẹ đã cách biệt hơn năm năm nay, trong lòng Hoàng Bác lại cảm thấy vô cùng đau lòng, bởi mẹ hiện giờ không biết thế nào, một người mẹ tội nghiệp từ khi cha đi xa đến nay, không biết mẹ vẫn thường ngày ôm cây cảm tỳ bà để đàn bài hát buồn đó chăng?

Và con người quái nhân thân hình quần bởi cái mền đỏ, người ấy là ai?

Hồi mình còn ở Bì Hoa Mai, thường thấy lão quái này xuất hiện quanh nhà, cứ tưởng lão là người điên hoặc là người ăn xin, nào có để ý, không ngờ lão lại là một võ lâm cao nhân, nghe lời đại sư bá nói khi tam trưởng lão Cái bang Phật Thủ La Hán gặp lão chưa đến hai chiêu đã bị lão đánh té ngã ngựa, võ công của cửu lão Cái bang tuy mình chưa có cơ hội xem qua, nhưng điều chắc chắn là họ không phải là người tầm thường, võ công chắc thuộc vào hàng cao thủ, như vậy lão quái nhân này chỉ trong một hai chiêu đã có thể làm một cao thủ như vậy té ngã, thì về võ công của hẳn chắc rằng sẽ cao bằng hoặc hơn Thiên Hạ Ngũ Kỳ hay chăng?

Tại sao lão quái nhân lại thường xuất hiện gần nơi nhà mình chứ? Hay là muốn thu nhận mình làm đồ đệ của lão?

Không đúng, mình rời xa nhà đã hơn năm năm, không biết được tung tích của lão và nay mẹ đã dọn nhà từ Bì Hoa Mai đến hồ Mạc Sầu, thì tại sao lão lại xuất hiện gần nơi đó, vậy là ý gì?

Hừ, hay là có liên quan đến việc mất tích của cha mình? Vậy... cũng không đúng, nếu cha bị hại, thì người đáng hoài nghi nhất phải là Đông Kiếm mới phải, kể đó là Thiên Diện Quái Tú, lão ta chỉ vì có thù oán với cha?... hoặc là?...

Không nán lại được, Hoàng Bác trả tiền nhảy lên ngựa phóng như bay về hướng hồ Mạc Sầu.

Buổi chiều hôm đó Hoàng Bác đã đến chân núi Mã An sơn, bỗng nghe một tiếng hú vang vọng từ xa, sau đó lại có giọng nói nhỏ bằng nội lực Thiên lý truyền âm :

- Vân nhi, con bàng hoàng chạy đi đâu vậy? Sư phụ đã bị bà lão già quấy nhiễu khó mà thoát thân, con hãy nhanh chóng nghĩ cách dụ bà lão ấy đi đi chứ.

(Mất trang 129, 130)

- ... sanh, chó sanh gì vậy? Ngươi đang chửi lão nương à?

Hoàng Bác hốt hoảng liền trả lời :

- Ô không, tiểu tử đây nói là hữu duyên lại tương phùng gặp đại nương thôi.

Trương Đại Nương nghe vậy, hài lòng gật đầu nói :

- Đúng vậy, chúng ta thật là hữu duyên... ê, ngươi có thấy Tây Dao trốn chạy về hướng nào không?

Hoàng Bác hết hồn, buột miệng nói :

- Tây Dao?

Trương Đại Nương thấy Hoàng Bác tỏ vẻ hết hồn như thế, bà ta cười phá lên nói :

- Tiểu tử ngươi thật là vô dụng, nghe Tây Dao lại sợ hãi thế này, lão nương hồi nãy đã rượt đuổi hấn chạy có cớ mà.

Hoàng Bác cười lên, nói :

- Ô, đại nương, bà thật là lợi hại.

- Hừ, lão ta đánh chết em ruột lão nương, lão nương phải lột da hấn mới được.

- Ồ...

- Tiểu tử này, ngươi có biết lão nương là ai không?

- Dạ, đại nương đây là...

- Mẹ của Kim Sơn.

- Kim Sơn là...

- Cha của Kim Sơn là Nam Quyền Đái Lập Ông, Nam Quyền là lão hán của đại nương đây.

Hoàng Bác cố dằn nén, không để mình cười phá lên, nói :

- Tiểu tử đây thật là thất lễ. Lệnh lang Kim Sơn có phải là Tiểu Đái Lập mà võ lâm đã xưng hô.

Trương Đại Nương gật đầu, bóng trở mặt nhìn thẳng Hoàng Bác với vẻ hung hăng, nói :

- Tên tiểu tử kia, lúc nãy ngươi nghe Tây Dao thì sợ hãi, nay nghe đến Nam Quyền thì lại cười, bộ ngươi cho rằng Nam Quyền không bằng Tây Dao hay sao?

- Ô không, không, vì Ông lão tiền bối là người tốt, cho nên tiểu tử đây không ngại thôi.

- Hừ, người tốt có hay ho gì? Cha con nó tệ nhất hết thầy, tối ngày cứ trốn đi câu cá, còn phải đội cái nón lớn che cả mặt sợ bị người ta biết mặt, thật là tệ hết sức.

- Ông lão tiền bối và lệnh lang khí tiết cao siêu, thật là đáng kính phục.

- Ngươi nói cái gì?

- Ô không, tiểu tử nói đi câu cá cũng là điều tốt thôi.

- Hừ, tốt cái gì, câu cá kiếm được tiền gì chứ? Tiểu tử ngươi nói đùa hả?

Hoàng Bác cảm thấy Hà Đông sư tử này thật là danh bất hư truyền, khó mà ứng phó, liền lại nói :

- Không, không, câu cá là việc không tranh giành gì với ai, là một thú vui.
- Vui cái nỗi gì, nếu lão nương ta không chạy đôn chạy đáo thì hai cha con chắc chỉ uống nước lã mà sống.

Bà ta vừa nói xong, bỗng trở nét mặt nở nụ cười duyên :

- Chỉ có con gái của lão nương là đáng thương, người có nghe nói tên nó lần nào chưa?

Hoàng Bác không dám nói là chưa, sợ bà ta nóng giận, nên chỉ biết cười cười.

Trương Đại Nương thấy vậy, liền trở mặt la lớn lên :

- Cái gì? Tên con gái lão nương mà người chưa từng nghe à? Con gái ta có tên nổi tiếng là Tú Tài Nương Tử đó mà, tại sao người lại không biết?

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Tú Tài Nương Tử à?
- Đúng là Tú Tài Nương Tử nổi tiếng khắp giang hồ, không phải ta khoe khoang, dung mạo con gái ta tuyệt đẹp, võ công cũng học được sáu bảy phần của cha nó, nhưng vì biết nếu theo người chồng vũ phu như ta thì khổ khổ suốt cả đời, năm vừa rồi ở cho Trương tú tài vừa đỗ tú tài ở quê đó.
- Đại nương thật là có phúc, có được một con rể tú tài.
- Lão nương cũng nghĩ vậy, nhưng không ngờ tú tài kia không có phúc đức để mà hưởng, mới cưới nhau chừng một tháng thì ngủm củ tỏi rồi.
- Ủa?
- Sau đó con gái ta lại lấy chồng là trại chủ của Ngũ Chỉ sơn tên Beo Kim Tiền Tiền Tổng Nguyên Bảo, nhưng mọi người gặp nó vẫn gọi là Tú Tài Nương Tử, ai mà dám khi dễ nó chứ?
- Đúng vậy, đúng vậy.
- Hí hí... tiểu tử người thật là lạnh lẽo, lão nương đây thường cho người.
- Dạ... xin đa tạ đại nương..
- Lão nương truyền cho người một chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” bảo đảm người sẽ thi đấu vô cừ nhân mà thắng quan tiền chức.
- Vậy...
- Tuyệt chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” này lão nương thường khi thu nhận người ta ba ngàn lượng mới chỉ dạy, một cắc không bớt, nhưng hôm nay lão nương phá lệ thưởng ban cho người, nửa cho nửa tặng, chỉ lấy người một nửa giá thôi.

Hoàng Bác nghe vậy suýt nữa cười ra nước mắt, thầm nhủ hôm trước nghe Nam Quyền nói bà ta dạy người ta một chiêu “Lôi Cổ Tuyên Thiên” phải thu một ngàn lượng bạc, nay ban thưởng cho mình lại tính nâng giá lên năm trăm lượng nữa, thật là nực cười, đúng là kẻ biết làm ăn, trong bụng nghĩ vậy, nhưng không dám chậm trễ, liền trả lời :

- Giá của đại nương cũng rất công bằng, rất tiếc là tiểu tử không có số tiền này, chắc để mai mốt mới học thôi.

Trương Đại Nương gật gật đầu, nói :

- Chuyện ra ngoài ít mang theo tiền cũng là chuyện thường, thôi vậy cũng được, lão nương hạ giá tính người một ngàn hai trăm lượng bạc thôi.
- Dạ xin lỗi, trên mình tiểu tử không có nhiều bạc như vậy.
- Thôi vậy cũng được, một lời nói, ta tính người một ngàn lượng thôi, bớt nửa lão nương sẽ lỗ vốn đó.
- Dạ xin thú thật, trên mình tiểu tử chỉ có mười lượng bạc thôi.
- Cái gì? Mười lượng à, thì ra người là tên bản cùng.

Trương Đại Nương tỏ thái độ miệt thị, rồi quay người mà đi, không được mấy bước bỗng quay trở về nói :

- Thôi cũng được, người đưa mười lượng bạc cho lão nương, số còn lại chín trăm chín mươi lượng lão nương cho người ghi nợ mai mốt trả, hôm nay lão nương đã có ý định là phải ban thưởng cho người.

Hoàng Bác trầm nghĩ, “Sư tử Hà Đông này hôm nay chắc vì hết tiền tiêu rồi, thôi thì mình bố thí cho bà ta vậy”. Liền móc từ trong vạt áo ra một nén bạc, nói :

- Đại nương à, trên mình tiểu tử chỉ có bấy nhiêu thôi, mong đại nương nhận tạm số tiền còm vậy.

Trương Đại Nương liền giật nén bạc và nói :

- Thôi được, sao mà lời thôi quá.

Vừa nói, vừa xem kỹ nén bạc đoạn nói :

- Đúng là bạc thật, nhưng hình như thiếu cân thì phải, tiểu tử kia, người ở cứ đây đợi lão nương một lát, sẽ quay về ngay.

Hoàng Bác cảm thấy nực cười, liền nói:

(Mắt trang 139, 140)

Hoàng Bác ngoảnh đầu lại, thấy đúng là Tây Dao, không biết từ lúc nào đã đi sát từ phía sau...

Chỉ thấy lão ta tay nắm nhẹ đuôi ngựa, chân đạp không, bay bổng theo ngựa đi.

- Chà kình công của lão lợi hại thật.

Từ khi Hoàng Bác theo Lung Tuyết đạo nhân học nghệ, đã biết Ngũ đại kỳ nhân “Đông Kiêm, Tây Dao, Nam Quyền, Bắc Chương, Trương Bạch Tuyết Phiêu Phi” tuy đều có võ nghệ chuyên sâu của mình, thật ra thì đối với các môn võ nghệ của các phái trên võ lâm họ đều luyện đến một cảnh giới cao siêu cả, nay thấy Tây Dao thể hiện công lực về kình công của mình, biết là muốn đạt đến trình độ ấy thì mình còn xa.

Biết mình không thể né tránh được, chỉ còn cách ngừng lại, xuống ngựa ôm quyền thưa với Tây Dao :

- Mi lão tiền bối đã nhìn lầm người rồi, tiểu tử không phải là lệnh đồ Đôn Phi Vân.

Tây Dao nghe vậy trở mắt nhìn kỹ gương mặt Hoàng Bác, đoạn gật đầu, nói :

- Hi hi, người thật có chỗ không giống đệ tử của ta lắm... tiếng nói và ánh mắt có khác nhau, lạ thật, lạ thật.

Hoàng Bác trầm nghĩ: “Mấy hôm trước Đông Kiêm cũng hiểu lầm mình là đệ tử của Tây Dao, nay đến lượt bản thân Tây Dao, như vậy thì diện mạo của Đôn Phi Vân cả về thân hình cũng rất giống mình hay sao”, nên hiếu kỳ hỏi :

- Thưa lão tiền bối, lệnh cao túc thật giống tiểu tử lắm sao?

- Giống, giống lắm, nhưng mà người giống đệ tử ta chứ không phải đệ tử ta giống người.

- Ủa, vậy có gì phân biệt chứ?

- Đương nhiên có, người mấy tuổi?

- Mười chín.

- Đệ tử lão đã hai mươi mốt.

- Ồ...

- Ủ, người tên gì, sư phụ người là ai?

- Tiểu tử tên Hoàng Bác, gia sư ở trên võ lâm không nổi tiếng lắm, nói ra chắc lão tiền bối chắc cũng không quen.

- Nói láo, nếu sư phụ người là người tầm thường thì tại sao nội công của người sao lại được như...

Chưa dứt lời, Tây Dao đã xuất chương hướng về Hoàng Bác chặt tới.

Hoàng Bác hốt hoảng, không kịp suy nghĩ, bước chân nhanh chóng xoay tròn diễn chiêu “Tuyệt Diệp Hí Hoa” lui về sau hơn ba trượng.

Tây Dao vừa xuất chương liền ngưng tay cười phá lên nói :

- Ha ha, thì ra người là đệ tử của Trương Bạch Tuyết Phiêu Phi, hay thật.

Hoàng Bác trầm hồ then, “Thật ra đối phương xuất chương chỉ là thử xem võ công của mình mà thôi, sao mình lại quá sợ ý như vậy. Nguy rồi, nghe nói con người Tây Dao hung bạo không kém gì Đông Kiêm, bây giờ đã biết sư môn mình, không biết hấn muốn gì đây?”

Quả nhiên, sau tiếng cười, Tây Dao ném ánh mắt hung tợn nhìn Hoàng Bác và cười nói :

- Ê, lúc này tại sao ngươi không nói ra là đồ đệ của Lung Tuyết đạo sĩ chứ?

Hoàng Bác lặng thầm cảnh giới, vừa ôm quyền cười nói :

- Xin lão tiền bối thứ lỗi, đó là vì tiểu tử có việc cần lên đường mà thôi.

- Ngươi có chuyện cái giống gì?

- Xin lỗi, đó là chuyện riêng của tiểu tử.

- Được, ngươi không nói thì thôi, nhưng lần này lão phu dẫn đệ tử Đơn Phi Vân xuất giang hồ, ý muốn gặp con Đông Kiếm Âu Dương Thừa Kiếm và con Nam Quyền Ông Kim Sơn thử tài, không ngờ Lung Tuyết đạo sĩ lại có đồ đệ như ngươi, nay dịp may hiếm có, làm sao đi nữa, cũng phải ở lại thử sức với đồ đệ của lão.

- Bây giờ à?

- Không, lão phu phải nó đi Sùng Minh làm một việc, sẽ về đây ba ngày sau, ngươi và Tiểu Đái Lập phải ở đây chờ nó về.

- Không được, tiểu tử có chuyện gấp phải đi đây.

- Hừ, hay là ngươi sợ ti đấu với đệ tử của lão?

- Lão tiền bối, gia sư có sợ lão tiền bối không?

- Như vậy thì ở lại đi.

- Hẹn lại ngày khác có được không lão tiền bối?

- Ngươi có chuyện gì quan trọng chờ sau khi ti đấu, lão đây làm thay cũng được.

- Nhưng lúc đó đã là không kịp rồi.

- Hi hi, dưới tay lão không có gì là không kịp.

- Lão tiền bối, nếu lão có thể đuổi lấy những gì đã qua thì tiểu tử tình nguyện ở lại.

- Hồn káo.

- Đó đúng là nguyên cớ tiểu tử không thể ở lại.

- Ngươi không ở lại thì lão phu cũng bắt ngươi ở lại.

- Lão tiền bối, người nói lý chứ?

- Chuyện nhỏ nhặt thế này mà lý gì chứ?

- Như vậy tiểu tử chỉ còn cách xin thọ giáo lão tiền bối thôi.

Sa Mạc Vương cười giòn, lượm lên hai cọng cỏ dài khoảng năm tấc, cười nói :

- Ngươi đánh với lão, khỏi nói cũng thua chắc. Thôi, chúng ta dùng cách này ti đấu cho công bằng nhé.

Hoàng Bác thấy Sa Mạc Vương lượm hai cọng cỏ, chẳng biết hán ta muốn ti đấu bằng cách nào, nên hỏi :

- Vậy chúng ta phải đấu như thế nào đây?

Tây Dao cầm hai ống cỏ trong tay, chỉ lú ra khoảng một tấc, nói :

- Rút thăm, hai cọng cỏ dài ngắn do ngươi quyết định, nếu thắng thì ngươi hãy xéo đi, còn thua thì ngươi phải ở lại chờ.

- Rút thăm?

Hoàng Bác vô cùng ngạc nhiên, thầm nhủ đây đúng là kiểu đấu trước nay chưa gặp, ừ, nghe nói con người Tây Dao trời sanh tánh hung bạo, coi nhân mạng như cỏ rác, sao hôm nay lại chịu ti đấu với mình bằng kiểu như chơi vậy chứ...

Hoàng Bác suy nghĩ hồi lâu, đã biết ý của đối phương, liền cất tiếng cười giòn lên nói :

- Phương pháp đấu của lão tiên bối thật là thú vị, nhưng tiểu tử có một yêu cầu, để tiểu tử làm thăm có được không?

Tây Dao cau mày, nói bằng giọng khó chịu :

- Lão cảm thăm và người cảm có gì khác biệt chứ? Tiểu tử người thật là...

- Nếu như vậy cứ để tiểu tử làm thăm có sao đâu.

- Lão đã làm rồi, cứ rút đi.

- Ồ, không, để tiểu tử làm thăm thì chắc...

- Hừ, chắc cái gì?

- Dạ chắc... không sợ.

- Ha ha ha... tiểu tử này thật là tham sống sợ chết, còn nói là đệ tử của lão Lung Tuyết nữa.

- Dạ, tiểu tử sợ chết lắm, cho nên mong lão tiên bối cứ để cho tiểu tử làm.

- Rút thăm chỉ là hên xui, người sợ cũng chẳng làm gì được.

- Tuy nói rằng vậy...

- Đừng lộn xộn nữa, lão phu chỉ vì không muốn bị người đời nói ăn hiếp kẻ yếu nên mới dùng phương pháp này quyết định, thôi người đừng lảm nhảm.

- ... Như vậy, rút hai lần đi, mỗi người rút trước một lần.

- Thôi được, người cứ rút trước đi.

Hoàng Bác nghe vậy liền tiến tới muốn rút, nhưng Tây Dao bỗng rút tay lại nói :

- Khoan, cọng dài hay cọng ngắn thua đây?

- Vậy ngắn là thua đi.

Hoàng Bác rút đại một cọng cỏ, thấy chỉ dài cỡ ba tấc, biết mình đã thua, liền tiện tay lượm lên hai cọng cỏ khác, rồi nói với lão :

- Lão tiên bối, tôi ngài rồi.

Tây Dao chần chờ, xem kỹ hai cọng cỏ, rồi rút một cọng ra, xem kỹ biết cọng của mình rút ngắn hơn cọng của Hoàng Bác cầm trên tay, liền trở mặt nói :

- Tiểu tử gian dối, dám dùng nội công ngắt đứt ống cỏ này, bộ người muốn chết hay sao?

Hoàng Bác cũng chẳng tỏ ra sợ hãi gì, cười nói :

- Lão tiên bối lúc này cũng dùng thủ thuật này để ăn tiểu tử thôi mà.

- Hồn láo.

- Không tin thì xem dưới chân ngài là biết chứ gì?

Đang cúi người lượm cọng cỏ bị đứt trước Tây Dao lên, bỗng nghe tiếng gió xé bay trên đỉnh đầu, chưa kịp suy nghĩ, huyết Phong Phú sau ót đã bị chỉ phong đánh trúng bất tỉnh nhân sự...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Một Đoạn Ân Tình

Đến khi Hoàng Bác tỉnh lại, thấy xung quanh tối mịt, đêm đã về khuya, mình đang ngủ dưới một hồ sâu thiên nhiên.

- Sao mình lại nằm ở đây?

Đang trong bối rối, bỗng nghe bên mình có tiếng ngáy khò khò, Hoàng Bác chợt nhớ ra lúc sáng tí đầu với Tây Dao bằng cách rút thăm và bị lão ta điểm huyết.

- Hừ, võ lâm cao nhân, một lão già bỉ ổi.

À, lúc này lão ta đang con ngủ say, mình phải tìm cách trốn khỏi nơi đây mới được.

Vừa muốn ngồi dậy bỗng phát hiện mình mảy tê liệt, hai chân không có sức, đứng dậy còn không nổi, làm gì mà trốn được chứ?

Biết rằng huyết Phong Phú bị tổn thương quá nặng, nhất thời chưa thể hồi phục được, duy chỉ ngoảnh mặt về phía bên phải với vẻ bức tức.

Nhìn kỹ bỗng lại giật mình, người nằm kế bên không phải là Tây Dao mà là một thanh niên vận đồ nông dân. Hắn ta nằm nghiêng, trên đầu đội nón vành lớn, bên mình lại có một cần câu và một giỏ đựng cá.

“Ừa, đây lại là ai đây? Phải rồi, hắn ta nhất định là con của Đái Lập Ông ‘Tiểu Đái Lập’ Ông Kim Sơn mà hồi nãy Tây Dao đã nói. Anh ta sao lại ở đây cùng với mình? Hay là cũng bị Tây Dao bắt? Không đúng, xem anh ta có cả đồ nghề câu cá tùy thân, lại ngủ ngon lành thế này, đâu có giống là bị ép buộc chứ?”

Đang nghĩ ngợi, bỗng nghe một giọng nói quen thuộc từ bên trái :

- Hừ, không ngờ tiểu tử nguoi lại tỉnh sớm như vậy, lão phu tưởng rằng nguoi còn phải đến sáng mới tỉnh chứ?

Ném mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói, thấy Tây Dao đang ngồi xếp bằng cách mình khoảng hơn trượng, Hoàng Bác giật mình, bởi lão ta vận áo choàng bông, nửa đêm nửa hôm như là con rắn bông vậy, nghĩ vậy, cổ vươn dậy quát to :

- Lão tặc, nguoi thật vô liêm sỉ

Bằng ánh mắt hung tợn, Tây Dao quát lại :

- Cứ ngủ đằng hoàng đi, la nữa lão sẽ cho nguoi biết tay.

- Hừ, mắng thêm ngàn câu ta cũng không sợ. Lão tặc, lão tặc...

- Câm miệng, nguoi biết đây là đâu không?

- Hừ...

- Nói cho nguoi biết, đây là nhị tì, nguoi chửi nữa lão sẽ cho ngủ chung với tử thi để nguoi biết mùi.

- Lão tặc, lão tặc...

Tây Dao nổi cơn thịnh nộ, nhảy thót lên. Bất chợt nghe tiếng người thanh niên đang ngáy ngủ trở mình nói :

- Ê, nửa đêm nửa hôm, các nguoi lại la cái gì chứ?

Tây Dao đứng dậy, ngoảnh mặt nói :

- Tiểu Đái Lập, nguoi lo ngủ đi, để lão phu đào cái tử thi này cho tiểu tử này làm gối nằm.

Người bị xưng là Tiểu Đái Lập bỗng ngồi dậy, nói :

- Cái gì? Nguoi đào tử thi mang đến đây, vậy để ta đi thôi.

Nói xong, cầm luôn cần câu và chiếc giỏ định nhảy lên miệng hồ.

Lúc này Hoàng Bác mới nhìn kỹ gương mặt của thanh niên, chỉ thấy hắn ta tuổi cỡ ba mươi, gương mặt trông giống Nam Quyền, ánh mắt kiên định và bén nhọn, sống mũi hơi đẹp, đôi môi dày đang bặm lại, vừa thấy biết ngay đây là một thanh niên chất phác.

Tây Dao thấy Tiểu Đái Lập muốn đi, liền vung tay nói :

- Thôi, không đào, không đào, nguoi ngủ đi.

Tiểu Đái Lập hài lòng, lại nhảy xuống hồ nằm tiếp, miệng cứ lẩm bẩm :

- Ai mà không biết Tây Dao nổi tiếng hung dữ chứ, tôi đâu có ngu... như người ta, tự gây phiền phức cho mình... đi ngủ đi...

Không bao lâu, anh ta lại ngáy khò lên.

Hoàng Bác nghe vậy vừa kính phục lại vừa hồ thẹn, thầm nghĩ: “Nếu mình không phải vì gấp đến hồ Mạc Sâu thăm mẹ và tìm cách từ tay các hòa thượng Thiếu Lâm cứu Thu Tuyền ra thì chắc mình cũng thân nhiên như anh ta vậy thôi.

Ôi, nghe Tây Dao nói đệ tử của lão ta ba ngày sau mới trở về, lúc đó cách ba ngày nữa là hòa thượng Thiếu Lâm quyết chiến với Vô Song bảo rồi, làm sao mà mình chỉ trong ba ngày mà về đến hồ Mạc Sâu và sau đó lại lên Mạc Can sơn chứ?

Còn Thu Tuyền thì nhất định nàng phải mòn mỏi trông chờ mình đến tiếp cứu, làm sao nàng biết trên đường đi mình gặp chuyện rắc rối này chứ?

Tính sao đây, nếu mình đến Mạc Can sơn không kịp, nàng không bị bọn Thiếu Lâm tự giết chết thì cũng buộc phải quay về Vô Song bảo, lúc đó chắc nàng rất đau lòng, cho rằng mình đã gạt nàng đó...

Hừ, nếu Đôn Vân Phi trở về, mình nhất định phải dốc hết toàn lực đánh bại nó cho Tây Dao mất mặt mới được...

Sau đó mình phải nhanh chóng đến Mạc Can sơn mới được, mẹ của mình có sư phụ bên cạnh chăm lo chắc là không chuyện gì xảy ra đâu.

À, phải rồi, Lung Tuyết sư phụ nói: ‘Vô Cực tâm pháp’ do cha mình truyền dạy có thể trị thương và giải huyết, sao mình không vận công thử xem, hoặc mình có cơ hội đào thoát’.

Nghĩ đến đây, lén mắt nhìn qua Tây Dao, thấy lão ta đã nhắm mắt nhập định ngồi thiền, liền ngồi xếp bằng lại, hai tay để ngang ngực, từ từ vận chân khí lên giải huyết.

Chân khí được vận hành chu thiên, bỗng từ đan điền có một nguồn chân lực phát ra tỏa khắp toàn thân.

Chừng nửa canh giờ cảm thấy hai chân đã có thể hoạt động được, trong lòng hớn hở vui mừng, biết rằng nếu tiếp tục hành công đến mờ sáng mình có thể hồi phục bình thường.

Không ngờ ngay lúc này, bỗng thấy huyết Kiên Tĩnh trên vai bị một luồng chỉ phong điểm trúng, toàn thân rung lên và lại trở về trạng thái tê liệt ban đầu, kiệt sức tự ngã về phía sau nằm ngửa ra, tai nghe Tây Dao nói :

- Tiểu tử kia, sao ngươi lại biết ‘Vô Cực tâm pháp’ của Kiếm Thánh chứ?

Hoàng Bác không ngờ nửa chừng thất bại, rất ân hận, nghiêng rặng, nhắm mắt không nói một lời.

Tây Dao hừ lên một tiếng, nhảy đến trước mặt Hoàng Bác, một chân đạp lên ngực Hoàng Bác, hung tợn hỏi :

- Có nghe không, ngươi học ‘Vô Cực tâm pháp’ ở đâu? Không nói rõ ra lão phu đạp cho ngươi chết.

Hoàng Bác biết rằng lúc này cứng đầu chỉ có nước phải chết, nên lạnh nhạt nói :

- Học theo cha của ta, sao chứ?

Tây Dao ngạc nhiên hỏi :

- Cha của ngươi là ai?

- Hoàng Y kiếm khách Hoàng Tú Hiên.

- Hoàng Y kiếm khách... hắn có phải truyền nhân đời thứ ba của Kiếm Thánh, đệ tử của Khuất Tín hay không?

- Chắc có lẽ phải và chắc là không phải...

- Ủa, ngươi nói như vậy là thế nào?

- Vì cha tôi đã mất tích lúc tôi mới lên sáu tuổi.

- Mất tích? Ha ha ha...

- Hừ, cười cái gì?

- Cười cái gì? Ha ha, cười cha ngươi ruồng bỏ ngươi chứ gì.

- Nói bậy, cha ta nhất định là bị kẻ xấu hãm hại mà thôi.

- Hãm hại, chắc là như Khuất Tín chứ gì?

Tây Dao rút khỏi chân đạp trên ngực Hoàng Bác, cười về đắc ý, nói :

- Việc Khuất Tín bị mất tích trên võ lâm chỉ có hai ba người biết nội tình mà thôi, và trong đó có lão phu đây.
- Hừ, lúc Khuất Tín lão tiền bối mất tích ngươi còn chưa ra đời, làm sao mà biết chứ?
- Đúng là lúc ấy ta chưa ra đời, nhưng hồi mười tám năm về trước ta từng nghe chính miệng một người đã nói ra, hi hi, người đó chính là nghĩa huynh của Khuất Tín.
- Ông ấy là ai?
- Hừ, hơn bốn mươi năm về trước ngươi biết trên võ lâm có mấy nhân vật lợi hại không?
- Có phải là ‘Nhất lão, Nhị kỳ, Tam ma, Tứ sát’ không?
- Đó chính là Lư Sơn Ẩn Lão trong Nhất Lão quá cố, người này nghe nói lúc trẻ là người nổi tiếng đẹp trai trên võ lâm, biệt hiệu của lão lúc trẻ là ‘Tiêu Diêu Du Hiệp’ Lang Kính Như.
- Là tiền bối ấy nói cho ngươi nghe việc Khuất lão tiền bối mất tích à?
- Lão ấy đã giấu bí mật ấy suốt cả cuộc đời, cho đến lúc trước khi chết mới nói ra.
- Có thể cho tôi biết chứ?
- Đừng vội, nghe lão phu nói, vào bốn mươi tám năm về trước Lư Sơn Ẩn Lão có cứu một lão phu một mạng trên vùng núi Ha La Mộc Luân sơn, lúc ấy lão bỗng nhớ đến hai người nghĩa đệ lúc còn trẻ, cảm lòng không được khóc lên...ý muốn gặp lại.
- Hai người nghĩa đệ?
- Đúng, trong đó một người là truyền nhân đời thứ ba của Kiếm Thánh tên Khuất Tín, và người kia là Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Khiêm, luôn cả lão ta ngày xưa là ba người mỹ nam tử nổi tiếng trên giang hồ.

- Ba người này lúc đầu chưa quen nhau, sau đó vì cùng tham gia Hoàng Sơn kiếm hội lần thứ năm, đánh bại tất cả các kiếm khách khác, cuối cùng còn lại ba người này. Kết quả quyết đấu là Khuất Tín chiếm được danh hiệu Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách thời bấy giờ, còn Tiêu Diêu Du Hiệp Lang Kính Như và Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Khiêm thì hai người đã bất phân thắng bại.

Vì thế cả ba người đều thân phục võ nghệ cao cường của đôi phượng, sau đó thì kết nghĩa làm huynh đệ, lúc ấy trên võ lâm tặng họ một biệt danh là Võ Lâm Tam Anh đó...

- Thôi được, ông cứ nói việc Khuất Tín mất tích đi.

Tây Dao cười lên, nói :

- Lão phu nói chỉ biết nguyên do mất tích của Khuất Tín, lão đâu có nói là nói ra bao giờ đâu?

Hoàng Bác nghe vậy tức mình, nhưng chẳng biết làm gì để tìm hiểu thêm việc mất tích của Khuất Tín mà từ đó liên can đến việc mất tích của cha mình.

Tây Dao cười mỉm rồi nói tiếp :

- Không phải lão phu có ý trêu chọc ngươi, mà là lão phu đã hứa với Lư Sơn Ẩn Lão không tiết lộ chuyện này ra ngoài võ lâm để ảnh hưởng đến tiếng tăm của Kiếm Thánh mà thôi.
- Thế nào?
- Hừ, lão phu suýt nữa đã lỡ lời, nói tóm lại, cha ngươi nếu là truyền nhân của Khuất Tín thì mình chứng rằng Khuất Tín chưa chết, không chừng hãy còn trên giang hồ. Thôi lão phu tự gây phiền phức cho mình bởi việc này làm chi chứ...
- Ồ...
- Nhưng lão phu có thể nói cho ngươi biết một điều là Thần Kiếm Phân Quang mất tích trước rồi Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Khuất Tín mất tích sau.
- Như vậy việc mất tích của hai người có liên quan nhau rồi?
- Hồi cũng bằng thừa.
- Họ có thù hằn với nhau à?

- Miễn bàn.
- Hiện Thần Kiếm Phân Quang hãy còn sống chứ?
- Không biết.
- Xin hỏi ông ấy là người thế nào? Ở đâu?
- Không biết.
- Lúc này tiền bối nói sẽ tuyên bố việc mất tích của Khuất Tín thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Kiếm Thánh có phải không? Như vậy đã thể hiện là Khuất Tín đã làm những việc xấu xa, nếu lão tiền bối nói ra thì nhất định Khuất Tín sẽ trả thù ông chứ gì?
- Hừ, tiểu tử nguoi thông minh lắm, nhưng không tha cho lão đâu phải chỉ có một người.
- À, hãy còn Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Khiêm à?
- Tiểu tử, nguoi hỏi quá nhiều rồi.
- Hừ, không ngờ trên võ lâm hãy còn nhân vật làm cho lão tiền bối hoảng sợ.

Mắt xanh của Tây Dao tỏa ánh hung tợn, quát lên :

- Nguoi dám khinh khi lão phu à?

Hoàng Bác mỉm cười, nói :

- Tiểu tử không dám, tiểu tử chỉ cảm thấy lạ bởi sự khiêm tốn của ông thôi.

Tây Dao bỗng nhớ ra gì, nhe răng cười lên nói :

- Ha ha, suýt nữa ta đã mắc mưu nguoi rồi có phải không?

Hoàng Bác thấy mưu kế không thành, duy bằng giọng thành khẩn, nói :

- Thừa lão tiền bối, tiểu tử lưu lạc trên chốn giang hồ, chỉ vì tìm tung tích của cha. Nếu lão tiền bối nói chuyện mất tích của Khuất Tín cho tiểu tử nghe, tiểu tử vô cùng cảm kích.
- Nguoi cho rằng cha nguoi mất tích có liên quan đến Khuất Tín?
- Lúc này lão tiền bối đã nói cha tiểu tử mất tích như Khuất Tín hay sao?
- Đó là lời nói đùa của lão thôi, nguoi cho là thật à?
- Nếu không bằng cứ thì lão tiền bối tuyệt nhiên không nói như vậy đâu.
- Nguoi không tin thì thôi.
- Nếu lão tiền bối chịu nói ra bí mật này, tiểu tử vâng lời ti võ với lệnh cao đồ, bằng không thì...
- Bằng không thì sao?
- Bằng không tiểu tử từ chối việc ti võ.
- Hừ, nguoi không ti võ thì lão đánh cho nguoi chết.
- Nếu lão tiền bối cùng lệnh đồ kỳ này đến trung nguyên chỉ vì đánh chết nguoi, thì lão tiền bối hiện giờ có thể ra tay rồi đó.
- Hừ, nguoi nói lão phu không dám à?

Vừa nói, Tây Dao tỏ vẻ hung tợn, chột như nghĩ ra điều gì, rồi đưa bàn chân lên từ từ đạp lên ngực Hoàng Bác.

Trong lúc nguy kịch, bỗng nghe Tiểu Đái Lập trở mình lồm bẫm nói :

- Thật là xui xẻo, đêm nay như là gặp ma vậy, trời mát như thế này mà không ngủ, cứ ở đó kêu ca om xòm... ề, người ta nếu không nói cũng là quyền lợi của người ta thôi, chắc nhà nguoi không sợ chết à?... Nhưng Lung Tuyết đạo nhân cũng không phải là người dễ chịu đó...

Tây Dao càng nổi con thịnh nộ, nhảy cao lên một chường hướng về một cái mà phía trước đánh đi, chỉ nghe một tiếng đùng cái mà bị nổ phá bung lên và bỗng có năm sáu con rắn độc từ dưới phóng ra.

Tây Dao tùy tay bắt được một con, rồi vung tay phóng đến phía trước, con rắn bị lão ta phóng như cây thương, ghim vào thân cây.

Con ngựa bạch kẻ bên cũng vì thế hoảng sợ, thoát dây thừng cột mà phóng đi mất

Chiều thần công “Cách Sơn Đả Ngưu” của Tây Dao làm cho hai thiếu niên hoảng sợ.

Đoạn lão ta ngoảnh mặt quát to :

- Hai tiểu tử nghe đây, ngoan ngoãn chờ đồ đệ lão phu về tỉ đấu, lão phu sẽ nói bí mật mất tích của Khuất Tín cho hai tiểu tử nghe.

Hoàng Bác nghe vậy mừng thầm, nhưng vì thân hình vẫn chưa cử động được, bằng ánh mắt cảm kích ném nhìn Tiểu Đái Lập, sau đó hướng về Tây Dao, nói :

- Lão tiền bối, chúng ta nhất ngôn vi định.

Tây Dao chẳng nói lời nào, tùy tiện vung tay lên giải đi huyết đạo cho Hoàng Bác và Tiểu Đái Lập lại trở mình quay lưng vào trong, không bao lâu tiếng gáy lại nổi lên.

.....

Hai ngày như dài vô hạn đã trôi qua, Hoàng Bác chẳng hề nói chuyện được lần nào với Tiểu Đái Lập, bởi hừng sáng anh ta đã xách cần đi cắm câu.

Còn Tây Dao thì chỉ tới lui tại khu vực này như là đang tìm cái gì đó.

Ngày thứ ba Tây Dao không cho Tiểu Đái Lập đi câu nữa, lão ta nói đệ tử lão sẽ trở về vào giữa trưa.

Giờ chính ngọ đã đến.

Hoàng Bác tự dưng cảm thấy khẩn trương lên.

- Đang sợ hãi hay sao?

Không, chỉ vì nó muốn gặp mặt Đôn Phi Vân, xem diện mạo có giống mình nhiều hay không?

Thời gian trôi đi trong sự trầm lặng của ba người...

Đã qua giờ ngọ hơn nửa canh giờ mà chẳng có động tĩnh gì.

Tây Dao bắt đầu nóng nảy, cứ đứng lên rồi đi tới đi lui.

Bỗng có một tiếng vang như gầm từ xa vọng đến...

Tây Dao thoáng biến sắc, rồi quay về hướng Tiểu Đái Lập, cười nhạt nói :

- Bộ ngươi e sợ lão lấy mạng ngươi hay sao?

Tiểu Đái Lập đang cột cần câu, nghe tiếng hú từ xa, sắc mặt liền hồng hỏ lên, liền phát ra một tiếng hú dài tương tự, sau đó lại cúi đầu xuống cột tiếp cần câu.

Trong phút chốc, từ phía đông một ông lão vận áo choàng màu đen, đầu cũng đội nón vành lớn đã đi đến.

Ông lão này không ngoài ai khác, chính là Nam Quyền Đái Lập Ông.

Trên lưng lão mang một chiếc trống đồ mới, khi đến gần thấy con trai mình đang đứng gần Tây Dao và Hoàng Bác, ngạc nhiên hỏi :

- Kim Sơn, chuyện gì vậy?

Tiểu Đái Lập vừa cột cần câu, vừa đáp :

- Không có gì, người Tây Vực này muốn con đánh lộn với đệ tử của hắn, chi vậy thôi.

Hoàng Bác bước lên trước, ôm quyền hành lễ. Nam Quyền chăm mắt nhìn lại, hỏi :

- Tiểu tử, ngươi đã đến Vô Song bảo chưa?

Hoàng Bác cười đáp :

- Dạ đã đi rồi, hậu bối còn làm khách mời ở Trung viện của bảo hết bốn ngày.
- Hiện nay trên võ lâm lan truyền Âu Dương lão nhi biết được Du Long kiếm pháp của Kiếm Thánh, chuyện này có thật không?
- Dạ đúng vậy, hậu bối chính mắt đã nhìn thấy.
- Vậy ngươi có cảm tưởng gì, lão nói là liên quan đến chuyện của cha ngươi.
- Ủa, lão tiền bối sao biết rõ chuyện của hậu bối?
- Ba ngày trước lão có gặp sư phụ ngươi tại thành Kim Linh, lão ta chắc là ngứa tay, nên xuống núi tìm đối thủ đánh cờ đó.

Biết sư phụ mình hạ sơn, Hoàng Bác rất vui mừng, ồ một tiếng, nói :

- Đến hậu bối cũng chưa thể xác định, chỉ vì trên võ lâm hiện nay không chỉ có mình Đông Kiếm biết Du Long kiếm pháp.

Đái Lập Ông sững sờ trước lời nói của Hoàng Bác, buột miệng hỏi :

- Cái gì, còn có người khác biết nữa à?
- Đó là Thiên Diện Quái Tú.
- Ủa, sao ngươi lại biết chứ?
- Vì hậu bối đã gặp ông ta ngoài thành Lạc Thanh.
- Là thế nào?

Hoàng Bác đang định trả lời, nhưng Tây Dao thấy Nam Quyền vừa đến chẳng đếm xỉa đến mình mà cứ nói chuyện với Hoàng Bác mãi, nhin không nổi, nở nụ cười như đười ươi, nói :

- Tiểu tử, ngươi đang nói chuyện với ai vậy?

Nam Quyền nghe vậy liền ngoảnh mặt, ném nhìn Tây Dao, nói :

- Đừng vội, lão Mi à, lão Ông ta đã thấy ngươi từ lâu rồi.

Tay vuốt râu, Tây Dao cười phá lên, nói :

- Lão Ông à, nghe nói vợ chồng lão kiếm ta để trả thù cho em vợ là Thiết Du Khách Trương Thiên La, nay chúng ta đã có duyên gặp mặt rồi đó.

Nam Quyền cười lạnh nhạt :

- Ngươi đừng sợ, bà lão tôi một ngày không có bên cạnh tôi thì món nợ đó tạm gác lại, nhưng lão Mi ngươi còn nhắc từ vợ chồng gì đó thì lão Ông đây sẽ không khách sáo đó nghe.
- Sao vậy, bộ rã gánh rồi à?
- Hừ...
- Ha ha ha... ba ngày trước ta còn gặp bà ta ở nơi đây kia mà.

Nam Quyền nghe vậy hốt hoảng, liền ném mắt nhìn quanh khu vực.

Tây Dao vì thế mà cười không dứt, Nam Quyền tức lên, quát lớn :

- Mi lão, ngươi hãy thận trọng đó nghe.

Tây Dao cười trêu chọc không tiếc lời. Đoạn Nam Quyền tháo dây gờ trống lớn xuống, rồi ngồi xuống trước một bìa mộ nói với nhị tiểu :

- Các con đã hẹn đấu với đệ tử hán lúc nào?

Tiểu Đái Lập nói :

- Giữa trưa, nhưng hiện giờ đã quá một canh giờ rồi.

Nam Quyền trầm ngâm hỏi Tây Dao :

- Lão Mi, đệ tử ngươi đâu rồi?
- Chắc là hôm nay về không kịp rồi.
- Vậy phải chờ bao lâu nữa chứ?
- Ta phải nó đi công việc ở Sùng Minh, nếu không xong, phải đi Võ Đang nữa, như vậy chắc phải chờ thêm ba ngày nữa...

Hoàng Bác nghe vậy liền la lên :

- Không được, ta không thể chờ nữa.

Tây Dao khề cười nói :

- Tiểu tử này, bí mật mắt tích của Khuất Tín ngươi không muốn biết sao?

Hoàng Bác cau mày nói :

- Lão tiên bối nói lệnh đồ hôm nay sẽ về, vì thế mà tiểu tử đã chờ đợi ba ngày rồi, nhưng hiện tại thì không thể chờ đợi được nữa. Lão tiên bối không nói chuyện đó thì thôi, tiểu tử xin cáo từ.

Nói xong, ôm quyền hành lễ định quay mình rời đi.

Tây Dao xua tay phóng mình, cản trước Hoàng Bác, cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, ngươi đi vậy được hay sao?

Nam Quyền thấy vậy, đứng lên đi tới nói :

- Tiểu tử này, nếu không có gì gấp thì chờ đệ tử lão ta về đây tụi bay đấu nhau một hai trận cho vui đi.

Hoàng Bác gấp gấp trả lời :

- Lão tiên bối thứ lỗi, ba ngày nữa là ngày tuyên chiến giữa Thiếu Lâm tự và Vô Song bảo rồi, và hậu bối phải đến trước đó để cứu một người bạn.

Nam Quyền và Tây Dao thấy lạ, cùng ủa lên một tiếng. Nam Quyền hỏi tiếp :

- Ngươi đi cứu ai chứ?

Bỗng Hoàng Bác ửng đỏ cả gương mặt, cười khề, nói :

- Người mà hậu bối tiếp cứu là một cô nương, cô ấy... cô ấy đã bị phái Thiếu Lâm bắt đi.
- Cô ấy là người của Vô Song bảo à?
- Đúng vậy, cô ấy là cháu gái của Đông Kiếm.
- Vậy không cần xừ, nhất định là ngươi bắt cóc người ta từ Vô Song bảo phải không?
- Ồ không, không phải bắt cóc, mà là cô ấy tình nguyện theo hậu bối...

Nghe vậy Nam Quyền lắc đầu, xua tay nói :

- Thôi tiêu rồi, không ngờ tuổi cỡ như ngươi mà có cái tật xấu này.

Tiểu Đái Lập cũng nhìn về Hoàng Bác với cặp mắt khinh bỉ, như là tiếc cho cuộc đời của Hoàng Bác.

Hoàng Bác thấy cha con nhà họ Đái thể hiện như vậy, nhịn không được, cười phá lên.

Nhưng Nam Quyền lại nhăn mặt nói :

- Còn cười được nữa? Ngươi đã hết thuốc chữa rồi, đúng là kẻ háo sắc.

Hoàng Bác cười khề nói :

- Lão tiên bối à, sự việc đâu có nghiêm trọng như vậy đâu.

Nam Quyền cau mày trầm giọng nói :

- Không nghiêm trọng à? Người không biết đàn bà con gái là nghiêm trọng sao?

Hoàng Bác bị la như vậy cảm thấy thiệt là hết ý. Trong bụng thầm như: “Đái Lập Ông là người xui xẻo, cưới nhầm sư tử Hà Đông thôi, vậy mà cho rằng tất cả phụ nữ trên đời này đều xấu hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một Trận Ác Đấu

Nam Quyền ta thần không ngừng, uể oải ngồi xuống bìa đá, lại nói :

- Lão còn tưởng người có chuyện gì thật quan trọng, nào ngờ là vì đàn bà con gái chứ, người đừng có đi.

Ngưng trong giây lát, đoạn lão nói tiếp :

- Nhưng người đừng vì thế mà nóng giận, lão đây chỉ muốn người có tương lai tốt thôi, nói tới đàn bà con gái là lão đây ngại lắm.

Hoàng Bác đang nóng như dầu sôi lửa bỏng, liền nghĩ ra một kế, nói :

- Thừa tiền bối, hậu bối ngoài việc đi cứu người, còn một việc rất quan trọng nữa.

- Người nói dối.

- Thật đó, Thiên Diện Quái Tú có hẹn gặp lão ta vào năm ngày sau đó.

- Vậy sao, nghe nói Thiên Diện Quái Tú bị mất công lực đã lâu, lão ấy sao lại biết Du Long kiếm pháp chứ?

Nghe vậy, Hoàng Bác liền kể lại đang lúc quyết đấu với Âu Dương Thừa Kiếm ngoài thành Lạc Thanh, Thiên Diện Quái Tú đột ngột xuất hiện, chỉ dạy mình chiêu thức phá giải Du Long kiếm pháp, làm cho Âu Dương Thừa Kiếm phải hoảng sợ tháo lui, sau đó Thiên Diện Quái Tú đã hẹn mình gặp nhau nói có điều quan trọng cần nói với mình..

Nam Quyền thấy Hoàng Bác tường tận kể lại sự việc, đoạn gật đầu nói :

- Như vậy, Thiên Diện Quái Tú nhất định có liên quan đến cha người, vậy người cũng nên đi gặp lão ấy.

Đoạn ngoảnh mặt nhìn Tây Dao, nói :

- Mi lão, người cũng biết cá tánh của ta, những gì quyết định là phải làm cho bằng được.

- Không được, phải để tụi nhỏ ti đấu nhau ở đây, so tài là chuyện thường tình trên võ lâm thôi mà.

Tiểu Đái Lập nghe vậy, bỗng xen miệng vào :

- Cha à, Mi lão tiền bối muốn tụi con ở đây ti đấu chỉ là cái cớ thôi.

Nam Quyền ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Lão Mi người muốn làm gì nữa đây?

Lại Tiểu Đái Lập tiếp lời :

- Theo con hình như Mi lão tiền bối đã phát hiện gì ở gò mả này, chắc là bí mật gì cần khai quật dưới mồ mả nào đó, chắc có lẽ vô cùng nguy hiểm, muốn mình đỡ đòn cho lão tiền bối đó mà.

Tây Dao nghe vậy nóng giận quát lên :

- Tiểu Đái Lập, người nói bậy.

Nam Quyền ngược mắt lên, hỏi Tây Dao :

- Mi lão, ngươi làm gì mà xúc động thế này chứ?
- Con của ngươi chỉ biết nói dóc là giỏi thôi.
- Nó là hậu bối, ngươi đâu cần xúc động chi dữ vậy.
- Chuyện không nói có, sao lại không nóng lên cơ chứ?
- Ủ, nói vậy cũng có lý.
- Hừ, nếu là con của ta, chắc đã cho nó một bài học rồi.
- Phải chứ, chuyện Sa Mạc Vương ngươi dạy bảo con ngươi là chuyện của ngươi. Ta không như ngươi đâu à.
- Hừ, Đái Lập Ông ngươi dạy con như vậy, không sợ nó tổn hại đến tiếng tăm của ngươi hay sao?
- Việc này thì ngươi yên tâm, ta rất tin tưởng vào con ta.
- Bệnh vực thì có.
- Nói đúng hơn là con ta chưa từng nói gì chẳng có nguyên do, nhất định là ngươi đã có vấn đề gì rồi.
- Ha ha, nếu là ngươi thì ta còn tin, còn con ngươi thì...
- Thì sao?
- Vì nó là con chung của ông và bà sư tử Hà Đông mà... ha ha ha...

Nam Quyền bỗng gương mặt như đóng băng, đưa bộ trống cho con mình rồi nói :

- Kim Sơn, hãy đánh trống cho ta.

Tây Dao mắt xanh tỏa sáng, tháo lui hai bước, cười khẩy nói :

- Sao, muốn thử tài à?
- Lão Mi, cây đao Ngân Luân Hàn Nguyệt đao của ngươi đâu rồi?
- Ta đã truyền cho đệ tử lâu rồi, ta đâu cần phải xài đến nó.
- Hừ, ngươi không sử dụng thì đừng có trách ta.
- Không sao, cứ tiến lên thử xem.

Nam Quyền ngoảnh đầu nói với Tiểu Đái Lập :

- Đánh trống lên, bộ trống này mới làm, muốn đối phó với Nam Thiên Độc Thủ Ma. Nay thì thử cho ngươi trước.

Hoàng Bác biết một trận đấu ác liệt sắp mở màn, liền lui vài bước chờ đợi.

Tiểu Đái Lập cầm dùi đánh vào mặt trống từng tiếng một...

- Đùng... đùng... đùng...

Nam Quyền thủ thế từng bước tiến đến Tây Dao và xuất quyền công kích ngay trước mặt đối phương.

Tây Dao cười giòn, bỗng thân hình chớp nhoáng né về phía phải, xuất chỉ điểm về Nam Quyền.

Hai vị võ lâm kỳ nhân xuất chiêu nhanh chóng và kinh lực hùng mạnh xoáy quanh chu vi tám trượng.

Hoàng Bác đã nghe nói Đoạn Hồn Thập Bát Đao của Tây Dao thật là lợi hại, nay lão ta dùng chưởng thay đao, ra tay nhanh chóng kỳ diệu, thật là kinh hồn.

Còn Nam Quyền thì cứ theo tiếng trống mà xuất quyền, lúc nhanh lúc chậm, gương mặt nghiêm túc, khẩn trương, nhưng xem ra cũng muốn bật cười.

Hai bên ác đấu hơn trăm chiêu, cả một khu vực nghĩa địa đã bị hai vị cao thủ đấu đến nổi xung quanh cây cối, đất đá hỗn loạn, nhưng hai bên vẫn tiến công nhau nhanh như ban đầu, hình như chưa thấm mệt.

Bổng Nam Quyền lớn tiếng gọi con :

- Kim Sơn, đánh nhanh lên.

Tiểu Đái Lập vâng lời, cho trống nổi lên liên hồi.

- Đùng, đùng, đùng... đùng, đùng, đùng...

Nam Quyền tinh thần phấn chấn, hai tay xuất quyền đâm ra nhanh như vũ bão.

Tây Dao vì thế mà bị ép lui bốn bước, nhưng vẫn bình tĩnh chống đỡ, như đã có kỳ chiêu hạ địch thủ vậy.

Tiếng trống cứ đùng đùng và cuộc chiến càng lúc càng ác liệt.

Hai bên đấu gần ngàn chiêu, đang lúc khấn trương bỗng tiếng trống nhói tai nãy giờ im lìm lại.

Nam Quyền đang đấu đến hồi hưng phấn, bỗng không còn nghe tiếng trống nữa, thế công bị khựng lại và liền bị Tây Dao ép tháo lui sáu bảy bước, quyền pháp hỗn loạn.

Hoàng Bác nãy giờ say sưa nhìn trận đấu, vừa gạt đầu đặc ý bởi những kỳ chiêu của hai vị cao nhân tiền bối, khi nghe tiếng trống ngưng lại, Hoàng Bác thấy lạ, ngoảnh mặt nhìn về phía Tiểu Đái Lập, bỗng thấy Tiểu Đái Lập tinh thần hốt hoảng, ôm cái trống quay người tháo chạy.

Nam Quyền thấy vậy liền quát to :

- Kim Sơn, con làm gì vậy?

Tiểu Đái Lập vẫn không quay lại, chỉ hốt hoảng la lên :

- Cha à, mẹ con đến rồi.

Nam Quyền cũng hoảng hốt lên, liền xuất mấy quyền ép lui Tây Dao, cùng tháo chạy về phía sườn núi theo gót chân con mình.

Tây Dao nghe vậy cũng tỏ vẻ háp tấp và phi thân hướng về phía đông đông mất.

Quả nhiên thấy Trương Đại Nương chạy đến nghĩa địa, bà ta thấy Nam Quyền trốn chạy với con, bèn hét to lên :

- Lão già đáng chết, ngươi chạy hả, coi ngươi chạy đi đâu, ngươi có gan thì đừng có về nghe...

Bỗng bà ta thấy Hoàng Bác cũng đứng ở một góc cây ngay nghĩa địa, nhưng tỏ vẻ không để ý và nhanh chân rượt theo chồng mình.

Hoàng Bác biết Trương Đại Nương nhất định e sợ mình đòi lại mười lượng bạc, nhịn không được cười phá lên. Ném mắt nhìn quanh, con ngựa hồm trước mình cười nay đã chạy mất. Thầm nghĩ: “Thôi mình phải nhanh chóng đến Mạc Can sơn cứu Tuyên nhi mới được”.

Vừa theo đường lộ đi được vài chục bước, bỗng nghe phía bên kia gò có tiếng người nói chuyện vang đến :

- Lão đạo sĩ này, lúc nãy nghe rõ ràng gần đây có tiếng trống vang lên, nhưng bây giờ sao lại vắng lặng thế?

Một giọng nói giòn giã khác vang lên :

- Phải rồi, theo tôi chắc là lão Đái Lập đánh lộn ở đây mà.

Hoàng Bác mừng rỡ lên, nhanh chóng chạy về phía bên kia gò, trước mặt thấy một đạo và một ông lão ăn mày đi tới, đúng là hai vị sư phụ của mình rồi.

Lung Tuyết đạo nhân và Phục Ma Thần Cái không ngờ ở đây lại gặp đệ tử của mình, đều vô cùng vui mừng, cùng hỏi :

- Con đi đâu mà đến đây vậy?

Hoàng Bác đột nhiên nhìn thấy người thân, cũng vô cùng mừng vui mà chẳng nói nên lời.

Lung Tuyết đạo nhân thấy vẻ Hoàng Bác thế này, liền hỏi :

- Ủa, ai hà hiếp con vậy?

Hoàng Bác bỗng cười lên, trả lời :

- Dạ không, sư phụ à chỉ vì con vui mừng quá thôi.

Phục Ma Thần Cái cũng cười lên, nói :

- Thôi, cùng ngồi xuống rồi hãy nói chuyện.

Sau khi ngồi xuống đất, Lung Tuyết đạo nhân liền hỏi ngay :

- Con à, chắc là con rất muốn biết tại sao sư phụ lại hạ sơn có phải không? Từ khi con hạ sơn sư phụ cảm thấy cờ nghệ của mình đã tiến bộ nhiều, nên hạ sơn tìm đối thủ thử xem. Ha ha, hôm đó đến thành Bảo Định đầu cờ với đệ nhất danh thủ tại đó là Không Cẩm Đường, ván cờ đó hạ đúng hai ngày một đêm, kết quả sư phụ đã thắng một nước cờ trắng, sau đó sư phụ lại đến...

Phục Ma Thần Cái cảm thấy bật cười, liền hô lên :

- Thôi đi lão đạo sĩ, ai mà nghe chuyện riêng của người chứ.

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Lão đạo tôi mười năm chưa hề hạ sơn, nay vừa hạ sơn tất nhiên là đi tìm người đấu cờ chứ còn cái gì để nói.

Phục Ma Thần Cái khẽ cười, nói :

- Bây giờ lão đạo người chỉ hỏi thôi, đừng nói là hay hơn.

Rồi chuyển qua nói với Hoàng Bác :

- Con rồi Vô Song bảo hỏi nào, có phát hiện gì không? Nghe nói Âu Dương lão nhi biết Du Long kiếm pháp, con có thấy qua chưa. Còn nữa, Cái bang trưởng lão nói con đi trước họ, sao bây giờ còn ở đây, và ở đây lúc này có phải là Đái Lập Ông ti võ với người ta không?

Nghe sư phụ hỏi một hơi Hoàng Bác chưa biết là trả lời câu nào trước, và Lung Tuyết đạo nhân bỗng ngược mặt cười phá lên :

- Con à, người đừng theo học kiểu hấp tấp của lão ăn mày, cứ từ từ mà nói.

Sau đó Hoàng Bác đã kể lại mọi chuyện xảy ra trên đường đi và cả việc Thiên Hạ Vô Song bảo chủ Âu Dương Trường đột nhiên xuất chiêu Du Long kiếm pháp đánh bại Nam Thiên Độc Thủ Ma.

Nói đến đây, Phục Ma Thần Cái nhin không nổi, liền hỏi thêm :

- Ê, một kiếm đã đánh bại Phác Sa Lâm, có chuyện này thật hả?

Lung Tuyết đạo nhân đạo nhân thì lại lắc đầu nói :

- Không thể như vậy, dù cho Kiếm Thánh sống lại cũng không thể một kiếm mà chặt được tay áo của Nam Thiên Độc Thủ Ma xuống được, theo lão thì một là Phác Sa Lâm không ngờ Âu Dương Trường biết Du Long kiếm pháp, hai là vì quá bất ngờ nên khó chống đỡ phải tháo lui mà thôi.

Phục Ma Thần Cái cũng gật đầu nói :

- Đúng, lão ta thấy hai người ngang hàng với mình là Hắc Bạch song ma đều ở đó, trước sau gì cũng thua, nên mới tháo lui cho chắc có phải không? Thôi, cứ kể tiếp đi.

Tiếp đó, Hoàng Bác kể việc gặp mặt với Tuyền nhi và muốn từ nơi cô ta tìm hiểu tung tích của cha mình, không ngờ bị Âu Dương Thừa Kiếm phát hiện, dùng lời đuổi mình ra khỏi Vô Song bảo và kể chuyện tiếp...

Đến đây, Hoàng Bác bỗng hỏi sư phụ :

- Sư phụ, mẹ con chắc không sao chứ? Còn người cuốn chiếc mền đỏ ở đó là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Người Cuốn Mền Đỏ Lại Xuất Hiện

Bổng Phục Ma Thần Cái ta thán hơi dài rồi nói :

- Chuyện này kể ra thì dài dòng, lão ta lúc đầu chờ con ở huyện Lạc Thanh, sau đó nghe đệ tử báo cáo nói rằng tam trưởng lão Phật Thủ La Hán có một đêm tuần tra phía ngoài chỗ mẹ con cư ngụ, phát hiện một lão nhân cuộn mình đỏ tới lui phụ cận, lúc đó tam trưởng lão lên hỏi, nhưng lão ta bỏ chạy, vì tam trưởng lão thấy khả nghi nên đã rượt theo và hai bên đã đấu nhau, không ngờ võ công của lão nhân cao siêu phi thường, không biết đã sử dụng chiêu thức gì, một chiêu đã làm cho tam trưởng lão phải ngã lăn té ra phía ngoài. Các người nghĩ xem, với võ công của tam trưởng lão cũng liệt vào hàng cao thủ võ lâm hiện nay, hiện không ngờ lại có người chỉ trong một chiêu mà làm cho tam trưởng lão phải té, võ nghệ của hắn có lợi hại không chứ?

- Lão ăn mày tôi luyện võ suốt cuộc đời, thừa biết một con người thành đạt được trên võ học trong cả cuộc đời mình được bao nhiêu, nên đối với võ công của lão quái nhân thì tôi thật không tin được, cho nên ngay khi nhận được báo cáo liền đến ngay hồ Mạc Sâu, dự tính tìm lão quái nhân này, kết quả chờ đợi ngoài trời sáu ngày đêm, nhưng chẳng thấy một bóng dáng nào cả.

Sáng hôm kia, khi đại sư bá Lão Lai Tử đến hồ Mạc Sâu báo cáo, tôi mới biết con đã xuất bảo, và biết con chắc xảy ra chuyện, nên cùng với lão đạo sĩ tìm đến...

Hứ, lão đây nghĩ hoài mà chẳng biết lai lịch của lão quái nhân ấy, chắc ông ta là một cao nhân thế ngoại mà võ lâm ít ai biết đến thôi, còn việc ông ta xuất hiện ở khu vực nơi mẹ của con ở chắc là chuyện ngẫu nhiên thôi...

Hoàng Bác nghe đến đây bỗng buộc miệng nói :

- Không, sư phụ à, lão quái nhân ấy chắc không phải là vô tình đâu, khi đệ tử còn ở Bìa Hoa Mai thì hay gặp lão ta vào ban đêm đó.

Phục Ma Thần Cái ánh mắt tỏa sáng, ngạc nhiên hỏi :

- Có chuyện này sao? Như vậy, theo con lão ta là ai?

Hoàng Bác lắc đầu đáp :

- Đệ tử cũng chẳng hiểu nữa.

Lung Tuyết đạo nhân cũng ta thán nói :

- Con à, chắc là con có ý kiến gì, nói ra xem sao?

Hoàng Bác nói :

- Có nhiều gút mắc con suy nghĩ không ra...

Phục Ma Thần Cái nói :

- Thôi chúng ta tạm gác chuyện này sang bên đi.

Sau đó lại hỏi tiếp Hoàng Bác :

- Con à, lúc nãy con nói Sa Mạc Vương Mễ Tư Đạt biết được bí mật mất tích của Khuất Tín, không biết lão ta có nói dối không?

Hoàng Bác suy nghĩ một hồi đáp :

- Theo tình lý thì Sa Mạc Vương không có lý do gì gạt con...

Phục Ma Thần Cái ừ một tiếng, sau đó ngoảnh mặt nói với Lung Tuyết đạo nhân :

- Lão đạo sĩ này, không biết người có rõ chuyện Khuất Tín, Lư Sơn Ẩn Lão và Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Khiêm ba người cùng kết nghĩa không?

Lung Tuyết đạo nhân lắc đầu :

- Chưa từng nghe qua luôn cả tên Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Khiêm cũng lạ lắm.

Phục Ma Thần Cái nói :

- Người này lão ta thì có nghe biết được một chút, vì ông ta chỉ lộ mặt trên võ lâm rất ít thời gian rồi sau đó lại mất tích. Lúc ông ta xuất đạo giang hồ chưa đầy một năm thì nhận được danh xưng Thần Kiếm Phân Quang và là nữ nam tử trên giang hồ, sau khi ông ta tham gia Hoàng Sơn kiếm hội lần thứ năm thì sánh duyên cùng Nhiếp Ưu Khanh, và kể từ đó thì không còn tái xuất hiện trên võ lâm nữa.

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Việc này người nghe ai nói vậy?

Phục Ma Thần Cái nói :

- Lão đây xem trong một quyển sách có tựa là Vô lâm ký vân do Bang chủ Cái bang đời trước ghi lại, nhưng trong đó không có nhắc đến việc ba người này đã kết nghĩa.

Lung Tuyết đạo nhân chau mày suy nghĩ hồi lâu nói :

- Người nói ông ta đã cưới Nhiếp Ưu Khanh làm vợ, tên Nhiếp Ưu Khanh này hình như quen quen thì phải.

Phục Ma Thần Cái khẽ cười nói :

- Bà ta là nhất đại mỹ nhân nổi tiếng khắp nước hồi tám mươi năm về trước, danh kỹ Hàng Châu Nhiếp Ưu Khanh đó.

Lung Tuyết đạo nhân vỗ đùi la lên :

- Đúng rồi, lão đây đã thấy tên bà ta trong một tuyển tập thơ, trong đó diễn tả bà ta là một mỹ nhân yêu kiều, diện mạo đẹp hơn Tây Thi, rất nhiều kẻ giàu có muốn gần gũi bà mà không được...

Phục Ma Thần Cái cười nói :

- Không sai, theo truyền tụng, nhất định bà ta rất ư là đẹp như tiên nữ.

Lung Tuyết đạo nhân vuốt râu than rằng :

- Ôi, nếu lão đạo tôi sinh trước ba mươi năm, thì thật là tuyệt...

Hoàng Bác thấy hai vị sư phụ khi bàn tới phụ nữ thì thấy thật thoải mái, biết tính nết hai sư phụ mình đều rất khôi hài, nhin không nổi cười bật lên.

Phục Ma Thần Cái cười ha hả nói :

- Lão đạo sĩ, theo ta thì câu ‘Vô lượng thọ Phật’ để lão đây niệm coi bộ giống hơn đó.

Lung Tuyết đạo nhân làm vẻ khôi hài cười nói :

- Ta biết người đang cười chọc ta trước đệ tử mình, thật ra lão quá lo xa đi thôi. Đệ tử mình ngoan lắm, tự nó biết xử trí khi gặp các cô nàng mà, có phải không con?

Hoàng Bác chỉ cười không trả lời, sau đó Lung Tuyết đạo nhân nghiêm chỉnh nói với Phục Ma Thần Cái :

- Hừ, Mễ Tư Đạt nói nếu như hấn lộ bí mật về chuyện mất tích của Khuất Tín, thì như là Khuất Tín và Âu Dương Khiêm không tha cho hấn vậy, ta khoan bàn hai người này còn sống trên thế gian này hay không, nhưng câu nói đó của Tây Dao thì thật làm cho người ta phải suy nghĩ, có phải không?

Phục Ma Thần Cái gật đầu :

- Đúng vậy, lão tôi cũng nghĩ chẳng ra điểm này.

- Nếu như Khuất Tín và Âu Dương Khiêm cùng có làm một chuyện tà trời gì, nhưng vài chục năm trở lại đây lại chưa từng nghe ai nói đến...

- Đúng rồi.

- Theo người là chuyện thế nào?

- Theo người thì sao?

- Còn nữa, Vô Danh Lão Nhân ấy tuy mất đi công lực, nhưng có phải là Khuất Tín hay không?

- Ừ...

- Còn nữa, người cho rằng cha của Hoàng Bác... Hoàng Y kiếm khách mất tích có liên quan gì đến Khuất Tín hay không?

- Ừ...

Lung Tuyết đạo nhân thấy mình nói như có lý, hớn hờ kể tiếp :

- Nếu mà có liên quan thì có thể phán đoán rằng, kẻ hại Hoàng Y kiếm khách không phải là Thiên Diện Quái Tú hay Âu Dương Trường, vì lúc Khuất Tín mất tích, Âu Dương Trường còn chưa ra đời, và Thiên Diện Quái Tú lúc ấy tối đa chừng mười mấy tuổi thôi...

- Ủ, có lý...

- Nếu không liên can gì, thì việc mất tích của Hoàng Y kiếm khách nhất định có liên quan đến Thiên Diện Quái Tú và Âu Dương Trường, vì môn phái Kiếm Khách mỗi đời chỉ có duy nhất một truyền nhân.

- Đúng vậy.

- Những điểm nêu trên lão ăn mày ngươi không thể suy diễn rút lại sao?

-Ồ, lão tôi làm biếng suy nghĩ lắm...

- Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng nghĩ không ra?

- Đơn giản à? Ngươi nói thử xem.

- Đương nhiên.

- Vậy nhanh đi chứ.

- Ngươi muốn lão đạo ta nói những gì?

- Ủa? Lão đạo sĩ ngươi không phải nói là đã nghĩ ra cơ mà?

- Được, lão đạo tôi đã nghĩ được một cách là lên Mạc Can sơn gặp Âu Dương Trường hỏi cho biết.

- Lão đạo ngươi lão thật, ngươi không phải nói đã biết nguyên do mất tích của Khuất Tín và Hoàng Y kiếm khách hay sao?

- Ha ha... Lão ăn mày ngươi nghĩ đến đâu rồi?

Phục Ma Thần Cái biết bị Lung Tuyết chọc, cười mắng lên vung chưởng đánh đi, Lung Tuyết cười hô hô, và nhún mình phi thân về hướng nam, vừa cười nói :

- Thôi, đến Mạc Can sơn.

Trong nháy mắt, lão ta đã phi thân xa mười mấy trượng, thân hình như bướm bay mỹ miều...

Hai ngày sau, tức là trước ngày phái Thiếu Lâm quyết chiến với Vô Song bảo, cả lão tiểu ba người đã đến dưới chân núi Mạc Can và qua đêm tại một ngôi chùa cách chân núi khoảng năm mươi dặm.

Chùa nằm nơi thanh vắng, hoang phế từ lâu, giữa đêm đầy trăng sáng, Lung Tuyết đạo nhân lấy ra bộ cờ vây cùng đánh cờ với Hoàng Bác, lão ta vừa chơi vừa ca hát, với tâm trạng sáng khoái thú vị.

Còn Phục Ma Thần Cái thì một mình uống rượu bằng cái hồ lô cũ kỹ mà lão ta thường mang trên mình, vừa xem cờ rất vui thú.

Đến khuya, Hoàng Bác cầm cờ trắng thắng được ba con cờ, còn Lung Tuyết đạo nhân thì cứ cho rằng mình đi lộn cờ, sau đó còn đòi chơi thêm ván nữa.

Phục Ma Thần Cái cản lại nói :

- Thôi đi, ngày mai không chừng có trận ác đấu với Âu Dương lão nhi, nghỉ dưỡng thần là tốt hơn.

Lung Tuyết đạo nhân tròn mắt :

- Ngươi đừng lộn xộn, lão tôi không đấu cờ cho đã, làm sao có tinh thần đấu võ chứ?

Nghe vậy Hoàng Bác đành cố gắng chơi tiếp với sư phụ, duy trong lòng nghĩ phải cho thua để được nghỉ sớm.

Hai người đánh cờ hồi lâu, Phục Ma Thần Cái vẫn ngồi xem, bỗng lão thoáng biến sắc mặt rồi lại cười nói với Lung Tuyết đạo nhân :

- Lão đạo sĩ, nước này lợi hại lắm, ngươi có đối sách gì?

Lung Tuyết đạo nhân nghĩ thần suy nghĩ chốc lát, lạnh nhạt nói :

- Vây đánh.

Chữ đánh vừa nói ra hai người đã cùng nhún mình bay ra ngoài miếu.

Sau khi chứng hừng Hoàng Bác biết đã xảy ra chuyện gì, liền theo hai vị sư phụ phi thân ra ngoài, chỉ thấy hai vị sư phụ đứng ngoài hai mươi mấy trượng đang vây một người ở giữa, cùng đứng bất động.

Dưới ánh trăng lơ mờ, chỉ thấy người ấy cao cỡ sáu thước. toàn thân quấn bởi một chiếc mền cũ rách nát màu đỏ, đầu, tay, chân toàn bộ bị che lại, chỉ còn hai ánh mắt tỏa sáng kinh hồn.

Hoàng Bác vừa nhìn thấy, trong lòng run động, lớn tiếng hô lên :

- Thừa hai vị sư phụ, đó chính là quái nhân quấn mền đỏ.

Phục Ma Thần Cái ứ một tiếng, ngắm nhìn quái nhân đang đứng cách mình ngoài ba trượng, trầm giọng hỏi :

- Các hạ, lão ăn mày rất hứng thú bởi hành động của các hạ, đêm nay hữu duyên lại gặp tại đây, xin mời các hạ vào miếu nói chuyện thế nào?

Quái nhân như chưa hề nghe thấy gì, trầm lặng nhìn Hoàng Bác hồi lâu, bỗng nhún nhẹ đôi chân, bay cao lên bảy tám trượng, trên không xoay mình, chuyển về phía phải bay đi thật nhanh chóng.

Lung Tuyết đạo nhân cười to nói :

- Khinh công khá đấy, nhưng đừng khi dễ lão đạo đây.

Trong tiếng nói, thân hình cũng bay lên tám trượng, sải tay bay rượt theo.

Phục Ma Thần Cái và Hoàng Bác cũng bay lên cây cao, chân chấm cành cây rượt đi.

Trong chốc lát, Hoàng Bác đã chậm lại ba bốn trượng so với sư phụ mình, nhưng vẫn còn nhìn thấy hai vị sư phụ rượt cách quái nhân khoảng sáu bảy trượng.

Hai tay của quái nhân mặc dù quấn trong mền, nhưng vẫn bay thân rất nhanh, trong nháy mắt, hần đã bay vào rừng rậm, lúc thì bay lên cao, hình như đang cố thoát thân.

Lung Tuyết đạo nhân bằng Tuyết Phiêu Phi khinh công quán tuyệt thiên hạ, lúc này dốc toàn lực đuổi, nhưng vẫn bị rượt cỡ trăm trượng mới tiến gần được một bước, nhìn lại Phục Ma Thần Cái đã từ từ bị thụt lùi phía sau.

Trong màn đêm tối mịt trong rừng rậm, chỉ thấy bốn thân hình như tiễn bay kẻ trước người sau rượt đuổi nhau.

Hoàng Bác dốc hết sức mình theo đuổi, nhưng ngày càng thấy lùi lại phía sau nhiều hơn, rượt theo hơn trăm dặm. Trời đã hừng sáng, ba người phía trước chỉ còn nhận thấy ba bóng đen thấp thoáng ẩn hiện bay lượn khắp nơi.

Lại rượt theo chừng hai, ba mươi dặm, phía trước đã là con sông rộng cỡ hơn mười trượng cắt ngang đường đi.

Lúc này trời đã hừng sáng lên, chỉ thấy hai vị sư phụ đang dùng “Đăng Bình Độ Thủy” khinh công lượn vòng trên mặt sông hồ.

Hai lão khi thấy Hoàng Bác đã rượt đến, liền cùng nhảy lên bờ, Lung Tuyết đạo nhân thần thò cười gượng nói :

- Con à, lão đạo đây chắc đã đến lúc phải tuyên bố trước võ lâm là khinh công lão đã không phải là thiên hạ đệ nhất rồi.

Phục Ma Thần Cái tiếp lời :

- Lão đạo sĩ, tôi là người đầu tiên không đồng ý câu nói của người, người từ khoảng cách sáu bảy trượng rượt đuổi tới đây chỉ còn cách một trượng, vậy đã minh chứng Tuyết Phiêu Phi vẫn là thiên hạ đệ nhất khinh công.

Vội về mặt buồn bã, Lung Tuyết đạo nhân đạo nhân nói :

- Ồ, nhưng đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi bị mất mặt như vậy, vậy không buồn cười thật hay sao?

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ, quái nhân kia có phải đã xuống nước lặn mất phải không?

Lung Tuyết đạo nhân liền gật đầu nói :

- Đúng vậy, con cũng biết là lão đạo sĩ đây ghét nhất là xuống sông mò cá đó.

Phục Ma Thần Cái cũng cười nói :

- Lão ăn mày tôi tuy biết chút ít thủy công, nhưng khi rượt đến thì hần đã xuống nước rồi.

Hoàng Bác không còn gì để nói, nhìn dòng nước chảy, nhưng đang nghĩ đến gương mặt của quái nhân, nhớ lại ngoài miếu hần ta cứ chăm chú nhìn mình, đôi mắt tỏa ánh như ẩn chứa cái gì đó mông lung và thật khó hiểu...?

- Tại sao? Tại sao? Khi mình nhìn vào ánh mắt của hắn ta lại có cảm giác thân thiết và run động cả người?

Thật ra hắn ta là ai? Hay đó chính là... Không, thật hoang đường, tại sao mình lại nghĩ đến như vậy được? Đây chẳng có căn cứ gì cả...

Lung Tuyết đạo nhân thấy Hoàng Bác đứng như trời trồng, liền cười khẽ nói :

- Con à, con đang suy nghĩ gì?

Hoàng Bác thờ thẩn trả lời :

- Ô không, sư phụ!

Lung Tuyết đạo nhân lại khẽ cười nói :

- Không có gì thật à, có cần sư phụ nói ra cho con không?

Hoàng Bác hoảng hốt thốt lên :

- Sư phụ, thầy nói hắn ta... giống không?

Lung Tuyết đạo nhân nghiêm giọng nói :

- Hồ thẹn thiết, lão đạo đây cũng không nói được cái gì.

Nghe vậy, Hoàng Bác ta thán ngược mặt nhìn lên bầu trời đoạn nói :

- Sư phụ, chúng ta nhanh chóng đến Mạc Can sơn đi. Bây giờ đã gần đến giờ thìn, phái Thiếu Lâm và Vô Song bảo chắc đang quyết đấu nhau rồi đó.

Phục Ma Thần Cái gật đầu nói :

- Phái, đừng nghĩ những chuyện không đâu vào đâu nữa, biện pháp duy nhất hiện giờ là đi hỏi Âu Dương lão nhi thôi.

Lão tiều ba người liền dùng thuật phi thân, hướng về Mạc Can sơn bay đi.

Và trên đường đi, Lung Tuyết đạo nhân cứ lăm lăm bỏ cả bàn cờ ở lại miếu thật là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Máu Nhuộm Mạc Can Sơn

Khi đến chân núi Mạc Can, mặt trời đã dâng cao, đã là cuối giờ thìn rồi.

Biết chắc đã đến trễ, vừa đi lên núi, đã thấy người võ lâm từ trên núi xuống, Hoàng Bác lo lắng cho Thu Tuyền, trong lòng vô cùng nóng vội, nhện không được liền hỏi một đại hán trung niên :

- Xin hỏi các hạ, quyền chiến giữa phái Thiếu Lâm và Vô Song bảo đã kết thúc rồi chứ?

Đại hán hững hờ đáp một câu :

- Cũng gần xong rồi.

Tức thì lách mình đi qua, người đi sau Hoàng Bác là Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy liền nắm tay gã đại hán lại cười nói :

- Đừng vội chứ, họ bên nào thắng vậy?

Đại hán không biết đây chính là Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, hắn hăm hừ ném mắt nhìn lại với giọng lạnh lùng nói :

- Bên nào thắng à? Còn phải hỏi nữa, hừ hừ hừ...

Hắn vút tay Lung Tuyết đạo nhân và nhanh chóng xuống núi.

Phục Ma Thần Cái nhảy lên ngọn cây, nghi thần nghe một hồi, phi thần xuống nói :

- Địa điểm quyết đấu tại ngoài năm dặm phía trước, chúng ta nhanh lên.

Không bao lâu, trước mặt đã là một khoảng sân trống, lão tiểu ba người dừng lại cách hiện trường khoảng mười mấy trượng trên gò cao, từ trên nhìn xuống, chỉ thấy hiện trường có bốn người đang quyết đấu, còn dưới đất đã nằm la liệt mười năm thi thể, máu chảy đầy dưới đất, cảnh tượng thật là khốc liệt.

Bốn người ở hiện trường quyết đấu nhau là Nam Thiên Độc Thủ Ma Phác Sa Lâm và Thiếu Lâm Huệ Tâm Thượng Nhân cùng quyết đấu với hai vị hộ pháp của Vô Song bảo là Bạch Mộc Ma Văn Tả Thần và Hắc Đầu Lâu Vụ Tiết.

Họ quyết chiến nhau đang đến hồi khốc liệt, quý khóc thần sầu.

Điều ngạc nhiên là hai người đứng dựa sát sườn núi đang cười vui ngắm cảnh là hai cha con Thiên Hạ Vô Song bảo chủ Âu Dương Trường và Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm.

Bên cạnh Âu Dương Thừa Kiếm còn một thiếu niên tuổi khoảng mười sáu mười bảy diện mạo tuấn mỹ.

Vừa nhìn thấy, Hoàng Bác đã biết đó chính là con gái của Thần Thâu Vô Ảnh Khuru Duật Phu là Khuru Tiểu Bình mà mình từng gặp qua một lần tại ngoại ô thành Lạc Dương.

“Ủa, không ngờ cô gái mà xuất hiện trong trí nhớ mình một thời gian nay lại đứng kề vai với Âu Dương Thừa Kiếm”.

Lòng hơi thần thờ, Hoàng Bác ném mắt nhìn quanh nhưng vẫn không thấy mặt Thu Tuyền, trong lòng cảm thấy bất an lo lắng, nhìn lại số tử thi nằm giữa sân, bỗng hoảng hốt thốt lên :

- Ố...!!!

Thì ra trong mười lăm tử thi có chín tử thi là Thiếu Lâm hòa thượng vận áo cà sa, sáu người kia đều người tục gia. Trong đó một người thân hình mập mạp, nằm ngửa lên trời lại là Tiểu Di Lạc Ký Tự là Thiên hạ đệ nhất danh chữ (bếp) trong Trúc Lâm thất duật.

Và Phục Ma Thần Cái cũng đồng thời nhận thấy, lão ta hừ lên một tiếng, hậm hực từ trên gò cao bay người xuống hiện trường.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Âu Dương Trường vừa thấy Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi cùng xuất hiện, hắn thoáng biến sắc diện, sau đó vuốt râu cười giòn nói :

- Ha ha ha, hai vị bạn già biết đây nay có thịnh hội, sao lại đến trẻ thế, chắc là chúc mừng lão có phải không?

Phục Ma Thần Cái bay tới giữa sân, chẳng ngó ngang gì đến hắn, lo kiểm tra tử thi, gương mặt lộ nét cười lạnh lùng nói :

- Hừ, lợi hại thiệt, Thiếu Lâm cửu tăng, Trúc Lâm tứ duật, Giang Nam nhị thiết, đúng là một kiệt tác.

Trúc Lâm tứ duật gồm Ngân Tiêu Khách Tiêu Nhất Phong, Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Bạch, Bán Nhật Túy Hồ Bát Quy, Tiểu Di Lạc Ký Tự đều bị trúng một đường kiếm bên vai trái, vết thương chỉ chừng ba tấc, nhưng thi thể đều trở màu đen, đúng là hiện tượng bị trúng độc nặng.

Giang Nam nhị thiết Thiết Bàn Toán Thương Hiền và Thiết Phật Thủ Đái Tự, một người bị cái bàn toán sắt của mình đánh trúng sau gót, chảy cả màng óc ra ngoài, người kia thì không thấy vết thương, hiển nhiên là bị điểm trúng huyết mạch mà chết.

Duy không thấy Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sở và Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi và lão đại của Giang Nam ngũ thiết là Thiết Cán Chối Lạc Nhất Trần ba người.

Lung Tuyết đạo nhân đến trước thi thể của Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Bạch ngồi xuống, vô cùng thương tiếc nhìn hồi lâu, rồi ngược đầu lên nhìn Đông Kiếm nói :

- Hờ, Âu Dương lão nhi, sao ngươi ham giết người thế, ngoại trừ làm cho người ta càng sợ ngươi hơn, ngươi còn được cái gì chứ?

Tuy lời nói ôn tồn, nhưng ánh mắt sắc bén tỏa ra, thể hiện đang con phần nộ tột cùng.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách an nhiên cười khẩy vuốt râu nói :

- Lão phu nguyên không có ý sát hại họ, chỉ là họ muốn tìm đến cái chết thôi, nên tôi cứ để họ đạt thành tâm nguyện vậy.

Lung Tuyết đạo nhân hừ một tiếng, gương mặt đầy vẻ xúc động, cúi nhìn thi thể Đỗ Hy Bạch, lòng thật đau buồn.

Phục Ma Thần Cái cười mấy tiếng lạnh nhạt, ném mắt nhìn bốn người đang ác đấu ngoài sáu bảy trượng, rồi khẽ hỏi Hoàng Bác :

- Con à, người mất cánh tay trái có phải là Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm chứ?

Hoàng Bác gật đầu. Trong lòng nhanh chóng nghĩ rằng: “Giữa Thiếu Lâm tự và Nam Thiên Sắc Ma nay là Độc Thủ Ma nhất định có sự liên quan gì thường, hôm nay hấn ta đến giúp đỡ Thiếu Lâm tự chắc rằng cũng là người ân oán phân minh, nếu sư phụ muốn trả thù việc hấn giết Ngũ sư thúc Tù Cừ Phu thì...”

Trong bụng nghĩ vậy, cố ý lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Sư phụ, muốn bây giờ tìm ông ta tính nợ à?

Phục Ma Thần Cái chỉ ừ hừ mà không biểu thị gì nữa, vẫn chăm chú nhìn bốn người trên sân ác đấu.

Tuy đấu đến giờ càng đấu càng chậm lại, xuất chiêu như nhẹ nhàng, nhưng ai cũng đều biết đã đến hồi quyết tử.

Bỗng Hoàng Bác phát hiện có ánh mắt long lanh từ phía bên kia nhìn qua mình, đó là người đứng cạnh Âu Dương Thừa Kiếm - Khuru Tiểu Bình, nàng như là muốn khoe khoang với mình, trong lòng tự dung cảm thấy bức mình, thầm nghĩ: “Đừng tưởng là cô đã tìm được một như ý lang quân, xem có ngày ta cho Âu Dương Thừa Kiếm ném mùi thất bại, rồi cô còn khoe nữa hay không”.

Nên Hoàng Bác ngoảnh mặt chỗ khác không nhìn nàng nữa. Bỗng nhìn thấy Tiểu Di Lạc như đang cử động, liền ngồi xuống kê tai lên ngực lão, thấy tim còn đập, nên nhẹ nhàng diu lão ta ngồi dậy.

Và Phục Ma Thần Cái thấy vậy liền ngồi xuống sau lưng Tiểu Di Lạc, hai tay ấn vào lưng ngay huyệt Linh Đài, từ từ cho chân khí xuyên suốt qua để cứu Tiểu Di Lạc.

Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy, cũng liền kiểm tra các tử thi còn lại, nhưng phải thất vọng ta thán.

Không bao lâu, Tiểu Di Lạc thốt lên một tiếng đau đớn, hai mắt từ từ hé mở, nhìn thấy Hoàng Bác và Lung Tuyết đạo nhân đứng trước mặt, gương mặt lão lại nở nụ cười hi hã như xưa với giọng yếu ớt :

- Lão đệ à... lúc này tôi đang đề... xuất kháng nghị với lão... Diêm Vương, tôi nói dù sao cũng... phải để tôi cáo từ với... bạn bè.. sau đó mới trở lại gặp ông cũng... chưa muộn hử hì. Quả nhiên lão Diêm Vương đã... nhận lời rồi nè...

Hoàng Bác vội cản lại nói :

- Lão tiên bối, ông đừng nên nói chuyện, bây giờ thử vận công xem có thể ép chất độc ra cơ thể không?

Nhè nhẹ lắc đầu, Tiểu Di Lạc nói :

- Vô dụng thôi... người biết là Tiểu Di Lạc ta sợ chết nhất... nhưng chắc là người đi... sau cùng... cho nên bây... bây giờ chưa dứt hơi...

Hồn hên thở hồi lâu, Tiểu Di Lạc lại nói tiếp :

- Hãy nhớ lấy, lão đệ à... về sau người có đôi mắt... với... với tên tiểu tử kia.. nên đề phòng cây kiếm.. Thất Hồng của nó là... là được ngâm qua bảy... bảy loại chất độc... nếu bị trúng thương... thì sẽ chết... thôi.

Nghe vậy Hoàng Bác phần nộ ném mắt nhìn Âu Dương Thừa Kiếm, lòng sôi sục nổi cảm phần thật muốn xé xác hấn thành trăm mảnh. Tiểu Di Lạc lại cười hí hí hai tiếng nói :

- Lão đệ, đừng nhìn hấn nữa... để chúng ta tranh thủ nói vài câu, người... người có biết tại sao chúng tôi... đến đây... để nhận lấy cái... cái chết không?

Hoàng Bác thờ thẩn nói :

- Mấy hôm trước tiểu bối đã nghe trên giang hồ đồn đại Bạch Y Tú Sĩ Lục tiên bối và Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc lão tiên bối lần lượt bị hại chết rồi...

- Phải rồi, chỉ vì chuyện này... hí hí, nói ra thì bật cười... chúng tôi cũng thừa hiểu... là cỡ công lực của Trúc Lâm thất hữu... chúng tôi muốn tìm... Thiên Hạ Đệ Nhất Vô Song Kiếm Khách... để mà trả thù... thì chỉ nước chết thôi... nhưng... chúng tôi vẫn... vẫn phải đến...

- Thoạt đầu, tôi còn lo... lo là bạn bè sẽ cười chúng tôi là lão hồ đồ, nhưng sau... sau đó... thì tôi đã yên tâm vì... người xem... lão nhị của Giang Nam nhị thiết là Thiết Bàn Toán Thương Hiền... cũng đến để giúp đỡ... hí hí... Lão keo kiệt này ngày thường keo rít còn hơn ai, còn... còn bây giờ thì cũng... sẵn sàng dâng cả mạng sống nữa... hí hí...

- Lão tiên bối, hai vị Trầm, Nghiêm lão tiên bối không có đến à?

- Ô không, lão út trước khi bị người ta... đánh chết thì Nghiêm lão đã đi Tân Cương lấy sơn tuyết thủy... còn lão lang băm thì đến Đại Lý hái thuốc... Ừ, tôi nhớ rồi, Tiểu Di Lạc tôi... có một câu nói muốn nhờ... người chuyển giùm có được không?

- Dạ được, tiểu bối nhất định làm được.

- Hí hí... chỉ một câu thôi... mong người chuyển cho họ rằng... hãy chịu nhịn nhục, đừng quá khờ dại như tui tôi vậy.
- Lão tiên bối, ông đâu có làm gì mà khờ dại chứ?
- Có, chúng tôi... đích thực là làm chuyện khờ dại và ngu xuẩn. Người xem, hôm nay đến tìm Vô Song bảo để quyết đấu có bao nhiêu người?
- Thiếu Lâm thập tăng, Trúc Lâm tứ duật, Giang Nam nhị thiết và Nam Thiên Độc Thủ Ma cả thảy mười bảy người.
- Còn bên Vô Song bảo?
- Bốn người.
- Được, lão đệ, người tính xem... mười bảy người đối... đối mặt với bốn người, kết quả thế nào?...
- Nhất định phải thắng.
- Không thắng mới là lạ, hi hi... nhưng chúng tôi không ai muốn làm vậy, tại sao? Chỉ vì... Trúc Lâm thất hữu chúng tôi... trước giờ tự cho mình là bất phàm, và phái Thiếu Lâm cũng... cho mình là danh môn chính phái, ai cũng cho rằng... nếu lấy số đông áp đảo người ta... là một hành vi sỉ nhục... bây giờ nhớ lại, hi hí... thì buồn cười thật.

Cố hồn hên thờ vài hồi, đoạn ngoảnh đầu nhìn Phục Ma Thần Cái cười khẽ nói :

- Bang chủ, cảm ơn ngài đã cho tôi... thời gian để nói chuyện... giờ đã nói xong... ngài buông tay được rồi.

Tay phải của Phục Ma Thần Cái vẫn ấn ngay huyệt Linh Đài của Tiểu Di Lạc, vừa tiếp tục vận khí truyền qua, vừa cười khẽ nói :

- Kỳ lão à, người còn có thể chịu đựng được lâu mà.

Tiểu Di Lạc lắc nhẹ cái đầu bự của mình, khẽ nói :

- Thôi đi, ngài cũng... biết là “Huyền thái gia” và “Lão say rượu”... hai người là háo ăn nhất, tôi... tôi Tiểu Di Lạc phải nhanh chân đuổi... đuổi kịp họ mới được... nếu không họ sẽ trách tôi đó.

Phục Ma Thần Cái nói :

- Thì cứ để họ trách đi. Lão ăn mày tôi cũng ham ăn hơn họ vậy.

Tiểu Di Lạc nói :

- Hi hi, Bang chủ sao không nói sớm, rất tiếc... rất tiếc bây giờ đã muộn rồi, nếu... nếu không... nếu không thì tôi sẽ truyền mấy ngón nghề làm bếp cho ngài, Tiểu Di Lạc tôi... tuy kém về võ công, chưa bằng ngài, nhưng... về nấu bếp ngài phải bái tôi làm sư đó, hi hi...

Phục Ma Thần Cái gật đầu nói :

- Đúng vậy, lão rất ân hận vì trước chưa cùng Trúc Lâm thất duật các ông chung ăn một bữa.

Tiểu Di Lạc nhìn qua Lung Tuyết đạo nhân cười nói :

- Đạo trưởng thì đã đến qua làm khách ăn một lần rồi, đó là... chuyện đã mười năm... khi đạo trưởng tìm lão Đỗ chúng tôi đánh cò... ván cờ đó... đã đánh đúng mười ngày... làm cho lão Đỗ than trời như bông, đạo trưởng... ngài còn nhớ chứ?

Lung Tuyết đạo nhân như là đã bị ai chịu chọc, vói về cười gượng nói :

- Sao mà không nhớ, lúc đó lão đạo tôi đã thưởng thức qua nhiều món ăn tuyệt của ông và uống cả rượu ngâm của lão Hồ, thưởng thức trà đạo của Nghiêm lão, cả tiếng sáo tuyệt diệu của Tiêu lão, và xem cả Trầm lão biểu diễn cả châm cứu thần kỳ, bút pháp siêu quần hội họa của Lục lão đệ...

Tiểu Di Lạc tỏ vẻ thích thú và vui cười, nhưng ánh mắt đã yếu dần, miệng lẩm bảm đáp :

- Đúng rồi... chúng tôi... Trúc Lâm thất hữu... ai ai đều có một biệt tài riêng, nhưng mà... tôi lại không thích lão lang băm ấy, lão cứ nói tôi là bà... bà quần già...

Lung Tuyết đạo nhân ta thán nói :

- Hồi, nếu có Trầm lão ở đây thì quá tốt, nghe nói Bách Linh Hoàn Hồn đơn của lão có thể giải ba độc.

Hoàng Bác bổng nhớ đến “Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi, từng tặng cho mình một viên Bách Linh Hoàn Hồn đơn, mình đã để chung trong lọ Tuyết Tinh hoàn, sao lại không nhớ để lấy ra cứu người chứ?”

Nghĩ đến đây liền móc lọ thuốc ra, lấy viên thuốc nhét vào miệng Tiểu Di Lạc.

Phục Ma Thần Cái và Lung Tuyết đạo nhân rất ngạc nhiên nhìn Hoàng Bác, đang muốn hỏi thì Tiểu Di Lạc đã nói bằng giọng yếu ớt :

- Lão đệ... người... người cho tôi... ăn cái gì?

Hoàng Bác phần khởi nói :

- Lão tiên bối, đây là viên thuốc Bách Linh Hoàn Hồn đơn mà Trảm lão tiên bối đã đưa cho tiểu bối, ông mau nuốt đi.

Tiểu Di Lạc vừa nghe liền nhả ra, lắc đầu nói :

- Tôi... không uống... không uống thuốc của lão thầy lang...

Hoàng Bác nóng vội, tiếp nhận viên thuốc Bách Linh Hoàn Hồn đơn rồi lại nhét vào miệng lão nói :

- Lão tiên bối đừng đùa nữa, nhanh chóng nuốt nó đi.

Tiểu Di Lạc không chịu, như một trẻ nít sợ thuốc, cố bậm răng lại lắc lư ư ớ nói :

- Không... không... tôi... không...uống thuốc của... lão thầy lang...

- Tại sao vậy?

- Tôi không thích, tôi thường gây lộn với lão ta, tôi... không uống thuốc của lão...

- Trời ơi, lão tiên bối, ông nói cái gì vậy chứ?

- Không... không có... gì...

Hoàng Bác thừa khi Tiểu Di Lạc hé môi, liền nhét viên thuốc vào miệng của lão, nhưng Tiểu Di Lạc lại nhổ ra ngay luôn cả nước miếng, hoàn toàn tỏ vẻ không sợ chết.

Phục Ma Thần Cái thấy vậy nóng mũi lên hỏi :

- Kỳ lão, ông làm vậy là hảo hán gì chứ?

Tiểu Di Lạc cứ lắc đầu, và nhắm cả đôi mắt chẳng ngó ngang gì tới ai.

Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy, chợt nhớ ra điều gì mà gật đầu khẽ cười nói :

- Kỳ lão, tôi biết ý của ông là anh em mình chết đi, ông không muốn sống chứ gì? Ha ha, thật là bật cười, lúc này ông nói bốn người các ông đã làm chuyện ngu xuẩn, thật ra ông mới là ngốc đó.

- Ông nghĩ xem, nếu ông muốn chết thì quá dễ, đâu cần đến đây đòi trả thù mà tìm đến cái chết, nhảy xuống sông hay là thắt cổ chết coi bộ nhanh hơn và khỏi đề thiên hạ nói mình.

- Ông phải biết nếu ông chết đi thì chỉ còn lại hai người trong Trúc Lâm thất diệt, và hai người còn lại cũng có chí khí muốn tìm đến cái chết không giá trị này, như vậy sẽ là đối tượng đàm tiếu về đời sau cho thiên hạ vì các ông quá là ngốc. Và người vô lâm như chúng ta thì không bao giờ chịu tiếp nhận đề người ta tội nghiệp mình có phải không? Nếu Tiểu Di Lạc ông không muốn người ta tội nghiệp ông thì hãy uống viên thuốc đi, bằng không thì cần lười chết phức đi cho rồi, ông hiểu chứ?

Lời nói của Lung Tuyết đạo nhân đã làm cho Tiểu Di Lạc cảnh tỉnh, ông ta đã hé mở đôi mắt chứa đầy sự khát vọng muốn sống.

Lung Tuyết đạo nhân ra hiệu cho Hoàng Bác, Hoàng Bác liền nhét viên thuốc cho Tiểu Di Lạc uống, và lần này thì lão ta ngoan ngoãn nuốt vào bụng, khi nhắm mắt lại, hai hàng lệ đã rơi xuống má. Một người xưa nay chỉ biết cười, nay bỗng khóc rồi với nước mắt ân hận.

Phục Ma Thần Cái tiếp tục vận chân khí bản thân để bảo hộ tim mạch của ông ta, không để khí độc xâm vào, còn Lung Tuyết đạo nhân thì đứng bên cạnh đề hộ pháp, đề phòng Thiên Hạ Vô Song Kiếm và Âu Dương Trường quấy nhiễu.

Nhưng nhìn lại Âu Dương Trường hình như chẳng ngó ngang gì đến bên này, lão ta chỉ chăm chú nhìn vào sân chỗ bốn người kia đang ác đấu, và lúc này trên gương mặt lão hé hiện một nét không vui.

Thì ra Hắc Bạch song ma hồi mấy mươi năm về trước cùng Nam Thiên Sắc Ma hợp xưng là Tam ma, nghiêm chỉnh mà nói thì về công lực họ vẫn kém hơn Nam Thiên Sắc Ma một phần, và Thiếu Lâm Huệ Tâm Thượng Nhân là trưởng lão duy nhất và bối phận (vai vế) cao nhất trong phái Thiếu Lâm hiện nay. Qua ba mươi năm bế quan tu luyện nội công, công lực đã thể hiện ngang hàng với Nam Thiên Sắc Ma, cho nên cuộc chiến đấu đến nay thì rõ ràng Hắc Bạch song ma đã cảm thấy đuối sức.

Bỗng, trong ác đấu, Nam Thiên Độc Thủ Ma hét lên một tiếng hú dài, tiếp sau đó thân hình chuyển động nhanh, né chéch qua bên phải, người hơi khum xuống, nhanh như lượn trong nháy mắt đã lượn tới trước dưới chân của Bạch Mộc Ma Văn Tả Thần, độc thủ xuất chiêu bóc lên vùng hạ bộ của đối phương.

Bạch Mộc Ma đồng thời phát ra một tiếng gầm, tức thời nhảy cao bốn thước, đồng thời vung tay xuất chương chiêu “Lôi Kích Phong Đình”, đánh ra hai luồng khinh lực ngay đỉnh đầu Nam Thiên Độc Thủ Ma

Khinh lực mãnh liệt, nội công cao siêu đã không thua gì với đương kiêm ngũ kỳ.

Lung Tuyết đạo nhân bỗng ngoảnh người nói với Phục Ma Thần Cái :

- Lão ăn mày, thế nào?

Tay phải của Phục Ma Thần Cái vẫn ấn lên huyệt Linh Đài của Tiểu Di Lạc, khẽ cười nói :

- Về công lực có thể hơi cao hơn chúng ta, nhưng chiêu thức thì...

Vừa nói đến đây, bỗng thấy Nam Thiên Độc Thủ Ma thân hình lợi nước nhanh chóng xuyên qua dưới chân Bạch Mộc Ma, chẳng những tránh khỏi chương lực, đồng thời hai chân đã đá ngược lên vào huyệt Hội Âm của đối phương, thân pháp kỳ ảo mỹ miều, thật khó lường trước.

Bạch Mộc Ma hai tay vung lên, xoay mình trên không, song chương bỗng hóa chảo bóc hai chân Độc Thủ Ma, nhưng đã trễ đi một bước, khi tay phải hấn vừa nắm vào mắt cá chân phải của đối phương, Độn Điền huyệt của mình đã bị đối phương đá trúng, tức thời hét lên một tiếng đau đớn, và thân hình bay ngược ra phía sau hơn một trượng, và rơi xuống đất cái bộp.

Ngay mắt cá chân của Nam Thiên Độc Thủ Ma cũng bị đối phương bóc trúng đau đớn đến nỗi nhảy lên hai vòng, nhưng ông ta liền đứng dậy, gương mặt xấu xí của ông ta co giật như đang chịu sự đau đớn, hồi sau ông ta nhìn về phía Bạch Mộc Ma cười lên như đười ươi.

Còn Bạch Mộc Ma thì đã bị thương không nhẹ, chỉ thấy hấn bị thổ huyết, sắc mặt trắng bệch, hấn cố gượng dậy, liền hành công tự trị thương tích.

Gã Hắc Đầu Lâu Vu Tiệt thấy Bạch Mộc Ma bị thương, trong lòng cũng hết hoảng, nãy giờ hấn cũng đã ở vào thế hạ phong, nay càng thấy hỗn loạn chiêu thức và không ngừng tháo lui.

Thiếu Lâm Huệ Tâm Thượng Nhân bỗng hét lên một tiếng, thủ pháp đột biến, diễn xuất tuyệt kỹ của Thiếu Lâm “Bách Bộ thần quyền” nhanh chóng công kích lên, xuất quyền sau nhanh hơn quyền trước, khí thế dũng mãnh như vũ bão, và Hắc Đầu Lâu đã bị ép liên tục tháo lui.

Hắc Đầu Lâu hét lên như ma kêu chết chết, cố gắng chống đỡ, nhưng vẫn không được thế công mãnh liệt của đối phương, trong lòng hận hực thâm nhủ: “Mình và Bạch Mộc Ma hùng bá võ lâm hơn sáu mươi năm nay, chưa từng địch thủ, nay tái xuất giang hồ, không ngờ lại gặp địch thủ có công lực cao siêu như vậy. Hừ, gã đầu trọc Huệ Tâm công lực như chỉ ngang bằng với mình, mà tại sao mình lại chống đỡ không nổi thế công của người ta chứ? Nếu như hôm nay mình bị đánh bại, thì tên Hắc Bạch song ma chắc phải trừ danh trên giang hồ”.

Suy nghĩ đến đây, tức thời hét lên một tiếng dựng cả tóc lên, vận hết công lực xuất chương hướng về Huệ Tâm Thượng Nhân công kích.

Huệ Tâm Thượng Nhân thấy hấn ta thí mạng, gương mặt vẫn bình thản, lập hóa quyền thành chương, xuyên suốt thần công, hét lớn một tiếng xuất chương nghênh đón chương chiêu của đối phương.

Hai người cách nhau chưa đầy một trượng, chương lực đụng nhau giữa không, chỉ nghe một tiếng rầm, chu vi năm trượng tức thời cát bụi bay mù mịt, nhứt thời chưa thấy rõ kết quả đối chương của hai người?

Và đây cũng là lần thứ hai khi Hoàng Bác hạ sơn đến nay nhận thấy sức công phá mãnh liệt nhất của hai cao thủ võ lâm đối chương nhau, chắc chắn rằng sẽ có người bị thương thời.

Quả nhiên, sau khi mọi người nhìn rõ thì thấy hai người cách nhau hơn năm trượng, Hắc Đầu Lâu gương mặt tái mét, khoe môi dính đầy máu, thân hình như sắp ngã đổ, còn Huệ Tâm Thượng Nhân thì trở mặt như rồng mây, đứng thẳng người như hóa thạch.

Lúc này, ác chiến đã qua đi, hiện trường vô cùng thanh lặng.

Sau một hồi, Hắc Đầu Lâu đã chịu không nổi, buông miệng phun ra một ngụm máu, rồi uể oải té xuống đất.

Huệ Tâm Thượng Nhân cười lên một tiếng lạnh lùng, bỗng muốn bước tới, nhưng chỉ đi được hai bước, liền như chóng mặt té ngã.

Đang khi Huệ Tâm Thượng Nhân sắp chạm đất thì hiện trường bỗng thấy bóng người chớp qua, và Huệ Tâm Thượng Nhân đã được Nam Thiên Độc Thủ Ma ẵm gọn, chuyển mình hướng về phía trên núi phóng đi.

Lúc này, Phục Ma Thần Cái đang vận khí cứu chữa Tiểu Di Lạc, chợt thấy Nam Thiên Độc Thủ Ma muốn bỏ chạy, liền hô lên :

- Phác Sa Lâm khoan hãy đi.

Nam Thiên Độc Thủ Ma nghe tiếng gọi liền quay đầu lại hỏi :

- Ngươi là Bang chủ của Cái bang à?

Phục Ma Thần Cái mặt như đóng băng nghiêm giọng nói :

- Không sai, không biết ông chừng nào mới rảnh chứ?

Độc Thủ Ma cười như đười ươi đáp :

- Ngươi muốn trả thù cho Từ Cửu Phu thì bây giờ cũng được thôi.

Phục Ma Thần Cái lắc đầu nói :

- Lão ăn mày tôi bình sinh không hiếp kẻ bị nan nguy, chỉ cần ông nói rõ ngày giờ và địa điểm, khi khác tôi sẽ tìm đến ông.

Nam Thiên Độc Ma nghĩ ngợi chốc lát nói :

- Vậy ngươi tìm lão phu vào rằm tháng sau trên núi Tuyết Phong là được, lúc đó lão phu và Đái Lập Ông cũng phải đánh một trận.

Phục Ma Thần Cái lại lắc đầu nói :

- Không được, chuyện Đái Lập Ông và chuyện tôi là khác, chúng ta hãy hẹn lại ngày giờ gặp đi.

Phục Ma Thần Cái vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng nói và hai tiếng ùng ùng vang vọng ra từ trong rừng rậm :

- Lão ăn mày, nếu mà lão Phác không phản đối, thì tôi nhượng cho ông trước đó.

Không ngờ đó lại là chính Đái Lập Ông.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lão Phu Chẳng Có Gì Để Nói

Lung Tuyết đạo nhân vừa nghe tiếng Nam Quyền liền cười giòn lên nói :

- Lão Ông à, mau bỏ ra đây, để lão đạo tôi gặp ngươi.

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai bóng người từ trong rừng phóng ra, trong nháy mắt đã đến hiện trường, đứng là Nam Quyền Đái Lập Ông và Tiểu Đái Lập Kim Sơn.

Tiểu Đái Lập lưng mang một cái trống đỏ, tay cầm cần câu, mình đeo giỏ cá, chẳng giống ngư dân và cũng chẳng giống là người mãi võ, với tướng đi thật là bật cười.

Nam Quyền Đái Lập Ông nhanh bước tới trước Lung Tuyết đạo nhân, gương mặt ra vẻ có phần nóng giận nói :

- Tên lão đạo ăn mặn kia, ngươi muốn gặp ta làm gì chứ?

Lung Tuyết đạo nhân liền cười phá lên :

- Không có gì, đã mấy năm mình không gặp lại, nhớ ông quá thôi.

Đái Lập Ông hừ lên một tiếng, rồi quay nhìn ôm quyền nói với Độc Thủ Ma :

- Phác lão, họ Đái tôi ngày càng thấy ông dễ thương quá, trận này thôi mình miễn đấu đi nghen.

Nam Thiên Độc Thủ Ma cười lạnh nhạt nói :

- Vậy lão phu đấu với Bắc Chuồng cũng được thôi, nhưng ta hãy nói rõ ràng, lão phu bình sinh không cần ai thương, và cũng chưa từng thương ai cả.

Nói xong ôm lấy Huệ Tâm Thượng Nhân phóng người bay mất.

Hoàng Bác cứ ngỡ mọi chuyện xong xuôi hỏi Huệ Tâm Thượng Nhân về tung tích của Thu Tuyền, nhưng trước mặt Đông Kiếm thì không nên hỏi, nghĩ vậy liền nháy mắt với Nam Quyền và cười khẽ ra hiệu đừng nói gì cả.

Đái Lập Ông hiểu ý cười hừ một tiếng, và quay người ôm quyền nói với Âu Dương Trường :

- Trận đấy này Âu Dương huynh đã tiêu diệt môn phái Thiếu Lâm, đã lãnh đạo võ lâm mấy trăm năm qua, quý bảo nay đã định đại nghiệp tứ phương thuận phục, thật là đáng chúc mừng, chắc phải đãi tiệc đi chứ?

Đôi mày nhướn lên, thoáng tỏa ánh mắt hiểm độc, Thiên Hạ Vô Song bảo chủ vuốt râu cười giòn nói :

- Đái huynh thật là đáng khen, phái Thiếu Lâm từ khi qua trận chiến ở Ngũ Long sơn hồi hai trăm năm về trước đã là hữu danh vô thật rồi. Nói cách khác là, nếu như giữa phái Thiếu Lâm và Đái huynh thì tôi sẽ chọn huynh thôi.

Đái Lập Ông chẳng nóng vội gì, vẫn cười hề hề nói :

- Âu Dương huynh nói rất là chí lý, nhưng xin huynh hãy nương tay cho tôi đừng dự tính luôn cả tôi vào thì khôn, huynh có biết là từ khi tôi biết huynh đã học được Du Long kiếm pháp thì tôi đã lạnh xương sống rồi, đã không dám tranh giành gì với huynh nữa, hôm nay tôi đến chủ ý chỉ là muốn xem huynh trình diễn Du Long kiếm pháp mà thôi, còn việc muốn tìm huynh gì đó thì đó là chuyện của họ, tôi không dám làm phiền mọi người nữa.

Nói xong ôm quyền hành lễ, rồi kéo Tiểu Đái Lập sang một bên ngồi xuống như khán giả đi xem tuồng vậy.

Đông Kiếm cười khẽ, ánh mắt sắc bén nhanh chóng lướt qua Phục Ma Thần Cái và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, rồi nhẹ nhàng nói :

- Ông huynh bảo tôi lộ một chiêu đâu có gì khó, rất tiếc là hôm nay Tây Dao không có đến, bằng không chúng ta năm người có thể ấn chứng nhau đó.

Nghe vậy Nam Quyền liền cười nói :

- Ai nói hần không đến chứ, hần đang hóng mát trong rừng kia.

Vừa dứt lời bỗng vang một tiếng cười giòn từ trong rừng rậm, và một bóng người cao to vận áo choàng bông lượn vòng trên không bay xuống hiện trường.

Đứng là Sa Mạc Vương - Tây Dao.

Ông ta chẳng nói tiếng nào đến gần bên Nam Quyền ngồi xuống, khoanh hai tay lại, cứ lặng thinh mãi.

Nam Quyền giờ mũi cao lên ngoảnh mặt nhìn ông ta nói :

- Lão Mì, ông làm ơn lánh xa một chút có được không, người ông hôi nách quá.

Tây Dao nghe vậy nóng mũi lên, đang muốn xô nhỏ, bỗng lại xiu xuống chỉ lạnh nhạt cười hì mấy tiếng rồi nói :

- Lão Ông, bộ ông muốn chúng ta đánh lộn ở đây hay sao.

Nam Quyền hàm hừ nói :

- Tôi đến xem tuồng thôi, ai mà thèm đánh lộn với ông chứ.

- Không đánh thì đừng có la hoảng.

- Tôi chỉ kêu ông ngồi cách xa một chút, tôi không muốn ngồi chung với ông.

- Hừ... được thôi.

Rồi đứng dậy qua bên kia ngồi xuống, vẫn khoanh hai tay lại.

Lung Tuyết đạo nhân nhìn cả hai người, sau đó nhìn về Phục Ma Thần Cái nói :

- Thôi rồi, không biết ở đâu mà cũng có khán giả tới. Lão ăn mày, chúng ta diễn tuồng đi chứ?

Bắc Chương vận công trị thương cho Tiểu Di Lạc đã xong, lúc này đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nghe Lung Tuyết đạo nhân hỏi, hé mắt nói :

- Lão đạo sĩ, vẫn do nguoi và võ mới đến tôi chứ.

Lung Tuyết đạo nhân nghe vậy liền quay người hướng về Đông Kiếm chào hỏi :

- Âu Dương lão nhị, hôm nay chắc ông cũng biết chúng tôi không phải đến xem tuồng có phải không? Lão đạo tôi cũng biết chắc ông có điều chi dạy bảo thì bây giờ cứ nói đi.

Đông Kiềm thái độ kiêu ngạo hừ lên một tiếng, ném mắt nhìn qua Hoàng Bác rồi nói :

- Đạo sĩ nói rất đúng, lão phu có vài vấn đề muốn thọ giáo hai vị đây.

Đang nói, Đông Kiềm tay chỉ Hoàng Bác rồi nói tiếp :

- Trước tiên tôi muốn hỏi tiểu tử này có phải là đệ tử chung của hai vị không?

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu nói :

- Không sai, nó đúng là do hai chúng tôi cùng thu nhận, chỉ vì gân cốt tiểu tử này trăm năm khó gặp, chúng tôi không ai nhường ai nên mỗi người nhận phân nửa.

Đông Kiềm lại nhìn Hoàng Bác rồi cười khế nói :

- Như vậy, quý Bang chủ cũng đã tuyển chọn tiểu tử này để sắp tới đấu với các huyền tử tôi à?

Lung Tuyết đạo nhân trả lời :

- Đúng vậy, nhưng chúng tôi đã quy định, nếu là đại diện cho lão ăn mày thì không được dùng chiêu thức của lão đạo tôi, nên ông cứ yên tâm đi.

Về mặt Đông Kiềm thoáng hiện nét cười khi dễ nói :

- Không cần, nó muốn sử dụng võ công của nhiều môn phái cũng được, bình sanh lão phu ghét nhất là sự hạn chế môn hộ này.

Lung Tuyết đạo nhân cười phá lên nói :

- Ha ha, tốt lắm. Nguyên Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách không phải là kẻ treo đầu dê bán thịt chó là được.

Đông Kiềm nhướn mày trầm giọng nói :

- Xem đạo sĩ ông cũng đâu phải là kẻ ngoan cố mà, thôi bây giờ tôi hỏi lệnh đồ tên gì?

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Đồ đệ tôi tên là Hoàng Bác, hoàng đế chữ Hoàng, bác học chữ Bác.

Đông Kiềm hình như chợt nhớ ra điều gì nói :

- Hoàng... Bác à?

- Đúng vậy, nó chính là Hoàng Bác tiểu thần đồng cờ vây ở Bìa Hoa Mai tại Hàng Châu mấy năm về trước.

Đông Kiềm cười khẩy pha vẻ kinh ngạc nói :

- Hừ, lúc nhỏ thông minh, khi lớn chưa chắc là tốt đâu à.

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Nhưng điều này không dám làm phiền ông lo đâu à.

Đông Kiềm hừ lên một tiếng, nghiêm mặt nói :

- Được, lão phu chỉ muốn hỏi ông một điều. Hai năm về trước lão phu và Quy bang chủ quyết đấu ở Đại Biệt sơn ba ngày vẫn bất phân thắng bại, lúc đó Quy bang chủ đề nghị hẹn lại năm năm sau cho đệ tử của hai bên phân cao thấp, nay ngày hẹn vẫn chưa đến, không ngờ lệnh đồ lại viện cớ cứu cháu của lão phu, giả danh xâm nhập vào Vô Song bảo của lão phu, hiển nhiên là có mưu đồ, xin hỏi hai vị đây là ý gì?

Lung Tuyết đạo nhân vẫn bình tĩnh nhún vai trả lời :

- Mưu đồ có thể nói là có, nhưng từ “hai vị” xin được đính chính lại là vì đệ tử lão phu vào Vô Song bảo chỉ vì chuyện cá nhân nó thôi.

Đông Kiềm cười nhạt nói :

- Có phải là muốn học lên kiếm thuật của lão phu không?

Lung Tuyết đạo nhân bỗng cười lên nói :

- Âu Dương lão nhi ngươi không phải chủ chương là không phân biệt môn phái hay sao? Nói là học lên vậy ông không cảm thấy mất mặt mình hay sao?

Đông Kiềm nổi nóng bằng giọng câu nói :

- Nó có mưu đồ, tức nhiên là muốn học lên rồi.

Lung Tuyết đạo nhân ngược mắt cười giòn nói :

- Được, được, học lên cũng được, mất mặt cũng được, nhưng thực ra đâu phải thế này, đệ tử tôi vào Vô Song bảo chỉ có một mục đích là tìm người cha mất tích mười mấy năm mà thôi.

Đông Kiềm chưng hửng trả lời :

- Tìm cha của nó à?

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu, bỗng nghiêm mặt như băng đóng bằng giọng chậm rãi nói :

- Không sai, cha nó chính là truyền nhân đời thứ tư của Kiếm Thánh, Hoàng Y kiếm khách Hoàng Tú Hiên.

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Âu Dương Trường vừa nghe tiếng Hoàng Y kiếm khách Hoàng Tú Hiên, bỗng ù lên một tiếng và sắc mặt bỗng biến trắng bệch, hai mắt lúng lúng nhìn thẳng phía trước hồi lâu chẳng nói nên lời.

Hoàng Bác đã theo dõi về mặt của hắn này giờ, thấy hắn quả nhiên lộ vẻ hốt hoảng, bỗng cảm giác trong lòng sôi sục máu hận thù, thắm hết trong lòng: “Đúng hắn, chính hắn là hung thủ giết cha mình”.

Với ánh mắt sắc bén như lưỡi gươm, Đông Kiềm bước lên một bước nghiêm nghị nói :

- Có lẽ Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách ngươi cảm thấy lạ lùng phải không? Thật ra lúc đầu đệ tử tôi vào Bảo đâu biết gì về ngươi đã được học Du Long kiếm pháp, chỉ có phần hoài nghi có liên quan tới ngươi thôi, thật bất hạnh thì ra ngươi biết Du Long kiếm pháp, vậy đã chứng minh sự mất tích của Du Long kiếm pháp có liên quan tới ngươi với thanh danh và thân phận của ngươi là Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, không biết ngươi phải giải thích thế nào chứ?

Câu hỏi thẳng thừng này làm cho Tây Đạo Mê Tư Đạt, Nam Quyền Đái Lập Ông, Bắc Chương Phục Ma Thần Cái và cả Tiểu Đái Lập cùng người đang nhờ thuốc khử độc là Tiểu Di Lạc đều trở mắt nhìn Đông Kiềm xem câu trả lời của hắn.

Nhưng Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách lúc này lại tỏ vẻ thần thờ và đau buồn như đang nhớ lại chuyện gì thật khủng khiếp và làm cho hắn ta ăn ngủ không yên vậy mà chẳng đếm xỉa gì tới câu hỏi của Lung Tuyết đạo nhân.

Lung Tuyết đạo nhân lại bước lên một bước cầm giọng hỏi tiếp :

- Nói đi, Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách đáng kính yêu của Võ Lâm, ngươi giải thích thế nào chứ?

Đông Kiềm trầm lặng hồi lâu, chợt nhướn mày và vẻ mặt trở lại bình thường, nhìn thẳng vào Lung Tuyết đạo nhân lạnh lùng nói :

- Hừ, trên võ lâm còn một người biết Du Long kiếm pháp, ngươi tại sao không đi hỏi hắn ta chứ?

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu nói :

- Không sai, chúng tôi đương nhiên sẽ kiếm Thiên Diện Quái Hiệp, nhưng giữa ông ta và ngươi hình như chẳng có mối liên hệ gì, nên nay muốn hỏi ngươi trước.

Đông Kiềm cười lạnh lùng nói :

- Ngươi hiểu lầm rồi, ý của lão phu là các ngươi muốn tìm Hoàng Y kiếm khách gì đó thì chỉ đi hỏi Thiên Diện Quái Hiệp hoặc có thể tìm ra manh mối thôi.

Lung Tuyết đạo nhân cười khẩy nói :

- Vậy ngươi thì sao? Chẳng lẽ Du Long kiếm pháp mà ngươi biết là do tự ngươi sáng lập ra hay sao?

Đông Kiềm lạnh lùng trả lời :

- Lão phu chẳng có gì để nói.

Lung Tuyết đạo nhân ngạc nhiên hỏi :

- Không gì để nói?

Đồng Kiếm ngược mắt nhìn bầu trời không nói tiếng nào, Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy càng nóng hỏi tiếp :

- Hiện ngươi đã không thể che đậy được rồi, không ngờ Âu Dương lão nhi ngươi lại quá ngây thơ, thật là buồn cười.

Đồng Kiếm sắc diện thần thò, hai mắt nhìn trời, hồi lâu mới nhả từng câu nói :

- Dù sao đi nữa, lão phu không... có... gì... để... nói.

Lung Tuyết đạo nhân bước lên hai bước quát to :

- Luôn cả câu biện hộ cho mình ngươi cũng không có.

Đồng Kiếm lạnh lùng nói :

- Không.

Lung Tuyết đạo nhân thấy hơi lạ, bỗng cười phá lên nói :

- Phải rồi, trước mặt bao nhiêu người, tất nhiên là ngươi ngại không nói ra tội trạng của mình chứ gì? Như vậy, ngươi có thừa nhận có phải không?

Đồng Kiếm lạnh lùng :

- Ngươi muốn thừa nhận, thì tôi thừa nhận cũng chẳng sao.

Nghe vậy Lung Tuyết đạo nhân cảm thấy khăn trương lên buộc miệng hỏi thêm :

- Như vậy, ông ta là nhà ngươi hại chết hoặc cầm cố?

Đồng Kiếm chợt mặt nở giọng cười phá lên :

- Ha, ha, nếu ông ta còn sống thì có ai cầm cố nổi chứ?

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Rất tốt!

Đoạn ngoảnh mặt nhìn Hoàng Bác nói :

- Con à, kẻ thù giết cha con nay đã xác nhận được một nửa, còn một nửa tìm Thiên Diện Quái Hiệp kiểm chứng, hiện con tính thế nào?

Hoàng Bác nghe tin cha mình xác thực đã chết, vô cùng xúc động đau buồn như cảm thấy trời sập xuống, đầu óc trống rỗng, thân thể tự dưng lạnh run cả người, không còn nghe thấy gì nữa.

Nhưng từ trong đáy lòng mình như vẫn còn một sức lực cản lại, bảo mình không được ngã xuống trước mặt kẻ thù... cuối cùng Hoàng Bác đã cố đứng vững.

Hoàng Bác lộ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy ánh mắt hỏi thăm của sư phụ mình, liền cố dồn nén nỗi căm phẫn, nắm mạnh đôi tay bằng giọng khẳng định :

- Tôi phải trả thù, tôi phải giết hung thủ bằng chính đôi tay của mình.

Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy ta thán nói :

- Điều đó chính đáng, nhưng với khả năng của con thì ắt khó...

Đang lúc đó, chợt thấy Phục Ma Thần Cái đứng lên trước Đồng Kiếm một trượng dừng lại, rút cây Đả Cầu bông từ trên lưng ra, nhìn Đồng Kiếm cười vẻ khinh bỉ nói :

- Từ khi tin của Âu Dương bảo chủ ngươi học được Du Long kiếm pháp lan truyền trên giang hồ, mấy người bạn cũ tại tôi rất coi trọng, cho rằng ngươi sẽ là Đệ Nhất Thiên Hạ. Lão ăn mày tôi thì bán tin bán nghi, nhân dịp hôm nay gặp, lão ăn mày tôi muốn chiêm ngưỡng tuyệt học cái thể của Kiếm Thánh, và cũng muốn chứng tỏ Âu Dương bảo chủ ngươi có phải là cao hơn tại tôi một bậc chăng. Vậy chắc Bảo chủ không tiếc chứ gì?

Nam Quyền nghe vậy liền vỗ tay nói :

- Đúng rồi, mong Âu Dương huynh đừng từ chối, hôm nay sẽ là cơ hội thể hiện ông sẽ là đệ nhất thiên hạ, và họ Đái tôi cũng rất muốn chiêm ngưỡng tuyệt chiêu Du Long kiếm pháp và Đả Cầu thập tam bông của Bang chủ Cái bang đó.

Riêng Hoàng Báp lại cảm thấy tinh thần phấn chấn, thầm nhủ: “Lung Tuyết đạo nhân sư phụ thường nói với Phục Ma Thần Cái sư phụ ngoại trừ Diệp Luân thập bát chương là cái thể tuyệt kỹ, còn một Đả Cầu tam thập lục bổng pháp là trấn bang chỉ bảo của Cái bang, là do Lịch đại bang chủ lưu truyền, nghe nói bổng pháp có uy lực quý khốc thần sầu và mười mấy năm nay chưa từng lộ ra với ai kể cả Tứ kỳ còn lại, hôm nay mình hãy lưu ý cẩn thận mới được”.

Chỉ thấy Đông Kiếm vẫn bất ngôn bất động, thẳng đứng như núi Thái Sơn, đôi mắt nhìn thẳng vào Phục Ma Thần Cái, gương mặt lại bình thản, hình như đang đánh giá một cái gì đó khó hiểu, lát sau mới nở nụ cười khẽ nói :

- Quý Bang chủ muốn thử sức thì cũng chẳng sao, nhưng lão phu lại không muốn gia đấu trong trường hợp này, cùng người hay Lung Tuyết, lão phu không muốn giải thích lý do. Nếu quý Bang chủ muốn đấu và cho rằng lão phu không khả năng để lãnh đạo võ lâm, thì hiện lão phu không có ý kiến, chẳng hay Bang chủ có chịu nghe không?

Phục Ma Thần Cái hừ lên một tiếng, chờ hần ta nói tiếp :

Đông Kiếm tay vuốt hàm râu, ném mắt nhìn quanh mọi người trong sân khẽ cười nói :

- Chư vị bằng hữu cũng biết lão phu từ ba mươi năm về trước đến nay liên tục chiếm danh hiệu Thiên Hạ Vô Song Kiếm qua sáu lần kiếm hội, trong thời gian này lão phu lúc nào cũng trông mong sẽ xuất hiện một vị cao thủ là kiếm thuật đại gia, nhưng kết quả là lão phu thất vọng, cho nên lão phu cho rằng Hoàng Sơn kiếm hội chỉ hạn định người biết kiếm thuật mới có thể tham gia, điều đó là không hợp lý. Vì trong võ thuật, ngoại trừ kiếm thuật ra, còn quyền, cước, chưởng, khinh công và các loại binh khí, và mỗi loại võ thuật đều có tinh hoa của nó, nên...

Nam Quyền không chờ cho Đông Kiếm nói hết liền cắt ngang nói :

- Đừng nói nữa, người muốn đổi Hoàng Sơn kiếm hội thành Hoàng Sơn võ hội chứ gì?

Đông Kiếm gật đầu cười khẽ nói :

- Ý lão phu đúng là như vậy, Hoàng Sơn kiếm hội vào đoàn ngo năm tới, nếu đổi thành Hoàng Sơn võ hội thì các vị ai ai đều có thể tham gia thi tài, và bản thân lão phu cũng có cơ hội đề thọ giáo các vị, để chúng ta thí võ với hết khả năng võ thuật của mình, cùng đề cử được một người Thiên Hạ Đệ Nhất để lãnh đạo võ lâm chúng ta, chư vị ý kiến như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ai Là Đệ Nhất Thiên Hạ

Tây Dao Mễ Tư Đạt không chờ người khác phát biểu ý kiến trước, ông ta lạnh nhạt nói :

- Hừ, nếu không Âu Dương huynh không phải đã biết được Du Long kiếm pháp thì chưa chắc ngày hôm nay lại dám đề nghị thi đấu với phương pháp này.

Đông Kiếm nhìn qua Tây Dao cười nói :

- Tây Dao, người chớ đừng xem Lưu Thái Bạch quá cao, phải biết rằng thiên hạ đúng là vô kỳ bất hữu, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, người dám đảm bảo Du Long kiếm pháp là đệ nhất thiên hạ hay sao?

Đoạn dùng chốc lát, Đông Kiếm nói tiếp :

- Đương nhiên, nếu Sa Mạc Vương người tự cảm thấy khó có thể chiến thắng thì tùy ý có thể không tham gia, lão phu và thiên hạ không ai dám ép người đấu.

Nghe vậy Tây Dao ửng đỏ cả gương mặt, quát to :

- Được, đến chừng đó lão phu là người thứ nhất tỷ đấu với người.

Đông Kiếm gật đầu chuyển qua Nam Quyền :

- Đái huynh như thế nào? Có dự tính tham gia chứ?

Đái Lập Ông cười giong nói :

- Âu Dương huynh khỏi dùng lời nói ép người, tôi thì đáng là bao, thì cứ bán rẻ cho người thôi.

Đông Kiềm gật đầu, quay nhìn Bắc Chưởng và Tuyết Phiêu Phiêu hỏi :

- Quy bang chủ và Lung Tuyết đạo nhân ý định như thế nào?

Bắc Chưởng Quy Đào cười lạnh lùng nói :

- Lão ăn mày tôi tuy không dám nói mình sẽ đoạt chức, nhưng cũng muốn góp phần nhỏ mọn cho tương lai vô lâm.

Trưởng Bạch Lung Tuyết đạo nhân cùng cười nói :

- Phải rồi, lão đạo tôi cũng vậy, tuy không muốn tranh chức gì thiên hạ đệ nhất, nhưng chừng đó cũng muốn lôi kéo người xuống, không cho người được toại nguyện.

Đông Kiềm nghe vậy ngược lên trời cười ha hả, tiếng cười giòn giã như nước băng Hoàng Hà thao thao bất tuyệt, đầy vẻ kiêu ngạo và khinh bỉ.

Trong khi đó, Bắc Chưởng cũng cười ha hả lên, tiếng cười như chuông reo không dứt, chấn động màng nhĩ mọi người.

Tiếp theo đó, Phục Ma Thần Cái, Tây Dao, Nam Quyền ba người cùng cười lên.

Năm tiếng cười hòa lẫn nhau của năm vị võ học đại tôn sư, có tiếng cười như rồng nổi giận, có tiếng như hổ, có tiếng như sư tử gầm lên nhau chấn động cả vùng trời.

Lúc đầu Hoàng Bác vẫn chưa thấy gì, nhưng về sau cảm thấy khó chịu, thần trí mơ hồ, chóng mặt và khó đứng vững.

Trong lúc phảng phất, thấy Tiểu Di Lạc đang vận công giải độc bỗng mờ mờ hồ hồ, biết ông ta tuy được Bách Linh Hoàn Hồn đơn giữ được mạng sống, nhưng lúc này thể lực chưa phục, làm sao mà chống đỡ tiếng cười đầy kinh lực nội công của năm vị đại tôn sư?

- Ha ha ha...

- Ha ha ha...

Năm giọng cười hòa nhau như sóng vỗ bờ, trùng trùng điệp điệp từ bốn phương dồn dập vào, lá cây bay khắp nơi và Tiểu Di Lạc không còn sức chịu đựng nữa, ông ta đã ngã xui té ngã về phía sau.

Còn Âu Dương Thừa Kiềm và Tiểu Đái Lập cũng tỏ ra không chịu nổi kinh lực của tiếng cười đều ngồi xuống đất vận công chống đỡ.

Khuru Tiểu Bình thì hai ngón tay bịt miệng nhĩ, hai mắt long lanh kinh ngạc ném nhìn năm vị kỳ nhân.

Hoàng Bác không chậm trễ, liền ngồi xuống đất vận công lên sáu thành công lực của Vô Chân khí chống đỡ tiếng cười.

Chẳng biết tiếng cười kéo dài bao lâu mà năm vị võ học tôn sư bỗng cùng dừng tiếng cười, như bị ai đó cắt ngang vậy, cùng dừng hơi một lúc.

Năm vị tôn sư cười đã mệt chẳng?

Hoàng Bác kinh ngạc mở mắt ra xem, chỉ thấy họ như đang lắng nghe gì đó.

- Ủa?

Thì ra từ trong rừng rậm ngoài mười mấy trượng có một tiếng hát vang đến với giọng già nua khàn khàn.

Bài hát có lời như vậy:

“Khuyên thứ nhất, đừng kiêu căng, đừng ý võ nghệ tự xưng danh, đừng cho là cái thế vô địch, càng đừng tưởng thiên hạ đệ nhất. Chẳng có thấy, cổ lai bao anh hùng hào kiệt, tuy võ nghệ cao cường siêu việt, khí chấn sơn hà, nhưng đến cùng, vẫn thành một nắm mồi”.

Bài hát chưa dứt lời, một lão tiều phu từ trong rừng rậm đi ra.

Chỉ thấy ông ta tuổi ngoại lục tuần, đầu heo mất ó, lưng khòm lại quẹo chân, trên mình vận áo ngắn màu đen cũ nát, giữa lưng dấp một cây búa bừa cùi, trên vai gánh một gánh củi, bước đi khập khểnh, chậm chạp, cặp mắt lơ đãng, vừa nhìn thấy đã biết lão tiều chẳng biết võ nghệ.

Hoàng Bác kinh ngạc thầm nghĩ: “Ủa lão tiều phu này hình như là không biết võ công, nhưng tại sao lại hát được bài hát như vậy?”

Nãy giờ, Đông Kiềm cứ nhìn chăm chăm ngay lão tiều phu, gương mặt đờ đờ sát khí, thấy lão đến gần, bỗng quát lên :

- Ê, người là ai?

Nghe tiếng hô như trời rầm, lão tiều phu hét hồn, hai tay run rẩy chấp hành lễ nói :

- Thừa lão gia tử, lão đây họ Lưu, là người bản xứ, quanh năm đồn cùi trên khu rừng này, tiểu là...

Đông Kiềm thấy lão ta ăn nói lừng khừng, bỗng lại cau mày nói lớn :

- Nói, ai dạy ngươi hát bài hát này?

Lão tiều phu run rẩy nói :

- Ô... ô... lúc này có một lão già tóc bạc dạy tôi hát, lão già còn thưởng cho tiểu nhân một lượng bạc, căn dặn tiểu nhân đến đây hát và gặp một vị Âu Dương bảo chủ gì đó nhắn vài câu.

Đông Kiềm sắc diện thoáng biến, hừ ra một tiếng, cười lạnh lùng nói :

- Là lão phu đây, ngươi có gì nói.

Lão tiều phu ồ lên một tiếng rồi nói :

- Vị lão gia lúc này nói lão là Tây... Tây tịch dạy học trong bảo, lão gia bảo tiểu nhân chuyển lời nói là từ nhiệm về quê không dạy nữa.

Đông Kiềm lạnh lùng cười lên nói :

- Thì ra là hẩn, hẩn có nói mưu hại Bành lão phu tử thật như thế nào không?

- Ô, lão gia ấy đoán trúng lão gia sẽ hỏi câu này, lão ấy... lão ấy nói bảy năm trước lão gia đến Kim Linh mới về là... là Bành lão phu tử thật, và sau đó... sau đó lão gia phái xe đi đón về thì... thì đã không phải là Bành lão phu tử thật rồi, lão gia ấy còn nói, họ là... là bạn lâu năm với nhau đó.

- Hừ, hẩn còn bảo ngươi nói gì nữa?

- Dạ... dạ phải... lão gia ấy bảo tiểu nhân chuyển cáo với lão gia tử là bảo lão gia tử hãy thả người trong tuyệt cốc, bằng không... bằng không thì...

Hoàng Bác nghe vậy rung động cả tâm hồn, kinh ngạc thầm nhủ rằng: “Người trong tuyệt cốc? Ở đâu là tuyệt cốc? Người đó là ai? Chẳng lẽ là cha của mình hay sao?”

Chỉ thấy sắc mặt Đông Kiềm bỗng trở nên trắng bệch, hẩn bước lên một bước với giọng hơi run động nói lớn :

- Bằng không thì sao?

Lão tiều phu run rẩy lùi lại hai bước nói :

- Lão ấy nói... bằng không... bằng không thì đến Hoàng Sơn kiếm hội vào Đoan Ngọ năm... năm tới, lão phu... phải... chặt đầu lão gia tử xuống...

Đông Kiềm nghe vậy bỗng trở nên bình tĩnh, nhìn ngay tiều phu cười khê lên hỏi :

- Còn gì nữa?

Lão tiều phu lắc đầu nói :

- Không... không còn nữa.

Đông Kiềm bỗng nhướn mày hô to :

- Được, vậy ngươi hãy đỡ một chương của lão phu.

Trong tiếng nói, hẩn đã vung tay phải xuất chương hướng về phía lão tiều phu ngoài ba trượng táng công, nhanh chóng vô cùng.

Hành động này làm cho mọi người trong sân đều kinh ngạc, và thật nhanh chóng Đả Cầu bổng của Phục Ma Thần Cái đã điểm về trước mặt Đông Kiềm, và Phục Ma Thần Cái quất lên :

- Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách ngươi thật là vô liêm sỉ, luôn cả một tiều phu mà ngươi cũng không tha sao?

Đông Kiềm thấy Bắc Chương xuất chương ngăn cản, bỗng buông chương rút lui ngoảnh đầu nói với Âu Dương Thừa Kiềm :

- Thừa Kiềm, chúng ta đi.

Vừa dứt lời, nhún mình phóng người hướng lên trên núi.

Và Âu Dương Thừa Kiếm liền nắm kéo Khuru Tiểu Bình cả hai theo sau Đông Kiếm vùng người phóng đi.

Còn Khuru Tiểu Bình trước khi phóng người đi theo lại ngoảnh mặt nhìn Hoàng Bác bằng ánh mắt khó hiểu, như là kiêu ngạo và như là muốn tỏ ý gì?

Còn Hắc Bạch song ma nguyên đang vận công trị thương, lúc này công lực của họ đã đại bộ phận được phục hồi, bây giờ thấy Bảo chủ nói đi là đi, chẳng ngó ngang gì đến họ, hai người đều tỏ ý mấy phần bất mãn, tuy vậy họ cũng cố gắng đi theo sau.

Lung Tuyết đạo nhân thấy pháp lượn mình bay đi của Hắc Bạch song ma, đoạn quay sang khẽ nói với Phục Ma Thần Cái :

- Lão ăn mày à, nội công tu luyện của Hắc Bạch song ma đã không thua gì mình, luôn cả hai ma đầu này, Âu Dương lão nhi hình như không cần họ gì mấy, vậy đã hiểu hẳn ta coi mình chẳng ra gì rồi.

Nhưng Phục Ma Thần Cái lại chỉ ừ hử vài tiếng tỏ vẻ chẳng quan tâm gì, mà cứ chăm chăm nhìn lão tiểu phu.

Lão tiểu phu thấy số người phi thân rời khỏi, kinh hồn đến nỗi ứ ứ nhiều tiếng, cho đến khi họ đi mất, mới nhớ ra cái gì mà ngoảnh đầu hỏi mọi người :

- Xin hỏi trong các vị lão gia tử, có vị nào họ Hoàng tên là Thiếu Hiệp không?

Mọi người nghe nói vậy đều cười lên, Hoàng Bác liền bước lên trước ôm quyền hành lễ nói :

- Lão nhân gia, người lão nhân gia nói chắc là tiểu tử đây, xin hỏi có chuyện gì không?

Lão tiểu phu nhìn thẳng Hoàng Bác hồi lâu rồi nói :

- Tiểu huynh đệ, người là Hoàng Tiểu Hiệp à?

- Dạ không dám, tiểu tử là Hoàng Bác.

- Vậy không đúng, lão tóc bạc ấy muốn tìm Hoàng Tiểu Hiệp mà.

- Lão nhân gia, hai từ tiểu hiệp là một cách xưng hô mà thôi, vị lão gia tóc bạc ấy muốn tìm là tiểu tử đây không sai.

Lão tiểu phu nghe vậy gật đầu liên tục nói :

- Ô, thì ra tiểu huynh đệ cũng có thể gọi là tiểu hiệp à? Tôi lại học thêm một từ văn minh rồi.

Vừa nói vừa lôi từ trong vạt áo ra vừa nói :

- Lão gia tóc bạc ấy bảo tiểu nhân giao cho thiếu hiệp đó.

Hoàng Bác nhận lấy và mở ra xem, bỗng ồ lên một tiếng, Phục Ma Thần Cái và Lung Tuyết đạo nhân liền đến gần, sau khi xem mảnh giấy ấy cùng kinh ngạc và ồ lên một tiếng.

Nam Quyền đứng đằng kia thấy vậy nhin không nổi liền hỏi thăm :

- Tiểu huynh đệ à, lão tóc bạc là ai? Mảnh giấy nói gì vậy?

Hoàng Bác thấy ngại liếc mắt nhìn Tây Dao, len lén hỏi lâu mới nói :

- Lão tiên bối, chuyện này hiện nay chưa thể nói được, mai một tiểu tử sẽ nói lại với ông.

Nam Quyền không vui hừ lên một tiếng, bỗng lại đắc ý cười hỏi :

- Được, lão nhân gia tôi lúc nãy cũng muốn cho người biết hành tung của Thượng Quan cô nương, còn bây giờ thì chúng ta huề nhé.

Hoàng Bác vẫn bình thản, ôm quyền thưa với Nam Quyền :

- Lão tiên bối, tiểu tử hiện đã biết hành tung của cô ấy, cảm ơn lão tiên bối nha.

Nam Quyền nghe vậy tức thì đậm chân cái đũng, quay mình nói với Tiểu Đái Lập :

- Kim Sơn, chúng ta đi.

Phục Ma Thần Cái, Lung Tuyết đạo nhân và Hoàng Bác liền ôm quyền đưa tiễn. Phục Ma Thần Cái cười ha hả lên nói :

- Lão ông à, hẹn gặp nhau tại Thỉ Tín phong ở Hoàng Sơn vào Đoan Ngọ năm tới nha.

Nam Quyền ừ hử một tiếng dẫn con rời khỏi bằng thân pháp.

Tây Dao Mễ Tư Đạt cũng đứng lên dự định đi về, bỗng Lung Tuyết đạo nhân kêu hán ta lại :

- Lão Mi à, nói chuyện một hồi hãy về chứ.

Tây Dao nghe vậy dừng bước nói :

- Có gì nữa, Khuru huynh.

Lung Tuyết đạo nhân nghe Tây Dao gọi họ phạm của mình, nên nóng giận lên nói :

- Lão Mi, ngươi gọi tôi là đạo sĩ thì được rồi, tại sao lại đạo gốc tôi lên chứ?

Tây Dao cười hi hỏ nói :

- Có sao đâu, lão đạo sĩ à.

Lung Tuyết đạo nhân trầm ngâm hồi nói :

- Thôi được tôi và ông đã quen nhau mấy mươi năm, trước giờ giữa chúng ta phải nói là chẳng có gì, có phải không?

- Đúng vậy.

Lung Tuyết đạo nhân cười khẽ nói :

- Vậy lão đạo tôi hôm nay muốn nói thẳng ngươi một câu, nếu như ngươi nói thật thì tôi sẽ đãi ngươi uống rượu.

- Ủ, ngươi cứ nói nghe trước, nếu tôi có thể thì sẽ uống của ngươi một chén.

- Tôi hỏi việc liên quan đến Võ lâm Tam anh...

- Ồ, chuyện đó thì không được.

- Đừng vội, tôi chỉ hỏi có một câu thôi.

- Nói đi.

- Cho hỏi Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Khiêm và Âu Dương Trường hiện giờ có quan hệ gì không?

- Theo ý ngươi là họ có phải là phụ tử hay không à?

- Đúng vậy.

- Xin lỗi, chuyện này ngoại phạm vi lão, tôi biết.

- Ngươi không muốn nói à?

- Nếu như lão phu không muốn nói thì có thể trả lời là không nói, chắc rằng cỡ Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi như ngươi cũng chẳng làm gì được tôi.

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu có lý, rồi vẫy tay chào nói :

- Thôi được, xin tạm biệt.

Tây Dao thoáng hiện nét cười như đười ươi, rồi nhún mình phi thân chỉ hai cú chạm đất đã mất hút.

Và tiểu phu cũng tạm biệt mọi người, gánh củi xuống núi.

Đến đây, hiện trường chỉ còn lại Phục Ma Thần Cái, Lung Tuyết đạo nhân, Hoàng Bác, Tiểu Di Lạc và mười bốn tử thi dưới đất, cảnh tượng buồn thảm dị thường.

Lúc này đã là giờ Ngọ, trời đứng nắng, vài con chim ung lượn bay trên bầu trời là tuyệt diệu thiên hạ.

Lung Tuyết đạo nhân đáp lời :

- Đúng vậy, lúc này lão đạo tôi quan sát cả buổi thấy lão ấy cũng chẳng có gì khả nghi, có phải là ông ta không nhỉ?

Hoàng Bác xen vào nói :

- Sư phụ tên họ thật của ông ta là ai?

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Không ai biết được, ông ta là một kỳ nhân mà trên võ lâm xưa nay không ai biết mặt, rất tiếc là lão đạo tôi trước giờ chưa gặp qua ông ta, không biết võ công của ông ấy thế nào?

Phục Ma Thần Cái cười khề nói:-

- Đạo sĩ nguoi thật là mắc cười, một người thần bí như ông dù cho đang đứng trước mặt mình còn chưa chắc là nhìn ra được.

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Dù rằng vậy, nhưng ông ta trước giờ không dám thử tài võ với mình, vậy là ông ta quá khinh người rồi.

Phục Ma Thần Cái cười lên nói :

- Ông nói cái gì chứ, so với tuổi tác thì ông ta đã hơn chín mươi tuổi rồi, lớn hơn mình cả hai ba chục, làm gì mà cần tìm mình ẩn chứng võ học chứ?

Hoàng Bác bổng suy nghĩ điều gì hỏi :

- Sư phụ, ông ấy không biết có phải là Khuất Tín hay không?

Hai vị lão tôn sư liền nghiêm mặt và Phục Ma Thần Cái nói :

- Chắc là không, nếu Khuất Tín còn sống thì nay cũng cỡ một trăm lẻ bảy tuổi rồi.

Hoàng Bác cười nói :

- Sư phụ, tại sao sư phụ biết ông ấy cỡ chín mươi tuổi.

- Lão ăn mày chỉ tính đại khái vậy thôi, nhưng mà... nhưng mà...

Lung Tuyết đạo nhân cười ngao nghể nói :

- Nhưng mà cái gì chứ?

Phục Ma Thần Cái nhướn mày lên nói :

- Nhưng mà, lão tôi tin rằng ông ta không phải là Khuất Tín.

Lung Tuyết đạo nhân cười lên nói :

- Hừ, nói bây giờ chỉ là thừa.

Phục Ma Thần Cái nói :

- Hừ cái gì, dù sao đêm nay Bác nhi đi gặp theo hấn là biết, lo chi cho mệt.

Lung Tuyết đạo nhân cười phá lên và Phục Ma Thần Cái đang cúi lên thì, hời, một tiếng ta thán về bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Huyết Thư Vải Vàng

Lão tiểu ba người quay đầu nhìn lại, thì ra tiếng ta thán của Tiểu Di Lạc, hiện giờ ông ta đã tỉnh dậy. Từ khi được uống Bách Linh Hoàn Hồn đơn, chất độc trong cơ thể được bài trừ, nhưng vì nguyên thần chưa khôi phục, lúc này lại bị ngất xỉu bởi tiếng cười đầy kinh lực của năm vị kỳ nhân, bây giờ tuy đã tỉnh, nhưng vẫn yếu ớt vô cùng.

Tiểu Di Lạc từ từ đứng dậy và đi về trước thi thể của Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Bạch, cúi xuống từ trong vạt áo của Hắc Bạch Thánh Thủ, lấy ra một

cuốn sách mỏng rồi bước đến ba người nhét cuốn sách vào tay Hoàng Bác, cười gượng nói :

- Lão đệ à, món đồ này theo Đồ lão thì uống quá, nay Tiểu Hy Bạch Hồ Điệp cùng Thiểm Liên Hoàn Đả. Đúng là đương kim võ lâm nhất tuyệt, tuyệt nghệ âm khí nổi tiếng võ lâm của Hắc Bạch Thánh Thủ.

Thì ra Hắc Bạch Thánh Thủ được võ lâm công nhận là nhất đại âm khí cao thủ, rất tiếc lão ta mê đánh cò vậy mà nội công chưa luyện đến tuyệt đỉnh, nên chưa phát huy môn thuật tuyệt nghệ này, thật là kỳ diệu lợi hại vô cùng.

Nghe vậy Hoàng Bác liền quỳ xuống muốn tạ lễ Tiểu Di Lạc, nhưng ông ta đã tránh qua một bên, tay chỉ thân thể của Đồ Hy Bạch gượng cười nói :

- Lão đệ à, nếu đệ nhất định muốn tạ ơn thì đối tượng phải là Đồ lão mới đúng.

Hoàng Bác nghĩ lại cũng đúng, liền quỳ trước mặt thi thân Đồ Hy Bạch cung kính bái lạy.

Sau đó, họ chôn cất Thiểm Lâm cửu tăng, Trúc Lâm tam duật và Giang Nam nhị thiết.

Cho đến xế chiều, mọi việc mới hoàn tất, và lão tiểu bốn người mang lòng buồn đau nặng trĩu rời khỏi hiện trường, xuống Mạc Can sơn, đi về hướng Lạc Thanh huyện.

* * * * *

Trong đêm ấy, vừa qua canh đầu, trên Mạc Can sơn âm u tăm tối, ngay nơi buổi sáng xảy ẩu đả mới đắp thêm mười bốn nấm mồ bây giờ bỗng có một bóng người xuất hiện.

Dưới ánh trăng mờ ảo, lơ mơ thấy bóng người ấy vận bộ đồ võ, ngoài khoác một áo choàng màu vàng, tuổi niên thiếu, diện mạo tuấn tú.

Sau khi anh ta xuất hiện, ném mắt nhìn quanh, nét mặt hiện vẻ hoài nghi, rồi ngồi xuống tại một tảng đá lớn, hình như đang chờ đợi ai. Nhưng sau khi anh ta ngồi xuống không lâu, cách khoảng mười hai, mười ba trượng phía ngoài rừng rậm bỗng có một thiếu nữ mảnh mai kiều diễm, mình vận đồ trắng xuất hiện.

Nàng đứng sau khi bước ra bìa rừng, đôi mắt trữ tình ném nhìn bóng hình đang ngồi trên tảng đá, nở nụ cười khẽ, giọng vui mừng pha lẫn e thẹn khẽ gọi :

- Bác... ca ca, anh đến rồi à.

Chàng nghe gọi liền nhảy lên, thân hình lượn bay trên không rồi đáp xuống trước nàng, vô cùng hớn hờ bắt cả hai tay mềm mại của nàng nói :

- Thu Tuyền, Thu Tuyền, cuối cùng thì muội cũng đã gặp lại huynh rồi, muội không có gì chứ?

Thu Tuyền mừng vui và e thẹn cúi đầu xuống khẽ nói :

- Muội không có gì. Từ khi huynh đi, vào ngày sau, Bành lão phu tử thừa lúc Huệ Tâm Thượng Nhân vắng mặt, cải trang hình dạng hòa thượng và cứu muội ra ngoài...

Hoàng Bác nghe vậy tinh thần phấn chấn nói :

- Lão phu tử? Ông ấy hiện giờ đang ở đâu?

Thu Tuyền nói :

- Lão phu tử đang chờ huynh trong rừng, để muội dẫn huynh đi gặp nhé.

Nàng nắm lấy tay của chàng vẻ mặt rất tự nhiên, quay mình đi vào rừng, nhưng từ trong rừng một lão nhân vận nguyên bộ đồ trắng, đầu tóc bạc phơ, đáng vẻ hiền từ đã xuất hiện...

- Đúng là Tây tịch của Vô Song bảo... Bành lão phu tử.

Hoàng Bác bỗng giật mình tháo lui một bước trở mắt nhìn lão ta, cảm thấy trái tim mình đập phình phật và quá xúc động, không biết mình phải xưng hô thế nào với ông ta đây? Tuy nhiên lúc ở Vô Song bảo đã cùng ông chung vui vài hôm, đánh cò, uống rượu, nhưng cũng có thể nói là mình chưa quen biết ông ta, vì ông ấy không phải là Bành lão phu tử thật sự, mà là một nhân vật thần bí, một nhân vật đến giờ vẫn chưa thể xác định được ân nhân hay là kẻ có thù với mình.

Bành lão phu tử an khang đến trước Hoàng Bác, trên gương mặt già nua hiện nét hiền từ với ánh mắt hài hòa hiền hậu, đoạn nhìn Hoàng Bác hồi lâu ôn tồn khẽ nói :

- Cháu à, cháu đứng lần con của Tú Hiên?

Hoàng Bác gật đầu trong lòng như búa bổ, càng xúc động hơn.

- Cháu à, cháu có biết lão phu đây là ai không?

Hoàng Bác ráng giữ bình tĩnh kính cẩn đáp lời :

- Lão phu tử có phải là Kỳ Hiệp Nhất Đại trên võ lâm là Thiên Diện lão tiên bối không?

Bành lão phu tử liền gật đầu rồi từ tốn nói :

- Đúng vậy, nhưng vẫn còn một danh hiệu tốt hơn, cháu đoán xem.

- Truyền nhân đời thứ ba của Kiếm Thánh, Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách lần thứ năm.

- Không, lão phu không phải là Khuất Tín, đoán xem nữa đi.

Hoàng Bác cảm thấy ngoài dự kiến, bỗng thoáng nghĩ được cái gì đó liền hỏi :

- Ông... Ông là lão nhân Vô Danh?

Bành lão phu tử cười nhàn từ nói :

- Đúng vậy cháu à, cháu đoán đúng rồi.

Hoàng Bác chợt quỳ xuống, nước mắt lã chã với giọng đau thương nói :

- Sư tổ, cha của con đâu rồi?

Vô Danh lão nhân ngược mặt nhìn lên bầu trời, tỏ vẻ vô cùng đau thương.

Lúc sáng Hoàng Bác đã nghe câu nói của Âu Dương Trường, bây giờ thấy vẻ mặt buồn đau của lão phu tử, càng cho rằng cha mình đã chết, tức thời lòng đau xé bởi trăm mảnh, khóc nức nở.

Trong cơn đau buồn, bỗng có cánh tay sờ lên vai mình, bên tai vang lên giọng nói hiền hậu của Vô Danh lão nhân :

- Cháu à, cha của cháu chưa có chết, tại sao lại phải thương tâm vậy?

Hoàng Bác bỗng ngẩng đầu lên, mừng rỡ vừa khóc vừa nói :

- Thật sao? Cha cháu còn sống à? Ông không gạt cháu chứ?

- Hỡi, cháu thật khờ, tại sao ông lại gạt cháu chứ?

- Vậy xin ông hãy nói cho cháu biết cha cháu hiện giờ đang ở đâu?

- Cháu đứng dậy. Đi, chúng ta kiếm chỗ rồi ngồi nói chuyện.

Hoàng Bác đứng lên theo Vô Danh lão nhân và Thu Tuyền vào trong rừng, dừng chân dưới một cây cổ thụ cao to, sau khi cẩn thận nhìn quanh khắp nơi, Vô Danh lão nhân nói :

- Cháu à, nếu trong rừng này có người võ lâm tiếp cận, cháu có thể phát hiện ra họ trong vòng mấy trượng?

Hoàng Bác kính cẩn thưa :

- Dạ công lực của cháu còn non kém, nếu người đến gần là cao thủ tầm cỡ thì cháu có thể miễn cưỡng nhận ra trong vòng mười trượng, nhưng nếu công lực ở Đông Kiếm và các vị trong ngũ kỳ thì chắc khi họ tiếp cận cháu chưa chắc nghe được.

Vô Danh lão nhân trầm tư hồi nói :

- Hai vị sư phụ của cháu đêm nay sao không đến chung với cháu chứ?

Hoàng Bác suy nghĩ chốc lát rồi đáp :

- Hai vị sư phụ của cháu vì sợ sự tổ không thích gặp người ngoài nên không cùng đến chung ạ.

Vô Danh lão nhân lắc đầu cười :

- Hỡi, hai vị ấy sao lại khách sáo thế này, ông đã không phải là Thiên Diện Quái Tú như lúc trước rồi.

Vừa nói vừa ngồi xuống dưới gốc cây và ra dấu bảo hai đứa cùng ngồi xuống, rồi nhỏ giọng nói :

- Cháu à, chắc cháu đã từng nghe ông bị người ta ám hại mà mất đi công lực có phải không?

Hoàng Bác gật đầu, Vô Danh lão nhân than thở một hơi lại tiếp :

- Đúng vậy cháu à, xác thực là ông đã bị người ta hạ độc, đó là chuyện của mười chín năm về trước, và kể từ đó, tên Thiên Diện Quái Tú coi như vắng bóng giang hồ.

- Hời, tuy nhiên giờ ông đã phục hồi được hai ba phần công lực, nhưng ông không thể để cho Vô Song bảo chủ biết được ông đã không phải là Thiên Diện Quái Tú hồi trước.

- Cháu à, điểm này thì rất quan trọng, để đề phòng, chúng ta nói chuyện nhỏ nha, đồng thời khi chúng ta nói chuyện, cháu phải đề cao cảnh giác, nếu phát hiện có người đến gần thì ngay lập tức phải cho ông hay, có biết không?

Hoàng Bác lại gật đầu và nói khẽ :

- Sư tổ, mười chín năm trước người ám hại sư tổ có phải là Đồng Kiếm không?

Vô Danh lão nhân buồn bã lắc đầu nói :

- Không, chuyện này về sau hãy cho cháu biết, bây giờ nói về cha của cháu trước.

Hoàng Bác liền cảm thấy vô cùng xúc động, khăn trương đến nỗi khó thở.

Vô Danh lão nhân ta vuốt râu bạc, chậm rãi nói :

- Cháu à, đối với việc cha cháu mất tích cháu có suy diễn gì không?

Hoàng Bác buồn bã nói :

- Cháu chỉ biết cha cháu xuất thân từ môn phái Kiếm Thánh, ngoài ra thì chẳng biết gì cả, luôn cả diện mạo của cha cháu, cháu cũng không nhớ được rồi.

- Ủ, cha cháu đúng là truyền nhân đời thứ tư của phái Kiếm Thánh, nhưng ông lại không phải là Khuất Tín, đúng như sư phụ cháu nói, năm nay ông đúng chín mươi hai tuổi..

Dưới ánh trăng mờ nhạt xuyên qua khe lá mông lung, lão nhân bắt đầu thuật lại một câu chuyện ly kỳ của quá khứ :

- Cháu à, ông đích thật không phải là Khuất Tín, nhưng ông cũng không thể cho cháu biết về thân thế và danh tánh của ông, luôn cả cha cháu thì ông cũng không nói, đó là chi vì bởi... tóm lại ông là Thiên Diện Quái Tú năm xưa và nay là Vô Danh lão nhân cháu biết vậy là đủ.

- Ngày ấy mười chín năm về trước, ông du ngoại ở xứ Vân Mộng, khi nghỉ tại một nhà trọ, do sợ ý đã bị kẻ thù hạ độc thủ trong thức ăn.

- Chắc cháu thắc mắc tại sao cớ Thiên Diện như ông đây lại bị người ta nhận ra có phải không?

- Đúng vậy, đó là một vấn đề kỳ diệu, mà bốn ngày sau đó ông mới suy nghĩ được, lúc đó, ông trúng loại độc dược có tên gọi là “Thất Bộ Đoạn Trường tán” là loại độc dược độc nhất nhì trong tất cả các loại, may là ông phát giác sớm, liền vận công phong tỏa chất độc, mới không bị té ngã sau bảy bước đi.

- Ông vì trúng độc, phải trốn chạy hơn trăm dặm đến Đại Hồng sơn, trong cơn mơ hồ bởi chất độc hoành hành, ông đã vô tình chùng vào một hang động cổ. Ông cũng không biết mình phát hiện ra động cổ thế nào, lúc đó ông chỉ vì không muốn kẻ thù tìm được thi thể của ông, thoáng thấy một cổ động kín mật trong vùng núi, nên đã chui vào mà không kịp suy nghĩ gì.

- Phía trước cổ động rất nhỏ, chỉ khít khao vừa một người lết bò vào thôi, trong động tối u chẳng thấy cái gì, ông đã phải dụng hết sức mình cố chui vào. Chẳng biết vào được khoảng bao lâu, nhưng càng sâu thì động càng rộng ra cho đến khi ông cảm thấy đã đến lúc không còn sức lực chịu được nữa thì nhìn thấy mình đang nằm trong thạch thất, và giữa thạch thất có một viên ngọc treo gắn ở giữa nền trong thạch thất rất sáng.

- Sát trong góc có một giường đá dính liền với động, trên giường có một thanh niên diện mạo tuấn tú mang vẻ khôi ngô nhăm mắt ngồi bất động.

- Đồ vận trên mình thanh niên tuy đã cũ rách nhiều, nhưng xem ra trang phục cao nhã, vẻ mặt trang nghiêm, ẩn hiện nét siêu phàm, cho người ta biết đó là người vừa có võ nghệ siêu phàm, vừa có học thức.

- Cháu à, lúc ấy ông đã là người tuổi ngoài bảy mươi, nhưng thấy thanh niên này ông bỗng nảy sinh lòng cung kính, phảng phất như phát hiện mình bị trúng “Thất Bộ Đoạn Trường tán”, thì có thể dùng công lực của mình để dồn nén chất độc ra ngoài cơ thể, nhưng ông biết kẻ thù họ nhất định không cho ông vận công khử độc, trước sau gì cũng chết, nên ông không muốn họ nhìn thấy ông chết thê thảm, cho nên khi lết bò vào trong hang động đã là không còn khả năng để khử ép độc ra ngoài cơ thể rồi.

- Nhưng khi ông phát hiện ra người thanh niên ngồi trên giường, đã nhận ra người thanh niên nhất định có nội công siêu việt vô biên và có thể cứu giải ông trước cái chết cận kề...

- Lúc đó ông đã cầu xin người thanh niên ấy giúp đỡ, nhưng cầu xin mãi vẫn không thấy động tĩnh trong lòng ông bỗng nổi nóng lên thầm nghĩ: Thiên Diện Quái Tú tôi ngang dọc giang hồ mấy mươi năm trước giờ chưa từng cầu lụy người trai trẻ mới lớn, đó là điều không thể tưởng tượng được, nhưng người thanh niên lại không đếm xỉa gì đến mình, chẳng nói câu nào, tại sao lại ngạo mạn như thế chứ?

- Vì nóng giận, ông thà chết chứ không để người ta khi cười, nên ráng quay người cố bỏ ra ngoài. Bỗng chợt nhớ điều gì, ông liền bò trở lại và dùng tay sờ vào thân thể người thanh niên ấy, nơi tay sờ trúng, mảnh áo trên mình thanh niên kia rơi xuống như phấn bột, không sai, người ấy đã chết lâu năm rồi.

- Trong lúc thất vọng, ông đã không còn nghĩ ngợi gì cả, lại bỗng phát hiện trước chỗ ngồi người ấy có một cái hộp bằng gỗ từ đàn, hiếu kỳ vì nhất thời, ông đã mở ra, chỉ thấy trong hộp đựng một mảnh huyết thư bằng vải vàng, hai quyển sách mỏng và một chai lọ, trên chai có dán giấy ghi chữ là “Thí Lư Huyết Đơn”.

- Lúc ấy ông cũng chẳng cần biết “Thí Lư Huyết Đơn” là gì, trực giác cho rằng đó chính là một lọ thuốc, không cần biết có thể trị được chất độc hay không, ông đã mở nắp và nuốt cả số thuốc trong lọ. Hờ, lúc đó, ông cũng chẳng biết tại sao mình lại sợ chết đến như thế cháu, hai cháu không cười ông chứ?

- Sau khi uống hết lọ thuốc, tự dưng ông cảm thấy toàn thân nóng hổi vô thường mà chẳng cách nào chịu đựng được, ông đã ngất đi. Cho đến khi ông tỉnh dậy, thì phát hiện ra chất độc trong cơ thể mình đã được giải và cũng phát hiện ra mình không còn tí nào công lực, ông đã bị mất hết cả công lực rồi.

- Sau đó ông mới biết lọ thuốc đó chính là loại thuốc chuyên trị ngải độc, nhưng tại sao thuốc này lại có thể giải đi chất độc Thất Bộ Đoạn Trường tán và làm cho ông mất công lực thì ông cho đến nay vẫn không hiểu nổi, chính mình cũng không rành về y học.

- Sau đó ông lấy mảnh huyết thư bằng vải vàng ra đọc, chỉ thấy trên viết đại ý như vậy: Tôi sanh ra làm người bất hiếu, được ân sư truyền thọ kiếm pháp năm tuổi mười lăm đã nổi tiếng khắp võ lâm. Đứng ra phải cang cố gắng lên để chu toàn đạo lý làm người và quang đại sư môn, vì võ lâm dương chính nghĩa. Không ngờ như ma đưa lối quỷ đưa đường, trầm luân tình dục, tuy biết hoa đã có chủ, duy vẫn si tình mà không thể tự giải cứu được, và đã coi thường lễ nghĩa, hại bạn bè dờ sống dờ chết, thật là tội lỗi. Nay trời trả báo, tôi bị ngải độc, tuy được “Thí Lư Huyết Đơn” nhưng giờ đã muộn, ân quả tuần hoàn, thật là không sai. Tôi đã nhục lụy đến sư môn, tội lỗi tày trời, vạn tử không bù đắp, duy “Kiếm Thánh” một môn từ tôi mà tuyệt, thì là điều đau khổ muôn đời. Lúc gần đất xa trời vô kể, nay để lại “Du Long cửu kiếm” và “Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp”, lưu chờ người hữu duyên, người được sẽ là truyền nhân đời thứ tư của môn Kiếm Thánh, nếu như thân phận không hợp thì xin đừng mưu tham, không thì thiên lý nan dung.

- Cháu à, đến đây chắc cháu cũng đã biết người ấy là ai chứ gì?

Hoàng Bác thờ thần hồi lâu, mới ta thán một tiếng, khẽ đáp :

- Đúng vậy, cháu đã biết ông ấy là ai rồi.

Còn Thu Tuyền thì chẳng biết gì cả, không nhịn được liền kéo nhẹ tay áo Hoàng Bác khẽ hỏi :

- Bác ca ca à, huynh nói người đó là ai?

Hoàng Bác kẻ miệng gần vành tai nàng khẽ nói vài câu, nàng ờ một tiếng như nửa hiểu, nửa không hiểu mà gật đầu.

Vô Danh lão nhân thấy nhị tiểu thân mật như chợt nhớ gì mà thầm ta thán nói tiếp :

- Cháu à, đối với ân oán tình sâu của ông lúc bình sanh, chúng ta đã hiểu được qua lá di thư của ông ta, còn câu chuyện cụ thể thế nào thì chỉ có người đứng đầu Tam anh mới biết được, đó là Tiêu Diêu Hiệp Lang Kiến Dư, nhưng ông đã tạ thế nhiều năm, cho nên câu chuyện tường tận hiện giờ chắc không còn ai biết, dù gì chuyện mất tích của cha cháu không có liên quan đến chuyện này, chúng ta cũng không nên tìm chiều thêm làm chi...

Hoàng Bác định nói ra Tây Dao Mễ Tư Đạt đã từ cửa miệng Tiêu Diêu Hiệp Lang Kiến Dư biết giữa Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Khuất Tín và Thần Kiếm Phán Quan Âu Dương Khiêm hình như có ân oán gì với nhau, nhưng nghĩ lại việc này chẳng liên quan đến chuyện của cha mình nên không làm lãng phí thời gian, về sau nói ra cũng chẳng muộn, nên không lên tiếng.

- Cháu à, khi ông đọc xong bức thư, vui mừng lên như muốn ngắt xiú và quên đi là mình đã mất hết võ công, ông nhảy múa như một đứa trẻ, vui mừng vì đã được tuyệt học thiên hạ đệ nhất và cũng vui vì mình sẽ vì thế mà trở thành võ lâm đệ nhất nhân.

- Không nghĩ ngợi gì nữa, ông liền lấy quyển Du Long kiếm pháp ra luyện.

Du Long kiếm pháp tuy chỉ có chín chiêu, nhưng kỳ ảo vô song, thiên biến vạn hóa. Lúc đó ông càng đọc càng say mê mà quên cả ăn uống suốt bốn ngày đêm mới học được bốn chiêu đầu là “Du Long Hiện Hình, Du Long Vũ Chảo, Du Long Nhả Châu, Du Long Nhập Thủy” và lúc đó ông đã cảm thấy mình là đệ nhất kiếm thuật gia.

- Đến khi ông luyện tiếp chiêu thứ năm là Du Long Xung Thiên (rồng bay lên trời) mới chợt nhớ ra mình đã không còn nội lực nữa...

- Cháu à, chắc cháu chưa biết, Du Long kiếm pháp này cần phải luyện Tiên Thiên Vô Cực chân khí mới có thể phát huy uy lực vô biên của kiếm thuật này. Cháu nghĩ coi, ông đã người tuổi hơn bảy mươi, làm sao luyện được Tiên Thiên Vô Cực chân khí nội trong mấy năm được? Nghĩ lại không được, ông không dám nhận mình là truyền nhân đời thứ tư củ Kiếm Thánh được.

- Nhưng Kiếm Thánh nhất môn, mỗi đời chỉ có một truyền nhân, ông đã học được kiếm pháp vậy phải tính sao đây?

- Cháu à, đây là vấn đề đạo đức và nhân cách và cũng là câu hỏi cho mình tự cảm thấy hổ thẹn từ trong đáy lòng, cháu có hiểu không?
- Rồi ông quyết định tìm một truyền nhân cho môn Kiếm Thánh và ông đã tự thề rằng, suốt cuộc đời dù cho công lực có phục hồi hay không cũng không bao giờ dùng chiêu thức Du Long kiếm pháp để đối địch.
- Sao đó, khi ông xuống Đại Hồng sơn tình cờ gặp được cha cháu. Lúc đó cha cháu tuổi mười chín như cháu bây giờ, cha cháu là người văn sĩ tại địa phương ấy, tính khí hào phóng, năng khiếu rất cao, đúng là người có thể thừa kế môn Kiếm Thánh. Còn về diện mạo thì cháu rất giống cha cháu, hôm trước lần đầu tiên gặp cháu tại Vô Song bảo, ông cứ ngỡ rằng cháu là Tú Hiền nữa.
- Hoàng Bác nhớ lại là đúng khi mình gặp lao phu từ tại vườn hoa trong Vô Song bảo, ông đã bản thân như gặp ma vậy mà đứng như trời trồng, thì ra ông tưởng mình là cha của mình...
- Cháu à, lúc ông gặp cha cháu tại một quán rượu ở Lỗ Hồ, qua một thời gian quan sát, tìm cách làm quen với cha cháu, ông đã phải dùng biện pháp đề xuất nhiều vấn đề về văn học, văn chương thảo luận với cha cháu và cha cháu đã bái phục ông. Sau đó ông dẫn cha cháu tới nơi cổ động yến bái thi thân đời thứ ba của môn Kiếm Thánh, ông lấy huyết thư vải vàng cho cha cháu xem, cha cháu rất thông minh, liền quý xuống hành lễ bái sư.
- Vì lúc ấy cha cháu không biết võ nghệ, ông phải truyền võ nghệ mình cho cha cháu học, sau đó mới để cha cháu tự luyện Du Long kiếm pháp. Qua bốn năm tu luyện, cha cháu đã luyện được sáu phần công lực của Du Long cửu kiếm và Tiên Thiên Vô Cực chân khí.
- Lúc đó, cha cháu có nguyện muốn tham gia thi tài tại Hoàng Sơn kiếm hội, nhưng ông vì cẩn thận, bảo cha cháu tạm hoãn một kỳ, vì công lực của cha cháu lúc bấy giờ vẫn chưa đến cảnh giới nhập thánh, vì Kiếm Thánh môn nếu tái xuất giang hồ thì chỉ được thắng chứ không thể bại được.
- Sau đó cha cháu hành hiệp giang hồ, hàng năm chỉ ít cũng một lần về Đại Hồng sơn thăm ông một lần. Lần đầu tiên, cha cháu trở về, nói là đã kết hôn, ông nghĩ lúc ấy cha cháu tuổi đã hai mươi lăm, việc lập gia thất là rất bình thường, nên ông không có hỏi gì thêm.
- Và lần cuối cùng cha cháu quay về thăm ông, lúc đó Du Long kiếm pháp đã được chín phần công lực, ông khích lệ cha cháu đi tham gia Hoàng Sơn kiếm hội, và kiến nghị cha cháu có thể hạ thủ Âu Dương Trường vì từ khi Đông Kiếm đoạt được chức Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, đã tự ý sáng lập Vô Song bảo, có mưu đồ hùng bá võ lâm. Vô Song bảo đã có nhiều hành động ngược đạo lý giết chánh phái nhân sĩ, Đông Kiếm là người đạo đức giả, và là một võ lâm sát tinh.
- Cha cháu đã nhận lời và hứa rằng, nếu như chiếm được chức Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách thì sẽ quay về báo tin mừng cho ông hay, và một đêm vào đầu mùa hạ, cha cháu đã xuống núi và đi Hoàng Sơn kiếm hội.
- Hồi...
- Không ngờ vào giữa tháng năm, lại có tin đồn rằng chức Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách đã được Âu Dương Trường liên tục chiếm giữ.
- Ông kinh ngạc cứ ngỡ là cha cháu đã bại dưới chân Đông Kiếm, nhưng sau đó tìm hiểu mới biết là cha cháu chẳng có đến Hoàng Sơn để tham gia kiếm hội, và cha cháu đã thần bí mất tích...
- Cha cháu đi đâu? Ông biết tính cha cháu là người có khí phách kiên cường, đồng thời cũng tin rằng võ công của cha cháu lúc bấy giờ chẳng thua kém gì với Võ lâm Ngũ kỳ, khó có ai đủ khả năng mà hại cha cháu được.
- Vậy, cha cháu đã đi đâu?
- Ông đã chờ đợi hai năm trời, sau đó hạ sơn tìm cha cháu, lúc đó mới biết cha cháu định cư tại Hàng Châu, nhưng không biết địa chỉ tường tận, và cũng không biết họ tên của mẹ cháu, kết quả ba năm tìm kiếm, chỉ là hoài công vô ích...
- Và sau đó ông qua một thời gian suy tính, đã cải trang trà trộn vào Vô Song bảo đúng như Lung Tuyết đạo nhân nói, ông chỉ cầu may thôi.
- Thời gian ông cư ngụ tại Vô Song bảo, ông chẳng tìm ra manh mối nào có liên quan đến việc mất tích của cha cháu, ông đã phải cam chịu, và muốn dùng tên Bành lão phu từ chun vào trong Vô Song bảo...
- Không ngờ vào ngày thứ hai khi cháu vào Vô Song bảo, Âu Dương Trường đã sử dụng chiêu Du Long Hiện Hình trước Vô Song thỉnh làm cho Nam Thiên Sắc Ma hoảng hốt bỏ chạy.
- Cháu à, khi cháu nghe Phác Sa Lâm lật tẩy Long Kiếm thi diễn Long kiếm pháp, cháu có cảm giác thế nào?

Hoàng Bác cúi đầu khẽ nói :

- Lúc ấy cháu vừa kinh vừa mừng nhủ thầm cha đúng là đã bị người ta ám hại, và chút ít cháu cũng hiểu được kẻ thù là ai rồi.

Vô Danh lão nhân ừ một tiếng, bỗng nổi cơn thịnh nộ nói :

- Không sai, nhất định cha cháu đã bị ám hại trước khi tham gia Hoàng Sơn kiếm hội.

Hoàng Bác đã khóc nức nở đau buồn nói :

- Sư tổ, có phải là cha cháu vẫn còn sống hay không?

Vô Danh lão nhân thần thờ nói :

- Đúng vậy, nhưng đó chỉ là ý nghĩ của ông thôi. Hôm ông rời khỏi Vô Song bảo, Âu Dương Thừa Kiếm trúng kế đồ xuống tuyệt cốc tìm Tuyền nhi, nhưng được năm kiếm sĩ tùy tùng khuyên nhủ cản lại, theo cuộc nói chuyện của họ, ông phán đoán tuyệt cốc chắc chắn là cấm địa của Vô Song bảo, hình như dưới cốc đang cầm cố một nhân vật rất lợi hại gì đó, nên cho rằng nếu có thì người đó chắc có khả năng là cha cháu đó.

Lão nói đến đây chợt ngoảnh mặt hỏi Thu Tuyền :

- Tuyền nhi, tuyệt cốc đó có tên không?

Thu Tuyền lúc này đang tỏ vẻ buồn đau và cũng khóc sụt sụt cùn Hoàng Bác, vì nay nàng đã biết được thân thế của chàng, nghe hỏi liền đáp :

- Dạ có, tuyệt cốc đó dựng cháu gọi là Vô Đề cốc, dựng cháu nghiêm cấm mọi người xuống dưới cốc, vi phạm sẽ bị xử tử.

Vô Danh lão nhân kinh ngạc nói :

- Vô Đề cốc à, sao lão ở trong bảo bấy năm chưa từng nghe tên?

Thu Tuyền nói :

- Vì dựng cháu nghiêm cấm, cháu chắc ít người khác biết.

Vô Danh lão nhân gật đầu nói :

- Cháu có biết Vô Đề cốc sâu chừng bao nhiêu không?

Thu Tuyền nói :

- Dạ cháu không biết, hồi trước cháu từng ném đá xuống cốc, nhưng đều chẳng nghe được gì cả.

- Hừ, không biết có đường mòn nào thông xuống Vô Đề cốc mà chẳng phải qua Vô Song bảo không?

- Dạ không, ồ, không phải, cháu... cháu không rõ.

- Ừ...

Vô Danh lão nhân nhắm mắt suy nghĩ một hồi bỗng lại hé mắt nhìn Thu Tuyền hỏi với vẻ hơi đặc biệt :

- Tuyền nhi à, cháu đối với dựng của mình cảm thấy thế nào?

Thu Tuyền nín thinh hồi lâu, mới trả lời :

- Dựng cháu đối xử với cháu rất tốt, nếu mà... nếu mà dựng cháu có làm điều gì quấy, con cũng không nên phê bình dựng ấy...

Vô Danh lão nhân lại khẽ cười nói :

- Nếu như dựng cháu thực tế đã cầm cố cha của Bác nhi thì cháu sẽ làm sao?

Thu Tuyền ngượng ngùng cúi đầu nói :

- Con không biết, con nghĩ không chắc đâu ạ.

Vô Danh lão nhân nói :

- Nếu có thật thì sao?

Thu Tuyền ngước mặt lên ném mắt nhìn Hoàng Bác nói :

- Con... con không biết, sao ông lại hỏi con vấn đề này?

Vô Danh lão nhân nói :

- Ý của ông là muốn nhắc nhở cháu, nên có suy nghĩ về vấn đề này, để có sự chuẩn bị về tâm lý thôi...

Hoàng Bác nghe như vậy cảnh tỉnh trong lòng thầm nghĩ: “Không sai, đây là một vấn đề nan giải, xem ra nàng rất yêu thương mình, nếu đúng cha mình là

bị dư lượng của nạng ám hại nhất định mình phải trả thù giết chết dư lượng nạng mới được, lúc đó chắc nạng khó lòng theo mình... Ừ, từ nay trở đi, mình không thể quá thân mật với nạng nữa, tránh hai bên sẽ đau khổ về sau...”

Đang lúc suy nghĩ, bỗng nghe tiếng động nhẹ phát ra từ trong rừng, trong lòng sừng sốt, liền đảo mắt nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ma Tông Quỷ Ảnh

Chỉ thấy phía sau Vô Danh lão nhân chừng sáu bảy trượng, đang có hai lão một đen một trắng đứng sừng sững, đúng là Nhị hộ pháp của Vô Song bảo, Hắc Bạch song ma.

Hai lão đứng như trời trồng, như hai quỷ vô thường siết hồn, làm cho người ta vô cùng kinh hãi khi thấy họ.

Vô Danh lão nhân chợt thấy Hoàng Bác biến sắc, biết có vấn đề, chẳng quay mặt nhìn về phía sau, ho khan hai tiếng, an nhàn nói với Hoàng Bác :

- Bác nhi đừng ngại, cứ để họ đến đây thôi.

Hoàng Bác nói khẽ bằng giọng nóng ruột :

- Sư tổ, họ là Hắc Bạch song ma của Vô Song bảo đó.

Lúc này Thu Tuyền cũng phát hiện Hắc Bạch song ma trong rừng, tuy nạng thường gặp hai lão tại Vô Song bảo, nhưng lúc này lại khác đi, hai lão mặt đầy sát khí, làm cho nạng vô cùng sừng sốt kinh hãi, nạng liền ngồi sát bên chàng.

Hắc Bạch song ma cười như đười ươi bước đến.

Hoàng Bác đã vận Vô Cực chân khí lên, sẵn sàng trước địch thủ.

Vô Danh lão nhân thì vẫn an nhàn ngồi yên, thái độ ung dung, đưa tay vuốt hàm râu bạc với vẻ thật vững vàng.

Hắc Bạch song ma đến gần thấy Vô Danh lão nhân chẳng ngó ngang gì đến họ liền cảnh giác đứng lại, tỏ thái độ hoài nghi.

Phải biết rằng Hắc Bạch song ma đã khét tiếng võ lâm hơn sáu mươi năm qua, lại là hai vị cao thủ trong Nhất Lão, Nhị Lão, Tam Ma, Tứ Sát của thập nhị đại cao thủ trên võ lâm, với tính tàn bạo, thủ đoạn hung ác, hắc bạch lưỡng đạo trên võ lâm ai ai đều ngán sợ dù cho là Lư Sơn Ân Lão (tức Tiêu Diêu Hiệp Lang Kiến Dư) thời ấy cũng không dám xem thường họ. Và lúc này Vô Danh lão nhân lại chẳng ngó ngang gì đến họ, đây có thể nói là hiện tượng lạ lần đầu tiên họ gặp phải, nên lúc này họ không dám sơ ý, đang đứng nhìn Vô Danh lão nhân một cách rất dè dặt.

Và sau đó Hắc Đầu Lâu không nhịn được, ngược mặt phát ra tiếng cười bí hiểm và lạnh nhạt nói :

- Bành lão phu tử, lão huynh đệ chỉ thừa lệnh Bảo chủ, mời ông về Bảo.

Vô Danh lão nhân vẫn an nhàn nói :

- Hai vị Hộ pháp xin chuyển lời với Bảo chủ, lão đây đã quá già nua, không thể tiếp tục dạy học được nữa, mong Bảo chủ mời cao minh khác, ban cho lão vài năm nhàn hạ.

Gương mặt cương thi của Bạch Mục Ma như căng lên, phát ra tiếng cười như đười ươi nói :

- Thuật cải trang của Thiên Diện Quỷ Tử nguoi thật là tuyệt, luôn cả Bảo chủ cũng bị nguoi lừa đến bảy năm trời, nhưng đêm nay nguoi đã lọt vào tay huynh đệ chúng tôi.

Vô Danh lão nhân từ tốn trả lời :

- Vân hộ pháp nói gì thật là quá lời? Hôm sáng này lão đã xem và bái phục tuyệt học của hộ pháp rồi kia mà?

Bạch Mục Ma nghe đối phương cười ngạo mình bại dưới chân Nam Thiên Sắc Ma vào ban ngày, sắc mặt bỗng nổi cáu lên, cười khàn một tiếng, đang muốn bước tới, liền bị Hắc Đầu Lâu cản lại, cặp mắt chăm chăm nhìn vào tay trái đang vuốt râu của Vô Danh lão nhân cười khàn nói :

- Thiên Diện lão nhị, tay nguoi đang cầm đồ chơi gì đấy?

Vô Danh lão nhân cười nhạt nói :

- Ô, Vưu hộ pháp đoán xem lão đang cầm gì?

- Đạn Mê Tiên?

- Ôi, Vưu hộ pháp thiệt là sáng mắt, đêm nay chắc lão phải châu trời rồi.

- Hừ, lão phu đã từng nghe Thiên Diện Quái Tú người ưa chơi trò ma giáo, nhưng lão phu không tin chỉ với viên đạn Mê Tiên thì có thể trốn được.

- Ủa, Vưu hộ pháp nghe nói lão phu dùng viên đạn Mê Tiên tẩu thoát hồi nào đâu?

- Hi hi, người sử dụng đạn Mê Tiên trước lão phu, không dùng thoát thân để làm gì?

- Ủ, Vưu hộ pháp đã không hiểu cách dùng đạn Mê Tiên của lão phu thì phải.

- Hừ...

- Đạn Mê Tiên của lão phu có đỏ đen trắng ba loại, màu đen là tín hiệu thần chết, người gặp sẽ không sống nổi, màu đỏ thể hiện không có ý giết địch, nhưng nếu khi khói chưa tan vẫn chưa rời hiện trường thì vẫn giết chứ không tha, mà trắng mới là loại đạn lão phu ẩn tránh. Vưu hộ pháp có biết lão phu đang cầm là loại nào chứ?

- Hừ, đương nhiên là màu trắng rồi.

- Không đúng, lão phu tuy nghe Hắc Bạch song ma khét tiếng là gian ác nhất trên võ lâm, nhưng lão chưa hề nhìn thấy, nên nay lão dùng màu đỏ thôi.

- Được, đêm nay lão phu sẽ bắt sống người trong khói màu đỏ mới được.

Hắc Đầu Lâu ồ lên một tiếng vươn tay phóng người hướng về Vô Danh lão nhân.

Nhưng vừa lúc lão ta bay lên, bỗng sau lưng bị một lực vô hình đâm mạnh, đau đến nỗi lão nhăn răng kêu lên một tiếng, bước chân loạng choạng muốn té.

Hoàng Bác thấy vậy biết lão bị đánh lén, nhưng chẳng biết do ai ra tay, vì phía sau hẳn chỉ một mình Bạch Mục Ma, và Thiên Diện Quái Tú thì này giờ quay lưng ngồi trước hẳn không thể nào phát ra nội gia chân lực, dùng chương công kích lưng đối phương.

Khi Hắc Đầu Lâu đứng vững, mặt đầy vẻ sững sốt, ngoảnh mặt nhìn về Bạch Mục Ma ỏi :

- Lão đại huynh...

Bạch Mục Ma thì mặt mày tái xanh, hừ lạnh lùng một tiếng, cây thiết quải trên tay đậm mạnh xuống đất phóng mình lên cây cao bên trái.

Hắc Đầu Lâu cũng thoáng biến sắc mặt, vừa muốn bay lên theo, bỗng nghe tiếng kêu đau đớn của Bạch Mục Ma từ trên cây cao, như là đã bị ai đánh trúng, sệt soạt vài tiếng lão đã rơi từ trên cây xuống.

Hắc Đầu Lâu hốt hoảng hỏi :

- Lão đại, huynh làm sao vậy?

Bạch Mục Ma thân hình chưa chạm đất, chột vung cây thiết quải trên không cái “dù” thân hình lộn vòng trên không, lần nữa phóng lên ngọn cây.

Trong nháy mắt, trên ngọn cây vang truyền giọng Bạch Mục Ma quát lên :

- Lão nhị lên đây, để dứt gã này trước.

Hắc Đầu Lâu vâng lời lượn mình bay lên ngọn cây, sau một hồi nghe tiếng lá cây xào xạt, bỗng im hơi bất tiếng.

Hoàng Bác nhảy lên ngọn cây, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy Hắc Bạch song ma đã ra ngoài hơn hai mươi trượng, đang khinh công thượng thặng lẳng không hù độ rượt đuổi một bóng đen phía trước.

Còn bóng đen ấy, cách Song Ma chừng năm sáu trượng phía trước, lượn bay thân pháp như thiên mã hành không, trông thật mỹ miều.

Hoàng Bác ném mắt nhìn theo cho đến khi khuất bóng cả ba rồi mới nhảy xuống đất, chỉ thấy Vô Danh lão nhân đưa vạt áo lau mồ hôi trên trán, thờ phào nhẹ nhõm nói :

- Con à, người đến có phải là sư phụ của con không?

Hoàng Bác lắc đầu nói :

- Hình như là không phải, vì tối quá nên đệ tử không nhìn rõ.

Vô Danh lão nhân vói vể còn sống sót ta thán một tiếng, cười gượng nói :

- Hú hồn, nếu không có người giúp đỡ điều hồ ly sơn đề hai ma đầu này đi, chắc kể “không thành” đêm nay bại lộ.

Hoàng Bác hỏi :

- Không thành kể?

Vô Danh lão nhân cười gượng :

- Đúng vậy, con tưởng rằng ta thật có đối sách với họ sao?

- Ồ...

- Con à, nếu như lúc ta chưa mất công lực, một đối một thì ta chẳng sao, còn bây giờ là không được rồi, một trong họ chỉ cần phát cỡ năm thành công lực cũng đủ giết chết ta.

- Nhưng mà sư tổ có đạn Mê Tiên mà?

- Nhưng có tác dụng gì chứ? Đạn Mê Tiên của ta chỉ là một ký hiệu của ta lúc trước thôi, bản thân đạn này cũng chẳng có bao nhiêu uy lực, muốn đối phó với cả Hắc Bạch song ma thì thật là trò đùa.

- Lúc này sư tổ chuẩn bị đánh ra loại nào?

- Màu trắng, vì sau khi bỏ màn khói sẽ bao phủ trong vòng chu vi mười trượng, dễ dàng thoát thân. Hừ, bây giờ ta còn thua kém con xa lắm, cho nên đừng phải ai cũng chỉ có nước trốn thôi.

Hoàng Bác thấy Vô Danh lão nhân lộ vẻ bi quan như người anh hùng đã đến đường cùng, trong lòng cảm thấy trắc ẩn, nên đổi đề tài ngay :

- Lại thật, Hắc Bạch song ma sao lại xuất hiện trong đêm tối này?

Thiên Diện Quái Tú suy nghĩ hồi lâu nói :

- Có khả năng là theo sau con tới đó.

- Theo chân con tới đó à?

- Ừ, ta đoán là Đông Kiếm đã lệnh người theo dõi hành tung của con và hai vị sư phụ, đêm nay mình con tới đây, đương nhiên là họ muốn theo dõi cho biết đó mà.

- Hừ, không biết mục đích của Đông Kiếm có dụng ý gì?

- Hờ, con à, con đã là uy hiếp lớn cho tinh thần của Đông Kiếm rồi.

- Như vậy sẽ càng chứng minh thêm cha con là bị hấn ám hại.

- Ừ, chuyện này không còn hoài nghi gì nữa.

- Hừ, sư tổ, ông cho rằng võ công của Đông Kiếm đã cao hơn Tứ Kỳ còn lại không?

- Chắc vậy, nếu không sao hấn lại dám đối Hoàng Sơn kiếm hội thành Hoàng Sơn võ hội?

- Nói như vậy, chắc con khó trả thù phục hận rồi.

- Khó trả thù, ai nói vậy?

Hoàng Bác bỗng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, ửng đỏ cả mặt xuống, thấy vậy Vô Danh lão nhân cười khê nói :

- Con à, có phải cha con đã truyền Tiên Thiên Vô Cực chân khí cho con không?

- Dạ phải, hiện đệ tử đã luyện được sáu thành công lực.

- Được, chỉ cần con tìm được cha con học được Du Long kiếm pháp, ông bảo đảm con sẽ đánh bại Đông Kiếm vào ba năm sau.

- Dạ thật à?
- Đương nhiên là đúng rồi, chẳng lẽ ông lại gạt con sao?
- Nhưng mà Đông Kiềm không phải cũng biết Du Long kiếm pháp này sao?
- Không sai, nhưng hần không biết Tiên Thiên Vô Cực chân khí.
- Thì ra...
- Con à, khi trước Vô Song thỉnh con thấy Đông Kiềm sử dụng Du Long kiếm pháp và lúc ở ngoài huyện thành Lạc Thanh quyết đấu với Âu Dương Thừa Kiềm, có cảm thấy điều gì lạ không?
- Chuyện này... Ừa, có rồi, hình như khi họ phát ra kiếm khí thì hai chân phải đứng yên tại chỗ, không thể di động được thì phải...
- Ha ha ha... Không sai tí nào, cha con họ đều không thể dùng chân khí bản thân để hòa nhập vào Du Long kiếm pháp để sử dụng khi xuất chiêu, vậy cũng có thể nói rằng khi họ sử dụng Du Long kiếm pháp không thể tùy ý phát ra kiếm khí, đó cũng là điều kỳ diệu của Du Long kiếm pháp đó.
- Sư tổ, vậy có thể nói khi sử dụng Du Long kiếm pháp phải biết và luyện được Vô Cực chân khí mới có thể tùy ý phát ra kiếm khí sao?
- Đúng vậy, hai như là một, cũng như hiện giờ con đã có sáu thành công lực về Tiên Thiên Vô Cực chân khí, nhưng chỉ có thể dùng can khí này hộ thân chứ không có bao nhiêu uy lực, nhưng mà sau khi con học Du Long kiếm pháp thì lúc đó con sẽ phát hiện con không thua kém với Ngũ Kỳ bây giờ bao nhiêu, và chỉ cần luyện thêm chừng hai ba thành công lực thì lúc đó con thắng Đông Kiềm là chuyện không khó đâu.
- Ồ...
- Cho nên con cần phải tìm được cha con, hoặc tìm được Du Long Kiếm Phổ.
- Hay là đệ tử lên Cốc Vô Đáy thử xem?
- Đương nhiên, nhưng hiện chưa phải là tiện nhất.
- Vậy đệ tử phải chờ đến bao giờ?

Bổng Vô Danh lão nhân thò tay vào trong vạt áo lấy ra một quyển sách rất mỏng đưa cho Hoàng Bác rồi nói :

- Đây là bốn chiêu đầu của Du Long kiếm pháp do ông nhớ lại ghi ra, ta nghĩ cha con nếu truyền Tiên Thiên Vô Cực chân khí cho con thì đã biết cha con quyết định truyền cho con làm truyền nhân đời thứ năm của Kiếm Thánh, nên ông trao bốn chiêu kiếm pháp này cho con chắc là không sai.

Hoàng Bác cung kính tiếp nhận, vừa khẽ nói :

- Sư tổ, đệ tử ngu muội, không biết có lãnh hội được không à?

Vô Danh lão nhân vuốt râu cười :

- Con là thần đồng cơ vậy, lại là đệ tử của Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, ông rất tin tưởng con.

Đang nói, lão ta móc ra từ vạt áo một lọ có nhiều viên thuốc khác màu và hai quyển sách nhỏ đưa cho Hoàng Bác nói :

- Ba thứ này có thể giúp con đi vào Cốc Vô Đáy, con thử luyện xem.

Hoàng Bác tiếp nhận nhìn kỹ, thấy lọ thuốc ấy là “Biến Âm Hoàn” và hai quyển sách nhỏ là “Dịch Dung Bí Pháp” và “Sơ đồ Ngoại viện và Trung viện Vô Song bảo”, quá mừng rỡ liền quỳ xuống khấu lạy Vô Danh lão nhân.

Hai tay vịn lão phu từ đứng dậy, Vô Danh lão nhân nói :

- Con à, đừng lạy ông nữa, không chừng Hắc Bạch song ma sẽ quay trở lại, con hãy xuống núi đi.

Nghe vậy Hoàng Bác cảm thấy buồn lòng nói :

- Sư tổ, còn ông thì sao?

Vô Danh lão nhân nhìn qua Thu Tuyền nét mặt tươi cười hần lên liền nói :

- Ông sẽ dẫn Tuyền nhi đi một nơi cần đến, vì ông nghĩ Thiên Diện Quái Tú cũng phải có truyền nhân chứ.

Hoàng Bác vừa nghe đã biết Vô Danh lão nhân nhận Thu Tuyền là đệ tử, trong lòng bỗng thấy khó chịu, thầm nghĩ: “Vậy thì sao chứ? Mình gọi ông là sư tổ, bây giờ ông lại nhận Thu Tuyền là đệ tử, như vậy mình sẽ gọi Thu Tuyền như thế nào?”

Vô Danh lão nhân như đã thấu hiểu sự suy nghĩ của Hoàng Bác, lão vuốt râu cười hô hô lên nói :

- Con à, thật ra ông không có phải là sư phụ của cha con, thì cũng chẳng phải là sư tổ của con, con hiểu chứ? Và con cũng đừng ngại, vì hôm trước ông đã nhận Tuyền nhi làm con nuôi rồi.

Hoàng Bác nghe vậy cảm thấy hài lòng hỏi thêm :

- Như vậy sư tổ dự tính sẽ đi về đâu?

Vô Danh lão nhân nhìn qua Thu Tuyền lại nhìn về phía Hoàng Bác, cười khê với vẻ thần bí nói :

- Ông không thể nói trước được, vì...

Thu Tuyền ở kế bên nghe vậy quá nóng lòng liền xen vào nói :

- Gia gia, gia gia nói cho Bác huynh biết có sao đâu ạ?

Vô Danh lão nhân nhấm mắt lại, bỗng nhiên nói :

- Ủ, nếu không nói thì cũng đâu có sao đâu.

Thu Tuyền mím môi, bỗng nói lên một cách thẳng thừng :

- Gia gia không nói cho Bác huynh biết, nếu Bác huynh có chuyện gấp muốn gặp gia gia thì phải làm sao chứ? Ông nói đi, ông nói đi.

Vô Danh lão nhân chậm rãi gật đầu nói :

- Ủ, vậy cũng đúng há...

Thu Tuyền vui mừng ném mắt qua Hoàng Bác, như là đã thắng một trận với ai vậy.

Không ngờ sau một hồi lâu suy nghĩ, Vô Danh lão nhân như rúng mắt lên nói với Hoàng Bác :

- Con à, nếu con có chuyện cần gặp ta, thì phải đến trước lầu Hoàng Hạc vẽ lên tám bìa đá “Hoàng Hạc Tiên Tôn” một dấu, trễ lắm là đêm hôn sau ông sẽ đến đó gặp con.

Thu Tuyền nghe vậy, lòng cảm thấy buồn, liền vận mình chu môi lên ném nhìn lão phu tử về không bằng lòng.

Vô Danh lão nhân ra về chẳng thấy gì, cứ nói với Hoàng Bác.

- Con à, nếu không có gì thì con hãy đi đi.

Hoàng Bác kính cẩn vâng lời, đứng lên hành lễ với Thu Tuyền, với ánh mắt lo âu nói :

- Tuyền nhi à, muội cố gắng theo sư tổ học nghệ, chờ huynh tìm được cha rồi chúng ta sẽ gặp lại.

Thu Tuyền thùy mị gật đầu, đôi mắt long lanh đầy nước mắt, gương mặt trông thật tội nghiệp, làm cho Hoàng Bác nảy ý muốn ở lại mà không nỡ xa nàng.

Tuy vậy, Huệ Tâm Thượng Nhân cũng ráng nén chìm nỗi tình cảm, không dám nhìn về nàng nữa, khom mình chào lão phu tử, sau đó mũi chân nhún nhẹ bay lượn lên ngọn cây, hướng về phía núi xa phóng đi mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bách Trượng Tử Cốc

Khi Hoàng Bác đã xuống núi đi chừng hơn một dặm, chợt nhớ lại quên hỏi Vô Danh lão nhân không biết Âu Dương Thừa Kiếm đã đoạt lấy tám kỳ phổ đen “Tiên Cơ Vô Phứ” từ tay Đào trưởng lão của Cái bang hay không nên liền quay trở về trong rừng.

Trong chốc lát, Hoàng Bác đã quay về chỗ cũ, nhưng xung quanh vắng vẻ chẳng còn thấy Vô Danh lão nhân và Thu Tuyền đi về đâu nữa?

Hoàng Bác thoáng nghĩ đang tìm vào sâu trong rừng tìm xem bắt chợt ngược đầu lên nhìn thấy gì đó, liền vận khinh công thi diễn “Phong Quyển Tàn Tuyết” lượn lui hơn hai trượng.

Thì ra dưới gốc cây tùng đối diện đang đứng sừng sững một bóng đen, đó là Vô Song bảo hộ pháp Hắc Đầu Lâu Vưu Tiết.

Lão ta đứng im như ma, với ánh sáng phản chiếu mờ nhạt của ánh trăng chiếu lên râu chuôi đầu đầu lâu mà lão ta đeo trên cổ, thì giống như một con ác quỷ, thật là kinh người.

Lão ta thấy Hoàng Bác đã phát hiện ra mình, liền nổi một tràng cười như đười ươi thật lạnh lùng nói :

- Tiểu tử kia, Thiên Diện lão nhi đi đâu rồi?

Nghe vậy, Hoàng Bác cảm thấy yên lòng vì sư tổ đã đi xa rồi, nên chàng ung dung khẽ cười nói :

- Ông ấy à, thì cứ chờ mãi không thấy hai vị nên đã bỏ đi rồi.

Hắc Đầu Lâu mặt như đóng băng, lạnh lùng nói :

- Mau nói ra lão đã đi đâu, lão phu đây sẽ đặc ân cho ngươi được toàn thân.

Hoàng Bác cười khẩy nói :

- Tôi không biết.

Về mặt Hắc Đầu Lâu liền thoáng hiện đằng đằng sát khí hung ác nói :

- Trước mặt lão phu mà ngươi dám cứng đầu, bộ ngươi không sợ chết à?

Hoàng Bác đã vận lên nội công chuẩn bị nghênh chiến, vừa khẽ nói :

- Ai mà không sợ chết chứ? Nhưng Hắc Đầu Lâu ông có khả năng không chứ?

Hắc Đầu Lâu nghe vậy ngược mặt phát ra một tràng cười hung tợn, vừa từ từ bước đến Hoàng Bác, nhưng vừa đi được hai bước bỗng như nhớ ra điều gì mà đứng lại nói :

- Lão phu hỏi ngươi, lúc này xuất chương đánh lên lão phu là ai?

Hoàng Bác cảm thấy ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Các ngươi đã rượt không kịp à?

Hắc Đầu Lâu cau mày lạnh nhạt nói :

- Rượt không kịp? Hừ, lúc này chắc hẳn đã đến châu Diêm Vương rồi.

Hoàng Bác nói :

- Như vậy, không nhìn thấy người ta à?

Hắc Đầu Lâu nói :

- Hừ, thấy chứ, hẳn ba phần giống người mà bảy phần giống ma, trên mình lại quấn chiếc mền đỏ.

Hoàng Bác cũng sốt, ồ lên :

- Người quấn mền đỏ à? Hẳn ta hiện giờ ở đâu?

Hắc Đầu Lâu hậm hực nói :

- Xa lắm, nhưng hẳn ta cũng khó vượt khỏi Độc Thiết Quầy của ta.

Hoàng Bác nghe vậy trầm nghĩ, bỗng hỏi :

- Như vậy, người khó thoát khỏi chắc là lão đại của ngươi chứ gì?

Hắc Đầu Lâu thoáng biến sắc diện, bước tới quát lên :

- Nói, hân ta là ai?

Hoàng Bác lắc đầu cười khẽ nói :

- Rất tiếc, luôn cả tôi cũng không biết.

Hắc Đầu Lâu trở mắt nhìn Hoàng Bác rất hung dữ, lại bước thêm một bước quát hỏi :

- Ngươi thật không biết?

Hoàng Bác cảnh giác lùi lại hai bước, vung tay nói :

- Nếu tôi đã biết, chắc cũng không cần che giấu ngươi là gì có phải không?

Hắc Đầu Lâu hình như đã nhận ra Hoàng Bác không nói dối, vẻ mặt ôn hòa lại, gật đầu nói :

- Thôi được, chuyện này bỏ qua một bên, đêm nay lão phu thừa lệnh lấy mạng của ngươi, ngươi có trời trăn gì không?

Lão ta nói rất tự nhiên như trò chuyện với ai vậy, xem việc giết người là rất bình thường.

Hoàng Bác cảm thấy hơi hốt hoảng, nhưng nét mặt vẫn bình thản cười khẽ nói :

- Tôi đã biết trước ý đồ của ngươi rồi, nhưng mà ngươi cũng đừng tự tin quá, lỡ không thành thì thiên hạ chê cười ngươi đó.

- Hừ, tiểu tử ngươi cũng muốn đụng với ta à?

- Chuyện đó đâu có gì là lạ?

- Được, xem ngươi chịu đựng được mấy chiêu của lão phu.

- Xin phép.

Trong tiếng trả lời, Hoàng Bác đã thi triển Tuyệt Diệp Hỷ Hoa lượn mình tới trước lão ta, tay phải xuất chiêu “Mai Hoa Trác Phóng” vung lên một luồng bóng hoa mai, hướng về trước ngực lão ta điểm tới.

Hắc Đầu Lâu vẫn đứng yên tại chỗ, vì lão ta muốn xem tên tiểu tử này làm trò gì, tuy rằng đã thấy thân pháp Hoàng Bác quả là kỳ lạ, nhưng lão ta vẫn cười nhạt.

Không ngờ chỉ một chút sơ suất, bỗng lão ta phát hiện trước mặt mình toàn là bóng hoa mai, ảo diệu vô cùng, hư hư thật thật chẳng phân biệt được, liền gật mình vung chiêu chống đỡ.

Tuy rằng lão ta chỉ tùy tiện vung tay chống đỡ, nhưng với nội ngoại công lực đã luyện đến mức cao siêu, nê vẫn phát ra một nguồn kinh lực hùng mạnh vô cùng.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng “xẹt”, hai bóng người tách tra, trên tay Hoàng Bác đã nắm được một tay áo đen của lão, nhưng thân hình đã bị kinh lực của lão chấn lùi bốn năm bước.

Hắc Đầu Lâu cúi xuống nhìn tay áo phải bị tét của mình, gương mặt tức thời trở nên hung tợn, cười khàn nói :

- Hi hi, không ngờ tiểu tử ngươi cũng có chút quý môn đạo, lão phu sợ ý thật.

- Đúng rồi, tôi đã nói trước người đừng quá tự tin mà.

Hắc Đầu Lâu nóng ran cả người, đang muốn xuất chiêu tấn công, bỗng lùi lại hỏi :

- Tiểu tử, chiêu nay gọi là chiêu gì?

Hoàng Bác ngạc nhiên cười nói :

- Mai Hoa Trác Phóng là hoa mai bỗng nở mà.

- Đó là cái gì Trường Bạch Tuyệt Phiêu Phi hôm sáng đó dạy ngươi?

- Không sai, ngươi rất thú vị chứ gì?

- Thú vị? Hừ, linh hoạt thì có, uy lực thì quá tệ.

- Uy lực quá tệ? Ha ha ha, nếu chiêu này do sư phụ tôi xuất chiêu thì Hắc Đầu Lâu ngươi đã tiêu tủng rồi.

- Nói láo, nếu mà sư phụ ngươi đã nghĩ tới, đương nhiên lão phu không sợ ý được, làm sao mà bị chứ?

- Ha ha, nói vậy cũng phải, nhưng ngươi hãy cẩn thận, đừng lại bị lừa nữa nghe.

Hắc Đầu Lâu càng nói càng bị thẳng nhỏ nó chê cười, lão ta giận run cả người hú lên một tiếng, dựng đứng cả tóc gáy, gồng mình mà gân cốt toàn thân kêu lộp cộp, vung hai tay lên như nanh vuốt con ó, từng bước một đến gần Hoàng Bác.

Thấy vẻ hung tợn của lão, Hoàng Bác cảm thấy hơi rợn người, thâm nhũ tiên hạ thủ vi cường, liền vận đầy nội lực, hô lớn một tiếng, tay phải xuất chưởng “Bắc Phong Khởi Động” tấn công về hướng đối phương.

Hắc Đầu Lâu bị bại một chiêu, vốn không dám khinh địch nữa, nhưng thấy Hoàng Bác lần này chỉ vung tay xuất chưởng, bèn nổi lòng khinh rẻ, thâm nhũ: “Tiểu tử này chắc là muốn chết, dám đối chưởng lực với ta, nếu ta không dùng chưởng lực chấn cho ngươi chết thì ta không gọi là Hắc Đầu Lâu nữa”.

Nghĩ vậy, lão ta cười hi một tiếng, tay phải giương thủ, xuất chưởng với kinh lực cuộn cuộn, mãnh liệt phi thường, hướng về Hoàng Bác vút đi.

Hoàng Bác thì đâu dám tiếp đỡ ngay chính diện, không chờ kinh lực mang mùi hôi thúi từ thi của lão vung tới đã dùng chiêu “Tuyết Diệp Hý Hoa” né qua bên trái của lão, tay phải xuất chưởng “Mãnh Long Hấp Thủy” dùng hết sức lực hút về phía sau, tiếp sau đó liền lượn lui về phía trái ba trượng.

Hoàng Bác đã phối hợp sử dụng hai chiêu thức một của Bắc Chưởng và một của Phục Ma Thần Cái xuất chưởng, tránh né, tái xuất chưởng, tái tránh né, như một chuỗi liên hoàn nhanh như tia chớp.

Hắc Đầu Lâu không ngờ thân pháp của Hoàng Bác nhanh chóng đến nỗi này, vừa mới vung ra “Hắc Thi chưởng” kỳ độc, bỗng thấy bóng người trước mắt thoáng lượn bay qua, đồng thời cảm thấy dưới chân bị một kinh lực lôi tới, vì không ngờ được, nên đã bị hút tới một bước.

Dù cho lão ta rất tự cao, cũng không giằng được sừng sốt thốt lên một tiếng, quay mình ném nhìn Hoàng Bác nói :

- Tiểu tử, chiêu này lại là gì đây?

Hoàng Bác đắc ý cười lên nói :

- Đây là chiêu Mãnh Hồ Hấp Thủy của sư phụ trong Diệp Luân thập bát chưởng Nhất Hấp khả tận đến Đông Hải.

Hắc Đầu Lâu mắt tỏa kỳ quang, gương mặt nhăn nhó, cười gằn nói :

- Hừ, lão phu mấy mươi năm không xuất giang hồ, không ngờ trên võ lâm đã nổi lên nhiều cao thủ, hôm nào lão phu phải tìm hai vị sư phụ của ngươi tỉ đấu mới được.

Hoàng Bác cười nói :

- Tốt lắm, nhưng tôi dám nói người chịu đựng không nổi đến một ngàn chiêu.

Hắc Đầu Lâu nóng giận quát to :

- Ngươi dám khinh rẻ lão phu à?

Hoàng Bác vẫn cười nói :

- Đây không phải là vấn đề khinh rẻ, sư phụ tôi từng nói Hắc Bạch song ma các người công lực đã đến mực cao siêu dị thường, nhưng tiếc rằng chiêu thuận thì quá kém, cho nên nhận định ngươi chỉ có thể chống đỡ được chừng một ngàn chiêu thôi.

Hắc Đầu Lâu cười lên một cách bí ẩn nói :

- Nói như vậy, lão phu sẽ chuyển đấu nội công với sư phụ ngươi.

Hoàng Bác cười ha hả nói :

- Cái đó thì phải xem sư phụ tôi có hứng thú hay không đó.

- Hừ, lão phu nhất định phải cho sư phụ ngươi có hứng thú mới được.

- Thật là buồn cười, bây giờ thì ngươi chẳng có hứng thú gì với tôi đó.

- Hi hi, lão phu bây giờ cho ngươi hứng thú đây.

Vừa dứt lời, Hắc Đầu Lâu đã vung song chưởng, phát ra hai luồng kinh phong hướng về Hoàng Bác. Lần này lão ta dồn hết công lực như sóng cuộn cuộn vỗ bờ, nhanh như tia chớp.

Hoàng Bác không dám chống đỡ, liền vận mình diễn chiêu “Phong Quyện Tàn Tuyết” né về bên trái, chỉ nghe hai tiếng “đùng đùng” chỗ đứng lúc này đã bị chưởng lực mãnh liệt phi thường của Hắc Đầu Lâu vỡ trũng hai hố sâu tới ba thước, nhất thời cát bụi tung bay, cả cây cổ thụ cũng rung rinh bởi kinh lực của lão.

Hoàng Bác thẳm kinh hãi, vỗ tay cười nói :

- Ha ha, ngươi coi vậy có hao công phí sức không?

Hắc Đầu Lâu sát khí đằng đằng, quát lên một tiếng, hai xuất chưởng bằng mười thành công lực, liên miên bất tận tấn công về phía Hoàng Bác.

Lão ta đứng là võ lâm ma đầu tiền bối, dày dặn kinh nghiệm, thấy thân pháp của Hoàng Bác quá nhanh chóng, liền thay đổi chiến lược, song chưởng đánh ra liên miên, càng đánh càng nhanh, đã có ý định không cho Hoàng Bác nghỉ ngơi.

Trong chốc lát, với sức công phá của kinh lực lão như trời đất quay cuồng, cây cối đổ ngã, cát bụi bay tung tóe, mù mịt cả khu rừng.

Thân hình Hoàng Bác dưới chưởng lực dũng mãnh của Hắc Đầu Lâu vẫn lượn bay như bướm bướm, nhưng rất khản trương, không dám có tí nào sơ suất.

Hai người ác đấu như nửa khoảng canh giờ, bỗng Hoàng Bác cảm thấy chân khí vận lên không còn thông suốt như ban đầu nữa, biết Hắc Đầu Lâu công lực thâm hậu phi thường, mình không thể nào sống sót nếu không kịp tháo chạy, chắc chắn sẽ phơi thây tại đây. Nên thân hình uốn lượn quay và hướng ra ngoài rừng phóng đi.

- Hừ, tiểu tử ngươi muốn trốn à?

Hoàng Bác vừa phóng ra tới bìa rừng, chợt nghe tiếng gió xé trên đỉnh đầu, ngược mắt nhìn lên, thấy Hắc Đầu Lâu đang bay trên tầm cao và xuất chưởng từ trên tấn công ngay trên đỉnh đầu mình.

Chưởng thế nhanh như tia chớp và hung mãnh như trời rằm, dù cho bộ pháp Tuyết Hoa bộ của Hoàng Bác có kỳ diệu cỡ nào chẳng nữa dùng hết sức mình chỉ né lướt được bảy tám bước và chưởng lực đối phương đã ấn tới.

Trong một tiếng “đùng” Hoàng Bác đã bị kinh lực chưởng phong chấn động tới huyết khí dâng trào, bước chân loạn choạng té nhào ra.

- Hừ, năm nay sau này sẽ là ngày giỗ của ngươi, nộp mạng đây.

Trong tiếng hô, thừa dịp Hoàng Bác chưa đứng vững, Hắc Đầu Lâu lại một chưởng hướng thẳng vào Hoàng Bác đẩy tới.

Hoàng Bác vô cùng kinh hãi, dưới chân mượn thế đánh té ra ngoài sử dụng một chiêu Xuân Phong Túy Tuyết né qua phía phải một trượng, tiếp đó vung hai tay lên diễn chiêu “Tuyết Phiêu Phi” phóng thụt mạng ra ngoài rừng.

Hắc Đầu Lâu không ngờ trong lúc thập tử nhất sinh mà Hoàng Bác có thể né trốn được.

Trong lúc sững sốt thì Hoàng Bác đã phóng xa hơn bốn năm trượng, lão ta đã nóng thốt lên nhiều tiếng chửi rủa, và vung tay rượt theo.

Lúc này đã sắp tàn canh tư, cảnh vật ngoài mười trượng không còn nhìn thấy rõ nữa.

Hoàng Bác trong lúc trốn chạy đã mất cả phương hướng, mà chạy ngược vào trong núi, phi thân khoảng hơn trăm trượng đã cảm giác được Hắc Đầu Lâu đã cận kề sau lưng đuổi đến quay đầu nhìn lại, biết mình đã đến đường cùng.

Hắc Đầu Lâu thoáng thấy Hoàng Bác quay đầu lại, lão ta phát ra nhiều tiếng cười rùng rợn nói :

- Tiểu tử, khinh công ngươi cũng khá đấy, là Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi nổi tiếng khắp giang hồ phải không?

Hoàng Bác chẳng dám trả lời, dùng hết sức mình vào đôi chân để tiếp tục phóng chạy, phía sau thì Hắc Đầu Lâu càng đuổi càng đến gần hơn, khi đến khoảng cách với Hoàng Bác chừng hơn trượng, lão ta đã xuất chưởng hướng về sau lưng Hoàng Bác tấn công tới.

Chưởng chiêu của lão hình như đã dùng hết công lực để lấy mạng Hoàng Bác kinh lực hơn cả ngàn cân, hung mãnh dị thường.

Cảm giác kinh lực phía sau cận kề không còn thời gian để suy nghĩ nữa liền dùng hết sức lượn sang bên phải.

Nhưng Hoàng Bác đã hoàn toàn không ngờ được vừa né được chưởng phong, thì phát hiện mình đang ở giữa không, dưới chân tối mịt, chắc là một cốc chết vô đáy.

Trong cơn hoảng loạn, Hoàng Bác muốn dừng lại cũng không kịp nữa, may nhờ ứng biến mau lẹ, thân hình đang khi rơi xuống liền hút một ngụm chân khí vờn cả tay chân ra sử dụng Tuyết Hoa bộ trên không là “Đạp Không Sải Tuyết” thân hình bỗng lượn bay lên một trượng rưỡi, trở mình hướng về sườn núi phóng lên.

Vì đã thông huyền quanh nên thân hình nhẹ nhàng, Hoàng Bác lại rất thông minh, nên trong lúc lâm nguy bản loạn đã tùy cơ ứng biến, công phu đã có thể liệt vào hàng cao thủ võ lâm.

Trong khi thấy sườn núi đã cận kề, chân sắp chạm đất...

Đứng ở bìa sườn núi, Hắc Đầu Lâu thấy Hoàng Bác liên tục diễn xuất tuyệt chiêu cứu mạng, thậm chí tiểu tử này tuy tuổi còn trẻ mà võ công đã cao thế này, nếu trước mắt không khừ đi thì mười năm sau e rằng sẽ là sát tinh của mình. Trong lòng thoáng nghĩ mà gương mặt lão đã hiện lên nét cười tàn nhẫn, đột ngột xuất chiêu vô ngay vào Hoàng Bác, vừa cười hung ác :

- Tiểu tử, ngươi xuống dưới đi thôi, để lão phu đỡ hao sức.

Hình như lão ta nghĩ ra để Hoàng Bác rơi xuống vực thăm té chết còn hay hơn là do chưởng lực của mình đánh chết, nên lão chỉ phát ra có bốn thành công lực.

Hoàng Bác lúc này chưa thoát hiểm cảnh và vì khoảng cách quá gần, nên muốn tránh né cũng không kịp nữa, đã bị kinh lực đánh trúng, chỉ cảm giác trên mình rung động mạnh, may mà có Tiên Thiên Vô Cực chân khí hộ thân, không bị thương, nhưng thân hình đã rơi xuống vực sâu nhanh như sao xẹt.

Chỉ nghe tiếng gió xé tai, thân hình mỗi lúc một nhanh từ trên sườn núi cao rơi nhanh xuống.

Biết lúc này muốn dùng hết sức trở lên núi đã không còn khả năng, hơn nữa Hắc Đầu Lâu trấn giữa sườn núi, sẽ không tha chết cho mình, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, nên nhắm mắt chờ chết...

Khi thân hình rơi thêm chừng mười bảy trượng, bỗng trí thoáng hiện, thậm chí: Hoàng Bác còn quá nhiều việc phải làm, nếu hôm nay chết dễ dàng như vậy chắc sẽ bị thân thuộc, sư phụ và Thu Tuyên chê trách.

Trong lòng thoáng nghĩ, ý niệm sống nổi lên, liền mở mắt đảo nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn tối như mực, và thân hình đang nhanh chóng rơi xuống.

Liền há miệng hít một ngụm chân khí, cố gắng cho cơ bắp giãn nở, vận công ném nhìn tứ phía.

Quả nhiên hữu hiệu, vì từ khi Nhâm Đốc nhị mạch được đã thông, chân khí trong cơ thể có thể không chết tùy ý, lúc này thư giãn toàn thân, thân hình đã nhẹ như cọng lông, và thể rơi xuống đã chậm lại rất nhiều.

Đồng thời Hoàng Bác cũng đã nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh trong cốc rất là chật hẹp, chủ yếu chỉ chừng năm trượng, nhưng dốc núi xung quanh như ché, ngoại trừ có ít vạt đá lồi ra trên vách núi, thì chẳng có nơi để dừng chân hoặc treo bám.

Hoàng Bác chẳng hề nản lòng, trong cái thể đang rơi xuống mặt đất bỗng vùng chưởng bằng mười hai thành công lực vỗ xuống ngay đáy cốc.

Hai luồng kinh lực từ trong chưởng phát ra, mượn thể vừa khựng lại của thân hình, liền hít một hơi chân khí, hai chân đạp trên không, diễn chiêu “Trèo Không Đạp Tuyết” cho thân hình phóng ngược lên hai ba thước sau đó lượn bay ngay, hướng về vách núi phóng đi.

Hoàng Bác nhờ có khinh công cái thể “Tuyết Phiêu Phi”, mũi chân điểm liên tục vào vách núi, lượn vòng theo vách núi phóng xuống, như ong bướm tìm hoa mật, trông rất đẹp mắt.

Cứ thể phóng lượn vòng xuống đáy cốc khoảng hơn trăm trượng, bỗng mũi chân đạp hồng, và thân hình lại rơi xuống như bay, rất may là lúc này cách mặt đất chỉ chừng tám chín trượng, liền trở thân hình, hai tay vùng ra liên tục, từ từ nhảy xuống đáy cốc.

Sau khi chân chạm đất, định thần lại, Hoàng Bác lau sơ mồ hôi trên trán, đưa mắt nhìn quanh, trong lòng cảm thấy sùng sốt.

Thì ra vách núi trên hẹp dưới rộng, hình như cổ chai, tứ phía đều là đá bén nhọn lòi ra lởm chởm, dù cho khinh công cao cỡ nào đi nữa, muốn phóng mình lên trên núi cũng không thể nào được.

Nhìn quanh dưới đất, xung quang rộng cỡ hai mươi trượng, đất đá lởm chởm, một cảnh tượng hoang dã thê lương.

- Nguy rồi, đây là một tử cốc.

Trong cơn thất vọng, Hoàng Bác tự lẩm bảm một mình, lúc này bỗng nghe tiếng truyền âm nhập mật của Hắc Đầu Lâu từ trên đỉnh núi :

- Tiểu tử, ngươi ở đâu?

Hồi lâu, lại nghe tiếng vang của lão :

- Hi hi, tiểu tử à, ngươi không có chết mà không mở miệng thì ngươi không phải anh hùng.

Hoàng Bác ngược mắt nhìn lên, trời đất mịt mù, chẳng thấy gì cả, nên nhún vai cười khể nói :

- Hừ, ngươi sợ ta té không chết, mới truyền âm thử ta, cho ngươi cứ gọi.

Vừa tự dứt lời, đột ngột nghe tiếng ùng ùng trên đầu, một phiến đá nặng cỡ ngàn cân từ trên cao rơi xuống trúng chỗ cách mình không xa, đất đá tung toé, bụi bay đầy trời.

Trong tiếng rung động âm ỉ, Hoàng Bác hốt hoảng phải lẩn tránh dưới vành đá lõm vào. Lại nhiều đợt đá rơi xuống, tiếng đùng đùng làm rung chuyển cả một bầu trời.

Hoàng Bác thầm nhủ: “Cứ thấy đi, chờ khi nguoi lấp đầy thì ta dễ bề lên thôi”.

Lại thêm vài phiến đá lớn rơi xuống...

Sau đó, không gian trở về sự tịch mịch của nó.

Chờ hồi lâu không thấy còn đá rơi xuống nữa, biết Hắc Đầu Lâu đã rời khỏi, Hoàng Bác mới thở phào nhẹ nhõm, tinh thần bớt căng thẳng, thì mình mới cảm thấy thấm mệt, nên Hoàng Bác ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận khí theo Tiên Thiên Vô Cực tâm pháp phục hồi sức khỏe.

Khí vận chu thiên, Thần Qui Tử Phủ, Linh Đài minh tịch, Hoàng Bác đã đi vào tử không cảnh giới.

Đến khi mở mắt ra, thì trời đã sáng lên. Hoàng Bác bật dậy nhìn quanh tứ phía, không sai bốn bên vách núi, bên nhọn thẳng đứng, bằng phẳng như kiếng soi, cao hơn trăm trượng, xác thực không cách nào có thể leo lên được, với từ cốc này, đừng nói cỡ mình lên không nổi, dù cho là Lung Tuyết đạo nhân sư phụ e rằng cũng khó mà lên được.

May mà mình không bị té chết, nhưng ra không được từ cốc này chỉ còn đối chết thôi.

Không biết hai vị sư phụ, Lung Tuyết đạo nhân và Phục Ma Thần Cái có đến tìm mình không nhỉ? Nhưng làm sao sư phụ biết mình đã bị rơi xuống từ cốc này chứ?

Thôi mọi hy vọng đã tắt lịm rồi...

Hoàng Bác ôm mặt, lòng đau như cắt công thể tả xiết...

Cha, Mẹ, Thu Tuyền, sư phụ, từng bóng hình một hiện lên tâm trí...

Tội nghiệp cho mẹ, mười mấy năm trước cha bỏ nhà đi, mẹ đã phải gánh chịu cuộc sống khắc khoải chờ mong, duy chỉ có mình an ủi mẹ, nhưng bây giờ thì cũng rời xa và sẽ mãi mãi...

Việc cha mất tích đã tìm được manh mối, chỉ cần mình luyện được bốn chiêu Du Long kiếm pháp, rồi lên vào Vô Song bảo xuống Cốc vô đáy tìm cứu cha, nhưng hiện tại mình bị rơi vào vực thẳm này thì đã thập tử nhất sinh, không còn hy vọng gì...

Thu Tuyền, nàng...

Hoàng Bác không dám tiếp tục cho chạy theo dòng suy nghĩ nữa, vì chàng cảm thấy mình cứ đi nghĩ đến cô cháu gái của kẻ thù là một điều không thể dung tha cho bản thân mình được.

Hoàng Bác ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn từ dưới lên trên núi, lòng thầm suy tính...

Nếu mình dùng mười ngón tay vận dụng nội gia chân lực, cố ghim vào vách núi trèo lên từng bước thì leo khoảng được bao cao?

Ba mươi trượng?

Ồ không, chắc mình có thể trèo cao hơn.

Bốn mươi trượng?

Không mình phải ráng hết sức mình chứ.

Như vậy chắc chừng năm mươi trượng là hết mức, đến chừng đó chắc mình không còn sức lực hai tay chắc cũng phải tan xương nát thịt, chẳng những không thể trèo lên tiếp, mà muốn xuống trở lại cũng sẽ lực bất tòng tâm, cuối cùng thì mình chắc chắn té xuống thành một đồng thịt vụn.

Hoàng Bác cảm thấy rung rợn, bản thân đảo bước trong cốc, bỗng thấy ngoài vài chục bước có ao son tuyền trong suốt chu vi rộng chừng một trượng, phản chiếu cảnh vật xung quanh, cũng thể hiện nét đẹp hoang dã tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hữu Long Đãi Thời

Hoàng Bác đến gần ao định rửa mặt, bỗng phát hiện qua ánh sáng phản chiếu của ao nước, hình như trên vách núi trong phiến đá lõm chỏm có hiện hàng chữ thì phải.

Ngước mắt nhìn lên, không sai phía đối diện mình có phiến đá to như bình phong có khắc bốn chữ to, có hai cạnh ghi là: Hữu Long Đãi Thời (có lòng chờ đợi)

Chữ viết long phi phượng vũ, nét viết tràn đầy khí thế hùng vĩ, nhưng đã mờ hồ chắc bởi niên đại quá lâu.

Trong lòng sùng sốt, Hoàng Bác thầm nhủ: “Hữu Long Đãi Thời, chẳng lẽ dưới sơn tuyến này có ẩn náu một con rồng? Chờ thời xuất thế? Không đúng, rồng là vật thần, phẩm nhân làm sao mà thấy chó? Qua phiến đá có chữ, đã chứng tỏ có người xuống đây, vậy họ lên núi bằng cách nào?”

Suy nghĩ hồi lâu bỗng thấy nực cười, người ta chỉ cần có sợi dây thừng dài thì có thể lên xuống dễ dàng thôi mà.

Như vậy, chắc họ khắc bốn chữ tại đây là ý gì? Nhìn kỹ phiến đá, phát hiện phía sau hình như có khe hở và có động huyệt, nhất thời cảm thấy hiếu kỳ, đi đến dùng tay hết sức lôi tảng đá ra ngoài.

Vừa mới kéo ra một khe hở hơi lớn, chợt nghe tiếng “xẹt” có hai bóng xám trắng từ bụi cỏ đại dưới hốc đá bay qua. Vì bất ngờ, Hoàng Bác liền hoảng vía nhảy qua một bên, khi nhìn kỹ lại thì cảm thấy nực cười.

Thì ra là hai con thỏ hoang xám trắng, đã chui vào bụi cỏ bên kia, sau đó lại lú đầu vương hai tai bụi về phía mình, chắc từ trước giờ con vật này chưa thấy nhân loại nên chẳng tò về sợ hãi gì.

Hoàng Bác tức mình, chỉ về phía hai con thỏ quát lên :

- Nhìn cái gì, chờ ta đói bụng, chắc sẽ bắt hai ngươi làm thịt thôi.

Hai con thỏ nghe tiếng quát liền chu sâu vào trong đám cỏ mất hút.

Hoàng Bác cười lên, lại đến trước phiến đá dùng hết sức mình kéo ra.

Quả nhiên phía sau phiến đá là một hốc đá rộng cỡ ba bốn thước, hướng thẳng vào trong núi, lối đi như do bàn tay con người làm ra vậy.

Ngoài thì căng đầy màn nhện, hiển nhiên trong huyệt không có thú độc khác ẩn thân.

Hoàng Bác quyết định chui vào trong động, nên tìm một cây không quét sạch màn nhện cẩn thận chui vào. Đi khoảng vài bước bỗng thấy trước mặt có một tảng đá nhỏ dựng ngay giữa động có ghi dòng chữ “Gặp hiểm đừng oán”.

Hoàng Bác cảnh giác dừng bước suy nghĩ, đoạn vẫn đi tới sờ nhẹ vào tảng đá cười nói :

- Cảm ơn sự khuyên bảo, tôi sẽ cẩn thận hơn.

Vòng qua tảng đá vài chục bước, đường hầm bỗng quẹo về phía trái, ngoài ba trượng tối đen như mực, chẳng thấy gì cả.

Rất may là đêm qua đến gặp Vô Danh lão nhân trên mình có mang lửa đi đêm, liền đốt lên cây khô cháy sáng như đuốc cầm về tay trái, tay phải vận công thủ thế tiến từng bước thận trọng đi vào phía trong.

Động huyệt càng vào sâu càng rộng ra, đã có thể đi thẳng đứng được, duy thỉnh thoảng từ trên đỉnh đầu có hơi nước rất lạnh nhiều xuống, không khí ẩm ướt và hơi lạnh, đi khoảng vài mươi bước nữa, bỗng thấy giữa đường lại có một tảng đá dựng ngay giữa, khắc chữ “Họa phương vô thường, tùy duyên định đoạt”.

Thấy vậy Hoàng Bác thấy càng cẩn thận hơn vững bước đi từng bước một, khoảng vài chục bước nữa, trước mắt hiện ra một căn phòng đá.

Khi vron cao đuốc lửa nhìn kỹ, Hoàng Bác hốt hoảng, trước mắt một bộ hài cốt đầu hồ lâu hơi cúi xuống, đáng ngồi xếp bằng như đang luyện công.

Khi xem xét kỹ thấy hài cốt đó dựa lưng vào vách đá, trước mặt có một hộp sắt rỉ sét hình chữ nhật, hình như đó là một chiếc hộp dài đựng kiếm thì phải.

Nhìn thấy hộp kiếm, bỗng Hoàng Bác nhớ lại bốn chữ viết ghi trên phiến đá ngoài sơn động “Hữu Long Đãi Thời” chẳng lẽ chỉ một cây bảo kiếm hay sao.

Trong bụng nghĩ thầm, liền đưa tay định sờ lên hộp kiếm, bỗng thấy sau lưng hài cốt như có dấu vết bằng chữ, liền rút tay bước lên nhìn kỹ.

Quả nhiên, trên vách đá có hai hàng chữ đứng được khắc bằng kiếm: “Cung kính quay lại, rồi hãy nhận kiếm” chữ khắc sắc nét hùng tráng, làm cho người ta khi nhìn thấy nét chữ bỗng nảy sinh tâm trạng kính cẩn đối với người viết khắc, tại sao lại bắt buộc quỳ lại không thể lấy kiếm được sao?

Thôi đành làm theo lời dặn, dù gì người ta cũng là bậc lão tiền bối, thật xứng đáng để mình kính lạy. Nhưng khi quỳ xuống cúi lạy xong chưa kịp đứng lên thì bỗng nghe tiếng động từ trên đỉnh đầu, hai tay Hoàng Bắc liền chồm đất tháo lui, chưa kịp hoàn hồn chỉ nghe tiếng đùng từ trên thạch động một cánh cửa đá dài hơn một trượng rộng cỡ sáu thước rơi xuống và đè lên hộp kiếm.

Định thần lại chỉ thấy trên cánh cửa đá hiện lên nhiều hàng chữ.

Bước tới đọc, thấy đề là :

- Tồi Thụ Kiếm Tiên thời Nam Tống, có dịp ngang qua nơi đây, thấy dưới cốc thoáng hiện hoàng quang, tìm đường xuống mới biết dưới đáy ao hồ có viên sắt thép ngàn năm, đây là báu vật làm kiếm thượng thượng, với thuật thụ kiếm, đã phải chầy qua cửu cửu bát thập nhất ngày đêm tôi luyện mới thành, đặt tên Huỳnh Long, lưu cho hữu duyên. Nhưng e người lấy kiếm hung ác nên lập văn bảo bối thọ rồi nhận kiếm trên đỉnh cửa đá này, bằng không sở trủng kiếm hộp sẽ trúng độc mà tử.

Đọc đến đoạn cuối, Hoàng Bắc cảm thấy rùng mình, thầm nhủ: “Lúc này mình không kịp phát hiện chữ khắc trên vách thì chắc mình bị trúng độc mà chết? Thụ Kiếm Tiên là người thời Nam Tống, cách đây hơn ba trăm năm rồi, thôi để mình lấy kiếm xuống xem..”

Trên đỉnh thạch động cách mặt đất chừng hai trượng, bằng cứ nhảy chồm đất nhẹ nhàng, với cây đuốc trên tay, Hoàng Bắc đã lấy được bảo kiếm với hộp đựng kiếm rất nhiều hoa văn cổ, tay trái cầm kiếm ấn nhẹ vào trên hộp kiếm, tay phải đã nhẹ rút kiếm ra, với tiếng vang giòn nhẹ như rỗng ngăm, cả thạch động liền sáng chói lên, bởi hào quang phát ra từ thân kiếm.

Chỉ thấy kiếm dài cỡ ba thước, hiện lên vàng ánh vàng nhạt, khi rung nhẹ chói lọi cả con mắt, hai bên thân kiếm đều khắc một con rồng rất sống động, thật là một kiệt tác.

Hoàng Bắc tắt cây đuốc bằng cành khô, khắp thạch động vẫn sáng ngời, bỗng nhớ khi xưa người ta nói bảo kiếm thời tóc cũng đứt, liền bứt cọng tóc định để trên lưỡi kiếm thử hơi xem thế nào, nhưng khi sợi tóc vừa chạm thân kiếm thì đã đứt lìa thanh hai chẳng cần thử hơi trợ lực gì cả.

Hoàng Bắc phấn chấn vô cùng, liền cúi lạy Thụ Kiếm Tiên và trở lui ra ngoài thạch động, tìm tảng đá hơi bằng và ngồi xuống, lấy quyển sách chép tay của Vô Danh lão nhân ra nghiên cứu luyện tập bốn chiêu Du Long kiếm pháp.

Khi Hoàng Bắc còn ở núi Trường Bạch, trong thời gian hai năm luyện được võ học tinh hoa của Trường Bạch Tuyệt Phiêu Phi, chỉ cảm thấy say mê với sự biến hóa vô thường xuất quỷ nhập thần của kiếm pháp này.

Trong ngày này, Hoàng Bắc khi thì chăm chú vào kiếm phổ, khi lại xuất chiêu luyện tập, rồi lại nhắm mắt suy nghĩ và luyện tập không ngừng...

Cho đến khi trời tối mịt, bỗng Hoàng Bắc kêu lên một tiếng và nhảy bật lên, Hoàng Bắc kiếm vung lượn một vòng trên không, thuận thế đảo xuống liền hướng lên về phía trước, và đồng thời Vô Cực chân khí đã truyền qua thân kiếm, theo kiếm pháp từ thân kiếm phát ra khi chém ngang.

Chỉ nghe tiếng xẹt và thấy trên vách núi ngoài bốn trượng theo hướng xuất kiếm có dấu rạn nứt sâu ba tấc, và bụi đá xệt xoạt rơi xuống.

- Ôi, Du Long Hiện Hình, tôi đã học được rồi, đã học được rồi...

Hoàng Bắc mừng vui nhảy thốt lên và sau đó lại ngồi xuống tiếp tục nghiên cứu kiếm phổ.

Thời gian trôi nhanh, nay đã qua ngày thứ sáu, Hoàng Bắc chẳng những đã luyện thành công bốn chiêu Du Long kiếm pháp là “Du Long Hiện Hình”, “Du Long Vũ Chảo”, “Du Long Thố Châu”, và “Du Long Nhập Thủy”, thậm chí đã đọc được “Dịch Dung Bí Pháp” và thuộc lòng trận đồ Trung Ngoại hai viện của Vô Song bảo.

Nhưng duy chỉ có một điều là Hoàng Bắc chưa có cách rời khỏi từ cốc này.

Đến sáng ngày thứ bảy, sau khi ăn hết trái cây hoang dã chẳng biết tên gọi và một con thỏ, duy chỉ còn con còn lại hiện đầu đó mà trong bụng đang đói, nên sử dụng tuyệt kỹ của Hắc Bạch Thánh Thủ Đỗ Hy Bạch là “Hỗ Điện Cửu Tiềm Liên Hoàn Đả” để giết con thỏ còn lại để lấy sự sống, nhưng bỗng cảm thấy chán nản vô cùng, vì chẳng bao lâu nữa, mình cũng sẽ bị chết đói bởi chẳng còn gì để lót dạ.

Ngẫu nhiên ngược mắt nhìn lên bầu trời, bỗng thấy trên vách núi với độ cao chừng sáu bảy mươi trượng có một vật đen đang bám vách xuống dưới cốc.

Vật ấy bám bò theo vách núi xuống từ từ, năm mươi trượng, rồi bốn mươi trượng.

Cái gì đây?

Rồi ba mươi trượng, hai mươi trượng... mặt đất đã gần kề.

Hoàng Bắc vừa sửng sốt, vừa vui mừng, liền nép sau lưng một tảng đá, trong bụng phấn chấn vung nghĩ là ai? Vô Danh lão nhân? Sư phụ? hoặc giả là người của Vô Song bảo?

Hừ, dù cho người là Hắc Đầu Lâu hay Bạch Mục Ma, hôm nay tôi cũng phải mượn dây thừng của người lên núi mới được...

Sợi dây thừng ấy xuống mặt đất chừng năm sáu trượng rồi ngừng lại, sau đó thấy trên núi có một người với thân hình nhỏ nhắn ôm dây thừng nhanh chóng tuột xuống.

Trong nháy mắt, người ấy đã xuống đến tận cùng của sợi dây thừng và nhảy xuống mặt đất, khi Hoàng Bác nhìn kỹ, cảm thấy bất ngờ và lấy làm lạ?

Thì ra người này chẳng ai khác là cô con gái của Thần Thâu Vô Ảnh Khuru Duật Phu là Khuru Tiểu Bình, người đã có cảm tình với Vô Song bảo thiếu chủ Âu Dương Thừa Kiếm. Nàng hôm nay đã cải vận nữ trang, trên mình vận một áo chèn màu hồng viền vàng, chân mang ủng màu đỏ, trên lưng nàng mang bảo kiếm chuôi đỏ... Thất Hồng kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm, nàng ăn vận hết như nữ hiệp, càng cảm thấy đáng người yêu điệu, trông thật dễ thương.

Nàng nhảy xuống đất, nhưng vẻ mặt đẹp như tiên nữ của nàng lại tỏ vẻ bàng hoàng khẩn trương, đôi mắt đen sáng long lanh của nàng ném nhìn xung quanh, hình như đang tìm gì?

Hoàng Bác nhớ lại hôm ấy nàng đã thân mật kề bên Âu Dương Thừa Kiếm, trong lòng bỗng phát ghen lên được, thầm nghĩ: “Hừ, cô đến đây làm gì cơ chứ? Hay là Âu Dương Thừa Kiếm phái cô đến để coi tôi có chết hay chưa? Thật là đàn bà ác độc”.

Trong lòng càng nghĩ càng giận, bỗng thấy nàng phi thân lượn về bên trái ngoài bìa cốc, cúi đầu nhìn đốm máu dưới đất đã bị phơi khô, chợt nàng ngồi xuống òa khóc sụt sùi.

Hoàng Bác thấy vậy càng không hiểu nổi? Thầm nghĩ đó chỉ là máu của con thỏ mà mình đã làm thịt ăn thôi, tại sao nàng lại khóc thế này? Hay là nàng hiểu lầm ấy là vết máu của mình khi bị té chết? Ừ nếu đúng vậy thì lạ thật...

Khi nàng đã khóc hồi lâu, bỗng thấy nét mặt ủ rũ buồn đau của nàng ngược lên lắm bầm nói :

- Trời ơi, sao lại chết chứ? Luôn cả xác cũng không thấy? Hay là đã bị thú rừng ăn thịt rồi, tôi phải đi trả thù cho anh ấy mới được...

Nghe vậy, Hoàng Bác biết nàng đích thực đang nói về mình, trong lòng bỗng xúc động nhưng thấy lời nói của nàng với nét mặt quá trẻ con, chịu không nổi liền cười ha hả nhảy ra nói :

- Khuru cô nương, nơi này đâu có thú rừng gì?

Khuru Tiểu Bình kêu ối lên một tiếng quay người lại thấy đúng là Hoàng Bác, nàng vừa giận vừa mừng, chạy đến trước mặt Hoàng Bác bỗng vung tay một chưởng.

Chỉ nghe tiếng “bốp” má trái của chàng bị nàng vỗ ngay một chưởng. Hoàng Bác không ngờ nàng lại có cử chỉ này, chàng nổi nóng lên một hồi lại cho nàng một bạt tay, nhưng bỗng nhớ lại làm vậy không được, liền rút tay và sờ lên má mình tỏ vẻ nghi vấn hỏi :

- Khuru cô nương, cô làm vậy là ý gì chứ?

Khuru Tiểu Bình hai tay chống nạnh, càng vương cao bộ ngực kiêu hãnh của nàng gương mặt đầy vẻ tức giận nói :

- Còn hỏi là ý gì nữa? Huynh thấy tôi xuống núi tại sao không nhanh chóng ra chứ? Làm cho người ta thật xấu hổ?

Hoàng Bác nghĩ lại cũng đúng, chỉ còn biết gãi đầu đáp :

- Xin lỗi, vì tôi chưa rõ lại ý đó, nên chưa dám mạo hiểm bước ra thôi.

Khuru Tiểu Bình nhìn thấy vẻ mặt như khờ khạo của Hoàng Bác, nàng đã hết giận bật cười lên nói :

- Làm gì mà không hiểu, chẳng lẽ tôi xuống đây để chơi à?

Hoàng Bác càng gãi đầu liên tục lắm bầm nói :

- Hôm đó tôi thấy cô đối với Âu Dương Thừa Kiếm rất tốt, nên... nên...

Khuru Tiểu Bình dậm chân hỏi :

- Đồ ngốc, hôm đó không phải muội đã nói cho huynh sao?

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Hôm đó muội đã nói gì với tôi? Minh đâu có nói câu nào?

Khuru Tiểu Bình lại dậm chân nói lớn :

- Thật là đồ ngốc, muội đã có nháy mắt với huynh, bộ không thấy hả?

Hoàng Bác càng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Bằng mắt à? Nháy mắt nói với tôi cái gì?

Khuru Tiểu Bình bỗng nở nụ cười tuyệt đẹp nói :

- Muội nói với huynh là đi trộm cây Thất Hồng kiếm của hần mà.

Nàng hớn hở nhìn Hoàng Bác rồi nở nụ cười xinh tươi, đến gần một tảng đá ngồi xuống, rồi nhường một chỗ cho chàng.

Qua ánh mắt của nàng, chàng đến gần và ngồi cạnh nàng, một mùi hương làm cho bao chàng trai si mê của thiếu nữ xông vào mũi chàng, bỗng gương mặt chàng đỏ ửng lên và nhìn nàng say đắm với nét đẹp tuyệt vời của nàng.

Rất tự nhiên, Hoàng Bác lại nghĩ đến Thuỵ Quang Thuỵ Tuyền và cũng rất tự nhiên, chàng đem Thuỵ Tuyền với Khuru Tiểu Bình trước mắt để so sánh, chàng cảm thấy hai nét đều như tiên nữ, về Thuỵ Tuyền thì nhu mị trầm tĩnh, bên cạnh nàng sẽ làm cho người ta cảm thấy hiền hòa dễ chịu mà không nghĩ ngợi gì về hơn thua với bất kỳ ai cả. Còn Khuru Tiểu Bình thì như con chim yến hoạt bát, bên cạnh nàng sẽ làm cho người ta vui vẻ hẳn lên mà quên cả chuyện buồn bã. Thật là mỗi người có đẹp riêng của họ, khó phân biệt ai sẽ hơn ai.

Khuru Tiểu Bình thấy Hoàng Bác cứ chăm chăm nhìn thẳng về mình, nàng cảm thấy hơi mắc cỡ, dùng tay đẩy chàng một cái cười nói :

- Làm gì mà cứ nhìn muội hoài vậy, hay là còn giận muội hả?

Hoàng Bác xấu hổ đỏ cả mặt lên, và chàng chẳng nói được một lời nào.

Khuru Tiểu Bình lại bĩu môi cười nói :

- Thật ra huynh nhìn muội vậy cũng được, không như tên Âu Dương Thừa Kiếm trong lòng thích người ta nhưng bề ngoài thì làm ra vẻ đạo đức giả, thật là đáng ghét.

Hoàng Bác cảm thấy e thẹn, nhưng Khuru Tiểu Bình lại tỏ vẻ rất quan tâm lo lắng cho chàng, nàng khẽ nói :

- Lúc này muội bạt tai huynh bây giờ còn đau không?

Hoàng Bác lắc đầu cười nói :

- Không đau, nhưng hơi rát, như là uống rượu say đó.

Khuru Tiểu Bình ngại ngùng nói :

- Nếu huynh còn giận muội, thì huynh cứ đánh lại muội một bạt tai hả dạ đi, được không?

Hoàng Bác bật cười nói :

- Bạt tai muội? Sao lại vậy chứ?

Khuru Tiểu Bình chau mày nói :

- Cũng là tại muội, muội giận lên là hay làm bừa.

Hoàng Bác cười vui nói :

- Đánh vậy cũng đáng, huynh bị trả báo mà.

Khuru Tiểu Bình không hiểu :

- Trả báo?

- Ủ, đúng hồi nãy trong lòng huynh có mắng muội một câu.

- Mắng muội thế nào?

- Huynh đã mắng muội là người độc ác.

- Hừ, muội độc ác chỗ nào? Huynh nói đi?

- Xin lỗi, huynh đã nói, đó là chuyện hiểu lầm mà...

- Hừ, thật ra thì đàn ông các người mới là ác đó.

- Ủa, là thế nào?

- Thế nào à? Hôm trước tại ngoại Lạc Dương thành, muội tưởng rằng huynh sẽ chờ muội, nào ngờ khi muội tới thì huynh đã đi mất rồi.
- Ô, lúc đó vì huynh nghe muội nói Vô Song bảo lập Chiêu Anh đài, nên gấp đi xem thử và... và phải rồi, tại sao muội lại biết huynh bị té dưới cốc chết này?
- Đó là muội nghe Hắc Đầu Lâu nói với Âu Dương Thừa Kiếm, hắn nói đã một chương chán huynh xuống cốc chết này, lại dùng nhiều tảng đá ném xuống, lúc đó muội nóng ruột gần chết.

Bổng Hoàng Bác nhớ đêm ấy trong rừng việc Bạch Mục Ma bị người quái nhân quần mền đỏ dùng kế diệu hồ ly son liền hỏi :

- Lúc muội rời nơi Âu Dương Thừa Kiếm, tên Bạch Mục Ma kia có ở bên cạnh hắn ta không?
- Có, lão ta bị người ta khứa trúng lỗ mũi một cái sưng chù vù lên trông rất mắc cười.
- Do ai khứa vậy?
- Nghe đâu là một quái nhân quần mền đỏ.
- Vậy lão ta có nói người quái nhân đó là ai không?
- Có.

Hoàng Bác cả mừng nhảy đồng lên cười nói :

- Vậy nói cho huynh biết quái nhân đó là ai đi?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Dưới Cốc Trao Tình

Khuru Tiểu Bình thấy Hoàng Bác vừa nghe nói tới quái nhân quần mền đỏ thì mừng nhảy thót lên, nằng tở về ngạc nhiên :

- Sao vậy? Bộ huynh có quen người đó ư?
- Không huynh chỉ muốn biết ông ta là ai thôi, muội nói đi.

Khuru Tiểu Bình lắc đầu vờ về không hiểu :

- Muội cũng không biết người ta là ai, chỉ nghe Bạch Mục Ma nói người đó là người cầm.
- Cầm ư?
- Ủ, nghe Bạch Mục Ma nói lão ta quyết chiến với quái nhân quần mền đỏ từ đầu đến cuối mà chẳng nghe người ta thốt lên một tiếng nào, cho nên đoán rằng quái nhân kia bị cầm thôi.
- Ô, chưa chắc đúng đâu...
- Huynh cũng đã gặp qua quái nhân quần mền đỏ hả?
- Đã gặp qua, nhưng không biết người ấy là ai.
- Như vậy thôi đừng nói nữa, muội hỏi huynh tại sao từ trên cao té xuống mà huynh không có bị thương vậy?
- Ủa, muội muốn huynh bị thương à?
- Nói bậy, muội chỉ cảm thấy lạ thôi.
- Đừng nói lạ, vì huynh là đệ tử của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi cơ mà.
- Vậy đồng máu khô kia là của ai?

- Ô là máu của con thỏ, huynh đói gần chết nên bắt con thỏ để ăn thịt sống qua ngày thôi.

- Cốc chết mà có thỏ à?

- Có hai con, một con trống và một con mái.

- Huynh ăn con nào?

- Con đực.

- Huynh ăn con cái ngon hơn, vì thịt của nó mềm hơn.

- Vậy sao? Huynh đâu có hiểu, tùy tay bắt được là ăn thôi.

Khuru Tiểu Bình cười hi hỏ một hồi, bỗng phát hiện chỗ thắt lưng Hoàng Bác có treo một cây kiếm cổ, nên ngạc nhiên hỏi :

- Ủa huynh cũng sử dụng kiếm? Hôm đó như không thấy huynh mang mà?

Hoàng Bác liền tháo cây kiếm ra đưa cho nàng xem cười nói :

- Đây là huynh lấy từ trong cốc ra, muội xem đi.

Khuru Tiểu Bình nhận kiếm tùy tay rút ra, bỗng bị ánh kiếm lấp lánh lừa cả con mắt, nàng hớn hờ nói :

- Bào kiếm đó, so với Thất Hồng kiếm còn tốt hơn nữa à, là kèn kiếm gì?

Hoàng Bác liền kể cho nàng nghe những gì xảy ra dưới cốc, đoạn nàng mừng rỡ nói :

- Tốt quá, hôm nào muội phải nói cho cha biết mới được.

- Nói cho cha biết? Để trộm của huynh à?

- Nói vậy, muội nói với cha một tiếng trước, bằng không, cha thấy được chắc chắn là muốn trộm của huynh.

Nàng gọi trả lại Hoàng Long kiếm cho Hoàng Bác, sau đó rút cây Thất Hồng kiếm ra đưa cho chàng xem :

- Huynh coi coi, nhưng đừng dùng tay sờ nó, nghe nói là rất độc đó.

Hoàng Bác nhìn ánh kiếm tỏa lấp lánh của Thất Hồng kiếm, nhưng không nhận lấy chỉ nhìn nàng cười.

Khuru Tiểu Bình bị chàng chiêm cười, nàng nũng nịu nói :

- Sao vậy chứ?

Hoàng Bác khẽ cười nói :

- Nàng vốn là giai nhân, tại sao lại trộm chứ?

Khuru Tiểu Bình đỏ ửng cả mặt, thấy Thất Hồng kiếm xuống đất, bĩu môi nói :

- Hừ, hừ ta dùng độc kiếm này hại người, mới lấy nó đi chứ đâu phải trộm? Và thực tế là do huynh bảo muội lấy cơ mà?

Hoàng Bác thấy nàng nói trước sau đều mâu thuẫn, nhin không nổi cười ha hả lên, còn Khuru Tiểu Bình vẫn trố đôi mắt long lanh của nàng lên, nũng nịu hỏi chàng :

- Huynh cười cái gì chứ? Có gì đâu mà cứ cười hoài.

Hoàng Bác vẫn cười nói :

- Muội nói không trộm, rồi cuộc cũng trộm thôi.

Khuru Tiểu Bình hiểu ra bị chàng trên chọc, nàng vùng quyền muốn đâm chàng, chàng chỉ có nước chạy trốn, chàng la lên :

- Thôi, muội đừng giận mà.

Khuru Tiểu Bình hờn giận lên nói :

- Thì ra huynh cũng không đàng hoàng, chuyên môn ăn hiếp người ta.

Hoàng Bác đứng nhìn nàng như trời trồng bởi nét giận đẹp tuyệt vời của nàng.

Khuru Tiểu Bình thấy chàng cứ chăm chăm nhìn mình tưởng chàng nóng giận liền hỏi :

- Ê, huynh giận muội hả?

Hoàng Bác lắc đầu nói :

- Ồ không, huynh đang nghĩ...

- Nghĩ gì?

- Huynh nghĩ Thất Hồng kiếm là biểu tượng uy tín của Vô Song bảo, muội làm vậy khi họ biết được chắc sẽ nguy hiểm đến cha muội thôi.

- Không đâu, muội đâu có nói mình là con gái của Thần Châu Vô Ảnh đâu.

- Ủ...

- Muội đã bịa ra một tên giả nói với hấn ta, huynh biết muội bịa ra tên gì chứ?

- Cái đó làm sao huynh biết được?

- Đỗ Kiếm Nhân.

- Đỗ Kiếm Nhân à?

- Tức là người trộm kiếm đó, chỉ cười vì hấn cứ tưởng rằng muội thích hấn.

Hoàng Bác nghĩ rằng về võ công, kinh nghiệm, trí thông minh của Âu Dương Thừa Kiếm đều không kém so với mình, nhưng kết quả lại bị một cô gái lừa bịp, nhện không được chàng há miệng cười ha hả lên.

Sau đó chàng lượm cây Thất Hồng kiếm lên, đưa trả cho nàng nói :

- Bây giờ muội cất cây kiếm này lên, chờ khi Hoàng Sơn võ hội trả lại cho hấn ta.

Khuru Tiểu Bình nhận lấy tra vào bao kiếm, vừa ngạc nhiên hỏi :

- Trả lại hấn à? Tại sao phải trả lại hấn ta vào ngày Hoàng Sơn võ hội chứ?

Với giọng nói thật hào hùng, Hoàng Bác nói :

- Không sai, hôm đó huynh sẽ quyết đấu với hấn bằng Hoàng Long kiếm, nếu hấn chỉ dùng kiếm thường, mà thắng hấn thì đâu có danh dự gì, hơn nữa...

- Hơn nữa thế nào?

- Hơn nữa Thất Hồng kiếm là vật nổi tiếng của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Thừa, cho nên huynh muốn bẻ gãy cây kiếm độc này trước thiên hạ anh hùng tại Hoàng Sơn võ hội.

Khuru Tiểu Bình hiểu ý cười nói :

- Muội biết ý huynh, khi Thất Hồng kiếm bị gãy, cũng là ngày hủy diệt của Vô Song bảo có phải không?

Hoàng Bác gật đầu, bỗng Khuru Tiểu Bình lại nói :

- Nhưng hai vị sư phụ của huynh đều không sở trường về kiếm thuật, làm sao huynh dùng kiếm để đấu với Âu Dương Trường chứ?

Hoàng Bác cười, không trả lời, cúi xuống lượm một viên đá lớn bằng cái ly đưa cho nàng nói :

- Đây muội thử thấy viên đá này lên không trung xem.

Khuru Tiểu Bình cầm viên đá, thấy lên cao với nét mặt đầy nghi ngờ.

Viên đá bay lên cao khoảng năm trượng, Hoàng Bác liền rút Hoàng Long kiếm ra vung một vòng trên không, diễn chiêu thứ nhất của Du Long kiếm pháp là Du Long Hiện Hình hướng ngay viên đá chém đi.

Chỉ nghe tiếng xẹt rất nhỏ, viên đá trên không bỗng đã bị chém thành hai rơi xuống.

Vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, Khuru Tiểu Bình vỗ tay nói :

- Thật lợi hại, muội đoán đây là Du Long kiếm pháp.

Hoàng Bác tra kiếm vào bao, ngạc nhiên hỏi :

- Sao muội biết?

Khuru Tiểu Bình nói :

- Cách đây sáu hôm Âu Dương Thừa Kiếm có diễn chiêu này cho muội xem tại Vũ Khang, nhưng động tác của hắn không linh hoạt và nhanh nhẹn bằng huynh thôi.

Hoàng Bác mừng rỡ hỏi :

- Muội xem huynh có thể thắng hắn chứ?

Khuru Tiểu Bình cau mày suy nghĩ hồi lâu :

- Chắc được, nhưng Tiêm Điện Thập Tam Kiếm của Vô Song bảo cũng rất lợi hại, ối...

Hoàng Bác nghe nàng nói nửa chừng bỗng kêu lên liền hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Khuru Tiểu Bình như là nghĩ rất sợ hãi, trả lời :

- Có một chuyện huynh có hay chưa?

Hoàng Bác ngần ngừ hỏi :

- Chuyện gì chứ?

- Muội quen nói với huynh là hôm đó muội nghe Âu Dương Thừa Kiếm nói với Hắc Bạch song ma là họ định cùng lên Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân bốn phái để gây chuyện đó.

Hoàng Bác nghe vậy tắt đi nụ cười, chàng nhướn mày hừ lên một tiếng nói :

- Sao lại là không, họ nói hôm Vô Song bảo cử hành lễ thọ kiếm, chương môn bốn phái này được mời mà không đến dự lễ, vậy là tỏ ra khinh thường Vô Song bảo, cho nên họ phải đi “phỏng vấn” chương môn bốn phái này, xem sao lại dám ngạo mạn như thế đó.

- Hừ, trên đời này đâu có cái lý quái gì như vậy chứ?

- Phải rồi, muội nghe cũng sùng sục trong bụng đó.

- Như vậy họ dự định đến môn phái nào trước?

- Võ Đang đó.

Hoàng Bác gật đầu, ngược mặt nhìn lên bầu trời trầm tư.

Lúc này trời đã gần trưa, ánh nắng thẳng chiếu xuống cốc, làm cho người ta thấy nóng nực.

Hoàng Bác bỗng lại nói với Khuru Tiểu Bình :

- Vậy chúng ta lên cốc thôi.

Nàng nghe bỗng gọi mình như vậy bực tức trả lời :

- Ê, là kêu ai vậy chứ?

Hoàng Bác ngượng ngừng cười lên :

- Vậy huynh gọi muội là Tiểu Bình nghe. Tiểu Bình, chúng ta lên cốc đi thôi.

Tiểu Bình nghe vậy mới cười hớn hở lên, nhưng nàng vẫn ngồi yên bất động, với ánh mắt trữ tình ném nhìn chàng nói :

- Gấp gì chứ? Ngồi chơi một chút nữa có được không?

Hoàng Bác với vẻ mặt bí xị trả lời :

- Huynh đã chịu ngồi đồng dưới này bảy ngày đêm rồi, buồn muốn chết luôn.

Tiểu Bình cười nói :

- Thôi được, muội hỏi huynh một câu rồi chúng ta lên cốc nhé.

- Được, muội không được giận nghe.

- Đương nhiên rồi, muội là ân nhân cứu mạng của huynh, sao dám giận muội chứ?

- Cứu mạng ân nhân? Muội không thích nghe.

- Thôi được, muội cứ hỏi đi.

- Nghe nói... nghe nói...

Ngập ngừng hồi lâu, Tiểu Bình lại nói :

- Muội nghe Âu Dương Thừa Kiếm nói là...

- Hắn ta nói gì?

- Hắn nói... hắn nói... huynh đã dụ dẫn cô em họ của hắn là Thượng Quan cô nương cùng bỏ trốn đó?

- Dụ dẫn ai? Thật là nói bậy.

- Ôi, đừng giận mà.

- Huynh không có giận, thật ra Thượng Quan cô nương vì không chịu lấy hắn ta mới một mình chạy trốn ra ngoài, huynh dụ dỗ người ta hồi nào?

- Nghe nói sau đó hai người cùng đi chung mà?

- Đúng vậy, nhưng đó là chuyện ngẫu nhiên thôi.

- Cô ấy có đẹp không chứ?

- Phải, đẹp như muội vậy.

- Huynh... thích cô ấy?

- Ủ... nói thật...

- Nói đi, muội không buồn đâu.

- Nói thật, thật tình huynh có thích cô ấy.

- Cái gì?

Tiểu Bình kêu xé lên, tức thời gương mặt nàng trở nên trắng bệch, hai mắt trở nên nhắm tịt vào mặt chàng, như là hôm nay mới phát hiện Hoàng Bác là kẻ ăn thịt người vậy.

Hoàng Bác ấp úng nói :

- Tiểu Bình, muội... muội nói là không giận mà?

Tiểu Bình cúi đầu nhìn xuống, hình như đang cố dồn nén sự tức giận và đau thương... Lát sau nàng mới ngược đầu lên gương nói :

- Ai mà giận chứ? Muội chỉ cảm thấy mừng giùm huynh thôi.

Hoàng Bác biết nàng nói dối, thầm nghĩ nàng từ xa đến đây cố tìm hiểu sự sống chết của mình, rõ ràng là nàng đã rất yêu mình, nhưng vì muốn tỏ lòng thành thật với nàng, cho nên không muốn dối nàng, không ngờ lại càng làm nàng thêm đau lòng, tâm trạng các cô thật là khó lường trước được.

Nên chàng liền cố cười với nàng :

- Tiểu Bình, muội muốn nghe huynh nói...

Nhưng Tiểu Bình bỗng nhảy lên chạy về phía sợi dây thừng, vừa cười vừa nói :

- Đừng nói nữa, chúng ta lên cốc thôi.

Hoàng Bác đứng yên bất động, khi nàng biết chàng không có chạy tới, nàng dừng bước ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy, bộ huynh không lên à?

Nhìn gương mặt cổ gượng cười của nàng, chàng bỗng cảm thấy đau lòng, bằng giọng từ tốn chàng nói với nàng :

- Tiểu Bình à, muội nghe huynh giải thích đi, rồi mới lên được không?

Bỗng nụ cười nàng động lại, cúi mặt với vẻ u sầu, nàng tựa vào vách đá như đã đuối sức.

Hoàng Bác thấy vậy liền đến gần, hai tay đặt lên đôi vai nhỏ nhắn của nàng với thái độ thành khẩn khẽ nói :

- Lúc này huynh nói có phần thích Thượng Quan cô nương, thật ra mối tình cảm đó đã không thể tồn tại trước khi muội đến đây...

- ...

- Muội cũng biết cô ấy là cháu gái của Đông Kiếm, tám phần mười là đối thủ không đội trời chung, cô ấy tuy không thích Âu Dương Thừa Kiếm, nhưng dù sao Đông Kiếm cũng là dưỡng cô ấy, nếu mai một huynh giết chết Đông Kiếm thì thử hỏi cô ấy còn có thể...

- ...

- Hừ, cho nên huynh không gạt muội, cũng không thể yêu thích cô ấy nữa để tránh sau này...

Tiểu Bình nghe chàng nói vậy, vẻ đau buồn trong lòng đã tan thành mây khói, nàng hé nở nụ cười trên khoé môi, nhưng nàng cố che dấu sự vui mừng từ trong đáy lòng, vừa hé nụ cười, nàng đã động mặt lại mím môi nói :

- Hừ, muội đâu cần biết huynh có thích cô ta hay không chứ?

Nàng vừa nói nhưng không thể che dấu được sự vui sướng bên trong lòng mà khúc khích cười lên tiếng.

Nét cười của nàng ửng hồng cả gương mặt, nàng mắc cỡ ngoảnh mình che mặt chạy ra xa.

Hoàng Bác mừng rỡ nhảy lên lớn tiếng nói :

- Thôi đi, chúng ta lên cốc đi.

Tiểu Bình vẫn che mặt lại, cười khúc khích nói :

- Huynh lên trước đi.

- Không muội lên trước đi.

- Muội muốn huynh lên trước mà.

- Không được muội lên trước mới phải.

- Thật tình, vậy có phân biệt gì không?

- Không phân biệt thì muội cứ lên trước đi mà.

Tiểu Bình không nói lại chàng, nhún mình nhảy lên ba trượng, sử dụng khinh công Bộ Bộ Cao Thăng, mũi chân trái chạm vào vách núi, thân hình lại nhảy cao lên hai trượng, vươn tay nắm sợi thừng.

Trong khoảnh khắc, bỗng nghe nàng kêu lên một tiếng hoảng hốt, tay phải nắm sợi dây thừng đã vượt ra, thân hình từ trên cao rơi xuống.

Hoàng Bác thấy vậy cũng hoảng hốt, nhanh chóng bước lên, vươn hai tay đỡ lấy nàng ôm vào lòng, và hỏi :

- Tiểu Bình muội thế nào rồi?

Thân hình nảy lửa của Tiểu Bình bị Hoàng Bác ôm chặt trong tay, nàng hoảng loạn kêu lên, tay chân múa may cố nhảy xuống đất.

Trong lúc vùng vẫy, môi son của nàng vô tình đã in vào má Hoàng Bác.

Hoàng Bác nhận thấy nàng chẳng có thương tích gì cả, liền thả nàng xuống đất, đưa tay lên sờ má nơi bị nàng “in”, trong lòng cảm thấy nóng ran và pha lẫn vị ngọt khó tả siết.

Chợt Hoàng Bác cảm thấy vô cùng xúc động, không đành lòng được, chàng vươn tay ôm lấy nàng, cúi xuống hôn nàng không ngừng.

Tiểu Bình ư nhẹ một tiếng, nàng hơi vùng vẫy, và sau đó chấp nhận sự tàn phá ngọt ngào của Hoàng Bác.

Hồi lâu tâm trí Hoàng Bác tỉnh lại, chàng hoảng hoàng buông tay, lùi hai ba bước rồi nhìn nàng nói :

- Xin lỗi muội, chắc... chắc là huynh nổi điên rồi.

Tiểu Bình vô cùng mắc cỡ, nàng ngồi xuống che cả mặt lại nũng nịu la lên :

- Muội muốn chết, muốn chết thôi.

Nghe vậy Hoàng Bác hoảng hồn chấp tay xá nàng nói :

- Huynh xin lỗi muội, huynh không phải cố ý, xin muội hãy tha lỗi cho huynh.

Bây giờ Tiểu Bình mới chịu thả tay xuống, nàng thẹn thùng ném mắt nhìn Hoàng Bác, hé môi oán trách chàng :

- Huynh thật... thật...

- Lúc này sao muội bỗng lại té rơi xuống.

- Muội đâu có té xuống đâu, muội chỉ nghĩ đến một việc mới nhảy xuống thôi mà.

- Thì ra là vậy, muội nghĩ ra chuyện gì vậy?

- Muội nghĩ chúng ta nên đưa con thỏ cái ra ngoài cốc chết này.

- Con thỏ cái à? Hừ, lo làm gì kia chứ?

- Không, huynh đã ăn thịt con thỏ đực, nếu không cứu con cái ra cốc, thì người ta chắc buồn chán chết đó.

Hoàng Bác không dám cãi lại với nàng, hai người liền chia ra tìm con thỏ cái.

Tiểu Bình nhảy tìm khắp các bụi cỏ, miệng kêu liên tục :

- Ê, thỏ ơi, mi ở đâu? Hãy ra mau đi.

Hoàng Bác biết chỗ ẩn náu của con thỏ, thò tay vào một khe hở bên sườn núi, không bao lâu đã lôi được con thỏ ra.

Hoàng Bác thấy con thỏ vùng vẫy y như Tiểu Bình lúc này, chàng cười lên nói với nàng :

- Tiểu Bình, làm sao mình bắt nó lên đây?

Tiểu Bình ngược mắt thoáng suy nghĩ, nàng cười nói :

- Huynh không ôm nó vào lòng hay sao?

Hoàng Bác cau mày nói :

- Vậy cũng được, nhưng nó đái ỉa ra thì sao chứ?

Nghe vậy nàng cười khúc khích không dứt.

Hoàng Bác lớn tiếng nói :

- Muội nghĩ giùm đi, sao cứ cười hoài chứ?

- Hì, nghe nói huynh là thần đồn cò vậy, sao lại đánh cò ra, muội thấy huynh cũng vậy thôi hà.

Hoàng Bác bị nàng chọc, bỗng nghĩ được một cách, cười nói với nàng :

- Được, muội cứ lên trước, huynh đã có cách.

Tiểu Bình lại nhún vai phi thân nắm lấy sợi dây rừng treo lên cốc. Hoàng Bác đứng dưới phòng hồ, khi thấy nàng đã an toàn lên tới cốc đỉnh, chàng liền cầm con vật nhảy lên nắm chặt sợi dây rừng sử dụng Bích Hồ Công, lưng tựa dính vào vách núi, cột con thỏ ngay cuối sợi dây rừng sau đó mới treo lên đỉnh.

Không bao lâu đã lên tới cốc đỉnh. Tiểu Bình nắm lấy tay chàng kéo lên và nói :

- Huynh cột con thỏ vào dây à?

Hoàng Bác mỉm cười gật đầu, đứng thẳng người ném mắt nhìn quanh bầu trời, thấy chân trời vô cùng vô tận, chàng thở một hơi dài, trong lòng cảm thấy như tái thế làm người.

Sau khi Tiểu Bình kéo dây rừng lên, cởi con thỏ, nàng hồn nhiên thả con thỏ ra và nói :

- Đi thôi, đi tìm một người bạn đi.

Con thỏ như ngựa sút cương nhanh chóng chạy vào rừng rậm.

Nàng đứng nhìn con thỏ chạy đi mất, quay mình lại nói với chàng :

- Ê, bây giờ mình đi đâu?

Hoàng Bác nhún vai học theo giọng nói của nàng :

- Ê, muội đang gọi ai vậy?

Tiểu Bình ửng hồng cả mặt, nàng liền đưa tay đánh chàng. Hoàng Bác tránh né vừa chạy tới trước, vừa la lớn :

- Thôi mình đi Đức Thanh huyện nhé.

Tiểu Bình chạy rụt theo sau nói :

- Đến Đức Thanh huyện để làm gì?

- Đến gặp hai vị sư phụ của huynh, hiện hai lão sư phụ đang chờ huynh trong Tiết gia phế viện, không biết giờ này còn ở đó không, nhưng dù sao cũng phải đến đó tìm.

- Sư phụ huynh không biết có đuổi muội không?

- Huynh không biết, nhưng chắc là không.

Sau khi hai người xuống được núi Mạc Can, chậm bước lại cùng đi đến Đức Thanh huyện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Mộ Tiên Ác Dấu

Trên đường đi, Tiểu Bình cứ mê mải hỏi chuyện này nọ, Hoàng Bác đã cố gắng giải thích cho nàng, nghe tất cả mà mình biết, bất giác đã đi được mười mấy cây số đường, trước mặt là một rừng rậm lớn.

Vừa đi ngang qua bìa rừng, bỗng nghe từ trong rừng có tiếng “đùng đùng” của chiến trống vang ra.

Hoàng Bác bỗng xúc động, ngừng lại nói với Tiểu Bình :

- Ủa, Nam Quyền đang tỷ đấu với người ta, mình nhanh chóng tới xem.

Vừa nói Hoàng Bác vừa kéo tay Tiểu Bình chạy vào rừng.

Đi được một đoạn, trước mắt là một khu mồ mả, hoang lương.

Chỉ thấy trước khu mồ mả có bốn người, gồm Tây Dao Mễ Tư Đạt, và Nam Quyền Đái Lập Ông hai người mỗi bên đang đứng la hỗ trợ cho hai thanh

niên đang ác đấu giữa sân.

Sa Mạc Vương và Đái Lập Ông đều rất khẩn trương nhìn về phía hai thanh niên đang ác đấu, riêng Nam Quyền còn đánh trống hỗ trợ thêm.

Còn hai thanh niên đang đấu với nhau, một người mặt vuông tuổi trạc ba mươi ăn vận theo kiểu nhà nông, đầu đội nón vành to đúng là con của Nam Quyền Tiểu Đái Lập Ông Kim Sơn.

Còn thanh niên kia thì tuổi trạc hai mươi hai, trên vận đồ võ màu hồng lòe loẹt, tay cầm đao kiểu liềm tỏa ánh sáng màu xanh lam, thân đao có vân cây, làm thành danh lợi khí của Tây Dao: Ngân Luân Hàn Nguyệt đao.

Riêng về mặt anh ta, khi Hoàng Bác thấy đã muốn thốt lên.

Tiểu Bình cũng thấy rõ diện mạo của thanh niên này, nàng ra dấu khẽ hỏi :

- Ủa, người này trông giống huynh thật đó.

Hoàng Bác khẽ trả lời :

- Hắn ta là đệ tử của Tây Dao tên Đôn Phi Vân.

- Hừ, thì ra là hắn, huynh có quen hắn hả?

- Ồ không, nhưng huynh đã nghe nói anh ta rất giống huynh thôi.

- Tuy rằng hắn ta giống huynh, nhưng muội nhìn là có thể phân biệt ngay.

- Thế nào?

- Thứ nhất, tuổi của hắn lớn hơn huynh một chút.

- Ồ, nghe Tây Dao nói hắn lớn hơn huynh ba tuổi.

- Thứ hai, huynh có làn da trắng trẻo hơn hắn.

- Vậy sao? Cảm ơn muội đã khen huynh.

- Thứ ba là ánh mắt của hắn bất chính, vừa thấy là đã biết không phải là người tốt rồi.

- Nhìn bề ngoài làm sao mà đoán được chứ?

- Hừ, huynh không tin chúng ta đánh cá nhau nha.

- Đánh cá? Cá cái gì?

- Nắm lỗ mũi

- Ha ha...

- Hịch, không dám hả?

- Có gì mà không dám chứ, nhưng mà không biết chừng nào mới phân thắng bại.

- Một lát nữa là phân biệt được thôi.

- Huynh không hiểu.

- Nam Quyền là người tốt, Tây Dao là người xấu, hữu ky sư tất hữu kỳ đồ (có sư phụ sao thì đệ tử cũng vậy), chắc là Đôn Phi Vân đã làm chuyện tà trời gì đó, rồi gặp Tiểu Đái Lập đấu với nhau, chúng ta chỉ cần hỏi Tiểu Đái Lập là biết ngay thôi.

- Vậy huynh chắc chắn là bóp mũi muội rồi.

- Hừ, tại sao vậy? Chẳng lẽ họ vô cớ đánh nhau?

- Đúng là chả có nguyên do gì cả?

- Ủa?

- Theo huynh thì họ ác đấu ở đây chỉ là đấu võ thuần túy thôi.

- Sao huynh dám nói chắc nịch như vậy?

Hoàng Bác liền kể lại sự việc mười mấy hôm trước tại Mã Án sơn, Tây Dao đã cố giữ mình và Tiểu Đái Lập lại, chờ đệ tử của lão ta về thí võ, chàng nói tiếp :

- Nhưng mà có một điều huynh thấy lạ là trong ba lần huynh gặp Tây Dao thì đã có hai lần tại khu mỏ mã, hình như Tây Dao có hứng thú nơi mỏ mã này thì phải.

- Không chừng lão ta là người chuyên môn trộm cắp ở mỏ mã đó.

- Ai mà dám nói điều đó chứ, Sa Mạc Vương đường đường là một trong Ngũ Đại Tôn Sư võ học trên võ lâm, làm gì mà dám làm những chuyện tội bại đó?

- Ủa, huynh xem kìa Đôn Phi Vân với cây Ngân Luân Hàn Nguyệt đao trên tay xuất chiêu kỳ ảo lạ thường, công thế dữ dội, đã ép Tiểu Đái Lập liên liền thối lui, tình hình đã đến lúc nguy ngập.

Nhưng nhìn qua Nam Quyền lại chẳng thấy ông ta nôn nóng gì cả, chiếc trống trên tay vẫn vỗ đều đặn như người đánh trống chuyên nghiệp trên hí đài, chẳng quan tâm đến sự diễn xuất của diễn viên.

Hoàng Bác chăm chú nhìn hồi lâu, ngoảnh mặt nói với Tiểu Bình :

- Muội đừng có lo, Tiểu Đái Lập đang sử dụng chiến thuật kéo hao sức lực của địch thủ.

- Ủa, xem như anh ta mặt mày khò khạo, thì ra trong bụng nhiều quỷ quái.

- Khò khạo à? Muội phải biết người ta là truyền nhân của một trong Ngũ Kỳ kia mà.

- Hừ luôn cả mình cũng tự khen thì phải.

- Thật ra không dẫu gì muội, huynh muốn thắng cả hai đều không khó khăn lắm đâu.

- Huynh càng nói càng lăm lăm, không biết huynh có dám ra đấu với họ không?

- Muội xem Tây Dao và cả Nam Quyền, này giờ đều ném mắt nhìn về phía mình, huynh không ra cũng không được rồi, nhưng mà...

- Huynh sợ hãi hay sao?

- Ồ không, huynh đang nghĩ nếu sử dụng công phu của Lung Tuyết sư phụ chắc chỉ không ăn không thua thôi...

- Vậy huynh có thể sử dụng Du Long kiếm pháp mà huynh mới học?

- Được chứ, nhưng vậy đối với họ hình như không công bằng...

- Lo làm gì, huynh cứ cho Thôi Hoa Lang Quân đó ném mùi là được.

- Thôi Hoa Lang Quân?

- Đúng vậy, muội nghe nói hán đến Trung Nguyên này chưa được nửa năm, thì đã mang biệt hiệu này, nội nghe cái tên cũng biết hán như thế nào rồi.

- Vậy hã, như vậy thì phải cho hán biết mùi mới được.

- Vậy chúng ta đi ra.

- Được... Ồ khoan.

Hoàng Bác đang muốn cùng Tiểu Bình bước ra. Bỗng thấy Tiểu Đái Lập hô lên một tiếng dài, đường quyền đột biến bắt đầu dừng mãnh tấn công.

Và lúc này Nam Quyền cũng tăng nhịp độ vỗ trống liên tục, rùm beng cả khu rừng.

Tiểu Đái Lập xuất quyền xem ra nhanh như tiếng trống, trong nháy mắt Thôi Hoa Lang Quân Đôn Phi Vân đã phải tháo lui từng bước một, khi quyền phong liên hồi của Tiểu Đái Lập tấn công qua, tình hình y như Tiểu Đái Lập bị thoái lui lúc này vậy.

Tây Dao thấy vậy càng lúc càng bức mình, hán ta gãi đầu, rồi lăm bắm hồi lâu, bỗng chỉ tay Nam Quyền mắng chửi :

- Ê lão nhi, bộ thằng con của nguoi có vấn đề hả?

Nam Quyền vẫn đánh trống không ngừng, vừa lớn tiếng trả lời :

- Người nói cái gì? Con tôi có vấn đề là sao?

Tây Dao hậm hực nói :

- Tôi chỉ biết Đái Lập Ông người đấu với người ta phải vừa đấu vừa nghe tiếng trống, sao con người cũng vậy chứ?

Nam Quyền cười tươi trả lời :

- Hữu kỳ phụ tất hữu kỳ tử, người không biết à?

Tây Dao trầm giọng nói :

- Cũng đành chịu thôi, vì đó là đặc sắc của gia đình họ ông mà.

Vừa nói lão vừa đánh trống càng hưng phấn lên.

Còn Đon Phi Vân hiển nhiên là sức chịu đựng hơi kém, thời gian kéo dài, hẳn đã không kiềm chế sự quấy nhiễu của tiếng trống, đao pháp hỗn loạn không lạnh lợi như trước nữa.

Tây Dao thấy vậy giận đến nổi nhảy xồm lên nói :

- Ông lão, người thật không biết mắc cỡ.

Nam Quyền ung dung cười nói :

- Đây đâu phải là vấn đề mắc cỡ. Thứ nhất: hai sư đồ người chuyển đi Trung Nguyên lần này, không biết đang tìm cái gì, mà tối ngày cứ đào tìm các mộ mã nghĩa địa ở đó mà đào với xới, thật là thất đức. Thứ hai, đệ tử người vì muốn nổi tiếng đã lên Võ Đang và Hoa Sơn nhị phái quấy phá, nếu có vậy thì thôi, nhưng tiểu tử này tuy diện mạo tuấn tú, nhưng lại là kẻ thâm tặc, các vụ cũ chưa nói, chỉ mới ba ngày nay thôi, thì nó đã hãm hiếp và giết hại ba phụ nữ tại khu vực Hàng Châu, thật là quá đáng và bỉ ổi...

Tây Dao hiện vẻ ngạc nhiên, hướng về phía Đon Phi Vân hô to :

- Hãy ngưng, đừng đánh nữa.

Đon Phi Vân nghe sư phụ bảo ngưng lại, như là nghe được lệnh tha bổng vậy, liền nhảy ra khỏi vòng đấu hơn ba trượng, đứng thờ hồn hể. Nhưng Tiểu Đái Lập đấu trí đang cao, vẫn nhảy theo địch thủ, hô lên một tiếng rồi tấn công tới tấp.

Nam Quyền thấy vậy đã ngưng tiếng trống hô to :

- Kim Sơn, người ta đã xin nghỉ đấu, con cũng nghỉ xả hơi đi.

Nghe tiếng cha gọi, Kim Sơn ngưng tay, phui bụi trên mình và thông thả bước về đứng kế cha mình.

Sau khi nhìn kỹ sắc mặt đệ tử, Tây Dao đã nóng giận quát :

- Vân nhi, con lại lén lút đi chơi gái à?

Gương mặt tuấn tú của Đon Phi Vân trở nên trắng bệch, run rẩy cúi đầu đáp :

- Sư phụ từ trước đến giờ sư phụ đâu có cấm con đi chơi gái...

Tây Dao thịnh nộ quát tiếp :

- Hèn chi sắc mặt của con quá kém, hừ, sư phụ đã nói với con, mình đến Trung Nguyên là để thử tài với cao đệ, chơi gái cũng phải coi ngày chứ?

- Dạ sư phụ, con tuyệt đối không để thua hẳn, để con đấu với hẳn trận nữa?

Tây Dao nóng giận, chưa tỏ thái độ ra sao thì Nam Quyền đã hô hô cười nói :

- Đương nhiên, đương nhiên, bất phân thắng bại ngưng lại giữa chừng không được.

Lão ta vừa nói vừa đẩy Tiểu Đái Lập, vô cùng hứng chí nói tiếp :

- Kim Sơn, tiếp tục đi, người ta bảo mà.

Nhưng Tiểu Đái Lập sau khi nghỉ xả hơi không còn hứng thú để đấu tiếp nữa, với dáng điệu uể oải, anh ta chau mày bước ra miệng luôn lẩm bẩm :

- Cha thật là... mắt trời như vậy cá không đi câu, ở đó thí mạng, thật là vô lý hết sức...

Tiểu Bình nghe vậy trong rừng không nhịn cười nổi đã cười khúc khích, tiếng cười vang đến tai mỗi người trong sân.

Hoàng Bác biết đã không thể nán lại, liền nắm tay nàng bước ra cánh rừng.

Tây Dao và Nam Quyền đột ngột thấy Hoàng Bác xuất hiện, đều ngạc nhiên ủa lên một tiếng. Nam Quyền mặt chăm chăm cười nhạt nói :

- Ta cứ tưởng là ai, thì ra là tiểu tử nguoi, tốt lắm.

Đoạn lão ta ngoảnh mặt nói với Tiểu Đái Lập :

- Kim Sơn, con ra dạy cho tiểu tử này một bài học trước.

Hoàng Bác nghe vậy hốt hoảng, liền ôm quyền hành lễ nói :

- Thưa Đái Lập Ông tiền bối, tại hạ đâu có đắc tội với lão gì chứ?

Nam Quyền mặt như đóng băng nói :

- Tiểu tử, nguoi tuy không có phạm lỗi gì với ta, nhưng ta thấy nguoi thì không được vừa ý chút nào.

- Không vừa ý chút nào? Đây là ý gì?

Hoàng Bác càng không hiểu nổi!

Nam Quyền trở to con mắt nhìn Hoàng Bác nói :

- Ý gì à? Lão đây tưởng nguoi nên nguoi, không ngờ nguoi cũng như tên đệ tử của Tây Dao, chỉ biết ong bướm thôi.

Hoàng Bác nghe vậy cau mày không vui nói :

- Lão tiền bối, ông nói tại hạ như vậy thì quá đáng rồi đó.

Nam Quyền nổi giận nói :

- Quá đáng à? Nguoi có biết hai người sư phụ của nguoi mấy ngày nay tìm nguoi khắp nơi không? Còn nguoi thì dẫn cô gái đi rong chơi, như vậy có đúng không chứ?

- Không đúng.

- Chửi nguoi như vậy có quá đáng không chứ?

- Không quá đáng.

- Vậy tiểu tử nguoi còn gì mà nói chứ?

- Có

- Có?

- Đúng vậy, tại hạ không có dẫn cô gái nào đi rong chơi mà.

- Tiểu tử này, sự thật rành rành nguoi còn chối hả.

Nam Quyền vừa nói vừa ném mắt nhìn Tiểu Bình, cau mày hừ nhẹ một tiếng rồi nói tiếp :

- Hiện giờ lão gia tôi cũng có chút đồng tình với Âu Dương Thừa Kiêm, tiểu tử nguoi dụ em họ người ta đi không nói, nay lại giựt đi cô bạn gái người ta mới quen, nguoi thật là tham lam và... hừ...

Hoàng Bác nghe vậy cười nhẹ nhàng nói :

- Lão tiền bối còn nhớ hôm trên núi Mạc Can thấy một lão tiều phu đưa cho cháu một tấm giấy, lúc đó lão tiền bối hỏi tiểu bối trong giấy viết gì, có phải không?

- Không sai, lão gia nay đã biết rõ đó là Thiên Diện Quái Tú hẹn nguoi gặp ông ta vào tối hôm đó ở trên núi, hừ, sao, sao nữa?

- Sau khi gặp mặt nói chuyện với ông ấy xong, thì tiểu bối hạ sơn thôi...

- Sao nữa?

- Khi xuống núi chưa được nửa đường, tiểu bối nhớ ra một chuyện quan trọng cần hỏi ông ấy, nên quay lại trở về trên núi. Nhưng đã không gặp Thiên Diện Quỷ Tú mà lại gặp Vô Song bảo hộ pháp Hắc Đầu Lâu Vụ Tiết.

- Ủ' chắc tiểu tử bị đòn rồi chứ gì?

- Tiểu bối đã bị đánh roi xuống tuyệt cốc, đến nay nhờ cô nương này cứu giải được lên đây.

- Thật sao?

- Dạ thưa là thật, tiểu bối làm sao dám lường gạt tiền bối chứ?

Sắc mặt Nam Quyền hiền hòa lại nói :

- Chắc ngươi không có dám, nhưng tại sao ngươi roi xuống tuyệt cốc mà lại không chết? Thật là mạng lớn.

Hoàng Bác cười trả lời :

- Thật vậy, đó là nhờ hồng phúc của lão tiền bối cơ mà, cho nên mới chưa chết.

Nam Quyền bắt đầu nở nụ cười nói :

- Nói như vậy, thì đó là do lão già đã hiểu lầm ngươi rồi, vậy cây kiếm ngươi mang trên mình từ đâu mà có?

Hoàng Bác đáp :

- Đó là cây kiếm của Thụ Kiếm Tiên, thời Nam Tống cách đây ba trăm năm tích luyện mà thành, đó là do tiểu bối lượm được dưới tuyệt cốc đó.

Nam Quyền trở mặt nhìn kỹ thanh kiếm khen ngợi :

- Đúng là một thanh kiếm tốt, nhưng tiếc thay ngươi không hiểu kiếm thuật, được cây kiếm này cũng vô dụng thôi.

Hoàng Bác cười nhạt nói :

- Tuy rằng tiểu bối không hiểu gì mấy, nhưng cũng có thể miễn cưỡng diễn được vài chiêu vậy.

Nam Quyền cười lên, bỗng lão ta ngoảnh mặt lại gọi :

- Kim Sơn, con hãy ra thọ giáo vị khách mới ra lò này đi.

Nghe vậy Hoàng Bác liền ôm quyền hành lễ nói :

- Xin lão tiền bối hãy tha cho tiểu bối, tiểu bối chỉ muốn thọ giáo với đệ tử Sa Mạc Vương mà thôi.

Nói xong quay mình về hướng hai sư đồ Tây Dao đang trò chuyện to nhỏ với nhau nói :

- Xin chào Sa Mạc Vương, hôm trước tại Mã An sơn, tiểu tử chưa có dịp thọ giáo với lệnh đồ, thấy rất làm ảo não, nay đã gặp tại đây, vậy có thể cử hành tại đây chứ hả?

Tây Dao nghe vậy vuốt râu ngược mặt lên cười một tràng dài nói :

- Vậy thì tốt, nhưng tiểu tử ngươi là đại diện cho Bắc Chương hay là Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi?

Hoàng Bác đáp :

- Thừa tiền bối, trước khi được sự đồng ý của hai vị sư phụ, trận đấu này tiểu tử xin đại diện cho mình thôi.

Tây Dao ngạc nhiên nói :

- Đại diện cho mình? Ý ngươi là không sử dụng võ công của hai vị sư phụ ngươi à?

Hoàng Bác cười gật đầu không đáp :

Tây Dao thấy vậy mặt nở nụ cười như đười ươi nói :

- Hừ lão phu thì không tin tiểu tử ngươi làm được điều gì.

Nói xong lão ta ngoảnh mặt đưa tay vẫy gọi Đôn Phi Vân bảo :

- Vân nhi, xuống đây con, nếu tiểu tử này không sử dụng võ công của sư phụ nó thì con đánh bại nó trong vòng mười chiêu đó.

Thôi Hoa Lang Quân Đôn Phi Vân nhận lời và rút cây Ngân Luân Hàn Nguyệt đao ra hướng về phía Hoàng Bác bước tới.

Hoàng Bác cũng rút ra thanh kiếm Huỳnh Long, thăm vận công lực, từng bước từng bước hướng nghênh với đối thủ.

Tiểu Đái Lập thấy mình khỏi cần ra tay, cảm thấy vui mừng liền lui về một bên nhưng miệng vẫn la oai oái :

- Trời đất ơi, không dùng võ công của sư phụ mình, thật là to gan, chẳng lẽ Đoạn Hồn Thập Bát Đao là đồ chơi trên sân khấu hay sao chứ? Đồ điên.

Tiểu Bình nghe vậy, nhin không nổi lại cười khúc khích lên, Tiểu Đái Lập ném mắt nhìn qua phía nàng, bỗng anh đỏ ửng cả mặt và nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn nữa.

Nam Quyền thấy con trai nhìn thấy con gái mắc cỡ như vậy, lão ta lại cảm thấy quá hài lòng, gật đầu lắm bảm :

- Đúng, đàn bà con gái là tai họa, tránh xa là hơn hết.

Thôi Hoa Lang Quân Đôn Phi Vân đến trước Hoàng Bác hai trượng đứng lại, nét mặt kinh ngạc nhìn Hoàng Bác nói :

- Ta nghe nói gương mặt của người rất giống ta, quả nhiên không sai.

Hoàng Bác cũng cười nói :

- Đúng vậy, nhưng hy vọng đây không phải là điều bất hạnh.

Đôn Phi Vân lại nói :

- Nếu chúng ta cùng đi chung, chắc người ta hiểu lầm mình là hai huynh đệ đó.

Hoàng Bác hứ một tiếng, bỗng hỏi :

- Đôn huynh quê quán tại đâu?

Đôn Phi Vân hình như bị khơi lên tâm sự, sắc mặt trầm xuống nói :

- Tại hạ chỉ biết sinh tại Tuyết Sơn, việc khác thì chẳng hề biết.

Hoàng Bác nghe vậy cũng thấy náo lòng, thầm nghĩ người ta luôn cả thân thế của mình cũng không hề biết, tính ra còn thê lương hơn mình nữa...

Đôn Phi Vân thấy Hoàng Bác trầm ngâm không nói, bỗng lộ vẻ thân cận cười nói :

- Hoàng huynh đệ, trận đấu này không cần biết ai thắng hay bại, chúng ta làm bạn có được không?

Hoàng Bác nghĩ đến biệt hiệu Thôi Hoa Lang Quân của gã, liền lắc đầu nói :

- Việc này về sau hãy tính, tình bạn đâu phải một ngày là thành đâu.

Đôn Phi Vân vẫn tỉnh bơ, hành lễ với Hoàng Bác nói :

- Như vậy, Hoàng huynh đệ, xin mời.

- Đôn huynh, mời.

Tiểu Đái Lập thấy hai người quá lễ nghĩa nhau, cảm thấy không hiểu và ngoảnh mặt hỏi cha mình :

- Cha, tại sao tiểu tử này lúc này đánh với con lại không lịch sự vậy?

Nam Quyền cười nói :

- Thằng ngốc, bây giờ có một mỹ nhân đến đây, nó phải thể hiện mình là một quân tử dành tình cảm của người đẹp đó mà.

Thôi Hoa Lang Quân như là người bị nói trúng tâm trạng, kiếm mây nhúng lên khoé môi nở nụ cười gian xảo, Ngân Luân Hàn Nguyệt đao trên tay vung bổng lên, mang theo luồng sáng vòng cung, hướng lên trước tấn công Hoàng Bác. Đao chiêu này nhanh chóng ảo huyền, chẳng những nhanh như tia chớp mà hầu như phong tỏa cả đường tháo lui của đối phương.

Hoàng Bác tuy rằng lần đầu tiên lãnh giáo tuyệt học của Tây Dao, nhưng vừa nhìn thấy đã biết đó chính là chiêu thứ nhất của Đoạn Hồn Thập Bát Dao Ngân La Luân Vòng.

Hoàng Bác liền thử bốn chiêu Du Long kiếm pháp vừa học được, nên không tránh né. Hoàng Long kiếm trên tay vung lên một vòng, nhanh chóng uốn lượn xoắn và nghiêng ngay đao chiêu của địch thủ.

Khi hai thanh kiếm và đao gần chạm nhau, thì bỗng thấy Tây Dao hốt hoảng thốt lên :

- Vân nhi, đừng đụng kiếm nó.

Nghe vậy, Đon Phi Vân đột nhiên đổi chiêu và nhảy ra ngoài vòng nhìn Hoàng Bác chẳng nói một lời.

Trong lòng Hoàng Bác cảm thấy lạ thường, thậm chí: “Sự phụ của hần bảo đừng đụng vào lưỡi kiếm của mình thì hần có thể đổi chiêu tấn công mà, tại sao lại tháo lui chứ, thì ra là vậy...”

Hoàng Bác ném mắt nhìn qua Tây Dao nói :

- Mi lão tiền bối, ông đột nhiên chỉ điểm đệ tử ông, vậy ông xuống đi thì hơn đó.

Tây Dao đỏ mặt, đoạn hai luồng ánh mắt phần nộ chiếu ra, hô lên nói :

- Khốn kiếp, người sử dụng cây bảo kiếm, lão chỉ bảo nó đừng chạm vào kiếm, vậy là chỉ điểm sao?

Hoàng Bác cười lạnh lùng nói :

- Vậy chẳng lẽ cây Ngân Luân Hàn Nguyệt đao của ông là sắt vụn sao?

Nhất thời Sa Mạc Vương bị hỏi đến không biết trả lời thế nào, miệng lẩm bẩm rồi cười khẩy nói :

- Hi hi, dù sao đi nữa, đừng chạm vào nhau là hay hơn.

Hoàng Bác cười nhạt, hướng về Thôi Hoa Lang Quân nói :

- Đon huynh, chúng ta hãy bắt đầu lại.

Thôi Hoa Lang Quân nhắm mắt không trả lời, kiếm mảy nhưồn lên hình như đang suy nghĩ đôi sách, bỗng hiện nét vui mừng, mở mắt hô lên tiếng và vung đao chém tới trước mặt Hoàng Bác.

Hoàng Bác rung động cả người, bởi thấy hần sử dụng chiêu đao này là chiêu chuyên chống lại chiêu Du Long Hiện Hình của mình lúc này, thậm chí có thể suy nghĩ ra chiêu chống đỡ trong thời gian rất ngắn quả thật là thiên tài võ học, không thể khinh thường được.

Hoàng Bác suy nghĩ, nhưng hành động không dám chậm trễ tí nào, thanh kiếm trên tay vung một vòng thi diễn chiêu thứ hai của Du Long kiếm pháp là Du Long Vũ Chảo hướng về trước ngực đối phương đánh tới.

Thôi Hoa Lang Quân vừa nghĩ ra tới chiêu pháp giải chiêu thức lúc này, không ngờ đối phương lại thi diễn chiêu khác, bỗng thấy trước mặt có năm lưỡi kiếm vung ra như móng vuốt rồng, bay bổng bất định, đều hướng vào ngũ đại huyệt đạo, không biết phải hóa giải cách nào, trong lòng vô cùng hoảng hốt, đưa đao lên chống đỡ lung tung.

Trong nhiều tiếng “keng” của thanh kiếm và ngân đao, Hoàng Bác phá lên một tiếng cười, rồi tháo lui ôm quyền thi lễ nói :

- Xin lỗi Đon huynh nghe.

Đon Phi Vân cúi đầu nhìn lại chỉ thấy trước ngũ đại huyệt đạo đều bị cắt những năm lỗ, nhưng chẳng hề gì, hần ta ứng phó cả mặt, nóng hừ lên một tiếng rồi vung đao chém đi, chẳng còn chiêu pháp nào nữa.

Tây Dao mặt mày cũng đỏ ửng, nóng giận quát lên :

- Vân nhi, hãy dừng tay.

Đon Phi Vân nghe sự phụ hô ngừng lại, không dám cãi lời, giận hờn thu đao tháo lui về phía sau.

Cặp mắt Tây Dao như phun ra lửa, lão ta nhìn Hoàng Bác hồi lâu rồi nói :

- Tiểu tử, kiếm pháp của ngươi là học từ đâu đó?

Nam Quyền cũng tò vể kinh ngạc và hỏi tiếp :

- Phải rồi, tiểu tử ngươi học hai chiêu đó ở đâu?

Hoàng Bác quay mặt lại nói với Nam Quyền :

- Lão tiền bối, ông có thể đoán ra kia mà?

Nam Quyền chột gật đầu nói :

- Ô, người đều học được rồi à?

Hoàng Bác vội thoáng nghĩ liền trả lời :

- Dạ đúng tiểu bối đều miễn cưỡng học được rồi.

Nam Quyền nhăn mặt nói :

- Được rồi, lão ta không phải là đối thủ của người rồi.

Hoàng Bác liền trả lời :

- Lão tiền bối đừng nói như vậy, tiểu bối luyện thêm mười năm cũng chưa bằng một phần của tiền bối đó.

Nam Quyền tâm thần bất định, lộ vẻ hài lòng gật đầu không nói.

Bên kia Tây Dao hi hi vài tiếng, rồi nhảy đến trước Hoàng Bác hỏi :

- Tiểu tử, lúc này người có phải sử dụng Du Long kiếm pháp của Kiếm Thánh không?

Hoàng Bác tháo lui hai bước, âm thầm cảnh giới vừa cười lên nói :

- Ủa, sao ông lại biết?

Tây Dao vẻ mặt đóng băng, trầm giọng nói :

- Hừ, hèn chi đệ tử của lão không là địch thủ của người.

Tây Dao lại nói tiếp;

- Hi hi, tiểu tử học được Du Long kiếm pháp, lão phu này chơi vài chiêu với người.

Hoàng Bác thầm hốt hoảng, nghĩ mình chỉ mới học bốn chiêu Du Long kiếm pháp, nếu đấu với Tây Dao chắc không phải là địch thủ, lúc này mình muốn hăm he người ta nên đã nói dối, không ngờ lão ta không nghĩ gì đến danh phận mà đích thân muốn ra tay đây với mình chắc là nguy rồi, trong lòng thầm nghĩ vậy, nhưng bên ngoài Hoàng Bác vẫn trầm tĩnh nói :

- Tiểu bối không đấu với ông, nếu ông muốn đấu thì hãy tìm sư phụ tôi mà đấu.

- Sư phụ người không biết Du Long kiếm pháp.

- Đúng vậy, nhưng sư phụ tôi đã đặc biệt căn dặn tôi phải đặc biệt kính trọng ông, cho nên tôi tuyệt đối không dám giao đấu với ông thôi.

- Hừ, lão phu không cần người kính trọng.

- Đó là lời sư phụ dạy, hơn nữa học sách có câu phải tôn trọng lão hiền mà.

- Lão, người sợ không đỡ được năm chiêu của lão phu nên không dám đấu chứ gì?

- Đúng vậy, tiểu tử chắc là không thể đỡ được năm chiêu của ông, nên ông không cần ép tôi chứ gì.

- Hi hi, tiểu tử người thật quá léo mép, để lão phu dạy người vài chiêu.

Nói xong Tây Dao bước lên hai bước, vung chưởng chém qua. Hoàng Bác trong thế bất đắc dĩ đang muốn vung kiếm chống đỡ, bỗng Nam Quyền lên tiếng :

- Ha ha, lão Mi à, cái đuôi hồ ly của lão lòi ra rồi kia.

Tây Dao nghe vậy thu chiêu nóng giận hỏi :

- Người nói gì? Lão phu lộ cái gì chứ?

- Ha ha hôm trước ngươi đã mở lời hứa với Âu Dương lão nhu là đấu với người ta vào Hoàng Sơn võ hội năm tới, tôi biết ngươi nói lấy, thật ra ngươi chẳng có tự tin gì cả, hôm nay có cơ hội tốt nên ngươi cố kéo tiểu tử để thử chiêu, để kịp thời nghiên cứu chiêu thuật của Du Long kiếm pháp, vậy không phải là lời cái đuôi ra là sao?

Tây Dao đỏ mặt, nóng giận quát lên :

- Cái đuôi gì chứ? Lão phu không có nghĩ như vậy.
- Không có à, vậy ngươi hãy tự hỏi đi, tôi làm biếng nói quá đi.

Tây Dao giận nhảy nhồm lên, ngoảnh mặt nhìn đệ tử mình nói :

- Vân nhi, chúng ta đi thôi.

Lão ta nóng giận nhún mạnh lượn bay về phía Bắc. Thôi Hoa Lang Quân tra đao vào vỏ, ánh mắt luyến tiếc nhìn về Tiểu Bình rồi theo Tây Dao mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Một Chiêu Bình Phàm

Nam Quyền nhìn sư đồ hấn đi mất hút rồi mới đứng dậy đến trước Hoàng Bác, chọt một quyền đâm vào ngực Hoàng Bác và hô lên :

- Đây, mình đấu cho một trận.

Hoàng Bác hoảng hồn, liền thi triển Phong Quyền Tàn Tuyết tháo lui ba trượng liền liền quơ tay nói :

- Ông lão tiền bối, ông thế nào rồi, từ trước đến giờ tiền bối rất kính nể ông kia mà.

Nam Quyền lại xuất ra một quyền, hô :

- Tôn kính? Hai chữ này từ trong miệng ngươi nói ra đã biến chất rồi.

Hoàng Bác không ngừng tránh né quyền phong của lão, vừa nói :

- Lão tiền bối, tiền bối thật không dám đấu với ông.
- Hừ, lúc này ngươi không nên nương tay với Đôn Phi Vân, đó là vì lý do gì? Đỡ quyền.

Nam Quyền liền hoàn xuất thủ, quyền phong cuộn cuộn, hình như đã xuất đến sáu thành công lực.

Hoàng Bác biết thực ra Nam Quyền cũng có dụng ý với Tây Dao, nhưng vì mình không muốn đấu với Nam Quyền, nên cứ cố sức tránh né, vừa hô lớn nói :

- Lão tiền bối, lão nghe tôi nói chứ?
- Không còn gì để nói, ngươi không xuất kiếm, lão gia không khách sáo đó.
- Không, không. Ông nghe tôi giải thích đi.
- Không cần giải thích, lão đang hứng thú, ngươi phải chơi vài chiêu với lão.

Đừng, đừng..

- Lão tiền bối, xin ngừng tay.
- Hừ, ngươi tự chuốc lấy, kêu cứu vô dụng.
- Lão, ôi lão tiền bối, tôi chỉ biết có bốn chiêu mà.
- Cái gì?

- Tiểu bối chỉ học có bốn chiêu Du Long kiếm pháp mà.
- Tại sao?
- Xin lão tiên bối ngừng tay rồi hãy nói.
- Không được, dù cho ngươi chỉ biết bốn chiêu cũng phải đánh.

Nam Quyền Đái Lập Ông xuất thủ ngày càng hùng mạnh, và Hoàng Bác tránh né đã vô cùng chật vật và nguy hiểm.

Khuru Tiểu Bình này giờ cứ tưởng Nam Quyền chỉ đùa với người yếu của mình, nên nàng chẳng nao núng, nhưng bây giờ thấy Nam Quyền xuất chiêu không như đùa giỡn, với khí thế hoàn toàn như đang đấu với kẻ thù, nàng vô cùng hốt hoảng, liền nhảy đến trước và lượn vòng quanh hai người hô lên :

- Không biết mắc cỡ, già đi ăn hiếp trẻ...

Với chiêu thuật “bình phàm” của Tiểu Bình, Nam Quyền cảm thấy vô cùng khó mà hóa giải, liền ngưng thế công, lừng khừng nói :

- Tiểu a đầu, lão chỉ giỡn chơi với nó thôi, sao gọi là già ăn hiếp trẻ chứ?
- Hừ đánh hung dữ như vậy mà gọi là giỡn chơi à?
- Vậy liên can gì với ngươi chứ?
- Thấy bất bình thì ra tay thôi mà.
- Ngươi giỏi ha, thôi đấu với con trai lão nghe?
- Ồi...
- Sợ sao, tiểu a đầu?
- Hừ, sợ cái gì chứ, đánh thì đánh.

Nam Quyền ngoảnh mặt hướng về Tiểu Đái Lập gọi :

- Kim Sơn, con qua đây đấu với tiểu a đầu này đi.

Không ngờ Tiểu Đái Lập nghe cha gọi đấu với phái nữ thì mắc cỡ, cúi cả đầu xuống, lừng khừng nói :

- Cha à, cha cứ đẩy những chuyện rắc rối cho con.

Nam Quyền hô to :

- Hừ, lúc này tiểu a đầu cười con những hai lần, con phải trả thù.
- Thù này con không trả, kệ cô ta đi mà.

Nam Quyền lại lên tiếng la :

- Trên võ lâm có nhiều người cứ cho cha con ta sợ đàn bà, thật ra thì con ta chỉ ghét chứ không sợ họ gì cả, hôm nay là cơ hội để con thanh minh sự hiểu lầm đó đó con.

Tiểu Đái Lập lại lắc đầu nói :

- Sự hiểu lầm không danh dự gì này là do cha trách nhiệm cả.

Nam Quyền nghe vậy càng tức giận, nhưng chẳng làm gì được, lão ta xoay qua nói với Tiểu Bình :

- Tiểu a đầu, nếu lão gia muốn đấu với ngươi, vậy có cách nào công bằng không.
- Có chứ, ví dụ như đấu trí thì không phân biệt tuổi tác mà.
- Đấu trí, đấu như thế nào?
- Tôi ra một đề tài cho ông giải đáp, nếu đếm tới năm mươi mà ông đáp được thì tôi xin lỗi ông, và kêu Hoàng Bác đấu với ông một trận.
- Vậy nếu không đáp được thì thế nào?

- Vậy thì tôi không cần xin lỗi ông và ông để cho chúng tôi lên đường.

- Được, người ra đề đi.

Hoàng Bác nghĩ nhân vật trong Ngũ Kỳ đều là cao thủ võ lâm và học thức, kiến thức đều uyên bác hơn người, để gì có vấn đề nào mà nan giải đối với họ chứ. Nên nói :

- Tiểu Bình, muội được chứ?

Tiểu Bình đáp :

- Phần thắng chắc được bảy phần, huynh nói được chứ hả?

- Được, nhưng vấn đề muội nói phải là không liên quan đến võ thuật, bằng không thì thua chắc đó.

Tiểu Bình gật đầu, ánh mắt nhìn qua Nam Quyền, khẽ cười nói :

- Lão nhân gia, ông để ý nghe tôi ra đề đây.

Nam Quyền chấp tay phía sau, ngược mắt nhìn trời và nói :

- Tiểu a đầu cứ nói đi.

Tiểu Bình lại cười khúc khích hỏi nói :

- Xin lão nhân gia nghe kỹ: có một người lão niên đi cùng với một thanh niên, người thanh niên là con của người lão niên, nhưng người lão niên không phải là cha của người thanh niên, ông nói người lão niên đó là ai?

Đái Lập Ông chẳng hiểu gì cả, hét lên :

- Nói láo, vấn đề này không được thông.

- Sao lại không thông chứ?

- Người thanh niên là con của người lão niên, nhưng người lão niên lại không phải là cha nó, vậy không phải câu nói láo sao?

- Không tí nào nói láo cả, lão nhân gia suy nghĩ nhanh lên, tôi bắt đầu đếm số đó.

- Hãy khoan, câu hỏi này không thông gì cả, ta không bị lừa đâu.

- Thôi vậy nhé, tôi nói đáp án cho con trai ông biết trước, nếu con trai người nói là thông thì ông bắt đầu suy nghĩ, vậy chắc được chứ gì?

- Ủ, vậy cũng hợp lý, cứ nói cho con lão biết đi.

Tiểu Bình đến gần Hoàng Bác kể tai nói nhỏ một câu, Hoàng Bác tỏ vẻ hờ hững nhìn cười đến gần Tiểu Đái Lập nói lại. Tiểu Đái Lập gật đầu và nhìn qua Nam Quyền nói :

- Cha à, vấn đề này trả lời được đó, cha suy nghĩ đi.

Tiểu Bình vỗ ta, cười nói :

- Được rồi, tôi bắt đầu đếm nhé, một, hai, ba, bốn...

Đái Lập Ông cau mày, nhăn nhó cả mặt, lăm lăm :

- Một người lão niên đi chung với một thanh niên? Người lão niên không phải là cha của người thanh niên? Người thanh niên lại là con của người lão niên, hừ...

Lão ta ngoảnh mặt nhìn con mình, lại cúi đầu nhìn lại mình và không ngừng lắc đầu ngao ngán, lão lại vuốt bộ râu của mình, nét mặt như muốn khóc mà không được.

Tiểu Bình vẫn không ngừng đếm số :

- Hi, ba mươi một, ba mươi hai, ba mươi ba...

Tiểu Đái Lập thấy vậy cũng nóng ruột la lên :

- Cha à, vấn đề đơn giản vậy mà sao cha lại nghĩ không ra chứ?

Nam Quyền mở mắt quát :

- Đừng làm rối, kêu mày động thủ mày lại không chịu, ở đó là cái gì chứ.

Lão ta vừa nói và Tiểu Bình cũng vừa đếm đủ số. Lão ta tức giận đứng lên chỉ về Tiểu Đái Lập quát mắng :

- Cũng tại mày, kêu mày động thủ không chịu, đến lúc khăn trương lại lên tiếng quấy nhiễu ta, mẹ kiếp...

Tiểu Đái Lập lắc đầu, ta thán nói :

- Cha à, tuy cha đoán trúng nhưng giờ đã muộn rồi.

- Hừ ta đoán trúng gì?

- Người lão niên đó chính là mẹ của thanh niên kia đó mà.

- Ô, trời đất.

Hoàng Bác cố nhịn cười, nháy mắt với Tiểu Bình rồi ôm quyền hành lễ với Nam Quyền :

- Lão tiên bối, bây giờ thắng bại đã rõ, xin cáo từ.

Nói xong hần nắm tay Tiểu Bình đi khỏi, bỗng nghe một tràng tiếng cười quen thuộc vang tới, từ trong rừng bước ra một lão đạo sĩ vận đồ xám tro, tay cầm phát trần.

Đúng là sư phụ mình Trường Bạch Lung Tuyết đạo nhân.

Hoàng Bác hoan hô một tiếng, đang muốn quỳ lạy, chỉ thấy Lung Tuyết đạo nhân quơ phát trần ra dấu miễn lễ, và đạo sĩ nói với Nam Quyền :

- Ông lão, thật là oan gia chạt đường, nay lại gặp ông rồi.

Đái Lập Ông ái ngại hỏi :

- Lão đạo sĩ, người đến đây lâu rồi à?

Lung Tuyết đạo nhân cười phá lên, nói :

- Yên tâm, lão đạo tôi không thích nghe lén, mới tới thôi.

Nam Quyền mặt hơi ửng đỏ, vuốt râu nói :

- Lúc này tôi chỉ chọc tui nhỏ đó thôi, lão đạo sĩ người không chấp chứ?

Lung Tuyết đạo nhân cười hô hô nói :

- Không, làm gì mà chấp chứ? Lão đạo tôi ghét nhất là nghe tiếng trống nhức tai nhức óc của người, người có việc chỉ cứ tự nhiên thôi.

Nam Quyền “hừ” nhẹ một tiếng, tay ngoắt Tiểu Đái Lập, vừa đi về hướng bắc, lắc đầu ta thán :

- Hừ, Hoàng Sơn võ hội Đoan Ngọ năm tới, họ Ông tôi chắc chỉ làm khách chứng kiến mà thôi...

Tiểu Đái Lập thì mang cái trống lớn sau lưng đi theo cha mình. Bỗng Lung Tuyết đạo nhân hô to lên :

- Ông lão ơi, lão muốn vào thành đó phải không?

Nam Quyền chẳng quay đầu lại trả lời khơi khơi.

- Ủ, vô thành thì sao chứ?

- Lão đạo tôi không thể thấy chết mà không cứu, lúc này tôi có thấy bà nhà ông đứng giữa đường trong thành mà mãi vô đó.

Phụ tử Nam Quyền nghe vậy đều rùng mình, vội quay mình đi về hướng ngược lại.

Thấy vậy Tiểu Bình lại cười khúc khích lên. Lung Tuyết đạo nhân nháy mắt và khẽ cười nói :

- Cháu đúng là tiểu cô nương thích cười.

Tiểu Bình e thẹn cúi đầu.

Bổng Hoàng Bác hỏi sư phụ :

- Thừa sư phụ, sao sư phụ biết đệ tử ở đây?

Lung Tuyết đạo nhân ngoảnh mặt nói với Tiểu Bình, chứ không trả lời câu hỏi của đệ tử :

- Tiểu cô nương hay cười này, lão đạo tôi ở thành Trường Bạch sơn khi nhàn rồi không việc làm thường đấu khẩu với đệ tử của lão, khi đấu khẩu thì lão tôi đã quên mình già rồi, tiểu cô nương chắc không cười lão chứ?

Nhưng Tiểu Bình vẫn lại cười khúc khích mà không nói lời nào.

Lung Tuyết đạo nhân lắc đầu nói :

- Lão đạo tôi thật là không biết làm gì với cô nương hay cười này nhỉ, thôi được...

Hoàng Bác thấy sư phụ trầm tư, ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ đang nghĩ gì vậy?

Lung Tuyết đạo nhân vẽ mặt nở nụ cười, vẫn không đếm xỉa gì Hoàng Bác, chỉ nói với Tiểu Bình :

- Đây cô nương hay cười, lão đạo tôi nhận người làm đệ tử ký danh, người có chịu không?

Tiểu Bình và cả Hoàng Bác đều kinh ngạc kêu lên tiếng “ồ”, nhất là Tiểu Bình, nàng hình như không tin vào tai mình nữa, hai mắt đen láy long lanh mở to, gương mặt tuyệt đẹp của nàng hiện vẻ bán tín bán nghi, hồi lâu nàng với giọng run rẩy, hỏi :

- Đạo trưởng, đạo trưởng nói nhận tôi làm đệ tử?

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu cười nói :

- Đúng rồi, người đồng ý thì mau quỳ xuống bái sư chứ.

Tiểu Bình đang hưng phấn, nhìn về Hoàng Bác và định quỳ xuống lạy, bỗng :

- Khoan đã...

Một tiếng hô lớn vang từ mười mấy trượng ở trong rừng, theo sau là một bóng người phi thân ra, đó là một lão vận đồ xanh.

Hoàng Bác vô cùng ngạc nhiên, “ủa” lên một tiếng, kiếm mày đứng lên, nhảy bật dậy.

Thì ra lão vận áo xanh này là người đứng đầu kiếm sĩ chuỗi trắng của Vô Song bảo Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương.

Trong khoảnh khắc, hắn đã đến trước khu nghĩa địa, chưa đứng yên đã gấp ôm quyền hành lễ với Lung Tuyết đạo nhân :

- Xin đạo trưởng đừng nhận cô gái này làm đệ tử, vì người này đã trộm đi Thất Hồng kiếm của bốn bảo Thiếu bảo chủ vào bốn hôm về trước, tại hạ thừa lệnh bắt về bảo xét xử.

Lung Tuyết đạo nhân như chẳng hề nghe thấy gì, vẫn khẽ cười nói với Tiểu Bình :

- Lạy thầy đi chứ? Người không chịu à?

Tiểu Bình tâm tư rất linh mẫn, đã biết Lung Tuyết đạo nhân muốn nhận mình làm đồ đệ là muốn cứu mạng mình, nên không chần chừ, miệng gọi “sư phụ” và cúi xuống lạy thầy.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương thấy vậy sắc mặt thoáng biến sắc, tỏa hàn quang, trầm giọng lạnh lùng nói :

- Trước nay tại hạ ngưỡng mộ đạo trưởng thanh tao cao nhã, không tranh với phạm thế, nhưng nay làm như vậy là cố ý để bốn bảo khó xử đó.

Lung Tuyết đạo nhân đã không đếm xỉa gì đến hắn, vui mừng dịu Tiểu Bình đứng dậy, vuốt râu cười hóm hờ, nói :

- Ha ha, lão đạo tôi không ngờ nhận được một nữ đồ nhi, thật là vui sướng.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương mặt như đóng băng, cười mơn nói :

- Đạo trưởng chẳng xem ai ra gì. Hi hi, nếu là bốn Bảo chủ tới đây mà đạo trưởng vẫn ngạo mạn như thế thì tại hạ thật là bất phục.

Lung Tuyết đạo nhân ngoảnh mặt hỏi Hoàng Bác :

- Con à, ai ở bên cứ la hoảng vậy?

Hoàng Bác to tiếng trả lời :

- Thừa sư phụ chắc là một tên đạo tặc nào đó thôi.

Lung Tuyết đạo nhân “ồ” lên một tiếng hưởng về Tiểu Bình, nói :

- Này đồ nhi hay cười, giúp sư phụ đuổi tên đạo tặc đó đi.

Tiểu Bình giật mình run rẩy nói :

- Sư phụ, đệ tử đánh không lại hần.

Lung Tuyết đạo nhân vuốt râu cười ha ha nói :

- Nói vậy, đệ tử của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi làm sao mà thua mấy tên đạo tặc được chứ? Đi đi.

Hoàng Bác biết sư phụ không bao giờ để cho Tiểu Bình mạo hiểm, liền nói :

- Tiểu Bình, đánh thì đánh, đừng có sợ hần.

Tiểu Bình nhướn mày lên, đoạn đến gần chàng kẻ sát tai khề nói :

- Cũng được, nhưng khi muội sắp chết, thì huynh phải cứu muội nghe.

Hoàng Bác gật đầu nói :

- Yên tâm đi, có sư phụ ở đây bảo đảm muội không hề gì đâu.

Nghe vậy Tiểu Bình như đã uống viên thuốc an thần, liền tháo thanh Thất Hồng kiếm giao cho Hoàng Bác, sau đó từ trong vạt áo lôi ra một con dao cắt dài cỡ một thước rất là bóng lưỡng, bước đến hai trượng trước Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, khề cười nói :

- Bốc lão à, bốn cô nương dám làm dám chịu. Ông cứ tự nhiên nghe.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương nghe lời nói của nàng, giận đến nổi dựng cả tóc lên, hai mắt tỏa ánh sáng hung bạo, hét :

- Tiểu tiện nhân kia, thì ra ngươi là con gái của Thần Thâu Vô Ảnh, được lắm.

Tiểu Bình cảm thấy hoảng sợ, ngoảnh mặt nhìn sư phụ, nói :

- Sư phụ, không được rồi, người ta đã biết xuất thân của con rồi.

Lung Tuyết đạo nhân cũng vừa mới biết thân thế của Tiểu Bình, khi thấy cô nàng lôi con dao cắt ra, lão liền cười giòn nói :

- Thì ra đệ tử của sư phụ là con gái của Khuru Duật Phu, hèn chi có thể lấy cấp được cây Thất Hồng kiếm của người ta, có lý, có lý lắm.

Rồi lão vẫn cứ gật đầu, và nói tiếp :

- Không sao đâu con à, con cứ sử dụng chiêu thứ Vô Ảnh Quỷ Triển của cha con để cho hần một bài học là được.

Tiểu Bình cười lên, hô lên một tiếng nhảy đến trước Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, dao cắt bên tay phải mở ra, nhanh như chớp cắt lên yết hầu của đối phương.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương là nhân vật đã nổi tiếng nhiều năm, có thể nói ngoại trừ Ngũ Kỳ, Tam Ma ra hần không nể sợ bất cứ ai, nên chẳng xem con tiểu a đầu này ra gì cả, nên lão chẳng rút kiếm ra, chỉ cười nhạt một tiếng, tay phải vung lên, mặt bàn tay hướng về Tiểu Bình nhẹ quạt đi.

Chiêu này của lão đã âm thầm ẩn chứa nội gia chân lực, lão muốn chấn chết Tiểu Bình trong một chiêu để hạ uy tín của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi.

Không ngờ Tiểu Bình tuyệt đỉnh thông minh, gia học võ thuật của nàng lại chú trọng về đầu xáp lá cà, thân pháp thì rất là nhanh nhẹn, không chờ chiêu lực đối phương đưa tới, nàng đã lượn né qua phía phải của đối phương, dao cắt mở ra “sắt” một tiếng, cắt về dưới nách của đối phương.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương không ngờ thân pháp của Tiểu Bình nhanh lẹ như vậy, chưa kịp đổi chiêu, chỉ còn nước bị ép tháo lui một bước.

Lung Tuyết đạo nhân vỗ tay cười nói :

- Lợi hại thật, đồ nhi hay cười của ta, con giỏi thật đó.

Tiểu Bình được sư phụ khen ngợi, nàng vui hân lên và hết sợ hãi, cây dao cắt vừa đâm vừa cắt, chỉ nghe tiếng “sắt, sắt” liên tục tấn công hướng về đối phương.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương giờ đã sát khí đằng đằng, đầu cho đối phương lợi thế nữa, liền dùng bảy thành chân lực, tả bừa hữu chặt, mỗi chiêu đều nhanh chóng hung bạo vô cùng, ép bức đối phương tháo lui từ từ và liên liên thắng thế.

Như vậy, chưa đến hai mươi chiêu Tiểu Bình bị đối phương ép đến nỗi đã mồ hôi đầy mình và nguy ngập đang trước mắt.

Hoàng Bác thấy vậy càng nóng ruột, bèn ngoảnh mặt nói với sư phụ Lung Tuyết đạo nhân :

- Sư phụ à, bộ sư phụ muốn Bình muội bỏ mạng hay sao?

Lung Tuyết đạo nhân thân nhiên cười lên bỗng hô lớn nói với Tiểu Bình :

- Đệ tử hay cười này, con hãy nghe kỹ: nhanh, chân trái ngang nửa bước, cúi mình xuống đâm Phân Thủy huyết.

Chiêu này vừa xuất thủ, Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương đã bị ép lui hai bước.

- Được, chân trái bước trước nửa bước, tay trái điểm mắt, dao cắt gối chân trái.

Tiểu Bình theo lời, tấn công như vũ bão. Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương lại bị ép lui một bước.

Lần này Lung Tuyết đạo nhân tỏ ra không hài lòng, lão oán trách :

- Trời, động tác con quá chậm, bằng không hẳn làm sao mà đỡ nổi chứ? Nhanh, mũi phải hướng lên xoay một vòng, đến phía sau hấn, đứng, cắt móng của lão, cắt móng của lão.

Tiểu Bình tinh thần phấn chấn, khi xoay đến sau lưng Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, bỗng ửng đỏ cả mặt và thu chiêu, tháo lui hô to :

- Sư phụ, con không..

Lung Tuyết đạo nhân ngược cười không dứt. Hai mắt Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương như phun ra máu, nóng giận hô lên một tiếng, nhún mình nhảy ngang ba thước, tay phải bám vào lưng, chỉ thấy một luồng ánh kiếm trực chỉ tim huyết của Tiểu Bình.

Đó chính là chiêu Xuất Tiêu Nhất Kiếm của lão, nhanh như tia chớp.

Tiểu Bình trước giờ chưa hề thấy kiếm pháp nhanh như vậy, mới thấy ánh kiếm rung chuyển, lưỡi kiếm đã cận kề trước ngực, nàng hồn vía lên mây, hoảng hốt la lên.

Nhưng chỉ thốt lên được nửa tiếng. Bỗng nghe một tiếng “keng”, khi định thần lại chỉ thấy cây kiếm chuôi trắng của đối phương như bị vật gì đánh vọt khỏi tay hấn bay ghim trúng bia đá ngoài bốn trượng.

Ngoảnh mặt nhìn lại chỉ thấy Lung Tuyết đạo nhân mặt mày đóng băng, hai mắt tỏa ra hai luồng sáng kinh người, nhìn thẳng Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, trầm giọng hô :

- Bốc Mộng Dương, ngươi nếu không rời khỏi thì đừng trách ta đó.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương sắc diện trắng bệch, hoảng hồn tháo lui hai bước.

Đây là lần đầu tiên trong binh sanh của hấn được lãnh giáo công phu của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, chỉ bị một viên đá nhỏ mà đánh vọt thanh kiếm khỏi tay mình, chẳng những thế nguyên cánh tay cảm thấy bị tê liệt, nên hết dám làm dữ nữa.

Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương im lặng lượm lại thanh kiếm của mình, rồi cười gằn, vẻ độc ác nói với Lung Tuyết đạo nhân :

- Đạo trưởng đã có ý thù địch với bốn bảo, vậy tại hạ nay xin tạm biệt, hẹn ngày tái ngộ.

Nói xong quay mình nhanh chóng đi khỏi hiện trường.

Đoạn Lung Tuyết đạo nhân hỏi Hoàng Bác :

- Bác nhi, đêm đó con đến gặp Thiên Diện Quái Tú rồi xảy ra chuyện gì?

Nghe vậy, Hoàng Bác liền thuật lại mọi chuyện với sư phụ. Sau khi Lung Tuyết đạo nhân nghe xong, đoạn nói :

- Ủa, người quái nhân quần mền đồ kia chắc ta phải tìm hiểu kỹ càng mới được.

Sao đó lại nói với Tiểu Bình :

- Đồ nhi hay cười này, ai bảo con trộm cây Thất Hồng kiếm của Vô Song bảo vậy?

Tiểu Bình đắc ý trả lời :

- Thừa sư phụ, đó là con tự ý quyết định, không có ai bảo con cả.

- Dụng ý thế nào?

- Chơi mà.

- Chơi à? Hừ, lão đạo ta còn không dám chơi như vậy nữa đó.

- Kia, sư phụ, ông nói chuyện đùa.

- Chuyện đùa à? Hôm qua lão đạo ta nhận được tin, Vô Song bảo đã huy động gần hết lực lượng toàn bảo để tìm con khắp nơi, đó là chuyện đùa sao?

- Hừ, con chỉ lấy của họ một cây Thất Hồng kiếm mà họ đã làm như vậy thì thật là quá nhỏ mọn.

- Trời ơi, đệ tử hay cười của ta, con không biết hành động của con như vậy coi như đã trộm cả thanh danh của người ta rồi đó.

- Hả?

- Vì Thất Hồng kiếm là vật thiết lập Vô Song bảo, con trộm đi Thất Hồng kiếm thì coi như đã trộm đi uy danh của Vô Song bảo rồi còn gì.

- Vậy... vậy họ sẽ đối với con như thế nào?

- Con phải hỏi họ đối với con, và cả cha của con như thế nào mới đúng.

Tiểu Bình thoáng biến sắc diện, run sợ hỏi :

- Ôi, vậy bây giờ phải tính thế nào hả sư phụ?

Lung Tuyết đạo nhân cười hô hô lên nói :

- Làm thế nào à? Bỏ cô nương dám làm dám chịu, con thách đấu với Đông Kiếm rồi đó.

Tiểu Bình sợ đến nỗi muốn khóc, nàng hỏi tiếp :

- Ôi, người ta gấp muốn chết mà sư phụ cứ cười hoài à.

Thấy sự hốt hoảng vô cùng của nàng, Hoàng Bác không nhịn được liền xen vào hỏi :

- Muội đừng sợ, huynh sẽ tận lực bảo vệ muội.

Lung Tuyết đạo nhân nghe vậy ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, tình cảm tụi bay mới đây đã tiến triển nhanh vậy sao?

Hoàng Bác nóng ran cả mặt, liền kể lại lúc mình mới xuống núi Trường Bạch tại Lạc Dương thành, tình cờ thấy nàng đấu không lại Tuyết Sơn Bạch nương nương Hoa Nguyệt Kiều nên ra tay cứu giúp, sau đó vì một câu nói đùa mà nàng đã quyết định trộm kiếm, nên mới xảy ra chuyện hôm nay.

Lung Tuyết đạo nhân “ồ” lên một tiếng, lại cười khẽ nói :

- Thì ra hai người làm quen trước đã lâu, ồ, vậy chắc là phiền phức nhiều đấy.

Hoàng Bác đã hiểu ý sư phụ muốn nói về Thu Tuyền, không dám ý kiến gì, mà liền nhanh chóng nói qua chuyện khác.

- Sư phụ, sao sư phụ biết đệ tử đang ở đây?

- Sao mà không biết chứ? Đệ tử Cái bang khắp thiên hạ, năm ngày trước sư phụ đã hạ lệnh bảo các đệ tử Cái bang bảy tỉnh phía Nam truy tìm tung tích của con, cho nên con vừa xuất hiện trên quan đạo, sư phụ đã nhận được tin ngay.

- Như vậy Phục Ma sư phụ con đâu?

- Lão ăn mày kia nóng tánh nhất, lão sợ con rơi vào tay Vô Song bảo cho nên truy tìm con từ hướng Bắc Nhạn Đăng sơn, luôn tiện chuyển qua núi Tuyết Phong sơn tìm Phác Sa Lâm đánh lộn đó.

- Ô, như vậy chắc là sư phụ muốn phục thù cho Ngũ sư thúc rồi đó.

- Chắc là không được.

- Ô, sao vậy hả sư phụ?

- Nhưng là lão ăn mày chắc cũng không thua, tóm lại, đó là chuyện ngoài ý muốn, chủ ý là muốn hạ hạ thôi mà.

- Nhưng nếu hai bên đấu tới mức kiệt sức, mà lúc đó Đông Kiếm bỗng nhiên xuất hiện thì...

- Chắc là không đâu, chẳng lẽ Âu Dương lão nhi lại bị ỏi như vậy sao?

- Theo con nếu mà Đông Kiếm tỉnh tỉnh như sư phụ thì chắc rằng đã tâm thống trị thiên hạ sẽ thành mây khói đó.

- Con à, con cũng biết nói chuyện hù người ta đó à?

- Không, ý con nói ví dụ như hôm đó đệ tử nhận được thư hẹn của Thiên Diện lão tiền bối, lúc đó Đông Kiếm không có mặt ở đó, nhưng rốt cuộc con lại bị Hắc Đầu Lâu đánh rớt xuống tuyết cốc đó.

- Ủ, nói vậy cũng có lý, tiếc rằng sư phụ đây đã hẹn người ta đấu một trận, bằng không thì cũng có thể đến đó xem tình hình.

Hoàng Bác xúc động hỏi :

- Sư phụ, thầy hẹn ai tỉ đấu vậy?

Lung Tuyết đạo nhân mỉm cười hỏi :

- Con rất thông minh, đoán thử coi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Con Gái Giang Hồ

Hoàng Bác nhanh chóng xét nghĩ những người có tư cách đấu với sư phụ trong võ lâm, cuối cùng cười khẽ, nói :

- Sư phụ, trận đấu này của thầy chắc là đấu cờ chứ gì?

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu, vui cười nói :

- Không sai, thầy biết khó mà qua mắt được con.

- Sư phụ, vậy có phải là Bì Thánh Lâu chủ nhân, danh hiệu Giang Nam đệ nhất cao thủ Phan Kỳ hạ thầy?

- Đúng vậy, con à, con với người ta lại là bạn thâm giao, có biết cờ nghệ người ta thế nào không?

- Xuống cờ nhanh chóng, nước cờ xác thực, sát lực không dưới cờ của sư phụ đó.

- Nói dóc.

- Ô, ô, đương nhiên sư phụ có thể thắng mà.

- Nịnh bợ.

- Không, chỉ cần sư phụ dùng chiêu độc thủ thì sẽ thắng người ta đó mà.

- Ủ, sư phụ con có bản lĩnh gì đặc biệt?

- Phan lão sợ đầu cò dai, sư phụ chỉ cần kéo dài...

- Con thật là...

Hoàng Bác cười lên giòn giã hồi lâu.

Sau đó Hoàng Bác nghiêm chỉnh nói :

- Sư phụ, bây giờ nói chuyện chính yếu, đệ tử dự tính sẽ vào Cốc Vô Đáy ở Vô Song bảo do thám, thầy nói thế nào?

Lung Tuyết đạo nhân trầm ngâm hồi lâu, nói :

- Con cho rằng người sống dưới đáy cốc là cha của con sao?

- Đúng vậy.

- Như vậy đương nhiên cần phải đi.

- Vậy mình phải vào bằng cách nào hả thầy?

- Theo cách Thiên Diện Quái Tú chỉ là hay nhất.

- Hóa trang đi vào?

- Đúng vậy, nhưng như vậy thì lão đạo đây khó mà giúp đỡ đó.

- Hả?

- Nguyên do rất là đơn giản, lão đạo đây nếu muốn vào Vô Song bảo thì phải bằng cách đường đường chính chính, còn bằng cách thâm nhập thì thầy đây không quen như vậy, cũng không muốn làm, cho nên thầy chỉ có thể tặng cho con ba câu châm ngôn diệu kế, ngoài ra chờ thầy đầu cò xong rồi sẽ đến Bắc Nhạn Đãng Sơn để truy tìm tin tức của con.

- Dạ, ba diệu kế thế nào hả sư phụ?

- Thứ nhất phải cẩn thận.

- Dạ, sư phụ.

- Thứ hai phải vô cùng cẩn thận.

- Dạ, sư phụ.

- Thứ ba càng phải vô cùng cẩn thận.

- Ồ, dạ, sư phụ.

Bổng Khuru Tiểu Bình vì đứng kế bên Hoàng Bác nhìn không được mà cười khúc khích, sau đó cười ôm cả bụng và chảy cả nước mắt.

Nhưng Lung Tuyết đạo nhân lại nghiêm chỉnh nhìn qua hỏi :

- Đệ tử ký danh ham cười, con muốn theo Bác nhi hay là theo ta?

Tiểu Bình liền nghiêm chỉnh đáp lại :

- Sư phụ, con đi cùng Bác huynh đến Vô Song bảo, sau đó mới về với sư phụ học nghệ, sư phụ thấy thế nào?

Nghe vậy Hoàng Bác hết hồn, nói :

- Ồ, không, muội không được đi.

Tiểu Bình ném mắt nhìn chàng với vẻ oán trách :

- Sao muội không thể đi được chứ?

Hoàng Bác cau mày nói :

- Đây không phải là chuyện, giỡn chơi, rất là nguy hiểm đó.

- Chỗ nào càng nguy hiểm muối càng thích đi.
- Huynh nói là dù sao đi nữa muối cũng không được đi.
- Không, dù sao đi nữa muối cũng phải đi.
- Trời, muối trộm đi cây Thất Hồng kiếm của người ta, họ đang muốn bắt và băm thây muối đó, nếu muối đi rất là nguy hiểm đó, muối biết không?
- Huynh yên tâm đi, muối đâu phải là ngốc mà cho họ bắt dễ dàng chứ?

Hoàng Bác cảm thấy vô phương nói với nàng, đưa mắt nhìn qua sư phụ, cầu cứu nói :

- Sư phụ, không thể để cho Bình muối đi được.

Tiểu Bình cũng nói với sư phụ :

- Sư phụ, đừng nghe Bác huynh nói, con phải cùng đi.

Lung Tuyết đạo nhân thì cảm thấy thật là khó xử, nhìn qua Hoàng Bác, nhìn lại Tiểu Bình, tay vuốt hàm râu suy nghĩ hồi lâu, sau đó cười nói với Tiểu Bình :

- Đệ tử hay cười của thầy, hiện tại con luôn cả một kiếm sĩ chuỗi đen cũng không đấu nổi, như vậy nếu con đi cùng thì chỉ là gánh nặng cho Bác nhi, chưa hữu ích được gì?

Tiểu Bình liền trả lời :

- Sư phụ, sao con không giúp được gì chứ? Sư phụ không biết là dù sao hai người cũng đỡ hơn một người à?

Lung Tuyết đạo nhân lắc đầu, cười khẽ, nói :

- Tình hình tương phản đó con, con đi chắc là gánh nặng cho Bác nhi đó.
- Không đâu sư phụ, lúc này thầy không thấy Bác huynh bị Nam Quyền đánh đến nổi đến la làng, nếu không phải con ra ý kiến, chắc Bác huynh nguy rồi.
- Thật là kiến thức của trẻ con, thôi vậy đi, lão đạo ta lúc đầu chỉ muốn nhận con làm đệ tử ký danh thôi, nếu con chịu ở lại thầy sẽ cho con làm đệ tử chính thức, con nghĩ thế nào?

Tiểu Bình cảm thấy thật khó chịu vì khó đi cùng với Hoàng Bác, nàng cúi đầu xuống cắn môi nói :

- Sư phụ, sao thầy cứ bệnh Bác huynh hoài à.

Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Đúng rồi, Bác nhi và lão đây đã ở chung hai năm rồi, đương nhiên là hơi bệnh chút chút.

Tiểu Bình trầm tư hồi lâu, bỗng nàng ửng đỏ cả mặt, e thẹn nói khẽ :

- Sư phụ, con muốn làm đệ tử ký danh của sư phụ trước, về sau...

Lung Tuyết đạo nhân không chờ Tiểu Bình nói xong, liền cắt ngang :

- Thôi được, tội con đi đi, cẩn thận đó, lão đi đánh cờ đây.

Nói xong, người đã phóng ra ngoài hơn chục trượng, Hoàng Bác bỗng nhớ ra điều gì, to tiếng hỏi :

- Sư phụ, xin thầy chờ một lát.

Lung Tuyết đạo nhân dừng chân, quay đầu lại hỏi :

- Chuyện gì đó con?

- Đệ tử nghe nói Âu Dương Thừa Kiếm cùng Hắc Bạch Song Ma sẽ đi Vô Đang, Hoa Sơn, Không Động và Côn Luân bốn phái kiếm chuyện quậy phá, sư phụ nghĩ sao?...

- Ủa, có chuyện vậy à?

- Đúng vậy, trước tiên họ muốn đập phá Võ Đang, vì đệ tử biết sư phụ với Chương môn Võ Đang Bạch Vũ chân nhân là bạn tình nghĩa, nên...
- Hừ, con muốn phá cuộc đấu cò của sư phụ à?
- Dạ con không dám, công lực của đệ tử chưa phải là địch thủ của Hắc Bạch Song Ma, bằng không nhất định sẽ đến Võ Đang để giúp họ.
- Con đang nói lấy sư phụ đó à?
- Không, con biết sư phụ trước nay chỉ vì nghĩa khí.
- Lão đạo đây cũng nghe nói Trưởng lão phái Thiếu Lâm Huệ Tâm Thượng Nhân đang đến bốn phái để bàn về việc đối kháng với Vô Song bảo, nếu việc này thành công chắc Đông Kiếm không dám làm bậy.
- Ồ, nguyên là chuyện này sẽ thành, nhưng nước xa làm sao chữa được lửa gần chứ?
- Lão đạo đây cũng không thể không lo chuyện cho đệ tử mình mà lo chuyện cho đệ tử mình mà lo chuyện thiên hạ mà.
- Chuyện của đệ tử, sư phụ cứ yên tâm.
- Không được, sư phụ không thể nghe lời chỉ huy của đệ tử, sư phụ phải đi đánh cò mới được.
- Như vậy chúc sư phụ toàn thắng.

Lung Tuyết đạo nhân cười một tràng dài, vạt bào vung nhẹ, nhún mình lên ngọn cây, phi thân bay đi.

Sau khi Hoàng Bắc tiễn sư phụ, mới quay người lại oán thán với Tiểu Bình :

- Hồi người trong võ lâm, ai cũng hâm mộ muốn làm đệ tử của Ngũ Kỳ, và muội thì lại bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, thật là không hiểu nổi.

Đôi mắt long lanh của nàng chớp lên, nàng bụm miệng cười, nói :

- Hừ, trên thế gian này chuyện không hiểu nổi đâu phải là ít chứ?

Hoàng Bắc hết cách, chỉ còn biết ta thán nói :

- Vậy thôi đi đi, số mệnh đã an bài, dù cho trốn tránh cũng không được.

Đoạn hai người cùng bước ra ngoài rừng, đi về hướng đông.

Lúc này trời đã gần ngọ, bầu trời trời quang đãng, trên đường đi Tiểu Bình vui sướng vừa đi vừa hái nhiều bông hoa, hai người nhảy tung tăng làm cho Hoàng Bắc cũng cảm thấy thoải mái và quên hết tất cả mọi chuyện phiền phức trên đời.

Không bao lâu, hai người đã tới một thị trấn nhỏ.

Thị trấn này ở nơi xung yếu, có vài quán tửu lâu, Hoàng Bắc đã sáu ngày chưa ăn cơm, cảm thấy vô cùng đói bụng nên cùng Tiểu Bình đi vào một quán ăn.

Hai người chọn chỗ hướng ngoài đường đi ngồi xuống, sau khi kêu thức ăn và rượu, Hoàng Bắc chỉ chú tâm cho thức ăn vào bụng vì quá đói.

Tiểu Bình vừa ăn lại vừa gấp thức ăn cho chàng, Hoàng Bắc cảm thấy ái ngại, khẽ nói :

- Đừng nên vậy, để ông “cổ lỗ hữ” thấy thì lại cười nữa đó.

Nàng thẹn thùng khẽ hỏi :

- Hừ, ai mà dám cười mình chứ?
- Tội, bà lão này.

Một giọng nữ khàn khàn từ bàn phía trái cách không xa, vang tới.

Hai người nhìn qua, phát hiện trên bàn phía trái có một lão bà tuổi khoảng sau mười và ba cô gái yếu tướng, tuổi khoảng mười sáu mười bảy đang ngồi chung bàn ăn uống. Lão, thiếu bốn người đều vận đồ trắng xóa, lão bà tóc đã bạc phơ, đầu tóc uốn lên, gương mặt (...) đầu sóng mũi thẳng nhọn, hai má (...) sanh là tướng (...) nhưng lại vẽ (...) son phấn lòe loẹt. Lúc này đang nở nụ cười chọc ghẹo nhìn qua.

Tiểu Bình lướt nhìn lão bà cong vành môi lên khinh bỉ, nói :

- Nhiều chuyện.

Hoàng Bác ánh mắt vừa tiếp xúc với lão bà, cảm thấy ánh mắt bà ta tỏa ra hai luồng sáng kỳ dị, tà quái, bỗng cảm thấy tâm thần bất minh, suýt nữa thì không thể tự kiềm chế được, trong lòng thoáng có cảm giác hốt hoảng, biết bà lão này không phải là kẻ tầm thường, liền dùng chân lên đỡ nhẹ Tiểu Bình ra khỏi cảnh giác, đừng gây chuyện.

Tiểu Bình thì không cần biết gì cả, nàng bỗng cao giọng :

- Sợ gì chứ? Là người ta chọc mình trước, nếu mình sợ chuyện thì làm sao sống trên giang hồ nữa.

Lão bà khẽ cười, nói khẽ với ba thiếu nữ vài câu, sau đó tình tiền đứng dậy ra về. Khi ba thiếu nữ đi ngang qua bàn Hoàng Bác, ba nàng cố ý ra vẻ nũng nịu, nháy mắt chọc ghẹo chàng, tình thái thật là khó coi.

Tiểu Bình tức giận đến đổi biến cả sắc mặt, nàng nóng giận nhỏ tiếng mắng :

- Không biết mắc cỡ, chưa thấy ai mà mặt dày như vậy.

Lão bà vừa bước đến trước cửa, nghe Tiểu Bình mắng chửi, bỗng ngoảnh mặt vung tay nhẹ nhàng chỉ về phía Tiểu Bình, khẽ cười nói :

- Tiểu tử này thật là dễ thương ghê.

Thấy vậy Hoàng Bác cảnh giác, liền vung tay áo chống đỡ, vừa khẽ cười nói :

- Lão tiên bối quá khen, cô ấy không dám à.

Gương mặt bà lão thoáng hiện nét kinh ngạc, rút tay, ném mắt nhìn Hoàng Bác một hồi, lại khẽ cười và dẫn ba cô gái bước đi.

Sau khi họ đi mất dạng, Hoàng Bác mới sực nhớ, đưa cánh tay vén vạt áo lên xem, chỉ thấy có một vết xanh mờ nhạt trên cánh tay, chàng lắc đầu, chất lưỡi nói :

- Ủa, không ngờ bà lão này thật là lợi hại.

Tiểu Bình hoảng lên nói :

- Ôi, là bà ta điểm huỳnh bị thương rồi.

Hoàng Bác xoa bóp vết thương, cười gượng nói :

- Ủ, huỳnh không ngờ công lực bà ta cao như vậy, nên đỡ không nổi chỉ lực điểm không của bà ta.

- Có đau nhiều không?

- Hơi đau một chút, nhưng không sao, không biết bà ta là ai?

- Xem tướng mạo của bà ta, đúng là...

- Đúng như gì?

- Nhưng có tú bà nào mà có võ công cao cường vậy chứ?

- Bà ta so với Tuyết Sơn Bạch nương nương thì thế nào?

- Nếu là Bạch nương nương thì người bị thương lúc này chưa chắc là huỳnh đó, ủa...

- Sao vậy?

- Phải rồi, lão bà cùng các cô đều vận đồ trắng, hay là đến từ Tuyết Sơn đó?

- Tuyết Sơn chỉ có mình Bạch nương nương, chưa từng nghe qua có lão bà mà.

- Muội không biết, nghe nói Bạch nương nương có người sư phụ tên là Cửu Giá Quả Phụ Sác Trân đó.

- Cửu Giá Quả Phụ? Hừ, ai mà đặt cái biệt hiệu cho bà ta sao mà khó nghe vậy?

- Muội đừng cười, nếu lão bà lúc này là Cửu Giá Quả Phụ thì mình đừng không nổi đâu.

- Hừ, người ta đã đi rồi, sợ cái gì chứ? Muội hỏi huỳnh, bà ta gọi là Cửu Giá Quả Phụ, có phải là gã chín đời chồng đều chết cả chín ông không?

- Chắc là như vậy, hôm tháng trước huỳnh có nghe Long Duyên ẩn sĩ của Trúc Lâm Thất Duật nói là đời chồng thứ chín của Cửu Giá Quả Phụ là Nam

Thiên Độc Thủ Ma, mà đầu này hiện còn sống, cho nên bà ta chỉ có thể gọi là Bát Giá Quả Phụ mà thôi.

- Cứu Giá Quả Phụ nghe còn được, nhưng Bát thì...

- Đúng vậy, ha ha ha...

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng từ ngoài quan đạo có tiếng ngựa đi tí tắc chỉ trong chốc lát có bốn đại hán cười ngựa đi trên quan đạo tới, người trên ngựa đều là thanh niên mang kiếm vận áo xám trắng.

Khi Hoàng Bác nhìn kỹ trang phục của họ, chàng cau mày kiếm, nói với Tiểu Bình :

- Muội thấy chứ?

Tiểu Bình có vẻ khần trương, đáp :

- Ủ, kiếm sĩ chuỗi đen của Vô Song bảo.

- Không sai, tốt hơn hết là muội dùng khăn buộc chuỗi kiếm màu đỏ của Thất Hồng Kiếm lại, tránh cho người ta phát hiện.

Tiểu Bình vâng lời, dùng khăn bao lấy chuỗi Thất Hồng kiếm, rồi tiếp tục ăn uống.

Sau khi hai người ăn cơm xong, vì trời chưa xế chiều, chưa tiện nghỉ qua đêm, nên tiếp tục lên đường.

Đi được hơn hai mươi dặm trời đã sập tối, hai người đi nhanh, vừa đi thêm được vài dặm, bỗng thấy trước quan đạo khoảng nửa dặm có bốn thanh niên dùng kiếm đang vây đấu với một thanh niên dùng cặp Phán Quan bút và một thiếu nữ vận áo xanh.

Gần đó có bốn con ngựa đang gặm cỏ chờ đợi.

Từ xa Hoàng Bác đã nhìn biết bốn thanh niên này, đúng là bốn kiếm sĩ chuỗi đen của Vô Song bảo mà lúc nãy gặp trong thị trấn.

Và cô gái vận áo xanh ấy chính là cô gái yếu điệu bị Hắc Hồ Điệp Hàn Chiến Phi chọc ghẹo hôm trước ở Thuận An Hồ Hải Lâu.

Cô gái cùng thanh niên sử dụng Phán Quan bút làm vũ khí đang một chọi hai với kiếm sĩ chuỗi đen của Vô Song bảo, mà đang lúc nguy ngập.

Hoàng Bác thấy vậy liền nói với Tiểu Bình :

- Tiểu Bình, nhanh, chúng ta đi cứu người.

Tiểu Bình nghe lời, chạy theo đến trước và hỏi :

- Huynh có quen với họ ư?

- Có quen một người.

- Nam hay nữ?

- Là nữ.

- Hừ, các cô gái huynh làm quen cũng không ít nhỉ?

- Đừng nói đùa, huynh chỉ gặp cô ta một lần, tên họ còn chưa biết mà.

- Như vậy, lát nữa huynh hỏi người ta là được rồi.

Tiểu Bình nói ghen và vén cả môi lên.

Khi hai người tiến đến gần, chỉ thấy người thanh niên sử dụng cặp Phán Quan bút tuổi cỡ hai mươi bảy hai mươi tám, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, tay và chân người này đều mang thương tích, máu nhuộm đỏ đầy mình, nhưng vẫn hung mãnh chiến đấu mà không tỏ ra sợ hãi.

Còn thiếu nữ áo xanh chưa hề bị thương, hình như do hai thanh niên không nhẫn tâm hạ sát.

Hoàng Bác bỗng nhìn thấy cặp Phán Quan bút của thanh niên là một đỏ một đen, đó chính là nhãn hiệu bất dịch của Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc trong Giang Nam ngũ thiết, trong lòng xúc động, thầm nhủ, chẳng lẽ thanh niên này là đệ tử của Thiết Phán Quan?

Nghĩ đến đây, Hoàng Bác ân hận vì mình cứu Hắc Hồ Điệp mà để Cam Chánh Bắc phải mất mạng dưới tay Đồng Kiếm. Lập tức lòng hào hiệp xông lên, rút Hoàng Long Kiếm ra rồi dùng Tuyết Hoa bộ lướt vào giữa sáu người, vung ra một chiêu “Du Long Vũ Chảo”.

Tiếng gươm chạm nhau, bóng người chia lìa ra làm hai nhóm.

Chỉ thấy phía Vô Song bảo bốn kiếm thủ chuỗi đen lùi lại phía sau, đôi mắt sững sờ, trong tay mỗi người chỉ còn cầm lại một đoạn kiếm gãy mà thôi.

Thiếu nữ áo xanh thì sớm đã nhìn thấy Hoàng Bác, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ ra được Hoàng Bác không phải người của Vô Song bảo, mà lại ra tay cứu giúp mình.

Hoàng Bác vung roi một chiêu, bốn cái kiếm dài đứt ra làm hai đoạn cũng một lúc, bốn kiếm sĩ chuỗi đen giật mình ngơ ngác nhìn Hoàng Bác.

Gã thanh niên sử dụng bút Phán Quan thân hình ngã nghiêng muốn đổ xuống.

Hoàng Bác thò tay vào túi rút hai viên “Tuyệt Tinh hoàn” đưa cho Lục Y thiếu nữ thốt :

- Cô nương hãy mau đưa cho bạn cô uống ngay mau đi.

Thiếu nữ lập tức, hai tay đỡ thuốc nhanh nhét vào miệng gã, sau đó băng bó vết thương.

Một trong bốn kiếm thủ, gã thân người gầy cao đột nhiên hét toáng lên :

- Anh em, tiểu tử này là đệ tử “Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi”.

Một tên (...) chỉ vào Tiểu Bình thốt :

- Ô, trên mình con nhò này có đeo Thất Hồng kiếm của (...)!

Hoàng Bác trầm thanh hét :

- Chúng bây quỳ xuống cho ta.

Bốn tên kiếm thủ sắc mặt biến đổi, thối lùi ra phía sau ba bước gần tiếng thốt :

- “Sĩ khả tử, bất khả nhục” muốn giết thì cứ hạ thủ.

Hoàng Bác thấy hấn tuy miệng nói cứng, nhưng trong lòng thì sợ hãi khủng hoảng bật tiếng cười lớn :

- Chúng bây không chỉ là người “Sĩ”, cho rằng sĩ nhục cũng chẳng sao. Thôi hãy mau rút đi đi..

Chỉ chờ có thể như được lệnh ân xá, dướm chân nhảy lên lưng ngựa đào thoát. Bỗng đột ngột nghe tiếng của Tiểu Bình :

- Tất cả đứng lại.

Cả bốn kiếm thủ giật nảy người đứng trơ lại không nhúc nhích, Tiểu Bình cười đắc ý :

- Bản cô nương thấy thích bốn con ngựa này, các ngươi hãy để lại.

Cả bốn người nhìn nhau cuối cùng lặng lẽ rời bước...

Thiếu nữ áo lục thấy bốn kiếm thủ đã đi xa, chấp tay làm lễ Hoàng Bác, liền chuyển mình đến bên chàng thanh niên dịu nhẹ đứng lên từ từ cử bước đi.

Hoàng Bác thấy thái độ của gã rất đau khổ và kích động, nhận xét y là đệ tử của Bút Phán Quan thầm nghĩ: trường hợp ta như hấn cũng thế thôi, rồi khẽ thờ dài.

Tiểu Bình chịu không được, miệng lẩm bẩm :

- Hừm, chưa từng thấy, ơn cứu mạng, không được một tiếng cảm ơn!

Gã thanh niên nghe thế, quay đầu lại nở nụ cười sâu thẳm thốt :

- Tại hạ Đồng Trọng Xương, tiền sư Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc có lẽ cô nương có biết qua. Đệ ơn hai vị vừa qua đã ra tay cứu mạng và tặng thuốc, xin nhớ mãi. Có lỗi lầm xin tha thứ cho.

Hoàng Bác vội hoành tay nói :

- Đồng huynh xin chớ trách, tiểu đệ vì không hiểu, lỡ lời hãy thứ lỗi cho. Tên thực tiểu đệ là Hoàng Bác, còn tên Điền Lục là vì muốn vào Vô Song bảo là tên giả. Lúc đó Thất đại hiệp không hiểu ý muốn tiểu đệ, có khuyên ngăn... sau khi rời khỏi Vô Song bảo được vài ngày, thì nghe nói Đại hiệp đã bị Đông Kiếm sát hại. Nghĩ đến chuyện này lòng cảm thấy bức rức. Cái chết của sư phụ huynh dù ít nhiều cũng vì suy nghĩ không đến xảy ra sự cố.

Đồng Trọng Xương gương mặt buồn bã buông thờ dài :

- Tại hạ hàm ơn tặng linh dược, xin cáo từ.

Liền chuyển mình cưỡi bước đi.

Hoàng Bác vội lên tiếng :

- Sức khỏe của Đồng huynh chưa bình phục, hãy cỡi ngựa mà đi.

Tiểu Bình mới hiểu sự việc của hai người, cảm thấy cảm động.

- Này này... hãy lấy hai con ngựa...

Đồng Trọng Xương lắc đầu :

- Xin cảm ơn nhã ý của hai vị, tại hạ cảm thấy đi bộ được.

Sau đó lăm lăm cất bước đi.

Hoàng Bác khẽ thốt với Tiểu Bình :

- Có lẽ họ cảm thấy ái ngại, chúng ta mỗi người cỡi một con đến trước mặt họ, buông lơi dây cương hai con còn lại.

Xong đâu đó hai người thúc vào bụng ngựa phi như tên bắn tiến về trước.

Hai người chạy khoảng hai mươi dặm đường. Sau đó buông lơi cương cho đi từ từ. Mãn đêm bắt đầu buông dần xuống êm đềm, gió mát trăng thanh dịu dàng như một bài thơ.

Tâm trạng hai người đã hiểu giờ đã lơ đãng, nhưng không ai muốn nhắc hay nghĩ đến. Mục đích của họ làm sao cho kịp đến lúc dự dạ hội...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vô Bàn Kinh Ngạc

Hai người vẫn thả ngựa đi chậm rãi, vừa đi vừa kể những chuyện xảy ra trong võ lâm, đề cập đến Đoàn Văn Học cháu gái của Soái Y lão nhân, Hoàng Bác giờ mới biết lão nhân là một vị tiền bối kiếm thuật cao cường, chỉ kém Ngũ Kỳ một ít năm năm về trước, đưa con trai và nàng dâu đều bị chết trong tay của Vô Song bảo.

Lão vì muốn trả thù cho con, nhưng bất hạnh thay lọt vào bẫy trận Thiên Giai phong đới mà chết.

Gió mát dịu dịu, trăng sáng tỏ Hoàng Bác ngẫu hứng, không kiềm chế tự chủ, kê mặt sát Tiểu Bình khe khẽ thốt nhẹ :

- Tiểu Bình...

- Ừ?

- Đêm nay ánh trăng thật đẹp.

- Ừ.

- Thật diệu huyền.

- Anh...

- Muốn gì cứ nói, làm bầm gì thế?

- Nói, em không giận nhá.

- Được, nói đi, không giận đâu.

Hoàng Bác kê miệng sát vào tai nàng, khẽ nhẹ thốt. Tiểu Bình hai má ửng đỏ, hai tay che lấy mặt không dám nhìn, thấp giọng :

- Anh hư quá, không biết mắc cỡ.

Hoàng Bác cảm thấy ngượng, chợt thúc ngựa phóng nhanh, Tiểu Bình ngo ngác đuổi theo cất tiếng gọi :

- Đứng, đứng nhanh quá anh à.

Hoàng Bác vẫn cứ lao vút lên phía trước, phía sau Tiểu Bình vừa đuổi vừa gọi muốn khóc.

Hoàng Bác nhận thấy mình hơi quá đáng, liền ghìm cương chậm lại, chờ nàng đến. Tiểu Bình cũng đã đến sát cạnh chàng, ngẩng mặt lên đôi mắt nhắm lại khẽ nhẹ thốt :

- Anh muốn thì cứ hôn, em không nghĩ gì đâu anh ạ.

Hoàng Bác nhìn Tiểu Bình cảm nhận thấy nàng ngây thơ vô tư, xúc động đưa tay kéo nàng từ bên ngựa sang cùng mình, ôm lấy vào lòng thật chặt.

Như trong mơ, cảm giác xoay vòng rất nhanh... từ từ chậm lại, trôi dạt trên sóng biển chẳng biết trôi dạt về nơi đâu?

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Hoàng Bác nói đôi vòng tay... nhưng Tiểu Bình lại lao vào lòng Hoàng Bác dấn mặt vào trong lòng ngực chàng đôi mắt nhắm nghiền lại..

Bỗng đi một lúc, Hoàng Bác khẽ nhẹ mở mắt nhìn, đột nhiên nhìn sang bên cạnh giật mình phát giác “Thất Hồng kiếm” của nàng, tự biến mất, chàng hoảng hốt gọi :

- Kiếm... kiếm của muội đâu?

Tiểu Bình bâng hoàng ngẩng đầu kinh ngạc :

- Ô, kiếm của Hoàng huynh đâu?

Hoàng Bác giật người mờ mẫm nơi kế bên mình, giật thót người không biết Hoàng Long Kiếm đã biến đi đâu mất rồi?

Tiểu Bình lật đật kéo ngựa lại thốt :

- Chúng ta mau đuổi theo kẻ trộm.

Hoàng Bác ngo ngẩn ngo ngác không động đậy, trơ trơ đáp :

- Đuổi... đuổi nơi nào?

Tiểu Bình cắn răng giận dữ :

- Cả gan thật!

Vừa nói xong nàng cảm thấy đôi má đỏ ửng, cúi mặt khe khẽ :

- Có lẽ lúc này... lúc này...

Hoàng Bác nhún vai cười :

- Thôi chúng ta đi.

Liền phóng lên ngựa tiến về phía trước.

Tiểu Bình gấp rút đuổi theo nói :

- “Thất Hồng kiếm” mất không hề gì, đáng tiếc là Hoàng Long Kiếm của Hoàng huynh.

Hoàng Bác cười chua chát :

- Sự việc đã xảy ra không ai muốn cả, dĩ khách này võ công khó mà đoán được, chúng ta biết hướng nào mà tìm? Đứng đây mà than khóc ư?

- Như vậy ta mất không hay biết gì cả.

- “Hoàng Long Kiếm” mình là chủ của nó, sớm muộn gì cũng sẽ trở về cổ chủ.

- Kẻ trộm kiếm chúng ta không biết có ngụ ý gì? À để suy nghĩ xem..., có lẽ là lão bà gặp mặt tại quán ăn, cũng có thể... thôi chúng ta đi.

Hai người thúc ngựa tiến nhanh trên mặt đường, không bao lâu đi đến Võ Khang, cả hai nghỉ lại qua đêm.

Sáng hôm sau lại tiếp tục qua đường, trên đường không thấy những nhân vật nào khả nghi xuất hiện. Cho đến hoàng hôn xuống thì họ cũng đã đến Hàng Châu Phủ.

Hai người vào trọ tại khách sạn Toàn Gia Lai ăn uống tắm rửa. Sau đó Hoàng Bác cùng Tiểu Bình đến “Mai Hoa Bích” nơi mà đã ra đi tìm tung tích người cha mất tích mười năm về trước. Đây là lần thứ hai chàng đi qua Hàng Châu. Lần thứ nhất chàng cùng Tiểu Bình có ghé ngang qua nơi đây, nhưng vì lo âu cho mẹ, sự an nguy cuộc sống, sau đó mới chuyển đến an cư tại Mạc Sầu Hồ nay đã trở về nơi quê hương cố xứ. Chạnh lòng dừng mắt ngắm nhìn cảnh cũ cho dù là trong giấy lát. Chợt nhớ đến Bìa Thánh Lầu thả bước cố mong gặp lại những cố nhân thân quen ngày xưa. Đồng thời tìm hiểu sư phụ Lung Tuyết đạo nhân và Phan Kỳ thật sự hai người có đánh cờ tại Thu Bình hay không?

Hai người thư thả kể vai nhau đi, đi được một đoạn, bỗng nhiên Tiểu Bình dừng bước hỏi :

- Nếu có người hỏi em là ai, anh trả lời như thế nào?

Hoàng Bác ngạc nhiên cười khẽ trả lời :

- Em là sư muội của anh.

Tiểu Bình hớn hơ :

- Vậy mà em nghĩ không ra.

Hoàng Bác lắc đầu cười :

- Hôm qua mới bái kiến sư phụ, nay lại quên mất rồi ư?

- Sư phụ mà biết được thì giận dữ lắm phải không?

- Giận thì nói chi? Đánh đòn nữa là khác.

- Hừ! Đừng dọa.

- Anh có thường bị cha đánh không?

- Không có!

- Vậy thế còn mẹ!

- Có, nhưng mẹ không biết võ công đánh không trúng.

- Sau này nếu có theo sư phụ học phải cẩn thận đấy! Lão thích vả miệng lắm đấy!

- Hà, chắc anh thường bị sư phụ vả miệng lắm thì phải?

- Đó là dĩ nhiên, lúc học bộ pháp “Tuyệt Hoa bộ” là lúc lão đuổi theo phía sau quan sát cho đến khi nào học thuần và hiểu biết hết mới thôi..

- Uy cha! Thế thì..

Hai người vừa đi vừa trò chuyện thật là vui vẻ.

Bỗng đột nhiên từ đằng xa có một tốp công sai lưng đeo giáo chặn ngang giữa lộ phía sau một người tuổi độ năm mươi hơn, thân hình rắn lùn rắn chắc. Thoáng nhìn qua người này, võ công chắc cũng không tầm thường.

Lão tiến đến, nét mặt lạnh nhạt, khẽ “Hừ” một tiếng đột ngột nhảy bắn về phía Hoàng Bác, lập tức chộp lấy bắp tay Hoàng Bác rút từ trong người ra một bộ công, đưa hai tay Hoàng Bác vào khóa lại.

Hoàng Bác giật thót người lại không hiểu gì cả, hai tay đã bị khóa cứng lại rồi, ngơ ngác hết :

- Chúng bây làm gì vậy?

Lão mặt đen trầm lãnh :

- Rồi mi sẽ rõ.

Nhưng người trên đường nhìn thấy công sai nha huyện bắt người ùn ùn xúm đến vây xem.

Hoàng Bác giận dữ tức tối, tức thì vận nội công vào hai tay nghe hai tiếng “bụp, bụp” bộ công gãy làm đôi, rơi xuống đất buông tiếng cười lạnh nhạt :

- Ta chẳng hiểu gì cả, tại sao các người bắt người vô cớ?

Lão lùn mặt đen nhìn thấy Hoàng Bác tay không chấn gãy bộ công bằng thép, giật mình thối lui ra sau hai bước, vội vàng rút trường đao ra trùng mắt thép :

- Dâm tặc to gan, dám chống cự công môn, tất cả đừng để cho hấn trốn thoát.

Nắm tên công sai đồng rút trường đao ra vây chặt Hoàng Bác và Tiểu Bình vào giữa.

Tiểu Bình giận run người, tức thời rút đoản đao trong người muốn ra tay, Hoàng Bác chặn ngang Tiểu Bình lại nhìn lão mặt đen thốt :

- Nha lão gọi ta là ai?

Lão tay nắm trường đao chỉ ngực Hoàng Bác to giọng hét :

- Hừ! ngươi đừng giả vờ, Thần Mục Kim Cang Hồ Năng này không nhìn lầm người đâu, nên ngoan ngoãn theo ta về nha môn.

Hoàng Bác bảo Tiểu Bình :

- Em tránh sang bên, để anh dạy cho chúng một bài học.

Tiểu Bình gạt đầu định bước, bỗng một tên công sai phía sau nàng chém tới, Hoàng Bác nhác thấy nhanh như chớp hét lên, tay phải năm ngón co lại vận ba thành công lực hướng vào mạch môn hấn chụp tới.

Một tiếng rú lên đau đớn, trường đao trong tay hấn rơi xuống đất, lật đật ôm lấy tay rên la.

Thần Mục Kim Cang Hồ Năng và bốn tên còn lại hét lên nắm cây trường đao cùng lúc như vũ bão hướng về phía Hoàng Bác chém xuống.

Hoàng Bác bước đến Thần Mục Kim Cang đưa tay giải khai huyết để y muốn (...) cho mình hiểu :

- Đây, tại sao lão muốn bắt ta.

Thần Mục Kim Quang, thân không cử động, vừa được giải khai huyết nói, lão tỏ vẻ không còn hơi sức thốt :

- Tiểu tử, ngươi đã gây án sao ngươi không bay, anh em ta là người nha môn thấy ngươi là người gây ra, chẳng lẽ không ra tay bắt người nộp quan trên.

Hoàng Bác cau mặt thốt :

- Ngươi nói sao? Ta gây án tại đây?

Hồ Năng “Hừ” một tiếng cười khò sở :

- Ngươi đã hãm ba người tại phủ Kim Viên ngoại cách đây vài ngày, ta và ngươi đã giao đấu, ta không phải là đối thủ của ngươi, ta không nhìn lầm người đâu.

Hoàng Bác ngạc nhiên trở mặt trầm giọng :

-Ồ, lão nhìn lầm người rồi.

- Ta không bao giờ nhìn lầm đâu.

Hoàng Bác trả lời lão :

- Ta không nói dối, báo cho lão biết người mà lão nhìn thấy là Túy Hoa Lang Quân đệ tử của Tây Dao tên Đôn Vân Phi.

Thần Mục Kim Cang cười đau khổ thốt nhẹ :

- Ngươi là kẻ bán linh, nếu là không có tội, có dám cùng ta đến nha phủ minh chứng?

Hoàng Bác trầm nghĩ bật cười to :

- Ta hỏi ngươi, Hoàng Châu tri phủ là vị Tiền đại nhân lúc trước?

- Không sai!

Hoàng Bác nhớ lại chàng đã từng đấu cờ với Tiền đại nhân cách đây sáu năm về trước.

- Được ta theo các người về nhà phủ.

Tiểu Bình nghe liền giật mình thốt :

- Ô! Nợ của ai anh mang vào cổ.

- Không sao Tiền đại nhân với ta có sự quen biết, có lẽ không làm anh với tên dân tộc nào đó.

Tiểu Bình tức giận dậm chân :

- Anh sao quá ngây thơ, chúng theo lệnh cấp trên, nay ngộ nhận anh giống Túy Hoa Lang Quân, nay có dịp gặp anh khích bác anh về nhà phủ lập công.

Nghe Tiểu Bình nói Hoàng Bác chợt nhớ lại Bia Thánh Lầu đã từng đấu cò, nghe nói Tiền tri phủ đại nhân không mấy thẳng thắn, sinh nghi hơi do dự.

Thần Mục Kim Cang nhìn Hoàng Bác nghi hoặc, tỏ vẻ khẩn thiết :

- Người đã là người ngay thì không gì phải sợ cả.

Hoàng Bác bỗng kê sát miệng vào tai Tiểu Bình thì thầm

Tiểu Bình gật đầu gật đầu xong lập tức, nhìn ngang bên kia đường có một con đường nhỏ lập tức cử bước nhanh đi mất.

Hoàng Bác đưa tay giải khai huyết đạo Hồ Năng và bốn tên công sai xong thốt :

- Được, ta theo các người đến gặp Tiền đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nỗi Oan Khó Giải

Đi được một lúc thì đã đến nhà phủ, Thần Mục Kim Cang dẫn Hoàng Bác đến một gian phòng nhỏ bên ngoài, mới bảo Hoàng Bác xin hãy mang công vào tay. Sau đó bước thẳng vào trong công đường.

Không bao lâu trên công đường có tiếng truyền xuống không ngưng, tiếp theo thấy Thần Mục Kim Cang bước ra thốt :

- Tiền đại nhân đã thẳng đường xin hãy theo tôi.

Hoàng Bác bước theo chân lão Thần Mục tiến vào đại sảnh của công đường, chàng bỗng chợt hình dung vị quan lão Ô Sa Mã Nghiên, xéo đội trên đầu, miệng rộng đầu to, mũi tẹt tiểu nhân tí hí, thân người ngắn lùn, nhìn qua không ai dám bảo đó là mệnh quan của triều đình Thân Tự Khoa Cử (tự học thì đậu).

Hoàng Bác nhận thấy đúng là vị Tiền đại nhân, quan Tri phủ Hoàng Châu ngày xưa, dung mạo hớn hờ, tướng phát hơn nhiều.

Lão Hồ Năng bảo chàng quỳ xuống, xong lão chấp tay quý bẩm :

- Khai bẩm đại nhân, dân tộc giải đến.

Hoàng Châu tri phủ nghe báo, thẳng lưng nhướng mắt nhìn Hoàng Bác nắm khúc gỗ “Kính đường” đánh “chát” một tiếng hét :

- To gan dân tộc họ gì tên chi? Nguyên xuất hà xứ, sao lại dám dám hiếp sát nhân nơi bổn phủ. Hiếp bao nhiêu lần? Giết mấy người? Mau mau thành thật khai báo.

Hoàng Bác ngẩng đầu thốt :

- Thượng bẩm đại nhân, tiểu nhân tên họ Hoàng Bác, trước cư ngụ tại Hoa Mai Bia sáu năm về trước ngoại thất tìm cha thất lác bắt mình. Hôm nay trên đường đến nơi xưa, muốn tìm lại những bậc sư phụ, không ngờ giữa đường gặp sáu người công sai quý phủ, ngộ nhận tiểu nhân là kẻ dân tộc, xin đại nhân minh xét.

Quan Tri phủ nghe hai tiếng Hoàng Bác, chấn động trong lòng nhớ lại năm xưa là một thân đồng cò vầy, liền đứng dậy bước xuống tiến đến trước mặt

Hoàng Bác, đưa mắt nhìn kỹ từ mặt đến chân một hồi khá lâu rồi chợt phát ra một tiếng “Hừ” :

- Đúng là hần, ngươi là Thần đồng cò vậy, có gì lại trở thành dâm tặc?

Hoàng Bác ngẩng đầu thốt :

- Tiểu nhân hàm oan, xin đại nhân minh xét.

Tiền tri phủ gật đầu, thẳng người đưa tay chỉ vào Thần Mục Kim Cang hét :

- Hừ! Ngươi to gan, bốn phủ biết hần rất rõ, y chính là đương kim thần đồng năm xưa.

Lão Hồ Năng kinh hoàng toát mồ hôi lạt giọt quỳ xuống :

- Bẩm đại nhân, hần thật sự là đã gian sát ba phụ nữ, là kẻ dâm tặc, thuộc hạ đã từng gặp hần, xin đại nhân đừng nghe hần xảo trá mồm mép.

Tiền đại nhân “Hừ” cao giọng :

- Hồ Năng, ngoại hiệu của ngươi là Thần Mục Kim Cang, ngươi có nhìn lầm chăng?

Sau đó ngưng nói, cúi đầu nhìn Hoàng Bác dò xét bỗng hỏi :

- Hoàng Bác, Hồ Năng vu khống nhà ngươi có lời gì biện hộ?

Hoàng Bác đáp :

- Hồ phò đầu nhìn thấy kẻ khác, y là đệ tử của Tây Dao tên gọi là Túy Hoa Lang Quân Đôn Phi Vân, tướng mạo rất giống tiểu nhân.

Tiền tri phủ ngạc nhiên :

- Tại sao ngươi biết hần diện mạo giống ngươi?

Hoàng Bác đáp :

- Trước đây tiểu nhân đã từng gặp qua và có giao thủ với hần.

Tiền tri phủ “Ồ” ngắt lời :

- Ngươi cũng biết võ công?

- Tiểu nhân có gặp cao nhân nhận làm đệ tử nên cũng biết đôi chút.

- Ngươi bảo lúc trước có giao thủ với Túy Hoa Long Quân, kết quả ai thắng?

- Tiểu nhân may mắn chiếm thế thượng phong.

- Vậy tại sao ngươi không ra tay bắt hần?

- Tiểu nhân không phải là người công môn, nên không có quyền bắt hần và lại bên cạnh hần còn có sư phụ của hần, tiểu nhân không thể nào thắng được, đại nhân tha thứ.

- Ngươi có biết hiện giờ hần đang trốn ở đâu chăng?

- Người võ lâm hành tung vô định, tiểu nhân không biết được.

- Ngươi có muốn giúp đại nhân tầm nã dâm tặc quy án?

- Tiểu nhân nay vì có việc cần phải làm, khi xong việc nếu đại nhân chấp thuận tiểu nhân sẽ cố gắng tầm hung vi dân trừ hại.

- Nghe ngươi nói, trước khi rời khỏi Hàng Châu tìm cha gờ đã tìm gặp được chưa?

- Tiểu nhân đang dò la tin tức.

- Ngươi đến Hàng Châu này bao lâu?

- Nếu đại nhân phóng thích, tiểu nhân sáng mai sẽ lên đường.

- Đương nhiên! Đương..

Bắt chợt một nha dịch tiến tới quỳ bái :

- Thừa đại nhân, có lời mời của Tôn sư gia.

Tiền tri phủ hơi nhú mảy ngạc nhiên liền đó gật đầu, cử bước tiến đến tấm màn vải bên phía trái của công đường.

Hoàng Bác động tâm, liền tập trung thính giác nghe ngóng, nghe có tiếng nói trầm khặc sau tấm màn.

- Đại nhân, thiếu niên đó là thân đồng Hoàng Bác?

- Đúng vậy!

- Đại nhân tin Hoàng Bác không phải là dâm tặc?

- Điều đó bốn quan bảo lãnh.

- Thế đại nhân xử trí hấn như thế nào?

- Đương nhiên là phải thả hấn ra. Sau đó ra lệnh tầm nã nguyên hung Túy Hoa Long Quân Đon Vân Phi quy án.

- Đại nhân có biết nếu truy tầm thủ phạm không được thì hậu quả sẽ ra sao?

- “Hừ”, bốn quan nếu phá án không được, “Ô Sa” sẽ không đại vãng.

- Đại nhân đã biết lợi hại như thế, nhưng lại xử trí thật là thất toán.

- Ý của ngài là...

- Đại nhân khẳng định Hoàng Bác không phải là dâm tặc, hay chỉ là nhận xét, nhưng hấn cũng không có chứng cứ gì để chứng minh là hấn vô tội.

- Nhưng Hoàng Bác là một thiếu niên lương thiện, phẩm chất tốt.

- Có câu: “Ai không vì mình, trời đất cũng diệt”! Lợi hại trước mắt, đại nhân cân nhắc cho kỹ rồi hãy thi hành...

Hoàng Bác lắng nghe, lắc đầu, tại sao lại có những Tôn sư gia cẩu trệ như thế kia?

Tiền tri phủ từ tấm vải màn bước ra đưa tay chỉ thẳng vào Hoàng Bác lạnh nhạt :

- Hoàng Bác, ngài bảo Túy Hoa Long Quân Đon Vân Phi và ngài hai người dung mạo giống nhau không khác. Thiên hạ làm gì có hai người cùng giống nhau được, lời nói của ngài không chân thật rồi đấy!

- Bẩm đại nhân, sự thật có Túy Hoa Long Quân, tiểu nhân không ngụy tạo.

- Thế ngài có chứng cứ nào không?

Hoàng Bác nghe xong ngó ngẩn! Thầm nghĩ: trừ khi ta bắt được Đon Vân Phi thì họ mới tin. Hừ, lão đã nghe lời của tên Tôn sư gia nào đó cố khép mình vào tội dâm tặc.

Tiền tri phủ thấy Hoàng Bác trầm lặng không trả lời, liền chụp lấy cơ hội mặt cau có vỗ bàn hét :

- Dâm tặc to gan, suýt chút nữa bốn phủ bị nhà ngài lừa rồi. Mau khai thật ra, bốn phủ niệm tình ngài còn trẻ không cung khảo nặng.

Hoàng Bác ngược đầu trầm giọng nói :

- Đại nhân nghe lời xúi giục, không nghe tiểu nhân. Nếu Hoàng Bác này là tên dâm tặc gây án, tuyệt không dám xuất hiện nơi này công khai. Và lại tiểu nhân không dám tự hào, đối với công sai quý phủ người đồng gấp mười lần đi chăng nữa cũng chẳng làm được gì Hoàng Bác này. Tại sao tiểu nhân lại tự theo đến đây minh chứng. Mong đại nhân xét cho.

Tiền tri phủ như không muốn nghe Hoàng Bác phân trần, đập kinh đường xuống bàn phẫn nộ :

- Dâm tặc vô pháp vô thiên, cả gan nhục mạ bốn phủ.

Hoàng Bác dần tức giận thốt :

- Xin đại nhân bớt giận, tiểu nhân không có ý đó!

Tiền tri phủ hừ, cướp lời Hoàng Bác :

- Bồn phủ hỏi người có chịu khai không?
- Thừa đại nhân không dám lừa ai, lấy gì mà khai?
- Quả thật người không cung khai?
- Tiểu nhân không dám nói dối trước mặt đại nhân.
- Được, ta cho người biết, người đâu?

Những tên nha dịch ứng tiếng chia làm hai bên công đường nghiêm túc hầu lệnh. Bầu không khí trong đại sảnh đường thật là khàn trương.

- Đem tên dâm tặc này đề xuống đánh mười trượng cho ta.

Tiếng “Tuân lệnh” thốt ra, thấy bốn tên nha dịch tay cầm bốn cây trượng dài tiến đến phía Hoàng Bác.

Hoàng Bác ngẫm lại có nên chống lại hay không? Đột nhiên từ phía ngoài tiến vào tên sai nha quỳ xuống bẩm :

- Bẩm đại nhân, bốn thành Quy Điền Thái Bực Tự Thừa - Cố Văn Đạt cùng tam vị danh nhân có việc khẩn cấp cần gặp đại nhân.

Hoàng Bác nghe, liền nghĩ có cứu tinh đến.

Tiền tri phủ hơi bất an trong lòng, giờ tay đình chỉ trượng hình, mặt trầm tư sau đó mới vẫy tay bảo tên sai nha :

- Người hãy ra nói rằng: bốn quan đang bận công vụ, không ra nghinh đón được xin mời vào.

Trong chốc lát, thấy bốn vị lão nho, ăn mặc chỉnh tề tiến vào và một thiếu nữ, nhìn kỹ: một vị là Quy Điền Cố Văn Đạt. Một vị là chủ nhân Bia Thánh Lâu Phan Kỳ, thấy lão Hoàng Bác hiểu là sư phụ Lung Tuyết đạo nhân có lẽ không đến đầu cờ với lão còn hai vị còn lại là hai vị danh sĩ Ngô - Lưu viên ngoại, lúc trước rất thương mến Hoàng Bác.

Thiếu nữ áo xanh theo sau, nhìn thấy Hoàng Bác, trong lòng không mấy hài lòng, đó là Tiểu Bình nhăn nhó cau mặt thốt :

- Đứng mãi thế này sao? Không lên tiếng à?...

Cố Văn Đạt sợ Tiểu Bình nóng giận làm hư việc, lật đật chấp tay cùng ba lão hành lễ Tiền tri phủ :

- Bọn lão nay đến làm phiền Tri phủ đại nhân.

Tiền tri phủ đáp lễ :

- Ô! Có tiền bối sao lại khách sáo, vì bận công vụ nên không kịp nghinh tiếp, mong chư vị niệm tình tha thứ.

Sau khi chào hỏi xong, Tiền tri phủ có vẻ phân trần khó xử :

- Có tiền bối chưa hiểu, Phò Đầu Hồ Năng nhìn chính thấy Hoàng Bác tại phủ trạch Kim viên ngoại và đã giao thủ với y. Nay Hoàng Bác nói rằng trong thiên hạ có người tương tá dung mạo giống hần, thật là tin không nổi. Đó là lời nói của Hoàng Bác, vậy có gì làm bằng biện mình là người vô tội. Vì vụ án này rất lớn, tiểu quan không dám kinh xuất, quả là như thế, nếu quý vị có biện pháp nào, xin chỉ giáo cho tiểu quan.

Cố Văn Đạt trầm lãnh nhìn Hoàng Bác khá lâu, buông tiếng thăm :

- Tiền đại nhân xem xét kỹ phẩm chất của y. Không nên nghi ngờ mà hư việc.

Tiền tri phủ gật đầu :

- Tiểu quan nhận thấy các vị khẳng định Hoàng Bác không gây án.

Cố Văn Đạt thận trọng nói :

- Lão phu thừa biết Hoàng Bác đã học được võ công rất cao, thiết nghĩ nếu y có tội thì đại gì theo Hồ Năng về nha phủ nhận tội.
- Nhưng y chống pháp giữa đường, công chúng còn xem quốc pháp ra thế thống gì nữa?

Cố Văn Đạt mỉm cười :

- Đã gây ra án gian sát, chống cự lại công sai có gì lạ đâu?

Tiền tri phủ trên gương mặt không mấy hài lòng :

- Hoàng Bác rời Hàng Châu đã sáu năm, làm gì? Ở đâu? Ai biết? Biết mặt, biết người, không biết tâm, nên khó xét đoán được. Xin chư vị đừng nên quá vì hấn.

Cố Văn Đạt cao giọng thốt :

- Tiền đại nhân nếu đồng ý thả hấn ra, tôi đây chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Tiền tri phủ lắc đầu từ chối :

- Xin chư vị tha lỗi cho tiểu quan, tuyệt không dám tuân lệnh.

Vừa nói xong, có ý muốn bãi đường, Tiểu Bình nhận thấy liền bước lên cao giọng hỏi :

- Theo ý đại nhân thì đem hấn xử thế nào?

Tiền tri phủ thốt :

- Gian sát phụ nư, quốc pháp khó tha, bản phủ chuyển trình lên trên xin lệnh chỉ thị định đoạt, tội xử trăm thị chúng, không còn biện pháp nào khác.

Tiểu Bình bĩu môi, liền tiếp đến trước mặt Hoàng Bác kéo áo nói :

- Đi thôi, đứng trơ ra đó chờ roi đầu à?

Hoàng Bác thốt lên một tiếng “Hừ” vận công bẻ gãy đôi còng xoay người đứng lên hướng về Cố Văn Đạt tứ vị hành lễ, tay kéo Tiểu Bình cứ bước ra ngoài cửa nha môn.

Tiền tri phủ giật mình hoảng hốt đưa tay chỉ Hoàng Bác :

- Người... người...

Hoàng Bác xoay người nhìn quanh cười ngao đáp :

- Tiền đại nhân nhẫn tâm giá họa tiểu nhân, Hoàng Bác này giờ bỏ đi ra ngoài không có biện pháp nào khác cả?

- Người đầu mau mau bắt giữ lấy hấn.

Công sai nha dịch lập tức nhảy xổ tới vây Hoàng Bác lại, nhưng chẳng ai dám tiến đến động thủ.

- Lập tức bắt hấn ngay cho ta.

Hai tên nha dịch giơ đao vút đến, Hoàng Bác cau mày vận Vô Cực chân khí hất văng chúng lộn ngược trở lại té xuống đất, vẫn nắm tay Tiểu Bình bước tới.

Cố Văn Đạt, còn ba vị lão nhân nhìn thấy rất hài lòng. Phan Kỳ Thành Lâu chủ nhân bỗng thốt lên :

- Ô! Hoàng Bác không được vô lễ, ngươi mang thêm tội đấy!

Tiền tri phủ ngăn người không biết xử lý thế nào, rồi ghé đứng lên :

- Đúng vậy, Hoàng Bác, ngươi không thể bỏ đi như thế được.

Hoàng Bác nghe thấy thế quay người lại hỏi :

- Theo ý của Tiền đại nhân như thế nào?

- Hãy quay lại, rồi nói sau...

Hoàng Bác ngẩng mặt cười to :

- Vậy thì Tiền đại nhân nên thỉnh vị Tôn sư gia đánh năm mươi trượng, sau đó mới thương lượng.

Tiền tri phủ giật mình áp ứng :

- Như vậy... vậy... sao được...

Hoàng Bác cười lạnh nhạt, trở người bước đi.

Tiền tri phủ bần xùn lật đặt đáp :

- Ngươi hãy quay lại... ta... ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Hoàng Bác cười thâm trong bụng, xoay người đứng lại, Tiền tri phủ vẫy tay gọi sai dịch :

- Ngươi đi! Đi mời Tôn sư gia đến đây, bảo bọn quan có việc cần bàn gấp.

Sai dịch tuân lệnh đi ngay, không bao lâu trở về bẩm thưa đại nhân, Tôn sư gia trong người không mấy khỏe, nên đã ngủ rồi ạ!

Hoàng Bác mỉm cười nói :

- Hà! Đã ngủ rồi, tại sao ngươi biết không được khỏe?

Tên sai dịch cười gượng gạo.

Tiền tri phủ tức giận vỗ bàn thét :

- Đồ ăn hại, có ốm cũng vác hấn ra đây ngay!

Tên sai dịch bị chửi, vâng dạ liên tục lật đặt cuốn giò chạy thẳng.

Độ khoảng một khắc, bên ngoài có một người bước vào khoảng trung niên gầy như thân củi, tai nhỏ cặp mắt tí hí, khẽ nhìn thấy Tiền tri phủ vội bước đến, run tiếng khàn khàn như người đang lâm bệnh lâm bầm :

- Đại nhân cho gọi bí chức, chẳng biết... chẳng biết có gì giao phó?

- Tiền tri phủ cảm thấy áp lực khó chịu thốt :

- Hiện... hiện đệ, có đồng ý giúp ta... một việc chăng?

Tôn sư gia lại càng run hơn :

- Xin vâng... đại nhân cứ... cứ bảo...

- Hiện... hiện đệ... cố... cố... chịu đau một tí... nhận năm mươi lượng... nhá!

- Đại... đại nhân bí chức... chẳng hiểu... đã sai làm gì rồi?

- Không... nhưng... Hoàng Bác này khiêu nại nhà ngươi phải chịu rồi mới... mới... ở lại.

Hoàng Bác nghe, cố gắng lắm để khỏi bật cười thốt :

- Tiền đại nhân, tiểu nhân không có nói như thế!

Tiền tri phủ nghe nói liền nhướng cặp mắt kinh ngạc :

- Sao? Ta theo yêu cầu của ngươi, mà cũng không chịu ở lại à. Thế bọn quan...

Hoàng Bác cướp lời cười nói :

- Tiểu nhân tuy không lưu lại, nhưng có thể trong vài khắc, sẽ mang đến tên Túy Hoa Lang Quân Đôn Phi Vân trao cho đại nhân.

Tiền tri phủ lắc đầu :

- Ta đâu phải là con nít lên ba, ngươi muốn gạt ta chăng?

Hoàng Bác mỉm cười nói :

- Không. Vừa rồi có người truyền tin cho tiểu nhân biết đã bắt giữ được Đôn Phi Vân, gọi tiểu nhân đến nhận, mang về trao cho đại nhân!

- Hừ! Ta không tin!

- Tiểu nhân muốn đi là đi, không ai cản được, lừa đại nhân làm gì?

- Thôi được, vậy ngươi hãy thề một tiếng, ta mới tin.

Hoàng Bác gật đầu đồng ý, quỳ xuống xá ba xá, đưa tay khỏi trán thề :

- Hoàng Thiên Địa Thổ, Hoàng Bác nếu có gì gian dối sẽ bị trời tru đất diệt.

Tiền tri phủ hớn hờ, vẫy tay gọi nha dịch ra lệnh :

- Người mau mau kéo Tôn sư gia đè xuống đánh cho ta năm mươi trượng.

Lúc đó, Tiểu Bình nhìn thấy nha dịch định kéo quần Tôn sư gia, hai bên má nàng đỏ bừng lên, liền vội vàng kéo Hoàng Bác lại nói :

- Hãy cản lại mau.

- Khoan đã đừng tuột...

Tiền tri phủ ngo ngắc... nhưng chợt hiểu lớn giọng :

- Ủ, không tuột chỉ đánh như thế được rồi.

Tức khắc nghe tiếng hò hét, tiếng vang đánh xuống như mưa bắc, Tôn sư gia bị đánh đau quá rống lên như heo bị chọc tiết, kêu cha gọi mẹ “hu hà, hu hà” không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Độc Dược Cứu Giá Góa Phụ

Hoàng Bác chấp tay chào Tiền tri phủ bậm :

- Chào đại nhân, xin cố gắng đợi tiểu nhân trong chốc lát, sẽ về ngay.

Nói xong hướng Cổ Văn Đạt, tứ vị lão hành lễ bước ra cửa mà đi.

Tiểu Bình bước theo sau ra khỏi nha phủ, Hoàng Bác dừng bước nói :

- Vừa rồi lão bà mà chúng ta đã gặp tại quán ăn, dùng “Truyền âm nhập mật” bà ta bảo: Túy Hoa Lang Quân bị lão bắt giữ. Nếu muốn tìm y thì hãy đến Lôi Phong tháp.

- Hừ! Nếu lão bà đã bắt Đôn Vân Phi, sao lão không đích thân mang y đến... Anh hãy thận trọng có thể là quỷ kế? Em sẽ đi cùng với anh.

- Không được em ạ, nếu lão bà ấy quả thật là Cứu Giá Quả Phụ Cát Trân, mà lần trước em đã từng lấy trộm cái áo “Băng Tâm Bửu Y”, đệ tử của lão là Bạch Lương Vương Hoa Nguyệt Kiều cùng đi, lão biết được rất là phiền phức.

- Em không bằng lòng, không sợ bà ta.

Hoàng Bác lên tiếng :

- Lần này em đừng cãi, nên ngoan ngoãn nghe anh, nếu không thì chúng ta chia tay.

Tiểu Bình tức mình, nước mắt lưng tròng đáp :

- Ai thèm đi chung với anh!

Nói xong, quay người bước đi thẳng không nói với Hoàng Bác một câu.

Hoàng Bác muốn làm mặt giận, để nàng bỏ đi, hầu tránh mọi sự nguy hiểm về sau.

Hoàng Bác buông tiếng thở dài, sử dụng “Tuyệt Thiên Phi” nhắm hướng Lôi Phong tháp lao vút đi.

Bấy giờ đã nửa đêm, khoảng hơn một khắc Hoàng Bác đã đến Tây Hồ.

Lôi Phong tháp, là một trong mười thắng cảnh đẹp nổi danh của Tây Hồ. Hoàng Bác dừng bước dưới chân tháp. Nhìn thấy tầng thứ tư nơi cửa sổ đứng sừng một bà lão mặc đồ trắng vẫy tay gọi :

- Con à, Túy Hoa Lang Quân đang ở đây, hãy lên đi.

Hoàng Bác nhìn kỹ thì đúng là lão bà đã gặp tại quán ăn ở thị trấn, chàng liền đề khí bay lên, điểm nhẹ trên mái ngói, vọt tiếp lên tầng thứ tư, bước vào bên trong.

Trong gian phòng tòa tháp, ngoài lão bà còn có ba thiếu nữ kiều diễm mà trước đây đã từng gặp qua, một chàng khá đẹp trai mặc đồ dạ hành màu đen đang ngẩng mặt lên, tựa như đang ngủ nhìn thoáng qua là y đang bị điểm huyết.

Hắn... chính là Túy Hoa Lang Quân Đôn Phi Vân, nhìn sang ba thiếu nữ, thấy hai người sau lưng mang theo cây “Hoàng Long Kiếm”, một thiếu nữ khác mang “Thất Hồng kiếm”.

Cả ba nàng đều nháy mắt đưa tình, tư thế đứng thật lẳng lơ, mỉm cười đưa đón.

Hoàng Bác nhận định, lão bà, ba thiếu nữ này thuộc tà phái. Họ đã trộm kiếm, giờ lại bắt giữ Đôn Phi Vân bảo rằng giao cho mình, có lẽ họ có âm mưu gì đây? Ta phải cẩn thận đề phòng.

Gương mặt lão bà trông rất hiền từ, môi nở nụ cười, chăm chú nhìn Hoàng Bác bật khẽ :

- Con à, cảm thấy ngạc nhiên phải không?

Hoàng Bác lắc đầu trầm lãnh, lão bà cười lớn tiếp :

- Như vậy, con đã biết rõ lão bà đang theo dõi con rồi chứ?

Hoàng Bác lạnh nhạt đáp :

- Không, có chút hoài nghi!

- Con tên gọi là Hoàng Bác.

- Không sai!

- Môn hạ của ai?

- Bắc Chương, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi.

-Ồ, là đương kim vô lâm Ngũ Kỳ. Khá lắm!

Hoàng Bác ngẩng mặt thốt :

- Xin thứ lỗi, Tiền tri phủ chờ đợi tiểu bối trở về, xin tiền bối có thể rút ngắn gọn?

Lão bà gật đầu cười khẽ :

- Thôi được, con có biết lão nhân là ai chứ?

- Lão tiền bối cho phép nếu có vô lễ, tiểu khả nghe có mấy mươi năm qua, có một vị không thấy tái xuất giang hồ tên gọi là Cửu Giá Quả Phụ Cát Trân, nghe nói cao niên đã dư trăm tuổi?

Lão bà nghe, ánh mắt sọc long lanh cười hừ một tiếng :

- Tiểu tử, tuổi của lão thân ngươi cũng tra kỹ thế à?

Hoàng Bác đưa tay nắm chào :

- Thừa lão tiền bối, có thể vào vấn đề chính.

Lão bà mỉm cười khe khẽ, xoay người tay chỉ, người nằm trong góc phòng mê man ngủ nói :

- Dung mạo của y, thật trông giống con quá. Con biết y chứ?

Hoàng Bác trầm lặng gật đầu.

- Thế con có biết y theo dõi con không?

Hoàng Bác nghe lão bà nói giật mình nhưng khẽ lắc đầu.

Lão bà cười quái quỷ :

- Lão thân báo cho ngươi biết, hần đã phải lòng cô bé đi chung với con đây!

Hoàng Bác nghe liền tức giận, nhìn Đon Vân Phi thăm nghĩ :

- Thật là đáng đời cho ngươi!

Cửu Giá Quả Phụ cười nói tiếp :

- Đêm trước trong lúc hai con đang yêu nhau, hần ở phía đằng sau muốn ra tay hạ thủ hai con, lão thân nhìn thấy, lập tức can thiệp, hần liền bỏ chạy.

Nghe nói gương mặt của Hoàng Bác đỏ bừng, vờ nhún vai nhưng không nói gì cả.

- Lão tiền bối xin hãy trả lại hai thanh kiếm của tiểu bối.

- Ta chỉ đùa tý thôi, chút nữa sẽ hoàn trả lại cho con.

- Tại sao còn phải chờ đợi?

- Con hãy mang tên Đon Vân Phi này trao cho nha phủ, sau đó trở lại đây lão nhân sẽ trả kiếm chưa muộn mà.

- Chắc là phải có điều kiện trao đổi?

- Không sai, lão nhân có một chuyện nhỏ làm phiền với con được chăng?

- Việc gì?

- Hãy mang hần đi ta sẽ nói cho con biết sau!

- Tiền bối quyết định như thế, việc này e khó thỏa thuận được?

- Thôi được, ta sẽ nói, con có biết “Phán Văn” không?

- Có biết chút ít.

- Lão thân ta chỉ muốn nhờ ngươi phiên dịch lại một bài “Phán Văn” thôi, đồng ý chứ?

Hoàng Bác nghĩ nghĩ đó chỉ là một việc nhỏ dễ làm, bèn gật đầu, liền đi đến nơi nằm của Đon Vân Phi vác y lên, trở mình toan bay xuống tháp.

Bỗng Cửu Giá Quả Phụ đưa tay giữ lại :

- Khoan đã!

Hoàng Bác dừng chân hỏi :

- Còn việc gì nữa?

Nhìn thấy hai ngón tay của Cửu Giá Quả Phụ kẹp lấy một viên thuốc màu đỏ sậm, nói với Hoàng Bác :

- Đây là viên thuốc tự chế “Đoạn Trường Hồng” của lão thân, đây con uống đi, sau một khắc trở lại nơi đây, lão sẽ đưa thuốc giải cho con.

Hoàng Bác bực tức khẽ thốt :

- Lão tiền bối, nên nhớ rằng tiểu bối để lại đây hai thanh kiếm cơ mà...

Cửu Giá Quả Phụ lắc đầu thốt :

- Lão nhân sợ rằng ngươi bỏ kiếm mà không đến.

Hoàng Bác nôn nóng không muốn kéo dài thời gian, bèn chụp lấy viên thuốc “Đoạn Trường Hồng” trong tay lão bỏ vào miệng, tay kẹp ôm Đon Phi Vân cử bước xuống tháp, dụng khinh công lao vút hướng Hoàng Châu.

Độ khoảng vài khắc sau, bóng Hoàng Bác thấp thoáng điểm nhẹ đến Lôi Phong tháp lần thứ hai.

Hoàng Bác phóng vút lên tháp vẫn tư thế cũ, lưng hướng cửa sổ, âm thầm vận công cố áp chế lại viên thuốc đã uống, thuốc đã tan dần giờ đang khởi sự tác dụng, nhìn thấy ba người thiếu nữ áo trắng là thuốc đã bắt đầu ngấm vào trong cơ thể, cảm thấy tâm thần bất an... mơ hồ... mê man... chợt nhận trên khuôn mặt ba nàng nổi lên màu tươi như là trái hồng đào, cơ thể nóng lên, sôi động, hưng phấn nhục dục sôi sục thiêu đốt dần...

Hoàng Bác thở một cách nặng nhọc, tâm trí cố gắng nhớ mang máng lần cuối cùng, lão Cừu Giá Quả Phụ đưa cho mình viên thuốc đỏ, có lẽ không phải thuốc độc, mà là thuốc kích dục... “Mê Xuân được”.

Cừu Giá Quả Phụ bước tới trước mặt Hoàng Bác, đưa tay nâng cằm chàng lên từ khẽ hỏi :

- Con à! Giờ thì con đã hiểu viên thuốc uống vừa rồi không phải “Đoạn Trường Hồng” rồi chứ?

Hoàng Bác muốn đưa tay tát cho mụ một cái, nhưng tứ chi cảm thấy yếu đuối bất lực.

- Đừng sợ, viên thuốc vừa rồi con uống là “Tuyệt Sơn Phong Nguyệt đan” phái Tuyệt Sơn của lão, dùng để tăng thêm công lực thôi không phương hại đâu. Yên chí đi! Con nhìn đây, đó là ba đứa đồ tôn của lão nhân tất cả đều tuyệt diệu hơn cả người yêu của con nhiều.

- Tên của chúng là Phụng nhi, Oanh nhi và Quyên nhi. Đêm nay con có thể chọn lấy một đứa, còn lại lão nhân định dâng cho Thiếu bảo chủ Vô Song bảo, nghe nói y rất có tư chất tuyệt vời, còn một đứa nữa ta quyết định dâng cho con của Nam Quyên Tiểu Đái Lập Ông, hẳn thì rất xấu xí, nhưng không bệnh tật, võ công cao thâm như con đấy!

Hoàng Bác đôi mắt lơ mơ nhìn ba thiếu nữ quả thật là tuyệt trần kiều diễm. Hấp dẫn xinh nhất là nàng ở giữa... môi son, mặt ngọc, mắt sáng long lanh, hàm răng trắng đều khi cười, hai má tựa trái hồng no tròn... ồ còn ở phía ngực tuyệt diệu, cao nhọn, tròn trịa căng đều... xa xa như hai ngọn núi sương mờ huyền bí, gần tựa như mầm măng mới nhú, nàng khoác bộ áo trắng, nhưng lại quá mỏng manh, như ẩn như hiện, gây một cảm giác kỳ quặc, không thể nào miêu tả hết được... cuồng vọng, khát khao, thèm muốn...

Bỗng nghe tiếng giục nhẹ nhàng êm tai :

- Con à, con thích nàng nào tự nhiên đừng khách sáo, thụ hưởng đi đã đến dịp may rồi đấy.

Sự thật Hoàng Bác chịu đựng không thấu, cố gắng giành giật lại lý trí vùng vẫy chiến đấu cảm giác cơ thể khiêu khích, tâm thần thật là căng thẳng. Trong tình trạng cấp bách khẩn trương, đưa răng cắn nhẹ vào lưỡi, cảm giác thấy đau, máu rỉ ra đầy miệng, biện pháp này tỏ ra có tác dụng, làm giảm bớt sự thèm muốn kích động...

Cừu Giá Quả Phụ nhìn thoáng đã biết, không ngờ Hoàng Bác lại chịu đựng kiềm chế khủng khiếp đến như thế, mụ cười khẽ thốt :

- “Tuyệt sơn phong nguyệt đan” của lão nhân, con kiềm hãm, áp chế lại được thật là khó tin, nhưng đừng cố gắng quá vô ích thôi, nếu còn không chế, quá một giờ sau thì sẽ trở thành phế nhân, con sẽ trở thành người vô cảm giác, thần kinh bị tê liệt, sao lại khờ dại thế?

Lão bà nói xong quay đầu lại bảo ba nàng :

- Các con hãy cởi bỏ tất cả những gì trên người để cho chàng thưởng ngoạn đi nào!...

Các nàng lập tức vâng dạ... trong chốc lát các ả trên thân không còn một mảnh vải. Cảnh trước mặt mê ly, hấp dẫn... Các ả xoay người yếu đuối, uốn éo quyến rũ... ôi thật là...

Hoàng Bác như rơi vào mê hồn trận, trong cảnh bồng lai tuyệt đẹp. Ánh mắt bật cháy lên tia lửa, hưng phấn bốc cao, người mơ mang cố gắng đứng lên hai tay giang rộng ra muốn phóng người sang các ả trong tư thế tuyệt diệu ấy.

Bỗng nhiên Cừu Giá Quả Phụ khẽ “Hừ” một tiếng bước tới cửa sổ nhìn xuống cao giọng thốt :

- Kẻ nào bên dưới nên lộ ra đi?

Lời nói vừa dứt chợt thấy xuất hiện một bóng trắng, một thiếu phụ khoảng hai bảy hai tám, thân mặc áo dài trắng, người dịu dàng, mặt tựa hồng đào, tuyệt mỹ bước lên tháp.

“Tuyệt sơn bạch dương” Lương Hoa Nguyệt Kiều, bát truyền nhân của Cừu Giá Quả Phụ, đám phụ nổi tiếng trên giang hồ.

Hoàng Bác liếc nhìn Bạch nương nương đến, thần trí đột nhiên tỉnh lại ít nhiều, lập tức chuyển mình ngồi xổm xuống, mặt hướng bức tường, cắn môi cố ghìm hòa dục xuống, trấn áp những cuồng vọng...

Các nàng giật mình, thân thể lửa lò hướng Bạch nương nương cúi chào thốt “Sư phụ” các ả nét mặt không mấy vui vẻ...

Cừu Giá Quả Phụ ngạc nhiên nhìn Bạch nương nương hỏi :

- Nguyệt Kiều, sao con cũng đến nơi đây?

Bạch nương nương đưa tay vuốt khẽ mái tóc đáp :

- Con đi ngang qua đây, nhìn thấy trên tháp có người ý lên xem không ngờ lại là sư phụ.

Y vừa nói vừa cười liếc thấy Hoàng Bác, liền mừng rỡ kinh ngạc kêu lên :

- Ô, người có phải là Hoàng Bác đấy ư?

Cửu Giá Quả Phụ gật đầu cười :

- Con cũng biết hử à?

Nghe hỏi, Bạch nương nương bèn kể lại Lạc Dương, bị một cô gái xấu xí trộm đi mất chiếc “Băng tâm bửu y” sau đó định ra tay hạ sát, bất ngờ Hoàng Bác xuất hiện cứu thoát.

Cửu Giá Quả Phụ nghe kể nuôi tiếc than :

- Thật là đáng tiếc con phải cố gắng truy tìm về.

- Bạch nương nương nghiêng răng tức giận thốt :

- Con bé ấy xảo quyệt lắm, con đã truy tìm mãi vẫn không thấy tin tức.

Nói xong chuyển lời hỏi :

- Sư phụ sao lại hạ sơn ban đêm tới đây?

Cửu Giá Quả Phụ cười nói :

- Ba đứa đồ tôn này bảo “Phác Sa Lâm” đã xuất hiện trên giang hồ, ta lần này xuống núi tìm gặp hửn một lần.

Nghe nói Bạch nương nương cười giòn lên tiếng :

- Thế là đúng lúc đấy sư phụ ạ.

Lão bà nhìn chăm chú thốt :

- Là như thế nào?

- Sư phụ không nghe nói Phác Sa Lâm đang hội ước với người ta sao?

- Hội ước với ai?

- Nam Quyền, Bắc Chương.

- Ô, rõ đại, một chọi hai?

- Con nhận xét, Phác Sa Lâm có lẽ không thể nào thắng được.

- Hiện giờ họ gặp nhau ở đâu?

- Lúc đầu hẹn tại Tuyết Phong sơn, sau đó đổi lại gặp tại Thiên Mục sơn cách đây không xa.

- Người nghe thật à?

- Con dối sư phụ làm gì?

- Vậy thì vào lúc nào?

- Nghe nói bắt đầu lúc trời sáng, nếu đi ngay bây giờ thì có lẽ vẫn còn kịp.

Cửu Giá Quả Phụ đưa tay chụp lấy hai thanh kiếm Hoàng Long và Thất Hồng, dặn dò Bạch nương nương :

- Con ở lại đây, trông chừng ba đứa hoàn thành công việc lấy nguyên dương bào chế đại bổ hoàn, giờ sư phụ phải đi giúp Phác Sa Lâm.

Nói xong liền phóng ra cửa sổ, triển khai khinh công “Linh Không Hư Bộ” tựa như chim én bay nhanh xuống đất, chớp nháy mất dạng.

Bạch nương quay đầu nhìn lại ba nàng đang ở trong tình trạng trần trụi thét :

- Lũ a đầu quay lại mau.

Các nàng kinh hồn, cúi đầu sợ sệt từ từ bước tới, đợi các ả tiến lại gần Bạch nương nương nhanh như chớp “Bốp, bốp, bốp” cho mỗi ả lãnh một bạt tai trên mặt.

Ba nàng máu mủu lật đặt quỳ xuống khóc :

- Hu... hu... hu... sư phụ sao lại đánh chúng con?

Bạch Lưong nghiêng răng gằn :

- Thứ thôi tha còn nói nữa, ta đã chúng bây chết phứt cho rồi.

- Sư phụ xin đừng đánh nữa, nếu sư phụ thích chúng con nhường lại cho sư phụ.

Bạch nương nương nghe nói, mặt bùng lên, chống nạnh hai tay hét :

- Mau mau đưa cho ta thuốc giải rồi nói sau!

Một nàng sợ quá, bước nhanh đến đóng quần áo, rút ra lọ thuốc, trút một hoàn thuốc màu trắng, Bạch nương nương nhận thuốc bước dần gần Hoàng Bác, đỡ người xoay qua, nhìn thấy chàng mặt đỏ hồng, cặp mắt thất thần, khờ khạo, máu xi ra hai bên mép miệng, trong trạng thái mơ màng, liền đỡ đầu chàng cạy miệng bỏ thuốc vào, trong lòng nhói lên đau đớn.

Hoàng Bác trong tình trạng mơ hồ, tâm trí lơ mơ bỗng thoáng nghĩ được mùi hương lan bát ngát xuất phát từ thân thể của một thiếu nữ rất ư là hấp dẫn, chàng ngơ ngác trở người xoay qua ôm chặt lấy nàng, xiết chặt... xiết chặt.

Bạch nương nương hét to lên :

- Diên rồi sao? Muốn chết à!

Viên thuốc từ từ ngấm vào cơ thể, tâm trí Hoàng Bác từ từ tỉnh lại, mở mắt nhìn, thấy hai tay mình đang ôm chặt lấy nàng, vội vã buông ra xa lắc đầu thở dài khẽ thốt :

- Nguy thật, em đến trễ một bước thì anh chết mất!

Bạch nương nương đưa tay bảo Hoàng Bác nhắm mắt lại nói khẽ :

- Hãy nhắm mắt lại để em đuổi ba con tiểu quỷ này.

Bạch nương nương bước đến đóng quần áo của ba nàng hướng của sổ vát thẳng ra ngoài. Ba nàng hoảng hốt :

- Sư phụ, đồ của chúng con...

Bạch nương nương lạnh lùng cười :

- Ai là sư phụ chúng mày.

Nói xong quay mặt rất nhanh, đưa tay vào mặt kéo xuống bỗng lộ ra một khuôn mặt xin xắn tuyền đẹp, ồ thì ra đúng là Tiểu Bình.

Ba nàng giật nảy người hốt hoảng, lấy hai tay che lại... mắc cỡ, liền nhanh như cắt cả ba ả lao ra phía cửa sổ phóng người xuống chân tháp.

Tiểu Bình gằn dừ thốt :

- Xỉ... đồ vô liêm sỉ, không biết xấu hổ.

Xẵng giọng nói :

- Thôi đứng dậy đi chứ, giả vờ nữa!

Hoàng Bác đứng bật dậy bên lên khẽ đáp :

- May nhờ em đến kịp lúc, không thôi chắc anh chết.

Tiểu Bình nụng nịu nói :

- Nghe em hỏi (...)

- Nhìn... nhìn... chỉ thấy... ồ không thấy gì hết.

- Hừ, vậy cũng không dám nói, mắc cỡ thật.

- Nói thật, bắt đắc dĩ em ạ, nếu như mà em đếm sớm hơn.

- Vì mãi tìm bộ quần áo trắng đấy!
 - Em nhìn xem chúng đi chưa, nếu chúng đi rồi, chúng ta nên rời khỏi đây nhanh.
- Tiểu Bình đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, mặt hoảng hốt vẫy tay gọi Hoàng Bác :
- Nhanh đến xem ai đến đấy?

Hoàng Bác nhìn theo hướng tay của Tiểu Bình thấy bên ngoài có hai bóng đen đang lao nhanh tới Lôi Phong tháp. Đến khi hai bóng đen đến gần nhìn kỹ: một người là Vô Song bảo chủ Âu Dương Trường và người thứ hai đúng là Âu Dương Thừa Kiếm, đúng là hai cha con.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kỳ Biến

Hoàng Bác thấy hai cha con Đông Kiếm giật mình tự nhủ “Không lẽ cha con họ biết ta ở đây mà đến, quả thật như thế, đêm nay không dễ gì thoát khỏi tay chúng”.

Cha con Đông Kiếm đã đến gần chân tháp khoảng năm mươi bước, hình như họ muốn lên tháp.

Tiểu bình nhìn thấy tình hình thật là khẩn trương, kéo tay áo Hoàng Bác khẽ hỏi :

- Làm sao bây giờ? Em đã xóa mắt trang rồi!

Hoàng Bác “xì” một tiếng, miệng kê tai nòng khẽ :

- Đứng lên tiếng nằm sát xuống, không chừng chúng chỉ đi ngang qua đây thôi.

Hai người liền áp sát người xuống cửa sổ, nghe bên ngoài tiếng vút bay ngang qua là tiếng gió thổi áo của họ vượt đến tầng năm Lôi tháp.

Hoàng Bác thờ nhẹ, liếc nhìn Tiểu Bình thì thầm :

- Ta nghĩ có sai chăng? Chúng không phải vì ta mà đến đây?

Bỗng Hoàng Bác đưa tay vẫy Tiểu Bình xò tay viết chữ “nghe” cho nàng hiểu, bảo lắng lắng nghe.

Nghe tiếng đối đáp của cha con Đông Kiếm :

- Chúng ta lục soát hết cả thành Hàng Châu bao nhiêu khách sạn cũng không thấy, chẳng lẽ họ đã rời khỏi thành?

Tiếng đáp trả lời của Âu Dương Thừa Kiếm :

- Theo phán đoán của bốn giáo đầu rất đúng, trừ khi chúng có việc gấp mới rời khỏi thành Hàng Châu, vì đây là quê hương của hân.
- Tiểu tử đó trước ngụ tại Mai Hoa, nổi tiếng xa gần “Vây cò thần đồng”, quen biết rất nhiều, có lẽ người quen nào đó mời họ đến nhà?
- Đúng rồi, sao lại không nghĩ ra, giờ ta chỉ cần đến bìa thánh lâu sẽ biết ngay chúng đang tân khách nhà ai.

Nói xong Âu Dương Thừa Kiếm có ý đi xuống tháp, nhưng Đông Kiếm cản lại :

- Khoan gấp con à, giờ cha chưa nghĩ ra cách xử lý hân như thế nào...
- Ý cha là con bé đi chung với hân?
- Con a đầu ấy không gì đáng ngại chỉ có Hoàng Bác.
- Hừ! Mạng của hân dù có lớn cũng không thoát khỏi Đoan Dương tháng này - Hoàng Sơn võ hội năm tới.
- Nhưng đề hân sống đến lúc đó không biết sẽ xảy ra bao nhiêu sự tình nữa đấy!

- Thế thì ta nên giết hấn sớm là xong chuyện.
- Nếu như thế thì Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi sẽ liên hiệp lại đối đầu với ta. Một đấu một thì cha thắng, nhưng với hai thì có lẽ không thắng được.
- Cha không ngờ, tiểu tử ấy lại là truyền nhân của kiếm khách áo vàng Hoàng Tú (...)
- Hấn sẽ đột nhập vào trong bảo (...) ta, xuống “Vô Đề cốc”
- Hắc Bạch hộ pháp nói rằng, đã phát hiện hấn cùng với Thiên Diện Quái Tú đi chung với nhau, nên cha nghĩ hấn nhất định có kế hoạch này.
- Nếu như thế thì chúng ta nên chuẩn bị trước, không để hấn xông vào bảo xuống Vô Đề cốc.
- Đúng, bất cứ giá nào, không thể để hấn đột nhập vào.
- Hai bộ pháp nói Thiên Diện Quái Tú hiểu biết bốn chiêu “Du Long kiếm pháp” không rõ đã truyền cho tiểu tử ấy chưa?
- Rất có thể!
- Con nên thận trọng, cha nhìn thấy mắt hấn phóng tia sang, anh hoa nội ấn, chứng tỏ hấn đã luyện thành “Vô Cực chân khí” nếu có gặp hắc con không nên sợ ý.
- Con tự tin trong trăm chiêu hạ thủ được hấn.
- Con nên nhớ kỹ, lực lượng nhiều là tốt.
- Hấn đã quyến rũ Thu Tuyền rời bảo theo hấn, bảo con gái của Khuru Duật Phu trom cây Thất Hồng kiếm. Nếu không giết hấn người của võ lâm sĩ nhục chê cười.
- Giờ chúng ta nghỉ ngơi mai tính.

Cha con Đông Kiếm ngồi xuống lặn lẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe đến đây Hoàng Bác hớn hờ vô cùng, biết được cha mình hiện bị giam giữ tại Vô Đề cốc trong Vô Song bảo.

Bây giờ trước mắt cần thiết nhất là chàng và Tiểu Bình rời khỏi đây, mà không bị cha con Đông Kiếm phát hiện. Về khinh công thì chàng không phải lo, riêng tiểu Bình thì chàng cảm thấy hơi ái ngại lẽ năng động dậy thì sẽ bị phát hiện ngay, hậu quả không thể lường được. Nhưng không rời khỏi nơi đây lúc trời sang sớm muộn gì cũng bị lộ mặt, biết làm sao bây giờ?

Chàng suy nghĩ cảm thấy có một kế hoạch có thể thử được, liền kéo tay Tiểu Bình bảo chú ý, viết chữ trong tay “Anh sẽ ẵm em xuống tháp ngay bây giờ!”

Tiểu Bình đỏ mặt lên cũng viết chữ trong tay “Em không trúng kế anh đâu, muốn dối gạt em à?”

Chàng liền viết “Đừng đùa”.

Cặp mắt Tiểu Bình nháy khê rồi viết tiếp “Vậy tại sao đòi ẵm em?”

“Sợ muội gây tiếng động, bị phát giác thì nguy to!”

“Nhưng cảm anh làm bận nha”.

“Anh làm bận bao giờ?”

“Nói trước cơ đấy!”

Dự tính xong chàng liền thận trọng đứng dậy, ẵm lấy nàng lên mình, nín thở nhẹ chân khởi bước dụng khinh công nhanh nhẹn nhảy xuống lầu tháp. Xuống tới tầng thứ ba yên bình vô sự... tầng thứ hai yên lặng như trước không sao cả...

Một luồng gió thoảng qua mang theo mùi xạ hương thơm tho bát ngát từ cơ thể nàng phát ra, chàng cúi đầu nhìn nàngm thất đôi mắt nàng khép lại, lộ ra đôi mi dài rung nhẹ trên vầng trán hồng hào, chàng mỉm cười trong lòng Ngã ngọc lan hương ôm trọn người trong tình cảnh này chàng cảm thấy ngây ngất hôn nhẹ lên môi nàng...

Đột ngột Tiểu Bình rùng mình, co tay chặn lại, kích thích ôm chặt lấy Hoàng Bác “Ừ ừ” buông ra tiếng thở nhẹ, tựa như tiếng muỗi bay, Hoàng Bác giật mình lo âu thầm nghĩ “Thôi hỏng rồi”.

Trong lúc này cha con Đông Kiến đang ở trong trạng thái định thần hư vô, họ thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, dù tiếng động nhỏ cách mấy đi

chẳng nữa cũng không thoát được thính giác minh mẫn lạnh lẽ của họ.

Nghĩ thế Hoàng Bác đưa tay lên miệng bảo nàng yên lặng, liền cảnh giác tinh thần dè dặt cử bước ra phía cửa sổ, nín thở đề khí nhẹ nhàng phóng xuống mặt đất, đôi tai chăm chú nghe, không có tiếng động hơi yên tâm. Chẳng định muốn buông Tiểu Bình xuống.

Thình lình trên đỉnh đầu nghe hai tiếng cười lạnh nhạt :

- Hà hà, lão phu không ngờ gặp bọn ngươi tại đây? Thiệt là mồn gót thiên hạ chẳng biết, nay khỏi phải tốn công sức.

Hoàng Bác giật nảy người, quay người nhìn lại. Đứng là Đông Kiềm không biết khi nào đã đứng trên tầng tháp thứ hai, môi nở nụ cười cuồng ngạo. Bỗng cửa sổ tầng tháp thứ hai đột ngột phóng ra bóng người rất linh hoạt xà xuống mặt đất nhẹ nhàng: y chính là Vô Song bảo Âu Dương Thừa Kiếm.

Hoàng Bác nhanh như điện đẩy Tiểu Bình về phía sau lưng thấp giọng thốt “Chạy nhanh lên để anh lo!”

Tiểu Bình đột ngột thân người bị đẩy về phía sau ba bốn trượng chưa kịp hoàn hồn bỗng một bóng người xẹt ngang tới hai tay chụp lấy thân nàng, điểm vào huyệt thì ra đó là Đông Kiềm.

Hoàng Bác thấy kinh hãi thét lên một tiếng, đưa tay phóng ra một chiêu “Mai Hoa Trác Phóng” nhắm vào Đông Kiềm thẳng tới.

Đông Kiềm cười ngạo mạn, lão chỉ hơi lắc người, đưa Tiểu Bình ra sau, chân trái tiến lên nửa bước, vận công vào ngón tay chọc thẳng tới phía trước, điểm vào giữa hai mắt tâm và huyệt của Hoàng Bác phản chiêu “Mai Hoa Trác Phóng”

Hoàng Bác thấy chiêu này không tác dụng đối với lão, liền tọa thân đồng thời biến chỉ thành chưởng, lấy chưởng thay kiếm vận Vô Cực chân khí sử dụng chiêu “Du Long Thể Châu” chưởng tới hướng “Hạ quan hoàn” (nơi rún) phóng điểm tới.

Nhìn thấy Hoàng Bác ra chiêu, Đông Kiềm hơi giật mình, tức thời tay phải phát ra một luồng nội gia chân lực kết hợp giữa hai âm nhu. Chân rời cung thay vị, thân hình nhẹ nhàng lách tránh chiêu của Hoàng Bác

Đột nhiên Đông Kiềm nhảy lùi lại sau bốn năm bước mỉm cười chỉ Hoàng Bác hỏi :

- Tiểu tử Thiên Diện Quái Tú và cháu gái của ta đâu?

- Ngươi hỏi như thế là quá thừa chăng?

Dứt lời chân đạp chiêu “Tuyệt Diệp Hí Hoa” phóng lên đồng thời vương tay triển khai tuyệt chiêu “Mai khia nhi độ” thế như vũ bão công vào huyệt thiên đột của lão.

Đông Kiềm thân bất động, nhanh như chớp đưa tay năm ngón thẳng móc đến dưới chụp lấy mạch môn Hoàng Bác.

Hoàng Bác rút tay phải, xoay người đến sau lưng, đưa tay trái co lại móc thẳng đến nình đài đại huyệt.

Đông Kiềm nhìn thấy cười hà một tiếng không quay đầu lại, không trở thân trở tay chụp móc lần thứ hai về phía mạch môn Hoàng Bác.

Trong chớp mắt hai người đã qua mười chiêu, cả hai bên đều sử dụng tuyệt chiêu.

Hoàng Bác lúc thì dùng “Mai Hoa chỉ” “Du Long kiếm pháp” khi thì đôi chiêu “Diệp luân chưởng của Bắc Cái, “Lôi Cổ Tuyền Thiên” của Nam Quyền phối hợp với nhau rất tài tình, còn Đông Kiềm chỉ dùng một tay đề xuất chiêu. Nên cả hai đều ngang nhau không hơn không kém.

Cứ như thế hai bên lại kéo qua hơn mười chiêu nữa. Đông Kiềm tức giận thầm nhủ “Ta đường đường là Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách nay đấu với một tiểu bối không xong, thiên hạ biết được ắt sẽ chê cười”.

Liền lập tức phát ra một thế chưởng như vũ bão, mạnh không thể tả ép lùi thế công của Hoàng Bác.

Hoàng Bác giật mình kinh hãi, phản công tới tấp, nhưng tất cả các chiêu kiếm đều bị Đông Kiềm ép bức trở lại, ngực bên trái bị đánh bức một chưởng may mà có “Vô Cực chân khí” phóng thân cũng bị đẩy lùi ra sau tám bước, té phịch xuống đất.

Đông Kiềm ngược mắt trầm lạnh hỏi :

- Tiểu tử, cây Thất Hồng kiếm của lão phu ngươi đem đi đâu rồi?”

Hoàng Bác nghĩ thầm “Ta có liều cũng vô ích và sự an nguy của Tiểu Bình” cố gắng đứng dậy cười lớn :

- “Kiếm đã bị Cừu Giá Quả Phụ trộm mất, ta trong vòng một tháng sẽ lấy trở lại, sau đó sẽ hoàn trả cho ngươi”

Đông Kiềm mắt trừng lên, tiến lên ngạo nhiên hỏi “Sao? Ngươi nói Cừu Giá Quả Phụ Cát Trán?”

- Không sai.

- Người chính mắt trông thấy lão? Bà ta xuất hiện giang hồ, vì lý do gì?
- Không biết được!
- Lão trộm cây Thất Hồng kiếm của lão phu có dụng ý gì?
- Có sự yêu cầu của tại hạ, lão đừng hỏi nhiều.

Trên mặt Đông Kiềm hiện sát con mắt lộ hung quang nhìn Hoàng Bác một lúc rồi gật đầu :

- Thôi được, lão phu hẹn cho người trong vòng mười ngày mang trả kiếm đao hạn không có đường trách ta độc ác.

Hoàng Bác nghĩ thầm “Trong vòng mười ngày làm sao đoạt từ tay lão bà về hai kiếm nhưng nay Tiểu Bình lại rơi vào tay của lão. Hãy chờ đến lúc đó xem sao?”

Chàng bèn gật đầu :

- Quân tử nhất ngôn, nhưng chưa đến hạn kỳ, sư muội ta bị bạc đãi hành hạ, ta sẽ san bằng Vô Song bảo.
- Hà hà! Đừng lo nàng không hơn giá cây Thất Hồng kiếm của lão phu đâu?

Âu Dương Thừa Kiếm này giờ đứng một bên, nghe thấy thế nhú mắt nhìn lão thốt :

- Thừa cha, thà cực nhọc một buổi còn hơn ngàn ngày lo âu sao.

Đông Kiềm lắc đầu, khom người kẹp Tiểu Bình bên hông, xoay mặt nhìn Hoàng Bác gần giọng :

- Ta báo trước, nhà ngươi đột nhập trong bảo quá phá, lão phu sẽ không giữ lời hứa mà hạ sát ngay tại chỗ.

Hoàng Bác ngừng mặt thốt :

- Ta sẽ cứu cha ta, dù có chết vẫn không tự.

Đông Kiềm nhìn Hoàng Bác cười ha hả đầy khiêu khích :

- Cứ thử xem, nếu cảm thấy chết không oan mạng.

Nói xong hai cha con hướng đông bước đi..

Hoàng Bác đứng trơ nhìn họ mất dần dần trong đêm, rất lo âu cho Tiểu Bình, tính mệnh của nàng, trong trắng. Nghĩ đến cảm thấy đau đớn mắt nhòa ướt thấm..

Qua ngày hôm sau.

Vào lúc hoàng hôn mặt trời nghiêng về phía tây.

Cách Thiên Mục sơn năm mươi dặm. Lâm An Phủ, một quán ăn tọa lạc bên trái của thành, trên lầu cửa hiệu “Lão Trâm Hương” những bàn vuông đặt sát bên cửa sổ hướng mặt đường lộ. Một bàn có ba thiếu nữ vừa ăn vừa đàm luận, một bàn góc phải có một lão già độ khoảng bảy mươi người mặc đồ đen, râu ngắn, mặt tím, mắt ó, mũi sư tử ngồi uống rượu.

Thỉnh thoảng ba thiếu nữ chăm chú liếc nhìn những người ngoài thành vào thì thầm bàn luận về những nổi tiếng sự việc vừa qua :

- Nói ra mắt húng, đêm nọ chàng đã ung ta rồi đấy!
- Ung này “Xí” không biết mắc cỡ, nói đúng ra, chàng ta bắt đầu nhìn ta mới đúng.
- Ô! Mi đẹp tuyệt vời đấy chứ?
- Lúc đó ta đứng ngay giữa hai em, nói thật nhá, chàng bánh đó không nhìn ta vậy nhìn ai cơ?
- Hừ đừng tự say trong mơ.
- Thôi! Thôi được rồi, hai đứa có thích thì cứ giành, nhưng ta nói trước sư tổ kiếm được chàng Âu Dương Thừa Kiếm các người không được giành với ta đấy nhé!
- Đâu có thể dễ dàng như thế được đâu?
- Đúng là mặt dày, trước người đòi thích Đôn Văn Phi, này đã rồi Tiểu Đái Lập Ông trả về cho người mới đúng!

- Ô! Xem sư tổ về kia!

Họ liền đứng dậy vẫy tay gọi to :

- Sư tổ, sư tổ chúng con đây này.

Lão bàn đang đi chợt nghe tiếng gọi, ngược nhìn thấy, liền bước nhanh vào từ lầu.

Lão già đứng là Cừu Giá Quả Phụ Cát Trân, đêm nọ lão đã bị Tiểu Bình giả đệ tử Bạch nương nương lừa bà ta rời khỏi Lôi Phong tháp đi tìm Nam Thiên Độc Thủ Ma Phác Sa Lâm..

Lão bà ngồi xuống ghế xằng giọng hỏi :

- Lũ a đầu, sư phụ bây đâu?

Nghe thế ba thiếu nữ mắt đỏ lên muốn khóc lên tiếng :

- Sư tổ, y không phải là sư phụ của chúng con, thật ra...

Lão bà nghe các nàng kể xong, mới hiểu mình đã bị gạt tức giận cắn môi gỗ bàn :

- Hừ! Ta cứ nghĩ Nguyệt Kiều dám gạt ta! To gan thật lần sau bắt gặp chẳng tha.

Lão gỡ hai kiếm xuống giao cho hai nàng, bắt đầu uống rượu uống từ bình này sang bình khác.

Bỗng nhiên có tiếng ngân nga từ dưới lầu vọng lên :

- Thế sự (...)

Tiếng ngân nga vừa dứt, một gã cần y hoa phục, khoảng độ năm mươi diện mạo nho sĩ an nhàn thanh nhã tay chấp cây quạt xếp màu vàng kim bước dần lên lầu. Bước đến góc bàn bên phải tự nhiên gọi rượu nhâm nhi, được một lúc thì nhắm mắt lại trầm tư một mình...

Lão bà bỗng khề cùng ba thiếu nữ :

- Đây lũ a đầu, dị dung của con bé khéo thật, đánh lừa qua mặt ta, ta bỗng nhớ đến một người...

Ba thiếu nữ thốt :

- Sư tổ, là ai thế?

- Thiên Diện Quái Tử.

- Ô, sư tổ hẳn không phải đã...

- Ha! Nếu hẳn còn chồng ta như năm xưa, ta sẽ lột da hắn ra.

- Sư tổ khẳng định lão vẫn chưa chết sao!

- Đúng! Không thì nghề dị dung con bé ấy học từ đâu ra?

Nàng thiếu nữ muốn nói, nhưng liền im bặt. Thấy nơi thang lầu bước lên một lão già trung niên, mày to, hổ mục, tướng người lùn mập, mặc bộ đồ xanh, lưng đeo kiếm dài, thông tơ trắng, thái độ kiêu ngạo.

Hắn là ai? Kiếm thủ chuôi trắng một trong bảy kiếm khách.

“Nhất Kiếm Thu Hồn” Lư Bách Thọ Vô Song bảo.

Người ngồi góc bàn bên phải, nho sĩ nọ mở mắt liếc thấy Lư Bách Thọ vừa bước lên lầu mặt hơi tái lại, liền cuốn tay áo dài cúi đầu giả say nằm ngay tại bàn.

Tình hình này lọt vào mắt lão sát môi ngồi uống một mình cảm thấy ngạc nhiên.

Lư Bách Thọ chỉ đứng ngay ngưỡng cửa cầu thang đưa mắt nhìn khắp nơi, mắt dừng lại lão nho sĩ một hồi, chợt phát tiếng cười rít qua kẽ răng :

- Khuru Duật Phu, ta thấy rượu vẫn còn đó, chưa uống, sao lại ngủ say đợy như thế?

Lão nho sĩ nghe liền ngẩng đầu lên, à một tiếng, đứng dậy chấp tay cười chào :

- Lại là Lư đại hiệp, lâu lắm, lâu lắm không gặp

Lư Bách Thọ bữu môi cười ngạo mạn nói :

- Hà hà, đường tãi của ngươi vẫn xuống sẽ bình thường đấy chứ?

Khuru Duật Phu liền chấp tay khiêm nhường :

- Lư đại hiệp khéo nói thật, tại hạ không có tài nghệ gì cả, làm được ít chút buôn bán miễn cưỡng trám miệng qua ngày.

- Như vậy, cây Thất Hồng kiếm của bảo ta, trong mắt ngươi - Thần Thâu Vô Ảnh cũng cho rằng buôn bán nhỏ nhò thôi à!

Sắc mặt Thần Thâu liền biến sắc, chấp tay nhẹ thốt :

- Lư đại hiệp quá nặng lời, vừa qua tại hạ nghe nói tiểu nữ đã mộ phạm quý bảo, về việc này mà tại hạ truy tìm khắp nơi, dù có chết cũng cố tìm được Thất Hồng kiếm hoàn lại cho quý Bảo.

Nghe thế Lư Bách Thọ gần giọng :

- Hai cha con chẳng phải ở chung một nơi à?

Ánh mắt Thần Thâu liếc nhanh nhìn ba thiếu nữ ngồi kế bên lão bà, sau lưng một nàng có mang cây Thất Hồng kiếm, chuôi kiếm có sợi tơ hồng rất tươi, liền nhăn mặt cười nói :

- Tình hình có biến chuyển, vừa rồi tại hạ mới phát hiện kiếm đã rơi vào tay người khác.

Lư Bách Thọ ngạc nhiên hỏi :

- Sao ngươi nói Thất Hồng kiếm rơi vào tay kẻ khác?

- Không sai.

- Ai?

Thần Thâu ho khan đáp :

- Tại hạ không trách đại hiệp, từ lúc bước lên lầu, đại hiệp có nhìn nơi khác đâu?

Lư Bách Thọ “Hừ” nhẹ một tiếng nhướng mắt nhìn lão khuyết môi, sau đó quay đầu nhìn bàn khác, thấy một lão bà cùng ba nàng thiếu nữ áo trắng, một nàng sau lưng đeo thanh kiếm chuôi sợi tơ hồng. Đúng là Thất Hồng kiếm, nhú cặp long mày to ánh mắt phần nộ.

Nàng lưng đao Thất Hồng kiếm nhìn thất Lư Bách Thọ giận dữ nhìn mình, sợ hãi không hiểu nguyên do liền khẽ nói lão bà :

- Sư tổ, lão ấy nhìn con dữ tợn thế?

- Lão chẳng biết hấn, mặc kệ nó!

Một nàng lưng đeo Hoàng Long Kiếm tiếp lời thốt :

- Đúng rồi, nhất định hấn là người của Vô Song bảo.

- A đầu, sao ngươi biết?

Thiếu nữ xoay đầu nhìn Lư Bách Thọ đáp :

- Người trên giang hồ, có rất ít người mang kiếm, còn lão thì mang kiếm dài, tác phong nghiêm nghị có thể lão là người của Vô Song bảo.

- Ngươi nói cũng có lý, ta nghe hấn cứ rằng quý bảo, quý bảo việc người ta không liên can gì mình, thôi cứ uống rượu.

Bốn người tiếp tục trò chuyện không màng gì cả.

Lư Bách Thọ không biết lai lịch của lão bà và ba nàng kia là ai, không dám vọng động, liền khẽ hỏi lão Thần Thâu :

- Khuru lão, có biết họ là ai chẳng?

Thần Thâu lắc đầu :

- Lão ta cũng không quen.

Cửu Giá Quả Phụ nghe liền ngẩn mặt nhìn Lư Bách Thọ cười :

- Đây, lão nhi, ngươi muốn cần biết lắm phải không?

Lư Bách Thọ thốt :

- Lão đây muốn thỉnh giáo!

Cửu Giá Quả Phụ xoay người nhìn, mỉm cười thốt nhẹ :

- Lão nhân họ Cát tên Trân thế đủ chưa?

Nói xong liền cầm đĩa gấp thức ăn cho vào miệng trông rất tự nhiên.

Lư Bách Thọ cùng Khuru Duật Phụ cả hai đều nhìn nhau, cổ vất óc suy nghĩ ra: Một bà lão tên Cát Trân như thế này? Là ai? Nhưng cũng không thể biết được lai lịch lão, hai người thờ người ra.

Cửu Giá Quả Phụ, buông đĩa hóp rượu một mình lăm bằm :

- Các ngươi không biết lão thân ta là ai, hừ chỉ là loại tầm thường.

Lư Bách Thọ cau mày cười ngạo :

- Những kẻ lão phu đây không quen biết trong võ lâm chỉ là những loại bỏ.

Lão già Quả phụ cười khế thốt :

- Thế nhà ngươi muốn thử những tay bỏ này không?

Lư Bách Thọ hất hàm về phía dưới cầu thang giọng kiêu ngạo :

- Vậy thì xin mời xuống lầu.

Cửu Giá Quả Phụ lắc đầu :

- Không cần, ngồi tại chỗ vẫn ra tay được.

Lư Bách Thọ hét to :

- Thế thì hay đứng lên cho tiện.

Cửu Giá Quả Phụ :

- Không cần thiết lắm, lão nhân cứ thế này thử nghề của ngươi cứ xuất chiêu.

“Hừ” một tiếng, tay phải Lư Bách Thọ nhanh tay rút kiếm, ánh sang lóe lên đưa tới trước mặt lão bà nhanh như điện chớp.

Lão bà Quả phụ, thấy đối phương ra tay xuất chiêu, thế kiếm rất nhanh. “Ỗ” lên một tiếng, lập tức phát Thái Âm chương đón ngay thế kiếm. Nhưng không kịp nữa, vai trái của Quả phụ bị xé rách một khoảng bốn tấc, riêng Lư Bách Thọ cùng cây kiếm dài đều bị kéo đưa sang trái, ngã nghiêng bốn năm bước mới đứng vững.

Nhận xét thấy công lực của góa phụ bỏ xa Lư Bách Thọ, nhưng không tránh được tuyệt chiêu “Xuất Chiêu Nhất Kiếm” Vô Song bảo.

Qua một chiêu cả hai đều bất động, một bên kinh ngạc kiếm chiêu đối phương, một kẻ kinh hồn về công lực cao thâm của địch thủ. Hai bên đều trầm lặng.

Tiểu nhị từ lầu nghe tiếng động vội chạy lên nhìn thấy, hoảng hốt chấp tay vái van xin chó nên gây sự.

Bổng Thần Thâu nhảy lên một góc to giọng kêu :

- Ta nhớ! Ta nhớ ra rồi...

Lư Bách Thọ ngạc nhiên nhìn Thần Thâu hỏi :

- Khuru Duật Phụ ngươi nói gì?

Thần Thâu đưa tay chỉ lão bà góa phụ :

- Lão này nhất định là...

Lời nói chưa dứt, lão khuyết môi nầy giờ ngồi uống rượu cướp lời thốt :

- Khuru Duật Phu hà tất chuyện người khác khỏi bận tâm.

Thần Thâu nghe thấy lấy làm kinh ngạc nhìn lão khuyết môi hoài nghi hỏi :

- Lão là ai?

Lão khuyết môi nhìn ngẩn lên trời chậm rãi đáp :

- Ngươi đợi một tý, lão vẫn chưa nghĩ ra một cái tên nào nghe hay hay!

Thần Thâu cất tiếng cười khẽ :

- Không hiểu ý ngươi muốn nói gì?

- Ta bảo ngươi hãy biết những việc chưa làm xong, ngoài ra tất cả những việc khác đừng nên bận tâm vào.

Thần Thâu không hiểu ý lão muốn nói, nên cười hỏi :

- Tại hạ khờ quá vẫn chưa hiểu ý, việc cần nên làm của ta là gì cả?

Lão khuyết môi tỏ ra bực tức thét :

- Việc liên quan đến con gái nhà ngươi.

Thần Thâu giật mình khấn trương hỏi :

- Con gái tại hạ ra sao?

- Đông Kiếm đã bắt đi rồi.

- Hà?

- Trong vòng chín ngày phải đoạt Thất Hồng kiếm, để đổi tính mạng của y.

- Ồ.

- Vì vậy Thất Hồng kiếm không thể lọt vào tay người của Vô Song bảo.

Thần Thâu sắc mặt tái nhợt, lướt nhìn lão bà góa phụ ngẫm nghĩ... Bỗng cháp tay chào Lư Bách Thọ thốt :

- Mời Lư Đại hiệp dừng lại, vọ học tiểu bối này, tại hạ muốn đích thân học hỏi thêm được chăng?

Lư Bách Thọ cười khà khà gật đầu nói :

- Thôi được! Lão phu nhận mệnh lệnh tìm kiếm hai cha con của ngươi. Nay con gái của ngươi đã lọt vào tay Bảo chủ, thì lão phu nhường lại cơ hội cho ngươi được toại nguyện.

Nói xong xoay người, muốn xuống lầu, lão khuyết môi thấy vậy hai tay vỗ bàn cái rầm to tiếng cười :

- Đúng là thấy một lần, hon nghe trăm tiếng, lão cứ ngỡ rằng người Vô Song bảo tài nghệ phi thường, giờ mới thấy, đúng là lời nói quá đáng.

Lư Bách Thọ nghe liền dừng bước, nhìn lão khuyết môi khẽ thốt :

- Nếu cảm thấy không phục thì chọn địa điểm thử qua vài chiêu.

Lão khuyết môi nâng ly rượu ngang cổ trở mặt lên cười :

- Nếu tiếp nổi mười chiêu của bà Cửu Giá Quả Phụ, rồi sẽ đến lão chưa muộn lắm đâu?

Lư Bách Thọ nghe thế giật mình nhìn lão tử.

Lão bà góa phụ nhìn thấy lão khuyết môi nhận ra mình, cũng cười ha hả quay người nhìn lại thốt :

- Này, chúng ta chưa từng gặp nhau, sao lại biết được tên lão thân chứ?

Lão khuyết môi tỏ ra khách sáo, chấp tay chào cười nói :

- Ô lão trong giang hồ ngoài chuyện ăn uống, vui chơi cũng rất thích bói mạng bát quái, chime tình am tường thần toán học.

Cửu Giá Quả Phụ cất lời cười nhạt, đưa tay chỉ nàng lưng mang kiếm có tơ chi hồng khẽ hỏi :

- Tiểu lão, lão thân ta được thanh kiếm này, vậy đây là của quý của Vô Song bảo à?

Lư Bách Thọ nghe lập tức trả lời :

- Không sai xin tiền bối hãy hoàn trả kiếm lại, cho tại hạ mang về.

Lão bà góa phụ đối mặt với Lư Bách Thọ hỏi :

- Này, lão thân nghe nói Thiếu bảo chủ của nhà người rất đẹp trai có phải chăng?

Lư Bách Thọ nghe hỏi hơi ngạc nhiên, gật đầu mỉm cười :

- Đương nhiên tiểu thiếu gia tướng mạo không thể kể hết được.

- A đầu. Người nghe chưa, ta xem chừng chàng Âu Dương Thừa Kiếm, không kém chàng Hoàng Bác đầu nhé.

Một trong ba nàng liền tiếp :

- Đúng rồi, chúng ta cùng đi gặp chàng đi sư tổ.

Lão bà góa phụ cười hà hà gật đầu, cùng đứng dậy hướng phía thang lầu.

Thấy vậy Thần Thâu Vô Ảnh vội bước tới chấp tay rằng :

- Tiền bối nếu như thế, thì con gái lão phu chắc chết mất.

Cửu Giá Quả Phụ thốt :

- Hừ! Con gái nhà người gạt ta chạy muốn đứt hơi, ta đang muốn tìm y, nhà người còn muốn xin xỏ gì?

Thần Thâu chấp tay đứng dậy xá van nài :

- Tiền bối, nếu đem giao Thất Hồng kiếm cho tại hạ, bất chấp điều kiện gì, tại hạ đều nhận cả.

Lão bà Quả phụ nghe liền đáp :

- Rất tiếc, người đã già rồi không được việc gì đâu.

Nói xong, từ từ đưa cao chuông hướng Thần Thâu đẩy ra một hàn khí Thái Âm chuông pháp.

Thần Thâu Vô Ảnh tự biết mình không phải đối thủ, nên chỉ tránh né nhường lối cho họ bước qua.

Đột nhiên lão khuyết môi lên tiếng :

- Sát tiền bối, bà chưa bói toán mạng kia mà, quên rồi chăng?

Lão bà góa phụ trở đầu cười :

- Thôi bỏ đi, chúng ta không thù không oán bói mạng làm gì?

Lão khuyết môi nói bằng giọng nghiêm trang :

- Vừa rồi tại hạ đã bấm độn, biết được chuyến đi này của tiền bối “nhiều hung kiết ít”.

Lão bà quay lại đôi mắt sọc lên giận dữ quát :

- Hừ, người dựa vào đâu mà dám bói quẻ này.

Lão khuyết môi vẫn trầm lặng nói tiếp :

- Cui tướng dễ coi nhất là mắt, tiền bối không phát hiện ánh mắt của Lư đại hiệp à? Nhân thần bất chính.

Lão bà góa phụ nghe liền hướng nhìn, Lư Bách Thọ chấp lễ chào thân nói :

- Xin tiền bối đừng nghe lời nhảm, Thiếu bảo chủ được cùng kết duyên với cháu gái tiền bối, thật là tiên ý kết hợp.

Lão khuyết môi cười khàn khạch :

- Trong võ lâm, ai chẳng biết Thiếu bảo chủ của ngươi là kẻ háo sắc, thân nguyên hư tổn, ngươi thấy Sát tiền bối vừa xuất hiện giang hồ dễ lừa gạt lắm, có phải chăng?

Lư Bách Thọ nghe nói, nổi giận, tay chỉ mặt lão khuyết môi hét to :

- Lão, Thiếu bảo chủ ta đang tuổi thanh xuân, chưa từng cười cợt với đàn bà, nay lão tung tin nhảm nhí, vu khống có mưu đồ gì đây.

Lão khuyết môi nghiêm mặt nhìn ba nàng áo trắng hỏi :

- Xem ra ba nàng đều đẹp như tiên, điều gì gặp được, nhưng thử nghĩ các cô có tin một thanh niên ba mươi tuổi chưa từng đùa giỡn vui đùa với gái chăng?

Đương nhiên, các nàng đều tỏ mặt không tin, nàng lưng đeo Hoàng Long Kiếm ngán đầu lên nhìn lão bà khề :

- Đúng đây sư tổ ạ, đàn ông ba mươi tuổi mà chưa đùa chơi với gái có ma mới tin nổi hử. Thôi ra xem hãy đi tìm chàng Hoàng Bác hay hơn.

Lão khuyết môi mới nói tiếp :

- Đúng, lão ta cũng nhìn nhận Hoàng Bác là người tốt hơn đây! Đẹp trai trẻ tuổi, mã đẹp tánh tốt hơn cả ngọc thạch vàng bạc, chỉ có hử mới xứng đôi với các nàng. Như hoa chớm nở đẹp tuyệt trần.

Nàng lưng đeo Hoàng Long Kiếm tươi cười nói :

- Ha ha, lão bá thật khéo nói quá!

Lão khuyết môi cười ha hả thừa thắng có dịp thêm vô :

- Đó là chuyện đương nhiên, chân lý cơ mà, lão chẳng giỏi gì những việc kéo xích (...) tơ hồng cặp đôi vừa xứng, thiên hạ tuyệt kỹ, nào ai chẳng thích.

Lão bà Cừu Giá Quả Phụ cười nhẹ hỏi :

- Tiểu lão, ngươi trước mặt bà lão không cảm thấy mắc cỡ sao?

Lão khuyết môi nhún vai :

- Ô, Sát tiền bối không cảm thấy Hoàng Bác hơn hẳn Âu Dương Thừa Kiếm hay sao? Đồng thời cũng quý báu chứ?

- Ngươi có biết Hoàng Bác hiện giờ đang ở đâu?

- Cách đây không xa.

- Thật à?

- Tại hạ dám lấy đầu trên cổ bảo đảm.

- Ngươi có điều kiện gì?

- Rất đơn giản, chỉ cần trong mười chiêu đoạt lấy trường kiếm của Nhất Kiếm Thu Hồn Lư Bách Thọ là được.

- Được! Ngươi tưởng lão thân không có khả năng đó à?

- Nếu dễ dàng làm được, đó cũng là điều kiện đấy.

Lão bà góa phụ gật đầu, đẩy lui ba nàng qua một bên, xoay mình hướng Lư Bách Thọ.

- Ngươi có dám ra chiêu?

Lư Bách Thọ :

- Sát tiền bối không biết đây là quý khách của họ sao?

(...)

- Hà hà, để lão thân thử xem.

Lão bà góa phụ dứt lời, tay phải liền xoay một vòng phồng chuông ra, nghe hai tiếng “bụp bụp”, một luồng âm hàn lạnh thấu xương nhanh như cắt cuốn tới nơi Lư Bách Thọ.

Nhanh nhẹn phóng cao lên thoát khỏi luồng hàn khí, chớp nhoáng phủ một màn kiếm ảnh như lưới, phóng ra ba chiêu kiếm như điện xẹt “Điện Xà Thổ Tín” trong pho “Thiểm Điện thập tam kiếm”, mỗi chiêu đều chính các nhanh khôn tả nhằm Cửu Giá Quả Phụ đâm tới.

Cửu Giá Quả Phụ trong lòng hơi rung mình, dồn đến bảy thành công lực vào “Thái Âm chuông”, song chuông giao chéo nhau, chụp bắt bóng thân kiếm.

Lư Bách Thọ mỉm cười nghiêng xoay kiếm phong đưa tiếp chiêu “Điện xà cuốn eo”, trường kiếm quay ngang quét xuống lưng lão bà.

Cửu Giá Quả Phụ tức giận, hú lên một tiếng, vận mười hai thành công lực, chia chuông thể trên dưới phát tới Lư Bách Thọ.

Lão bà biết qua năm sáu chiêu không chiếm được thể thượng phong thì làm sao trong mười chiêu đoạt được kiếm, trong lòng tức giận, nhãn nhò, dồn toàn lực tấn công, thể tựa như nộ hải cuồng phong, nhanh gấp mạnh không có gì đỡ nổi.

Lư Bách Thọ gạt mình lộn người lên cao năm, sáu thước, xoay kiếm phong, nghịch vòng chiêu từ trên đỉnh đầu lão bà phóng xuống.

Lão khuyết môi nhìn thấy đã đến lúc, giả tránh chuông phong, bước nhẹ đến sau lưng nàng mang kiếm.

Bỗng hai tiếng ồm “Rầm, rầm”, “Thái Âm chuông lực” của lão bà góa phụ đánh không trúng Lư Bách Thọ làm gãy sập hai miếng ván to của tủ lầu.

Liền sau ấy, lão khuyết môi thò tay ra sau lưng nàng áo trắng đoạt lấy kiếm. Tay lão vừa đưa đến chợt khựng lại.

“Ồ, kiếm đã mất”. Lão lập tức quay đầu lại tìm Thần Thâu Vô Ảnh thấy biến mất từ lúc nào. Lão khen thầm: “Quả danh bất hư truyền”, lật đật không dám lưu lại, phóng người qua cửa sổ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sinh Tử Nhân

Sáu ngày qua tại Nhạn Đăng sơn có con đường độc đạo đi thông lên đến Vô Song bảo, đó là nơi khởi điểm, có một lão tật miệng khuyết môi, trên người (...) vừa đi vừa cúi đầu. Người (...) quanh có nỗi dài vào đường rừng lên Thiên Phong, tâm trạng không yên, hấp tấp lần hồi.

Phía đường núi xa xa đầu kia, thấy xuất hiện một chấm đen đang di chuyển dần, từ từ đến gần, là một con ngựa đen đang phi nhanh, nhắm lối đường núi mà xuống.

Ngựa đến gần, ngồi trên lưng ngựa một gã trẻ tuổi vận áo trắng độ khoảng ba mươi tuổi, lưng đeo trường kiếm, chuôi kiếm tơ chỉ màu đen, cặp mắt thất thần như người mất hồn. Ngựa phi ngang qua lão khuyết môi, hần lười biếng không muốn nhìn.

Lão khuyết môi nhìn thấy lấy làm ngạc nhiên. Lão thường thấy những kiếm sĩ của Vô Song bảo rất ngang tàng, kiêu ngạo, hống hách.

Lão liền chậm ngựa lại, cười khan hỏi :

- Đây, người thanh niên, dừng lại, cho lão hỏi vài câu có được chăng?

Gã thanh niên dừng lại, chậm chạp xoay đầu hỏi :

- Xin hỏi có việc gì, lão trưởng?

Lão khuyết môi thấy hần ăn nói lễ độ với mình liền ôm bụng cười to :

- Ha ha ha... Lão đã từng thấy rất nhiều kiếm thủ Vô Song bảo, người nào cũng đều hung ác, kiêu ngạo, có ai hòa nhã như lão đệ đâu. Lần đầu tiên lão mới trông thấy, không lẽ có tâm sự buồn phiền gì chăng?

Gã thanh niên im lặng một hồi rồi nhẹ nhàng đáp :

- Lão trượng gọi tại hạ để hỏi có bấy nhiêu đó à?

Lão khuyệt môi cười lạnh thốt :

- Ta muốn biết vài việc, ngươi có đồng ý trả lời chăng?

Gã không cần suy nghĩ, gật đầu :

- Xin lão trượng cứ hỏi, việc gì tại hạ biết sẽ phụng cáo ngay.

Lão khuyệt môi không mấy tin vào tai mình :

- Hừ, trừ khi ngươi là người của Vô Song bảo...

- Tại hạ thật là kiếm thủ chuôi đen.

- Thế ngươi có biết lão phu là ai chưa?

- Không biết, nếu không phải là người của Vô Song bảo đương nhiên không dám đến nơi này.

- Tại sao?

- Tại hạ trả lời như thế có thỏa mãn được chưa?

- Hừ! Ngươi không thấy quan tài chưa đồ lễ.

- Ô, lão trượng sao nóng tánh thế? Khi nào tại hạ trả lời không vừa ý động thủ cũng chưa muộn mà.

Lão ngẫm nghĩ gật đầu :

- Thôi được, hãy nghe ta hỏi: Bảo chủ và Thiếu chủ đã về chưa?

- Bảo chủ đã về, Thiếu bảo chủ thì chưa.

- Còn Khuru Tiểu Bình bị bắt đem đi đâu?

- Khuru cô nương nào?

- Là người trộm thanh kiếm Thất Hồng kiếm.

- Ô, chuyện này tại hạ có nghe qua, nhưng hôm qua Bảo chủ về một mình, không thấy dẫn theo ai cả.

- Láo!

- Lão trượng nói sao?

- Ngươi chính mắt nhìn thấy Bảo chủ trở về?

(...)

- Bảo chủ căn dặn lão quản sự, còn tình hình thực tế tại hạ không hay biết.

- Hẳn thật sự không có dẫn người về bảo?

- Trong hai hôm vừa rồi có một văn sĩ độ khoảng năm mươi tuổi mang Thất Hồng kiếm đến Vô Song bảo hay không?

- Không có!

- Lão trượng còn hỏi gì nữa chăng?

- Hiện giờ có ai tại trang viện hay không?

- Có bảy vị kiếm thủ chuôi trắng, nhưng nay chỉ còn hai người mà thôi, mấy người khác có lệnh ra khỏi bảo rồi.

- Họ đi đâu?

- Nghe nói truy tìm Thất Hồng kiếm.
- Ngươi không dối gạt ta chứ?
- Không có câu nào nói dối cả.
- Ngươi đi qua trang viện chưa?
- Đi qua hai lần.
- Muốn vào Vô Đề cốc có đường tắt không?
- Vô Đề cốc là gì? Ở đâu?
- Hừ!
- Lão trượng còn biết nhiều hơn tại hạ nữa đấy.
- Thôi được, giờ ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi hãy trả lời thẳng thắn.
- Tại hạ bằng lòng.
- Ngươi có thật là kiếm thủ chuỗi đen Vô Song bảo?

Nghe hỏi, mặt gã thanh niên tái mét, than dài :

- Câu hỏi này khi nãy tại hạ đã trả lời rồi.

Lão khuyết môi mỉm cười, vươn tay phải, đưa trảo đến trước mặt gã thanh niên. Phản ứng của gã không kém, dùng chân phải đá lên, song chưởng vỗ nhẹ vào ngực, phóng tạt qua một bên. Thật không hổ là một kiếm sĩ thượng thừa.

Lão khuyết môi thấy vậy tức thời vươn năm ngón tay, đẩy ra phía trước, vẽ ra hàng loạt ánh sáng hoa mai chớp đến trước ngực gã thanh niên.

Gã thanh niên thân người chưa vững, nhá thấy trước mặt toàn những đóa hoa mai bay tới, toàn thân liền ngửa ra phía sau, đồng thời đưa tả cước đá thẳng phía trước.

Cú đá này thật cực nhanh và mạnh, lão khuyết môi trông thấy thế cước của gã thanh niên lấy làm kinh ngạc, lập tức chuyển chiêu, tay trái dùng Cầm Nã thủ bước tới nửa bộ, chộp ngay chân của gã thanh niên, tiện tay ném ra xa tít nằm một đồng.

- Hừ, tiểu tử, chiêu cước của ngươi là “Thiếu Lâm Hoài Tâm cước”, hóa ra ngươi là đệ tử của Thiếu Lâm.

Gã thanh niên trở người ngồi dậy, hai tay chống đất lắc đầu :

- Không phải phái Thiếu Lâm.

Lão khuyết môi nghi ngờ hỏi :

- Trả lời mau, ngươi tên gì?
- Sinh Từ Nhân.

Lão khuyết môi nhíu mày, hỏi tiếp :

- Ngươi chết bao lâu rồi?
- Gần đúng một năm.
- Lúc chưa chết ngươi tên gọi là gì?
- Phúc Thiên Long.

Lão khuyết môi trừng mắt cười lạnh nói :

- Hà hà! Thì ra ngươi là nghịch đồ Thiếu Lâm Phúc Thiên Long.
- Không sai! Tại hạ là phản đồ... ha ha ha... ha ha...

Trong tiếng cười lớn của gã chứa đựng biết bao niềm ta thán, uất khúc, một cảm giác thê lương, bi thảm.

- Hừ... (...)

- Theo ngươi hành động phản nghịch không phải xuất ý tự nguyện?

- Ha... ha... Lão trượng có tin không?

- Có thể là Vô Song bảo uy hiếp ngươi phản bội.

Phốc Thiên Long bỗng úp mặt xuống đất, khóc rống lên, thật náo nùng, ai oán...

- Cảm ơn lão trượng. Không ngờ hôm nay được nghe những câu nói thấu lòng như thế.

- Chúng uy hiếp ngươi bằng cách nào?

- Lấy tính mạng của song thân tại hạ ra điều kiện.

- Mục đích của chúng là gì?

- Giờ mục đích của họ đã đạt rồi.

- Hừ, nghĩa là ngươi mang cả phái Thiếu Lâm để đổi lấy mạng cha mẹ của ngươi?

- Chỉ còn cách đó, không ngờ mọi việc lại xảy ra nghiêm trọng đến như vậy.

- Giờ ngươi muốn đi đâu?

- Hồi cố hương.

- Sau đó thì đến đâu?

- Sẽ đến Mạc Can Sơn.

- Để làm gì?

- Lấy cái chết để tạ tội sư môn.

- Hừ! Lão rất ghét những thanh niên không chịu nổi những thử thách, đau đớn khổ cực.

- Lão trượng cần gì hỏi nữa không?

- Đủ rồi.

- Vậy tại hạ xin cáo từ.

- Hừ! E rằng ngươi không thoát khỏi Bắc Nhai Đãng sơn này.

- Lão trượng...

- Ta không gây khó dễ với ngươi, nhưng liệu chúng có hoàn toàn tin tưởng nơi ngươi?

Bỗng lão khuyết môi cười lạnh một tiếng, hướng về khu rừng trước mặt cất tiếng :

- Hừ! Chỉ có bốn vị thôi à?

Vừa dứt lời đã thấy thấp thoáng có bốn người xuất hiện. Chúng vận võ trang màu trắng ngà, eo mang trường kiếm, chuôi kiếm tơ sợi màu đen, tất cả đều trẻ trung, tráng kiện.

Họ đồng phóng đến, chia bốn góc bao vây lão khuyết môi và Phốc Thiên Long vào giữa.

Một trong bốn gã kiếm thủ Vô Song bảo bước tới một bước, tay chỉ Phốc Thiên Long cất tiếng cười âm lạnh :

- Ta Hắc Huyền Phong rất hối tiếc cho ngươi.

Phốc Thiên Long trầm tĩnh, từ từ chuyển mình đến gần lão khuyết môi, chắp tay thốt :

- Lão trượng xin rời sang một bên để tại hạ đối phó với họ.

Lão khuyết môi gật đầu cử bước ra ngoài. Bổng Hắc Huyền Phong đưa tay nhanh như chớp rút kiếm chĩa thẳng đến trước ngực lão khuyết môi xuất chiêu “Xuất Chiêu Nhất Kiếm”.

Thấy bóng kiếm đưa đến, lão khuyết môi lập tức chuyển dịch đôi chân tránh khỏi ngọn kiếm một cách nhẹ nhàng, mượn thế nhanh như chớp đưa tay chop thẳng đến trước ngực hắn, cử cả thân người hắn dùng sức quăng ra xa.

Một tiếng “Phịch”...

Hắc Huyền Phong thét lên một tiếng, đầu đập xuống đất, không nhúc nhích cục cựa.

Ba kiếm thủ còn lại giật mình kinh hãi, trở mắt ra, không ngờ. Tức thời, chúng đồng rút kiếm phóng người đến. Ba lưỡi kiếm xé gió lướt thẳng đến trước ngực lão khuyết môi nhanh khôn tả.

Lão khuyết môi liền ngã người ra sau, xoay vòng biến mất, đứng ngược lại sau lưng ba kiếm thủ, hai tay đưa ra thật nhanh phóng chưởng sau lưng từng tên một.

Cả ba kiếm thủ chưa kịp phản ứng thì nghe đau nhói phía sau lưng, toàn thân không cử động được nữa.

Phốc Thiên Long bàng hoàng sững sờ, không ngờ lão chỉ xuất một chiêu mà bốn kiếm thủ chuôi đen này đã thất thủ.

Phốc Thiên Long chấp cao quyền chào :

- Lão trượng thật là tuyệt luân! Xin cho biết cao danh.

Lão khuyết môi cười :

- Hà hà, ngươi sắp chết tới nơi rồi, lại còn hiếu kỳ nữa à?

Phốc Thiên Long gật đầu thờ dài, trở mình bước đến ngựa định rời khỏi. Bổng gã khuyết môi gọi gã thanh niên nói :

- Đây, ta có thể cho ngươi biết danh tính, nhưng không phải lúc này. Nhưng ngươi xem ta so với kiếm thủ chuôi trắng Vô Song bảo thể nào?

- Cao.

- Cao bao nhiêu?

- Rất nhiều.

- Sai rồi! Chỉ một ít thôi.

- Lão trượng khách sáo mà làm gì?

- Không! Đông Kiếm và lão đã từng động thủ qua nên biết rất rõ.

- Ô, như vậy lão trượng bại sao?

- Đúng! Chỉ tiếp được ba mươi chiêu của hắn.

- Nói như thế nghĩa là sao?

- Ta chưa phải là đối thủ của Đông Kiếm. Hoàng Sơn võ hội khai mạc ngày Đoan Dương, mừng năm tháng năm năm tới, ta quyết định đoạt ngôi Vô Song kiếm chủ của hắn.

- Tại sao?

- Ta cũng là một kiếm sĩ, dòng máu bất khuất, không phải là kẻ hèn yếu. Chứ không phải như nhà ngươi, không tự tin vào bản thân mình.

- Ý lão trượng là...

- Ngươi đừng nôn nóng. Tháng năm năm tới chúng ta sẽ còn gặp lại trên Hoàng Sơn, lúc ấy ngươi sẽ biết ta là ai, đồng thời thấy ta động thủ với Đông Kiếm bằng cách nào.

Phốc Thiên Long phóng lên ngựa từ biệt, chợt nhớ lại chuyện gì, nên gò cương hỏi;

- Lão trượng muốn vào Vô Song bảo?

Lão khuyết môi gật đầu.

- Lão trượng có biết qua “Thiệt Lạc Nhất Trần”?

Lão khuyết môi chấn động trong lòng gật đầu :

- Ta có gặp qua một lần, là Giang Nam ngũ thiết. Người hỏi lão làm gì?

- Lão ấy đã từng đơn thân độc mã đột nhập trung viện Vô Song bảo, đến nay cũng không được rõ tung tích.

- Được! Ta hiểu ý người. Thôi, người cứ đi đi.

Phốc Thiên Long chào, thúc ngựa lao về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Vô Để Cốc

Lão khuyết môi nhìn Phốc Thiên Long đã đi xa, bèn vác từng gã kiếm thủ chuỗi đen đem giấu vào rừng, liền mở túi, bắt đầu cái dạng hóa trang.

Không bao lâu từ trong rừng bước ra một gã thiếu niên rất đẹp trai, tuổi độ ba mươi, mày kiếm, mắt sao lông lánh, sống mũi cao, môi đỏ, anh tuấn tuyệt trần.

Hắn ngược nhìn trời, sắp sửa sang giờ Ngọ, ánh nắng nóng hừng hực, lập tức triển khai khinh công nhắm lối sơn đạo tiến vào Vô Song bảo nhanh như tia chớp.

Độ khoảng vài khắc đã tới bức tường sơn đỏ rất cao, hai cánh cửa đóng im ỉm trang nghiêm có khắc ba chữ vàng rất to VÔ SONG BẢO. Trên cao bờ tường có đỉnh bảo qua lại canh gác.

Hắn vẫn đứng đối diện hai canh cửa, bỗng có một đỉnh bảo bên trên bức tường cao trông thấy hắn lập tức quay người chạy xuống, nghe vang bên ngoài hàng loạt tiếng chuông.

Leng keng... leng keng... leng keng...

Hai cánh cửa bảo bỗng từ từ xê dịch, mở rộng ra, từ bên trong hai cánh cửa nhảy ra một gã trung niên lưng đeo trường kiếm chuỗi đen.

Y là quản trị ngoại viện Vô Song bảo “Hắc Yến Từ Kim Thành” Kim Minh, nhìn thấy hắn vội vã bước tới, thái độ cung kính, chấp tay chào, miệng nở nụ cười :

- Thiếu bảo chủ trở về.

Gã Thiếu bảo chủ gật đầu, đưa mắt nhìn thẳng, tiến vào trong bảo.

Kim Minh quan sát gương mặt Thiếu bảo chủ, thấy không vui, không dám lên tiếng, chỉ theo sát sau lưng.

Đi một đoạn tiến đến dãy lầu nguy nga đồ sộ... (...)

Thiếu bảo chủ gật đầu.

- Vâng, Bảo chủ đã trở về ngày hôm qua.

- Có cần dặn đặc biệt gì với người?

- Thừa có! Bảo chủ dặn tăng thêm người canh gác khắp bảo, trước khi vào bảo đều phải đánh chuông truyền đạt cho khắp cho hai viện được biết. Thiếu bảo chủ đánh bốn tiếng, các Tổng giáo luyện đánh ba tiếng, các kiếm thủ chuỗi đen và người ngoài bảo đều đánh hai tiếng.

Thiếu bảo chủ gật đầu hỏi :

- Mấy ngày gần đây có việc gì xảy ra chẳng?

- Thừa có! Năm ngày trước lão Thiệt Lạc Nhất Trần xâm nhập vào bảo, đã bị nhốt vào Vạn Đào trận.

Thiếu bảo chủ hơi cau mày “Ừ” một tiếng, bước về phía bên trái. Kim quân sự lật đặt bước theo thót :

- Thiếu bảo chủ, sao không ngồi vào (...) để đưa vào viện?

Thiếu bảo chủ nghe vậy, trầm tư lắc đầu :

- Được rồi! Để ta tuần tra kiểm soát một vòng đã.

Nói xong liền đi tiếp về phía trước, bước vào rừng cây tùng. Những cây tùng này thân mọc chéo nhau, lá rậm rạp khít rịt, gọi là “Thiên Tùng trận”, người ngoài muốn xông vào trung viện tất nhiên phải băng qua trận này.

Thiếu bảo chủ bước theo bộ pháp đã học qua, ở những nơi bụi rậm không có ánh sáng mặt trời, khi trái khi phải, vừa ngang vừa dọc qua lại mà tiến.

Được một lúc trước mắt dần dần sáng hẳn, như vậy là đã vượt qua khỏi “Thiên Tùng trận”, nhưng lại gặp phải trận đồ khác cản trở, chỉ nhìn thấy trước mắt là linh phong cương huyền ma ngọc long trùng trùng điệp điệp kín mít, đỉnh núi (...) ba con đường nhỏ quện vào nhau, tựa như vô tận.

Đây chính là lối khởi điểm để tiến vào trung viện, cũng là nơi trận địa kỹ xảo độc nhất vô nhị - “Mê Hồn sơn trận”.

Thiếu bảo chủ nhảy nhanh vào môn, từ phía trái tiến nhanh vào núi. Càng đi sâu vào gặp phải ngã rẽ càng nhiều như là lưới nhện giăng, liên lần lấy trong người ra cuốn sách trận pháp, theo cách hướng dẫn mà đi.

Địa thế dần dần lên cao. Khắp lối, khắp nơi đều là vực sâu quái thạch cản trở, vô cùng nguy hiểm.

Ước độ thời gian vài khắc, lên đến đỉnh núi, mây phủ mờ trời, lạnh lẽo vô cùng, chân đã bước đến trận đồ “Vạn Đào trận” huyền ảo và đặc sắc nhất.

Thiếu bảo chủ tập trung tinh thần cảnh giác, theo cửa “Khiêm” bước vào trong trận. Chân bước bên trái ba bước, bên phải bảy bước, bỗng tiến bỗng lùi, có lúc rõ ràng không còn lối đi, bước tới một bước đụng phải thân cây to, đi theo phương thức trận pháp, cây trước mặt bỗng biến mất. Hai tai lắng nghe, chú ý xung quanh tìm kiếm Thiết lão gù Lạc Nhất Trần.

Thiếu bảo chủ thâm nhủ trong lòng, trong trận thế này thì vô phương gặp được lão, có lẽ lão đã nhập vào lối trận chết. Nếu ta cất công thì mất thời gian, làm sao để mà vào Vô Đề cốc cứu cha.

Vừa rồi ta đã vào bảo, Bảo chủ đã nghe tiếng chuông báo rằng Thiếu bảo chủ đã về. Sự việc này e không còn thời gian xuống cốc. Ta phải cố gắng rút ngắn thời gian càng sớm càng tốt.

Thì ra đây là Hoàng Bác dị dung thành lão khuyết môi, sau đó là cải trang thành Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm để đột nhập vào Vô Song bảo.

Trong lúc đang trầm tư tính kế bỗng nghe bên phải vẳng lại có tiếng cười to thót :

- Lạc Nhất Trần! Ngươi đến trả thù cho lão tam chăng? Khả khả, sao lại lưu luyến trong đào viên năm ngày rồi mà không tiến?

Lại nghe tiếp tiếng phẫn uất mắng :

- Vạn Sâm Thanh! Nếu có gan thì hãy bước ra.

Chỉ nghe tiếng cười to kéo dài phát ra :

- Ha ha ha... Lão phu “Nhất Kiếm Kinh Hồn” đang lúc buồn bã cũng muốn tìm người để lãnh giáo tuyệt học, quét đất coi tuyệt học ra sao.

Hoàng Bác lập tức chiếu theo trận pháp tiến tới, đưa chân đá một cước vào một gốc cây đào, tức thời trước mắt thay đổi. Cách thân gốc đào khoảng năm, sáu thước thấy một lão lưng gù dùng chổi thiết có lẽ là Lạc Nhất Trần đang giao đầu với Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh vô cùng ác liệt.

Lão lưng gù Lạc Nhất Trần sử dụng cây thiết chổi rất là nhanh nhẹn, tay liền liền đưa ra quái chiêu tuyệt nghệ dồn lực tấn công đối phương. Vạn Sâm Thanh cũng không nhường bước, ra chiêu cần mật, triển khai tác chiến mong đoạt ưu thế.

Hoàng Bác núp sang một bên thân cây nghĩ thầm “Bằng mọi giá phải giúp lão ta thoát hiểm, hạ hời phân giải”.

Hoàng Bác nghĩ ra một kế, nhẹ nhàng bước vòng qua bên hông lão, liền đưa ngón tay song chỉ, cách không điểm đến “Chương môn” huyệt trên eo lão.

Lạc Nhất Trần đang say chiến bỗng nghe một luồng chỉ phong từ ngang hông phóng tới (...)

Nhất Kiếm Kinh Hồn Vạn Sâm Thanh thấy thế giật mình kinh ngạc nhảy lùi ra sau, đôi mắt phóng nhìn khắp nơi, trên mặt màu vàng nhạt của hắn bỗng nở nụ cười.

- Ngươi đến có phải là Thiếu bảo chủ?

- Ha ha ha ha...

Phía sau thân cây đào bước ra một người: Thiếu bảo chủ.

Vạn Sâm Thanh nhìn thấy quả đúng là Thiếu bảo chủ, vậy chấp tay chào, thốt :

- Ô, Thiếu bảo chủ chẳng phải đã đến phái Võ Đang?

Thiếu bảo chủ cười lạnh nhạt đáp :

- Ta có một việc đột ngột nên không thể không quay về ngay, quá dài dòng, ta sẽ kể cho người nghe sau.

Thiếu bảo chủ vừa nói vừa cười, liếc nhìn Thiết Chỏi Lạc Nhất Trần gần từng tiếng :

- Lạc Nhất Trần người đến đây trả thù hay là tự sát đây?

Lạc Nhất Trần giận dữ, trợn mắt nhìn Thiếu bảo chủ một hồi, hừ một tiếng rồi nhắm mắt lại tựa như không biết gì.

Vạn Sâm Thanh âm hiểm cười :

- Lão đã bị nhốt trong trận năm ngày rồi, nay có lệnh Bảo chủ đến lấy mạng lão.

- Hà, ta muốn lợi dụng hấn một việc, cứ để hấn sống thêm vài ngày nữa.

- Thiếu bảo chủ lợi dụng hấn vào việc gì?

- Thôi, chúng ta ra ngoài hãy nói.

Vạn Sâm Thanh cất bước đi trước, Thiếu bảo chủ bước theo, thừa lúc hấn xoay người liền móc trong người ra cuốn sách nhỏ vút một bên gần nơi Lạc Nhất Trần, nhanh theo sau lưng Vạn Sâm Thanh.

Hai người bước ra khỏi “Vạn Đào trận”, đến nơi ngoài cửa lớn trung viện.

Vạn Sâm Thanh dừng bước đối diện Thiếu bảo chủ hỏi :

- Thất Hồng kiếm của Thiếu bảo chủ đã đoạt lại được rồi, sao không thấy mang theo bên người?

Thiếu bảo chủ thoáng giật mình đánh lảng, chân bước vào trang viện nói :

- Vạn tổng quản cũng đã hay biết rồi?

Vạn Sâm Thanh không hiểu nghi ngờ hỏi :

- Hôm qua Bảo chủ đã nghe nói rồi, không lẽ sau này Thiếu bảo chủ gặp biến cố gì khác chăng?

Thiếu bảo chủ chỉ ậm ừ tỏ vẻ không có gì, hỏi :

- Tổng quản nhìn nhận làm như thế có đúng không?

Vạn Sâm Thanh ngạc nhiên hỏi lại :

- Có gì không đúng cơ?

Thiếu bảo chủ quắc mắt :

- Đúng chỗ nào?

Vạn Sâm Thanh cũng cảm thấy ngạc nhiên :

- Thiếu bảo chủ cảm thấy làm như thế không đúng sao?

Thiếu bảo chủ lạnh nhạt thốt :

- Ta hỏi người đứng ở chỗ nào?

Vạn Sâm Thanh mỉm cười đáp :

- Lão Thần Thâu Vô Ảnh vì thương con gái, lão đã mang Thất Hồng kiếm đến đây để đổi lấy mạng con gái lão. Và lại... hà hà...

Thiếu bảo chủ trên mặt nôn nóng, run tiếng ngắt :

- Và lại thế nào?

Vạn Sâm Thanh dừng bước, đưa mắt nhìn nghi hoặc hỏi :

- Thiếu bảo chủ, đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng?

Thiếu bảo chủ hơi cắn môi :

- Ngươi bảo sao?

Vạn Sâm Thanh cả cười nói :

- Bảo chủ nói rằng sau khi Thiếu bảo chủ ra tay hạ thủ Thần Thâu Vô Ảnh xong, sau đó dẫn con gái của lão đi một đêm qua hôm sau, rồi tha cho y một con đường sống... hà hà... Đúng không?

Thiếu bảo chủ trở mặt thét :

- Nói xàm!

Vạn Sâm Thanh giật mình, đưa tay vuốt râu cười cười :

- Thiếu bảo chủ nếu không có thì thôi, nổi nóng làm gì.

- Tại sao không có?

Vạn Sâm Thanh thật ra không biết đường nào mà mò, giọng tỏ vẻ sợ, nghi ngờ :

- Vậy Thiếu bảo chủ đã...

Thiếu bảo chủ bước đến gần hấn, tay âm thầm vận công, hỏi nhỏ :

- Ta hỏi ngươi, ngươi mang lương thực vào Vô Đề cốc cuối cùng là ngày nào?

Vạn Sâm Thanh hơi sinh nghi đáp :

- Sao bỗng nhiên Thiếu bảo chủ hỏi như vậy? Tất cả đều chính tay Bảo chủ mang lương thực xuống Vô Đề cốc.

Thiếu bảo chủ thấp giọng :

- Ta biết rồi, chỉ hỏi ngươi ngày đưa lần cuối cùng thôi.

- Hình như là ngày mùng một.

- Sự việc giờ đã có biến. Đêm nọ tại Linh hồ, nếu ta không lầm e rằng người ở dưới cốc đã trốn mất rồi.

- Ồ, Thiếu bảo chủ có trình lên cho Bảo chủ biết hay chưa?

- Chưa, ta muốn xuống đây cốc xem trước. Chúng ta đi mau.

- Không được! Phải báo cho Bảo chủ biết đã.

- Ta chưa khẳng định trắng đen, đi thôi kéo muộn.

- Có gì Thiếu bảo chủ chịu trách nhiệm đấy nhá.

- Đương nhiên.

Nghe xong, Vạn Sâm Thanh dẫn đường đưa Thiếu bảo chủ xuống Vô Đề cốc.

Hai người băng ngang “Vạn Đào trận”, triển khai khinh công lướt dưới tầng hốc núi, cây đá như rươi, trở ngại trên đường dần dần vượt qua. Khoảng một giờ sau đã lên ngọn núi cao, mây trắng phủ dày, mịt mờ kín đặc. Thiên Giai phong đối diện ngọn núi là Vô Song Phong. Họ lại tiếp tục lướt đi đến mặt sau đèo núi. Nơi eo núi trước mắt xuất hiện một cái bình dài khoảng hai mươi mét vuông tròn bằng phẳng, cả hai cùng nhảy xuống dùng chân lại.

Ngoài bình dài này, chung quanh đều là vực sâu thăm thẳm. Sát bên bình dài, có một cây tùng to lớn độ hai người ôm. Trên thân cây tùng có một chiếc rễ mây lớn, song ngồi được một người, nối liền một sợi dây mây to dài quanh tròn chất đống.

Nhất Kiếm Kinh Hồn bỗng thốt hỏi :

- Thiếu bảo chủ, chúng ta xuống đây cóc liền à?

Thiếu bảo chủ im lặng gật đầu, nhón bước đến sau lưng hắn, tay phải nhanh như chớp chụp vào huyệt “Phong vĩ” lưng trái của hắn.

Vạn Sâm Thanh kinh hãi giật mình thì huyệt đạo của hắn đã bị móc cứng, chỉ kịp “A” lên một tiếng, ngã xuống ngất lịm tại chỗ.

(...)

Không dám chậm trễ, Thiếu bảo chủ liền phóng lên thân cây tùng đầy rởm mây xuống, rởm mây đang trên đà từ cây tùng rơi xuống, liền lật đật phóng người ngồi gọn vào trong rởm, rơi qua vút xuống đáy cốc, trong tích tắc rơi xuống hơn một trăm mét, lướt qua khối đám mây mù, dần dần cánh vật bốn phía đầy rởm dần, càng xuống sâu thêm thấy hẹp lại.

Rởm mây đang rơi xuống bỗng nhiên hơi chấn động, lại nghe tiếng hét từ trên tuyến đài xuống âm vang lên :

- Hào tiểu tử, thì ra là nhà ngươi ư?

Thiếu bảo chủ ngẩng đầu nhìn lên, từ xa xa cự ly cách khoảng năm trăm mét, thấy bóng dáng của Đông Kiếm đang tựa vào sợi dây rơi xuống theo. Thiếu bảo chủ trong lòng lo lắng, nghĩ thầm :

- Ta sắp gặp lại cha, nếu bị Đông Kiếm bắt tại đây thật là phí công lao.

Đông Kiếm rút ngắn khoảng cách chỉ còn khoảng một trăm mét, Thiếu bảo chủ dự tính sẽ không kịp an toàn xuống đến đáy, liền hú dài một tiếng, lập tức phóng người rời chiếc rởm mây, triển khai khinh công lướt từ bờ nham núi xuống nhanh đáy cốc.

Cũng đồng thời trong lúc này, Đông Kiếm ở phía trên phần nộ la hét lên chấn động cả cốc, rồi bỏ dây mây lao theo. Thiếu bảo chủ tinh thần căng thẳng, vận dụng toàn lực còn lại tăng tốc độ phóng nhanh xuống đáy. Chớp mắt đã đến đáy cốc, vì cật lực phóng xuống, không kịp kìm hãm định bộ lại, nghe tiếng rầm, té xuống đất, lăn mấy vòng ê ẩm cả người.

Thiếu bảo chủ lồm cồm bò dậy, định thần nhìn quanh bất giác giật nảy người lên, nhìn thấy cách khoảng năm trăm bước trước mặt mình một lão nhân thân quần tẩm vải đen, tóc dài tận đầu gối, thân hình chỉ còn da bọc xương, da thịt đều bày nhầy lở loét, trông thật ghê rợn khủng khiếp.

Thiếu bảo chủ trong tình cảnh này chợt nghĩ vội đưa tay lên mặt xóa bôi đi dị dạng cải trang đang là thân phận Thiếu bảo chủ Vô Song bảo, lộ ra khuôn mặt thanh tú, đúng là Hoàng Bác.

Hoàng Bác vội vàng lên tiếng hỏi :

- Lão, lão phải chăng là Hoàng Tú Hiên, “Kiếm khách áo vàng”?

Nhưng chỉ thấy lão quái nhân trầm lãnh không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Lao Tù Thần Bí

Cặp mắt sâu hoắm của lão quái nhân trông đen lánh đến mắt thần nhìn Hoàng Bác hiện ra vẻ kinh ngạc.

Hoàng Bác động tâm can: Lão là cha ta ư? (...)

Đột ngột bỗng một luồng chưởng phong ập đến phía sau lưng Hoàng Bác. Tâm trạng của chàng lúc này vô cùng phức tạp, khích động run lên hỏi :

- Hay nói đi, người có phải là cha của con không? Phải không?

Lời nói chưa dứt, chưởng lực đã đến giữa lưng, tránh không còn kịp nữa. “Bùng” một tiếng, chàng cảm thấy tối tăm mặt mày, miệng phun ra một vò máu tươi, thân hình bị hất tung lên cao, trời đất xoay vòng lẫn lộn...

Không biết bao lâu, Hoàng Bác đã dần dần tỉnh lại, cảm thấy ngực đau nhói lên, miệng đầy máu, mở mắt nhìn quanh, tất cả đều tối đen, cảm thấy lạnh lưng, đưa bàn tay sờ rầm chung quanh thấy bằng phẳng tự hỏi: “Chỗ này là nơi nào?”. Muốn từ tay trở người nhưng không nhúc nhích được, ngực nhói lên, muốn ngất lịm.

Chàng chợt nhớ là trong người còn lọ thuốc “Tuyệt Tình hoàn”, cố gắng đưa tay vào áo lấy ra lọ thuốc, trút năm viên bỏ vào miệng, nhắm mắt điều công chữa thương.

Trong người dần dần tỉnh táo, vết thương bớt đau rất nhiều liền lập tức trở thân ngồi lên, thẳng lưng khởi nội công “Tiên thiên vô cực tâm pháp” vận lên. Độ khoảng hai giờ, nơi đơn điền bốc lên một luồng hơi nóng thông suốt cả thân thể, các huyết đạo dần dần khai thông.

Hoàng Bác mở mắt, từ từ đứng lên cảm thấy nơi đau đã giảm đi hơn nửa, chàng bắt đầu rời bước mò mẫm trong bóng tối phạm vi chung quanh, nhận định đây là một thạch thất độ mười thước vuông, bốn vách đều trơn láng như liền mạch với nhau, không có một kẽ hở nào cả. Hoàng Bác nhận thức là mình đã bị giam vào đây, liền đưa hai tay lên vận công phóng ra một chưởng vào bức tường trước mặt. “Bụp” một tiếng, không nhúc nhích gì cả, cảm thấy ngực đau nhức, hoa cả mắt mới biết là vết thương chưa hết hẳn. Chàng đứng tựa vào tường suy nghĩ: “Hừ! Đông Kiềm thật là độc ác! Tại sao hắn lại không giết chết mình?”. Chàng thở dài nghĩ tiếp: “Người dưới Vô Đề cốc có phải là cha mình? Tại sao lão đề Đông Kiềm đánh mình trọng thương? Còn Đông Kiềm lại lo sợ mình lọt vô Vô Đề cốc? Du Long kiếm pháp của hắn học từ đâu? Rất có thể cha mình đã bị phé vô công nên không thể cứu giúp mình được. Đúng! Nhất định là như vậy”. Nghĩ đến đây, Hoàng Bác cảm thấy phần uất đau thương, nước mắt tuôn trào. Trí nhớ chàng chợt hiện về: Thời thơ ấu, biết chuyện đời, đến khi rời khỏi nhà... rồi đến gặp gỡ Tiểu Bình vô tư, chân thật, mẫu thân thương nhớ, trông chờ chàng... dần dần thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua rất lâu, tai Hoàng Bác thoáng nghe tiếng lạch cạch, âm thanh giòn làm chàng tỉnh giấc. Phía trên thạch thất bỗng lóe lên một vệt sáng chiếu lóa vào. Hoàng Bác ngược đầu nhìn lên thấy xuất hiện một ô vuông vức nửa thước, một đầu người thò vào. Chàng nhướng mắt nhìn kỹ, đó là tông quân Vạn Sâm Thanh mặt âm hiểm cười :

- Hà hà... Thiếu bảo chủ khỏe đấy chứ? Chưa chết sao?

Hoàng Bác ngược nhìn hừ mũi :

- Ngươi đừng kiêu ngạo. Ta không nương tay thì ngươi giờ này chẳng còn mạng sống.

Hắn cười to :

- Đúng đấy. Tại sao ngươi ngu ngốc? Giờ thì không còn kịp nữa rồi.

Hoàng Bác cười khẩy :

- Sau này có dịp ta sẽ không để cho ngươi thất vọng.

Vạn Sâm Thanh cười hà hà... rút đầu lên rồi buông xuống một cái lỗ nhỏ đựng thức ăn. Xong đầu đấy, khoảng trống phía trên từ từ khép kín lại.

Thạch thất trở lại yên ắng tối đen. Trong khoảng thời gian ngắn có ánh sáng lọt vào, Hoàng Bác liếc quan sát xung quanh thấy thạch thất này cấu trúc sử dụng bằng đá hoa cương, cao khoảng hai trượng, thăm nghĩ: “Mình trong người bị nội thương, nếu không có cũng chưa chắc gì thoát ra khỏi được gian thạch thất này”.

Chàng nghĩ tiếp: “Việc cần thiết nhất là việc điều trị nội thương xong rồi tính sau”, liền đưa tay vào lỗ nhỏ lấy thức ăn ra dùng. Sau đó ngồi xếp bằng tiếp tục hành công điều trị thương thể.

Qua ngày hôm sau, ô vuông trên đỉnh phòng mở ra, lần này là người đưa cơm trong bảo, gọi Hoàng Bác đưa rỏ ngày hôm qua rồi móc kéo dây lên, móc rỏ khác thông xuống. Người đưa cơm thấy thức ăn trong rỏ hôm qua đều sạch láng cả, bật cười :

- Bao tử ngươi khỏe đấy chứ.

Hoàng Bác lợi dụng ánh sáng chiếu vào, cố gắng quan sát kỹ gian thạch thất, kéo dài thời gian, khôì hài cười với hắn :

- Ráng ăn cũng được, nhưng trứng hơi mặn đấy, lần sau đừng bỏ muối quá nhiều đấy nhá!

Người đưa cơm trong bảo cười :

- Đó là việc nhà bếp, ta không biết, ta sẽ nhắn lại.

Chàng liếc nhìn trên các phiến tường đá, miệng trả lời tiếp :

- Rất cảm ơn! Giờ đã trưa rồi chứ?

- Hơi ló qua, hôm nay dùng cơm trễ.

- Ô, trong trung viện này nóng nực quá!

- Ha ha...Đây đâu phải là trung viện.

- Ủa, không phải là trung viện à?

- Hà, nói cho người biết cũng không sao. Đây là Thiên Giai phong.

Nói xong, người đưa com đóng chặt khoảng trống ô vuông phía trên bỏ đi. Chờ cho hắt đi rồi, Hoàng Bác đặt đôi tay lên tường mò mẫm một hồi, sau cùng tìm được một kẽ nứt, liền vận công phóng chưởng đến. “Bùm bùm” mấy cái, chẳng thấy nhúc nhích động đậy gì cả, tức giận đưa cước đá vào kẽ hở thốt :

- Hừ! Nước cháy đá mòn. Mỗi ngày ta phát cho vài cước, trước sau gì cũng sẽ sập.

Lòng buồn bực định lấy thức ăn ra dùng bỗng nghe hai tiếng cách cách trong tường phát ra hướng kẻ hở, tiếp theo là giọng nói nho nhỏ khàn khàn truyền qua :

- Ai? Ai gây tiếng ồn thế?

Hoàng Bác vội vàng bật dậy, áp tai vào chỗ khe hở phát ra tiếng lắng nghe, to tiếng hỏi :

- Người là ai?

Yên lặng một lúc, lại tiếng khàn khàn truyền qua nhẹ nhẹ :

- Này, có ai nghe tiếng ta nói chẳng? Nếu có, người hãy bước đến góc tường bên trái, trên có lỗ thông gió, thử nói xem.

Hoàng Bác nghe theo, bước đến góc tường nơi lỗ thông gió cao giọng :

- Tiểu khả có nghe được tiếng của lão bá.

- Ôi, nghe thấy rồi, nghe thấy rồi à... Khả khả...

Hoàng Bác hớn hở gấp gấp hỏi :

- Thưa, lão bá là ai?

- Lão phu là Diêm La Vương. Hà hà...

Hoàng Bác giật mình thốt :

- Sao? Diêm La Vương?

- Người cũng bị nhốt trong phòng đó à? Người năm nay bao nhiêu tuổi?

- Tiểu khả tên là Hoàng Bác, năm nay mười chín tuổi.

- Mới mười chín tuổi lại bị nhốt vào trong địa ngục này...

- À, lão bá tên thật là gì? Năm nay được bao nhiêu tuổi?

- Thì cứ gọi là Diêm La Vương được rồi, còn bao nhiêu tuổi thì ta cũng quên mất đi rồi.

- Lão bá đã bị nhốt ở đây lâu chưa?

- Nhớ không nổi, lúc đầu có tính từng ngày, rồi sau đó lần lần quên đi mất.

- Lão bá chắc có biết qua võ công.

-Ồ, ở trên đời này còn ai võ công hơn lão. Khả khả...

- Thế tại sao lão bá không trốn thoát đi?

- Nếu mà trốn được, ai dại gì ở lại chờ chết.

Hoàng Bác thở dài hỏi tiếp :

- Lão bá có biết Vô Song bảo thành lập bao nhiêu năm rồi không?

- Ba mươi năm.

- Còn...?

- Nói cho người nghe, ta đã bị nhốt mười tám năm rồi, lúc ấy ta đã được tám mươi bảy tuổi...

- Bị nhốt mười tám năm?

- Đúng! Tính ra lão phu năm nay cũng một trăm lẻ năm tuổi.

- Lão tiền bối sao lại bị...

- Ấy, vì ta tự cao, xông vào bảo muốn hạ thủ bắt đám tà ma của Âu Dương Trường Lão, không ngờ sơ suất rơi vào bẫy hãn, bị giam hãm trong trận thế hai tháng. Đông Kiềm thừa cơ hội ta đói mệt, bắt ta một cách dễ dàng, sau đó đem nhốt ta vào trong phòng đá này.

- Ồ...

- Tiểu tử ngươi có biết tại sao Đông Kiềm không hạ sát ta đi mà lại nhốt ta tại đây cho tổn hại cơm gạo?

- Tiểu bối cũng thấy lạ.

- Hãn muốn lấy máu đốt cốt xương của ta.

- Đốt cốt xương là gì?

Diêm La Vương bỗng im bật. Hoàng Bác chờ hồi lâu không nghe tiếng trả lời, cao giọng hỏi tiếp :

- Lão tiền bối sao không nói nữa?

Qua một lúc, nghe tiếng Diêm La Vương truyền qua :

- Tiểu tử, ta nói nhiều rồi, giờ đến ngươi.

Hoàng Bác muốn gặng hỏi lão về mấy đốt cốt xương, nhưng lão không trả lời, nay lão lại hỏi chàng.

- Thôi được, xin cứ hỏi.

- Ngươi là đệ tử của ai?

- Bắc Chưởng, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi.

- Ồ, hai mươi năm về trước ta đã từng gặp qua, đúng là kỳ tài võ lâm. Nhưng tại sao ngươi lại bị Đông Kiềm bắt?

- Tiểu bối đi tìm phụ thân tại đây.

- Phụ thân ngươi là ai?

- Kiềm khách áo vàng Hoàng Tú Hiên.

- Ta chưa được nghe.

- Phụ thân xuất hiện trong võ lâm vào lúc tiền bối đã vào Vô Song bảo. Phụ thân tiểu bối là truyền nhân đời thứ tư của Kiềm Thánh. Mười ba năm về trước có tham dự Hoàng Sơn Kiềm Hội...

- Sao? Phụ thân ngươi là...

Hoàng Bác thuật lại tự sự về việc mất tích của phụ thân mình.

Diêm La Vương nghe xong, giọng thương tiếc bồi hồi :

- Như thế, ngươi đã có tìm được chăng?

- Tiểu bối đã đột nhập xuống Vô Đề cốc gặp một lão nhân gầy gò thể lương, không biết có phải không. Chỉ hỏi được hai câu thì đã bị Đông Kiềm xuất chưởng đánh ngất đi.

- Thế hai vị sư phụ ngươi có biết ngươi đến Vô Song bảo không?

- Có biết.

- Sao họ không cùng đi chung với ngươi?

- Sư phụ có nói cần đến giải nguy phái Vô Đang đang lâm nguy.

- Ô, sao?

Hoàng Bác thuật lại ý đồ của Đông Kiếm muốn độc bá võ lâm thiên hạ.

Diêm La Vương nghe lấy làm hồi hận, than thở :

- Cũng chỉ vì ta rộng lượng nhân từ, mà giờ này hắn mới lộng hành gây bao sóng gió.

- Xin lỗi, tiền bối có thể cho biết danh hiệu?

- Ta đã nói rồi, cứ gọi ta là Diêm La Vương.

- Tiểu bối chưa từng nghe danh hiệu này trên giang hồ.

- Kha... kha... Được rồi. Đợi một chút ta sẽ cho ngươi biết, giờ ta dùng cơm đã. Ngươi cũng nên ăn tí gì đi chứ.

- Tiền bối, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện được chẳng?

- Không được. Ta chưa từng nói chuyện trong lúc ăn cơm.

Hoàng Bác nghe xong lùi lại lấy thức ăn trong rổ tre ra dùng, dùng xong rồi bước đến góc tường lỗ thông gió hỏi lớn :

- À, tiền bối đã dùng xong chưa?

- Còn sớm, còn sớm, ngươi không nên thúc ta.

Hoàng Bác lại ngồi xuống, chờ đợi một hồi, đứng dậy hỏi nữa :

- Lão tiền bối, giờ xong rồi chứ gì?

- Xong, no rồi, nhưng mười mấy năm nay ta có tập quán phải nghỉ trưa, ngươi cũng nên nghỉ một giấc.

Hoàng Bác trong lòng bức tức, thầm nghĩ: “Nói chuyện với nhau để giải sầu, lão lại làm eo thì ta cũng im lặng luôn, coi ai nhịn được bao lâu”.

Chàng bèn ngồi xuống sát chân tường, nhắm mắt ngưng thần, vận công điều trị thương thế.

Không biết bao lâu, bên tai chàng nghe tiếng khe khẽ truyền đến :

- Đây, ngươi đã thức chưa?

Chàng nghe nói mỉm cười trả lời :

- Còn sớm mà, tiền bối đừng quấy phá được không?

- Ha ha ha... Giận lão phu à? Thật ra thì...

Chàng thốt :

- Tiền bối quá nặng lời, chỉ vì chưa đủ giấc đó thôi.

- Hà, thói quen giấc ngủ trưa mỗi ngày là của Đông Kiếm tặng cho ta đấy.

- Sao thế?

- Hắn đã đầu độc con Kim Tầm trong cơ thể ta, cứ mỗi ngày vào giấc ngủ trưa nó trỗi dậy cắn phá trong người. Ta đây chịu cực hình đau khổ tột cùng, thành thử ta phải vận công chống lại nó. Chưa khi nào muốn hết, ta phải tặng cho hắn mấy đốt cốt xương. Hà hà... Hắn gây thơ thật...

- Xin lỗi tiền bối, tiểu bối nghĩ lắm.

- Đây, ta nói tên ta cho ngươi biết.

- Khoan đã, dò tìm đồ hay hơn.

- Ôi! Khoái chí thật. Ủ, tiểu tử cứ thử đồ xem sao. Ha ha...

- Lão tiền bối có biết Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm?

- Hừ, còn quen hắn nữa là khác.

- Ô, thế đúng rồi. Hắn đang tìm tiền bối khắp nơi đấy.
 - Tìm ta làm gì?
 - Trả thù về cánh tay bốn năm về trước.
 - Hừ, Diêm La Vương này suốt đời chưa biết qua một người. Hắn nghĩ ta từng trị quá nặng, thật là lắm to.
 - Phác Sa Lâm có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự?
 - Hắn là đệ tử đời trước Thiếu Lâm tự, Chương môn Trí Quang Thượng Nhân, hắn vì phạm giới dâm hành nên bị trục xuất ra khỏi phái Thiếu Lâm tự.
 - À, nghe nói hắn làm ô nhục cháu gái tiền bối “Hong Y Nữ Hiệp”, sau đó tiền bối mới chặt cánh tay của hắn. Hắn mới đem lòng thù hận tiền bối. Thật là khó hiểu.
 - Hừ, hắn có hàng loạt biện hộ tà thuyết trái lý của hắn... Mà này, sao lại biết Sắc Ma tìm ta?
 - Tiền bối đã gặp qua hắn.
 - E rằng giờ này hắn đã đào mồ cuộc mà khắp mọi nơi Giang, Triết hai tỉnh.
 - Hắn đào cuộc mồ mà để làm gì?
 - Để tìm ta.
 - Ô, lão tiền bối ngụ tại những nơi ấy?
 - Đúng vậy! Ta thích ngụ trong mồ mả.
 - Quái lạ...
 - Có gì lạ đâu. Đó là ý thích của ta cơ mà.
 - Không! Tiền bối cảm thấy lạ là riêng một người khác.
 - Ai?
 - Tây Dao.
 - Ha... ha... Có lẽ hắn cũng rất thích thú đốt cốt xương của ta đấy.
 - Xin tiền bối đừng cười, tiền bối chẳng hiểu...
 - Ta đùa làm gì. Hắn đáp mà đương nhiên là muốn tìm đốt cốt xương của ta thôi. Ngươi làm sao mà hiểu.
 - Chẳng lẽ đốt cốt xương của tiền bối đắt giá lắm à?
 - Giá trị liên thành.
 - Bằng vàng?
 - Đừng nói đùa. Xương cốt gì bằng vàng?
 - Nếu không phải bằng vàng, tiền bối đây cũng có.
 - Ha.. ha... ha... Xương của ngươi đáng giá gì?
 - Vậy thì xương của lão tiền bối đáng giá gì nào?
 - Hà, đương nhiên là phải có. Nếu không có tại sao Đông Kiếm cường ép lão phải giao cho hắn?
- Hoàng Bác nhún mày nghĩ thầm: “Lão cứ xương này xương nọ, ta chẳng hiểu chi cả, ầm ứ trong lòng. Hừ! Ta cần tìm hiểu nữa”.
- Hoàng Bác liền cười nói :
- Thôi, bây giờ chúng ta chuyển qua vấn đề khác đi tiền bối.

- Tại sao?
- Tiểu bối không mấy thích thú mấy đốt cốt xương đó.
- Được, được. Chỉ có những kẻ cuồng vọng ham muốn xưng bá võ lâm mới thích thú xương cốt của lão. Hà, giờ muốn nói chuyện gì nào?
- Chúng ta hãy tìm cách rời khỏi nơi đây.
- Vấn đề đó ta có kế hoạch hơn mười năm nay rồi.
- Xin tiền bối cho biết kế hoạch.
- Đương nhiên, chúng ta là người cùng hoạn nạn trong ngục này mà.
- Như thế...
- Chỉ có một chữ “Chờ”.
- Ồ, đó là kế hoạch kết luận mười năm?
- Đúng, ngoài ra không còn hướng nào cả.
- Phải chờ đến bao giờ?
- Chờ đến khi Vô Song bảo sụp đổ.
- Khi nào mới được?
- Lúc “khí số” của hắn đã hết.
- Tiểu bối không tin hai chữ “Khí số”.
- Làm sao mà biết được. Trong giữa Càn khôn sẵn có định số kia mà.
- Tiểu bối cảm thấy ngược lại, định số Càn khôn chỉ có thất vọng nếu ta không tranh thủ.
- Ngươi hi vọng vào đâu?
- Hai vị sư phụ của tiểu bối.
- Đông Kiếm sử dụng “Du Long kiếm pháp”, ta e rằng hai sư phụ ngươi không phải là đối thủ của hắn.
- Một đối một đương nhiên khó đoán, hai người liên kết với nhau thì Đông Kiếm chỉ có một đường “Tử”.
- Hai người liên thủ, hai đối một không phải bản sắc anh hùng.
- Nhưng với Đông Kiếm bắt buộc phải đối phó như vậy.
- Bất cứ trận đấu nào, một đối một là truyền thống cao đẹp của võ lâm thiên hạ.
- Tự diệt!
- Cao đẹp!
- Tự diệt!
- Cao đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngăn Phòng Đấu Võ

Trẻ già hai người đấu khẩu với nhau không hợp nhất nên im lặng hai ngày, không mở miệng nói chuyện với nhau, giữ thái độ trầm lặng.

Hoàng Bác nhiều lần muốn lên tiếng hỏi trước, nhưng nghĩ lại thấy bức tức trong lòng nên yên lặng. Chàng nhủ thầm: Lão thật thơ ngây, đáng tội nghiệp, không phân biệt được thiện, ác. Tính chất truyền thống cao đẹp võ lâm của lão vào thế cuộc diện tự diệt tự hủy mà không hay biết.

Hoàng Bác trở người đứng lên đến phía góc tường muốn lên tiếng, nhưng chưa kịp mở miệng, đối phương đã hỏi trước :

- Sao rồi, tiểu tử, lại nhịn không nổi nữa rồi phải chăng?

Chàng nghe hỏi giật mình, thầm nghĩ: “Lão từ lỗ thông gió mà nghe được cử động của mình, thính giác thật lạnh lẽ, công lực của lão đã đạt cảnh giới siêu phàm nhập thánh”.

Chàng nhún vai cười đáp :

- Tiểu bối nghĩ chúng ta nên bàn qua chuyện khác.

- Bàn chuyện gì?

- Tùy nghi, thiên nam địa bắc.

- Ha ha ha... Được. Ta nghĩ ra một trò lạ thế này nhé!

- Trò lạ gì?

- Ta nghĩ chúng ta không ở chung nhau một phòng, nhưng vẫn đấu với nhau một trận.

- Vâng! Tiểu bối lắng nghe.

- Ta hơn ngươi tám mươi sáu tuổi, cứ tính mười tuổi một chiêu, cho là chín chiêu đi. Thế có công bằng không?

- Rất công bằng. Nếu thua thì sao?

- Ai thua thì phải thừa nhận quan niệm sai lầm của mình.

- Nếu chưa thua?

- Ta sẽ tặng ngươi vài đốt cốt xương.

- Tiểu bối không thích đốt cốt xương đâu.

- Không nói nhiều, ra chiêu đi.

- Được, tiểu bối xin phép - Tấn trung cung, bước hồng môn, năm ngón tay phải vươn lên áp xuống, móng chia móc thủy huyết.

* Thảo chiêu “Mai Hoa Trác Phóng” Trái tiền cung bộ, tả chưởng hộ bụng, hữu chưởng “Diêm La Thăng Điện” vô miệng địch thủ.

* Thân hình chuyển phải, chân dôi “Tuyệt Điện Hi Hoa”, tả thủ “Mai Khai Nhị Độ” Linh đài huyết.

* Hữu túc bỏ ngang nửa bước, búp tay hữu quanh vòng, trở đội tả vũ kỳ môn.

* Vặn co lên mình, tả cước làm tựa, hữu đùi vươn lên, tùy thân vòng qua bên trái, tay phải hóa chỉ thành chưởng “Du Long Hấp Thủy”.

* Tốt đề đùi trái “Kim Long Ôn Trụ” xuất hữu chưởng “Diêm La Đỉnh Quý”.

Lão, tiểu hai người động thủ xuất chiêu, cả hai đều triển khai tuyệt học, mỗi lần xuất chiêu đều tiếp với nhau ngay không suy nghĩ, miệng hô chẳng ngưng, thật là kịch liệt.

Càng đấu, trong lòng Hoàng Bác càng kinh hãi. Diêm La Vương mỗi chiêu đều rất quý quyết, như thấu rõ tất cả các chiêu thức của mình, đề phòng và tránh né trước “Tuyệt Hoa bộ pháp” và “Mai Hoa bộ pháp” ép mình xuống không được, phải thật đòn đối đầu mới được, sử dụng “Du Long kiếm pháp” thật là khó chịu đựng nổi chín chiêu của lão.

Chớp nhoáng lão lại ra chiêu thứ sáu.

* Hữu chỉ chụp đôi mắt, tả vũ thái dương, thượng đá thiên đình, hạ quét hai đẫy “Thiên Vô Phùng”.

Chàng động não thấy trong “Mai Hoa chỉ” không có chiêu nào phá được chiêu này, liền khẩn trương to tiếng hô :

- Hữu chưởng quanh không áp xuất, vòng hồi hạ chuyển, xuất như biển sóng, ngang chiếm giữa eo.

Lão kinh ngạc “A” một tiếng, thét to :

- Hào tiểu tử, thế chẳng phải “Đồng quy ư tận” sao? Được - Đồi trỏ “Bình quân thu sắc” xé ngang, chưởng kích hư không, nhảy lùi mười thước.

Hoàng Bác mừng rỡ, không để lão kịp xuất chiêu, liền tiếp hô :

- “Tuyệt vũ tước chỉ”, phóng tới mười thước, hữu chưởng tước lên sóng mũi, chỉ ngay xương cùng, lại ngược vòng hạ, đâm thẳng quan nguyên.

Lão “Ư” một tiếng, tiếp miệng rằng :

- Thân hình khuyên tả, sát đất xoay mình, sóng chưởng “vượt sóng xuyên tầng” kích xuống hạ bàn.

Chàng thầm khen “Tuyệt thật!”. Lão gặp Kiếm Thánh kỳ học mà vẫn vừa thủ vừa công thì đã biết võ học của lão thật hơn Kim Vũ Kỳ, không dám chậm trễ liền ra chiêu :

- Phi thân tiền phải, chưởng tảo biên phong, xoay vòng eo, hất đá hai đùi.

Lão hô tiếng “Hay”, cũng trả đòn ngay :

- Nhóng chân nhảy cao, bô câu trở lộn, song chưởng hạ kích “Diêm La Trạc Xâm”.

Chàng cười dài rằng :

- Đồi tay mười ngón, chưởng lên “Vạn mai đua nở”, dưới chân “Phong Quyện Tàn Tuyệt” thổi lùi ba trượng.

Lão cười khăm :

- Tiểu tử, chạy rồi à?

Hoàng Bác cười to :

- Không, đã đủ chín chiêu, nếu tiếp nữa, tiểu bối không thua sao được?

Diêm La Vương giật mình :

- Sao? Đã chín chiêu rồi à?... Một chiêu... hai, ba... bốn... năm... sáu... Tiểu tử, ba chiêu kiếm pháp sau cùng ngươi theo ai học đấy?

- Đó là “Du Long kiếm pháp” khi xưa, tiền bối chưa từng thấy sao?

- Lúc Khuất Tín đạt giải “Thiên Hạ Vô Song Kiếm”, khi đó ta vẫn chưa rời khỏi sư môn nên không có chiêu chưởng thức Kiếm Thánh. Hà, ngươi thật tốt số gặp may.

- Tiểu bối nói rồi, không cần mấy đót cốt xương của tiền bối, nhưng tiểu bối cứ thắc mắc không biết nó là cái gì.

- Hà... hà! Đừng vội. Ta đã hứa cho, tuyệt đối không nuốt tiếc.

- Vâng, tiểu bối cảm thấy mệt. Cứ nghỉ, ngày mai nói tiếp.

- Ta vừa nghe có tiếng động kỳ lạ, như có người vượt lên Thiên Giai phong, ta đang chú tâm nghe ngóng.

- Ô! Thật à?

- Ngươi khoan mừng, nếu người đến là sư phụ ngươi lên Thiên Giai phong này cũng không thoát khỏi số kiếp.

Hoàng Bác không dám thờ ơ, nghĩ thầm “Ai đến? Một trong hai người? Hay là không đúng? Một người đi giải nguy phái Võ Đang, một đến Tuyệt Phong sơn. Nay đã hơn mười ngày rồi, rất có thể đến kịp lúc, nhưng liệu có giải thoát được mình hay không?...”

Nghe nói Thiên Giai phong này trận thế dày đặc, Diêm La Vương còn bó tay không thoát khỏi. Bỗng nghe tiếng nói truyền qua của Diêm La Vương :

- Ngươi có hy vọng rồi đấy.

- Chắc là sư phụ tiểu bối.

- Không sai! Tất cả hai người.

- Ô! Hay quá!
- Đừng vội mừng. Họ đang dò dẫm, chưa tìm đúng đường.
- Tiền bối mau truyền âm nhập mật, cho hai người biết là mình đang bị nhốt nơi đây.
- Họ phóng nhanh quá, lên tiếng không kịp nữa rồi.
- Thế làm sao bây giờ?
- Làm sao? “Chờ”.
- Không may họ lại bị hãm trong trận thế, tất cả sẽ hỏng mất. Chẳng biết trận quỷ quái này là trận gì?
- Trận thế này được mệnh danh là “Tung Hoàng Tuyền Cờ” của Quỷ Cốc Tử, nhưng nếu đem ra so sánh thì còn thần diệu hơn nhiều.
- Quỷ cốc thật là nhàn hạ, không có việc gì làm, bày binh bố trận ra cái quỷ bát quái này làm gì.
- Ha... ha...! Thôi đừng giận người xưa làm gì.
- Tiền bối hãy lắng nghe tiếp, có thể hai người đang di chuyển về phía này.

Qua một lúc, Diêm La Vương hét hoảng thốt :

- Ô! Đông Kiếm lại xuất hiện.

Hoàng Bác giật mình khấn trương hỏi :

- Hắn đến làm gì?
- Hắn đang đùa giỡn trong trận với hai sư phụ của ngươi.
- Hừ! Hắn dám ư?
- Sao lại không dám? Hắn nhìn thấy họ, họ lại không thấy hắn.

Nghe đến đây, Hoàng Bác thở dài thườn thượt.

- A! Sao giọng nói của sư phụ ngươi lại thấp xuống?
- Là sao?
- Hình như Đông Kiếm đưa ra điều kiện thì phải.
- Ý là như thế nào?
- Chẳng nghe được nữa rồi.
- Ráng cố gắng, cố gắng nghe đi tiền bối.
- Không nghe được nữa. Không lẽ ta kéo dài tai ta ra xa người được?

Hoàng Bác nôn nóng đi tới đi lui trong phòng rồi thở dài ầm ục.

Diêm La Vương bỗng lên tiếng :

- Tiểu tử, ngươi nghĩ Đông Kiếm dám hạ sát ngươi không?

Chàng giật mình đáp :

- Theo tình hình, nếu hai sư phụ tiểu bối bị hãm trong trận thế, đương nhiên là hắn chẳng còn úy kỵ gì nữa.
- Thế tốt! Giờ ta bàn về mấy đót cốt xương...

Chàng bực dọc ngắt lời :

- Thôi, đừng nói xương cốt nữa, tiền bối hãy mau mau nghe tiếp đi.

- Đừng gấp gáp, ta đang nghe đây. Ta nói mấy đốt cốt xương nọ...

- Trời ơi! Giờ phút này mà còn bàn về xương cốt đây có nghĩa lý gì?

Lão tức giận thốt to giọng :

- Đừng cướp lời ta. Hừ! Ngươi dám coi thường mấy đốt cốt xương của ta à?

- Tiểu bối rất coi trọng, nhưng không biết giá trị quý báu của nó ra sao?

- Ta nói cho ngươi biết, mấy đốt cốt xương của ta gọi là “Cửu U Bạch Cốt Lô”

- Cửu U Bạch Cốt Lô?

- Đúng! Đó là một chất hỏa khí, ta đã chế tạo thành công trong hai mươi năm về trước.

-Ồ, có lợi hại gì không?

- Tổng cộng ta chế thành mười cây, hiện nay chỉ còn ba cây.

- Vậy còn bảy cây đâu?

- Ta đem một cây đến chân núi cao để thí nghiệm, kết quả là nó nổ tung lên làm sập nửa đầu núi.

-Ồ, quả thật là ghê gớm khủng khiếp.

- Lúc đó, còn Lur Sơn Ân Lão Lang Kính Như nhìn thấy nhận xét, nếu những vật này xuất hiện ra giang hồ, thật là tai họa khó lường.

- Lão Lur Sơn nói rất đúng.

- Ta có ý sử dụng nó vào việc khai thác mỏ khoáng, không phải dùng để giết người.

- Không sai! Nếu dùng vào việc chính đáng, đó là sự cống hiến vô cùng to lớn.

- Sau, khi ta suy nghĩ lại thấy không ổn, rất có thể truyền ra giang hồ thì sẽ vô cùng tai hại, sẽ gây ra trận sát kiếp.

- Đúng! À, tiền bối, còn nghe tiếng của sư phụ tiểu bối không?

- Có, họ đang ngã giá với Đông Kiếm, nhưng ngươi phải nghe ta nói trước. Ta mới đem chín cây đi hủy diệt, còn lại ba cây cuối cùng, ta cảm thấy thật đau lòng...

- Tiền bối, sư phụ tiểu bối với Đông Kiếm ngã giá về vấn đề gì?

Diêm La Vương mặc cho Hoàng Bác hỏi, tiếp tục nói :

- Phá hủy đi thì rất dễ dàng, thấy phí đi bao công sức tạo ra nó, tiếc nuối, nên ta đem ba cây còn lại đi cất giấu tại...

Hoàng Bác nôn nóng hỏi dồn :

- Tiền bối, hãy nói cho nghe trước về sư phụ...

Lão tiền bối vẫn điềm nhiên lớn tiếng nói nhanh :

- Cát chôn tại nghĩa địa dưới “Tiên Hà linh”, trong mộ Trịnh Nguyên Uyển trạng nguyên Duy Đình chi mộ. Đó là một trong hành phủ của ta.

Hoàng Bác bức dọc bồn chồn. Lão Diêm La Vương chỉ nói chuyện của lão không ra gì cả, bỗng tai nghe phát ra tiếng “Cạch, cạch” liền quay người lại nhìn thấy phiến tường đá trước mặt đang dần dần thụt lùi về phía sau.

Liền đó nghe tiếng nói của lão Diêm La Vương rất nhanh :

- Tiểu tử, hai vị sư phụ ngươi đồng ý để cho Đông Kiếm phế bỏ võ công để đổi lấy mạng sống của nhà ngươi. Sau này ta sẽ không phản đối ngươi sử dụng cây “Cửu U Bạch Cốt Lô” ấy đối phó và trả thù, bằng hành động theo ý của ngươi. Đông Kiếm đã đến tới nơi phòng đá của ngươi rồi đây. Hẹn gặp lại...

Hoàng Bác nghe vừa xong tiếng của Diêm La Vương, đồng thời phiến tường đá đã xô dịch hẳn ra ngoài, thấy trước mặt đã xuất hiện một người - Đông Kiếm Âu Dương Trường. Đông Kiếm đứng trước cửa đá, trên môi nở nụ cười cuồng ngạo :

- Tiểu tử, ngươi được giải thoát rồi. Mau theo lão phu.

Nói xong xoay người hướng ngoài cửa đá bước đi.

Hoàng Bác cảm thấy đầu óc tối sầm lại, hai chân chết cứng, lảo đảo trong miệng: “Trời! Hai sư phụ... Tại sao...? Tại sao phải làm như vậy?”, giọt lệ tuôn trào hai bên má.

Lại nghe phát ra thanh âm giòn giã của Đông Kiếm giục :

- Tiểu tử, ra nhanh đi. Hai sư phụ ngươi chờ nhà ngươi đấy.

Bỗng nghe tiếng nhẹ nhàng của lão Diêm La Vương bên tai :

- Hãy đi đi tiểu tử. Chúng ta ở chung ba ngày kể bên phòng, ta biết ngươi rất bất khuất, kiên trì, chớ nên nản lòng, hãy tự cường cương quyết lên.

Chàng tự gạt đầu, lau đi lệ roi, bước ra khỏi phòng đá tiến về phía trước.

Hành lang chạy dài hướng dần lên cao, đi được một đoạn thấy trước mặt có ánh sáng, bước dần ra bên ngoài ngó lại phía sau là hang núi, nhìn quanh tứ phía tất cả đều là quái thạch nhọn không đều đặn, như đứng giữa khu rừng âm u huyền bí.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cái Té Ngựa Đáng Sợ

Đông Kiếm đứng phía trước nhìn Hoàng Bác, đưa tay lên vẫy, sau đó liền bay người biến mất...

Chàng nhìn thấy nhảy vào theo hướng Đông Kiếm, bước xoay qua những quái thạch bỗng biến mất, xuất hiện trước mặt là những khu rừng tươi xanh.

Dưới rừng cây xanh đứng kè vai hai người, chính là Bắc Chương Phục Ma Thần Cái, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi Lung Tuyết đạo nhân.

Hoàng Bác nhìn thấy hai người nét mặt xanh xao như người bệnh, không hơi không sức, gần như đứng không còn vững.

Lung Tuyết đạo nhân nhìn thấy Hoàng Bác, phấn khởi phát tiếng ho khô cằn cười :

- Kha... kha... Âu Dương lão không ngược đãi con chứ?

Tiếp đến Phục Ma Thần Cái đưa tay vuốt râu cười lớn tiếng nói :

- Sao, Đông Kiếm không gây khó dễ với con chứ?

Hoàng Bác nghe tiếng nói của hai người, biết hai sư phụ đã bị phế bỏ võ công rồi, cố gắng ngăn lại dòng lệ tuôn trào, uất nghẹn chèn xuống, vội vàng đưa tay chấp bái hai người :

- Thưa không, sư phụ. Hần chưa sử dụng thủ đoạn nào cả.

Đông Kiếm nghe nói, mắt tròn dục, mỉm cười thâm hiểm :

- Tiểu tử, vừa rồi lão phu ngã giá xong, thật là thỏa đáng hai bên, ngươi sẽ hiểu sau, ta lúc nào cũng hoan nghênh ngươi trở lại.

Hoàng Bác cười lạnh đáp :

- Được! Hoàng Bác này tiếp nhận lời mời của Báo chủ, không lâu đâu sẽ trở lại làm phiền.

Đông Kiếm cười to, nhìn Bắc Chương và Lung Tuyết đạo nhân nói :

- Hai vị nếu không tìm được “Thiên Niên Lục Linh Chi” cũng chớ nên buồn rầu, lúc nào có ngang qua bốn bảo, kính mời vào đây dùng chén trà nhạt.

Bắc Chương cười khinh bỉ đáp :

- Âu Dương báo chủ võ học kinh người, hôm nay lão cái ta nhìn nhận thua thiệt. Thôi chớ nói nhiều, nhờ dẫn đường đi trước.

Đông Kiếm cất tiếng cười, chuyển mình bước vào rừng tre xanh thốt :

- Vạn Tổng quản hãy đưa họ ra. Nếu Thần Cái và Đạo nhân đi không nổi, người nên dìu họ giùm một đoạn nhé!

Liên nghe tiếng “Dạ” phát ra. Từ trong rừng tre xanh liền bước ra Nhất Kiếm Kinh Hồn Vạn Sâm Thanh. Hắn nhìn Bắc Chương và Lung Tuyết đạo nhân, đưa tay chấp quyền :

- Tam vị hãy theo tôi.

Nói xong trở người bước vào rừng tre.

Sư đồ ba người cứ bước theo sau lưng hắn, lặng lẽ không ai mở miệng thốt ra lời nào.

Bước ra khỏi chân núi Thiên Giai phong, Hoàng Bác nhìn thấy hai vị sư phụ mình càng bước càng cảm thấy nặng nhọc, rút ra lọ “Tuyết Tinh hoàn” đưa cho hai vị sư phụ.

Trời bắt đầu sẩm tối, ba người đã rời khỏi ngoại viên Vô Song bảo, tiến bước ra ngoài sơn đạo.

Ba người đều dừng chân ngồi xuống bên vệ đường nghỉ mệt. Hoàng Bác ngẩng đầu lên tiếng hỏi :

- Sư phụ, như thế... là thế nào?

Phục Ma Thần Cái nhìn Hoàng Bác cười khỏ thốt :

- Con ạ, cả hai ta đều rơi vào quỷ trận thế ấy đấy.

- Sao hai sư phụ không liên kết đối phó với hắn?

Hai lão cúi đầu lặng lẽ khá lâu, Thần Cái mới nói :

- Con à, sư phụ cũng nghĩ như thế rồi, chỉ vì hắn không dám ra mặt đấu mà thôi.

- Nhưng sau đó hắn đã lộ mặt?

- Đúng! Khi phải ưng thuận chịu điều kiện của hắn, hắn mới lộ mặt.

- Lão thật là nham hiểm, thật ra không cần nhận điều kiện của hắn.

- Hắn bảo không nhận cũng được, nhưng lập tức hắn sẽ trao cái đầu của con thì sao? Hừ, hắn là tên ác ma, không thể coi thường hắn được.

- Sao sư phụ không để hắn lấy mạng con?

- Ha ha.... Sau cái chết của con, chắc gì hai sư phụ đây vượt qua khỏi cái quỷ trận ấy?

Lung Tuyết đạo nhân liếc nhìn Hoàng Bác cười hỏi :

- Này, con à, nữ đệ tử tươi cười của sư phụ đâu rồi?

Hoàng Bác nghe hỏi chợt nhớ đến Khuru Tiểu Bình, lòng đau đốn buồn bã thuật lại chàng và nàng định đi Vô Song bảo nhưng dọc đường bị Cửu Giá Quả Phụ trộm mất song kiếm, sau đó ngang qua Hàng Châu bị ngộ nhận là Dâm Tặc... gặp Đông Kiếm tại Lôi Phong tháp bắt giữ lấy nàng, hạn mười ngày mang kiếm đổi lấy người...

Hai lão nghe xong, Lung Tuyết đạo nhân nhắm mắt một hồi, lắc đầu thở dài thốt :

- Con à, con vì quá nghĩa khí nên kết quả như thế, lý ra ta không nên đi đến Vô Đương, trong khi con lại đến Vô Song bảo. Hừ, bây giờ thì đã lỡ rồi.

Hoàng Bác hỏi :

- Phái Vô Đương hiện giờ có việc gì không?

- Cũng tạm yên, không đến nỗi nào, cũng có Huệ Tâm Thượng Nhân Thiếu Lâm tự đến kịp lúc. Con hãy thuật lại chuyện đi của con.

Chàng bắt đầu thuật lại tất cả, từ khi đi vào Vô Để cốc cho đến khi bị bắt giam trong gian phòng đá và nói chuyện với Diêm La Vương, lão đã bị Đông Kiếm giam cầm mười tám năm trong gian phòng đá Thiên Giai phong.

Hai lão nghe xong lấy làm kinh ngạc. Bắc Chương Phục Ma Thần Cái hỏi :

- Theo con, người bị nhốt ở Vô Đề cốc có phải là cha của con không?

Hoàng Bác đau khổ đáp :

- Con nhìn thấy, người nhìn con có ẩn hiện lên mặt chút tình cảm vui mừng.

Lung Tuyết đạo nhân trầm ngâm thốt :

- Con nói là trên người có quần một tấm mền đen à?

Chàng khẽ gật đầu. Lung Tuyết cười nói :

- Được, thế giờ lại thêm, như vậy là có hai lão quần mền.

Lão Phục Ma đứng dậy nói :

- Thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Sư đồ ba người trầm lặng, đi từng bước một. Hoàng Bác nhìn thấy hai vị sư phụ trong tình trạng thật là đau khổ, trong lòng áy náy không kém, vừa đi vừa tò mò hỏi :

- Thừa sư phụ, “Thiên Niên Lục Linh Chi” nơi nào có được?

- Chỉ may mắn mới gặp được thôi.

- Ngoại trừ “Thiên Niên Lục Linh Chi” không còn phương cách nào khác sao?

- Không còn.

- Con à, ta cũng đồng ý kiến với Diêm La Vương, tuyệt đối không phản đối con sử dụng “Cửu U Bạch Cốt Lô”.

- Sư phụ, đệ tử dự định đi một chuyến đến “Tiên Hà linh” lấy “Cửu U Bạch Cốt Lô”, đồng thời thuận đường đến “Hoàng hạc châu” tìm Vô Danh Lão Nhân.

- Đúng rồi.

- Tốt! Nhưng ta muốn con học cho xong chương pháp “Diệp Linh Thập Bát Chương” xong rồi mới đi.

- Vâng, thưa sư phụ.

- Nay, đạo nhân mũi bò, ta xếp gọn các việc, chuẩn bị thêm vài tiểu khiếu hóa đến các nơi rừng sâu núi thẳm may mắn tìm gặp được “Thiên Niên Lục Linh Chi”, sau đó tìm Đông Kiếm giao chiến một trận, còn lão đạo thể nào?

- Ta cố tìm nữ đệ tử Khuru Tiểu Bình đem về Trường Bạch Tuyết Sơn truyền nghề, còn nếu như chẳng may...

- Chẳng may? Hà... hà... Lúc đó coi như lão khiếu gia chẳng muốn cho mình am độ tàn niên... Ha... ha...

- Ha... ha... ha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cực Hình Của Ma Đầu

Tiên Hà linh nằm ở vị trí cách về Chân Phủ Nam một trăm dặm, là nơi điểm trọng hiểm giữa Tiết Giang và Giang Tây, hai tỉnh ngọn núi rất cao, uyển chuyển như bàn long, cảnh thiên nhiên rất ngoạn mục, tuyệt đẹp.

Hướng về phía bắc núi có một mảnh đất mênh mông chạy dài, có những dãy phổ lâu cao, trang gia trù phú, cũng có những cảnh cây trúc, trúc xen lẫn, thứ tự đồng đảo... Phía xa xa là những ngôi mộ xếp đều, lớn có nhỏ có, mới có xưa có.

Trong một đêm tối hạ huyền, ánh trăng sao thưa rọi chiếu vào nơi khu sương mộ, lơ mơ, tĩnh lặng, âm u...

Bỗng xuất hiện một bóng người di chuyển dần vào mảnh đất của những ngôi mộ. Dung mạo người này là một thiếu niên rất đẹp, người hiền ngang. Đó chính là Hoàng Bác.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, chú mục vào những mộ bia, lần bước đưa tay gạt đám cỏ trên các tấm bia, lần mò tìm tên người chết có khắc trên bia đá, từ mộ này sang mộ khác, loay hoay mãi mà vẫn chưa tìm ra. Bất ngờ chàng bỗng giật mình, kế tiếp các mộ, khoảng hơn mười cái, như có người đào cuốc, đất cát vung vãi chung quanh. Chàng liền nhanh chóng nhảy sang bên trái, từ mộ này sang mộ khác, chàng bỗng chú ý đến một ngôi mộ cổ xưa cao lớn, trên có mái che, chiếm diện tích rất rộng, xây tường ba mặt, phía trước là tấm bia cao nửa thước, có cột cờ đôi liên thật là khí phách hiền ngang.

Chàng liền nhảy xuống, đưa mắt nhìn kỹ vào tấm bia đá. Chữ khắc trên bia rất rõ và đẹp có hai hàng chữ trên dưới :

Trịnh Nguyên Huyền

Trạng Nguyên Duy Đình Chi Mộ

Đúng là đây rồi! Mộ mà chàng đang tìm kiếm.

Chàng thấy phấn khởi, đi vòng quanh cổ mộ quan sát, bỗng phát hiện bên trong phần mộ có dấu đào xới lỗ to. Chàng thầm nghĩ: “Như vậy đã có kẻ khác đến trước mình”. Chàng buồn bã nhìn, buông tiếng thở dài. Bỗng một âm từ đột ngột phát ra :

- Ai?

Hoàng Bác nghe thân người giật nảy lên, kinh hãi, vội phóng lùi về phía sau đưa mắt nhìn.

“Ma ư?”, chàng lảo đảo trong miệng, người cảm thấy lạnh lạnh.

Một hồi lâu, tinh thần trấn tĩnh trở lại, Hoàng Bác liền ưỡn ngực, hai chân bước nhẹ nhàng đến bên cổ mộ.

Hoàng Bác chân bước ba bước lên bậc thang bằng gạch, đứng tấn, hai tay liền bấu vào tấm bia đá, dụng công lực muốn bật tấm bia lên.

- Ai?

Hoàng Bác giật mình, thối lui ra sau, nhíu mày nghĩ: “Rõ ràng ta nghe thấy tiếng phát ra từ cổ mộ”, tức thì song chương dựng lên hét to :

- Ai? Người hay là ma?

Trầm tịch, yên lặng một lúc lâu, bỗng từ bên trong phát ra tiếng nói âm u rợn người :

- Nếu là ma thì ngươi nên chạy đi, còn không sợ thì vào đây trò chuyện.

Hoàng Bác nghi hoặc ngẫm nghĩ lớn tiếng :

- Ngươi hãy bước ra, đừng có giả ma mà dọa ta.

Người trong mộ lại phát ra tiếng cười khô khan kéo dài :

- Khà... khà... khà... Ngươi tự tìm đến, ai nguy ma nhát ngươi?

- Vậy thì ngươi hãy bước ra.

- Không, cả đời ta chẳng bước ra cổ mộ này...

- Thế ngươi là ai?

- Người.

- Ta biết ngươi là người, nhưng ta muốn biết tên.

- Tại sao ta phải báo cho ngươi biết?

- Nếu không nói ta sẽ phóng hỏa.

- A... Ngươi to gan đấy.

- Không đốt thì ngươi đâu có chịu bước ra.

- Khà... khà... khà...

Tiếp theo tiếng cười, “rầm” một tiếng, nắp mộ bị lung lay lật sang một bên, lộ ra lỗ hổng to đen ngòm, từ bên trong lú dần ra một cái đầu lác lư, nhìn trông tựa như ma quỷ, gương mặt khô khốc, cặp mắt nhô ra mũi húng sâu, hàm răng chìa ra, trông thật là ghê rợn, gây kinh hoàng rờn rợn.

Hoàng Bác giật mình trở mắt thót :

- Ngươi... người là Nam Thiên Sắc Ma?

Lão Nam Thiên trở đôi mắt nhìn Hoàng Bác một chớp, lấy làm kinh ngạc khẽ thốt :

- Ô! Hoàng Bác đây à? Mời vào, mời vào!

Hoàng Bác ngẫm nghĩ, thì ra lão ma đầu này đã tìm đến hành phủ của Diêm La Vương, có thể Bạch Cốt Lôi đã rơi vào tay hắn.

Nghĩ thế, Hoàng Bác không dám bước vào, chỉ đứng chấp tay bái :

- Không dám! Tiểu bối ngồi đây cũng được.

Lão ma đầu cất tiếng khàn khàn :

- Hoàng Bác, ngươi sợ lão lấy đầu ngươi à?

Hoàng Bác đáp :

- Đề phòng tốt hơn, tiền bối bỏ giận cho.

Lão chợt thốt hỏi :

- Ngươi đến đây làm gì?

Hoàng Bác tiếp lời lão đáp :

- Không có gì cả, chỉ đi ngang qua đây thôi.

- Nói láo!

- Ô, tiểu bối vô tình đi ngang qua, thấy lạ, vì tất cả mồ mả ở đây như có ai đã đào xới lên. Có lẽ là tiền bối đã làm việc này?

- Không!

- Nói dối.

- Hồn láo! Lão dối ngươi làm gì? Ta sắp sửa chết, ngươi đừng để ta nổi giận.

- Lão chẳng bệnh hoạn, sao lại chết được?

Lão Sắc Ma buông tiếng thở dài, giọng u ám thốt :

- Lão phu mang căn bệnh trầm kha đã hơn bốn mươi năm, đến nay đã vô phương cứu chữa.

Hoàng Bác trầm nghĩ “Lão có lẽ thấy hài cốt trong mộ, lầm tưởng là hài cốt của Diêm La Vương, nên cảm thấy chán nản hết vui thú nên sinh bệnh chăng?”. Nghĩ thế, Hoàng Bác liền hỏi :

- Tiền bối bệnh gì?

- Bệnh trong tim.

- Ô, rất dễ chữa. Tiền bối hãy đem thù hận, đau khổ trong tận đáy lòng, đem nó vứt ra xa, tự nhiên bệnh sẽ lành ngay.

- Vứt ra xa? Nói dễ thế ư?

- Vậy thì chắc phải chết thôi.

- Ta biết, ta chịu chết.

- Xin hỏi tiền bối, những mồ mả quanh đây tiền bối không có đào, vậy thì ai làm việc này?

- Tây Dao.

- Ô, tiền bối đích thực nhìn thấy?

- Đúng. Lão phu sau khi giao thủ với sư phụ ngươi xong liền đi hướng Đông đến đây. Tối hôm qua lão nhìn thấy Tây Dao và đệ tử của hắn đang rời khỏi nơi này. Hà, đệ tử của hắn trông cũng giống ngươi lắm đấy.

- Họ đào mộ mà để làm gì?

- Họ bảo tìm kiếm rắn độc chuyên ăn xương cốt để bào chế thuốc.

- Tiền bối cũng tin lời họ à?

- Tin hay không cũng chẳng có can hệ gì đến ta cả.

Hoàng Bác than thở trong lòng: “Nếu lão biết rõ Tây Dao lấy mất ba cây “Cửu U Bạch Cốt Lô” của Diêm La Vương chưa chắc đã nhàn hạ trong lòng thế đâu...”

Lão Sắc Ma thấy Hoàng Bác trầm tư im tiếng, nhô người lên mộ thốt hỏi :

- Ngươi nghĩ gì thế?

- Không nghĩ gì cả.

Lão hỏi tiếp :

- Ngươi đã tìm được phụ thân chưa?

Hoàng Bác đáp :

- Chưa được.

Hoàng Bác liền hỏi lại Sắc Ma :

- Tiền bối đã gặp được Diêm La Vương?

- Gặp rồi.

- Ô! Trả thù chưa?

Tiếng của lão Sắc Ma khô khốc :

- Báo thù ư? Không suông rồi. Hắn đã chết.

- Như vậy là tiền bối đã gặp qua?

- Thì tại trong cổ mộ này, ngươi không tin hãy vào xem.

- Không cần, chỉ cần nói trong có gì là được rồi.

- Một hòm bằng đá xây, trong đó có hài cốt hắn nằm, bảy mươi thoi. Bên hông hòm đá có khắc mười chữ: TỪ TÂM DIÊM LA CHÚC CỬU MINH CHI HÀNH PHỦ. Thế chưa đủ để chứng minh sao?

- Tiền bối phát hiện ra?

- Tối hôm qua ta đi ngang qua đây, chợt nhìn thấy Tây Dao và đệ tử của hắn từ trong cổ mộ này bước ra, tò mò ta chờ chúng đi khỏi liền vào xem thì đã thấy.

- Có lẽ thấy Từ Tâm Diêm La Vương đã chết nên tiền bối chẳng thiết sống nữa phải không?

- Đúng vậy, còn gì nữa. Lão phu đã khổ luyện bốn mươi năm, kết quả là chỉ tìm được bộ hài cốt của hắn mà thôi.

Lão bật tiếng khóc hu hu, đôi dòng nước mắt cũng trào ra cùng lúc.

Hoàng Bác cảm thấy thương tình thốt :

- Tiền bối cứ đeo đuổi thù hận như thế mãi sao?

Lão Sắc Ma vẫn khóc không ngừng, thốt :

- Hự... hự... hự... Ngươi biết gì mà nói. Nếu mà ngươi biết rõ sự tình thì sẽ không nói thế đâu.

- Nghe thiên hạ bảo tiền bối gạt gẫm cháu gái của hần là “Hồng Y hiệp nữ” Chúc Cầm Tâm rồi sau đó gặp hần tại Thái Sơn. Kết quả là Hiệp Nữ cảm thấy xấu hổ nên rút kiếm tự vẫn. Diêm La Vương vì tức giận nên mới chặt đứt cánh tay của tiền bối, đúng không?

Vừa nghe Hoàng Bác nói xong, lão Sắc Ma mắt lộ hung quang, râu tóc đều dựng ngược lên, hét to :

- Láo!

Hoàng Bác giật mình, vội vận công đề phòng, nhún vai thốt :

- Tiền bối bớt nóng, thiên hạ họ đàm thế đấy.

- Lão phu tức là mọi người đều hồ đồ.

- Thế tiền bối không phải là người hồ đồ?

- Đúng. Cả ngươi cũng là tiểu hồ đồ.

- Tiểu bối là kẻ sinh sau, không nhìn thấy đích thực như thế nào thì chẳng tin ai cả.

- Không sao. Lão phu kể ra đây là sự thật, ngươi cứ theo tình và lý mà phán đoán, xem coi ai quấy ai phải.

- Xin lỗi, tiểu bối xin cáo từ.

- Nói láo! Ngươi đi à?

- Vâng.

Lão Sắc Ma giận dữ :

- Đi... đi... đi... đi...

Hoàng Bác chấp tay bái định phóng người, bỗng nghe tiếng to giọng của lão thốt lên :

- Khoan đã, chờ chốc lát.

Lão Sắc Ma buông tiếng thở dài khẽ nói :

- Về báo lại với sư phụ ngươi, ta không có dịp giao thủ tiếp với y nữa rồi.

- Còn gì nữa chẳng?

Lão Sắc Ma thò tay vào người, rút ra một cuộn giấy màu đồng vút roi về hướng Hoàng Bác nói :

- Vật này ta tặng cho ngươi. Lão phu không còn sử dụng nó nữa.

Hoàng Bác giơ tay chụp lấy, nhìn thấy là một bên cờ trắng của “Tiên Cơ Vô Khố” bí kíp, trong lòng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lão không ngừng, nghi ngờ hỏi :

- Sao? Tiền bối tặng cho tiểu bối à?

Lão Sắc Ma cười lạnh nhạt :

- Lão phu cảm thấy không có hứng thú về nó.

- Nhưng..

- Một ngày nào đó ngươi cũng có cảm nghĩ như ta: võ công không hẳn là thứ quý báu nhất trên đời.

- Xin cảm ơn tiền bối.

Hoàng Bác nói xong xoay người bước đi, nhưng bỗng quay đầu lại nhìn lão Sắc Ma thốt :

- Tiểu bối cảm thấy ái ngại khi nhận tặng vật của tiền bối.

- Thôi đi đi.

- Tiểu bối muốn nghe tiền bối kể về “Hồng Y hiệp nữ” Chúc Cẩm Tâm.

Lão Sắc Ma lắc đầu :

- Thôi, lão phu không muốn nói nữa.

Hoàng Bác liền bước đến tới mấy bậc thang trước mộ ngồi xuống khẽ nói :

- Khi này nhìn thấy tiền bối tức giận, tiểu bối nghĩ có lẽ những lời gièm pha không đúng và phù hợp với sự thật. Nếu tiền bối không thổ lộ nói ra chẳng phải bị hãm oan sao?

Lão Sắc Ma cảm động trong lòng liếc nhìn Hoàng Bác.

- Nay ngươi nghe lão phu tường thuật lại à?

Hoàng Bác cười gật đầu. Lão Sắc Ma thấy phấn khởi, nhướn người khỏi mộ, lưng tựa cửa, bắt đầu thốt :

- Bắt đầu từ thuở ấu thơ, chín mươi bảy năm về trước, lúc ấy lão phu mới vừa tròn được bốn tuổi. Ta không nhớ, nhưng có người chứng thật cho ta rõ là: mẫu thân ta đã hành hạ phụ thân ta cho đến chết, sau đó đi theo một người đàn ông khác, bỏ lại một đứa con lên bốn.

Hoàng Bác nghe đến đây nhìn lão buông tiếng thở dài.

- Lão phu may mắn được ông Giá Viên ngoại nhận đem về nuôi. Giá ông là người khá giả cùng trong xóm.

Lão Sắc Ma kể đến đây đột nhiên im bật, hai mắt lão phồng ra, “hừ” tiếng nhẹ, quay mặt nhìn hướng phía phải.

Hoàng Bác chiều nhìn theo hướng lão cũng giật mình kinh hãi, liền đứng phắt lên vận công phòng bị.

Không rõ từ lúc nào trên mộ tường đá cao, có một người đang ngồi, nhìn kỹ đó là Sa Mạc Vương - Tây Dao.

Sa Mạc Vương Tây Dao bị lão Sắc Ma và Hoàng Bác phát hiện, thân vẫn ngồi yên không động đậy, cười tự nhiên thốt :

- Nếu lão không cảm thấy thừa thì xin hãy cứ kể tiếp.

Lão Sắc Ma hừ một tiếng, quay lại gọi Hoàng Bác :

- Hãy ngồi xuống đi.

Hoàng Bác thầm nhủ: “Tối hôm qua lão đã bị Sắc Ma phát hiện từ hành phủ Diêm La Vương, nếu lão đã lấy “Cửu U Bạch Cốt Lôi”, đương nhiên hẳn sẽ không muốn người thứ hai nào biết được cả”.

Hoàng Bác tinh thần đề phòng, nhưng vẫn nghe theo lão Sắc Ma ngồi xuống.

Lão Sắc Ma tiếp tục kể :

- Giá Viên ngoại thấy ta còn nhỏ nên đem giao cho một bà vú và mấy nàng a hoàn, sau đó quên bẵng luôn. Ta dần dần lớn lên, trưởng thành sống với sự bất hạnh, cực hình, thân xác bị hành hạ bởi đám người ích kỷ, hiểm ác tới cùng, cuộc sống phi nhân. Khi ta được sáu tuổi, họ bắt ta làm việc trong bếp, nếu không vừa ý, họ đánh đập, chửi mắng này nọ đủ điều, lắm lúc lại còn bị khắc nhổ vào mặt. Đến khi ta được chín tuổi, vào một đêm trong giấc ngủ ta mộng thấy có một vị hòa thượng đến vỗ trán ta một cái, hét: “Nhóc khờ, sao ngươi không chạy đi?”. Ta giật mình thức giấc, suy nghĩ phải tìm cách xa khỏi nhà của Giá Viên ngoại. Cuối cùng ta rời khỏi căn nhà tồi tệ ấy, liền lập tức ta đi đến Bùng Sơn, chùa Thiếu Lâm tự, suy nghĩ nơi cổng chùa qua chín ngày chín đêm cầu thỉnh. Lúc ấy hòa thượng Chương môn Thiếu Lâm tự là Chí Quang Thượng Nhân mới nhận ta làm đệ tử tục gia. Sự thực thì ta cũng chẳng muốn làm hòa thượng, mà chỉ mong muốn học được võ công để sau này trở về nơi nhà Giá Viên ngoại giết hết tất cả những kẻ đã hành hạ khổ nhục ta.

Mười năm sau, trau dồi học nghệ khổ luyện đã thành công, ta liền hạ sơn về nơi quê cũ. Nào ngờ, về đến nhà của Giá Viên ngoại, thấy tất cả đều tiêu điều hoang vắng, không còn tìm được người nào cả.

Từ đó ta thề trút hết thù hận lên đàn bà. Trên thế gian này, đàn bà là công cụ khi cần làm việc của đàn ông mà thôi. Nhưng ta không có hành động hãm hiếp nào cả. Ta chỉ muốn họ phải tuân theo, phải hầu hạ lại cho ta.

Không bao lâu Thiếu Lâm tự tuyên bố trục xuất ta ra khỏi môn phái, ta cũng không cảm thấy nuối tiếc. Trong võ lâm giang hồ gán cho ta biệt hiệu là Sắc Ma do những việc mà ta đã gây ra.

Ta tự hứa, nếu trời cho ta gặp một người đàn ông, nhân hậu, nhân ái, biết yêu thương lo cho ta, lúc đó ta sẽ kết thúc cuộc sống dầy vò đùa trên thân xác đàn bà.

Cho đến lúc ta được năm mươi sáu tuổi, trong một dịp may tại Lạc Dương ta gặp gỡ nàng “Hồng Y hiệp nữ” Chúc Cẩm Tâm là cháu gái của Từ Tâm Diêm La Vương Chúc Cửu Linh. Nàng biết ta là đại Sắc Ma, thanh danh cũng không mấy tốt đẹp trên giang hồ. Lần đầu trao đổi nàng đồng ý ưng thuận

sống với ta.

Từ đó bắt đầu, ta và nàng sống chung hơn nửa năm, ta mới biết nàng là người mà ta từng ao ước gặp, vừa tâm đồng ý hợp. Ta tìm mọi cách thử thách nàng, nhưng tất cả đều hoàn hảo cả, không tìm được nàng thứ hai nào cả. Những quan niệm xấu xa của ta từ thuở nhỏ đối với đàn bà, ta xóa hết. Hai ta thật sự yêu nhau, đưa nhau đi khắp danh lam thắng cảnh, đất rộng trời cao.

Mùa xuân năm sau, nàng đã có mang. Cùng trong lúc này nàng không may gặp lại vị thúc thúc của nàng - Từ Tâm Diêm La Vương Chúc Cửu Linh. Hắn thấy cháu gái mình lấy Sắc Ma làm chồng, gây tổn thương rất lớn đối với danh dự của hắn, nên liền ép nàng cắt đứt từ bỏ ta ngay lập tức. Ta nghe trong lòng đau đớn tột cùng, bủn rủn tay chân. Hắn thừa cơ chém đứt cánh tay ta một cách dễ dàng. Nàng thấy đau buồn liền tự sát.

Tất cả đều là sự thật hoàn toàn trong quá khứ, ngươi hãy bình tâm phán xét, nhận định sự việc đang hoàng, ai quấy ai phải?

Hoàng Bác nghe xong câu chuyện hít một hơi thật sâu nhẹ nhàng đáp :

- Lão tiên bối, tuy rất cảm thông cảnh ngộ thâm biến, nhưng tiểu bối vẫn thấy phần sai cũng chỉ vì do tiên bối tạo thành.

Lão Sắc Ma phần nộ thét :

- Hừ, ta sai chỗ nào?

Hoàng Bác khe khẽ thốt :

- Sai tại nói, không nên gọi là Sắc Ma.

- Hừ! Ngươi có biết trên đời này có bao nhiêu Sắc Ma trong bóng tối lên lút? Còn hấn, Chúc Cửu Linh không có chút nào sai à?

- Họ sai tại trong khuôn khổ, truyền thống lễ giáo quá sâu sắc, tư tưởng chịu ảnh hưởng phong kiến. Tiểu bối đã từng tranh luận sôi nổi cùng với lão sự tình tựa như câu chuyện này...

- Là sao?

Nam Thiên Sắc Ma nhảy người lên chụp vào vai Hoàng Bác lộ nét mừng rỡ kinh ngạc thốt :

- Hấn chưa chết à? Ở đâu? Ngươi đã gặp Diêm La Vương Chúc Cửu Linh?

Hoàng Bác giật mình, đã lơ lờ, sắp sửa lộ ra bí mật, vội vàng chống chế thốt nhanh :

- Ồ, không, không. Không có gì cả. Tiểu bối muốn nói rằng, rất muốn cùng tranh luận với hấn một lần.

Cùng lúc đó Tây Dao ngồi trên bức tường ngoài cổ mộ bỗng cất tiếng cười “Khệt khệt”, trở người thò tay vào trong người rút ra một khúc cây màu trắng to dài khoảng một thước đưa lên :

- Hoàng Bác, ngươi hãy nhìn kỹ xem đây là cái gì?

Liếc nhìn qua, Hoàng Bác giật nảy người, khiếp đảm trong lòng. “Cửu U Bạch Cốt Lô”, lập tức vận công lực, vùng thoát ra khỏi tay của lão Sắc Ma đặt trên vai.

Tây Dao mắt ánh lên hiện sát cơ cười lạnh lẽo :

- Quả thật ngươi đã gặp Từ Tâm Diêm La và cũng vì cây Cửu U Bạch Cốt Lô mà đến đây. Lão phu đây cũng không độc đoán lắm, chia tặng ngươi bót một cây.

Lão Sắc Ma đột nhiên hỏi :

- Tây Dao, cái gì là Cửu U Bạch Cốt Lô?

Cửu U Bạch Cốt Lô bay vút đến trước cổ mộ hai người đứng, đồng thời lão cũng phóng người lên, lộn lủi ra phía sau nhanh như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Trước Ngôi Cổ Mộ

Hoàng Bác kinh hồn biến sắc, vận công cố rút vai lại, nào ngờ Sắc Ma lại ngờ chàng tháo chạy nên năm ngón tay lại càng bấu chặt hơn.

Cây “Cửu U Bạch Cốt Lô” đã rơi đến gần nấc thang trước mộ bia. Hoàng Bác biết không còn kịp giải thích cái oai lực ghê gớm của nó nữa, buông tiếng thở dài nhắm mắt chờ chết.

Cái chết đang treo trên đầu sợi tóc bỗng cảm thấy thân mình vụt vút lên cao, lùi về phía sau, gió thổi bên tai ào ào. Chưa kịp suy nghĩ bỗng nghe một tiếng nổ “Bùm” khủng khiếp, thông thiên động địa, một luồng gió xoáy mãnh liệt như bão táp, mặt đất rung động, đất cát bay tung tóe cả lên, bay phủ đầy người.

Hoàng Bác cảm thấy có sức nặng đè lên trên người, hai lỗ tai lũng bùng, thấy khó thở, trong mũi, miệng mất đều nồng nghẹt.

Gần nửa giờ sau mới dần dần lay tỉnh, mở mắt thấy trên người bị đè bởi thân mình của lão Sắc Ma, nhìn quanh thấy cả hai người bị phủ bởi một lớp cát đất dày.

Hoàng Bác thầm nghĩ: “Lão đã cứu ta thoát trong tình huống hiểm nghèo, lại còn dùng thân che chở. Ồ, nhưng sao không thấy lão cử động? Lão đã chết rồi ư?”. Nghĩ đến đó Hoàng Bác thấy thân hình lão nhúc nhích xê dịch sang một bên, tai nghe tiếng nói nhỏ của lão :

- Hoàng Bác, Tây Dao chắc cũng còn đâu đó. Ngươi không bị thương, mau mau tiếp cho ta chân khí.

Hoàng Bác nghe liền lập tức rút tay phải ra, đẩy sát vào huyệt Linh Đài của lão, từ từ vận công đẩy ra...

Thời gian hai khắc trôi qua, nghe tiếng thở nhẹ của lão Sắc Ma, hai tay cử động, từ từ bò ra khỏi đống đất cát. Đột nhiên lão ngược đầu hét to :

- Tây Dao! Ngươi qua đây. Lão muốn hỏi ngươi.

Một tiếng cười dài cất lên truyền ra xa, âm thanh nhỏ dần, xa dần...

Hoàng Bác trở người nhảy lên đưa mắt nhìn tứ phía. Ngôi mộ của Từ Tâm Diễm La chung quanh cả thấy hơn mười cái, tất cả đều bị đổ sụp tan tành, tạo ra một cái hố sâu hơn khoảng nửa trượng. Khoảng cách của lão Sắc Ma và Hoàng Bác độ hơn ba thước, thật vô cùng nguy hiểm.

Nam Thiên Sắc Ma chợt hỏi :

- Hoàng Bác, đây là loại ám khí gì thế? Quá ghê gớm, lợi hại.

Hoàng Bác tần ngần hỏi lại lão :

- Ồ, tiền bối không biết lợi hại của “Cửu U Bạch Cốt Lô” sao?

Lão Sắc Ma cười khò nói :

- Lão phu sau khi thấy hấn ném nó ra rồi lại gấp rút thoái lui, ta nghĩ chắc là thứ ám khí không phải tầm thường.

Hoàng Bác thấy lão bị nội thương không nhẹ nên nói năng khó khăn, vì hi sinh che chở cho mình mà bị trọng thương, trong lòng cảm thấy áy náy, vội lấy Tuyệt Tình hoàn năm viên trao cho lão nói :

- Tiền bối hãy dùng thuốc, nghỉ một chút hãy nói sau.

Lão ngẩng đầu nhìn Hoàng Bác hỏi :

- Đây là thuốc trị nội thương?

Hoàng Bác gật đầu :

- Là thuốc của sư phụ tiểu bối, Tuyệt Tình hoàn.

Lão ồ một tiếng, nhận lấy uống vào, ngồi một lúc để điều lực, trong khoảng thời gian ngắn thấy khỏe dần, mở mắt khẽ hỏi :

- Này, ta hỏi, Cửu U Bạch Cốt Lô là vật của Chúc Cửu Linh à?

Hoàng Bác gật đầu không đáp.

- Lạ thật, lão phu chưa từng nghe nói hấn có loại này.

Chàng liền nói :

- Đó là hỏa khí phát chế từ hai mươi năm về trước, lúc đó tiên bối đã đi khỏi Trung Nguyên.
- Ngươi đã gặp hấn ở đâu?
- Xin phép tiểu bối không thể trả lời được.
- Ngươi nói đại khái địa điểm được chăng?
- Xin tiên bối đừng ép tiểu bối nói ra.
- Hấn có on với ngươi?

Hoàng Bác gật đầu.

- Lão ấy đã tặng ba cây “Cửu U Bạch Cốt Lô”, nhưng đã bị Tây Dao nhanh bước tước đoạt.

Lão Sắc Ma trầm tư một hồi, nhẹ lắc đầu, chân cử bước ra ngoài ngôi mộ cổ.

Hoàng Bác thấy vậy liền lấy ra tấm “Tiên Cơ Vô Khố” lão Sắc Ma vừa tặng mình nói :

- Lão tiên bối, tấm tiên cơ này tiểu bối xin hoàn lại.

Lão Sắc Ma dừng bước, đưa mắt nhìn tấm tiên cơ rồi lắc đầu :

- Đã tặng ngươi rồi thu lại sao được, nhưng ta muốn xin ngươi một món.
- Xin tiên bối cứ nói.
- Cửu U Bạch Cốt Lô là của Chúc Cửu Linh?
- Đúng rồi.
- Ta xin một cây Cửu U Bạch Cốt Lô có được chăng?
- Ồ, tiên bối đã biết Tây Dao lấy đi mất rồi.
- Lão phu có thể nhìn hấn.

Hoàng Bác nghĩ thầm “Chuyện này thì không khó, nhưng nếu đem nó ra sử dụng bừa bãi, hậu quả khó mà lường được”.

Lão Sắc Ma bỗng nhú mày hét to :

- Hừ! Ngươi không bằng lòng thì thôi, ta không giận đâu.
- Nếu tiên bối đoạt lại được của Tây Dao thì tùy nghi sử dụng nó.

Nói đến đây chợt nhớ ra một điều liền thốt hỏi :

- Tiên bối đi khắp nơi biết nơi nào có Thiên Niên Lục Linh Chi không?
- Ngươi hỏi để làm gì?

Hoàng Bác liền thuật lại mình đột nhập Vô Song bảo tìm phụ thân, gặp lão nhân quần mền đen, kẻ đến bị Đông Kiếm đánh trọng thương... v.v.

Nghe xong lão Sắc Ma sau một hồi trầm ngâm cất tiếng thốt :

- Lão phu có biết, nhưng nơi ấy rất là nguy hiểm.

Hoàng Bác nghe mừng rỡ hỏi gấp :

- Tiểu bối không sợ khó khăn nguy hiểm.

Lão lắc đầu vừa bước vừa nói :

- Rất là nguy hiểm, ngươi không thể tưởng tượng được đâu, chờ lão tìm được Chúc Cửu Linh sẽ tìm giúp linh chi cho ngươi.

Hoàng Bác thất vọng cười :

- Có phải tiền bối muốn tiểu bối nói ra chỗ ở của Từ Tâm Diễm La?
- Nếu ngươi có thành ý lão phu sẽ tìm giúp cho ngươi trước tiên.
- Không được.

Lão Sắc Ma khẽ gật đầu rồi cất bước rời đi.

Hoàng Bác chợt thốt to :

- Tiền bối, tiền bối. Cừu Giá Quả Phụ đang tìm kiếm tiền bối khắp nơi đấy.
- Hừ! Mụ ấy là cái gì?

Hoàng Bác nhìn lão bước xa dần, trong lòng cảm nghĩ Sắc Ma, một con người tất cả võ lâm đều sợ hãi, nhưng ai ngờ lại là con người đang tìm kiếm sự “Thủy chung, chung thủy” mà không được. Suốt đời khổ đau...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Túp Lều Trà

Ngày tháng trôi qua giờ là đang vào giữa mùa hạ, Hoàng Bác đang lệnh đĩnh ngồi trên thuyền xuôi từ Thạch Giang vào Hồ Bắc, đến Võ Xương, Hoàng Hạc lâu.

Hoàng Hạc lâu xây tại Hoàng Hào Cự.

Trên Hoàng Hào Cự, du khách dập diu qua lại đông đảo thật là tấp nập. Hoàng Bác bước chân đến nơi vào lúc hoàng hôn. Chàng lần bước chân đến tấm bia đá dựng ven lộ quan đạo, trên bia đá có khắc bốn chữ “Hoàng Hạc tiên tích” dùng chân, đưa mắt quan sát tứ phía thấy vắng lặng không có ai, đưa tay lần cây bút than, họa lên dấu chữ “vạn” trên tấm bia đá. Sau đó mới bỏ đi, thả chân ngắm nhìn các nơi.

Chân bước lần lên Hoàng Hạc lâu, đưa mắt nhìn xa. Cách Hán Dương, chung quanh trơn dốc, tòa bức hơi bay lên như sương mờ, nhìn không thấy bờ bến, cảm xúc cho người xa quê hương dâng lên nỗi niềm sầu nhớ.

Chàng thả bước nhàn hạ dạo phố, tiện muốn chú ý tìm gặp “Vô Danh lão nhân” chàng ngẫm nghĩ có thể “Vô Danh lão nhân” trú ẩn đâu đây gần Hoàng Hạc lâu. Lão đã từng bảo nếu muốn gặp mặt thì hãy làm dấu tín hiệu trên bia đá, trong ngày sẽ gặp được.

Chàng vừa bước vừa thận trọng quan sát, nhìn thấy bên phải quan lộ, có một con đường chẻ nhỏ, có một dãy túp lều quán thật là nơi rất tốt, nên rời bước đi qua.

Chân bước vào quán trà ven đường đưa mắt nhìn thấy một số người đang vây quanh một cái bàn nhỏ, đang xì xầm bàn tán, hiếu kỳ chàng chen đến liếc nhìn vào thấy hai người ngồi đối diện chăm chú vào bàn cờ vây: một ông lão nho có bộ râu dài trắng tới ngực, và một văn sĩ trung niên. Chàng quan sát bàn cờ nước đi nhận xét: văn sĩ trung niên nọ nước cờ rất thấp, đang có nguy cơ vào thế bị động, khó lòng cứu gỡ được. Còn ông lão nho thì nắm thế thượng phong đắc thắng, tay đưa vuốt râu, rung đùi khoái chí miệng cười tùm tùm.

Bỗng thấy có một lão miệng hô, người gầy ốm, đứng sau lưng văn sĩ trung niên, bèn chòn xoắn tay áo, nắm lấy quân cờ đen, đặt mạnh xuống trên bàn cờ, miệng hô lên :

- Đi nước này, phải đi nước này không sai đâu!

Lập tức số người vây quanh đồng tình ủng hộ :

- Tuyệt, tuyệt cờ, ba thế sống hai, có thể gỡ rồi!

Hoàng Bác nhìn thấy thế cờ, nhất thời nổi hứng, xen lời vào to tiếng thốt :

- Không nên đi thế này, nếu không quân cờ đen chắc chắn sẽ bại.

Nghe tiếng lạ xen vào, mọi người đều đổ dồn đưa mắt nhìn Hoàng Bác.

Lão miệng hô thấy Hoàng Bác còn trẻ, trở mắt hơi giận thốt :

- Lão phu đi nước này, vừa thủ, có công, đúng theo sách vở thế cờ “Qua giới nên hoãn” cháu còn trẻ biết gì?

Hoàng Bác trầm tĩnh cười cười đáp :

- Lão trượng nước này nhất thời gỡ hoãn chưa thua, quân cờ đen đang yếu thế khó thủ, nên cản. Giờ thì phản công vào lòng địch lấy lại ưu thế buộc đối thủ phải rút binh.

- Không, không luận quái thế được, theo đúng sách “Cổ kỹ sau công” cứu đại cuộc không lo, lại “Cô quan tác chiến” phản công vô ích.

Mọi người nghe lão nói rất có lý, nhìn chàng bằng cặp mắt chế diễu, có người cười to lên.

Hoàng Bác vẫn thản nhiên, nhún vai, cười nói với văn sĩ trung niên rằng :

- Xin lỗi vị huynh đài, bây giờ nửa ván cờ sau, có thể để cho tiểu khả nối tiếp được chăng?

Vị văn sĩ thấy thế cờ đã bại định sẵn, giờ có người đứng ra thay cho mình, mặt mũi đồ ngượng ngịu biết bao, lập tức đứng lên nhường chỗ, còn mình trở thành khán giả.

Hoàng Bác thế chân vào ghế, mắt nhìn ông lão nho râu trắng gật đầu chào, tiện tay bóc lấy một quân đen, đặt nhẹ vào vị trí góc trái, nơi phạm vi thế lực quân cờ trắng.

Tay vừa đặt xong quân cờ, tiếp liền tiếng mọi người vây quanh bàn rên lên, người thì bàn thế này, kẻ bàn thế nọ, phê bình nước này dở, nào là cô quân thâm nhập, keo này kém một nước, tất thua cả bàn, v.v...

Mọi người chú mục nhìn vào một hồi, bỗng tất cả đều nín bật. Họ nhìn thấy ông lão nho, từ điềm tĩnh, có vẻ trở nên khẩn trương. Vì thế công của quân cờ đen, đã đẩy mạnh vào trung tâm quân cờ trắng của lão. Sau vài nước ra quân, tình hình dần dần xoay chuyển. Hai bên thế cờ giao đấu rất kịch liệt, tiếp xúc cận chiến, đều phải thí sinh tử. Khán giả vây quanh đều nín thở hồi hộp.

Ông lão nho râu trắng, bị quân công mãnh liệt, chân lông mày nhíu lại, giãn ra khổ sở. Cờ cờ bất định, rất lâu không dám đặt cờ xuống.

Mãi cho đến lúc lên đèn, quân cờ đen hoàn toàn thắng cuộc. Mọi người vây quanh xem, vỗ tay tán thưởng không ngớt. Hoàng Bác chấp tay lễ chào tất cả.

Ông lão nho râu trắng, nắm lấy tay Hoàng Bác cười khẽ khẽ nói :

- Sao không ngồi xuống đi, ta bàn chuyện lão đệ.

- Lão trượng có gì xin chỉ giáo.

- Ta xem người có việc gì hệ trọng khó giải quyết.

Hoàng Bác ngạc nhiên, đưa mắt nhìn lão, gật đầu ngồi xuống.

Lão nho cho gọi trà, rượu thức ăn lên bàn nhìn Hoàng Bác cười :

- Ta từ xưa đến nay, chưa từng thua ai, không ngờ người mới đến đã hạ ta ngay.

Hoàng Bác chấp tay đáp lễ nói :

- Mong lão trượng cảm thông cho!

Lão nho liếc nhìn quanh, thấy không có ai, lên tiếng khẽ hỏi :

- Con à, Vô Song bảo đã đi rồi chưa?

Hoàng Bác giật mình đứng sững lên, lão nho đưa tay kéo tay chàng ngồi xuống rồi tiếp :

- Ta cứ ngỡ con đã sớm nhận ra ta rồi chứ?

- Dịch dung của sư tổ thật tuyệt diệu.

Lão nho ấy chính là Vô Danh lão nhân đưa tay vuốt râu khẽ nói :

- Cuốn “Dịch Dung bí pháp” con chưa xem qua à?

- Đệ tử đã xem qua, thử ba lần, một lần thất bại.

- Tại sao?

Hoàng Bác khẽ thuật lại tất cả, Vô Danh lão nhân chăm chú nghe không nói một lời. Nghe xong lão nhân trầm tư một hồi khẽ thở dài, lắc đầu :

- Như thế là con đã đột nhập vào Vô Song bảo, không thu được kết quả, mà còn liên lụy đến hai vị sư phụ bị phế võ công. Tự hậu không thể đoán trước được.

Hoàng Bác thấy đau khổ, xấu hổ, buồn rầu đáp :

- Đệ tử vô dụng, bất tài, tạo thành thất bại lớn.

Lão nhân khẽ lắc đầu :

- Không thể nào trách con được, con cũng đã tận lực đấy!

Lão nhân lại tiếp :

- Con đến đây có bao nhiêu lời thôi sao?

Chàng rút từ trong tấm da trùu - “Tiên Cơ Vô Khố” đưa đến tay lão nhân nói :

- Sư tổ khi còn ở Vô Song bảo, có từng thấy qua tấm cờ phổ như tấm này, trong tay Âu Dương Thừa Kiếm chăng?

Lão nhân nhận tấm da trùu, liền mở ra xem trong, mặt biến sắc... Run tiếng hỏi :

- Ở đâu con có vật này?

Hoàng Bác thuật lại Nam Thiên Sắc Ma đã tặng chàng mấy ngày trước tại cổ mộ hành phủ Diêm La Tiên Hà linh.

Lão nhân khích động hỏi :

- Sao ngươi lại biết Âu Dương Thừa Kiếm lại có một tấm?

Chàng thuật lại: Hai năm trước Triệu trưởng lão Cái bang tại Đại Biệt sơn đã bị hấn giết chết đoạt đi, trước khi chết miệng vẫn còn lắp bắp “Tiên Cơ - Tiên Cơ”

Nghe xong lão nhân liền vỗ bàn :

- Đúng rồi không sai chút nào cả!

Lão nhân khẽ gật đầu :

- Không những thấy qua, mà đã từng đem ra nghiên cứu, những vị trí cờ trắng nữa!

- Ấn tích võ lâm, có lẽ có liên hệ với tấm da trùu này.

Lão nhân vuốt chòm râu bạc cười nói :

- Ta xem thấy có ấn tích hai trăm năm võ học của Ngũ đại môn phái đã bị thất tung, nhưng vẫn cứ giả vờ, lúc đó ta đang giả dạng là “Bành lão phu tử”.

- Sư tổ vẫn còn nhớ vị trí cờ đen?

Vô Danh lão nhân gật đầu, hướng vào trong gọi :

- Vương Kiệt ngươi hãy đem bàn cờ ra đây!

Một tiếng đáp ứng, liền thấy có một người bụng bàn cờ ra đặt xuống bàn, chấp tay chào :

- Đoạn lão gia, hôm nay hứng thú, đã khuya rồi lão gia à?

Lão nhân mỉm cười đáp :

- Không sao, người gọi thêm cho ta ít thức ăn.

Trà phòng khom lưng vái chào đi ngay.

Hoàng Bác lấy bộ cờ, sắp xếp các quân cờ theo các vị trí, giả tưởng bày ra hỏi :

- Cô nương Thu Tuyền khỏe chứ? Sư tổ!

- À, y đang luyện “Thiên tình thất thất” của ta, lát nữa con sẽ gặp.

Hoàng Bác ngẩn mặt nhìn lão nhân cười hỏi :

- Thừa sư tổ, phải thế không ạ?

Lão nhân gật đầu khen ngợi đáp :

- Đúng, đều đúng theo vị trí cờ trắng, thiết tưởng hoàn toàn cả.

Hoàng Bác lại hỏi :

- Như thế sư tổ đã nói rõ hết các vị trí của mười cờ trắng cho Âu Dương Thừa Kiếm biết rồi?

Lão nhân khẽ lắc đầu đáp :

- Không hoàn toàn, chỉ được tám vị trí đúng thôi, còn lại hai vị trí ta đặt hơi xéo.

Hoàng Bác lẩm bẩm nói :

- Bỏ cục này đoán ra không khó, chỉ lo vấn đề trên thế cờ mười sáu chữ?

Lão nhân đặt tấm da trùu trên thế cờ, cất tiếng đọc thi thảm :

- Tiên Cơ Vô Khố, Thần Kỳ Điều Phổ, Giục Càn Kỳ Giải, khê hỏi thảm “Từ Lang” - Từ Lang? Ai ư?

Hoàng Bác cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, trong đầu chợt thoáng qua ý niệm liền thốt lên :

- Sư tổ.

- Ai?

Hoàng Bác nhắm mắt trầm giọng khẽ nói :

- Có cuốn sách “Châu Châu thuyền” có đoạn ghi rằng: Cờ vòng Cúc xưa: lấy Bình, Thương, Khử, Nhập chia làm tứ ngẫu phân loại giao tập, tung hoành khó biện, có tên gọi là Tứ Huyền từng sửa mười chín chữ để thay thế là: một Thiên, hai Địa, ba Tài, bốn Thời, năm Hành, sáu Quan, bảy Đầu, tám Phương, chín Châu, mười Nhật, mười một Đông, mười hai Nhật, mười ba Nhuận, mười bốn Trụ, mười lăm Vọng, mười sáu Tướng, mười bảy Tọa, mười tám Toàn, mười chín Khách.

Hoàng Bác niệm xong, liền mong cờ trắng, đón hai bên vị trí hai mươi con. Chiều theo mười chín chữ thay thế, sắp gọn lại, nhưng xem một hồi, mặt lộ hiện khó hiểu lắc đầu. Vô Danh lão nhân cũng mỉm cười chiết giải miệng lẩm bẩm :

- Tài Quan, Đầu Tài, Châu Tài, Trụ Từ...

Hoàng Bác cũng tiếp một lúc, nhú mày khẽ :

- Tọa Đầu, Tài Trụ, Tài Châu, Quan Tọa, Hành Vong, lấy gì?

Lão, tiểu hai người cuối đầu trầm tư suốt. Trà phòng mang thức ăn đến vẫn không hay. Hơn nửa ngày, lão nhân mới lên tiếng :

- Xem thế lạ, trong đó lại có huyền cơ khác nữa, chúng ta phải từ từ nghiên cứu.

Nói xong gọi Hoàng Bác dùng thức ăn, đang ăn chợt Hoàng Bác lên tiếng khẽ hỏi :

- Sư tổ, nhận xét tính tình An Dương Thừa Kiếm như thế nào?

Đôi mắt lão nhân nhắm lại, trầm giọng :

- Ý của con là có thể con gái của Thần Thâu Vô Ảnh, bị hấn làm nhục có phải chăng?

Hoàng Bác nghe cặp mắt rực đỏ ngầu lên, cắn hờn, nhưng chẳng biết làm gì hơn.

Lão nhân ngưng ăn than khẽ :

- Hấn đã hạ sát phụ thân nàng, lại mang nàng đem đi, món nợ này con nên ghi nhớ.

Hoàng Bác cúi đầu im lặng, trong lòng chàng ẩn hiện những hình ảnh cử chỉ, lời nói ngọt ngào ngây thơ của nàng, cho dù chỉ là một nụ cười. Gây nên niềm cảm xúc xót thương vô hạn...

Vô Danh lão nhân nhìn thấy Hoàng Bác xúc động rơi lệ, khẽ lên tiếng :

- Anh hùng sao lại khóc?

Hoàng Bác ngẩng đầu, nghiêng rãnh run tiếng đáp :

- Không. Bất cứ giá nào con muốn nàng phải sống. Vô Song bảo mỗi thù bất cộng đái thiên không bao giờ con quên được!

Vô Danh lão nhân xếp tấm da trều trao cho Hoàng Bác lên tiếng :

- Vẫn còn hy vọng, tìm ra địa điểm Tiên Cơ Vô Khố này!

Hoàng Bác cất tấm da trều khẽ tiếp hỏi :

- Sư tổ, võ học của Ngũ đại môn phái Phòng Ngọc Quan nhất định thắng “Du Long cửu kiếm”?

Lão nhân gật đầu nói :

- Hai trăm năm về trước, võ học các phái tranh tài nhau rất mãnh liệt, phái Hoa Sơn Phong Ngọc Quan, phái Thiếu Lâm tự Quảng Quang đại sư. Hai người đã kết hợp, sáng chế ra một môn võ công. Chỉ một chiêu đã đánh bại tam phái Chương môn nhân.

Hoàng Bác nghe vội hỏi :

- Côn Luân Đạo Chân Tử đã về ra hai tấm “Tiên Cơ Vô Khố” này có liên quan đến ẩn tích của năm vị Chương môn nhân năm xưa?

- Nếu hai tấm bí kíp này xuất hiện ở những nơi bình thường, thì nó không có gì là giá trị. Nhưng nó lại cột dính vào chân của con chim nhạn. Ta hỏi con, chim nhạn hoạt động như thế nào?

Hoàng Bác phần khởi đáp :

- Mùa thu đến nó sẽ bay từ hướng bắc sang hướng nam, mùa xuân đến thì sẽ bay từ hướng nam sang bắc!

Lão nhân mỉm cười rằng :

- Nếu thể trần cờ trắng của Sắc Ma tại “Cửu Liên sơn” còn tấm cờ đen giả thiết của Cái bang trưởng lão tại “Đại Biệt sơn” ta nghĩ ra ngay, hai con chim nhạn ấy, đều bay từ hướng bắc mà đến.

Nghe phân tích của Vô Danh lão nhân. Hoàng Bác gật đầu nhưu mày suy tư, bỗng trầm tiếng hỏi :

- Nghe nói đương thời phái Võ Đang Bạch Mi chân nhân, Không động Bát Thủ Thần Duyên Cổ Thư, Côn Luân và Đạo Chân Tử. Tất cả ba người đều bị đánh bại. Sau năm năm trở về bốn môn phái thiệp, hẹn Phòng Ngọc Quan và Quảng Quang đại sư mời đến “Ngũ Long sơn” tỷ kiếm. Sau đó tất cả đều mất tích. Về sau đệ tử Ngũ phái đến núi Ngũ Long sơn truy tìm nhưng không thấy được gì cả.

Lão nhân ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ một hồi nói :

- Có thể là khi hẹn gặp tại Ngũ Long sơn có biến cố gì nên đổi địa điểm tỷ đấu, nếu không Côn Luân Đạo Chân Tử về hai tấm “Tiên Cơ Vô Khố” này làm gì?

Hoàng Bác hiểu không ra những huyền bí hai tấm tiên cơ, liền chuyển vấn đề khác nói :

- Sư tổ à, có cách nào khôi phục lại công lực của hai sư phụ con?

Đôi lông mày trắng lão nhân nheo lại trầm ngâm đáp :

- Cây “Thiên Niên Lục Linh Chử” mọc ở đâu ta biết, nhưng chỉ vì...

Hoàng Bác nghe bật đứng lên kinh ngạc hỏi :

- Sư tổ, hãy nói cho con biết địa điểm đó đi.

Lão nhân lắc đầu than rằng :

- Nơi ấy rất là nguy hiểm...

Hoàng Bác thúc giục lão nhân :

- Sư tổ, tại sao sư tổ lại không nói cho con biết ?

- Thôi được rồi, con hãy ngồi xuống đi.

Hoàng Bác vội vàng mừng rỡ ngồi xuống. Lão nhân gương mặt lo âu nhắm mắt lại thốt :

- Trên đời này chỉ có ba người được biết cây “Thiên Niên Lục Linh Chi” tại đâu. Đó là lão phu, Phác Sa Lâm Sắc Ma và chủ nhân của nó mà thôi...

- Sư tổ, chủ nhân cây “Thiên Niên Lục Linh Chi” là ai?

- Cửu Giá Quả Phụ Cát Trần.

-Ồ! Sư tổ, chắc có quan hệ với lão bà ấy?

- Không!

- Tại thành Lâm An, trong một túp lều, có nghe bà ta nói khi xưa sư tổ đã từng đối tác qua với lão bà?

- Không sai.

- Lão bà nói rằng: sẽ xé rách mặt sư tổ.

- Hừ!

- Cây lục linh chi của lão bà hiện đang cất nơi đâu? Thưa sư tổ.

- Ta không biết được! Khi xưa bà lão biếu tặng cho ta, nhưng ta không lấy.

-Ồ! Thật thế à?

- Này con à, con nhận xét bà ta như thế nào?

- Luận về võ công, không đáng sợ lắm, nhưng còn hành vi thì...

- Như thế nào hả?

- Dâm !

- Đúng- Ta chợt nghĩ ra chuyện này.

- Thưa chuyện gì thế sư tổ?

- Đệ tử của Tây Dao Đôn Vân Phi.

- Thưa diện mạo của hán rất giống con, và lại hán là kẻ dâm đồ, sư tổ sao lại nhắc đến chuyện này?

- Vì mẹ của hán là đệ tử của lão góa phụ.

- Là Bạch nương nương.

- Không, “Tuyết Sơn Ngân Đồ” Đôn Thu Cơ.

-Ồ con chưa nghe qua tên người đàn bà này.

- Y thì sau khi sinh ra Đôn Vân Phi thì đã chết.

- Như thế phu thân của hán là ai?

- Không biết được!

- Khi xưa lão bà tặng “Thiên Niên Lục Linh Chi” lý do sư tổ không nhận?

- Nhận nó phải có một điều kiện.

- Là thật!...

- Chỉ cần một là lục linh chi, chữa được nội thương, phục hồi võ công, tăng thêm công lực.

- Thế, tại sao sư tổ không?...
- Hà... hà... nếu lấy cấp được ta cũng không từ.
- Khó khăn như thế nào?
- Lão bà có hai loại thuốc rất là lợi hại, thứ nhất “Tuyết Sơn phong nguyên đơn” thứ hai “Tuyết Sơn Câu Hồn phần”, loại thứ nhất chắc con đã biết, còn loại thứ hai bà ta rải đều khắp núi Tuyết Sơn, nó không có màu, mùi vị, nhưng sau khi trúng phải nó toàn thân đều cảm thấy ứa oải, thoát tinh ra mà chết.
- Nhưng khi ta vào núi, chịu đựng nín thở có lẽ được?
- Hừ, con có thể nín thở được bao nhiêu lâu?
- Khoảng một hai giờ.
- Được, nhưng từ Tuyết Sơn đến Băng Ngân cốc, phải mất trên ba canh giờ.
- Ô, sư tổ nắm rõ như thế à?
- Ta chỉ ngẫu nhiên nghe và biết được.

Chàng nghe lão nhân nói, cảm thấy như có cái gì đó che giấu. Có thể mấy mươi năm về trước hắn đã từng có quan hệ với lão bà góa phụ này.

Bỗng lão trầm giọng thốt :

- Con à! Theo ta thì Tuyết Sơn không nên đi.

Chàng trầm tư một lúc, liền cất tiếng thốt :

- Nay con muốn nhân dịp lão góa phụ rời khỏi Tuyết Sơn, dự tính muốn đến đó cầu may, sư tổ như thế nào?
- Khi xưa còn trẻ cũng rất thích mạo hiểm như con.
- Sư tổ yên tâm.

Bỗng chàng ghé miệng vào tai lão nhân thầm khê :

- Bên ngoài có người, sư tổ à!

Lão nhân nghe bên cạnh tiếng nói to :

- Tốt, giết được cứ giết không nên tha.

Chàng lập tức co mình búng hai chân, lao nhanh ra ngoài cửa sổ, thấy một bóng đen xoay người về hướng nam lướt đi, động tác thật là nhanh nhẹn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Dưới Ánh Trăng

Chàng liền xử dụng “Tuyết Phiêu Phỉ” phóng theo miệng thốt :

- Hà... đã đến rồi, xin mời vào dùng trà đi nào?

Vài cái nhún mình, đã bắt kịp phía sau bóng đen, cách khoảng hai mươi thước, vóc dáng khoảng độ bốn mươi, thân vận bộ đồ xanh bó người, lưng mang trường kiếm, tựa quen quen như có gặp qua.

Bỗng hắn đang đi, đột ngột chững lại xoay người diện lại chàng, thì ra là kiếm thủ chuỗi đen Vô Song bảo Bao Đăng Giáp, chàng liền cất cao giọng cười :

- Bao Đại người không sợ à?

Bao Đăng Giáp nghe, cất tiếng cười khanh khách :

- Khả... khả... tiểu tử ta sợ người chăng?

- Được, ta phải giữ người ở lại!

Bao Đăng Giáp liền nói :

- Nếu người cảm thấy có khả năng.

Chàng cười nhẹ đáp :

- Ta đang buồn, không có người thử “Diệp Luân thập bát chương” nay may quá gặp người.

Bao Đăng Giáp cười ngạo mạn :

- Ha... ha “Diệp Luân chương” của gã ăn mày, có gì lạ đối với Vô Song bảo. Khả khả, ta đi nghe tất cả những gì chúng mày nói rồi đấy.

Chàng nghe, trong lòng giật mình, cổ ra vẻ tự nhiên gật đầu cười :

(...), Hoàng Bác này chưa bao giờ sát thủ đấy.

- Hi... hi... Họ Bao ta không biết từ bi là gì cả!

Hoàng Bác chờ hấn nói xong, cất tiếng cười dài, chân dậm “Tuyệt Hoa bộ pháp” phóng vút tới Bao Giáp, nhanh như chớp song chương đưa lên, đẩy ra một chiêu “Diệp Luân chương”

Bao Đăng Giáp nhìn thấy vẫn cười ngạo mạn, chân phải bỏ tấn bước tới nửa bước, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng đưa ra, chĩa thẳng trước ngực đối thủ. Nhưng chiêu kiếm chưa đến nửa chừng bỗng cảm thấy vai phải, chương phong ép đến một luồng kinh lực cương dương, liền nghiêng người tránh né. Thì vai trái bị nhận tiếp luồng quái chiêu âm nhu, rút lấy người hấn chúi ngã về phía trước.

Bao Đăng Giáp lập tức dậm chiêu “Thiên Cân Trụ” tấn vững đôi chân trường kiếm theo hướng (...) hai chân dậm lấy phóng lùi về phía sau.

Hoàng Bác chiêu đầu đã đoạt lấy tiên cơ, tức thì phóng theo đẩy tiếp chiêu “Chúc Quân Thăng Thiên” vận mười thành công lực thẳng ngực đối phương công vào.

Bao Đăng Giáp mất thế thượng phong, nhưng thân thủ vẫn không rối loạn, thân hình đang đứng thế trên không, lập tức lộn ngang một bẻ, trường kiếm xoay tít bao quanh thân người, lách tránh tuyệt chiêu của Hoàng Bác, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hoàng Bác gật đầu khen thầm, nhanh như chớp đẩy ra hai chiêu tả chương “Đuôi Sóng Thiên Tàng” hữu chương “Đầu Lưu Nhập Hải”...

Bao Đăng Giáp không giám chậm trễ, xử dụng tuyệt kiếm “Thiểm Điện thập tam kiếm” giờ toàn lực ứng phó.

Chương ảnh, kiếm khí tua tủa như phi hoa. Cứ thế đã qua hơn một trăm chiêu. Hoàng Bác dụng “Tuyệt Hoa bộ pháp” phối hợp với “Diệp Luân chương” trong nhất thời chiếm thế thượng phong. Bao Đăng Giáp có kinh nghiệm chiến đấu, trầm tĩnh đối phó, muốn thắng hấn thật ra không dễ dàng.

Lại trôi qua năm mươi chiêu, Hoàng Bác trong lòng nôn nóng, bỗng chồm chàng liền đem tuyệt học “Du Long kiếm pháp” vận “Vô Cực chân khí” song chương đẩy ra chiêu “Du Long Hiện Thân” tạt ngang người Bao Đăng Giáp.

Bao Đăng Giáp biết nguy hiểm không dám đỡ, rút chân xỏ tấn hai chân quỳ xuống người ngã phía sau.

Hoàng Bác thấy hấn đã trúng kế, dồn tới trước, song chương đột ngột biến ảo chụp thẳng vào năm đại huyệt trên mình của Bao Đăng Giáp.

Họ Bao giật mình kinh hãi, thì cảm thấy nửa người đau đớn, thét lên một tiếng, bật người ra phía sau chết liền tại chỗ.

Hoàng Bác rút tay đứng lặng người nhìn bỗng quay đầu thét :

- Ai, bước ra?

Chỉ thấy từ phía sau thân cây, uyển chuyển bước ra một thiếu nữ ăn mặc giản dị, nhưng dung mạo thật là kiều mỹ.

Hoàng Bác nhìn thấy, miệng thốt “Ồ” lên, thân mình mất tự chủ lùi lại chỉ lăm bắm :

- Thu Tuyền... là là... muội...

Nàng bước tới chậm chậm nhẹ nhàng, cặp mắt long lanh nhìn chàng. Nàng chính là Thu Tuyền- Thượng Quan Thu Tuyền cúi đầu nhẹ nhàng nói :

- Bác ca ca, không cảm nhận ra muối cơ à?

- Không, ta muốn đi thăm muối, nhưng phát hiện ra Giáp nghe trộm liền đuổi theo, không kịp hội ngộ, mong muối đừng buồn nha.

Thu Tuyền đưa mắt nhìn xác họ Bao, đôi mắt nàng bỗng nhú lại.

- Bác ca, tại sao nhất định phải hạ thủ hấn?

Chàng trầm ngâm đáp :

- Hấn đã biết quá nhiều, nên không thể để lọt vào tai của Đông Kiếm.

- Thật ra không nên giết hấn!...

Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Bác ra tay sát thủ, trong lòng chàng cảm thấy khó hiểu bức xúc, nay lại nghe Thu Tuyền trách móc, chàng thấy rất là khó chịu bực tức đáp :

- Muối, ta không phải là người tốt, có thể ta còn phải tiếp tục giết người nữa đây!

Nói xong xoay người lại muốn đi, Thu Tuyền cất tiếng thốt :

- Bác ca ca đổi tính rồi chăng?

Chàng cúi đầu gượng gạo nói :

- Xin lỗi muối, ta... ta rất khó chịu.

- Muối vẫn biết ca ca gần đây gặp nhiều chuyện không may.

Chàng ngược mặt nhìn nàng khẽ thốt :

- Sư tổ, đã nói hết cho muối biết rồi à ?

- Không, muối nghe lấy được.

Chàng gạt mình nhìn nàng tỏ vẻ hoài nghi :

- Sư tổ, bàn chuyện với ca ca, muối vẫn đứng kế bên kia mà.

Chàng trở mặt ngạc nhiên hỏi :

- Sao ta không nhìn thấy muối.

- Quán lều trà ấy là của tổ sư gia gia, muối chỉ là hầu bàn thôi.

Chàng liền “Ồ” một tiếng tỉnh người ra, im lặng không nói một lời.

Thu Tuyền mỉm cười, nghiêng mặt nhìn xác họ Bao nhẹ giọng nói :

- Thôi chúng ta hãy đem hấn đi chôn nhá?

Chàng gạt đầu im lặng, hai người cùng bẻ nhánh cây đào lỗ chôn cất xác họ Bao... Song đâu đấy chàng nhìn nàng mở miệng nói :

- Thu Tuyền huynh biết là rất có lỗi với muối...

Thu Tuyền ngắt lời chàng đáp :

- Không, là lỗi tại muối.

Chàng nghe bỗng ngạc nhiên :

- Tại sao muối lại nói như thế?

Thu Tuyền gạt đầu ảo não nói :

- Ca ca cần người giúp đỡ, nhưng muối lại bất tài không giúp được gì cả!

- Đừng nói thế muội à!

Nàng vội lau nước mắt, miễn cưỡng thốt :

- Lúc trước ở Vô Song bảo, muội không làm cho ca ca hài lòng, nên muội có linh cảm có ngày muội sẽ bị bỏ rơi quên lãng.

Chàng ngơ ngác nhìn nàng, nhớ lại trong Vô Song bảo vừa mới quen biết nàng, chàng muốn lợi dụng nàng, hy vọng tìm hiểu bí mật trong bảo. Thật ra chàng nghĩ vì lợi cho mình nhưng ở cương vị của nàng thì thật là khó xử.

Chàng càng nghĩ càng cảm thấy áy náy ngẩng đầu lăm bầm :

- Không, ta thề từ nay về sau sẽ không hỏi nàng những chuyện có liên quan đến Vô Song bảo nữa!

Thu Tuyền nghe, trầm tư ngược mặt cười khẽ nói :

- Có thể cho muội biết về những sự việc về Khuru cô nương được không ca ca?

Chàng cảm thấy bối rối không biết trả lời như thế nào!

Còn nàng thấy chàng có vẻ im lặng khó nói, vội chuyển sang chuyện khác hỏi :

- Ca ca định đi Tuyết Sơn thật à?

Chàng vẫn im lặng gật đầu.

Thu Tuyền vui mừng hỏi tiếp :

- Cho muội cùng đi với nhá?

- Không được, muội nên kề cận với sư tổ.

Thu Tuyền hớn hờ nói :

- Điều đó ca ca yên tâm, gia gia không buồn đâu, có thể thuê mướn một người giúp việc cơ mà!

Chàng lại lắc đầu thốt :

- Muội nên biết núi Tuyết Sơn rất nguy hiểm, muội không thể đi được.

Nàng vẫn cười duyên đáng tiếp :

- Nếu ca ca nghĩ đến muội không cần phải bận tâm.

Chàng không dám thốt lên, sợ nàng buồn, nhưng nếu đi chung gây nhiều phiền phức bất tiện. Biết tính sao đây? Chỉ còn một cách chàng liền vội chấp tay xá cất giọng van lơn :

- Ca ca van muội mà!...

Nàng thấy chàng chấp tay như thế, vội lách người ngang, cất tiếng cười chua chất :

- Thế mà... muội ngờ ca ca... thương...

Nói chưa hết, hai tay nàng run lên, úp vào mặt khóc òa lên quay người phóng đi.

Chàng thấy thế, vội vã nhảy đến trước mặt nàng, giơ tay ra cản :

- Muội, hãy nghe ca ca giải thích đã nào.

Nàng đầu vẫn cúi, lách ngang cất tiếng thê lương :

- Xin đừng làm khổ muội nữa, hết, thế là hết.

- Không đâu, muội cùng đi với ca ca kia mà!

Nàng nghe ngược đầu lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt, ngơ ngác như không tin thốt :

- Ca ca không hỏi hận à ?

Chàng khẽ lắc đầu nói :

- Sur tỏ bảo núi Tuyết Sơn là nơi rất nguy hiểm, ca ca e sợ rằng không bảo vệ muối được.

Nàng nghe, bỗng lao người úp mặt vào ngực chàng, òa lên khóc thút thít. Chàng đưa tay lên vuốt lấy mái tóc tha thướt, cúi đầu hôn lên một cách say sưa...

Không hiểu thời gian dần trôi qua bao lâu, nghe tiếng khe khẽ của nàng :

- Đừng... ca ca... đừng bỏ rơi muối ca ca nhé!

- Không... không... không bao giờ...

- Muối mơ thấy đường phụ Đông Kiếm truy đuổi ca ca.

- Một ngày nào đó, muối nhìn thấy ca ca hạ thủ đường phụ Đông Kiếm muối có thù hận chăng?

- Nếu đường phụ có ra tay hại phụ thân của ca ca, thì đường phụ phải gánh lấy quả báo như thế đúng thôi. Thôi chúng mình đi ca ca ạ!

- Nhưng phải về bẩm lại sư tổ.

- Ô nếu gia gia biết được, sẽ ngăn lại không cho đi đâu!

Hai người nắm lấy tay nhau đi về phía trước, đôi chân như muốn dẫm nát ánh trăng rọi chiếu trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quan Đạo

Cả hai vượt qua núi non sông suối trải qua thời gian dài, dần dần trước mặt họ thấy xuất hiện, một con đường quan lộ rộng rãi bằng phẳng dài ngút ngàn. Họ hai người chậm rãi đặt chân đến quan đạo cất bước tiến về phía trước. Nhưng họ vẫn chừng bước nhìn quanh, vắng vẻ không có lấy một người. Phát giác xa trên mặt đường quan đạo một chữ “Tuyết” rất to, quan sát nét chữ như ai vừa viết xong.

Hoàng Bác đề phòng cảnh giác suy nghĩ: không biết dụng ý người viết chữ để lại.

Thu Tuyền đi sát người Hoàng Bác nhún vai khẽ hỏi :

- Thế là ý gì ca ca?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi lắc đầu cười :

- Chúng ta tiếp tục lên đường.

Nói xong nắm lấy tay nàng bước ngang qua chữ “Tuyết” tiến về phía trước. Cả hai đi được độ khoảng năm sáu trăm thước, lại nhìn thấy giữa đường quan đạo có một chữ “Sơn” thật lớn.

“Tuyết Sơn”? Chàng trong đầu lẩm bẩm nghĩ: trước chữ “Tuyết” sau chữ “Sơn” đôi mày nhíu lại :

- “Tuyết Sơn” chúng ta đi đúng đường đây!

Thu Tuyền cảm thấy như có gì không ổn nín lấy tay chàng lại nói :

- Ca ca chúng ta dò xét kỹ, rồi hãy đi, e rằng có quỷ kế?

Chàng bật cười lớn :

- Không gì phải lo, ta vẫn tiếp tục đi, để xem có phải chữ “Huyền” hay không?

Tiếp tục đi khoảng sáu trăm thước, quả thật trông thấy một chữ “Bất” to như hai chữ trước cũng ngay giữa quan đạo.

Hoàng Bác vẫn không ngừng bước, bước ngang qua chữ “Bất” cười hỏi nàng :

- Sao lại hai chữ trước là “Tuyệt Sơn Bất”. Hà hà. Muội thử nghĩ dưới chữ “Bất” này, tiếp theo là chữ gì?

Thu Tuyền run giọng đáp :

- “Tuyệt Sơn Bất” - Có lẽ là “Bất Khả Tẩu” ư?

Chàng cười cười nói :

- Như thế thì không có gì đáng lo, chúng ta cảm tạ hảo ý người viết chữ vì đã đi trước cân nhắc đấy!

Hai người vừa đi vừa bàn, được một khoảng trước mặt thật đúng có chữ “Khả” giữa quan đạo như ba chữ trước.

Thu Tuyền lần này cười khẽ lên tiếng :

- Quả nhiên như ý muội đã đoán, ca ca người viết chữ này có ý là muốn khuyên ta “Tuyệt Sơn chẳng nên đi” có đúng không?

Chàng cười gật đầu :

- Không sai, giờ ta xem dưới chữ “Đi” có chữ gì hay không sẽ biết ngay.

Đúng như tiên đoán, sáu trăm thước nữa xuất hiện thêm chữ “Khứ” giữa quan đạo. Dưới chữ “Khứ” có một hàng chữ nữa là “Người thân quán mềm đỏ”

Chàng ồ lên một tiếng kinh ngạc nghĩ thầm: Vậy mà ta đoán không ra lão, nhớ lại Mạc Can son nhờ có lão đánh lạc hướng Hắc Bạch song ma chàng mới thoát hiểm. Đến nay chẳng thấy lão xuất hiện. Không ngờ nay đột ngột xuất hiện nơi này. Lão là ai? Viết chữ cảnh giác có thiện ý hay âm mưu gì chẳng? Chàng lại nghĩ tiếp: lão là người thân quán mềm đỏ, đối với chàng tuyệt đối không có ác ý. Ngoài ra không biết thêm gì về lão.

Thu Tuyền nghi hoặc hỏi :

- Ca ca, muội còn nhớ ca ca đã từng nhắc qua lão quán mềm đỏ, nhưng lão là ai?

Chàng đưa tay xoa đầu :

- Muội không thấy, huynh suy nghĩ này giờ, lão là ai? Là một u linh ư?

Nàng giật mình sợ sệt, nắm chặt lấy tay chàng khẽ nói :

- Theo muội đoán, lão là một di nhân võ lâm, “Tuyệt Sơn Bất Khả Khứ” (Tuyệt Sơn không được đi) muội nghĩ có lẽ không là lời dọa suông, ca ca tin không?

Chàng lắc đầu lớn tiếng :

- Không tin, ngoại trừ lão xuất hiện.

Nàng nắm lấy tay chàng cười duyên khẽ thốt :

- Thôi mặc lão, chúng ta tìm nơi nào tá túc qua đêm, sáng mai tính sau.

Chàng gật đầu, cùng nàng bước tiếp, đi được khoảng nửa canh đêm, nhìn xa xa thấy có điểm đèn sáng, hai người liền bước tới nhanh. Khi tới gần thấy đó là một dãy đạo quán cao ráo nghiêm trang, là một tịnh tự: Tam Thanh đạo quan.

Đạo quan này xây dựng cạnh bờ ao lớn, trông rất cổ nhưng khí phách cao nhã. Ngoài sơn môn, tường cao bao phủ màu tím hoang dã.

Hai người bước đến nấc thang đá cửa bỗng Thu Tuyền e ngại nói :

- Giờ đã nửa đêm, quấy rầy người ta ngại bất lễ ca ca ạ!

Chàng cười nhè nhẹ :

- Chúng ta là “Thí chủ” của người xua gia, có gì mà chẳng nên.

Nói xong liền đưa tay gõ cửa vài cái. Chờ một hồi bỗng nghe tiếng “két két” của sơn môn hé mở, từ trong thấy bước ra một gã đạo sĩ trung niên, đưa mắt nhìn hai người.

Hoàng Bác chào nói :

- Thỉnh lễ đạo trưởng, chúng tiểu khả vì lên đường gấp nên lỡ nơi an nghỉ, nên thiện ý ở đậu nhờ một đêm tại quý bửu quan.

Đạo sĩ trung niên, đảo cặp mắt liếc nhìn hai người tàn ngần nói :

- Thôi được, thí chủ chờ đợi chốc lát, để bản đạo thỉnh thị Quan chủ, hầu với thí chủ sau.
- Thế xin làm phiền đạo trưởng.

Gã đạo sĩ bước vào gài cửa cẩn thận, gót bước rời xa.

Chàng cảm thấy buồn cười nhẹ tiếng khẽ :

- Thật tức cười, làm như chúng thí chủ đến ăn trộm không bằng?
- Ca ca nói xấu, nếu họ mà nghe được, từ chối, mất nơi an nghỉ qua đêm đấy!

Chàng nhún vai ngẩng đầu nhìn cửa sơn môn nói :

- Huynh nghĩ Quan chủ chắc họ chưa nghỉ đâu?
- Dựa vào đâu ca ca nói thế?
- Đạo quan chùa chiền, tiếp rước người qua lại là chuyện bình thường, nếu Quan chủ đã ngủ rồi, thì họ cần gì truyền đạt gây mất giấc làm gì.
- Nhưng đã nửa đêm, mà họ chưa nghỉ chắc có chuyện gì đây?
- Có lẽ họ đang cúng bái gì đó!

Thu Tuyền nói tiếp :

- Nếu họ cúng bái, ít ra phải có tiếng trống chiêng chứ?

Sao lại trầm lặng không nghe gì cả.

Chàng nghĩ nàng nói rất có lý, miệng lẩm bầm :

- Ô! Đúng... có lẽ... vì...

Bỗng có tiếng bước chân bên trong cửa đồn ra, tiếp đến hai cánh cửa sơn môn mở rộng. Gã đạo sĩ trung niên khi nãy, bước ra, miệng mỉm cười hai tay xá lễ phật thốt :

- Xin mời hai vị vào, nếu không chê sơn môn giản dị, hãy theo bản đạo nhập quan.

Chàng đáp lễ vài câu khách sáo, liền nắm tay nàng bước vào, đưa mắt nhìn, thấy đại điện tam quan đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, liếc mắt nhìn quanh các quan phòng, có rất nhiều người qua lại nhộn nhịp.

Chàng cảm thấy hiếu kỳ, buột miệng hỏi :

- Xin phép đạo trưởng, đêm đã khuya sao thấy quý quan vẫn còn bận rộn việc thế ư?

Gã đạo sĩ chân vẫn bước, miệng đáp trả lời :

- Không có gì cả. Vài ba khách đến viếng quan thế thôi!

Chàng vờ như không hiểu, tò mò hỏi tiếp :

- Có lẽ vị vương gia nào hành hương viếng?

Gã đạo sĩ miệng ậm ừ cho qua, dẫn bước tới một dãy quan phòng, đến một gian phòng cuối cùng, cửa hé mở, đứng nghiêng mình một bên, đưa tay mời vào :

- Hai vị có cần dùng chút thức ăn gì chăng?

Chàng vội chấp tay lễ :

- Không dám làm phiền đạo trưởng, tiểu bối đã dùng trên đường rồi.
- Mời hai vị nghỉ ngơi tự nhiên, bản đạo có chút việc chưa làm xong, xin cáo từ.

Nói xong gã đạo sĩ quay người bước đi.

Nàng thấy gã đạo sĩ đã đi xa, liền sửa áo chàng, mặt ửng đỏ lên tiếng khẽ thốt :

- Đây ca ca, như vậy sao được?

Chàng ngạc nhiên không hiểu hỏi lại :

- Chuyện gì không được hờ muối?

Nàng cúi đầu xuống, hai chân dậm thành thịch nũng nịu nói :

- Chúng ta cần tới hai phòng cơ mà?

Ồ, chàng đến giờ mới hiểu, hèn gì. Chàng chân chừ lúng túng không biết làm sao hai tay xoa vào nhau cười nói :

- Ái cha, gã đạo sĩ này thật hồ đồ, gã hiểu lắm... chúng ta? Được rồi, để huynh bảo hấn lại.

Nói xong liền xoay mình muốn bước nhưng nàng lại nắm tay kéo lại :

- Thôi, thôi đừng đi, họ biết được chúng ta chết mất.

Chàng nghe có lý, đưa tay đập nhẹ trán :

- Đúng rồi! Họ mà nghe được cười ngược lại chúng ta mới là kẻ hồ đồ, Giờ biết làm sao?

Nàng đưa tay cắn móng, nghĩ ngợi khẽ nói :

- Thế này nhé, ta cứ vào xem, trong phòng hấn có hai giường.

Hoàng Bác gạt đầu, đưa chân bước vào nhìn khắp gian phòng thật đơn giản, sạch sẽ, một bàn, hai ghế, nhưng chỉ có một cái giường.

Chàng nhú mày, hai tay dang ra thốt :

- Thế là xong...?

Nàng bước nhẹ vào phòng, đưa mắt nhìn quanh, khẽ nói :

- Ca ca nghỉ trước đi, để muối thức cho!

Chàng liền lên giọng :

- Không được. Muội nghỉ đi, huynh ngồi đây tọa công.

- Không, ca ca nghỉ lấy sức, muối cần luyện lại “Thiên Tinh thất thức”

- Không! Muội nghỉ, “Diệp Luân thập bát chương” của huynh cần luyện lại!

- Hừ! Câu nào cũng bắt chước người ta, lý do không chính đáng.

- Được rồi, muối không đi nghỉ, để huynh đi gọi gã đạo sĩ khi nãy đến đây giải quyết.

Nàng nghe nói liền sợ hãi, liếc mắt nhìn chàng xong, chân bước lên giường, nhắm mắt lại.

Chàng bước đến cài chặt cửa, bắt đầu ngồi xuống tọa công. Độ khoảng nửa giờ, trong khi thổ nạp tập luyện khí công. Tai chàng thỉnh thoảng nghe tiếng nàng trờ người, lăn qua, lăn lại, làm chiếu giường đôi khi vang lên “rín, rít” Gây cho chàng trong đầu nhiễu loạn không yên từ đơn điền bốc lên một luồng hơi nóng gây khó chịu, không nhập tĩnh được, ý lãng thần trí. Chàng liền ngưng tọa công, đứng lên, chân bước đến giường. Thấy nàng thân nằm dài, trên phủ tấm chăn mỏng, đôi mắt nhắm nghiền lại, đôi ngực tròn trĩnh phập phồng đều đặn, ẩn hiện thân hình duyên dáng hấp dẫn. Tựa đóa hoa “Hải Đường trong mơ”.

Chàng cảm thấy người lâng lâng như bay bổng, tâm thần căng thẳng bức phá. Không nhịn được, chàng nhẹ nhàng cúi xuống tìm môi nàng, hôn nhẹ nhẹ... một lần... rồi lại tiếp tục...

Nàng bị động dậy nơi môi, cựa mình, hé mắt nhìn lên, giật mình run người, hoảng hốt đưa tay kéo tấm chăn lên che mặt...

Chàng ngồi xuống giường, hai tay ôm lấy người nàng, khẽ khẽ ngọt ngào :

- Thu... Tuyền... muối...

Cả thân người nàng run lên, trầm giọng :

- Đứng... ca ca... xin đừng...

Trong đầu óc chàng đang dâng lên niềm khao khát kỳ lạ. Nhưng nghe tiếng khê của nàng thật đáng thương. Chàng bàng hoàng giật mình, răng cắn môi, vội rút hai tay trên người nàng. Đứng lên bước ra mở cửa phóng ra trước sân, hít thật sâu một luồng không khí mát rượi ban khuya yên tĩnh.

Đầu óc thần trí dần dần thanh tĩnh. Nghĩ lại sự việc vừa qua của mình gây ấn tượng không tốt với nàng, một thiếu nữ thanh khiết khá ái. Tại sao ta lại làm cái việc đồi bại, đáng khinh bỉ xấu xa thế? Thật quá đáng..

Chàng đưa mắt nhìn trời, chậm chậm thờ dài. Bỗng nhìn thấy xa xa cách chừng vài trượng. Trên nóc đại điện Tam Thanh phát giác một bóng đen, lướt nhanh hướng phía sau đại điện tốc độ nhanh chớp mắt mất hút.

Trong lòng nghi hoặc, nghĩ thầm “Đại gian này có nhiều điều thật là lạ kỳ. Ta thử xem xét như thế nào!”

Nghĩ xong chàng kiên búng người phóng lên nóc đại điện Tam Thanh, nhẹ nhàng phóng cút ra phía sau hậu điện, ẩn người vào nơi tối đưa mắt quan sát tứ phía, không thấy bóng đen lúc nãy, chàng nhẹ nhàng bước dần đến bìa mái nóc điện, cúi đầu nhìn xuống.

Trong điện đèn đuốc sáng choang. Nơi chính giữa điện có đặt một bàn Bát Tiên lớn. Giữa bàn có một hòa thượng chân mày dài trắng xóa, thân khoác áo ca sa mũ kim tuyến vàng. Chàng nhìn vị hòa thượng bất ngờ giật mình nghĩ thầm: “Ồ! Lại là lão ư”, nhìn kể bên lão hòa thượng còn có bốn người ngồi, chàng nhìn theo cách ăn vận của họ có thể đoán học là người của bốn môn phái khác nhau. Chàng nghĩ tiếp: “Họ triệu tập lại để bàn nghị về vấn đề gì? Đối phó với ai?” Chàng chợt nhớ lão hòa thượng này là Di lão Thiếu Lâm tự - Huệ Tâm Thượng Nhân đã từng giao thủ với “Hắc Đầu Lâu” Vụ Tiết tại núi Mạc Can sơn.

Chàng bỗng thấy lão hòa thượng đứng lên trầm tiếng nói :

- Tại núi Mạc Can sơn vừa rồi thực lực của bốn phái rất là nguy kịch, hy sinh gần như toàn diện. Nhưng bốn phái vẫn chưa có ý nhờ lực lượng của quý vị giúp đỡ. Lão nạp nhấn mạnh điều này Đông Kiếm Âu Dương Trường lập Vô Song bảo. Hắn có mưu đồ xưng bá thống trị võ lâm. Đánh phá tiêu diệt các bang môn phái khác. Hắn đã cho Hắc Bạch song ma đến bang phái Võ Đang khiêu khích đánh phá. Nơi đây có trưởng phái Võ Đang Bạch Vũ Đạo xác nhận lời nói đích thực của lão nạp.

Một lão đạo sĩ đầu bạc, ngồi kể bên phải đáng người chính tề, gương mặt nghiêm túc, gật đầu xác nhận.

Lão hòa thượng Huệ Tâm Thượng Nhân đưa mắt nhìn quanh, hơi nhắm mắt lại, buông tiếng thờ dài :

- Từ khi năm vị Chương môn nhân các phái mất tích trước khi so tài tại Ngũ Long sơn nay đã hơn hai trăm năm. Ngày hôm nay luận về võ học của Ngũ đại môn phái chúng ta không thấy biểu hiện gì tiến triển. Nếu đem riêng lực lượng của một môn phái chống lại Vô Song bảo, các vị đã biết, sẽ hoàn toàn thất bại. Hôm nay năm phái chúng ta họp bàn nghị sự với nhau. Lão nạp mong rằng các vị quý phái, nên bỏ qua những hiềm khích nghi kỵ lỗi lầm của nhau, nắm tay hợp tác lại, đoàn kết chặt chẽ, tương trợ lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực nhất trí tiêu diệt Vô Song bảo. Mới mong mạng lại được yên bình, thành bại hưng vong ngày mai của võ lâm

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Gặp Gỡ Đau Lòng

Trên bàn bát tiên, giữa đại sảnh Tam Thanh quan có sáu người ngồi trầm tĩnh, bỗng phía bên trái, một lão nhân mặc đồ tục gia, râu đen diện mạo thâm trầm, đứng lên ôm quyền chào mọi người nói với đại sư Huệ Tâm Thượng Nhân :

- Bốn phái hôm nay được hân hạnh mời tham dự cuộc họp. Tại hạ đại diện cho Chương môn phái Không Động đến dự thương nghị. Nên không dám tự tiện trả lời dứt khoát, tại hạ sẽ bẩm báo lại với vị Chương môn, thiết nghĩ Chương môn bốn phái không có lý do gì để mà từ chối.

Huệ Tâm Thượng Nhân liền đứng lên thốt :

- Chúng ta nên đoàn kết lại với nhau, đã đến lúc không thể trì hoãn được nữa.

Hoàng Bác từ nãy giờ ẩn nấp trên mái điện Tam Thanh nghe lén, giật mình biết rằng không ổn, định rút lui, liền nghe tiếng rào rào khắp nơi chung quanh mình, đưa mắt nhìn quanh thấy có một tấm lưới lớn, từ trên cao chụp thẳng xuống người.

Hoàng Bác mặt biến sắc, chưa kịp trở người, thì toàn thân bị tấm lưới bó chụp lại. Kinh hoàng liền vận công vào mười ngón tay bức phá lưới, không thấy

ảnh hưởng gì cả, chàng hoang mang tìm cách thoát ra. Bên tai bỗng nghe tiếng cười vang. Trước mắt thấy chập chồn bóng người, trên thân đã bị điểm huyết cứng đờ.

Cả lưới lẫn người chàng bị xóc lên, quăng xuống đất dưới góc quan điện.

Chàng mở mắt nhìn ra ngoài lưới, trước mặt chàng là đại sư Huệ Tâm Thượng Nhân.

Huệ Tâm Thượng Nhân chăm chăm nhìn chàng, bỗng hốt hoảng ngạc nhiên thốt :

- Ô, sao lại là Hoàng thí chủ?

Hoàng Bác bị điểm huyết đạo, tay chân không động đậy được, nhắm mắt nói :

- Không sai, đúng là không hẹn mà gặp, đây là lễ đài khách của đại sư chăng?

Huệ Tâm Thượng Nhân cất tiếng cười đáp :

- Vừa rồi có nghe nói có đôi vợ chồng trẻ tuổi xin nghỉ nhờ một đêm tại đạo quan, thì ra đây là thí chủ đấy à?

Hoàng Bác nhún vai lắc đầu nói :

- Tiểu bối không quen trả lời trong trường hợp như thế này!

Huệ Tâm đại sư liền cúi người xuống tháo lưới, đưa tay định giải khai huyết đạo cho Hoàng Bác, bỗng thấy hai bóng người lướt tới, đó là Chương môn phái Võ Đang và một lão thất tuần vận đồ đạo gia, đồng thời hét lên một tiếng, song chưởng phát ra cùng một lúc đánh thẳng vào Hoàng Bác.

Huệ Tâm đại sư giật nảy người, tức thì đưa hai tay song chưởng đẩy ra nhằm song chưởng của hai người đánh chạm cản lại, miệng hét to lên :

- Hai vị chớ nên hồ đồ, có biết thí chủ này là đệ tử của ai chăng?

Bạch Vũ chân nhân và lão ốm tuc gia bị song chưởng Huệ Tâm đại sư đẩy lùi ra sau ba bốn bước, mặt lộ vẻ tức giận.

Huệ Tâm đại sư nhìn hai người hỏi :

- Bạch Vũ đạo hữu cùng thí chủ này có hận thù gì chăng?

Bạch Vân chân nhân nhìn Hoàng Bác tức giận nói :

- Hừ! Tiểu tử này là đệ tử của Tây Dao Đôn Vân Phi. Tháng trước hắn đã xông vào “Tứ Tiêu quan” quấy phá, giết chết ba sư môn đệ tử, hôm nay gặp tại đây, lấy mạng đền mạng.

Lão ốm cao liền tiếp giọng hằn học :

- Tiểu tử này cả gan hủy tám bảng trước cửa phái Hoa Sơn còn dă thương mười mấy đệ tử, hôm nay phải lấy mạng hắn mới hả.

Huệ Tâm Thượng Nhân nghe, cất tiếng cười kha khà nói :

- Vừa rồi, lão nạp lầm y là người Vô Song bảo đến dò la ai ngờ là Hoàng thí chủ, lão nạp đã gặp qua hai lần tại núi Mạc Cao Sơn, tên là Hoàng Bác là đệ tử của Cái bang Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi. Hai vị ngờ y là đệ tử của Tây Dao không sợ người ta chê cười hay sao?

Bạch Vũ chân nhân cố nén tức giận, cặp lông mày nhíu lại nói :

- Xin hỏi đại sư có nhìn nhầm chăng? Đây thực hấn là Đôn Vân Phi mà!

Lão ốm cao cất tiếng cười lạnh âm trầm nói :

- Đại sư, có lẽ có quan hệ thâm tình với Tây Dao, nên bịa đặt thế à?

Huệ Tâm đại sư nghe nói thế, nghiêm sắc mặt nhìn thấy lão ốm cao buông tiếng thở dài :

- Lão nạp thật không muốn làm mất hòa khí tình bạn thân hữu của chúng ta, Vũ đại hiệp không cảm thấy hơi quá đáng à?

Lão ốm cao là Vũ đại hiệp thái độ ngạo mạn cười lạnh nhạt :

- Đại sư không rõ trắng đen ra sao, hàm hồ không sợ thiên hạ cười sao?

Huệ Tâm đại sư hướng Bạch Vũ chân nhân hỏi :

- Thế nào, đạo hữu cũng chắc chắn thí chủ này là Đôn Vân Phi đúng không?

Bạch Vũ chân nhân chỉ gật đầu im lặng.

Huệ Tâm đại sư chuyển nhìn Hoàng Bác thốt :

- Mô Phật, thí chủ có phải phái Võ Đang và Hoa Sơn là lưỡng phái hay không?

Hoàng Bác trong lòng thâm rủa: khốn nạn tên Đôn Vân Phi này hại ta không, sau đó chậm rãi nói :

- Tiểu bối nghe từ lâu núi Võ Đang và Hoa Sơn đều là thánh địa của võ lâm, không có dịp đến tham quan chiêm ngưỡng. Tháng trước tiểu bối có đến “Kính linh thanh” ngang qua Mạc Can sơn tinh cờ có gặp đại sư, không lẽ đại sư quên rồi hay sao?

Huệ Tâm đại sư nhớ rất rõ, muốn mở miệng chứng minh, bỗng đưa mắt nhìn ra ngoài điện hét to :

- Ai bên ngoài?...

Tiếng vừa dứt, thấy xuất hiện bên ngoài một thiếu nữ duyên dáng, bước nhanh vào, nhanh đến chỗ Hoàng Bác cất tiếng hét hoảng hoi :

- Ô! Sao thế này Bác ca ca?

Hoàng Bác cảm thấy khó chịu ầm ừ :

- Không có gì cả?

Huệ Tâm đại sư nhìn thấy Thu Tuyền hơi giật mình? Sợ nàng nói ra bởi vì lúc trước bắt giam nàng tại núi Mạc Can sơn, nên chuyển hỏi Bạch Vũ chân nhân :

- Đạo hữu nhìn cho cẩn thận. Lão nạp đây đứng ra bảo chứng, thí chủ này đích thực là đệ tử của Bắc Chuồng và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi.

Bạch Vũ chân nhân thấy Thu Tuyền ở đâu vào điện gọi Đôn Vân Phi là Bác ca ca rất quan tâm lo âu, trong lòng nghi hoặc nửa tín nửa ngờ, đưa mắt nhìn Hoàng Bác.

Lão ốm Vũ đại hiệp bỗng mở miệng giọng gay gắt :

- Ta thật không tin, lại có đến hai người diện mạo giống nhau tương đối như thế được. Đại sư có gì chứng minh hẳn là đệ tử của Bắc Chuồng, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi?

Huệ Tâm đại sư nghe, không biết trả lời như thế nào, Thu Tuyền nghe qua đã hiểu, đây là chuyện làm lẫn. Nàng ngược mắt nhìn lão ốm... Vũ đại hiệp nói :

- Vũ tiên bối có biết quan “Tuyệt Tinh hoàn” của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi?

Lão ốm nghe hỏi ngạc nhiên thốt :

- Nghe nói là loại thánh dược dùng để trị thương, ta chưa từng thấy qua không biết rõ dạng gì?

Bạch Vũ chân nhân nghe nói, bước tới một bước nói :

- Năm về trước, Lung Tuyết đại nhân có tặng cho bản đạo hai viên, nên biết thánh dược này, nữ thí chủ hỏi như thế có ý gì?

Thu Tuyền nghe liền đưa tay đẩy vổ Hoàng Bác :

- Muội nhớ Bác ca ca có mang theo trong người “Tuyệt Tinh hoàn” đúng chẳng?

Hoàng Bác đang vận công khai phá huyết đạo, nên không trả lời được chỉ gật đầu.

Nàng cười duyên dáng ngẩng đầu lên nhìn đại sư rằng :

- Giờ thì đại sư có chứng cứ để xác minh, Bác ca ca ta là đệ tử của đạo trưởng Lung Tuyết đấy.

Huệ Tâm đại sư cười gật đầu, xoay đầu lên tiếng với một gã hòa thượng mặc áo cà sa miệng thốt :

- Ngô Liễu, người đến bên người Hoàng Bác thí chủ lấy lọ “Tuyệt Tinh hoàn” đưa cho Bạch Vũ đạo hữu xem qua.

Gã hòa thượng Ngô Liễu, liền bước đến bên Hoàng Bác, đưa tay vào trong người Hoàng Bác lục soát, tay gã chạm vào một vật vội rút ra là một tấm da trù màu vàng nhạt, tỏ vẻ nghi ngờ.

Hoàng Bác thấy thế mặt biến sắc hết lên :

- Không phải cái này, đừng mở ra.

Ngô Liễu ngạc nhiên hỏi mơ hồ :

- Sao! Đây là cái gì?

Vừa nói, tay gã liền mở ra dây buộc nhìn vào, bỗng mặt lộ vẻ kinh hoàng.

- Ô! Bí kíp “Tiên Cơ Vô Khó”

- “Tiên Cơ Vô Khó”

Nghe thấy kinh hô của Ngô Liễu, tất cả mọi người trong điện đều đứng bật dậy, gây lên hiếu kỳ liền vây quanh lại xem. Trên tấm da trùu ghi lại trận thế cờ, bên dưới có sáu chữ “Côn Luân Đạo Chân Từ tác” mỗi người đều hiểu đây là cuốn bí kíp, ẩn dấu võ công huyền bí, liên quan đến Ngũ đại môn phái, của năm Chương môn nhân luận kiếm về hai trăm năm trước, đã tuyệt tích tại Ngũ Long sơn. Mọi người đều thay đổi sắc diện.

Nhanh như chớp lão đạo sĩ mặt đỏ phải Côn Luân đưa tay chụp tấm bí kíp da trùu trong tay Ngô Liễu. Xoay người phóng ra cửa điện dừng lại cao tiếng thốt :

- Quý vị, ván cờ trận này có ghi “Côn Luân Đạo Chân Từ tác” chứng minh vật này của bốn phái, nay vật quy nguyên chủ bản đạo xin mang về!

Tất cả mọi người trong điện đều giật mình, ai cũng muốn có ý phóng tới đoạt lại. Huệ Tâm Thượng Nhân bước tới hai bước dang hai tay cản lại, đồng thời đưa mắt quét nhìn lão đạo sĩ mặt đỏ hết to :

- Thiết Trần đạo hữu, tấm “Tiên Cơ Vô Khó” này, xưa kia có liên quan đến Chương môn nhân Ngũ đại môn phái, ẩn dấu nhiều bí mật đã tuyệt tích, không phải là của riêng tư môn phái nào cả. Ngũ phái cùng chung nghiên cứu huyền bí của nó.

Thiết Trần đạo nhân cất tiếng cười kha kha :

- Đại sư chóe nên gây mâu thuẫn, đây chỉ là trận cờ vây thông thường thôi, không có huyền cơ bí ẩn gì đâu?

Nói vừa dứt, đôi vai hơi nhún, trở người phóng đi, bỗng nghe tiếng “hự” mặt lão Thiết Trần co rút lại, hai mắt trợn ngược lên, té ngã xuống đất, tắt thở.

Thân người lão Thiết Trần vừa ngã xuống, nhìn thấy sau lưng đứng sừng sững một thanh niên vận hoa phục, mặt chàng khăn đeo, hừ lạnh một tiếng.

Thật là quá đột ngột, mọi người chưa kinh hoàng, gã thanh niên cúi người đưa tay chụp lấy tấm da trùu, nhún người phóng lên nóc điện biến mất.

Huệ Tâm đại sư giật mình bàng hoàng hự lên một tiếng, phóng người đuổi theo, tiếp theo mọi người trong điện tiếp phóng theo sau.

Quang điện Tam Thanh cao lớn, chỉ trong nháy mắt tất cả đều đi mất. Trong quang điện chỉ còn lại Hoàng Bác, Thu Tuyền hai người.

Thu Tuyền lên tiếng hỏi Hoàng Bác :

- Bác ca ca huyết đạo nào bị chế ngự?

Hoàng Bác cười đau khổ :

- Tại kiêng tỉnh, muối vồ vào bạch hải huyết bắp chân sẽ giải khai ngay.

Thu Tuyền mặt ửng đỏ lên, giờ chuông lên nhắm ngay bạch hải huyết Hoàng Bác vồ mạnh xuống.

Hoàng Bác tức thời rùng mình, đứng lên, nắm lấy tay Thu Tuyền hướng cửa điện phóng ra.

Hai người rời khỏi cửa lớn đạo quan. Nhìn quanh không thấy ai cả, không hiểu họ rượt đuổi về hướng nào?

Chàng dậm hai chân than :

- Mất cả rồi, biết đuổi theo hướng nào?

Nàng cúi đầu cảm thấy hối hận :

- Cũng tại muội cả, khi không nghĩ ra kế đại!

- Không phải lỗi tại muội, tại lão hòa thượng Ngô Liễu kia thôi!

Nàng bỗng bật cười nói :

- Không sao, muội đã nhân ra lão bị mất là ai rồi!

Chàng nghe vậy, mừng rỡ hỏi :

- Là ai?

Nàng khẽ tiếng :

- Hắn là Âu Dương Thừa Kiếm!

Chàng nghe, giật mình ngạc nhiên hỏi :

-Ồ, sao muội biết?

- Vì muội và hắn từ nhỏ đến trưởng thành đều ở gần với nhau.

Chàng trong lòng tức giận nghĩ: “Khuru Tiểu Bình bị hắn bắt đi, nay lại bị mất bí kíp” buồn bực, lẩm bẩm :

- Thôi ta đi Tuyết Sơn Băng Ngân cốc tìm “Thiên Niên Lục Linh Chi”

- Nhưng có thể hắn lần ra huyền cơ bí kíp thì sao? Như hồ lại thêm cánh ư?

- Nếu ý trời đã định, ta biết nói sao!

Trời cũng sắp sửa sáng, hai người cùng hướng phía tây lướt đi đến. Khi trời sáng hẳn, họ đã đến một thị trấn đông đảo náo nhiệt. Hoàng Bác nhìn thấy có người cỡi ngựa đi ngang qua. Chợt nhớ đến đã làm chạy mất con ngựa của Thu Tuyền buông tiếng thốt :

- Ngựa của muội, huynh làm mất, muội đừng buồn nhé!

Nàng mỉm cười :

-Ồ, ngựa ấy là của Âu Dương Thừa Kiếm, không sao đâu!

Chàng nói với nàng :

- Chúng ta cần kiếm cái gì ăn đã, sau đó tiếp tục đi.

Hai người bước chân đến quán cơm, gọi thức ăn và rượu.

Nàng không biết uống rượu, thấy chàng uống bát này đến bát khác buông tiếng cười ngây thơ :

- Bác ca ca uống rượu nhiều quá mặt có đỏ không?

- Không đỏ!

- Nghe nói uống rượu mặt không đỏ, người đó có trái tim đá đấy!

- Không đâu, tim huynh rất là nhũn.

- Bác ca ca...

- Ủ, thôi dùng cơm nhanh nào.

- Đem qua...

- Thôi không nói nữa, huynh xin lỗi muội rồi cơ mà!

- Bác ca ca không thành thật với muội nữa rồi.

-Ồ sao muội nói thế!

- Ca ca chỉ miễn cưỡng ừ, à với muội đã chẳng xem...

- Không nên mãi cảm muội ạ!

- Thôi ăn nhanh lên nào.

- Ca ca rõ ngớ ngẩn, chẳng phải đang ăn hay sao? Muội muốn hỏi ca ca một chuyện.

- Muội hỏi chuyện gì?

- Chuyện Khuru cô nương, muội muốn được biết thế mà!

Chàng buông tiếng thở dài, nhìn nàng lên tiếng :

- Muội thứ lỗi cho huynh, đến khi gặp phụ thân, và cũng sắp đến “Hoàng sơn vô hội” tỷ đâu, sau đó huynh sẽ nói hết cho muội nghe.

Nàng đôi mắt đỏ lên, muốn bật khóc :

- Bác ca ca, vẫn xem muội là người của Vô Song bảo.

Nàng rút khăn tay ra thấm lệ, cười u oán :

- Muội không xin xỏ, không chờ đợi nhận những gì thuộc về bố trí...

Chàng nhú mày, đưa mắt nhìn nàng thốt :

- Huynh có lỗi, muội thứ lỗi cho.

Chàng nhắm mắt trầm lặng, lắc đầu than :

- Thôi giờ cứ ăn đi đã!

Nàng nở nụ cười an ủi, cúi đầu ngoan ngoãn dùng cơm.

Lòng chàng rối bời, băng khuâng, duyên phận trớ trêu nhau mối tình hai người...

Hai người trầm lặng ngồi ăn, bỗng nghe tiếng tiểu nhị cao giọng chào khách mời :

- Ô, cô nương... mời vào, mời vào...

Chàng nghe tiếng cười, ngẩng đầu lên thấy một thiếu nữ, độ mười bảy mười tám, duyên dáng xinh đẹp, đang cúi đầu bước vào quán.

Nàng! Mây liễu mắt to, thân vận đồ xanh, gương mặt thanh tú, ẩn dấu nhiều cảm thương, đáng đáp quen thuộc, ồ thật đúng rồi- Khuru Tiểu Bình!

Chàng đứng bật dậy, kinh ngạc lớn tiếng gọi :

- Tiểu Bình!...

Thiếu nữ nghe ngược mặt đưa mắt nhìn quanh, thấy Hoàng Bác đang cùng ngồi với một thiếu nữ là... gương mặt biến chuyển, quay đầu đi nơi khác, ồ lên khóc lớn, lật đật quay người hướng ngoài cửa quán phóng chạy.

Hoàng Bác hấp tấp móc ra lượng bạc đặt trên bàn, phóng người ra ngoài đuổi theo. Nhìn thấy bóng Khuru Tiểu Bình chạy về hướng ngoài thị trấn, liền lớn tiếng hô gọi :

- Dừng lại, Tiểu Bình!

Thu Tuyền đuổi theo sau Hoàng Bác hỏi :

- Bác ca ca có phải là Khuru cô nương hay không?

Hoàng Bác không trả lời, vẫn cầm cổ đuổi theo sau. Thấy đó đã ra khỏi ngoài thị trấn khoảng cách hai người xa hơn mười trượng, cao giọng thét :

- Tiểu Bình muội hãy dừng lại.

Tiểu Bình bịt hai tai lại, khom người phóng thẳng.

Hoàng Bác cấp tốc dụng Tuyết Phiêu Phi, phóng rút lên như cánh én đến trước mặt Tiểu Bình ngăn lại. Tiểu Bình đang đà phóng tới không kịp dừng được liền lao vào vòng tay Hoàng Bác. Hoàng Bác bó chặt đôi tay lại.

Tiểu Bình vùng vẫy như con hổ, bị người ta săn đuổi không thoát được, liền đưa tay đâm vào ngực chàng thành thịch, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói :

- Tặc tử... Tặc tử... hay buông ta ra mau!

Chàng lại càng ôm chặt nàng hơn, nhỏ nhẹ khẽ thốt :

- Tiểu Bình, muội hãy nghe huynh giải thích, hãy nghe...

Nàng nấc lên nức nở, càng đâm vào ngực mạnh hơn :

- Buông ra, buông ra, ta không nghe, ta không nghe...

Hoàng Bác không biết xử lý như thế nào, liền hét :

- Muội không nghe dứt khoát không buông ra.

Nàng bực tức, giơ tay lên và vào mặt Hoàng Bác “Chát, chát”

Chàng vẫn không tránh né, hay tức giận, cười mỉa nói :

- Muội đánh nữa, đánh nữa đi, khi nào hết giận, rồi hãy nghe huynh nói.

Thu Tuyền cũng vừa tới, thấy cảnh tượng trước mắt chịu không thấu, trái tim Thu Tuyền như nát ra từng mảnh, cất tiếng ai oán u buồn :

- Bác ca ca cho muội hỏi, có cần muội ở lại chăng?

Trời đất trong hoàn cảnh khó xử này. Nàng còn hỏi câu này, thà chàng chết còn hơn, để khỏi phải trả lời! Đầu óc chàng rối bời không biết ăn nói ra sao trong tình huống thật là éo le.

Tiểu Bình bỗng ngưng khóc, liếc xéo hai người mãi mãi nói :

- Hừ! Ở đâu bỗng xuất hiện một con yêu ma. Bác ca ca à, Bác ca ca ạ, nghe mà muốn lạnh đốt xương. Hừ!

Thu Tuyền cũng không vừa trả đũa :

- Hừ! Ngươi mới đúng là yêu ma, chàng là gì của ngươi? Tại sao lại dám bạt tai chàng.

Tiểu Bình nghe giận run người lên, bực mình liền chụp lấy cánh tay Hoàng Bác cắn mạnh. Chàng bật kêu thét lên, buông hai tay ra, Tiểu Bình vội lách người ra, phóng đến trước mặt Thu Tuyền xuất chiêu đánh quyền.

Thu Tuyền cũng không nhịn, lách người qua một bên, tránh thế công đối thủ, xuất chiêu phản công.

Cả hai người cùng xuất chiêu ra như mưa, nhìn thấy ngỡ liễu yếu đào tơ, nhưng khi xuất chiêu thì toàn xử dụng độc chiêu cả.

Khiến cả một vùng cát đất mịt mù, như phong ba bão táp.

Hoàng Bác nhìn thấy giạt mình kinh hãi, nhảy đến bên này không được, nhảy qua bên kia cũng không xong. Chỉ còn cách nhảy xổ vào giữa hai đối thủ hét :

- Dừng tay! Dừng tay lại, hai người có nghe nói không?

Cả hai như không biết, vẫn ra tay xuất chiêu liên tục. Chịu không thấu, chàng vận Vô Cực chân khí đứng giữa làm búa cho hai người động thủ.

Chàng giở giọng rên rỉ :

- Đừng đánh nữa, huynh van nài hai muội mà! Hai người đâu có oán thù gì mà đánh nhau như từ thù... Tiểu Bình huynh biết muội giận nhưng muội hãy nghe huynh giải thích cái đã? Thu Tuyền muội nên dừng tay lại... ư, ái... sao cả hai lại đánh huynh.

Hoàng Bác đưa tay can bên này khuyên bên kia, vò đầu bứt tóc trông thật thảm não. Nhưng cả hai vẫn không buông tay, Hoàng Bác bỗng nghĩ ra một kế...

Thấy Tiểu Bình vừa xuất chiêu đánh tới, chàng liền phóng vào, bật kêu thét lên một tiếng, ngã ngựa xuống đất.

Cả hai thấy thế đều hoảng kinh dừng tay, khuôn mặt thất sắc, cả hai nhìn chàng ngơ ra.

Tiểu Bình thấy vậy vừa khóc vừa thét :

- Cũng tại nhà ngươi mà ra hân ta sẽ đánh chết con quỷ này.

Thu Tuyền cũng khóc hu hu nức nở :

- Ngươi đã đánh trúng chàng, hãy đền mạng ngay!

Cuộc đấu lại tiếp diễn. Lần này càng kịch liệt hơn, chớp mắt đã giao nhau qua bảy tám chiêu. Hai bóng nhập vào nhau rồi gang ra, quay tít thật là kinh thiên động địa.

Hoàng Bác nhìn thấy nghĩ kể mình đã thất bại, thờ dài ảo não đứng bật lên giữa hai người cất tiếng ai oán :

- Nếu hai người không dừng tay lại thì ta sẽ tự sát.

Thu Tuyền nghe liền dừng tay, lùi về phía sau, cười nhảm hỏi :

- Muội chỉ muốn hỏi huynh muốn lưu ai ở lại?

Trời ơi cứ hỏi mãi câu này “Lưu ai ở lại” thật khôn khổ, vậy thì ai đi?

Chàng chỉ ầm ồ nói không ra lời :

- Thôi mà... thôi mà... hai muội... dĩ hòa... vi quý... là tốt...

Cả hai nàng không nói, mặt tím lại bặm môi, trợn mắt, rồi đồng thời xoay người phóng như bay mỗi người mỗi hướng.

Chàng chỉ biết đứng nhìn theo ngơ ngẩn một hồi, thần thờ lảo đảo :

- Hai muội sao thế? Sao không nói với huynh một lời nào rồi chia tay!

Trong lòng chàng do dự tự hỏi :

- Ai? Ai là người tôi yêu mến?

Đưa mắt nhìn quanh, nhưng hỏi cả hai nàng đều bật tặc. Trầm tư một lúc lâu, trong lòng cảm thấy băng khuâng khó tả: Yêu ai? Bỏ ai? Câu hỏi khó giải.

Tiểu Bình?... ư! Từ khi trộm lấy Thất Hồng kiếm, kể đến phụ thân bị hạ thủ, rồi bị Âu Dương Thừa Kiếm bắt giữ có bị ô nhục hay chăng? Nàng cố tìm ta muốn được an ủi vỗ về, nào ngờ lại gặp Thu Tuyền, nàng không cảm thấy đau lòng sao được.

Còn Thu Tuyền nàng đã âm thầm yêu ta, nhưng ta đáp trả được gì đối với nàng? Tình cảm chưa nặng nợ!

Riêng Tiểu Bình nàng đã hy sinh cho ta quá nhiều. Nếu ta phụ bạc... có thể nàng sẽ...? Nghĩ đến đây, chàng hốt hoảng xoay người, theo hướng Tiểu Bình đuổi gấp.

Chạy được một đoạn xa, không thấy bóng dáng nàng đâu cả. Cất cao giọng gọi :

- Tiểu Bình! Tiểu Bình ơi, muội ở đâu?

Tiếng gọi vang xa, chỉ nghe tiếng trả lời của gió thổi reo vi vút.

Bỗng nghe tiếng cười ha, ha, ha... từ phía sau lưng vọng đến :

- Hà... hà... ngươi thật là có lòng tham vô đáy. Hà... hà... lão sớm biết có ngày hôm nay. Khuyên mà ngươi không nghe. Hà... hà...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Theo Hướng Mũi Tên

Hoàng Bác giật người xoay ngay người thất trước mặt mình, một lão thần vận da hắc báo, đầu đội nón soái lớn, chân mang giày cỏ, lão ta đúng là Nam Quyền Đái Lập Ông.

Chàng thấy lão ta chấp tay vái chào nói :

- Ông lão tiên bối sao lại đến nơi này?

Nam Quyền tay vuốt râu cười khà khà nói :

- Hà! Ta lỡ lấy lầm bà “Hà Đông sư” làm vợ mà sa chân hối hận.

Chàng cười khỏ sở :

- Tiền bối đã nhìn thấy tất cả?

Nam Quyền gật đầu vừa tếu :

- Đúng! Lão vừa xem vừa nghĩ, nếu chuyện này của lão, chắc lão mắc cỡ đến đái cả ra quần đấy.

Chàng liền hỏi :

- Tiền bối có thấy nàng chạy về hướng nào? Xin chỉ dùm.

Nam Quyền mỉm cười gục gặt.

Hoàng Bác tiếp hỏi :

- Xin tiền bối giúp đỡ, ngại nàng quần trí rồi...?

Lão cười cười đáp :

- Tự từ à, cũng có thể, nhưng y tuyệt đối chết không dễ đâu!

Chàng nghe thế ngạc nhiên :

- Sao tiền bối lại khẳng định thế à!

- Chuyện kể ra cũng dài dòng, chúng ta ngồi xuống từ từ nói sau.

Chàng biết chắc là có nguyên do, nên ngồi xuống tán đá kể bên. Lão thở dài, bỗng thận trọng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có biết người xưa tạo ra chữ gì “Diệu” nhất.

Nghe lão hỏi chuyện khôi hài nhưng không có liên quan đến chàng bực dọc nói :

- Tiền bối, sao lại hỏi kỳ lạ thế, có liên hệ gì...

- Ta biết ngươi nghĩ không ra, thôi nói cho ngươi biết chữ “Diệu” là nhất.

Chàng lại càng tỏ ra không hiểu :

- “Diệu” cái gì là “Diệu”

Lão hừ lạnh một tiếng giải thích :

- “Diệu” tức là nữ, “Thiếu” ghép lại thành nghĩa là đàn bà càng ít càng tốt.

Chàng đang trong tình trạng nôn nóng bỗng chồn muốn biết tin tức Tiểu Bình đang đi về đâu? Giờ lại phải ngồi nghe lão làm nhảm bực dọc, nói cho qua :

- Đúng tiểu bối nhìn nhận quan điểm tiền bối rất là có lý.

Nam Quyền thở dài nói tiếp :

- Ngươi chỉ được quyền chọn một trong hai nàng, chứ không thể lấy hai nàng cùng lúc được!

Chàng gật đầu cười :

- Đúng!

Nam Quyền bỗng trở nên tươi tỉnh hỏi :

- Thế, ngươi thích ai?

Trong lòng chàng ẩn hiện lên hai hình bóng: một nàng thì nhân tính thích mộng mơ, một nàng thì thông minh minh mẫn, linh hoạt. Nhưng cả hai đều yêu ta tha thiết. Biết làm sao đây? Không thể để cho ai đau khổ thất vọng.

- Nào tiểu tử nói nhanh lên.

Chàng giật mình nhìn lão nói :

- Về chuyện này sao tiền bối lại nhiệt tâm thế?

Lão trầm mặc nghiêm túc trả lời :

- Không sai, về chuyện này có quan hệ với lão phu.

Chàng nghe xong cảm thấy khó hiểu :

- Xin tiền bối giải thích rõ hơn!

Lão hừ lên một tiếng nói :

- Trong chốc lát lão sẽ giải thích, giờ thì ngươi nói trước thích ai nào?

Chàng cảm thấy khó trả lời, lắp bắp nói :

- Thế này... thế này... khó nói quá...

Lão Nam Quyền giờ quyền lên thốt :

- Sao? Nếu không nói ta sẽ dạy cho ngươi một bài học.

Hoàng Bác cười khở, cúi đầu do dự không dám tự quyết :

- Tiền bối nhận thấy chọn ai tốt hơn.

Lão mặt nghiêm túc cất tiếng hỏi :

- Có phải ngươi muốn lão phu chọn dùm ư?

Chàng gật đầu, bỗng lại lắc đầu, ngẩng lên than thở, trầm lãnh không lên tiếng :

Lão cau mày thốt :

- Tiểu tử, ngươi muốn kéo dài thời gian, chuyện đang dở xảy ra đây.

Chàng búng tỉnh người, nhắm mắt khẽ nói :

- Tiểu bối chọn Tiểu Bình, vì đã mang ân nàng quá nhiều...

Nam Quyền nghe thế, liền chụp lấy vai chàng lắc mạnh, vẻ mừng rỡ khắp khuôn mặt :

- Đúng, đúng, ngươi chọn rất đúng, ta rất cảm ơn ngươi. Khà... khà... tiểu tử à...

Chàng không hiểu gì cả, ngơ ngác hỏi :

- Tiền bối, nghĩa là sao tiểu bối không hiểu?

- Hà, lão nói về đứa con trai của lão - Kim Sơn?

Chàng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Kim Sơn huynh sao? Thế nào?

- Chắc ngươi biết, hán mà gặp bất cứ thiếu nữ nào cũng đều mắc cỡ, lão phu ngờ may mắn được đứa con ngoan ngoãn, nhưng ai nào biết hán từ ngày chia tay với ngươi tại Mạc Can sơn tính tình bỗng nhiên thay đổi rất nhiều...

- Ô! Thế nào nữa tiền bối?

- Suốt ngày hán như người mất hồn, không com nước, bẻ gãy cần câu, bỏ cái trống của lão không chịu mang. Được vài hôm người gầy ốm chẳng ra thể thống dạng người.

- Ô...

- Lão cứ tưởng hán sinh bệnh, hạch hỏi mấy cũng không trả lời. Vào một hôm, bí mật trong lòng hán, lão phát giác ra được.

- À! Bí mật gì đây tiền bối?
- Ta thấy hần ngồi dưới gốc cây, lấy ngón tay viết xuống đất... Ta rón rén đến sau lưng xem... Hừ! Đồ nguoi hần viết cái gì?
- Ồ! Viết gì?
- Hần viết đầy trên mặt đất hàng trăm chữ, nhưng chỉ có hai à.

Gọng chàng khản trương gấp rút :

- Hai chữ gì tiền bối?
- Hừ! Hai chữ đấy à “Tiểu Bình, Tiểu Bình, Tiểu Bình” hàng trăm chữ cũng chỉ có hai chữ- Tiểu Bình.
- Ồ! Thế, thế...
- Đấy, tức thật, lúc đó muốn phát ra một chương cho hần chết tươi luôn, hần có muốn lấy vợ, lão không phản đối, nhưng tuyệt đối không cho hần động lòng bởi con nhỏ này.
- Đúng, không nên, không nên... rồi sao nữa.
- Hừ! Ý là không phải vì nguoi và nàng đã cặp đôi, chỉ vì ta rất hiểu con nhỏ ấy rất là ma lanh. Nếu cưới nàng làm vợ cho nó, sau này nàng sẽ gây nhiều đau khổ, thâm thương cho hần.
- Đúng, rất đúng, thế hần trả lời ra sao?

- Không nói gì cả, được mấy ngày sau, hần như đã tỉnh ngộ. Lão cảm thấy vui mừng. Không ngờ một hôm không may hần từ xa thấy Âu Dương Thừa Kiếm ôm lấy Tiểu Bình đang phóng vút vào trong khu rừng.

Chàng kêu ồ lên một tiếng, đứng phắt dậy, tim đập mạnh.

Nam Quyền nhìn chàng hừ gọng mũi :

- Lúc ấy ta thấy nét mặt con ta không tốt, biết là có chuyện không xong, liền nắm lấy tay hần xoay người đi khỏi nơi khác.

Chàng nghe tức giận trợn mắt hét to :

- Trời ơi, lão tiền bối sao lại...

Lão nhăn mặt cốc cần hét trả :

- Hừ, lúc ấy con ta còn giận dữ hơn cả nguoi nữa, hần đâm vào tay ta một quyền thoát ra, phóng thân như bay vào rừng.

Chàng buột miệng la lớn :

- Hay quá đúng lúc thật!
- Nghe này, hần đang mang bệnh chưa hết, thì làm sao mà địch lại Âu Dương tiểu tử nọ, hần bị đánh toi bởi. Âu Dương Thừa Kiếm thấy lão đứng kế bên, liệu thể không địch nổi đành phải bỏ đi!
- Thế, thế còn Tiểu Bình?
- Lão phải giải huyết cho nàng tỉnh lại thôi. Nàng cũng tỏ biết lễ phép, cảm tạ cha con lão. Nhưng về sau con lão còn làm cho lão tức tối hơn nữa.
- Vì sao, thừa tiền bối?
- Tiên sư tổ hần không gặp thì tương tư, nay lại gặp thì đồ mặt tía tai, ừ à không nói được câu nào hết! Lây mắc cỡ đến lão luôn.
- Hi, hi rồi ra sao nữa?
- Bắt đầu từ ngày ấy, nàng đi đến đâu thì hần lót tót đuổi theo sau. Vừa rồi hần lại đuổi sát theo đấy!
- Như thế thì chúng ta đuổi theo tiền bối?
- Được, khi gặp con ta, nhờ nguoi nên chửi cho hần một trận nên thân, để chữa cái bệnh tương tư oái ăm của hần.
- Được, được, đương nhiên rồi dễ thôi!

- Còn nữa, lão thấy con nhỏ Thu Tuyền ấy, tính tình coi có lý đấy. Nếu con trai ta quyết định lấy vợ, nhờ người giúp đỡ dùm nhà!
- Ô, việc này... khó... khó
- Sao, người hối tiếc à?
- Không, tiểu bối e rằng, cái này khó... khó giúp quá, vì... vì...
- Thôi được rồi! Người chỉ cần cho lão biết nơi của Vô Danh lão nhân là xong, lão sẽ tự làm mai, đến tận nơi với họ.
- Hà... nhưng... nhưng..
- Tiểu tử, cho người biết, dám nói chữ không, lão đây sẽ đập người liền ngay tại chỗ.
- Thế được rồi, giờ chúng ta cùng đi tìm họ.
- Được, đi ngay.

Nói xong, lão nhún người phóng bay về hướng tây bắc, chàng cũng lập tức bèn gót phóng theo. Chạy được một khoảng, lão bỗng phát tiếng “ý” dừng lại, cuối đầu nhìn xuống mặt đất.

Nhìn thấy trên mặt đất có một dấu hiệu “~” đầu mũi tên chỉ về hướng tây nam, đưa mắt nhìn theo dấu mũi tên, thì thấy trước mặt có dãy dốc đèo rất cao, trên đỉnh cheo leo sương mù bao phủ.

Chàng thấy làm lạ hỏi :

- Mũi tên này, có phải con trai tiền bối vẽ à?

Lão lắc đầu :

- Không, dấu hiệu của nó vẽ đẹp hơn nhiều.

Nói xong lão vuốt râu :

- Hừ, lạ thật, lại có ai dám trước mặt lão dõ trò này?

Chàng bỗng chợt nhớ đến, tối hôm qua trên quan đạo. Quái nhân thân mặc đồ viết dưới đất năm chữ “Tuyệt Sơn chẳng nên đi” để cảnh giác chàng. Không lẽ quái nhân dõ trò nữa sao?

Lần này vẽ đầu mũi tên ý lão muốn dẫn ta đến đâu?

Lòng hiếu kỳ, liền xoay qua hỏi Nam Quyền :

- Tiền bối, chúng ta theo mũi tên chạy một đoạn xem sao?

Nam Quyền chéo hai tay trước ngực, nhưng lắc đầu, tỏ vẻ không hứng thú, lão chậm rãi vuốt râu nói :

- Lão nổi danh không phải dễ, chuyện này không hiểu ý gì, lão có thói quen là “thấy lạ chớ làm lạ, lạ tự tan rã”
- Tiền bối chưa thất bại lần nào cả, sao lại... run sợ nhút nhát thế.

Nam Quyền nghe đỏ mặt tía tai thét :

- Tiểu tử, ăn nói giữ lời đấy!
- Không, nên đi theo hướng Tây Bắc.
- Nhưng không chừng đến đây đã chuyển hướng?
- Hừ, đôi mắt của lão đâu đến nổi tệt thế!
- Tiền bối thật tình không dám mạo hiểm à?

Lão lắc đầu chàng liền chấp quyền chào :

- Vậy xin tiền bối chờ đợi, tiểu bối đi chốc lát sẽ về ngay.

Không chờ lão trả lời, chàng liền nhún người phóng thươ hướng tây nam. Chỉ trong chớp mắt đã lên đến đỉnh đồi nơi cao nhất đồng thời dưới chân phát hiện dấu mũi tên bên dưới có thêm chữ “Nhanh”, hướng chỉ về hướng khu rừng.

Không dám chậm trễ, liền triển khai kinh công lướt nhanh vào khu rừng.

Tích tắc đã tới trước mặt khu rừng, phóng người lên ngọn cây cao, đưa mắt nhìn thấy khoảng giữa khu rừng, có ba người đang giao đấu nhau kịch liệt. Chàng nhìn kỹ đó là Thiếu Lâm Huệ Tâm Thượng Nhân, Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm và Hộ pháp Bạch Mộc Ma Văn Tả Thần.

Hòa thượng Huệ Tâm đang cật lực chống chọi hai cao thủ, mồ hôi toát ra thấm ướt cả tăng bào. Dần dần tỏ ra có lẽ thoái bộ, nguy cơ gần kề.

Chàng thấy Âu Dương Thừa Kiếm mặt nổi sát cơ, lập tức bẻ nhánh cây thay kiếm, cất tiếng hú dài, phóng bắn người đến trước mặt kẻ thù.

Âu Dương Thừa Kiếm bỗng thấy Hoàng Bác xuất hiện, hơi ngạc nhiên mắt hơi lộ hung quang, liền rút kiếm ra cười âm độc.

- Hừ! Ngươi đến thật đúng lúc, tối hôm qua không kịp hỏi, không ngờ ngươi tự động đến đây nộp mạng.

- Hà, hà... kẻ mưu sát của ngươi không thành công đâu?

Thừa Kiếm cười lạnh lùng :

- Chớ nói nhảm, ta hỏi ngươi: Bí kíp “Tiên Cơ Vô Khố” của ngươi từ đâu có?

Chàng cười nhẹ thốt :

- Ít ra cũng không phải giết chết Triệu trưởng lão Cái bang mà đoạt.

Ánh mắt của Thừa Kiếm, giận dữ chớp qua tiếp :

- Lòi của Thiên Diện Quái Tú nói người nghe à?

Chàng nháy theo giọng hần nhủ mảy :

- Chớ nói nhảm, ta hỏi ngươi quyết kiếm “Tiên Cơ Vô Khố” ngươi đoạt đâu đưa ra.

- Đương nhiên là trong người ta, ngươi muốn đoạt lại phải trả giá đắt đấy!

Chàng giờ nhánh cây về một vòng tròn cười :

- Được lắm, hôm nàu nếu có ngươi không có ta.

Thừa Kiếm lùi lại phía sau một bước chân tán tay trái vuốt nhẹ thanh Thất Hồng kiếm, mắt nhìn Hoàng Bác trầm giọng âm hiểm :

- Ngươi hãy xuất chiêu đi!

Chàng không nói, ngậm vận “Vô Cực chân khí” trên nhánh cây mắt nhìn địch thủ chân xoay bên trái từ từ xuất chiêu (...) trong Tuyết Hoa bộ phóng đến đối phương ra chiêu “Du Long Hiện Hình” chỉ nghe tiếng “Xì”... kéo dài về ra trước địch thủ ý muốn tốc chiến nên ra tay đã sử dụng “Du Long kiếm pháp”

Âu Dương Thừa Kiếm cười lạnh, xoay người né qua bên trái nửa trượng, bước dài lên tay phải Thất Hồng kiếm xoay một vòng ra chiêu “Điện Xà Bang Không” trong “Thiểm Điện thập tam kiếm” hất ngược nhánh cây của Hoàng Bác, năm ngón tay trái đâm ra cùng lúc tựa như trào, điểm tới liền nơi đòn điện huyết.

Hắn sử dụng cùng lúc cả chưởng và kiếm, một cách khéo léo tài tình, để đối phó với “Du Long kiếm pháp”.

Không dám chậm trễ Hoàng Bác tung mình vút lên cai hai trượng nhanh tay vẩy cánh tay run một cái, đẩy ra chiêu “Du Long Vũ Trảo” tay trái đồng thời vỗ ra chiêu “Bắc Phong Khôi Động” tuyệt chiêu trong “Diệp Luân chưởng”.

Âu Dương Thừa Kiếm nhìn thấy, không ngờ Hoàng Bác đang ở trên không mà cùng một lúc phát ra hai chiêu.

Nhất thời không dám tiếp chiêu, lập tức múa lên một màn kiếm quang bảo vệ toàn thân, đồng thời né ngang qua một bên.

Hoàng Bác cất tiếng hú dài, người vẫn ở trên không, xuất ra một chiêu “Hành Không Lung Tuyết” co hai tay hất đá chân đến, đảo người trên không đuổi bắn theo Âu Dương Thừa Kiếm, tay mặt ra chiêu “Du Long Thố Châu” cận nội lực truyền qua nhánh cây. Dùng cách không điểm vào huyết Trung Đỉnh.

Âu Dương Thừa Kiếm giật mình thật không tin vào mắt mình. Mới đây hơn tháng võ công Hoàng Bác tiến triển đến mức kinh người. Nhường đôi mắt hết lên một tiếng, né người qua một bên đẩy ra một chiêu (...) chém ngay vào giữa người Hoàng Bác.

Cả hai đều tuổi trẻ, lại thù hận với nhau nên vừa ra tay lại xuất thủ tất cả tuyệt học ra không nhường nhịn rất là kịch liệt.

Phía bên Huệ Tâm Thượng Nhân và Bạch Mộc Ma giao thủ cũng rất là thảm khốc.

Giữa khu rừng bốn bóng người, lên xuống giao tranh chẳng ngưng, chưởng ảnh, kiếm quang lóe sáng, trông thật chẳng khác nào long tranh hổ đấu. Bỗng xuất hiện một lão nhân bảy mươi, đầu đội nón chân bước chậm đến dưới gốc cây ngồi xuống. Đưa mắt quan sát bốn bóng người đang giao đấu đến hồi sinh tử.

Âu Dương Thừa Kiếm phát giác ra lão Nam Quyền Đái Lập Ông lập tức ánh mắt chuyển quay một vòng, đẩy vài thế kiếm, ép lùi Hoàng Bác, phóng người lên trên ngọn cây lớn tiếng gọi :

- Văn hộ pháp chúng ta đi thôi!

Nam Quyền nghe lấy làm ngạc nhiên, vẫy tay kêu lên rằng :

- Này, đừng sợ, đừng sợ, lão chỉ là khán giả đứng xem hát thôi không giúp ai cả chớ nên bỏ chạy!

Bạch Mộc Ma nghe thấy liếc nhìn qua, sợ ý, liền bị Huệ Tâm Thượng Nhân đánh trúng một chưởng nơi vai trái, thối lùi ba bước, thân thể lắc lư, lão liền nhún người nhảy lên cành cây nơi Âu Dương Thừa Kiếm, cả hai cùng lướt thoát nhanh như chớp.

Hoàng Bác nhìn thấy Thừa Kiếm và Bạch Mộc Ma, cao bay thoát chạy liền nói nhanh với Nam Quyền :

- Tiền bối nhanh chặn chúng lại.

Nhưng lão nghe, vẫn ngồi bất động lắc đầu :

- Chẳng liên quan gì tới ta cả, người đi chặn đi?

Hoàng Bác liền phóng vút lên ngọn cây thấy Thừa Kiếm và Bạch Mộc Ma đã cách xa hơn hai mươi trượng ngoài. Thăm nghĩ không dễ gì đuổi kịp, uể oải nhảy xuống trách cứ Nam Quyền :

- Lúc này tiền bối không đến, đã đến rồi mà không giúp gì, thật là...

Lão hét lên :

- Thật là sao hả?

Chàng kinh ngạc, liền đổi lời than :

- Thật là tức chết đi được!

Nghe thế lão tếu nói :

- Người có chết tức đi chẳng, cũng chẳng có liên quan gì đến lão cả!

Huệ Tâm Thượng Nhân miệng mỉm cười, bước đến trước Nam Quyền cúi thân chấp chưởng chào tiếng Phật hiệu :

- Vô lượng thọ Phật, Ông thí chủ gần đây vẫn khỏe chứ?

Nam Quyền đứng dậy chấp quyền trả lễ :

- Nhờ phước thượng nhân cũng khỏe?

Huệ Tâm Thượng Nhân chuyển mình nhìn Hoàng Bác hợp chưởng nói :

- Lần này, nếu không có thí chủ đến đúng lúc, lão nạp e rằng khó thoát kiếp nạn.

Chàng ôm quyền trả lễ, lạnh nhạt nói :

- Thượng nhân chớ nên quá chấp lễ, tiểu bối vì chuyện riêng tư mà đến thôi.

Huệ Tâm Thượng Nhân cảm thấy mình có lỗi với Hoàng Bác nên thốt nói :

- Trước có nợ thí chủ tại Mạc Can sơn, tối hôm qua lần nữa gây tai hại cho thí chủ, trong lòng lão nạp cảm thấy tội lỗi, sợ suốt nhất thời, mong thí chủ bỏ lỗi cho.

Chàng nghe dứt lời tiếp nói :

- Không sao, chuyện rui tiểu bối thường gặp đã quen rồi.

Nam Quyền bỗng cười hì hì bước chân rồi đi gọi :

- Đi thôi, tiểu tử chắc là chúng nó chắc là đã đi xa ngoài trăm dặm rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khổ Tâm Kết Hợp Ngũ Phái

Hoàng Bác vừa muốn chuyển thân đi, Huệ Tâm Thượng Nhân liền tiến đến một bước hỏi:

- Xin hỏi thí chủ bí kíp “Tiên Cơ Vô Khó” bị đoạt từ tối hôm qua từ đâu có được?

Chàng phát nóng giận lên, muốn mĩa mai lão nhưng nghe trong rừng có tiếng người. Liền thấy xuất hiện bốn người đang bước đến Võ Đang Bạch Vũ chân nhân, Ngô Liễu thiên sư Thiếu Lâm, một lão diện bộ âm trầm Vũ đại hiệp Hoa Sơn, và một lão già gương mặt gian hiểm Không động. Họ bước đến nhìn thấy lão Nam Quyền, một trong Ngũ kỳ võ lâm, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc cùng bước đến kiến lễ, Nam Quyền cũng đáp trả lễ.

Bạch Vũ chân nhân đưa mắt nhìn Hoàng Bác, rồi chuyển nhìn Thượng Nhân gật đầu chào :

- Tối qua, bản đạo mấy người rượt đuổi theo, sau vì trời tối không nhìn được xa, nên lạc hướng Thượng Nhân, vừa rồi nghe tiếng đấu nhau trong rừng, nên tối nay không biết kết quả truy tìm nguyên hung ra sao.

Huệ Tâm Thượng Nhân nhăn mặt cười khổ :

- Kết quả là vẫn đuổi theo kịp, nhưng nếu không có Hoàng thí chủ này có lẽ lão nạp này khó gặp lại quý vị.

Huệ Tâm kể lại khi đuổi đến đây, Bạch Mục Ma đã đứng đợi, rồi cùng Âu Dương Thừa Kiếm liên hợp tấn công lão phải đánh tận dụng tất cả công lực khổ chiến hơn bốn giờ. Trong lúc nguy ngập, sức cạn. Hoàng Bác kịp lúc đến giải nguy.

Vũ đại hiệp nghe xong cướp lời hỏi :

- Thế bí kíp “Tiên Cơ Vô Khó” Thượng Nhân đoạt về chưa?

Thượng Nhân ta thán thốt :

- Lão nạp võ công có hạn, thật mắc cỡ!

Vũ đại hiệp nhìn Hoàng Bác, xoay qua hỏi Nam Quyền :

- Xin hỏi Ông tiền bối, chàng là môn hạ của ai?

Nam Quyền đưa tay kéo nón, chậm rãi trả lời :

- Hần là đệ tử của lão khiêu hóa “Bắc Cối” và lão mũi bò “Lung Tuyết” võ nghệ cũng được, nhưng làm quen với người đẹp rất là lợi hại, nếu người có con gái nên chăm lo cho kỹ đó!

Hoàng Bác nghe lão nói cảm thấy tức cười, tay chấp quyền lễ Nam Quyền chỉ Vũ đại hiệp nói :

- Ông tiền bối, lão ta đây thật ra là môn hạ của phái nào?

Nam Quyền vừa cười cười vừa trả lời :

- Hà, lão ta là sư đệ của Chương môn phái Hoa Sơn Vân Trung Long Huệ Từ Hải là “Hoa Sơn Thần Roi” Vũ Bất Phàm, địa vị lão ta chỉ đứng dưới vị Chương môn nhân mà thôi, sư phụ của người không nói cho người biết sao?

Chàng nghe qua chấp tay nói :

-Ồ thật là bất kính, tiểu bối có thất lễ xin bỏ qua, thọ giáo chỉ dạy.

Lão Vũ đại hiệp nghe, nhìn Hoàng Bác biết là tay không vừa, không biết làm sao chỉ ừ à :

- Không dám, Hoàng thiếu hiệp ạ...

Thiếu Lâm chương môn Ngô Liễu thiên sư nhận thấy Thượng Nhân Huệ Tâm được Hoàng Bác cứu giúp hai lần. Vậy mà tối hôm qua, hiểu lầm gây rắc rối vì bí kíp “Tiên Cơ Vô Khó”. Biết chàng có mặc cảm với Ngũ đại môn, lòng áy náy ngổ ngàng :

- Tối hôm qua, trong trường hợp đột ngột, thương nghị Ngũ phái khẩn cấp, không nắm rõ địch ta, nên có đắc tội với Hoàng thiếu hiệp. Bần tăng nhận lỗi lầm với hành động lỗ bịch. Mong Hoàng thiếu chủ rộng lượng bỏ qua cho.

Hoàng Bác nghe Ngô Liễu thiên sư nói xong, tiếp rằng :

- Chuyện xảy ra nhiều hiểu lầm, vì bất đắc dĩ thôi, cái gì đã qua không nên nhắc lại...

- Vô lượng thọ Phật, Hoàng thiếu hiệp quả đúng là hiệp khách chi hậu, mô Phật!

Lần lượt Bôn Lôi Thủ Khương Công Độ phái Không động, Vũ Bất Phàm Hoa Sơn, Bạch Vũ chân nhân Võ Đang, đều dùng lời khéo léo nhận lỗi khách sáo cho trôi qua đỡ bị mất mặt.

Huệ Tâm Thượng Nhân lấy làm mừng rỡ, vui vẻ hỏi Hoàng Bác về Đon Vân Phi, diện mạo tựa hao giống chàng... lai lịch của hắn là ai? Chàng thành thật nói, chỉ biết hắn là đệ tử của Tây Dao, là một dân tộc khét tiếng âm ác trên giang hồ. Cũng vì hắn rất giống chàng nên gặp nhiều sự ngộ nhận hiểu lầm, hàm oan, chàng lần lượt kể lại những sự cố tại Mai Hoa Bìa. Mọi người nghe xong, đồng ồ lên kinh ngạc.

Bỗng có người thốt lên đó là Bôn Lôi Thủ Khương Công Độ phái Không động hỏi chàng :

- Lão phu mạo muội thỉnh giáo thắc mắc chẳng hay Hoàng thiếu hiệp đồng ý trả lời chăng?

Chàng nhìn lão cười nói :

- Khương đại hiệp xin nói rõ, những gì trả lời được tiểu bối tuyệt đối không tiếc lời!

Khương Công Độ đưa mắt liếc quanh miệng cười hà... hà nói :

- Hoàng thiếu hiệp có thể cho biết rõ nguồn gốc của “Tiên Cơ Vô Khó”.

Mọi người nghe hỏi việc này có liên quan về bí kíp, tất cả đều chuyển mắt nhìn chàng, ai ai cũng đều tò mò muốn được biết. Chàng ngẫm nghĩ mỉm cười :

- Nếu Khương đại hiệp biết rõ thì dự tính như thế nào?

Khương đại hiệp cười tỏ vẻ khó chịu nói :

- Sự thật có liên quan đến Ngũ đại môn phái tại Ngũ Long sơn hai trăm năm về trước, bốn phái tất nhiên toàn lực ứng phó.

Chàng lại mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi, quý vị đủ khả năng chống lại Vô Song bảo?

Khương đại hiệp nghe hỏi mặt biến sắc, Huệ Tâm Thượng Nhân bật tiếng niệm “A di đà Phật” xong thốt :

- Nếu Ngũ phái kết hợp lại, thí chủ cảm thấy ra sao?

Chàng gật đầu nói :

- Thế thì còn gì bằng, nhưng Ngũ phái đã bằng lòng nhất trí ư?

Khương đại hiệp nghe chàng nói, liền kích động thốt :

- Ngũ chương môn nhân mất tích tại Ngũ Long sơn nay hai trăm năm rồi giờ bỗng sáng tỏ, thì lý nào Chương môn phản đối Vô Song bảo đang hoành hành uy hiếp vô lâm đồng đạo, nguy hại giang hồ, ai ai cũng đều căm giận, là người trong võ lâm phải có trách nhiệm chung, từ bỏ thành kiến, cùng nắm tay nhau tiêu diệt Vô Song bảo.

Lời lão Khương phát biểu thật là phấn khởi hùng hồn. Bổng Nam Quyền hét to :

- Tiểu tử, ngươi còn kéo dài bao lâu nữa?

Chàng liền chấp tay nói :

- Xin tiền bối đợi chờ chốc lát, lập tức đi ngay.

Chàng vừa nói, vừa chuyển nhìn Bạch Vũ chân nhân Chương môn phái Võ Đang, Vũ Bất Phàm phái Hoa Sơn hỏi :

- Nay phái Thiếu Lâm và Không động đã đồng ý, giờ còn quý lưỡng phái có cao kiến gì chăng?

Bạch Vũ chân nhân khép mắt lại đáp :

- Đương nhiên bốn phái đáp ứng thiếu hiệp.

Vũ Bất Phàm gật đầu đáp rằng :

- Hoa Sơn phái tất nhiên không thể đi sau các phái khác.

Hoàng Bác nghe xong gật đầu, cất tiếng cười to, mắt sáng như sao, liếc quanh mọi người, ngẩng mặt thốt :

- “Tiên Cơ Võ Khố” chỉ có hai cuộn trận thế cò vây. Cuộn trận thế cò vây đen của Triệu trưởng lão Cái bang nhất được, sau đó bị Âu Dương Thừa Kiếm hạ thủ đoạt mất. Còn cuộn cò trận thế trắng của Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm nhất tại Cửu Liên sơn dưới cốc sâu. Sau lão Sắc Ma chuyển biểu cho tiểu bối. Tất cả ai cũng biết hai cuộn bí kíp này ẩn dấu nhiều bí mật. Võ công tuyệt học của Ngũ vị chương môn tại Ngũ Long sơn luận kiếm

Tiểu bối vẫn chưa tìm ra những huyền cơ trong bí kíp ấy. Nay hai cuộn bí kíp ấy cả trắng lẫn đen đều rơi vào tay Đông Kiếm Vô Song bảo. Nếu chúng ta không sớm truy đoạt về, một ngày nào đó hẳn sẽ tìm ra ẩn tích huyền cơ bí kíp. Có lẽ sẽ tạo thành sát kiếp võ lâm, hậu quả sẽ không thể lường, tương tượng nổi, chuyện hiểu biết của tiểu bối như đã nói trên. Còn vấn đề quý vị Ngũ phái hành sự như thế nào, ngoài phạm vi tiểu bối không dám hỏi tới.

Mọi người nghe xong không ai nói một lời, bỗng Huệ Tâm Thượng Nhân ánh mắt sáng lạnh nhìn mọi người, miệng khẽ lên tiếng, nhưng tất cả đều nghe rất rõ.

- Vào lúc sáng, giờ Thìn Trung Thu, chúng ta sẽ gặp tại Cửu Hoa sơn Liên Tâm phong, theo quý vị nhận thấy thế nào?

Tất cả mọi người đều nhất trí gật đầu.

Hoàng Bác suy nghĩ lộ trình ta sau khi đi núi Tuyết Sơn sau khi xong có lẽ cũng còn kịp đến Cửu Hoa sơn thương hội, nghĩ xong vì muốn tìm Tiểu Bình nên thốt :

- Tiểu bối có lời chúc, đoàn kết của ngũ đại phái nhất định thành công mỹ mãn, giờ xin cáo từ quý vị.

Mọi người đều chấp tay tiễn chàng.

Nam Quyền, Hoàng Bác rời khỏi khu rừng, hướng về phía tây bắc. Trên đường đi, vừa phóng vút đi vừa hỏi lão Nam Quyền :

- Xin hỏi tiền bối thuận ý được mấy người?

Lão Nam Quyền vừa bay nhảy, lắc đầu trả lời :

- Không, không gì cả, những người này có lẽ đại lười không tắm, nên người bốc ra mùi hôi hơi khó ngửi đấy!

- Thế tiền bối mỗi ngày đều tắm.

- Lão không đến nỗi mỗi ngày đều tắm, nhưng cũng không đến nỗi để bốc ra mùi. Này tiểu tử, người trên lão đấy à? Coi chừng ta cho một trận nên thân đấy!

Nam Quyền “Hừ” chuyển hỏi :

- Tiểu tử, người để lại ám hiệu chỉ dẫn, người có biết là ai không?

- Có lẽ là lão quái nhân thân quần mền đỏ!

- Quái nhân, thân quần mền đỏ là ai?

Chàng liền thuật lại về lão quái nhân ấy, nghe xong Nam Quyền bỗng cười kha kha :

- Không lẽ lão ấy lại là phụ thân của người?

Chàng lắc đầu than :

- Không, nếu là phụ thân tiểu bối, tại sao lại không về nhà?

Hai người cứ thế vừa đi vừa nói, chạy suốt bảy, tám mươi dặm, nhưng vẫn không thấy tung tích Kim Sơn và Tiểu Bình.

Chàng trong lòng lo lắng, không yên tâm, mở miệng hỏi :

- Tiền bối chắc chắn họ không chuyển hướng chứ.

Nam Quyền trả lời về tự tin :

- Nếu có chuyển hướng khác, con ta sẽ để lại ám hiệu.

Chàng vẫn hoài nghi hỏi :

- Tiền bối và huynh đài đã có giao ước và liên lạc với nhau.

- Không sai

- Vào lúc nào?

- Mười năm về trước.

- Ồ, mười năm về trước?

- Mười năm trước lần đầu tiên đến Trung Nguyên, lão đã định ám hiệu liên lạc với nhau khi khẩn cấp.

Chàng dừng chân lại nói :

- Đúng là ba người mù cỡi ngựa không thấy trời đất gì cả.

Nam Quyền cũng dừng bước hỏi :

- Sao vậy?

Chàng cất tiếng than thở :

- Không hiểu! Khi còn trẻ tiền bối có theo đuổi một thiếu nữ nào chăng?

Nam Quyền đầu lắc mạnh trầm tiếng đáp :

- Không tuyệt đối lão không có những trò đùa ấy, cưới hỏi mai mối đàng hoàng!

Hoàng Bác nghe nói dở khóc dở cười than :

Lão trở mặt hết :

- Tiểu tử, ngươi dám đùa cợt với lão à?

Chàng cười khẽ đáp :

- Không, tiền bối, con trai lão tiền bối đuổi theo một cô gái, đương nhiên là không muốn có ai ở gần bên cách xa càng tốt, đại khờ gì để lại ám hiệu cho thiên hạ chê cười.

Lão cúi đầu trầm ngâm ừ một tiếng, cũng thấy có lý gật đầu khẽ nói :

- Hừ! Rất có lý, bám đuổi theo gái... bỏ rơi lão, có ngày ta đánh gãy giò mi ra.

Chàng nhắm mắt trầm tư một lúc, chấp tay nói :

- Xin nhờ tiền bối một việc, nếu có gặp Tiểu Bình, nhờ tiền bối chuyển lời là: Vào ngày Trung Thu đến Cửu Hoa sơn Liên Tâm phong tiểu bối chờ nàng, nếu ngày đó nàng không đến sẽ đợi nàng tại một thế giới khác, xin cảm tạ ân tình của nàng..

Lão nghe những lời mơ hồ ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi nói sao? Không đi tìm nàng à?

Chàng gật đầu than nhẹ :

- Vâng, nay có việc quan trọng.

- Có việc gì quan trọng?

- Đi tìm “Thiên Niên Lục Linh Chi”

- Người biết nơi nào mà tìm?
- Chưa biết!
- Lục linh chi là loài thuốc quý hiếm, người không biết nơi nào, biết đâu mà tìm? Có khác gì mò kim đáy biển? Hai vị sư phụ của người thật...
- Không, đó là quyết định của tiểu bối.
- Thế mà ta hiểu lầm, ngộ họ sai bảo người, thôi, người hãy đi đi.

Hoàng Bác xoay người chào, phóng vút về hướng tây nam, chạy khoảng nửa dặm bỗng phía sau lưng nghe tiếng gọi lớn của lão Nam Quyền.

- Này tiểu tử, Vô Danh lão nhân hiện ở nơi nào?

Chàng nghe, biết lão đang tính việc gì, nên hỏi nơi Vô Danh lão nhân? Vờ không nghe gia tăng tốc độ, cúi đầu phóng nhanh. Chàng nghe văng vẳng bên tai, vọng đến những tiếng chửi hót của lão Nam Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Trường Hợp Khó Thọ Hưởng

Hoàng Bác cứ ngày đi đêm nghỉ, gấp rút theo hướng Tuyết Sơn mà bước tính ra đã được mười ngày, giờ đã đến địa giới Long Tây, qua năm ngày nữa đến Hà Chân Vệ, chỉ còn cách Tuyết Sơn khoảng mười dặm mà thôi.

Mặt trời xế bóng dần, sắp sửa vào hoàng hôn, chàng bèn dừng chân tìm khách điểm qua đêm tại thành Tân Hương các. Dự tính sáng sớm ngày mai, khởi hành sớm vào núi Tuyết Sơn.

Trong thành đã bắt đầu lên đèn, sau khi tắm rửa ăn uống xong, thông thả bước ra ngoài lộ, chân dậm bước ngang con đường khác, bỗng giật mình trông thấy một kiếm sĩ đuôi trắng Vô Song bảo-Phượng Lữ đang bước đến đối diện giữa lộ.

Cả hai đều cảm thấy ngạc nhiên, bất ngờ đều dừng chân lui một bước, nhìn nhau trầm lãnh không ai lên tiếng.

Hoàng Bác trông thấy ánh mắt kinh ngạc của hán phóng ra, biết hán chỉ là ngẫu nhiên, chứ không phải chú tâm theo dõi chàng. Chàng nghĩ: “Ồ tại sao hán bỗng xuất hiện nơi đây? Phái Không động cách đây không xa. Có lẽ nào hán cùng Hắc Ma Vụ Tiết, đánh phá phái Không động?”

Nghĩ xong, đôi mắt phóng to nhìn hán cười lạnh leo :

- Hà, hà, người đến phái Không động chăng?

Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Phượng Lữ nghe hỏi sắc diện hơi biến đổi chỉ cười, liền xoay người bước ra ngoài thành. Suy nghĩ: “Hán có ý đồ gì? Muốn dụ ta chăng? Hay là đi báo tin? Ta có nên theo dõi hán xem sao? Thôi kệ hán, ta cần gấp rút đến Tuyết Sơn”. Nghĩ xong chàng thông thả bước đi, chân tự nhiên bước đến một ngôi miếu thành hoàng, phía trước là một khoảng đất rộng, chung quanh đèn đuốc sáng như ban ngày.

Có rất nhiều người đang vây bọc xem, giữa sân rộng ồn ào có tiếng phèn la, trống khua lên inh ỏi, tiếng la hét náo nhiệt. Chàng nghĩ có lẽ đây là gánh sơn đông mãi võ, đang trong lúc rảnh rỗi, cũng muốn chen chân vào xem cho biết. Khi vào đến bên trong nhìn thấy có một lão khoảng độ năm mươi diện mạo bình thường, tay gõ kèn, tay đánh trống. Người biểu diễn tuổi khoảng mười sáu mười bảy mắt lồi mũi xẹp, xấu xí đang triển khai đường quyền “Bát đoạn cầm” phái Vô Đang. Tư thế đứng đắn, tấn mã trầm vững khá coi được. Một lá cờ trắng, viền đỏ có thêu mấy chữ đen “Vô Đang đích truyền Vương Chấn Bình” Thiết Đà Dao Thương Thần Dục.

Chàng tuổi trẻ múa xong “Bát đoạn cầm” xem không thấy hấp dẫn, muốn trở người rút lui ra sân, bỗng nghe tiếng thánh thót êm tai của một thiếu nữ, trên cành cây kế bên sân vọng xuống.

- Mẫu Đơn tỷ à, người xem hán múa biểu diễn gì mà tẹt thế!

Mọi người vây quanh xem, đều ngược đầu nhìn lên, trên một nhánh cây giữa sân, đang ngồi vắt vẻo hai thiếu nữ tuổi còn trẻ độ chừng mười lăm, mười sáu, gương mặt rất đẹp, đôi mắt trong sáng. Một cô nước da trắng tuyết, một cô ngăm đen, thân hình đều đặn kiêu diễm.

Các gã thanh niên nhìn thấy, lớn tiếng cười kha kha, huyết sáo luôn miệng, thốt lên “Tuyệt, tuyệt”.

Lão mãi vô bỗng nhiên thấy tình hình như thế, đôi mày nhú lại thăm rũa “Con cái nhà ai thật là mắt dạy, mắt cả phẩm hạnh”

Hai nàng nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, không tỏ ra e thẹn mắc cỡ. Nàng nước da trắng trẻo bảo nàng nước da ngăm đen :

- Mai Quế muội, hấn chỉ múa vài đường quyền, để bán ba thứ thuốc dán chó, gạt thiên hạ đấy!

Nàng Mai Quế muội gật đầu cười, bỗng nhiên trong đám đông có người quát to :

- Đây hai em thân yêu, hãy xuống đánh vài đường cho tiểu tử nọ xem sao?

Đám đông đồng tình ủng hộ, hò hét ầm ầm cả sân :

- Đúng, đúng đấy, xuống đi, xuống đi... các nàng..

Hai nàng nghe cảm thấy lúng túng, nàng Mai Quế muội quay nhìn nàng da trắng Mẫu Đơn mỉm cười :

- Mẫu Đơn tỷ tỷ xuống đi!

- Không ta không xuống, ngươi ngựa ngáy thì cứ xuống.

Nàng Mai Quế liền gật đầu cười ha hả, hai tay thả thòng thân người xuống nhánh cây rồi trở người lên không, bắn lên cao hơn, đảo một vòng, dạng ngang hai tay, hạ nhẹ người xuống giữa sân thân thủ nàng rất nhanh nhẹn như chim yến.

Đám đông la hét ầm lên, vỗ tay liên hồi. Lão Vương Chấn Bình nhìn thấy như thế, biết là có chuyện, bước đến gần nàng Mai Quế cười nói :

- Đây tiểu cô nương, phụ mẫu ngươi đang tìm kiếm khắp nơi, nên về nhanh lên.

Nàng Mai Quế cười ọ ọ lưng, nhú mày đưa tay chỉ vào lão Vương Chấn Bình hét :

- Lão, ta nào có phụ mẫu.

Lão nghe vội chuyển đổi gương mặt cười vui vẻ, ôm quyền khể :

- Cô nương khi sáng lão có đến thăm gửi vô “Túy Bá Vương” Hồng Nhất Phương rồi!

Nàng Mai Quế nghe không hiểu, kiễng mặt hỏi :

- Ai là Túy Bá Vương Hồng Nhất Phương?

Nghe nàng Mai Quế nói, lão họ Vương yên tâm mặt cau lại, đưa tay chỉ nàng hét :

- Đùa thế đủ rồi, bước khỏi nơi đây ngay!

Nàng Mai Quế trở đôi mắt, tay chỉ gã thiếu niên vừa rồi múa biểu diễn thốt :

- Ta đến đây thử nghề với hấn, liên can gì đến lão.

Lão họ Vương mặt biến sắc, tức giận muốn nói, bỗng có tiếng nói to trong đám đông :

- Đây lão sư phụ, hãy để cho hai người qua vài chiêu xem thế nào đã?

- Đúng, đúng đấy, phải à.

- Qua vài chiêu quan trọng gì ?

- Cao Túc phái Võ Đang không lẽ không sợ một tiểu nương nhi?

Tiếp theo là tiếng vỗ tay tán thưởng đồng tình không dứt của đám đông khán giả.

Lão họ Vương thấy thế miễn cưỡng, đưa hai tay lên xoa dịu dần đám đông nên yên lặng. Tay chấp quyền bái từ phía khán giả miệng mỉm cười thốt :

- Lão Vương Chấn Bình, vừa đến quý cảnh, chủ yếu chỉ là bán thuốc. Thiết nghĩ mấy đường quyền vừa rồi xem không vào đâu, ngại quý vị chê cười, nhưng đây chỉ là tiết mục phụ để giúp vui. Nay quý vị hứng thú muốn xem lão đây không muốn nghịch ý, chỉ vì con đại khờ của lão học chẳng nên nghề còn thấp kém. Tuyệt đối không phải là đối thủ của vị tiểu cô nương này. Võ công của lão hán yếu, nhưng thuốc là thứ thiệt bí truyền của phái Võ Đang. Quý vị không tin lão sẽ thử ngay.

Lão họ Vương nói xong dậm chân đất hét to :

- Long nhi, qua đây.

Liền nghe tiếng ứng đáp “Dạ” gã thiếu niên vừa rồi, bước sát đến người lão nghe lệnh lão một tay nắm lấy vai trái, một tay nắm trên cánh tay hét rằng :

- Ta hỏi ngươi cha con ngươi đến đây làm gì?

- Bán thuốc!

- Bán thuốc gì?

- Thuốc đả thương, cứu cấp hoàn, nối xương, trị đau khớp xương lâu năm, thuốc đến bệnh trừ.

- Được ta hỏi ngươi, đơn nối xương có linh không?

- Chẳng linh!

- Đồ ăn hại, sao lại không?

- Ôi thiên hạ có thấy đâu mà biết?

- À, thôi được, chưa thấy, giờ thử cho thấy.

- Thử thế nào?

- Dùng cánh tay ngươi để thử!

- Ôi, cha...

Lão dậm chân, nộ hết vận sức, hai tay muốn bẻ gãy cánh tay gã thiếu niên.

Nàng Mai Quế thấy thế, đưa tay chỉ lão la lớn :

- Đây, lão già, sao kéo dài mãi thế?

Lão họ Vương gương mặt trầm tĩnh phát tay :

- Thôi, cô nương đứng sang một bên, tiết mục hấp dẫn bắt đầu rồi!

Nàng Mai Quế nghe không hiểu gì cả, ngược đầu nhìn nàng Mẩu Đon ngồi trên cây hỏi :

- Tỷ tỷ xem lão giờ trò gì thế?

Nàng Mẩu Đon ngồi trên cây cười ha hả :

- Ta cũng không hiểu, có lẽ họ không dám giao đấu, già vờ cho qua thôi!

Đám đông khán giả nghe ùng ùng la lên :

- Lão sư phụ đừng kéo dài nữa?...

- Bắt đầu đi, đấu đi... tiểu cô nương, bắt đầu trước...

Lão họ Vương, nhìn quanh thấy không xong, không biết thế nào, đành phải chấp quyền xá nói :

- Nếu quý vị muốn xem trước, lão sẽ bảo con lão cùng cô nương này qua vài chiêu...

Trong đám đông la ó lên :

- Được, được đấu xong rồi bán thuốc sau !

Vương lão nhìn gã thiếu niên nói :

- Long nhi, con hãy thử vài chiêu với cô nương này, nhưng không được đả thương người ta nhé.

Gã thiếu niên nghe xong, lập tức quay người đối diện nàng Mai Quế ôm quyền :

- Mời cô nương

Nàng Mai Quế, tức thời hét lên một tiếng, tay đẩy ra một chưởng tấn công phía hông ngực gã thiếu niên. Chưởng thế của nàng nhìn qua không thấy có hơi sức gì cả.

Gã thiếu niên nhìn thấy nhẹ nhàng lui ra nửa bước tránh né thế chưởng. Hả miệng cười khù khờ, chân phải tiến bước, bàn tay trái đảo ngược, xuất chiêu “Hầu tử chụp đảo” hướng bắp tay phải nàng chụp đến. Nàng Mai Quế liền chuyển xoay một vòng thật nhanh né tránh, đồng thời tay trái nhanh như điện chọc thẳng vào dưới nách gã. Gã thiếu niên có lẽ sợ nhột sao thế? Cười gã lập tức ngang xa nửa trượng. Đám đông quần chúng cười ầm lên.

Vương lão trở mặt hết :

- Long nhi, nên nghiêm túc lại!

Gã thiếu niên “Ồ!” một tiếng, nửa thân hình xoay một vòng giữ tấn, hai tay đẩy ra song chưởng nhắm vào ngực Mai Quế thẳng tới. Nàng Mai Quế giật mình như người phóng vút lên không, tay phải phát ra một nắm bụi màu trắng trắng, bay phủ vào đầu gã thiếu niên.

Gã thiếu niên đột ngột hít phải, cảm thấy thân hình loạn choạng, đầu óc tối sầm, ngã quỵ xuống hôn mê bất tỉnh.

Nàng Mai Quế nhẹ nhàng rơi xuống đất khẽ thốt :

- Sư phụ ta bảo, ta còn nhỏ qua năm mới được sử dụng thuốc mê nhưng..

Vương lão nghe giật mình kinh ngạc, liếc nhìn nàng, đột nhiên bước tới hét to :

- Sư phụ ngươi là ai?

Nàng Mai Quế vẫn đứng yên, ngẩng mặt cười :

- Ta nói ra, e rằng lão sợ quá chết bất từ đây!

Vương lão “Hừ” một tiếng nghiêng răng nói :

- Nói đi, xem lão có chết không?

Mai Quế ngược nhìn nàng Mẫu Đơn hỏi :

- Tỷ tỷ có nên chăng?

Nàng Mẫu Đơn lắc đầu thốt :

- Không được, chúng ta lên xuống đây chơi, cho lão biết lỡ có khi lão gặp sư phụ, nói chúng ta thế này thế nọ, lúc đó chết toi đấy!

Nàng Mai Quế nghe rất có lý, quay đầu lại nói :

- Không, ta không nói cho lão biết được, tránh sau này lão nói xấy chị em ta.

Vương lão tức giận đến nổi mặt đỏ lên, nghiêng răng ken két, hướng đám đông chấp quyền nói :

- Chắc quý vị đã thấy, con lão võ nghệ chẳng kém vị cô nương này. Nhưng vị cô nương này khi giao đấu đã dụng thuốc mê làm cho con lão ngất xỉu. Nếu lão không trừng trị họ, sau này sẽ gây nguy hại lớn.

Nói xong nhìn trong sân, xem mọi người có phản ứng gì không? Tất cả mọi người đều im lặng, không phản đối hay đồng ý. Vương lão biết là có thể ra tay, liền quay chuyển thân hình trầm tấn nhìn nàng Mai Quế hét :

- Hừ! Lão phải trừng trị ngươi cho biết tay!

Nàng Mai Quế nhìn thấy lão họ Vương gương mặt đằng đằng sát khí trong lòng kinh hoảng sợ sệt, lui ra sau hai bước, ngược mắt nhìn nàng Mẫu Đơn cầu cứu :

- Tỷ tỷ, chúng ta hai người đấu với lão từ.

Nàng Mẫu Đơn gật đầu ừ một tiếng, hai tay nắm cành câu, phóng vút thân lên cao hơn hai trượng. Đang còn ở trên không nàng đã dụng chưởng võ mạnh xuống đỉnh đầu Vương lão.

Vương lão nhìn thấy lập tức thân trên ngã trái tránh, đồng thời chân phải hất đá vào ngực nàng Mẫu Đơn đang rơi xuống.

Nàng Mai Quế nào để cho Vương lão thực hiện theo ý muốn. Tức thì song chưởng lên trên, dưới chia làm hai công thật nhanh vào lưng Vương lão. Hai chiêu này thật đánh vào chỗ hờ buộc Vương lão phải rút người tránh. Nếu không dù có đá trúng nàng Mẫu Đơn, thì cũng phải bị thương dưới tay nàng Mai Quế.

Vương lão tức giận, tấn đập Thất tinh bộ, mười ngón tay co lại biến ảo, chia làm hai nơi chụp đến hai nàng, cực nhanh dừng mãnh.

Hai nàng đồng thời xoay người tránh né, nhanh nhẹn vừa lui vừa tiến, bên trái bên phải liên thủ tấn công, phối hợp rất là ảo diệu, ngoạn mục.

Cuộc chiến đã trở thành ác liệt hoa cả mắt, mọi người xung quanh sân nhà đều trở mắt le lưỡi.

Hoàng Bác nãy giờ quan sát, biết hai nàng này không phải là địch thủ của Vương lão, hồi hộp lo sợ cho hai nàng.

Hai nàng thân thủ rất là linh xảo, lanh lẹ nhưng công lực thì làm sao bằng Vương lão. Liên tiếp chiêu lực va vào nhau nhưng hai nàng đều tự chấn động thoái lui.

Tích tắc trong thời gian ngắn, hai nàng đã thấy thấm mệt, mồ hôi thoát ra thấm ướt cả áo, cục diện thấy là không thể duy trì tiếp đấu nữa.

Vương lão liếc nhìn, miệng mỉm cười lạnh lẽo, lão cố ý tạo sơ hở, lộ ra bộ ngực trống. Quả nhiên hai nàng nhìn thấy, cùng hét lên một tiếng, xuất đẩy ra bốn chiêu mạnh như vũ bão nhắm vào ngực Vương lão ập đến.

Vương lão đã chú ý, giả vờ trở tay không kịp. Kêu “ồ” một tiếng, chờ chiêu lực hai nàng đến gần liền ngửa ra sau, hai tay chống đất, lưỡng cước nhanh như cắt, đá hất lên vào giữa vế hạ âm hai nàng, rất thâm độc.

Cả hai nàng đều giật nảy người tránh né, nhưng đã muộn. Hai chân lão đã đến... Bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp hai tay cực kỳ nhanh bắt lấy hai chân của Vương lão hất ra, miệng mỉm cười dịu dàng thốt :

- Lão trượng, hai cước này thật là quá đáng đấy!

Vương lão bàng hoàng nhìn rõ, đó là một thiếu niên anh tuấn - chính là Hoàng Bác, lão biết đã gặp phải cao thủ, không dám liều lĩnh cúi đầu trầm lặng.

Hai nàng trong con nguy cấp, giật mình nhìn thấy có người cứu giúp - đó là một chàng thanh niên bảnh trai tuyệt trần. Nàng Mai Quế ngạc nhiên hờ hờ cười nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta làm thế nào đây?

Mẫu Đơn miệng cười tươi đáp :

- Chàng là ân nhân, chúng ta mau khấu tạ!

Hoàng Bác thấy vậy không ổn, vội vã chuyển người vụt phóng ra ngoài đám đông nhanh chạy. Tai chàng nghe tiếng gọi ới ới :

- Công tử, công tử... ân nhân... hãy đợi một tí...

- Tỷ tỷ, chúng ta hãy rượt nhanh theo.

Chàng liền quay lại nhìn, trong lòng lúng túng, thầm nghĩ: “Hai ả này xem cử chỉ lời lẽ không đáng hoàng chút nào, tốt hơn ta nên tránh để khỏi liên lụy”. Nghĩ xong chân nhanh bước hơn, nhưng bên tai vẫn nghe tiếng gọi réo của hai nàng, vừa đuổi theo vừa gọi :

- Công tử, hãy dừng lại để chúng ta tạ lễ đã nào!

- Ồ! Công tử, vội vàng nhanh thế.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, phía bên trái có một con đường nhỏ hẹp, nhà lưa thưa, vắng vẻ bóng người, liền nhanh chân phóng vội vào chạy được một đoạn, ngoái đầu nhìn lại phía sau, vẫn thấy hai ả vừa đuổi theo chàng vừa đối đáp :

- Tỷ tỷ, hần trông thật bảnh đấy chứ?

- Đúng vậy, từ trước đến giờ sư tổ sư phụ thường hay dẫn đàn ông con trai về núi nhưng chưa bao giờ thấy ai đẹp trai hơn hần cả.

- Có lẽ hần cảm thấy mắc cỡ.

- Sư phụ bảo, đàn ông con trai mà còn mắc cỡ... khi chuyện ấy rất là hứng thú đấy!

- Ta không hiểu.

- Sư phụ còn nói hai năm nữa tất nhiên sẽ hiểu.

- Ôi, cứ nói mãi, hần cách xa ta rồi đấy! Nhanh lên.

Hoàng Bác trong lòng kinh hoàng thầm rủa: “Đúng thật là yêu ma quỷ quái, biết thế vừa rồi ta không nên cứu họ”. Bỗng thấy bên phải có con hẻm tối rất thích hợp để chao chạy, không suy nghĩ liền nhanh chân phóng vào. Không ngờ chạy được vài bước, dưới chân như dẫm phải vật gì, vấp té nhào người xuống, chàng lồm cồm đứng lên. Bỗng nghe tiếng la lên :

- Cố nội ngoại, cha mày, đá đổ hết thùng bánh của lão, hãy bắt đền mau.

Nghe tiếng chửi rủa, Hoàng Bác lùi bước nhìn kỹ, thấy là một lão bà sau lưng có một chiếc thùng lấm lốc, bánh đổ đầy ra đầy đất.

- Xin lỗi lão trượng, vì có chuyện gấp nên vô ý, bao nhiêu tất cả xin bồi thường.

Lão già đưa tay định chụp áo chàng, nghe nói chịu đền tiền liền rút tay về, nói :

- Thôi được, để ta tính, cái nào chưa hỏng lão không tính. Nào, một... hai... ba...

Chàng nghe sau lưng có tiếng chân dồn dập đến, vội vàng tay móc đỉnh bạc nhét vào tay lão.

- Thế đủ chưa lão trượng?

Lão già tay cầm đỉnh bạc, trở mắt kinh ngạc, miệng ú ớ :

- Ô, nhiều thế, nhiều thế... dư rồi... dư rồi..

Chàng xoay người dõm bước phóng đi, nhưng trên đầu nghe tiếng gió, thấy hai ả đã phóng đến trước mặt, hai tay dang ngang chặn lại.

Nàng Mai Quế vừa cười vừa thốt :

- Ôi công tử, đến đây mua quà bánh ăn à?

Hoàng Bác cảm thấy hoảng, vẩy tay nói :

- Thôi đi đi, đến đằng kia hãy nói!

Nói xong liền bước tới con hẻm tối vắng không người, nhún vai bước theo. Chàng dừng bước, quay mặt lại hỏi :

- Sao hai nàng mãi đuổi theo ta, có dự định gì?

Nàng Mẫu Đơn cặp mắt chớp chớp, long lanh liếc xéo cười :

- Chúng tôi muốn cảm tạ ơn cứu mạng cơ mà!

Chàng do dự thốt :

- Thôi được rồi, giờ cảm tạ rồi hãy đi đi..

Hai nàng nhìn nhau cười, khẩu đầu xuống đất nói :

- Cảm tạ ân nhân cứu mạng, thương hãy nhận tiểu nữ từ bái tạ.

Chàng lúng túng không biết làm thế nào, nghĩ: “Mặc kệ họ”, chỉ gật đầu.

Nàng Mẫu Đơn đưa mắt nhìn chàng một hồi, neho mắt với nàng Mai Quế, tay vuốt lại áo quần thốt.

- Tiểu nữ tên là Mẫu Đơn, xin hỏi quý danh công tử nguyên hương nơi nào? Đến đây có việc gì chăng?

Chàng thấy cử chỉ lời nói nàng trông có vẻ đoan trang thùy my, không nhịn được cười, nhìn nàng nói :

- Ta gọi là Thiên Nha Lăng Hiệp Điện Thiếu Dã, nơi tạ Tiên Du linh, đến đây du ngoạn, thế đủ rồi chứ?

- Ô, lại là Thiên Nha Đại Lăng danh chấn giang hồ, nay được hội ngộ, thật là (...) phước.

Chàng không muốn nghe, chuyển người bước đi, nhưng nàng Mai Quế dang ngang hai tay ngăn lại, cất tiếng :

- Điện đại hiệp, tèm tiểu muội gọi là Hắc Mai Quế, vẫn thường nghe qua đại danh đại hiệp... à, mà đại hiệp dùng cơm chưa?

- Cảm ơn! Đã ăn rồi!

Chàng vừa nói vừa lách người muốn đi.

Nàng Mai Quế lại bước tới, dang tay chặn lại, cười duyên hỏi :

- Điềm tâm, nhất định đại hiệp vẫn chưa dùng?

Chàng nhú mồm giọng to tiếng :

- Ta không thích ăn điểm tâm nào cả, tại sao mãi ngần ta thế?

Nàng Mẫu Đơn tươi cười liếc nhìn chàng :

- Điền đại hiệp có thể dùng với chúng tôi, lên núi du ngoạn vài hôm được chăng?

Chàng vẫn không trả lời, quay người bỏ đi.

Nàng Mẫu Đơn nhảy tới cản lại van :

- Chỉ đến chơi vài ngày thôi, núi non cảnh đẹp như tiên.

Chàng trở mặt tức giận thét :

- Hừ! Danh lam thắng cảnh, ta đều có đến khắp nơi cả...

- Lão, ngươi có đến núi Tuyết Sơn bao giờ chưa?

Chàng nghe ba tiếng núi Tuyết Sơn liền giật mình, trong lòng phấn khởi, nhìn hai nàng cất tiếng :

- Sao? Các người là đệ tử của Bạch nương nương à?

Hai nàng nghe hỏi, biết có thể là chàng có quen biết sư phụ, các nàng miệng cười tươi hơn hờ :

- Không sai, chúng tôi đều là đệ tử của Bạch nương nương. Điền đại hiệp có thích lên núi du ngoạn chăng?

Chàng nghĩ thầm “Ta muốn lên núi Tuyết Sơn lấy trộm Thiên Niên Lục Linh Chi của Cửu Giá Quả Phụ, không ngờ gặp được hai ả này là đồ tôn của lão bà, hai ả này hành vi lăng mạn, hiểu biết không đến, ta cũng nên lợi dụng hai ả hướng dẫn lên núi. Sau đó tùy cơ ứng biến, việc trộm lấy linh chi không khó”.

Nghĩ xong mặt biến đổi, lắc đầu khê :

- Thật ra ta chưa từng lên núi Tuyết Sơn lần nào cả, nghe nói sư tổ và sư phụ các người đều lợi hại, cho nên không dám.

Nàng Bạch Mẫu Đơn ngửa mặt dịu dàng khê thốt :

- Điền thiếu hiệp chớ lo, sư tổ và sư phụ chúng ta không có trên núi!

Nàng Hắc Mai Quế môi nở nụ cười tiếp liền :

- Đúng đấy, họ đến một nơi rất xa không thể trở về ngay được đâu!

Chàng nghe lại lắc đầu nói :

- Đồng ý là họ đi vắng, nhưng nghe nói trên núi đều rải độc Tuyết Sơn Câu Hồn phấn, người nào hít phải sẽ chết ngay.

Nàng Bạch Mẫu Đơn cười :

- Ô, không sao cả, tôi đưa cho đại hiệp một viên Phích Độc đơn, ngậm vào miệng là xong.

Nàng vừa nói vừa lấy ra cái bóp da nhỏ, trút ra một viên thuốc màu trắng bằng hạt đậu, đưa vào tay chàng. Chàng ngẫm nghĩ rồi đưa lên mũi ngửi, không có mùi vị nào cả, nhìn nàng cười khê hỏi :

- Bạch cô nương nàng không gạt ta chứ?

Bạch Mẫu Đơn chân dậm đất tay chỉ trời thề :

- Nếu có gạt đại hiệp, ta sẽ chết ngay.

Hắc Mai Quế động tác cũng thề tiếp :

- Thật đấy, gạt đại hiệp ta cũng chết theo.

Chàng thấy vậy yên tâm, bỏ viên thuốc vào trong túi áo gật đầu cười :

- Thôi được, trong núi còn người nào khác không?
- Không có ai cả, chỉ có hai chúng tôi phụ trách giữ núi, lên xuống chơi trở về ngay.
- Tối hôm nay các nàng nghỉ tại đâu?

Hắc Mai Quế vội vàng trả lời :

- Tại khách điểm Đào Nhiên Lâm à, còn đại hiệp?
- Ta thuê nghỉ tại Tân Hương các, như thế...

Bạch Mẫu Đơn không chờ chàng nói xong cướp lời :

- Như thế tối nay chúng ta sẽ dọn qua Tân Hương các ở chung với nhau.

Chàng nghe nói hoảng hốt, phát tay lia lịa :

- Không cần... không cần, các nàng cứ nghỉ tại Đào Nhiên Lâm, sáng mai sẽ qua tìm hai nàng.

Hắc Mai Quế ồ ồ nói :

- Thôi vậy, dọn qua nghỉ với chúng tôi, không mất tiền đâu mà sợ.

Chàng đôi mày nhíu lại muốn mở miệng. Bỗng Bạch Mẫu Đơn tò nụ cười thốt nhẹ :

- Thôi được rồi, chúng tôi nghe lời đại hiệp không dọn nữa!
- Thế hai nàng cũng nên về nghỉ lấy sức mai gặp lại.

Bạch Mẫu Đơn gật đầu “Ừ” một cách ngoan ngoãn nói :

- Sáng mai chúng tôi đến Tân Hương các tìm đại hiệp nhà!

Chàng nghe nói lắc đầu :

- Không được, ta đến tìm các nàng.
- Như thế này, ai dậy sớm thì qua tìm. Thôi, chúng tôi về nghỉ đây.

Hai nàng vừa đi vừa đưa tay vẫy thật đa tình, như có vẻ luyến tiếc. Chàng về đến Tân Hương các, vào phòng không kịp cời giày, lên giường vận công điều tức.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gọi Sẽ Đến Ngay

Trăng treo lơ lửng, trong đêm khuya yên tĩnh huyện Hà Chân Vệ, giờ vào khoảng canh ba, bỗng xuất hiện một bóng đen trên nhà hậu viện phòng khách Tân Hương các. Dạ sắc âm thầm, bóng đen thân vận thường bào màu xanh lam, lưng mang trường kiếm thân hình cao lớn rất khí phách, tuổi độ trung niên.

Gã đứng trên đỉnh nhà, áo phát phơ bay trong gió, mặt tím đen ẩn hiện môi mỉm cười, đôi mắt tinh quang chăm chú nhìn dãy phòng đối diện như đang chờ đợi...

Đứng tư thế như vậy rất lâu, miệng lẩm bẩm vài tiếng rồi cất cao giọng :

- Hà, môn đồ của đương kim Ngũ kỳ, tại mất kém đến thế ư?

Hắn vừa dứt lời, sau lưng hắn bỗng nổi lên một tiếng cười nhẹ đáp :

- Đương nhiên là không, có lẽ là người thấy Đinh Đại kiểm khách!

Hắn vừa nghe đột ngột phóng người lên trên đỉnh nhà đối diện, tay rút kiếm quay đầu lại. Hắn phát giác nơi đứng vừa rồi thấy xuất hiện một thiếu niên, chính là Hoàng Bắc.

Gã trung niên ngẩng đầu lên cười kha kha rằng :

- Người cũng sớm đợi chờ ta thế à?

Hoàng Bắc thốt :

- Người lắm rồi đấy! Người đến trước ta ra sau.

Gã trung niên cười âm hiểm, đưa kiếm chỉ ra ngoài.

- Khó được dịp gặp, ta nên chọn khoảng trống, hoạt động tay chân.

Hoàng Bắc vẫn ngồi trên đỉnh nhà cười nhẹ hỏi :

- Ngoài ấy mấy người?

Gã trung niên cười lạnh thốt :

- Chỉ có một người, tôi qua người đã gặp!

Chàng nhìn trời, chớp mắt lắc đầu :

- Người giảng bấy sẵn đây à? Ta không đi!

- Ô, đệ tử của Ngã kỳ sao lại hèn nhát thế?

- Đúng, ta cần nghỉ ngơi, thôi người về đi!

Nói xong Hoàng Bắc quay đầu muốn đứng lên đi.

Gã trung niên họ Đinh thấy kế hoạch của mình bị Hoàng Bắc phát hiện, giờ kiếm lên hét :

- Được, địa điểm ta để người chọn lấy!

Chàng cười gật đầu, tay chỉ phía sau vườn Tân Hương các, lập tức phóng người bay đi, gã trung niên họ Đinh lướt theo sau. Hai người đứng đối diện giữa vườn quanh hồ cá. Gã trung niên Châu Kim lại rải ra một mảng kim quang, công ra chiêu Điện Xà Thố Tín trong Thiểm Điện thập tam kiếm. Kiếm khí thật nhanh và mạnh hướng ra yếu huyệt trước ngực đối phương.

Hoàng Bắc thấy kiếm phong ép đến gần, chân trái bước lên, tức thì triển khai Mai Hoa chỉ, Tuyết Hoa bộ phối hợp xuất chiêu Đạp Tuyết Tầm Mai, nửa thân trên hướng phải xông đến, tay trái nắm ngón chụp vào mạch môn tay phải của gã, đồng thời tay phải trở ngược đẩy ra một chưởng Phong Quyển Thiên Sơn Diệp Luân chưởng công thẳng hạ bàn gã trung niên.

Chưởng chỉ phối hợp với nhau thật là tuyệt luân, gã trung niên họ Đinh gạt mình kinh hãi, hét lên một tiếng, vũ lộng kiếm ngã một bên tránh khỏi trong gang tấc.

Hoàng Bắc không thừa thế tấn công, nhú đôi mày nhẹ hỏi :

- Đinh Cảnh Long, giữa đêm khuya đừng quát tháo ầm ĩ thế!

Gã họ Đinh tức giận cuồng nộ hét, Luân Vũ kiếm tấn công Hoàng Bắc nhẹ nhàng đối phó, chưởng trái chỉ phải, thấy chiêu phá chiêu, vừa thủ vừa công, nắm thế thượng phong.

Qua một trăm chiêu, gã Đinh Cảnh Long trong lòng bồn chồn nôn nóng. Bỗng gã buông kiếm hú dài, trường kiếm giờ lên cao, phát kiếm tòa rộng kiếm quan chớp lên, cuộn từ trên chụp xuống. Đó là chiêu kiếm sát thủ rất lợi hại trong Thiểm Điện thập tam kiếm, Điện Lạc Lâm Chiêu.

Hoàng Bắc nhìn thấy, phóng lên cao xuất ra chiêu Bằng Không Hái Tuyết hai tay triển xuất Hàn Mai Xạ Thương, mười ngón bắn ra chỉ phong bắn vào làn kiếm quang đối phương.

Bỗng Hoàng Bắc gạt mình, cảm thấy trên vai áo nghe một tiếng “xoẹt”, lập tức hất tay xoay eo, thân hình lơ lửng trên không liền đẩy ra chiêu Xuân Phong Túy Tuyết sàng ngang năm thước, lộn người rơi xuống, đẩy tiếp chiêu Phong Quyển Tàn Tuyết thân thối lui ba trượng, đưa mắt nhìn đối phương thấy gã cũng thối lui ra sau, tay đè chặt ngực mặt nhăn nhó.

Hoàng Bắc đưa tay sờ vai áo, thấy bị rách toạc một mảng, lắc đầu mỉm cười :

- Thắng bại chưa phân ta tiếp tục chứ?

Đình Cảnh Long “hừ” lên một tiếng, sàng lên hai bước, muốn vũ lộng tấn công, đột nhiên có tiếng :

- Đình lão đệ, ngươi không phải là đối thủ của hắn, hãy để cho lão phu tiếp cho.

Giọng nói nổi lên từ dưới cây bồ đề bên trái trong vườn. Hoàng Bác kinh ngạc, hướng mắt nhìn, thấy có hai lão nhân. Một là Phương Lữ, còn một lão là Hắc Đầu Lâu Vu Tiết.

Lão Hắc Đầu Lâu gương mặt hóp khô đang nhe răng cười.

Hoàng Bác trong lòng kinh hãi, vội vận Vô Cực chân khí bảo vệ thân, thầm nhủ: “Thắng hai Bạch Bính kiếm sĩ không khó nhưng gặp phải tên ma đầu trăm tuổi này, keo này mệ rồi, ta phải tìm cách chuồn êm!”

Nghĩ xong liếc mắt nhìn quanh xem có con đường nào thoát chẳng? Nhưng bỗng thấy hai kiếm thủ và Hắc Đầu Lâu lập một vòng tam giác vây chàng vào giữa.

Chàng lăm bắm “Muộn rồi” đã thấy Hắc Đầu Lâu bước thẳng đến trước mặt chàng, cất tiếng khàn khàn nghe thật là quái dị :

- Tiểu tử... lần trước tại Mạc Can sơn để ngươi thoát đi thật là chuyện lạ đấy!

Chàng vận khí hộ thân, lui lại một bước, hai mắt liếc nhìn từ trái sang phải, cười khách sáo thốt :

- Đúng vậy, chuyện lạ năm nào không có, năm nay lại quá nhiều cơ đấy! Ngươi chó vội!

Hắc Đầu Lâu mặt nổi sát cơ, nổi giọng cười khùng khiếp :

- Kha kha kha, đêm nay ngươi không còn dịp may nữa đâu!

Chàng nhún vai điệu bộ tỏ ra không quan tâm, quay đầu nhìn thấy trường kiếm theo dõi mọi cử chỉ, động tác của chàng, trong lòng bồn chồn không biết xử lý thế nào? Trờ đầu hàm tếu nói :

- Chuyện đời lắm khi được như ý: “Châu châu bắt ve, chim vàng tại hậu”. Các người vây ta, biết đâu sau lưng có người vây trở lại.

Chàng giả vờ nói, cốt để tìm kế hoãn binh thoát thân. Hắc Đầu Lâu và hai kiếm thủ nghe đôi mày đều nhíu lại. Lão ma đầu đôi mắt âm hiểm cười nói :

- Hừ... hừ... Ai dám vây lão, muốn bỏ mạng à?

Nói xong, lão xoay người nhìn quanh, thần sắc lộ vẻ thận trọng, chàng thấy lời nói của mình có hiệu lực, liền nghĩ cố gắng kéo dài lúc nào hay lúc đó. Đợi dịp may thuận tiện chuồn ngay lập tức, nên ngẩng mặt mỉm cười nhả hạ :

- Kẻ nào dám bao vây lão, có lẽ không phải là kẻ tầm thường đâu.

Nghe nói Hắc Đầu Lâu mặt biến sắc, tức giận bước tới hét to :

- Nói! Ai dám vây lão?

- Chàng lùi ra sau một bước khoát tay :

- Ô, lão là một ma đầu, công lực nội lực đều thâm hậu mà không phát hiện ra được thì các ngươi nên giải tán ngay đi, ta cũng chẳng muốn ở đây sanh sự.

Hắc Đầu Lâu trừng đôi mắt, cười lạnh nói :

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ngươi hãy bảo chúng xuất hiện, từng người từng người lão phu lãnh giải tất.

Chàng liền cười khẩy nói :

- Một người lão chịu không nổi rồi, nói chi mấy...

Chàng liền ngưng bật ngay không nói tiếp, Hắc Đầu Lâu nghe câu nói của chàng nửa chừng chưa xong, nội khí xung thiên hét :

- Lão, sao không nói tiếp nữa nghe nào?

Chàng liền thần sắc cố giữ vẻ tự nhiên, giả vờ im lặng lắng tai nghe đầu gật, như là đang nói chuyện với ai, miệng khẽ thầm :

- Vâng, tiểu bối tuân theo dụ mệnh.

Hhl thấy vậy, hai mắt nheo lia lia tiến thân hai bước nộ hét :

- Tiểu tử, ngươi nói chuyện với ai?

Chàng cũng thối lui lại hai bước mỉm cười nói :

- Sao lão lại tò mò thế?

Lão ma đầu tức khí, buông tiếng cười quái dị, tóc dựng đứng, bước từng bước tiến dần đến trước mặt chàng.

Chàng thấy thế vội lui ra sau từng bước một. Trong đầu nghĩ thoáng qua nỗi giọng cười kha kha :

- Thôi được, ngươi muốn biết ta nói cho ngươi biết cũng không sao.

- Hừ, ngươi không nói cũng được. Lão chỉ đánh con, cha sẽ xuất hiện.

- Đúng, lão còn nhớ một “người kia” ấy chứ?

Hắc Đầu Lâu nghe trong lòng chấn động, tự nhiên buột miệng thốt ra :

- Có phải là lão “thần quần mền đỏ” đã từng xuất hiện tại Mạc Can sơn?

Chàng vừa nghe lão thốt liền gật đầu cười ngay rằng :

- Không sai, chỉ có lão ấy đã gây khủng hoảng Hắc Bạch song ma các ngươi phải không?

Hắc Đầu Lâu giận dữ đến nỗi tóc dựng đứng lên, tiến thêm một bước, đưa thẳng hai tay cất tiếng thét :

- Nói mau, hấn ở đâu?

Chàng vội hít sâu vào, vận chân khí tìm cách ứng biến, chuẩn bị bốn tẩu. Đột nhiên đưa tay chỉ về hướng dãy cây liễu bên trái, chi phối đầu óc của đối phương hô lớn :

- Nhìn kỹ, họ không phải đã đến rồi đấy ư?...

Đồng thời hai chân co lại dợm người phóng đi. Bỗng hốt nhiên khựng lại giật nảy mình kinh ngạc. Sờ sờ ngay hàng cây liễu xuất hiện một người đứng sững. Thân hình to cao toàn thân quần tẩm mền đỏ, chỉ lộ ra hai cánh tay và đôi mắt nhìn về phía trước mà thôi. Ánh mắt xanh biếc phóng tia ra ngoài. Trong đêm hôm khuya trông thật là ma quái khủng khiếp.

Chàng dự tính đánh lừa Hắc Đầu Lâu hai kiếm thủ để tìm cách đào tẩu thoát thân, không ngờ lại là sự thật hiển nhiên trước mắt. Trong lòng mừng rỡ phần khởi, tinh thần phấn chấn thốt lên :

- Hay quá, thật là đúng lúc. Nay lão ma đầu ngươi muốn lãnh giáo nay đã đứng trước mặt ngươi đấy!

Hắc Đầu Lâu cùng Bạch Bính kiếm sĩ thấy lão quái nhân đột ngột xuất hiện gương mặt đầu biến sắc. Hắc Đầu Lâu tiến một bước một bước phóng cặp mắt hung quang nhìn một hồi cất tiếng cười quái gở :

- Kha kha. Ta muốn lãnh giáo các ngươi vài chiêu!

Lão quái nhân thân quần mền đỏ gật đầu nhẹ. Đôi tay của lão từ từ đưa ra, trông khô khốc cằn cỗi, lở loét không chỗ nào được lành lặn cả.

Lão quái nhân từ từ cất bước tiến lên đến trước mặt Hắc Đầu Lâu và hai kiếm thủ...

Hoàng Bác tức thời lui sang một bên, trong lòng mừng thầm. Lão xuất hiện bất thần giúp chàng trong tình trạng nguy kịch, hiểm nghèo thoát nạn như hiện giờ không ngờ thật là đúng lúc. Lão là ai?...

Lão quái nhân bước lần đến trước mặt lão Hắc Đầu Lâu cách khoảng ba trượng thì dừng lại.

Lão Hắc Ma đầu biết Hắc Bạch song ma đã bại dưới tay lão quái nhân này. Không dám khinh địch, cặp mắt hung ác nhìn không chớp. Hai tay đưa lên vận mười hai thành công lực, tập trung tinh thần rất căng.

Sau một lúc đối nhìn nhau, lão quái nhân đưa cao tay phải xòe ra, tỏ ý muốn đấu chưởng lực nhưng miệng lão vẫn không hé ra, vẫn im lặng.

Lão Hắc Ma thấy vậy hiểu ý, nhe răng cười quái gở :

- Khả khả, muốn đấu chưởng à?

Lão quái nhân gật đầu trầm lặng:

- Được, lão sẽ đấu chưởng với ngươi, nhưng ta muốn biết danh hiệu các hạ trước khi giao đấu...

Nhưng lão quái nhân vẫn trầm tĩnh lắc đầu.

- Ngươi cảm rồi sao?

Lão quái nhân nghe tỏ vẻ khó chịu, quay nhìn Hoàng Bác bảo trả lời giúp. Chàng thấy vậy nghĩ thầm: “Quái, ta nào biết họ gì, tên chi của lão, sao trả lời được”. Bỗng nổi tính trẻ con nhìn lão Hắc Ma cười đáp :

- Hà hà... lão ta không thèm nói với ngươi, để ta trả lời thế cho: Kha La Mộc Luân sơn Tam Nhân Hoạt Phật, Tọa Hạ Cao Túc, gộp chung lại là Giáng Ma Tôn Giả Sa Độc Lâu.

Lão Hắc Ma nghe sinh nghi, nhìn lão quái nhân cười lạnh :

- Hừ! Quả có Tam Nhân Hoạt Phật kỳ nhân? Thì thì... Giáng Ma Tôn Giả... Sa Độc Lâu.

Lão ma đầu lăm bằm trong miệng, bỗng giật mình hét :

- Sao? Ngươi nói tên gì?... Sa Độc Lâu?... Sát đầu lâu? Hừ! To gan...

Hắc Đầu Lâu ngẩng đầu nhìn đôi mắt tỏa nộ hỏa, muốn phóng người về phía Hoàng Bác, nào ngờ thân người hần vừa di động, liền bị một luồng sức mạnh vô hình cản lại, chỉ lắc lư nửa thân trên. Lão hốt hoảng đẩy một chưởng ra phía trước, giật trở lui năm trượng, căm tức nhìn lão quái nhân phần nộ hết :

- Lão quái vật, ra tay không lên tiếng.

Lão quái nhân chỉ gạt đầu, chưởng phải đưa lên hai lần như tỏ ý: “Không sai, muốn thì cứ đến, ta đang đợi đây”

Lão Hắc ma đầu lập tức cánh tay phải đưa lên, vận công răng rắc, Hắc Thi Độc Công giờ chưởng đẩy ra.

Hai lão chỉ cách nhau có ba trượng, hai luồng nội gia chân lực vô hình tiếp cận, thân hình hai bên lắc lư vài cái rồi dừng lại. Cả hai đều đưa tay đẩy ra song chưởng, liên tu bất tận truyền qua với nhau.

Bên ngoài nhìn vào thấy trạng thái hai người rất là nhẹ nhàng, tự nhiên như là hai người bạn thân lâu ngày gặp lại, đưa tay chào hỏi thân thiết. Chỉ có Hoàng Bác và hai Bạch Bính kiếm sĩ đứng bên ngoài mới hiểu. Cả hai thân sắc đều khảm trưng đến tột độ, đôi mắt nhìn thẳng vào trận đấu đến kinh hồn đoạt phách.

Chàng nhìn hai lão hồi hộp. Nghĩ: “Lão quái nhân không đến nỗi bại, nhưng thắng lão Hắc Đầu Lâu cũng không phải dễ. Vì lão ma đầu này là nhân vật trước đời của “Nhất lão, Nhị kỳ, Tam ma, Tứ sát”, nội lực của lão cả sư phụ ta, Lung Tuyết đạo nhân chưa chắc thù thắng được”.

Họ đã đấu được vài khắc, đã đến giai đoạn quyết định thắng bại, nhìn thấy cánh tay hai người đều hơi run. Nhận xét thấy đôi mắt của lão quái nhân vẫn uy nghi, duy trì tòa lập lánh còn Hắc Đầu Lâu gương mặt nổi đỏ lên, mồ hôi thoát ra từng giọt rơi xuống.

Đột nhiên lão quái nhân “hừm” một tiếng, bước tới ép lùi lão Hắc Ma ra phía sau ba bước. Lão Hắc Ma nghiêng răng, xuống tấn chịu (...) nhưng không chịu nổi nữa, phải lui bốn bước sát chân tường. Miệng búng ra đầy máu tươi. Lão Hắc Ma thét lên, dậm chân bắn lên cao, phóng lùi thân hình mất hút.

Hai Bạch bính kiếm thủ giật mình, lập tức nhảy bay ra ngoài tường thoát đi.

Trong sân chỉ còn lại lão quái nhân và Hoàng Bác hai người. Lão quái nhân từ từ rút tay vào tấm mền đỏ, thân hình vẫn không động đậy.

Hoàng Bác tiến về phía lão quái nhân nhưng lão bỗng cất tiếng trầm nhẹ :

- Dừng lại!

Hoàng Bác ngưng bước, chấp tay làm lễ, tươi cười nói :

- Lão tiên bối, tiểu bối xưng hô như thế nào?

Lão quái nhân ánh mắt dịu dàng trầm lặng khẽ nói :

- Danh hiệu của lão gọi là Giáng Ma tôn giả Độc Sa Lâu vừa rồi ngươi đã nói.

- Xin tiên bối chớ đùa, xin phép hầu chuyện với tiên bối.

Lão quái nhân nghe cất tiếng cười lớn ôn hòa, lắc đầu than :

- Nào ngươi cần hỏi vấn đề gì cần thiết sau đó lão cũng thắc mắc hỏi ngươi. Xong rồi đường ai nấy đi.

Hoàng Bác vội trả lời :

- Không đủ, vấn đề tiểu bối muốn biết không chỉ là một.

Lão cất giọng kiên quyết :

- Không được đòi hỏi nhiều, chỉ một mà thôi.

Chàng tiến tới hai bước, lão lui lại hai bước trầm giọng hét :

- Đứng lại, không được bước qua.

- Tại sao, sao lại không muốn?...

Lão khề lắc đầu than :

- Khi nào cần thì ta trả lời cho ngươi biết.

- Thôi được, tiểu bối muốn hỏi về việc mất tích của phụ thân.

Lão nghe hơi hơi chấn động trong lòng, ngược mắt nhìn trời trầm tư rồi nhẹ tiếng nói :

- Mười ba năm về trước, ta và phụ nhân ngươi từng sánh vai dưới núi Cửu Hoa sơn.

Hoàng Bác cướp lời hỏi :

- Mười ba năm trước, chính là năm Hoàng Sơn kiếm hội lần thứ mười sáu, xin hỏi ngày kiếm hội ấy trước hay là sau?

- Lúc đó mười lăm ngày sau mới đến ngày Hoàng Sơn kiếm hội. Ta và phụ thân ngươi xuống núi Cửu Hoa sơn, ngày hôm sau ăn nghỉ tại khách điểm Thạch Trâm hiệu gọi là Quần Anh hội, nay thì đã dẹp mất rồi. Tối hôm đó hai ta đang ngủ chung một phòng..

- Tiền bối và phụ thân là bạn bè?

- Đúng, ta trả lời ngoại lệ vấn đề thắc mắc đấy nhé!

- Ngủ đến nửa khuya, vì gió lạnh ta giật mình tỉnh giấc, nhìn quanh chẳng thấy phụ thân ngươi, nhìn thấy cửa sổ phòng mở toác ra, ta hiểu liền lập tức phóng ra ngoài tìm kiếm hơn hai canh. Cuối cùng gặp được phụ thân ngươi dưới gốc cây...

- Ô, phụ thân tiểu bối làm sao?

- Toàn thân đều bị trúng chất độc, chỉ thều thào vài câu cuối cùng, sau đó tắt thở.

Hoàng Bác nghe cảm thấy đầu như bị đảo lộn, thân hình lắc lư muốn bật té ra sau, đột nhiên trừng mắt hét to :

- Không, nói dối, phụ thân ta không thể chết!

- Xin lỗi, sở dĩ ngày hôm nay ta mới nói cho ngươi nghe vì nay ngươi đã lớn khôn, có thể tiếp nhận, đối diện với sự thật.

Chàng đau đớn tới cùng, nước mắt tuôn ra, nói không thành lời :

- Ai?... Ai!... sát... hại... phụ thân... ta?...

Lão quái nhân lắc đầu thốt :

- Không biết được.

- Cha ta trúng thứ độc gì?

- Ta cố tìm hiểu nhưng nghiệm không ra!

- Cha ta dặn dò tiền bối những gì?

- Dặn dò ta hãy bảo vệ sự an toàn cho mẹ con ngươi, hai người cho đến khi nào đủ sức tự bảo vệ lấy.

- Thì thế phụ thân hiện giờ chôn cất tại đâu?

- Vì trúng độc quá nặng, lại sợ gây truyền nhiễm nên ta đã hỏa táng tại đống trường.

- Xin hỏi tiền bối, phụ thân có để lại di vật gì chăng?

- Thông cảm, lúc đó ta chưa nghĩ đến nên quên mất!

Chàng cúi đầu trầm lặng, nước mắt vẫn tuôn trào... chợt nhớ một việc đưa tay chỉ vào lão hét :

- Người nói dối, nếu phụ thân ta chết, thế người bị giam trong Vô Đề cốc Vô Song bảo là ai? Vậy Du Long kiếm pháp là Đông Kiếm học từ đâu ra?

Lão quái nhân phóng tia mắt lạnh rợn người hét :

- Nếu người còn vào Vô Song bảo sẽ là con bất hiếu đấy!

Chàng nhìn lão quái nhân không chớp mắt hỏi :

- Ý ta hỏi người dưới Vô Đề cốc là ai? Du Long kiếm pháp Đông Kiếm có từ đâu học được?

Chuyện này ngoài phạm vi vấn đề. Giờ ta hỏi người.

- Tiền bối cứ hỏi!

Lão quái nhân than dài :

- Ta đã từng hứa là phải bảo vệ mẹ con người an toàn, cho đến khi người khôn lớn có thể tự bảo vệ lấy thân. Nay đã hoàn tất trách nhiệm lời hứa nên phải ra đi. Nào ngờ người lần này đòi đết Tuyết Sơn chịu chết, vậy ta hỏi người một câu: người có muốn mẫu thân người phải chịu đau khổ nữa chăng?

Chàng nghe cảm thấy xúc động nước mắt rung rung thốt :

- Tiền bối trách vấn rất đúng, nhưng tiểu bối vừa mới biết qua đồ tôn của Cửu Giá Quả Phụ...

Chàng liền đem chuyện kể cho lão quái nhân nghe và dự tính như thế nào để tùy cơ trộm lấy linh chi.

- Tiền bối yên tâm, giờ vẫn chưa được biết tin tức phụ thân, tuyệt không làm bậy.

- Hừ, ta nói như thế mà người vẫn chưa tin?

- Đúng, tiểu bối điều tra ra kết quả mới tin được...

Lão quái nhân chẳng đợi chàng nói hết, liền xoay người phóng vút lên cao, mắt hút trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Dưới Hang Cốc

Rạng ngày hôm sau, Hoàng Bác còn đang ngủ tai nghe tiếng cười thanh của thiếu nữ, tức thì tỉnh giấc. Tiếng cãi vã của hai nàng Bạch Mẫu Đơn và Hắc Mai Quế với Hà phục dịch Tân Hương các. Chàng liền mặc vội áo quần bước ra khỏi phòng.

Tiếng nói qua nói lại giữa hai nàng và người phục dịch giữa hành lang các phòng..

Bạch Mẫu Đơn nhắc thấy Hoàng Bác xuất hiện liền giơ tay vờ vào mặt gã phục dịch một tiếng “Chát” chỉ Hoàng Bác cất tiếng :

- Đây chàng này không phải là Diên công tử à? Tên tuổi khách mà không biết, thế mà làm phục dịch.

Gã phục dịch bị đánh oan má nóng rát, xoay người nhìn Hoàng Bác mở miệng muốn cãi lại, chớp thấy hoa cả mắt, đồng thời thấy trong tay ai nhét vào một vật cứng lạnh, cúi đầu nhìn thấy một đỉnh bạc thì trở mắt nhìn chàng không nói nên lời.

Hoàng Bác mỉm cười đẩy vai gã :

- Thôi đi đi, đến tính sổ đi!

Gã bàng hoàng, hớn hờ bước ra. Hoàng Bác lập tức kéo hai nàng rời khỏi khách điểm. Bắt đầu ba người lên đường đến núi Tuyết Sơn.

Trên đường hai ả thay nhau hỏi tíu tít chẳng ngưng: nào là có vợ chưa, người yêu nào... bao giờ cưới xin...

Chàng muốn lấy cảm tình hai ả nên trả lời từ tốn :

- Chưa cưới, nhưng mà bắt đầu để ý đấy!
- Điền công tử à, người thích hạng cô nương như thế nào?
- Ô!... Nếu được như hai vị cô nương đây thì... thì...
- Hi hi, công tử đừng cười, chúng em nào có tư cách xứng với công tử!
- Sao nói thế được! Chỉ quá khiêm nhường mà thôi.

Ba người vừa đi vừa đối đáp vui vẻ, đến gần trưa đã đến dưới chân núi Tuyết Sơn.

Tuyết Sơn cũng gọi là Lô Cốt sơn, núi cao nhưng lại nhọn, bốn mùa đều băng tuyết, nhìn xa những dãy tuyết phong đều trắng xóa, nghiêm trang sừng sững nhưng lại cảm thấy hơi ròn rợn.

Ba người hướng theo đường hẹp lên núi. Chàng lấy ra viên Phích Độc đơn đỉnh bỏ vào miệng, nàng Hắc Mai Quế thấy vậy cười cản lại :

- Khoan đã, còn sớm, qua giữa núi uống vẫn chưa muộn.

Nghe thế chàng liền bỏ viên thuốc vào lại túi mỉm cười :

- À, mà sao dưới chân núi không có rải Tuyết Sơn Câu Hồn phân?

Nàng Hắc Mai Quế che miệng khẽ cười :

- Nếu dưới chân núi có rải phân, e rằng quan binh đến vây diệt chúng tôi từ lâu rồi.
- Thế hai nàng ở chỗ nào trên núi?

Nàng Bạch Mẫu Đơn cất tiếng tình tứ :

- Hai chúng tôi ở chung với nhau, gọi là Giảng Châu động.

Chàng ồ lên một tiếng hỏi tiếp :

- Trên núi có tất cả mấy hang động?

Bạch Mẫu Đơn muốn mở miệng nhưng nàng Hắc Mai Quế cướp lời :

- Có năm cái, sư tổ ở tại Cửu Khúc động, sư phụ ở tại Không Ưu động, còn ba vị sư tỷ ngụ Tiểu Cô động, còn Điền Tâm động dùng làm bếp riêng. Nhưng hang động đẹp nhất là Giảng Châu động của chúng tôi.

Chàng ồ lên hỏi tiếp :

- Có mấy hang cốc trên Tuyết Sơn này?

Bạch Mẫu Đơn được dịp giành trả lời :

- Không có, trên Tuyết Sơn không có hang cốc nào cả!

Chàng nghĩ nàng nói dối, đưa mắt nhìn nàng Hắc Mai Quế giọng ngạc nhiên :

- Sao thế? Tuyết Sơn to lớn thế này mà không có hang cốc nào à?

Hắc Mai Quế đáp :

- Thật đấy! Ta không nói dối đâu!
- Ồ, để xem, ta nhớ không lầm... à phải rồi, ta có xem một quyển sách có ghi lại rằng Tuyết Sơn có một cái hang cốc bí mật, gọi là... à... sao lại chẳng nhớ ra kia...

Nàng Bạch Mẫu Đơn vội đáp :

- Nhớ làm rồi đấy, trong núi không có hang cóc!

Miệng lẩm bẩm, nàng Bạch Mẫu Đơn cười miễn cưỡng :

- Ta nghĩ người thì thích sơn cóc, mà trên núi thì chẳng có, sợ người thất vọng.

Ba người đều bước lên núi, độ hai giờ thì đã lên đến sườn núi, ngẩng đầu nhìn lên, núi đứng phăng lỵ, nếu không thì triển khinh công không thể tiếp tục lên được. Hai nàng bảo chàng uống viên thuốc phích động đơn đi trước hướng dẫn lên núi. Trong lòng thầm nghĩ: “Cố gắng trong thời gian ngắn phải đoạt lấy Thiên Niên Lục Linh Chi trong Băng Ngân cóc núi Tuyết Sơn này”.

Viên Phích Động đơn trong miệng chàng tan dần, mùi rất thơm tho, mát rượi xông vào tận mũi.

Hắc Mai Quế mỉm cười :

- Rất thơm phải không? Thế là Khâu hồn phấn đã hít và rồi đấy!

Chàng giật mình kinh hoàng :

- Sao? Ta đã hít phải rồi à?

Bạch Mẫu Đơn quay đầu nhìn cười lằng mạn :

- Đúng vậy, Khâu hồn phấn hít vào, tác dụng với hoàn thuốc gây loang tỏa mùi thơm.

Chàng giờ mới hiểu, nếu mà không gặp hai ả này, muốn lên núi Tuyết Sơn thì chắc chắn con đường chết! Chàng vừa đi vừa nghĩ, ta cũng còn số may, hỏi :

- À, hoàn thuốc này duy trì thời gian bao lâu?

- Chỉ trước bốn giờ.

- Ồ sao? Có bốn giờ thôi à?

- Đã đến hang nơi chúng tôi rồi đấy!

- Sao chẳng thấy hai nàng ngâm thuốc?

- Ha ha, chúng tôi là đàn bà con gái, phấn này chỉ đối phó với đàn ông thôi!

- Ồ, thế không sợ người lạ, đàn bà con gái khác lên núi trộm đồ à?

- Núi Tuyết Sơn không có đàn ông, sợ gì bị trộm?

- ...?...?

Độ khoảng hai ba giờ, ba người đã đi sâu vào núi Tuyết Sơn, trước mặt thấy có năm động phủ. Năm động phủ này mỗi động rộng khoảng năm trượng, rất đều đặn.

Hai nàng đi trước, chân bước về bên phải động phủ, chàng đứng trước cửa động, xoay người lại đưa mắt ngắm cảnh Tuyết Sơn. Một vùng rộng lớn trắng xóa, trải dài những ngọn núi ngút ngàn. Gió thổi từng cơn lạnh lẽo như cắt da, bỗng chàng bùi ngùi xót xa nghĩ đến hai vị sư phụ hiện giờ không biết ra sao?...

Hai nàng nhìn thấy chàng đang thờ thẩn ngắm cảnh, cả hai cùng bước lên đứng sát vai cùng chàng, thấy dung mạo chàng có vẻ u buồn không vui. Nàng Bạch Mẫu Đơn cười hỏi :

- Điện công tử nơi này gọi là Sung Sương tiên nhan, công tử xem có đẹp chăng?

Chàng trầm ngâm gật đầu.

Nàng Hắc Mai Quế hỏi tiếp :

- Điện công tử có cảm thấy lạnh không?

Chàng lắc đầu, trở người cùng hai nàng bước vào hang. Vào đến bên trong, đưa mắt nhìn quanh, cảnh trí thật là sang trọng cao nhã, bàn ghế đều màu đỏ, giường bông êm ấm, trần thiết cao sang như một căn phòng phú gia giàu có.

Hai nàng kéo tay chàng ngồi xuống, chiêu đãi trà nước. Nàng Bạch Mẫu Đơn lên tiếng cùng nàng Hắc Mai Quế :

- Mai Quế muội muội, nhanh đi lo com nước, lo cho công tử kéo dỗi bụng rồi đấy!

Nàng Hắc Mai Quế nhìn nàng Mầu Đon miệng mỉm cười :

- Được rồi, hôm nay muội lo nấu nướng, ngày mai đến lượt tỷ tỷ đấy nhé.

Nói xong chân bước ra khỏi hang, Bạch Mầu Đon thấy Hắc Mai Quế đã đi, nàng kéo ghế ngồi sát bên chàng, đầu gối vào vai chàng, ngửa mặt cười duyên dáng :

- Công tử này, xem hai chị em thiếp ai đẹp hơn?

Chàng liền trả lời không do dự :

- Đương nhiên là cô đẹp hơn y nhiều.

Nàng hớn hờ mừng rỡ hỏi :

- Thiếp hơn nàng ấy nơi nào?

- Nàng màu da trắng đẹp hơn, như ngọc thạch ấy!

Nàng Bạch Mầu Đon nghe khen mừng rỡ, ngồi không yên, gật đầu liên liên :

- Đúng, đúng đấy, sư tổ cũng thường khen thiếp trắng đẹp như bạch ngọc còn y... y... xấu đen như con quạ!

Chàng moi tìm những lời tốt đẹp để khen tặng nàng lấy lòng, hầu tất có dụng ý...

- Công tử à, thường nghe nói đàn ông thường thích người con gái có làn da trắng đẹp, thế có đúng chẳng?

- Vậy mà nàng cũng hỏi, kẻ điên mới thích quạ đen.

- Thế công tử có thích không?

- Ô! À! Đương nhiên... đương nhiên...

Bạch Mầu Đon lập tức đưa hai tay ôm choàng lấy thân chàng, quấn chặt vai cổ chàng, xiết vào thân mình thật chắc, đưa miệng kề sát vào môi chàng... hôn... hôn... tới tấp... liên tục...

Chàng hốt hoảng không tránh né kịp, cứng đờ, mắt nhắm xuôi tay.

Nàng như điên cuồng dần sâu vào, chàng đầu óc mê man, bỗng giật mình tỉnh người lấy tay đẩy nàng ra :

- Bạch cô nương, cô đừng làm thế?

- Tại sao không được, ta đã trưởng thành.

Nói xong nàng liền đưa tay nhào người đến, chàng hoảng né tránh lúng túng thốt :

- Còn sớm... còn sớm mà... chưa đâu... chưa đâu...

- Hừ, người nói thích ta, sự thật chỉ là nói dối mà thôi.

- Chớ nên hiểu lầm, chuyện thích khác với chuyện này...

Nàng Bạch Mầu Đon cụt hứng, mặt chẳng mấy vui, ngồi lại ghế :

- Thôi được, người ngồi lại đi ta không bắt ép người nữa đâu!

Chàng nhẹ ngồi xuống kế bên nàng, bất thành lỉnh nàng chụp lấy vai chàng ấn xuống ghế mừng rỡ thốt :

- Hí hí, lần này đừng hòng thoát được đâu nhé! Người dễ ghét quá!

Tay chàng đẩy vai nàng, trừng mắt trằm giọng khế :

- Bạch cô nương, hãy nghe ta nói... nàng muốn lấy chồng phải không?

Bạch Mầu Đon gật đầu liên liên :

- Muốn... muốn, ta sẽ lấy ngươi làm chồng!

Nói xong liền chui đầu vào ngực chàng, chàng kinh hoàng lắp bắp nói :

- Cô nương... Bạch cô nương... nàng muốn lấy chồng thì hãy đừng hoảng một tí.

- Ta chẳng muốn nghe gì cả, ta chỉ muốn làm vợ ngươi thôi... ta cần...

Trong lúc hai người đang dùng dằng, bỗng có một bóng người từ ngoài cửa hang - Hắc Mai Quế nhìn thấy Bạch Mẫu Đơn đang ấn chàng ngồi xuống ghế, cảm thấy khó chịu, nhin không được máu ghen nổi lên vội cất cao giọng.

- Hừ hừ! Thế này là thế nào?

Bạch Mẫu Đơn nghe giật mình buông tay ôm chàng, búng người bật dậy, giờ tay dụng chưởng cười lạnh :

- Hừ, ngươi không lo đi nấu nướng, vào đây làm gì?

Hắc Mai Quế vùng tay lên rủa :

- Không biết mắc cỡ, ta đi lo nấu ăn, ngươi định chiếm trước, ta sẽ thí mạng với ngươi!

- Ai dối ngươi, nay ngươi nấu, mai đến ta, vội vã gì?

Màng Hắc Mai Quế không nói, vùng chưởng tấn công nàng Bạch Mẫu Đơn. Cả hai nhất thời không ai nhin ai, phóng chưởng đấu với nhau tới tấp, phóng tới nhảy lui, bàn ghế ngã đổ tung tóe khắp hang.

Chàng vòng tay trước ngực, đứng sang một bên nhìn, chợt nhớ: “Tiểu Bình và Thu Tuyền so với cảnh này không khác nhau là mấy”, lắc đầu than thầm. Một lúc sau cuộc chiến càng ác liệt. Bỗng động lòng, lắc người nhắm cửa hang bay ra. Hai nàng liếc thấy hô :

- Công tử định đi đâu?

- Hai nàng cứ đấu đi, ai thắng ta sẽ cưới làm vợ. Ta đứng chờ ngoài hang.

Nghe thế, hai nàng tinh thần phấn chấn, chưởng lực gia tăng, cuộc chiến lại càng mạnh bạo khốc liệt hơn.

Nàng Hắc Mai Quế vừa đánh vừa nhắc :

- Công tử, ngoài đó rất nguy hiểm, đừng đi xa nhé!

- Được, ta nghe rồi!

Đáp xong chàng liền phóng người lên trên nham đá dãy động phủ. Trên cao đưa mắt quan sát tứ hướng, đều thấy tuyết phủ dày đặc, không thấy nơi nào có cốc cả. Chàng như Băng Ngân cốc tất có thể vì hình dung những cốc Tuyết Sơn, có lẽ vì tuyết rơi hơi quá nhiều tạo thành, nên đặt ra tên ấy, ta lên phong sơn tìm xem sao? Lập tức phóng người qua bên trái, cách xa vài trượng thấy có ngọn phong sơn hình dáng tựa đầu ngựa muốn dọm chân. Bỗng thấy hai nàng từ trong hang bước ra, miệng mỉm cười nhìn chàng nói :

- Đền công tử, hãy xuống đây chúng tôi ngưng đấu rồi!

Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Thắng bại chưa rõ, hai nàng sao không đấu tiếp tục?

- Chúng tôi không ai hơn ai, nếu đấu tiếp nữa sẽ gây thương vong. Nên đã giao ước với nhau rồi.

Hắc Mai Quế nheo mắt nhìn chàng nói :

- Hôm nay ta nấu bếp, chàng cùng y được vui chơi với nhau. Ngày mai y nấu bếp, ta vui chơi cùng chàng, ai cũng có phần xem chàng thích ai nhất đấy.

Chàng nghe nói bỗng kinh hãi, nghĩ: “Ta tính từng nàng riêng để tìm cơ hội”, liền gật đầu nói :

- À, vậy cũng được, giờ thì ai đi với ta du ngoạn cảnh nào?

Nàng Bạch Mẫu Đơn phóng đến kề bên chàng níu lấy tay kéo chạy.

Nàng Hắc Mai Quế luyến tiếc nhìn theo réo gọi :

- Công tử à, mai ta đối xử tốt với công tử đấy. Giờ nhớ chiều ý quá nhiều nhé!

Nói xong trở thân bay vào hang.

Hai người chạy khoảng một đoạn, nàng Bạch Mẫu Đơn bỗng “A” lên một tiếng dừng bước, móc đưa vào miệng chàng hoàn thuốc khử độc.

- Ô! Tí nữa quên mất, nhanh uống lấy.

- Đưa ta thêm vài viên, đưa từng viên phiền phức.

- Hi hi, không, ta đưa từng viên một, thú vị hơn.

- Tại sao?

Nàng cười tươi bí mật :

- Sợ người trốn mất xuống núi.

- Chúng ta đi lên Mã Đầu phong chơi đi nhé!

- Trên đó chả có gì lí thú coi được, chỉ có mồ mà thôi!

- Ô, mồ mà ai thế?

- Nghe nói là mộ của sư thúc - sư muội của sư phụ ta!

Chàng hoài nghi hỏi :

- Vị sư thúc ấy tên gì?

- Đơn Thu Cơ, nghe nói võ công cao hơn sư phụ ta nhiều.

Nghe nói chàng chợt nhớ, Vô Danh lão nhân bảo rằng: Đơn Vận Phi là con của Vân Sơn Ngâm Đơn Thu Cơ, sẵn dịp dò la thêm. Nghĩ xong, chàng vội bay lên Mã Đầu phong trở đầu cười nói :

- Đi, ta lên xem nào.

- Chớ đi, ở trên đây không có gì vui đâu.

Chàng cứ mặc, chạy nhanh, nhún người vài lần đã đến đỉnh phong, đưa mắt nhìn phía trước mặt rộng rãi bằng phẳng, tuyết phủ trắng xóa dưới đất, bên phía đông nhô lên một nấm mộ, phía trước mộ là tấm bia bằng đá xanh, bước đến gần thấy có khắc chữ bằng chỉ lực “Tuyệt Sơn Đơn Thu Cơ chi mộ”. Ngoài ngôi mộ này ra, nhìn từ phía không có đồi phong nhỏ nào gọi là cốc cả, cũng chẳng có cảnh nào hay làm chàng cảm thấy thất vọng.

Một hồi sau, nàng Bạch Mẫu Đơn mới lên đến đỉnh phong, bước đến gần chàng kinh ngạc nói :

- Công tử, khinh công của người thật tuyệt vời!

- Thế à, có lẽ thường lên xuống núi, chân tay nhanh nhẹn hơn người khác một tý.

- Không, khinh công của người không thua kém sư phụ ta đâu!

Bạch Mẫu Đơn thấy chàng mãi trầm lặng nhìn nàng, đôi mắt lấp lánh, hiểu lầm là chàng có tình ý với nàng, liền vội khen tiếp :

- Công tử, chẳng những võ công cao mà người lại bảnh trai, ta chưa từng gặp qua một thanh niên đẹp trai như công tử.

Chàng nghe qua, mặt đỏ lên ngượng ngùng.

- Chúng ta đến nơi khác xem, công tử nhé!

Chàng vẫn đứng yên, lắc đầu :

- Không, ta muốn nghe nàng kể về chuyện đồi phong này?

Nói xong chàng đưa tay chỉ về hướng mộ Đơn Thu Cơ.

Nàng Bạch Mẫu Đơn nhìn ngạc nhiên, bữu môi nói :

- Có hay ho gì đâu mà kể, bà ta ngủ với một người đàn ông, sau đó mang thai, hạ sinh được một đứa con trai, rồi chết đi, chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

- Thế gã đàn ông nọ là ai?

- Nghe sư tổ kể lại, để ta nhớ coi nào... họ... họ Hoàng.

Chàng nghe trong lòng chấn động, kinh hãi hô :

- Sao? Họ Hoàng ư?

Nàng Bạch Mẫu Đơn ngạc nhiên nhìn Hoàng Bác, thấy thái độ cử chỉ chàng bất ổn, hoang mang hoài nghi.

- Thế gã đàn ông ấy đi đâu? Là người nơi nào?

- Nào ai biết!...

- Gã có biết võ công không?

- Nghe nói rất cao và lợi hại.

- Ông ta có yêu thương sư thúc nàng không?

- Không, nhưng sư thúc thì rất yêu gã.

- Sau khi sinh rồi, đứa bé đem đi đâu?

- Sư tổ đem bỏ dưới chân núi, có thể được người khác nhặt về nuôi.

Chàng hít một hơi thật dài, nhìn bầu trời. Suy nghĩ: “Ai, ai nhặt nuôi đứa bé? Tây Dao ư? Gã đàn ông kia là ai? Phụ thân ư? Ồ không... không... phụ thân ta, không thể yêu người mà ông ta không thích? Nhưng Tuyết Sơn Ngân Hồ từng có thuốc Tuyết Sơn Phong Nguyệt đơn để sử dụng... Chắc có lẽ thế”.

- Điền công tử, nghĩ mông lung gì thế?

- Không có gì cả.

Chàng liền đưa tay ôm lưng nàng cười khẽ, với giọng tình tứ :

- Bạch cô nương, nàng rất yêu ta đúng không?

Bạch Mẫu Đơn phấn khởi, ôm chặt lại lấy chàng, cúi đầu gật :

- Ta sẽ nhất định lấy chàng làm chồng.

Chàng tỏ vẻ cương quyết :

- Được, nếu thương thì nàng phải nghe ta, nên rời khỏi Tuyết Sơn này, nàng có dám không?

Nàng Bạch Mẫu Đơn nghe nói, trố mắt kinh ngạc :

- Tại sao?

Chàng mỉm cười tỏ tình :

- Theo ta Thiên Nhai Lăng Hiệp phiêu bạt giang hồ.

- Ồ! Không được. Sư phụ không đồng ý đâu. Không được.

- Chuyện này đương nhiên là sư phụ nàng không bằng lòng rồi, nên chúng ta phải bỏ trốn.

- Không. Sư phụ sẽ đánh ta chết mất!

- Bỏ trốn thật xa, làm sao họ tìm gặp được.

- Nhưng...?

- Hừ, nàng không bằng lòng thì thôi, ta đến gặp nàng Mai Quế, có lẽ nàng ấy nhất định bằng lòng thôi.

Nói xong, chàng vội đẩy nàng ra, chuẩn bị chuyển mình đi.

Nàng Bạch Mẫu Đơn vội vàng níu lấy tay chàng thốt :

- Không! Không, đừng đến với con quạ đen ấy, ta hứa, ta đi theo chàng.

- Thật ư? Hứa chắc nhé!

Nàng Bạch Mẫu Đơn nhào người qua phía chàng ôm chặt lấy, thân hình run run sợ sệt.

Chàng ôm lấy nàng, nồng nhiệt cười :

- Nếu thế, ta thử coi nàng có dối lòng không?

Nàng giật mình hoảng hốt nhìn :

- Công tử thử ta? Về vấn đề gì?

- Đừng sợ hãi, đơn giản thôi, này nhé: thử nhất, nàng có biết những nhân vật nổi tiếng trên giang hồ hôm nay không?

- Ồ, thế thì ta biết, Đông Kiếm, Tây Dao, Nam Quyền, Bắc Chưởng, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, đúng chẳng?

- Đúng rồi, hay lắm, giờ có một người nếu nàng biết chứng tỏ rằng nàng biết nhìn xa trông rộng: trong võ lâm mấy mươi năm về trước có một vị võ công cao, kỹ thuật dịch dung thật là tuyệt, hành tung không định, người ấy là ai?

- À, công tử muốn hỏi lão nhân Thiên điện Quái Tú?

- Không sai, ồ, sao nàng biết?

- Lần này công tử thua rồi đấy!

- Nghe nói trong giang hồ, không ai biết được lai lịch lão là ai cả?

- Trong Võ Lâm Thiên Hạ, chỉ có người ở Tuyết Sơn chúng tôi mới biết được lão nhân này thôi.

- Sao? Nói nhanh, lão là ai?

- Được... nhưng... sư tổ ta căn dặn không được tiết lộ ra bên ngoài.

- Vì sư tổ đã hứa với lão nhân ấy?

- Nàng nói cho ta biết thì có hề gì?

- Công tử đã với ta rồi khỏi Tuyết Sơn... thế nhưng mà...

- Được, nàng không nói, ta đến hỏi nàng quạ đen sẽ biết ngay thôi!

Bạch Mẫu Đơn nghe nói mặt biến sắc, nắm chặt lấy tay chàng :

- Thôi được, được, để ta nói...

Chàng mỉm cười chờ đợi, liếc mắt nhìn mặt nàng. Nàng có vẻ đắn đo suy nghĩ, sau đó cắn môi khẽ thốt từng tiếng một :

- Lão họ... Sát... tên gọi Tam Tinh... là em ruột sư tổ ta...

Chàng bật ồ lên kinh ngạc, thế thế nàng Mẫu Đơn lắc tay chàng hỏi :

- Công tử có liên hệ với lão ta chẳng?

- Không có gì cả, ta chỉ muốn biết nàng hiểu được bao nhiêu, thế thôi!

- Giờ thì ta thừa tư cách rồi chứ?

Nàng nhón người lên, hôn lên môi chàng cười ngọt ngào.

Chàng ôm cổ nàng hôn, cười tình tứ :

- Chờ hai ngày nữa. Ngày mai phải khách sáo với nàng quạ đen?

Nàng bấu môi phản đối, không hài lòng nũng nịu :

- Nhưng không được quá tốt với nó nhiều đâu nhé!

Chàng ôm đầu nàng, vỗ nhẹ vào má nàng cười.

- Nàng yên lòng, ai thích nàng quạ đen cơ chứ!

Nói xong, đưa tay nhẹ đẩy nàng ra, nghiêm mặt nói :

- Nhớ lấy, tối nay không được nghĩ bậy phá ta đâu!

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, lắc đầu :

- Tại sao? Ta muốn... cơ mà!

Chàng vội trung mắt :

- Không được, nàng quạ đen biết sẽ nghi ngờ hồng chuyện mất, ngày mai để ta ứng phó một ngày. Đêm sau thừa lúc nàng ấy không để ý, chúng ta trốn xuống núi, cao bay xa chạy, ngao du khắp nơi thiên hạ.

Nàng Bạch Mẫu Đơn ngẫm nghĩ một hồi, liếc chàng mỉm cười gật đầu. Hai mắt nhắm khép lại, ảo tưởng về viễn cảnh tương lai..

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Biến Cố Thảm Lệ

Qua rạng sáng ngày hôm sau, Bạch Mẫu Đơn giả vờ ngoan ngoãn xuống bếp, đến phiên mình nấu nướng như đã giao ước với nàng Hắc Mai Quế.

Hắc Mai Quế đã dậy sớm, trang điểm lại sắc đẹp, giờ thì đang ngồi chung bàn ăn sáng với Hoàng Bác. Mặt nàng hớn hở vui tươi như mùa xuân, kéo tay chàng bước ra khỏi hang.

Vừa bước ra khỏi cửa động, chàng lập tức bỏ hoàn thuốc khử độc vào miệng, tức thì phóng vút vào núi thật nhanh. Nàng Hắc Mai Quế giật mình đuổi theo lớn tiếng gọi :

- Công tử à, chậm đã nào!...

Chàng nghe trở đầu giục :

- Ta dự tính, sáng nay sẽ chạy suốt tất cả các nơi, nàng đồng ý theo ta chứ? Thì hãy chạy mau...

Nàng gấp đuổi theo đáp :

- Được rồi, nhưng công tử không được chạy nhanh đấy!

Chàng chạy nhanh khắp nơi, mấy mươi đồi núi, tuyết phong hy vọng tìm ra dấu vết Băng Ngân cốc nhưng không thấy gì cả, đành dừng lại ngồi xuống tảng đá nghỉ.

Nàng Hắc Mai Quế đuổi theo sau muốn hụt hơi, bước gần đến thốt :

- Thế nào? Chạy như thế là du ngoạn núi tuyết đầu à?

Nói xong, nàng lấy khăn tay ra thấm mồ hôi trán, chân bước ngồi xuống bên cạnh chàng hỏi :

- Bạch Mẫu Đơn và công tử hôm qua cũng chạy như thế này ư?

Chàng lắc đầu khẽ :

- Không, chúng tôi chỉ ngồi sát kế nhau, kể nhau nghe khe khẽ thôi!

Nàng Hắc Mai Quế nghe tức giận, nắm lấy ngực chàng trách :

- Hừ! Không công bằng, ta không đồng ý.

Chàng vẫn im lặng, không nói, đưa mắt nhìn cảnh Tuyết Sơn.

Nàng Hắc Mai Quế đôi mắt đỏ lên, lệ trào ra, nước nở thốt :

- Hừ, ta biết rồi, nhất định trước mặt công tử, y nói xấu ta rất nhiều phải không? Nên công tử không cần ta nữa?

Hoàng Bác giả vờ kinh ngạc, an ủi nàng :

- Không, không có, ta có nghe lời nàng ấy đâu nào!

Hắc Mai Quế nghe qua vụt tươi cười thốt :

- Thật à? Ta không tin? Không có nói xấu ta chứ?

- Không có, nàng ta chỉ nói về chuyện khác mà thôi!

Nàng bỗng kê sát miệng vào tai chàng khẽ hỏi :

- Ta hỏi thật nhé, người nhìn xem hai người ai đẹp hơn?

- Đương nhiên, nàng tuyệt hơn nhiều, hôm qua ta mơ bao hy vọng cùng vui chơi với nàng trước cơ.

Nàng nở nụ cười mãn nguyện, phấn khởi nói :

- Sư phụ ta thường bảo, nước da ta hơi ngăm nhưng rất tuyệt đấy. Đàn ông con trai rất thích làn da ngăm đen đấy!

Chàng liền gật đầu thốt :

- Ô! Rất hay, ta cũng trong số người ấy đấy!

- Thật à? Công tử thật thích ta?

- Dĩ nhiên là thật, hôm qua tỷ tỷ nàng bảo ta cùng y rời khỏi núi Tuyết Sơn cao chạy, ta không đáp ứng, chỉ hứa để suy nghĩ lại.

Nàng Hắc Mai Quế nghe giật mình, trố mắt hỏi :

- Công tử bảo sao? Y nói cùng công tử rời khỏi đây à?

- Không sai, sự thật là như thế, nàng sẽ đồng ý theo ta làm vợ đi đến tận chân trời, khắp nơi thiên hạ.

Nàng Hắc Mai Quế mặt biến sắc, nắm chặt lấy tay chàng miệng lắp bắp thốt :

- Không, chớ nên nghe y, y gạt công tử đấy!

- Không, nàng nói nàng thật sự yêu ta.

Nàng Mai Quế nôn nóng, lắc tay chàng hỏi :

- Công tử đương nhiên không đồng ý chứ?

- Ta hứa sẽ suy nghĩ lại.

- Nàng bồn chồn tiếng nói dồn dập hỏi :

- Vừa rồi công tử nói thích ta cơ mà?

Chàng miễn cưỡng chậm chậm đáp :

- Nhưng... nàng ấy nói hứa sẽ tặng tam một món vật quý...

-Ồ, món vật gì? Nếu y có thì ta cũng có!

Chàng đưa tay vuốt tóc nàng Mai Quế chậm rãi nói :

- Tất nhiên là nàng cũng có, nhưng vấn đề là nàng lá gan có to bằng y hay không?

Nàng Hắc Mai Quế đứng dậy ưỡn ngực nói :

- Hừ! Gan ta còn to hơn y, công tử nói ra đi?

Chàng hơi do dự, thái độ trầm tĩnh mỉm cười, miệng kê sát vào tai nàng nhẹ giọng nói :

- Y bảo là sẽ trộm lấy tặng cho ta ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi, nàng có dám hay chẳng?

Hắc Mai Quế nghe xong, giật nảy người lên, cất tiếng ngay :

- Không được, không được, y chỉ gạt công tử thôi, đòi nào y lại dám. Thà chết chứ không dám trộm lấy Lục linh chi của sư tổ...

Chàng đứng bật dậy, hai tay ôm lấy eo nàng, ôm chặt vào, cười chế giễu :

- Ta đã bảo mà? Dù sao gan nàng cũng không to bằng y được.

Hắc Mai Quế trở mặt lên, mặt lộ vẻ căng thẳng khẩn trương :

- Công tử không biết, năm ngoái sư tỷ Hồng Phụng Tiên cũng vì trộm Thiên Niên Lục Linh Chi bị sư tổ bắt được, lột sạch quần áo, treo trên cây, mỗi ngày ra cắt từng miếng thịt, thật là ghê rợn...

Chàng càng ghì chặt nàng hơn, nở nụ cười thốt nhẹ :

- Nhưng nay sư tổ và sư phụ đi vắng, nàng không nên sợ hãi?

Nàng Mai Quế nghe nội tâm xáo trộn từng hồi, im lặng không nói.

Chàng thấy thế, bỗng buông tay đẩy thân nàng ra, cất tiếng lạnh lùng :

- Ta có bảo nàng lấy cấp đầu mà lo sợ đến mất hồn.

Nàng Hắc Mai Quế nhào đến ôm sát lấy chàng, dậm chân :

- Y bảo sẽ trộm lấy Linh chi cho công tử, sau đó y cùng công tử cùng nhau đi mất ư?...

- Đó là giải pháp duy nhất, nàng thì đẹp hơn y, ta chỉ có yêu nàng. Biết làm thế nào, có lẽ chỉ có theo y thôi.

Nói xong liền chuyển người bước đi. Nàng Hắc Mai Quế lập tức phóng theo, đưa tay níu lấy áo chàng khóc nức nở.

- Công tử, công tử đừng đi...

Chàng xoay người trở lại, hai tay nâng gương mặt Mai Quế nhìn một hồi, cúi đầu xuống hôn nhẹ, cất tiếng tha thiết :

- Nàng đồng ý lấy Lục linh chi, ta sẽ cùng nàng đi đến một nơi thật xa, tận hưởng cuộc sống bên nhau mãi mãi, ta chỉ yêu một mình nàng thôi.

Hắc Mai Quế rùng mình, nghẹn ngào cất tiếng :

- Y... y thật sự hứa lấy linh chi cho công tử?

- Đúng... nhưng ta không thích y... chỉ yêu nàng!

Hắc Mai Quế nhắm mắt trầm tư một hồi, mở mắt cắn môi cất giọng cương quyết.

- Được rồi, ta sẽ lấy linh chi cho công tử, sau đó cùng xuống núi bay xa đi...

Chàng nghe phần khởi, nâng mặt nàng lên hôn một cách say sưa, một lúc sau chàng bỗng khẽ nói :

- Thôi, chúng ta nên nhanh lên, tìm cây Linh chi. À mà trồng tại nơi nào?

- Tại Băng Ngân cốc!

- Băng Ngân cốc tại đâu?

- Phía sau Cửu Khúc động sư tổ!

Chàng nghĩ thầm “Băng Ngân cốc chỉ cách vài mươi thước, năm ngón động, ta lại mất cả hai ngày tìm kiếm, thật là phí công”.

Cả hai cùng đứng lên, nhanh chân lướt về phía động phủ. Nào ngờ vừa chạy được ba, bốn trượng, chàng cảm thấy đầu óc xây xẩm, hai chân quỵ xuống

đất.

Nàng Hắc Mai Quế trông thấy hoảng hốt “Ồ” lên một tiếng, vội vàng lấy ra hoàn thuốc bỏ vào miệng chàng nói :

- Xin lỗi công tử, ta quên giờ trao thuốc, thật đáng chết!

Thuốc vào miệng chàng, tan dần thấm ướt trong miệng. Độ khoảng vài khắc cảm thấy trong người chân khí luân chuyển, dần dần rồi tỉnh. Chàng đứng lên lắc đầu than :

- Tuyết Sơn Câu Hồn phần thật quá lợi hại.

Nàng Hắc Mai Quế nhìn chàng ngạc nhiên nói :

-Ồ, hay quá, gặp kẻ khác nhanh nhất cũng phải một giờ mới phục hồi tỉnh lại.

Chàng mỉm cười nắm lấy tay nàng thốt :

- Đi thôi, chúng ta nhân cơ hội Bạch cô nương nấu nướng, xuống cốc hái, nếu không lỡ dịp đây!

Hai người nắm tay, phóng vút về phía động phủ, vừa đến nơi liền ẩn nấp sau lưng tảng đá to đưa mắt quan sát, nhìn thấy Bạch Mẫu Đơn từ Giảng Châu động bước ra, tiến về phía trái Thiên Tâm động phía nhà bếp mà bước.

Chàng lập tức nắm lấy tay Hắc Mai Quế dụng khinh công Tuyết Phiêu Phi phóng vút xuống Cửu Khúc động, búng người hai lần đã đến cửa động. Đưa mắt liếc nhìn vào trong động, rộng khoảng hai trượng. Trang trí bên trong, ngay giữa động có đặt một chiếc giường cây cũ. Bốn góc động đều có đặt mỗi nơi một cái giường, chiếc màn giăng màu hồng trông thật chường mắt. Chung quanh động đều có màn vải dài bao phủ. Ngoài ra không thấy thứ gì khác, chàng cảm thấy hơi ngạc nhiên. Bỗng nghe bên tai có tiếng khe khẽ :

- Chiếc giường này cũ kỹ quá phải không?

Chàng gật đầu, Mai Quế khẽ tiếp :

- Sư tổ ta đã lấy một ngàn lẻ một ông chồng nên chiếc giường này lão bà rất thích. Đồng thời sư phụ ta cũng đã ngủ qua trên đó hơn tám trăm người đàn ông. Riêng ba vị sư tỷ ta cũng nằm qua tới hơn vài chục lần. Còn hai chị em ta chưa từng có lần nào cả...

Chàng nghe cảm thấy mặt đỏ bừng lên, vội thốt :

- Không nói nhảm nữa, Băng Ngân cốc phía sau động, vậy thì hướng nào?

Nàng Hắc Mai Quế đưa tay chỉ tám màn vải treo sau chiếc giường nhẹ tiếng :

- Phía sau chiếc giường có con đường độc đạo ăn sâu vào giữa núi, kéo dài đến nửa dặm mới đến Băng Ngân cốc.

Chàng trầm tư rồi kéo tay nàng, bắt đầu tiến bước vào. Độc đạo cao độ một đường đứng, lối quanh co kéo dài rất tối. Trước lối vào độc đạo có một bộ xương người nằm ngang qua. Chàng nhác thấy giật mình, lui ra sau hai bước quay người hỏi Hắc Mai Quế :

-Ồ, là ai thế?

Nàng Mai Quế buồn rầu u oán thốt :

- Y là một trong số chị em chúng tôi, Hồng Phụng Tiên tỷ tỷ...

Chàng nghe biết đây là thủ đoạn trừng trị đệ tử, để cảnh cáo các đệ tử khác xem đó mà làm gương, không nên vi phạm.

Chàng đưa tay xoa nhẹ vai nàng an ủi khích lệ :

- Đừng sợ, sư tổ nàng hiện đang ở rất xa tại Giang Nam, có bay cũng không kịp đâu.

Nàng Mai Quế thân hình run run lo lắng :

-Ồ, ta có cả giấc, tựa như là sư tổ trở về đây...

- Làm sao có chuyện đó được?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thác Hũ Thác Trước

Chàng thoáng nghe dấu hiệu bị ai thăm thương của nàng phát ra từ trong hang động, trong lòng đầy kinh hãi, lập tức vọt thẳng vào động, đi sâu vào xa hơn mười trượng bỗng thấy nàng bò lên gậy giữa trong hang động đen tối, vừa bò vừa rên rỉ như đang bị một chấn thương kịch liệt!

- Điền công... từ, chàng... chàng mau... đến đây...

Chàng liền nhảy đến ôm lấy nàng, phát hiện máu tươi chảy bắn vọt ra đầy trên mặt cô ta, lại thấy hiện tượng mất máu nhiều nên chàng kinh hãi thất sắc, vội vàng hỏi :

- Hắc cô nương, nàng có sao không?

Nàng cố gắng mở đôi mắt đang dần dụa máu nhìn chàng - Điền công tử - giọng run rẩy thăm thương nói :

- Thiếp trúng... độc... rồi... chàng nhanh... nhanh cứu... cứu thiếp... cứu thiếp với...

Chàng vừa gấp gấp ôm chầm nàng hỏi :

- Nàng trúng độc gì nói nhanh!

Nàng ư hử một tiếng, giọng nói bỗng lại nhanh chóng yếu dần, cứ gắng từng chữ từng chữ một nói ra :

- Thiếp... không... biết... thiếp... thiếp... thiếp.

Lời nói cứ yếu dần, đôi mắt đầy máu từ từ khép lại, đầu từ từ rũ xuống, thân hình run rẩy, đã chết!

Lúc đó trong tay cô ta cầm ba phiến lá cây lục sắc to dày đang lá tả rơi xuống đất.

Chàng ôm lấy cô ta hô hoán, lay động, lòng đau như dao cắt, hai dòng lệ tuôn trào rơi xuống.

Chính là cô ta đã chết! Cô gái non dại này cũng chính tại sự xảo trá nhỏ mọn của ta đã làm mất đi cuộc đời của cô.

Cô ta rốt cuộc trúng độc gì? Sao mà chết nhanh như vậy?

Ngày nào đây ta phải làm thế nào? Ta có chuộc được lỗi ác nghiệt này không?...

Chàng ẵm lấy cô ta, hoang mang trong một hồi lâu, cuối cùng nhè nhẹ đặt xác xuống đất, quỳ gối lại và cúi đầu khấn niệm :

- Hắc cô nương, Hoàng Bác này thành thật xin lỗi nàng, mong nàng hiểu và bỏ qua cho. Nếu như nàng có linh, thì Hoàng Bác này nguyện sẽ chịu lấy bất cứ sự trừng phạt nào của nàng...

Ai thương truy điệu một hồi, chàng ta lại từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên áo phía ngực phải của cô ta lộ ra một chiếc khăn tay màu hồng, bèn lấy nó ra bỏ vào trong lòng, nhìn lại thì thấy cô ta vừa làm rơi ba lá lục diệp xuống đất, tâm đầu lại quặn đau - Đúng, cái này nhất định là Thiên Niên Lục Linh Chi rồi. Đó là thứ mà đã đánh đổi đi sự hi sinh của một sinh mệnh cao quý của người con gái này!

Chàng thu nhặt ba chiếc lá Thiên Niên Lục Linh Chi trên đất, lạnh lùng bỏ trên tay, mùi hương thoang thoang tỏa khắp, rồi lấy chiếc khăn tay hồng của nàng ra, gói bọc lại cất vào người, sau đó chàng cúi đầu xuống trên vầng trán của nàng hôn nhẹ một cái và vron mình đứng dậy.

Cũng tại lúc này, bỗng nghe phía ngoài động có tiếng cười nói âm ỉ của người con gái truyền vào, và nghe được tiếng của Bạch Mẫu Đơn nói rằng :

- Sư tổ, tôi không có đi bậy ở đâu, tôi một mực không rời nơi này nửa bước.

- Thực sự Mai Côi muội muội đã nhảy đông chạy tây khắp trời. Cô ta hiện tại cũng không biết hiện tại đã đi đến đó...

Cửu Giá Quả Phụ trở về lại Tuyết Sơn sao?

Hoàng Bác lại kinh hãi, lập tức phóng nhanh ra khỏi động, chạy đến sau giường ở cửa động, lách mình đến ẩn phía sau bức màn bên trái của giường và nghiêng tai lắng nghe. Chính tai đã nghe được giọng cất vang cay cọt già nua cười nói :

- Ai cũng chó nói xấu đồ lỗi cho ai, chỉ không xảy ra sự việc gì thì sư tổ không có gì để trách các người cả! Có đúng vậy không?

Bạch Mẫu Đơn phát ra giọng cười lấy lòng nói :

- Sư tổ, không phải đi tìm Hắc lão tiền bối, sao đi lại về nhanh đến vậy?

Cửu Giá Quả Phụ than :

- Ôi! Không phải bàn, bàn ra chỉ khiến người ta gây lòng ghét mà thôi...

Một thiếu nữ Phurong nhi khác phát giọng cười khanh khách giòn giã nói :

- Mẫu Đơn muội muội, cô không biết chúng tôi đã gặp qua Hắc lão tiền bối ở Nam Lăng rồi. Ai da! Ông ta thật là xấu, da mặt thì lừ nhừ, hàm răng lại vàng quạch, đầu tóc thì vừa dài vừa bẩn. Tôi hồi nào cho đến nay không gặp nam nhân nào mà xấu như ông ta vậy, sư tổ lại nói...

Cửu Giá Quả Phụ cười và tiếp lời :

- Đây Phurong nhi, người mà lắm lời nữa thì sư phụ sẽ kéo người đó nghe.

Sau một trận cười khanh khách, bèn quay lại nghe Bạch Mẫu Đơn hỏi :

- Sư tổ quý thượng không phải nói Hắc lão tiền bối là một nam tử đẹp trai trong thiên hạ sao? Sao lại nhanh xấu vậy?

Cửu Giá Quả Phụ cười khô khốc đôi tiếng nói :

- Sư tổ cũng chẳng phải ông ta, ngược lại ông ta không phải là người thân thuộc gì đối với sư tổ. Kể ra ông ta xấu thì cũng không xấu lắm!

Thiếu nữ Oanh nhi lại cười tí tách nói :

- Sư tổ... Quý thượng... quý thượng... hi hi...

Cửu Giá Quả Phụ đánh giọng nói :

- Các người, tất cả đều đi hết cho ta, ta muốn được nghỉ ngơi một tí.

Tiếng cười lại vọng theo và tản khắp tứ phía. Tiếp đó là những bước chân nhịp nhàng hướng Cửu Khúc động mà đi.

Có tiếng, thăm thì... thăm thì...

Hoàng Bác biết rằng Cửu Giá Quả Phụ sẽ vào động, chàng ta một động đây cũng không dám, tìm đập thành thạch loạn xạ, vừa gấp vừa sợ. Suy nghĩ của chàng đảo lộn rối bời. Thật là không dễ gì mà đem Thiên Niên Lục Linh Chi ra được. Đúng mà Cửu Giá Quả Phụ về lúc này thì ta phải hành động bằng mọi giá. Đây là lần mình phải tự bảo toàn lại tính mệnh. Toàn thân công lực của hai vị sư phụ cùng với Vô Danh lão nhân không thể khôi phục được. Vô lâm chánh đạo không thể sinh tồn được, cũng phụ thuộc vào ba cái linh chi này. Nếu như công việc đại sự của mình đã đến giây phút sắp thành công rồi mà bị Bà bà phát giác và bắt lại, thì đành rằng không phải trời đã có ý hại người sao?

Lịch xịch... lịch xịch...

Tiếng bước chân của Cửu Giá Quả Phụ đang tiến vào động!

Nhìn qua bức màn, ước như đã thấy Cửu Giá Quả Phụ đến trước giường rồi ngồi dựa xuống giường. Chàng chỉ thấy bà ta sau một chốc lát ngồi cúi đầu trầm mặc, hốt nhiên lại than dài một tiếng, hậm hực bức tức và tự thầm nói :

- Phác Sa Lâm người thật là một lão già hỗn tạp. Ta ước muốn mời người đến Khoái Hoạt Tiên Nham cùng với Bạch Đầu Giai lão của người, ai mà biết được rằng người lại thay đổi đến xấu như vậy. Quả là làm cho người ta nhìn thấy cũng phải nôn cả ba ngày...

Ôi, ta đã quá ngây dại, đã xa nhau bốn mươi năm rồi, tâm lý của ông ta nếu muốn cần có mình, sớm nên đến thăm mình...

- Đã nghĩ rồi, chính là ông ta phụ lòng chứ không phải là mình vô tình.

Tự nói đến như vậy, đột nhiên lại nghe một tiếng “ơ” kinh hãi làm giật mình cảnh giác. Bà ta liền bay ra khỏi giường đến cửa động cất cao tiếng gọi :

- Bạch nhi, Bạch nhi

Từ xa Bạch Mẫu Đơn lại lên tiếng đáp lời và chạy đến hỏi :

- Sư tổ có sai bảo gì vậy?

Cửu Giá Quả Phụ lớn tiếng quát :

- Ta hỏi người lúc ta không có ở đây, hai người có đến trong hang động ta không?

Bạch Mẫu Đơn sợ hãi nói :

- Không, sư tổ ạ, tôi một bước cũng không dám đến!

Cửu Giá Quả Phụ đánh giọng ken két :

- Không dám? Hừ! Thế thì hương vị nào lại tỏa ra trong động ta?

Bạch Mẫu Đơn đáp giọng run run :

- Hương vị nào? Sư tổ!

Cửu Giá Quả Phụ giọng nghiêm khắc nói :

- Thiên Niên Lục Linh Chi!

Bạch Mẫu Đơn kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, vội vàng nói :

- Sư tổ, tôi không... tôi không đến...

Cửu Giá Quả Phụ cười lạnh lùng hỏi :

- Hắc nhĩ, nó rốt cuộc là đã đi đến nơi nào?

Bạch Mẫu Đơn sợ hãi liền trả lời gấp :

- Tôi không biết, cô ta đi từ sáng nay, nói là đi xuống cầu dẫn người dưới núi.

Lúc này nghe tiếng bước chân loạn xạ từ cửa động chạy tới, nghe được ba người thiếu nữ Phụng nhi, Oanh nhi và Quyển nhi tất tưởi :

- Sư phụ, sự việc thế nào vậy?

Cửu Giá Quả Phụ đánh giọng kêu gào nói :

- Sự việc thế nào, xem như có người nương theo bước chân của Hồng nhĩ đấy!

Ba người đều kinh hãi tiếp lời :

- A! Có phải là có người muốn trộm lấy Thiên Niên Lục Linh Chi của sư tổ không?

Cửu Giá Quả Phụ cười gượng nói :

- Muốn ăn trộm à? Hừ, đã lấy đi mất tiêu rồi!

Tiếng của Quyển nhi lại cất lên :

- Sư tổ, có phải là Mai Côi muội muội không?

Cửu Giá Quả Phụ giọng đầy nộ khí nói :

- Không phải là cô ta thì còn có ai nữa! Nhưng ta không tin nó có thể trốn khỏi cái chết được. Đi! Các người phân ra đi các khe núi tìm thi thể cô ta, nếu tìm không có thì hãy nhanh chân về báo lại ta ngay!

Bốn thiếu nữ liền đáp lời và tức tốc phân ra các ngã để tìm kiếm.

Cửu Giá Quả Phụ thân hình tất tưởi đi vào động, xóc tung búa mìn sau giường và lật đặt thẳng qua Băng Ngân cốc trong động. Hoàng Bác thiết tưởng đến thi thể của Hắc Mai Côi đang nằm gần trong thước tất, tức sẽ bị bà ta phát hiện. Nếu lúc này không dùng phương tam thập lục kế tẩu là thượng sách thì sẽ vĩnh viễn không có cơ hội. Chàng liền tức tốc lách khỏi bức màn, lao nhanh ra cửa động, ngoái đầu nhìn xem bốn cô nương đã đi xa, không dám trì hoãn nữa lập tức thi triển công nghệ Tuyệt Phi thể như truy mây đuổi gió lao về phía dưới núi này là lần thứ nhất dốc hết công lực. Chàng đã dự tính được mình ngâm nhiều Trĩ độc hoàn trong miệng thì có thể kéo dài thêm được nửa giờ hoặc hơn một ít. Nếu như trong thời điểm ngắn ngủi này mà mình không sớm thoát ra khỏi Tuyệt Sơn thì tất trúng phải Tuyệt Sơn Câu Hồn phân mà bỏ xác trong núi.

Bay ra ngoài nghe không có người nào theo đuổi phía sau, trong lòng hơi thanh thản. chàng thầm nghĩ rằng Cửu Giá Quả Phụ sau khi gặp được thi thể của Hắc Mai Côi, tuyệt đối không thể nào tức tối phát giác có người ngoài đột nhập vào được. Nàng Bạch Mẫu Đơn đó cũng không dám nói ra. Đợi đến khi Cửu Giá Quả Phụ phát hiện Thiên Niên Lục Linh Chi trong Băng Ngân cốc bị lấy cắp mà tìm trong thân của Hắc Mai Côi không có thì bà ta sẽ sớm tự mình bay đi lùng soát khắp hay không? Nếu thế thì mình cũng có thể khó thoát ra khỏi cảnh hiểm trở của Tuyệt Sơn này...

Nghĩ đến như vậy, chàng lại càng nhanh chân, một nhảy dài đến cả bốn trượng, nhanh như sa băng chạy bạt mạng.

Sau nửa giờ, chàng dự tính một lộ trình để ra khỏi Tuyết Sơn. Nhưng lại có những dãy núi trùng trùng cao chót vót đang nằm ngang trước mắt.

Tâm trí chàng lại hoang mang, nghĩ lại hôm qua lúc hai cô nữ lên núi tuy đi trong hai tiếng nhưng kỳ thực là chưa đi qua con đường dài này. Hay là mình nhìn sai phương hướng sao? Hoặc là trong núi này lại có tà môn?

Trong lòng đang sợ được tính Trị độc hoàn ngâm trong miệng sẽ hết, liền cấp tốc vận công hô hấp. Xong chàng không cần định hướng đại khái gì về địa thế của núi non, liền đâm thẳng một hướng băng rừng vượt núi mà chạy.

Chạy được nửa giờ như vậy thì trước mắt y nhiên là núi chót vót, nhìn không thấy một chút bóng bình nguyên.

Chàng biết mình đã đi sai phương hướng, lại không phải trong núi này có những cái huyền diệu như thế, mà mình đã đi sai phương hướng rồi?

Có phải là trong núi khẩn trương quá độ đang chạy nên vô tình không phát giác ra mình đang chạy sai đường? Hiện tại biết làm sao bây giờ? Đứng! Duy chỉ một biện pháp là đi thẳng một mực xuống vậy. Chỉ cần không trở lại hướng Khoái Hoạt Tiên Nham là được. Lúc này chỉ có chạy ra khỏi Tuyết Sơn thôi.

Chàng ta vừa suy nghĩ mà chân không dám bước chậm đi chút nào, nhân vì trong việc trốn chạy không có biện pháp để hội tụ trí lực nên chàng cảm thấy đã đến lúc không thay đổi khẩu khí cũng không được.

Lúc này trời đã rơi vào hoàng hôn, trong núi khí mờ đã kéo khắp tứ phía, núi non đã mù mịt, tiếng quạ kêu buồn bã, chàng đưa mắt nhìn đầy thê lương, khiến cho người cảm thấy như đang ở trong miền đầy sương quanh hiu. Chàng gắng chạy thêm hai ba dặm đường nữa, rồi leo lên một ngọn núi cao nhất, phóng mắt nhìn xa chợt phát hiện ra phía nam như có một dải đồng bằng. Chàng không khỏi vui mừng cuồng nhiệt, thở hổn hển.

Biết đâu rằng trong một hơi hít vào thật sâu, đột nhiên chàng cảm thấy trong đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mắt lập tức chao đảo, toàn thân từ từ mềm nhũn vô lực, biết được tình thế là đã bị người Tuyết Sơn Câu Hồn phản làm tâm đầu quay cuồng ngay, khí hội tụ trong người đã thất thoát, chàng dùng hết sức nhào tới mấy bước, cuối cùng thân hình không đứng vững nổi trên đôi chân, liền bị quy xuống và lăn ngửa trên đất.

Trong lúc thần trí hốt hoảng, chao đảo bỗng thấy phía trước xuất hiện một hình người màu trắng nhỏ bé đang đi nhanh về hướng mình.

“Ồ” một tiếng gọi yếu ớt, rồi đầu óc lại chao đảo trong một thoáng đã mất đi tri giác.

Hình ảnh người màu trắng đang chạy đến gần, vốn là một thiếu nữ tuổi độ mười sáu mười bảy, thân khoác một chiếc áo màu trắng đầy mỹ lệ. Cô đến gần cạnh bên mình Hoàng Bác, chợt thấy vậy cô liền nhắm nghiền mắt lại, khuôn mặt thanh tú lại bùng đỏ lên, tức thì liền ôm chầm lấy chàng và kinh hãi gọi :

- Bác ca ca! Bác ca chàng bị sao thế?

Mặc dù cho nàng kêu oán ngán lời, lệ rơi như mưa, chỉ thấy Bác ca ca sắc mặt từ hồng biến thành trắng, toàn thân từ nóng trở thành lạnh, thân hình trông tựa như từ từ chết đi.

Nàng khóc than một hồi, đột nhiên ôm xốc chàng chạy vào trong dãy rừng tùng để chàng nằm thẳng trên lớp cỏ, liền đưa tay vào trong người chàng tìm kiếm, lấy ra một chiếc bình sành nhỏ, đồng thời cũng lấy thêm một bảo nhỏ được bọc bằng khăn tay hồng. Da mặt nàng lại hồng lên, liền tức tốc đem nó bỏ lại vào trong. Hốt nhiên nghe đến một khí vị thơm mát đến sảng người phát xuất từ trong chiếc khăn tay hồng. Trong lòng ngạc nhiên, một sự nghi ngờ bèn mạnh dạn mở nó ra, chỉ thấy trong chiếc khăn có ba chiếc lá màu xanh to dày.

Nàng cầm lên một chiếc đưa vào mũi ngửi, lập tức có cảm giác hương khí ngấm vào trong lòng làm tinh thần phấn chấn hơn. Bỗng nhiên nàng vừa sợ vừa vui nói :

- A, Thiên Niên Lục Linh Chi, đây nhất định là Thiên Niên Lục Linh Chi! Sau một chốc vừa sợ vừa vui, nàng không trì nghi gì nữa, liền đưa tằm lá trong tay bỏ vào miệng nhai sau đó lại mở miệng đang ngậm kín hai hàm răng của chàng ta ra. Khó khăn lắm mới cúi đầu được xuống nhai cho linh chi hòa với nước bọt rồi miệng đối miệng cắn thật từ từ mớm vào trong miệng của chàng. Mớm xong nước linh chi, nàng ngẩng che khuôn mặt đầy lệ tràn khắp nơi trên làn da trắng hồng, ngưng thần và chăm chú nhìn thấp thỏm không yên đợi một hồi, thấy Hoàng Bác không hề động tĩnh, lòng nàng lại quá khẩn cấp, liền đem một phiến lá nữa nhai và mớm tiếp. Đợi một hồi nữa thấy không đổi sắc. Lúc đó lấy lá cuối cùng mớm và...

Đang tại lúc này bỗng nghe có tiếng gọi to của một thiếu nữ từ xa truyền đến :

- Mai Côi muội muội, Mai Côi muội muội, muội ở tại nơi nào...

Rồi nghe tiếng bước chân từ hướng này chạy đến...

Nàng thất kinh hốt hoảng, liền nhanh tay quơ lấy một ôm cỏ khô lớn phủ lên thân Hoàng Bác và mình nàng, không hề một chút động đậy, chỉ nghe tiếng bước chân từ xa đang tiến đến gần. Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài dãy tùng, thấy một thiếu nữ kiều lệ thân mặc tấm bạch y giống hệt như mình vậy, đang chạy cách bên mình khoảng hai trượng.

Chạy qua chưa đến ba trượng bỗng thấy sắc khí trên mặt Hoàng Bác chuyển đổi không ít, bờ mi chớp chớp mấy cái và từ từ mở ra.

Nàng vui mừng khôn xiết, lại sợ chàng ta lên tiếng trong lúc này sẽ làm cho kẻ địch tới, nàng vội vàng đưa bàn tay nhỏ nhắn bưng miệng chàng.

Lúc Hoàng Bác tỉnh dậy, đầu tiên chàng nhìn thấy một khoảng không gian mờ mịt, sau đó phát giác ra là mình đang nằm ngửa thân trong một dãy tùng,

trên mình phủ một lớp cỏ khô. Định thần suy nghĩ, mình đã ngủ trúng Tuyết Sơn câu khôn phần hôn mê bất tỉnh, nhưng sao lại không chết mà nằm ở trong lớp cỏ từng này?

Vừa suy nghĩ vừa chuyển thân ngồi dậy, bên mình đột nhiên có một bàn tay mềm mại trắng và nhỏ nhắn bưng lấy miệng. Ngoái đầu nhìn, chàng không khỏi hô một tiếng kinh ngạc muốn thoát ra khỏi miệng, lại thấy cô ta mặt đầy sợ hãi, tức tốc liền khiến cho ánh mắt tỏ rõ ý với mình là không thể phát lên tiếng được. Lập tức bình khí định thần để nghe kỹ, nghe ra ngoài nửa dặm có một lần bước chân chạy nhẹ dần dần xa. Dự đoán không còn trở ngại gì nữa, liền đưa tay nắm lấy cổ tay mềm mại của nàng, vươn mình ôm chầm lấy nàng vui mừng cất tiếng :

- Thu Tuyền! Thu Tuyền! Nàng sao lại đến được đây?

Thu Tuyền đôi má phớt hồng lên. Nàng ngồi đây âm thầm cúi khuôn mặt duyên dáng xuống như có ngàn vạn lời muốn nói ra nhưng rồi lại thôi. Trong lòng đau khổ triền miên, liên lụy theo.

Thật là khó quên được ân của người đẹp, Hoàng Bác nghĩ nàng vốn cùng với mình đi Tuyết Sơn, sau đó đến giữa đường thì gặp Tiểu Bình, hai người thường không gặp nhau. Sau trường hợp như vậy nàng liền giận dữ bỏ đi hai người hai đường. Thế mà giờ đây nàng trở lại bên mình. Thật nàng đã có một tình cảm thật sâu nặng với mình. Thế mà mình lại một mực dự định bỏ nàng ta. Đây là một điều đáng sỉ nhục, không có gì bằng.

Chàng không kiềm chế được trong lòng, liền cúi vai ôm lấy nàng, đau khổ nói :

- Thu Tuyền, tôi, tôi xin lỗi nàng..

Thu Tuyền ngã mình vào lòng Hoàng Bác cúi đầu khóc thút thít một hồi, rồi từ từ ngẩng mặt ngọc đầy nước mắt dần dần nói :

- Thiếp cũng không muốn đến đây, nhưng thiếp không không thể nổi mình, thiếp... thiếp cầu... cầu chàng... Bác ca ca... xin chàng, xin chàng đừng bỏ thiếp được không..

Hoàng Bác than một tiếng, tha thiết ôm lấy nàng tiếp lời :

- Không, tôi không thể bỏ nàng đâu.

Nhưng lại lập tức cúi mặt và lắc đầu, giọng nói đượm buồn :

- Không! Không! Thiếp đã biết chàng, thiếp vừa mới... vừa mới...

Hoàng Bác đầu lại biến động, lay nhẹ nàng và nói gấp gáp :

- Đúng, ta vừa mới trúng độc bị hôn mê bất tỉnh, nàng làm sao mà cứu được ta?

Thu Tuyền hốt nhiên bưng mặt khóc đáp :

- Thiếp thấy chàng bị hôn mê nằm bất tỉnh, đã... đã nghĩ đến Tuyết Sơn Câu Hồn phần mà tổ phụ nói, thiếp... thiếp sợ chàng..

Hoàng Bác thấy cô ta ấp a ấp úng, trong lòng lại nghi hoặc vội vàng hỏi :

- Tôi bị trúng độc Tuyết Sơn Câu Hồn phần, nàng cuối cùng cứu tôi như thế nào?

Thu Tuyền khóc than nói :

- Thiếp thề rằng thiếp không phải là có ý. Thiếp đang trong tình huống gấp gáp nên chỉ muốn lấy Tuyết tinh hoàn trên người chàng ra để cứu thử...

Hoàng Bác kinh ngạc tiếp lời :

- Tuyết tinh hoàn làm sao có thể trị được độc?

Thu Tuyền quay mình sang hướng chàng khóc và nói :

- Thiếp biết, nhưng thiếp không muốn nói ra phương pháp của ông ta...

Hoàng Bác ngờ ngàng tiếp lời :

- Lẽ nhiên là Tuyết tinh hoàn cũng có thể trị được độc, mà chúng nó lại cũng không có tác dụng!

Thu Tuyền lắc đầu lia lịa rồi nói tiếp :

- Không! Không, chàng hãy nghe thiếp nói, thiếp lấy từ trong người chàng ra một thứ không khác gì...

Hoàng Bác toát nổi kinh ngạc, đưa tay tìm trong người, bỗng nhiên nét mặt biến sắc, liền ôm chầm lấy cô ta nói :

- Thế nào? Nàng cho tôi uống ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi đó rồi sao?

Thu Tuyền toàn thân run lẩy bẩy, khóc gào lên đáp :

- Thiếp không có phương pháp gì, thiếp sợ chàng sẽ chết đi, chàng muốn đánh đập thì cứ đánh...

Hoàng Bác phải nén lòng như “nhất Phật xuất thế, nhị Phật thắng thiên”, nghiền răng kiềm chế cả nửa ngày mới lắng dịu được nộ khí, ngửa mặt lên trời mà than dài một tiếng buồn bã, mặt như khóc nói :

- Được! Lần này về sau hoàn toàn đều không có gì nữa! Nàng quả là...

Thu Tuyền chợt nhiên quay người sang ôm chầm chàng, ngửa khuôn mặt đầy lệ tiếp lời :

- Chàng cứ đánh đi, chỉ cầu mong chàng đừng phải chửi mắng thiếp, đừng phải xa rời thiếp...

Hoàng Bác liền dịu lòng, cầm nước mắt lắc đầu đáp :

- Không! Nàng không làm gì sai, ta không nghĩ khác gì về nàng!

Thu Tuyền vẫn không tin, ngửa mặt nhìn chàng một hồi lâu với vẻ không yên lòng, dúi nhẹ vào ngực chàng nói :

- Chàng bỏ thiếp, chàng trong lòng nhất định bỏ thiếp...

Hoàng Bác cười gượng đáp :

- Nàng đã cứu mạng sống của ta, mà ta lại sinh ra ý nghĩ bỏ nàng, thì thật không xứng là một trang nam nhi.

Thu Tuyền lấy khăn tay lau nước mắt nói :

- Nhưng công lực của hai vị sư phụ chàng lại bị thiếp làm mất đi cơ hội rồi!

Hoàng Bác phiền lòng chán ý, từ từ đứng dậy than :

- Đây là ý trời, chứ còn biện pháp gì nữa đâu...

Thu Tuyền cũng đứng theo dậy, đưa tay hất những mảng cỏ trên người chàng, e lệ nhìn chàng nói :

- Bây giờ chúng mình đi nơi nào?

Hoàng Bác nghĩ là không thể lấy cấp Thiên Niên Lục Linh Chi lại được nữa, vì thế cũng vào ngày mười lăm tháng tám, ngũ đại danh phái võ lâm sẽ giao chiến với Vô Song bảo ở đỉnh Liên Tâm núi Cửu Hoa, dự định muốn nói ra ý Tứ Cơ để đoạt lại Tiên Cơ Vô Khố trước sau đó lại cười nói :

- Hiện tại đến Trung thu còn một tháng, chúng mình khả dĩ vừa đi vừa tham quan du ngoạn.

Thu Tuyền tỏa ánh mắt đầy vẻ vui mừng, nở một nụ cười nồng thắm nói :

- Tốt, thiếp sẽ được cùng chàng đi đến đó, thiếp bắt kể những hành động gì của chàng, chàng chớ nên hỏi về sự việc của thành Vô Song bảo đối với thiếp.

Hoàng Bác mỉm cười gật đầu, ngửa lên nhìn bầu trời đang dần dần đen tối, chàng liền nín lấy cổ tay mềm mại của nàng và nói :

- Đi thôi! Nàng biết đường nào để ra khỏi núi không?

Thu Tuyền vừa gật đầu muốn đáp, bỗng nghe có tiếng cười kha kha của một người cách xa ngoài mấy trượng nói đùa :

- Đường ra khỏi núi thế nào? Hỏi lão đó thì biết!

Hoàng Bác nghe thất kinh, kéo cô ta lùi nhanh lại phía sau. Một bước thoái lần này lại xa hơn cả năm trượng, trong lòng chàng lại mừng thầm biết rằng mình sau khi đã uống ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi công lực đã tăng gấp bội. Lúc này chàng ngoảnh đầu lại nhìn bỗng phát hiện thấy Cửu Giá Quả Phụ đang đứng trên một phiến nhám thạch, mái tóc hoa râm bay múa theo gió, hai mắt sáng rực như đèn nằm sâu trong vành mắt, nét mặt đầy tức giận, giống như một loài yêu quái muốn giết luôn cả người.

Hoàng Bác ngưng tụ khí trấn tĩnh tâm thần, chàng chấp tay hướng về phía bà ta cười nói :

- Lão tiên bối, lần ở phủ Lâm An...

Bỗng phát giác ra là mình nói không đúng, liền kịp thời ngưng miệng lại, nghĩ rằng mình ngày đó vốn đã hóa trang thành một người Huyết Thủy lão nhân, bà ta cũng không biết, vậy sao mình lại đảo ngược những tình tiết ban đầu.

Nghi ngời giây lát chàng bèn đổi lời lại: chỉ không thấy Cửu Giá Quả Phụ với mái tóc hoa râm đứng lên đầy tức giận, đánh giọng cười ken két và bước đến, đây sự kích động chỉ vào Hoàng Bác quát :

- Tiểu tử! Vốn dĩ Huyết Thủy lão nhân đó là ngươi!

Hoàng Bác đã ước lượng được công lực của mình tăng lên nhiều, bèn sẵn sàng giao chiến, không có điều gì mà lo sợ, chàng mỉm cười nói :

- Đúng! Soát lão tiên bối bây giờ mới biết thiệt sao?

Cửu Giá Quả Phụ trừng đôi mắt nghiêm giọng nói :

- Tiểu tử, không nói về quá khứ, ngươi hôm nay lại dám trộm lấy Thiên Niên Lục Linh Chi của lão thân, giờ nên phải chịu tội gì?

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Lão tiên bối đã lấy cắp Hoàng Long kiếm của tiểu khả trước, xin hỏi giờ nên chịu tội gì?

Cửu Giá Quả Phụ bờ ngờ một hồi và cau đôi mày nhỏ, sắc giọng nói :

- Ngươi hoàn ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi đó cho lão thân, lão thân sẽ trả lại Hoàng Long kiếm cho ngươi!

Hoàng Bác không chịu, liền khua tay trả lời :

- Khỏi phải hoàn! Đây và đó đều khỏi phải hoàn, sẽ cho là lấy vật đổi vật đi!

Cửu Giá Quả Phụ quát :

- Ai với ngươi lấy vật đổi vật, thanh Hoàng Long kiếm của ngươi không có giá trị đối với một lá Thiên Niên Lục Linh Chi của lão thân.

Hoàng Bác ngửa tay cười gượng nói :

- Giờ biết làm thế nào được? Ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi đó tiểu khả vừa mới uống hết xong!

Cửu Giá Quả Phụ lại nghiêng răng trợn mắt kinh ngạc hét lên :

- Thế nào? Lão thân này một lá cũng không dám uống lấy, ngươi ngược giọng nói đã uống ba lá?

Hoàng Bác gật đầu cười nói :

- Những cái đó đã uống rồi, không uống thì giữ làm gì?

Cửu Giá Quả Phụ lại nghiêng răng trợn mắt gào lên một tiếng dữ tợn, đột nhiên dương tay xuất một chiêu tạc thẳng sang hướng hai người phía Hoàng Bác. Chương phong nhanh như bão táp, bén nhọn như chớp thể hiện ra một sự phần nộ cùng cực.

Hoàng Bác biết sau khi mình đã uống ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi đó, công lực sẽ tăng tiến đến một trình độ tốt cùng biết đường nào, vậy mà cũng không thể không tránh, rồi tức thì bước ngược chân trái đến phía trước nửa bước, tay phải đảo lại tu tĩnh hồi khí quật ra một chiêu Bắc Phong Khôi Hề đánh một chiêu âm hàn chương phong nhằm thẳng vào đối phương.

Hai người cách nhau khoảng ba trượng, hai chương lực âm dương sáp vào nhau phát ra một tiếng “Sầm” kinh rền, tức thì phát ra những làn gió mạnh tạo ra tứ phía, đá cụm cỏ cây bay lên tung tóe trên mặt đất. Thân hình Cửu Giá Quả Phụ bị chao đảo rồi dừng lại, còn Hoàng Bác cũng chỉ dao động nhẹ. Vậy là công lực đối địch nhau cũng không phân biệt được cao hạ.

Hoàng Bác trong lòng vui mừng, nghĩ rằng công lực của Cửu Giá Quả Phụ này có thể nói là đương kim trong nhóm Ngũ kỳ ở Bá Trọng. Chương này của bà ta tuy chưa dốc hết toàn lực nhưng mình cũng không khỏi xuất tám thành lực đạo. Như vậy nhìn lại, nội công của mình đâu phải là không tăng tiến đến ngang hàng với Ngũ kỳ rồi sao? Đây thật là sự tình đến bất ngờ không tưởng!

Cửu Giá Quả Phụ hầu như cặp mắt muốn nảy lửa ra, giậm chân gắt giọng nói :

- Được! Quả như mà ngươi đã uống Thiên Niên Lục Linh Chi của lão thân, thì hôm nay lão thân không lột được da của ngươi thì khó mà quên đi nỗi hận trong lòng ta.

Hoàng Bác nghĩ bà ta là chị của Vô Danh lão nhân, không biết được lời nói ác nghiệt đó, liền vội vàng hướng sang bà ta cung kính vái và nói: nếu lão chấp nhận tặng cho tiểu khả, tiểu khả cũng rất có lòng biết ơn.

Cửu Giá Quả Phụ nghe lọt tai như vậy lại vung lời lăng mạ :

- Tiểu tử kia, lão thân chỉ cần mạng sống của ngươi, không cần lời cảm tạ của ngươi.

Tức thời song chuông cùng phát ra cuồng bạo, Âm Hàn Triệt Cốt như bão táp vụt mạnh đến.

Hoàng Bác đang nghĩ xuất chuông để chống trả, chợt nhiên lại nghĩ đến Tiên Thiên Vô Cực chân thừa của tối thượng thừa môn phái võ lâm mình đang có. Trước mắt công lực đang bội tăng, sao lại không xuất cho bà ta một chiêu Thái Âm độc chuông, nó đạt được cảnh giới tối cao của Ngự Khí Tạ Lực đây!

Quyết định xong, Hoàng Bác liền nhảy sang nửa bước để cản cho Thu Tuyền, rồi rít vào một hơi vận kinh khí lực Vô Cực chân khí chạy khắp toàn thân, xong chàng mỉm cười và chống tay đứng dậy. Mặc cho Thái Âm độc chuông của Cửu Giá Quả Phụ đang vụt đến mình. Chuông phong đánh đến chỉ biết toàn thân bị một cú chấn động kịch liệt.

Bình - bình - bình - lâm thân thoái lui phía sau mấy bước. Chàng tức tốc hô hấp vận khí một hồi. Thấy trong mình chưa bị chấn thương, lúc đó tâm trí mới bình thân được.

Cửu Giá Quả Phụ trong mong tưởng không ngờ Hoàng Bác tuổi nhỏ lại không trở tay mà đã hứng chịu được cú đánh toàn lực của mình như vậy. Bà ta đôi mắt sáng trừng lên, thu nhọc chuông thể thoái lui trong tầm thước, chỉ Hoàng Bác kinh ngạc hỏi :

- Tiểu quý đầu, tà thuật này của ngươi là môn phái nào?

Hoàng Bác mặt tươi cười vãi đáp :

- Đây được báii hưởng vật tặng Thiên Niên Lục Linh Chi của lão tiền bối, tà thuật là trong đó.

Cửu Giá Quả Phụ nghi hoặc một hồi, trừng mắt hỏi :

- Cái gì? Uống Thiên Niên Lục Linh Chi của lão thân vào khả dĩ lại không sợ bất cứ chuông lực nào à?

Hoàng Bác cười thẳm trong bụng, bèn gật đầu trả lời :

- Đúng vậy, lão tiền bối lại không biết đến điều đó sao?

Cửu Giá Quả Phụ ánh mắt lại bùng sáng lên một sự mừng rỡ, liền nói :

- Được, lão thân lại nhượng cho ngươi sống thêm vài ngày nữa. Một ngày lại đây ta sẽ tìm ngươi để thanh toán món nợ này!

Nói xong liền vron hai vai phi thân bay thẳng vào phía trong núi.

Hoàng Bác không liệu được lại gặp trường hợp phiền phức đến như vậy, liền nói rõ ra toàn bộ sự việc, mắt ngược nhìn bà ta đã đi xa mất hút, chàng không kìm được liền phá lên cười lớn.

Thu Tuyền vừa mừng vừa mê hoặc, liền đi đến kéo tay áo của chàng cất giọng hỏi :

- Bác ca ca, chàng xem thường bà ta phải không?

Hoàng Bác mỉm cười nói :

- Đúng, không ngờ rằng bà ta tầm thường như vậy, thật là ngoài ý muốn.

Thu Tuyền nhả nhận tiếp lời :

- Thế thì chuông lực mà chàng vừa mới ra tay đối với bà ta, công phu của nó là như thế nào?

Hoàng Bác hưng phấn nói :

- Đó là Tiên Thiên Vô Cực chân khí của Kiếm Thánh Lưu Thái Bạch, vậy nàng chưa nghe nói qua sao?

Thu Tuyền “À” một tiếng bưng tỉnh lên, bỗng cau mày nói :

- Chàng, bà ta như vậy, bà ta đi uống Thiên Niên Lục Linh Chi. Hai vị sư phụ của chàng muốn khôi phục lại công lực há không phải là vô vọng sao?

Hoàng Bác nghĩ lại không sai, lập tức có băng giá ở trên đầu, khắp mình lạnh buốt nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, tôi làm sao mà rõ được? Ôi! Tôi đi nói với bà ta...

Nói chưa xong đã chuyển thân muốn đi, Thu Tuyền liền vội vàng níu kéo chàng lại cười nói :

- Chớ có đi, tiện thiếp này xem thường chàng đấy!

Hoàng Bác không hiểu, kinh ngạc hỏi :

- Xem thường tôi? Điều này rất có khả năng lắm đấy!

Thu Tuyền bưng miệng cười nói :

- Bà ta tóm lại cũng không đến nỗi uống hết Thiên Niên Lục Linh Chi, không đúng sao?

Hoàng Bác nghĩ lại cũng đúng, bất giác chàng đưa tay gõ vào đầu nói :

- Kỳ quái thật, đầu não tôi sao lại đần độn thế này?

Thu Tuyền mỉm cười tiếp lời :

- Sự việc đó dường có quan tâm đến làm gì, quan tâm tất phải loạn đầu... Chàng nói chúng mình hiện bây giờ nên làm gì?

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Làm gì?

Thu Tuyền cười khanh khách nói :

- Bà ta sau khi uống Thiên Niên Lục Linh Chi nhất định sẽ vận dụng công lực tìm đến chàng. Bây giờ lại không trốn thoát, đợi một chút thì sẽ không thoát khỏi đâu!

Hoàng Bác bỗng nghe có lý, gật đầu lia lịa nói :

- Đúng! Chúng mình phải trốn nhanh.

Lúc này bầu trời đã tối, bốn bề đều một màu mờ mịt. May nhờ Thu Tuyền nhớ được đường tắt ra khỏi núi, nàng liền dắt chàng xuyên rừng băng núi, hướng về dưới chân núi mà vượt trốn nhanh.

* * * * *

Ngày mười bốn tháng tám, còn cách đến ngày ước chiến vô song của Ngũ đại danh phái võ lâm ở đỉnh Liên Tâm núi Cửu Hoa chỉ một ngày nữa thôi. Trong thành phủ Từ Châu, suốt ngày xuất hiện không ít nhân vật võ lâm ở trong đó. Những người mà có kẻ trợ lại, có kẻ vãng lai, lui tới tấp nập khiến cho tòa cổ thành này vốn yên tĩnh bỗng trở thành một nơi đầy những không khí thần bí quá mức bình thường.

Đây là vào lúc sáng sớm, trong gian phòng được trang trí thanh nhã ở phía sau hậu viện Lưu Phương khách sạn, lúc này rèm không được phủ xuống, trong phòng có hai người ngồi trầm mặc đối diện nhau.

Người nam tuổi chưa đến hai mươi, mắt sáng như sao, mày sắc như gươm, mũi cao môi đỏ son, mình mặc áo lam, thần thái hào phóng, lộ rõ một con người khí khái anh tài.

Người nữ độ tuổi mười sáu mười bảy, làn da trắng mịn như tuyết, mặt như đóa hoa phù dung, mày như núi đầy sắc xuân, mắt trong như làn nước mùa thu. Thân khoác chiếc áo màu trắng, cử chỉ ôn hòa thủy mị, nét ngọc yếu điệu như dáng Hằng Nga trong ánh nguyệt.

Tiếng đánh cờ lách cách, khoảng một hồi sau, thiếu nữ áo trắng bỗng đưa tay xóa loạn thế cờ, nét mặt ứng hồng lên và nàng mở miệng cười giòn giã nói :

- Chán chết đi được, đừng đánh nữa.

Chàng thiếu niên bỗng bối rối, nắm lấy cổ tay ngọc ngà trắng như tuyết của nàng nói :

- Xạo! Xạo! Ván cờ đã thua trước mắt rồi đấy, cuộc cờ này phải thừa nhận là ta thắng chứ.

Thiếu nữ áo trắng cười ngắt ngang nói :

- Thiếp không đánh nữa.

Chàng thiếu niên liền đứng dậy vòng quanh sang ôm lấy nàng cười và nói :

- Nàng đã đáp ứng rồi thì không còn cách gì nữa, bây giờ ta muốn...

Chàng liền mỉm cười và ngừng lại, rồi rời thiếu nữ, đi đến lấy tấm vải khoác vàng ở bờ tường nói :

- Được, ta phải đi.

Thiếu nữ mở hai tay ra ngẩng mặt lên ngạc nhiên hỏi :

- Chàng muốn đi nơi nào?

Chàng khoác tấm vải vàng rồi đi đến gần thiếu nữ trầm giọng trả lời :

- Ngày mai sẽ là ngày Ngũ phái tham dự nội chiến ở Vô Song bảo, ta muốn đến đó để xem mọi người nhu thế nào!

Thiếu nữ nghe vậy liền đứng dậy tiếp lời :

- Thế thì thiếp đi cùng với chàng.

Thấy Thu Tuyền đòi theo, Hoàng Bác nhú mồm nói :

- Không được, muội đừng đi, ở đó nguy hiểm lắm. Biết đâu Vô Song bảo cũng đã lảng vảng quanh đó rồi.

Thu Tuyền liền dậm chân nũng nịu nói :

- Cho thiếp đi đi mà, ở lại một mình thiếp buồn lắm, hơn nữa chàng đi một mình thiếp lại càng không yên tâm...

Nói đến đây Hoàng Bác chặn lại, tiếp lời :

- Muội đừng nói vậy, huynh đi một mình có gì dễ xoay sở hơn. Vả lại võ công của huynh cũng đã tăng tiến nhiều rồi.

Biết không thể cãi được lời chàng, Thu Tuyền liền nhảy xổ vào lòng chàng ôm chặt rồi nói :

- Huynh đi nhanh về nghe! Thiếp trông lắm.

Hoàng Bác cúi xuống hôn vào mái tóc mượt như nhung của nàng rồi lên tiếng khẽ đáp :

- Muội yên tâm, huynh sẽ về ngay.

Nói xong liền buông tay nàng ra vói về lưu luyến, rồi chuyển mình ra cửa.

Hoàng Bác vừa xuống lầu thì nghe có tiếng kêu khẽ sau lưng :

- Có phải Hoàng Bác đó không?

Chàng quay lại thì nhìn thấy Long Tuyền ẩn sĩ đang đưa tay vẫy mình.

Liền chấp tay vái chào :

- Ô! Tiền bối đi với ai vậy?

Long Tuyền ẩn sĩ cười nói :

- Ngươi hãy đến đây, ta cùng với ba vị huynh đệ đang có mặt trong phòng.

Chàng thiếu niên mặc áo xanh lam không ngờ được ngoài ý định của mình, chàng liền “A” một tiếng, vừa mừng vừa sợ, cúi mình vái chào dưới đất nói :

- Vốn dĩ đã có đủ ba vị tiền bối, tôi đây không biết các lão tiền bối tá túc nơi này. Vậy nên có lời được thứ tội.

Long Tuyền ẩn sĩ Nghiêm Lục Sở mỉm cười, quay mình nghiêm túc nói :

- Hoàng lão đệ, hãy miễn đi lời khách sáo, xin mời vào phòng để bàn bạc.

Hoàng Bác cất bước vào phòng thấy bốn người đang tọa lạc. Tiểu Di Lạc đang ngồi nghiêm nghị cất tiếng cười hi hi nói :

- Lão đệ ngươi ngày mai cũng đi dự hội ở Cửu Hoa sơn sao?

Hoàng Bác gật đầu mỉm cười trả lời :

- Vâng! Vậy ba vị tiền bối cũng không đi đến đó được sao?

Tái Hoa Đà Trầm Cửu lão tử tăng hắng một tiếng, nét mặt đầy sự cảm thương mà lại nghiêm nghị liên tiếp trả lời :

- Đúng! Nghiêm lão và ta không thể đi giao đấu ở Mạc Thiên sơn được, đấu trường này đương nhiên không thể thi thố nổi!

Hoàng Bác muốn mở miệng nhưng Tiểu Di Lạc đã cười và nói :

- Tuy nói như vậy, nhưng lần này tuyệt đối đến không phải là để “Ung dung mà hy sinh”, mình chỉ muốn lấy những vật dụng tiện nghi. Điềm này lão đệ không phản đối chứ?

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Chỉ muốn không làm những hành động không có ý nghĩa, hậu bối này cũng tán thành một điều như vậy!

Tái Hoa Đà đưa mắt nhìn Tiểu Di Lặc, bèn cười nhạt :

- Quán Gia Ba, người sợ lão phu liều mạng có phải không?

Tiểu Di Lặc vội vàng khua hai tay trả lời :

- Không, không, tôi xét thấy lần đi ở Mạc Thiên sơn, lão phu đã lãng phí đưa Bách Linh Phấn Hồn hoàn cho Hàng lão đệ, trong lòng cũng đáng tiếc. Nhân vật mà quyết định không đến Bao Diễm Thiên Vật còn việc lão muốn bỏ mạng thì có liên quan gì đến việc của tôi? Tôi cũng không cần được lão đâu!

Hai bên sau khi trải qua một hồi đàm luận, lại cảm động nhìn nhau không thôi. Long Tuyền ẩn sĩ liền thân mật nói nhẹ, đưa mắt nhìn Hoàng Bác cười nói :

- Lão đệ, người đối với cuộc chiến ngày mai xem có phương pháp gì không?

Hoàng Bác hơi ngớ ngàng hỏi :

- Vậy thực lực của lão tiền bối là chỉ song phương sao?

Long Tuyền ẩn sĩ gật đầu trả lời :

- Vâng. Đây là một vấn đề tối hiện thực của mỗi người!

Hoàng Bác cúi đầu trầm tư giây lát rồi ngẩng mắt nhìn nói :

- Đúng ra mà nói, Vô Song bảo hiển nhiên là chiếm ưu thế tuyệt đối. Tuy năm phái bọn họ như thể đồng tâm hiệp lực, nhưng cũng không biết bao nhiêu người chưa từng không thất bại sao?

Long Tuyền ẩn sĩ lắc đầu thở ngắn than dài nói :

- Lời nói này của lão hủ tuy không phản đối, nhưng chỉ có vị Huệ Tâm Thượng Nhân của Thiếu Lâm trong Ngũ phái là một đối thủ mạnh với cha con Đông Kiếm và Hắc Bạch song ma. Nếu như hôm nay muốn để những tay trong Ngũ phái Chương môn lấy hai địch một, quả thật là cũng khiến cho họ có phần khó khăn đấy...

Long Tuyền ẩn sĩ lại lắc đầu nói :

- Không! Lão hủ rất an tâm Ngũ đại danh phái họ không thể nhất tề đến đây đủ như đã định ước đâu!

Hoàng Bác chợt nghe trong lời nói của lão ta có gì khác lạ, ngạc nhiên hỏi :

- Ngũ phái họ đã nói rõ rồi, có lẽ nào lại không đến?

Long Tuyền ẩn sĩ ngược mắt nhìn hai vị huynh đệ, sau đó quay sang nhìn Hoàng Bác cười gượng nói :

- Ba người chúng ta đến đây đã ba ngày, cho đến hôm nay chỉ mới thấy hai phái Chương môn Thiếu Lâm và Võ Đang đến, còn hai phái kia đều chưa có mặt người lộ diện, hiện tượng như thế này là rất khác thường. Nhân vậy lão hủ hoài nghi về hội chiến ngày mai tất sẽ không cử hành thuận lợi...

Hoàng Bác nghe nói điều này lông mày lại dựng đứng lên, trong lòng nghĩ rằng sự nghi hoặc của lão này cũng có thể xảy ra, nhưng nếu nói rằng cứ liệt tất cả những người Ngũ đại môn phái đều bội tín nuốt lời, làm trận thối lui, nói như vậy thì thật là khiến cho mọi người không dám tin tưởng. Chàng trầm ngâm nói :

- Văn bối xem tình hình mấy ngày trước đây, thì không đến nỗi gì có sự bất trắc lắm đâu!

Tái Hoa Đà nghe thế liền cười nhạt tiếp lời :

- Căn cứ vào lời nói liên hợp Ngũ phái lần này mà người có nhận định hay sao?

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Vâng! Cũng dựa vào việc về bức Tiên Cơ Vô Khố.

Rồi chàng nói qua tình hình một lượt, Tái Hoa Đà nghe xong nét mặt lạnh lùng lại tiếp lời :

- Nói như vậy, mục đích của họ là chỉ tại hai trượng Tiên Cơ Vô Khố tự nhiên vô cớ mà phải liều mạng!

Hoàng Bác hoài nghi nói :

- Vô Song bảo mà không tiêu diệt thì họ làm sao có thể đến Tiên Cơ Vô Khố được?

Tái Hoa Đà hừ một tiếng lạnh lùng :

- Cha con Đông Kiếm lại không biết rằng đã đem hai trượng Tiên Cơ Vô Khố đến nơi này sao?

Hoàng Bác tâm trí hơi chấn động, đứng đứng đôi mày đáp :

- Điều này đương nhiên là không biết, nhưng bây giờ lại hoài nghi là ba phái họ có mưu đồ giáo quyết khác.

Long Tuyền ẩn sĩ than rằng :

- Không, lão hủ hôm nay đã đối diện với Ngô Liễu đại sư, căn cứ vào lời nói của họ với ý định rằng vào giờ ngọ ngày mai sẽ qua hội họp với các sư tại bốn thành, kết quả chỉ đến được hai vị Bạch Vũ chân nhân thuộc Võ Đang trường môn và Bạch Vân chân nhân sư đệ, ngoài ra đều chưa thấy đến.

Hoàng Bác giương đôi mày phản nộ nói :

- Hừ! Chẳng lẽ họ muốn thừa cơ hội trước khi Vô Song bảo đến ứng chiến, lại đột nhập vào bảo trộm lấy hay sao?

Long Tuyền ẩn sĩ gật đầu đáp :

- Lẽ dĩ nhiên là họ chỉ vì Tiên Cơ Vô Khố.

Hoàng Bác giương tay đánh “Bình” một cái xuống mặt bàn nói :

- Quả thật như vậy thế thì quá thấp hèn!

Tiểu Di Lặc cười hi hi tiếp lời :

- Hi hi, nếu như dự đoán không sai, thì hội chiến ở đỉnh Liên Tâm núi Cửu Hoa ngày mai sẽ lại diễn ra màn kịch như ở Mạc Thiên sơn trước đây!

Hoàng Bác bị kích động, chàng đứng dậy nói :

- Ngày mai ba phái họ quả thật không đến, thì lần sau trở tài nhất định đích thân đến hỏi họ xem sao!

Bốn vị đều trầm mặc một hồi, Long Tuyền ẩn sĩ lại thán một tiếng thâm trầm, đưa mắt nhìn Hoàng Bác hỏi :

- Nghe nói hai vị sư phụ người nhân vì cứu người mà bị Đông Kiếm phé đi toàn bộ công lực, thực phải như vậy không?

Hoàng Bác ngồi trầm mặc ủ rũ, đôi dòng lệ rơi, chàng cúi đầu không nói.

Tái Hoa Đà lại hỏi :

- Có phải là hai mạch Thiếu Dương, Tâm (...) bị điểm không?

Hoàng Bác lại nghĩ đến ông ta là thần y của võ lâm, tức thì trong lòng bỗng phát sinh ra một điều mong muốn. Chàng liền đứng phắt dậy nói :

- Đúng vậy! Lão tiên bối có thể có phương pháp gì trị liệu được không? Xin hãy nói cho vãn bối...

Tái Hoa Đà vuốt cằm chòm râu trầm ngâm trả lời :

- Tâm mạch thụ thương, chỉ có một loại có thể trị...

Hoàng Bác vội vã tiếp lời :

- Không biết có phải là Thiên Niên Lục Linh Chi không?

Tái Hoa Đà đẩy vẻ kinh ngạc, liền gật đầu đáp :

- Đúng là Thiên Niên Lục Linh Chi, lão đệ người đã nghe người ta nói rồi sao?

Hoàng Bác than thầm trong lòng, tự mình đã biết ở Cửu Giá Quả Phụ vùng Tuyết Sơn có một cây Thiên Niên Lục Linh Chi, trước đây mình đã đến trộm

lấy. Rồi kết quả lại là như vậy, chàng bèn nói ra tất cả sự việc này.

Long Tuyền ẩn sĩ nghe được Hoàng Bác uống ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi lại vênh râu cười kha kha nói :

- Xem ra ngày hủy diệt của Vô Song bảo đã gần đến rồi đấy!

Những câu nói khiêm tốn đối với Hoàng Bác, Tiểu Di Lặc liền tiếp lời :

- Lão đệ mình đã khoác tấm vải rồi, vậy không dự tính xuất môn sao?

Hoàng Bác đang nghĩ đến việc đi đến đỉnh Liên Tâm ở núi Cửu Hoa để xem Tiểu Bình có đến không. Thừa dịp nghe nói vậy, chàng liền đứng dậy chấp tay nói :

- Được! Hậu bối có hẹn ước với một người bạn, giờ chỉ tạm thời xin thất lễ.

Ba vị đều đứng dậy đưa tiễn ra khỏi phòng, Long Tuyền ẩn sĩ vừa đi vừa mỉm cười nói :

- Lão đệ, vị cô nương đó rất đẹp, cô ta là (...) báu ngàn vàng nhà ai vậy?

Hoàng Bác sắc mặt ửng hồng, mỉm cười trả lời :

- Cô ta là cháu gái của Đông Kiếm, trước đây mấy tháng đã thoát ly khỏi Vô Song bảo. Hiện là nghĩa tôn tử Thiên Diện Quái Tử.

Long Tuyền ẩn sĩ vuốt ve chòm râu cười và nói :

- Người con gái này xuất thân từ chốn bùn lầy mà không bị tạp nhiễm, lại khiến cả ngoại hình thanh tú, tư chất trong sáng. Lão đệ xem lúc nào để cho các lão hủ này uống rượu mừng nhỉ?

Hoàng Bác vội vàng chấp vái trả lời :

- Lão tiền bối chớ nên nhìn nhận lầm, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Tiểu Di Lặc cười hi hi nói :

- Không rời nhau như hình với bóng, thế mà lại nói bạn bè bình thường. Sư đệ biểu hiện vấn đề này có phần quá đáng đấy!

Hoàng Bác không biết trả lời thế nào hơn, chỉ biết mỉm cười và hướng sang mọi người vái chào tạm biệt, chàng chuyển mình và rào bước ra đi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kỳ Nhân - Kỳ Kính

Cửu Hoa sơn, tại vị cách Triều Châu bốn mươi dặm về hướng Tây nam. Thế núi cao ngất chót vót, đỉnh núi kỳ vĩ, mỹ cảnh tuyệt vời khó hình dung được, là danh lam đệ nhất ở vùng núi Hoàn Nam.

Đỉnh núi Liên Tâm nằm ở trong cùng Cửu Hoa, cao vút lên tận tầng mây, đẹp đẽ tinh mịch và thoáng rộng, hình dạng giống như một cái nồi úp ngược. Mỗi khi ánh sáng tỏa chiếu thì cảnh vật tuần tú của đỉnh núi lại tăng thêm một sắc thái trắng lệt rục rờ.

Hiện đang sắp đến giờ ngọ. Trên đỉnh núi ánh sáng rực chiếu ảm áp khắp vùng. Trên bầu trời có những cánh chim sải cánh bay ngang. Bốn bề đều là một sự im lặng dị thường, cũng không thấy dấu hiệu của mùi máu huyết.

Trên đỉnh núi tinh mịch này, không lâu bỗng nhiên có một thiếu niên áo lam từ trên núi vụt bay đến phá tan bầu không khí im lặng.

Chàng là Hoàng Bác, bay đến trên đỉnh núi, quay đầu nhìn một lượt khắp tứ phía, lại không thấy người đã hẹn ấy đến, trên sắc mặt lại lộ ra vẻ thất vọng khôn xiết. Chàng bùi ngùi từ từ đi đến ngồi trên một phiến đá lớn, hai tay chống cằm thăm giọng lầm bầm :

- Tiểu Bình, sao nàng lại không đến? Ông lão tiền bối không đến tìm nàng sao? Hay là nàng giận ta nên không muốn gặp?

Ôi! Nàng sao lại quyết liệt như vậy, đối với ta không hề có một chút thay lòng đổi dạ mà...

Nàng quên rồi sao? Ngày đó lúc nàng cứu ta ra khỏi hang ở Mạc Thiên sơn, ta đã nói với nàng rằng cô ta là cháu gái của Đông Kiếm, mà tôi và Đông Kiếm có mối thù hận sâu sắc. Cô ta tuy nhiên nói là bất kể những hành động của ta, nhưng cuối cùng người lại có cảm tình với ta. Nếu như tương lai ta giết chết được di phụ (dượng) của cô ta thì giữa ta và cô ấy không thể là hoàn toàn không có trở ngại. Tuy nhiên cô ta vẫn si tình đối với ta, mà ta lại không dám...

Đang trầm thì nói vậy, bỗng nghe tiếng làn áo phất trong gió truyền đến từ triền núi cách khoảng nửa dặm, như có người đang bay nhào tới đỉnh núi này!

Công lực hiện tại của chàng hơn nhiều so với trước đây, tinh thần của tai mắt cũng tinh tiến rất nhiều đối với lúc trước, không những đang nghe mà còn phán đoán được vũ lực cao hay thấp của người ta trong âm thanh đó.

Lúc này nghe công lực của người đang lao vút đến đỉnh núi này tốc độ cực nhanh, tựa hồ đã đạt được một con người siêu phẩm nhập thánh. Trong lòng rất lấy làm kinh dị, bèn tức tốc bay ra sau một phiến đá, bình tĩnh nép mình để đợi người đang bay đến.

Vừa ổn định xong thì thấy một người từ triền núi phía Tây lao vút đến. Thân hình to lớn, tuổi độ thất tuần, mắt xanh tóc hồng, mũi cong như ó, hàm râu quai nón, diện mạo hung ác, mình khoác áo đại bào loang lông trắng đen, lão ta là Tây Dao Mễ Tư Đạt đương kim Ngũ Kỳ.

Hoàng Bác thấy vậy vừa sợ hãi vừa tức giận, trong lòng nghĩ rằng :

- Người là vương ở sa mạc đến đây làm gì? Chắc cũng muốn đến tham dự hội Cửu Hoa sao? Nhưng bây giờ thời gian lại chưa đến mà...

Hừ! Hoàng Bác này và người có thể nói là không đồ kỵ không thù địch, người ngày đó lại dám hạ độc thủ Cửu U Bạch Cốt Lôi ở Tiên Hà lãnh. Bây giờ công lực ta đã tăng lên, vậy đề ta cùng người ra tay một trận!

- Không, cứ đợi đã, lại để xem ông ta đến đây để làm việc gì, rồi sau đó hẵng hay...

Chỉ thấy Tây Dao Mễ Tư Đạt bước đến giữa đỉnh núi, đảo mắt nhìn tứ phía một lượt rồi nhắm mắt đứng tĩnh lặng bất động, tựa như đang ngưng thần để nghe. Sau chốc lát lại mở đôi mắt xanh ra, trên nét mặt lại hiện nụ cười hung ác. Lão lại ngồi xổm xuống đất và bắt đầu dùng hai bàn tay để đào bới.

Hai tay mới tung xuống đất trong nháy mắt đã đào thành một hố sâu nửa thước. Sau đó lão lấy từ trong người ra một cái đầu lâu trắng bở nhẹ nhàng xuống hố, rồi lấy tay lấp đất lại, nhìn mặt đất giống như ban đầu chưa đào vậy. Giờ lão đứng dậy cười giảo quyết đầy vẻ đắc ý. Xong rùn vai phi thân bay về phía dưới núi.

Hoàng Bác thấy vậy lú lười kinh sợ, trong lòng nghĩ rằng Tây Dao này tâm tánh thật là hung ác. Lại chôn Cửu U Bạch Cốt Lôi ở nơi này, muốn để ngày mai những nhân vật của hai phe quyết chiến đều bị nổ chết. Hôm nay nếu như ta không thấy được thì mọi người há lại không chết mà chẳng hiểu rõ gì?

Hừ! Người định không bằng trời định, người chính đã đem Cửu U Bạch Cốt Lôi này cho ta...

Nghĩ như vậy, chàng liền ra khỏi phiến đá đi đến đó ngồi xuống, dùng hai tay cẩn thận từ đào xuống, một chốc sau lấy được Cửu U Bạch Cốt Lôi lên, cầm trên tay cảm thấy cứng rắn mà nặng. Ngoài vỏ giống như đã dùng thép luyện nên.

Chàng lập tức bỏ vào người, bỗng nghe phía sau có tiếng cười ha hả phát ra ngoài mấy trượng nói :

- Hoàng Bác, người chớ có quên đáp ứng lời của lão phụ nghe!

Hoàng Bác tâm trí bị chấn động mãnh liệt, chưa đợi đối phương nói xong, chàng đã nhảy vọt về phía trước năm trượng, quay mình ngược mặt nhìn...

Chẳng ai khác hơn là Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm!

Bởi tiếng gọi kinh ngạc đó, chàng liền lập tức giấu kín Cửu U Bạch Cốt Lôi vào trong người, xong vội hướng sang ông ta chấp tay cười nói :

- Lão tiền bối, duyên phận của hai mình thật là hữu duyên!

Nam Thiên Sắc Ma cười toe toét bước đến, vươn cánh tay ra nói :

- Đem ra đây, người chớ quên đáp ứng lời nói của lão phụ.

Hoàng Bác cố làm lơ đáp :

- Đem cái gì đến? Lão tiền bối?

Nam Thiên Sắc Ma phá lên giọng cười hắc hắc :

- Việc làm của tiểu tử không tốt đẹp gấp tính cách hiện giờ của ta, thì người sẽ sớm bị một chương bỏ mạng.

Hoàng Bác lại chấp tay cười đáp :

- Tiền bối chớ nổi giận, trên người Mễ Tư Đạt còn có một cái nữa!

Nam Thiên Sắc Ma lắc đầu :

- Lão phu muốn thắng ông ta không khó, nhưng muốn cưỡng bức để đoạt thứ mang trong người ông ta, quả thực cũng không phải là dễ.

Hoàng Bác không biết làm sao, chỉ biết lấy Cửu U Bạch Cốt Lôi ra đưa cho ông ta, cười gượng :

- Lão tiên bối muốn lấy cái này mục đích là để sử dụng việc gì?

- Ôi! Ngươi làm sao biết?

Nam Thiên Sắc Ma bỗng cười to và phi thân lao về phía dưới chân núi, còn quay mặt lại nói :

- Lão phu sở dĩ biết được nơi đó là nhờ ngươi đã nói với lão phu đấy!

Hoàng Bác tự trách mình ngốc, tức tức gọi to :

- Lão tiên bối xin đợi một tí!

Nam Thiên Sắc Ma dừng lại phía triền núi, quay mình cười :

- Chúng ta ân oán đã phân minh, còn có điều gì muốn nói nữa?

Hoàng Bác liền bay đến nói :

- Không! Ngươi hãy nghe tại hạ nói vì Từ Tâm Diễm La đó võ công cao tuyệt đỉnh không lường được, ngươi tội gì mà phải nhất định muốn tìm đến ông ta...

Nam Thiên Sắc Ma lạnh giọng cười cướp lời :

- Hừ! Hiện tại lão phu đang buồn giận vì bị ông ta chặt đứt một cánh tay. Nếu thế thì bốn mươi năm qua lão phu cũng không sống đường đường như thế này!

Hoàng Bác than :

- Ôi, ngươi thật là không thể cứu được!

Nam Thiên Sắc Ma cười kỳ quái đáp :

- Nếu dự định lão phu không thể cứu, cũng không có liên can gì đến việc của ngươi cả.

Hoàng Bác tức giận nói :

- Ngươi dùng Cửu U Bạch Cốt Lôi để giết hại ông ta, không đánh thắng được đâu!

Nam Thiên Sắc Ma giọng phần nộ :

- Lão phu chỉ nói muốn dùng Cửu U Bạch Cốt Lôi để cứu ông ta, chứ ai nói là muốn giết ông ta?

Hoàng Bác nhẹ giọng hỏi :

- Cứu ông ta ra khỏi thành rồi sau đó cùng với ông ta ra tay đánh nhau sao?

Nam Thiên Sắc Ma gật đầu cười hung dữ đáp :

- Đúng! Lão phu chỉ muốn đích thân ra tay đánh chết ông ta, hoặc cả hai người đều tận mạng!

- Ngươi làm sao biết được ông ta bị cầm cố tại nơi nào trong thành Vô Song bảo?

Nam Thiên Sắc Ma liền cười lớn tiếp lời :

- Vô Song bảo chỉ là một bộ phận nhỏ trong Bắc Nhạn Đãng sơn, ngươi lại sợ tìm không được sao?

Hoàng Bác cau mày nói :

- Chỉ sợ người chưa tìm đến được ông ta thì đã bị khốn cùng trong đó rồi!

Nam Thiên Sắc Ma cười hắc hắc đầy hung dữ đáp lại :

- Lúc đó lão phu sẽ dùng Cửu U Bạch Cốt Lôi, mặc cho tường đồng vách sắt cũng tung phá ra thôi!

Hoàng Bác thấy ý chí ông ta kiên quyết không khỏi nghĩ trong lòng.

Sự việc đã đến như vậy, lão nhất quyết muốn cứu Từ Tâm Diêm La ra khỏi Vô Song bảo rồi sau đó cùng quyết chiến với ông ta.

Dựa vào thân phận võ lâm thực tại của ông ta, thì lời nói này cũng đáng tin. Nhưng nói về công lực võ học của Từ Tâm Diêm La thì thiên hạ ít người địch nổi.

Chỉ cần ông ta thoát khỏi nhà đá ở núi Thiên Giai thì tuyệt đối không dễ gì chết ở dưới tay của lão.

Nghĩ vậy xong, Hoàng Bác ngược mắt nhìn ông ta cười nói :

- Xin hỏi trước ngươi một sự việc, ngày mai ngươi có đến đây hay không?

Nam Thiên Sắc Ma ngạc nhiên lắc đầu :

- Lão Huệ Tâm e rằng sự có mặt của lão phu sẽ làm tổn hại đến phái Thiếu Lâm vậy thì lão phu lại đến làm gì?

Hoàng Bác nghiêm sắc mặt nói :

- Phật môn đâu có chuyện không cứu độ những người phản tỉnh quay về, lão ngày mai đến nơi này đánh giúp một phen, tôi sẽ thỉnh cầu Huệ Tâm Thượng Nhân để người trở về thân phận đệ tử Thiếu Lâm của lão.

Nam Thiên Sắc Ma cất giọng cười nhạt cất bước vừa nói :

- Hừ! Ngươi cho rằng lão phu có chuyện hi hữu đối với người này sao?

Hoàng Bác vội vàng bước theo nói :

- Thêm một sự việc này nữa, nói với ngươi về chỗ cầm cố của Từ Tâm Diêm La!

Nam Thiên Sắc Ma rực ánh mắt xanh lên, dừng bước lại trên nét mặt hiện sự mừng rỡ tiếp :

- Thực sao?

Hoàng Bác trịnh trọng gật đầu trả lời :

- Đương nhiên sự thật, ta mấy lúc mở miệng nói đùa với ngươi đâu?

Nam Thiên Sắc Ma sau một hồi nheo mắt suy xét liền gật đầu :

- Được! Ngươi sẽ nói với lão phu về nơi cầm cố của Từ Tâm Diêm La. Nhưng đối với việc thân phận của đệ tử Thiếu Lâm hồi phục lại, lão phu không cảm thấy hứng thú!

- Một lời nói là quyết định, ngày mai trong Đông Kiếm hoặc ba người Hắc Bạch song ma, ngươi tất yếu phải đảm lấy một người!

Nam Thiên Sắc Ma “hừ” một tiếng :

- Huệ Tâm thốc lư có thể đối phó một người, lại có một người nữa thì ai lại đối phó?

Hoàng Bác nhún mày đáp :

- Vâng! Văn bối hiện tại đang đau đầu suy nghĩ đây.

- Trong Ngũ đại danh phái họ lẽ nào không tìm ra một người sao?

Hoàng Bác than nhẹ trả lời :

- Có Bạch bính kiếm sĩ ở Vô Song bảo trong nhóm họ có thể định được, nhưng cao thêm một bậc nữa thì sợ không được.

Nam Thiên Sắc Ma nhìn đảo một vòng quanh mình Hoàng Bác, rồi cười nói :

- Xem công lực của ngươi hiện giờ tiến triển hơn nhiều, việc thắng được Âu Dương Thừa Kiếm xem ra không có vấn đề chứ?

Hoàng Bác gật đầu :

- Đã có tự tin, vấn đề hiện tại còn một lão nữa nên cần ai để đối phó đây?

- Lão phu cũng không đảm đương được, nguoi cũng chó vội làm gì, ngược lại đây là việc của Ngũ phái, để cho họ tự giải quyết lấy.

Hoàng Bác xoa tay than :

- Đúng nói như vậy, cả bốn người trong “Mao Hợp Thần Ly” của Ngũ phái họ đều nói không kham nổi. Căn cứ những điều biết được thì trong ba phái cho đến nay lại không thấy được một người nào!

Nam Thiên Sắc Ma nghe vậy bèn ngửa mặt cười ha hả :

- Họ không thắng được Vô Song bảo thì đương nhiên dù không muốn rồi đến đây cũng phải đưa người thế mạng!

Hoàng Bác xúc động đáp :

- Đợi đến sự không may, thì lúc đó đã quá muộn.

Nam Thiên Sắc Ma “hừ” một tiếng phát ở trong mũi, ông ta tiếp tục tảo bộ về phía dưới núi, lại nói :

- Được! Lão phu không muốn nói chuyện phiếm với nguoi nữa. Lúc muốn xuống núi (...) nhất cũng nên đi bên này, Mễ Tư Đạt lại đang ở tại dưới núi phía Tây kia!

Hoàng Bác ước chừng Tiểu Bình không đến nữa, lúc đó chàng muốn xuống theo sau. Đang lúc mới chuyển mình cất bước, trong tai bỗng nghe một lời nhỏ truyền đến :

- Tiểu tử, cứ đợi chút đã, lão nhân này muốn tính việc với nguoi!

Vừa nghe âm thanh, chàng đã biết là Nam Quyền Đái Lập Ông đến!

Hoàng Bác vội dừng chân hướng sang Nam Thiên Sắc Ma chấp tay nói :

- Lão tiền bối, mình hẹn ngày mai gặp lại!

Nam Thiên Sắc Ma ừ một tiếng, nhẹ vươn vai phi người xuống núi nhanh như sao băng, trong nháy mắt chỉ nhìn thấy một chấm đen nhỏ rồi biến mất.

Hoàng Bác liền quay mình lại, chợt thấy trên một khối đá tròn ở mặt núi phía Nam có một vị Hắc y lão nhân đầu đội một chiếc nón lá lớn đang ngồi khoanh chân. Đó chính là Nam Quyền Đái Lập Ông, ông ta sắc mặt lại lạnh lùng hừ một tiếng hoãn đãi đứng dậy, hăng hái xoa tay bước đến.

Hoàng Bác cảm thấy có chuyện bất trắc, chàng vội hướng sang lão ta chấp tay vái nói :

- Có lời hỏi thăm, một nhà sư thường hay bảo tôi chuyển lời đến lão ông...

Nam Quyền chẳng đoái hoài, ông ta liền ra thế, toát ra vẻ giận dữ xuất một quyền Lôi Cổ Tuyên Thiên đánh trực diện đến, tiếng quyền phát ra vùn vụt, tất nhiên không phải có chuyện đùa được.

Hoàng Bác tức thời bị một phát cuồng đánh thẳng vào ngực - Bình - Bình - Bình đảo ngược về phía sau mấy bước. Sau khi đứng lại chàng vội vái tâu :

- Lão tiền bối! Có một điều này lão ông chó vội giận dữ.

Nam Quyền không lường rằng Hoàng Bác không né tránh, thấy chàng ta thối ngược trong cuồng quyền, tự mình không đành lòng được kinh ngạc hỏi :

- Tiểu tử, đã bị thương tổn chưa?

Hoàng Bác lắc đầu :

- Chưa có gì, cũng nhờ vào điều phước của lão nhân.

Nam Quyền đưa tay nâng nhẹ chiếc nón lá, phóng ra ánh mắt kinh dị lướt nhìn chàng một lượt, ngạc nhiên nói :

- Kỳ tử, nửa tháng nay không gặp, tiểu tử có gặp sự gì bất thành không?

Hoàng Bác vái tiếp, cười trả :

- Vâng, cũng nhờ vào điều phước của lão ông!

Nam Quyền nét mặt lại trầm lắng bảo :

- Người chó có đùa, hôm nay nguoi lại không công bằng đối với lão ông này, ta định muốn đánh cho nguoi một trận ngất ngưỡng!

Hoàng Bác giả vờ không hiểu, khẩn khoản hỏi :

- Sự việc gì? Hậu bối này hình như không có tội gì với lão ông cả!

Nam Quyền giận dữ đưa tay quát :

- Không có sao? Ngày đó lão nhân này hỏi ngươi về nơi ở của Vô Danh lão nhân, tiểu tử nhà ngươi lại giả vờ làm điếc sao?

Hoàng Bác nhướng mắt ngạc nhiên :

- Không có, hậu bối này không nghe thấy mà!

Nam Quyền vươn mình tiến tới tấn thế muốn ra tay. Hoàng Bác nhìn thấy không trốn tránh được, liền không thoái bộ nữa mà vái chào cười nói :

- Chớ có đánh nữa, chớ có đánh nữa, lão ông bây giờ hỏi điều gì để hậu bối trả lời, tôi tuyệt đối không giả điếc đâu!

Nam Quyền nghe vậy liền thu chiêu về, hậm hực :

- Ngươi phải nói sớm ra, ngươi và y cũng không đến nỗi là tồi lắm.

Hoàng Bác trong lòng bồi hồi vội vàng hỏi :

- Lão tiền bối ngày đó tìm Lệnh Long và Tiểu Bình không?

Nam Quyền trả lời :

- Đương nhiên là có tìm, họ đi đâu mất cả rồi!

Hoàng Bác hoảng nhiên nói :

- Thế thì lão ông không nói với Tiểu Bình là hôm nay tôi đợi cô ta trên đỉnh núi này sao?

Nam Quyền gật đầu trả lời :

- Có nói chứ!

Hoàng Bác lại ngạc nhiên và nghi ngờ :

- Cô ta sao không đến chứ?

Nam Quyền gật gù đáp :

- Cô ta nói là ngươi không vui về gì đối với cô ta, thì đến đây làm gì? Ta xem hai người như có chuyện ân ân ái ái phải không?

Ông ta đằng hắng nhẹ một tiếng rồi tiếp :

- Cô ta lại còn một câu danh ngôn: “Tự mình đem niềm vui đến cho người ta, như thế là đau khổ. Ngược lại, không bằng để người ta đem niềm vui đến cho mình!”.

Hoàng Bác quá kinh ngạc tiếp :

- Lúc đó cô ta với Lệnh Long như thế nào?

Nam Quyền hai tay ngửa ra, dạng như không thể chịu đựng được, than :

- Cùng ở cùng đi vậy!

Hoàng Bác trong đầu óc bỗng “bùng” một cái, toàn thân chao đảo một vòng, cuối cùng ngồi phịch trên mặt đất.

Nam Quyền thấy chàng ta ù rũ trên đất liền quay mặt lại suy nghĩ, bỗng nhiên khua tay nói :

- Cứ từ từ đã, lão ông này hình dung sai rồi, chính là cô ta đi một mình chứ không phải là “cùng ở cùng đi” đâu!

Hoàng Bác nghe vậy liền đứng phắt dậy gào lên :

- Cuối cùng là “cùng ở cùng đi” hay là “đang đi một mình”?

- Đang đi một mình! Đang đi một mình! Lão ông này đã hình dung sai!

Hoàng Bác thờ phào, ư hử nói :

- Ôi, lời của lão ông không hoa mỹ đa dạng như vậy chứ?

Nam Quyền về hơi thẹn mặt đáp :

- Lão này nói đến cô ta vì lời không đạt được theo ý thôi, lại không phải là hoa mỹ đa dạng đâu!

Hoàng Bác tâm trí hồi phục, tư lự chốc lát, chàng buột miệng :

- Tôi không tin rằng cô ta cùng chung vui với con trai ông, cô ta nói con trai ông..

Nam Quyền phần nộ quát :

- Con trai ta như thế nào?

Hoàng Bác cảm thấy không đúng, lập tức cãi lời :

- Cô ta nói con trai ông lão thành già dặn. Cô ta, cô ta nói là cô không thích lắm về tính lão thành già dặn.

Nam Quyền trừng mắt nhìn chàng ta nói :

- Cô ta đương nhiên không thích con trai ta, nhưng cô ta muốn để con trai ta vui vẻ với cô một tí, tức là thích đùa giỡn biến tướng với nam nhi!

Hoàng Bác trong lòng lấy làm thẹn đối với Tiểu Bình, chàng vội hỏi :

- Cô ta hiện tại đã đi nơi nào rồi?

Nam Quyền lắc đầu trả lời :

- Không biết, lão nhân này sau đó rời họ, hôm nay mục đích đến đây chỉ muốn hỏi nơi trú ẩn của Vô Danh lão nhân ở ngươì, hãy miễn gấp đi việc mỗi mai, chỉ cần biết sau khi con trai ta và cô nương Thu Tuyền dự định kế thân thì tiểu thư đó sẽ không thể chia tay con trai ta!

Hoàng Bác chợt nghe ông ta lại muốn đem Thu Tuyền về làm con dâu trong lòng lại cảm thấy hổ thẹn với Thu Tuyền. Thật lòng mình như đang loạn đã tê tái, không biết phải giải quyết như thế nào.

Nam Quyền đợi một hồi lâu, thấy chàng không trả lời, lập tức cau mày giận dữ :

- Lại già điếc nữa phải không?

Hoàng Bác kêu một tiếng, vội mỉm cười đáp :

- Không! Lão ôngng ngày mai đến đây cùng hỗ trợ đánh một trận, sau đó hậu bối nhất định sẽ nói với ông!

Nam Quyền cố làm vẻ quan trọng lắc đầu :

- Không nên, ngày mai Cô Xú Bà đó khả năng sẽ nghe và đến, lão ông này không muốn gặp cô ta!

Hoàng Bác chớp mắt mỉm cười :

- Thế thì ông hãy hành động giám thị Tây Dao, chớ có bảo ông ta xông lên núi lấy Cửu U Bạch Cốt Lôi ra.

Nam Quyền “A” một tiếng hỏi :

- Lão ông này vừa mới thấy ông ta đem một cái đầu xương chôn ở dưới đất. Ngươi lại đào nó lên và đem cho Phác Sa Lâm. Rốt cuộc đó là vật bửu bối như thế nào?

Hoàng Bác lướt thuật qua những điểm chính, sau đó nói :

- Trên mình Mễ Tư Đạt còn có một cái, vậy ông phải cầm giữ ông ta không để ông ta xông lên đỉnh núi. Nhiệm vụ như thế đã nói là xong, như thế nào?

Nam Quyền vuốt chòn râu son dương đáp :

- Nghe ngươi nói lợi hại như thế, nếu như Mễ Tư Đạt nổi nộ khí lên mà hướng đến ta và lấy vật đó ra, thì lão ông này há phải không còn sao?

Hoàng Bác lắc đầu tiếp :

- Tuyệt đối không được, một cái Cửu U Bạch Cốt Lôi mà nổ giết một người thì quá lãng phí!

Nam Quyền dùng dùng nỗi giận nói :

- Mạng sống của lão ông nào quả không giá trị sao?

Hoàng Bác chợt nhận thấy thật lòi, vội vàng cúi mình đáp :

- Không, không, ý của hậu bối nói là dã tâm của Mê Tư Đạt hùng hực muốn đánh sạch cả những nhân vật lợi hại của môn phái võ lâm, để cho một mình xưng tôn. Như vậy Cửu U Bạch Cốt Lôi của ông ta tuyệt đối không chịu chỉ sử dụng để đối phó với một người đâu...

Nam Quyền nét mặt nguôi giận, cúi đầu tư lự một hồi lâu, rồi chậm rãi gạt đầu :

- Được, lão ông này sẽ đáp ứng người, nhưng người phải nói rõ nơi trú của Vô Danh lão nhân trước đi!

Hoàng Bác lưỡng lự trả lời :

- Ngày mai nói với ông cũng như vậy thôi?

Nam Quyền đưa tay chỉ chàng giọng cười trầm trầm nói :

- Xem đáng thì mà mà như vậy của người, sẽ biết được người có sự tồn tâm không tốt, muốn lừa lỉnh!

Hoàng Bác thầm nghĩ rằng Vô Danh lão nhân tuyệt đối không muốn, cũng không cưỡng bức gã Thu Tuyền cho một thanh niên mà cô ta không ưa thích, giờ mình nói với lão ta để cho lão ta đi cũng vậy thôi. Chàng cất giọng cười sáng khoái, lạnh giọng nói :

- Được, Vô Danh lão nhân đang dựng một túp lều trà tại dưới Hoàng Hạc lâu, ông đến đó chỉ vào tìm Đoàn lão gia chính là ông ta.

Nói xong, chàng lại trầm mặc cúi đầu, trong lòng cảm thấy một điều áy náy bất an, giống như đã làm một việc gì quá si nhục, giống như đã bán đi cái nhân cách của chính mình.

Nam Quyền chăm mắt nhìn chàng một hồi, mỉm cười nói :

- Thế nào, rất khó chịu phải không?

Hoàng Bác ngẩng mặt cười lớn trả lời :

- Không phải vậy, tôi đang nghĩ về việc ngày mai...

Nam Quyền gạt đầu nói :

- Đúng, lão ông này hôm qua cũng đã nghe đến những tin tức: toàn bộ cha con Đông Kiếm đến dự hội Vô Song bảo lần này, Hắc Bạch song ma, bốn người Bạch bính kiếm sĩ, cùng với Cùng Lai Thiên Phong đạo nhân, Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng, tay song thủ lật trời đổ nước Hường Bách Xuyên Tổng trại chủ của ba mươi sáu trại bảy tỉnh phía Nam, Trại chủ của Tổng trại Hắc Kỳ ở năm tỉnh phía Bắc tên Mạc Cũng Nam cùng đi với mười hai người, gọi là Ngũ đại danh phái của cả một phương này. Trong nhóm Phác Sa Lâm dự liệu tuyệt đối không đi quá năm người. Ngày mai người phải tự mình định liệu thật tốt.

Hoàng Bác nghe vậy trong lòng lo lắng như lửa đốt, than :

- Thực lực có khác xa nhau, rồi đây lại phải làm thế nào cho tốt...

Nam Quyền bỗng nhiên cười thích thú :

- Mọi người tôn xưng người là Vi Kỳ thần đồng, ngày mai ta xem người động tay dụng Đại Long như thế nào!

Hoàng Bác lại bừng mắt lên, cười to đáp :

- Đúng, ta sẽ ra tay xuất chiêu Diệu Kỳ (ngon cò kỳ diệu)!

Nam Quyền ngạc nhiên cười hỏi :

- Diệu kỳ thế nào?

Hoàng Bác lại cười một cách thần bí, lắc đầu trả lời :

- Điều bí mật không thể tiết lộ được, ông cứ đợi mà xem!

Chương 56: Chiến Vân Mật Bố

Trời tối rồi lại sáng, ngày rằm đã đến!

Ánh sáng ban mai đã xuyên suốt thấu tầng mây. Cách hội chiến còn có hơn một giờ nữa mà ngựa, người của đối phương lại chưa đến. Thế nhưng ở đỉnh Liên Tâm núi Cửu Hoa đã tụ tập rất nhiều người khắp mọi nơi.

Những người này lão niên có, thanh niên có, nam có, nữ có không đồng đều. Duy chỉ có một điểm đồng nhau là không có người nào mang theo vũ khí. Cũng rất ít có mấy người mặc trang phục uy vũ. Tựa hồ như mọi người đều có biểu thị được mình chỉ là người đến xem và cổ vũ, có ý như là những nhân vật thuần túy thuộc về trung lập.

Mọi người kẻ thì đứng, kẻ ngồi, vòng quanh san sát hàng hai hàng ba. Cùng đàm luận không ngoài vấn đề về thực lực và sự thắng thua thuộc về ai trong Ngũ phái và Vô Song bảo.

Tiếng người bay lan tỏa khắp đỉnh núi...

Trong ánh sáng từ từ di động tiếp cận, đã hiện rõ lên quang cảnh xung quanh.

Đột nhiên phía tây núi Liên Tâm có một người văn sĩ trung niên đang phi hành đến, rồi vội vàng tiến vào trong dòng người. Do thời gian đến quá nhanh, cứ có một người tiến lên đỉnh núi đều được sự chú ý của rất nhiều người ở đầu trường. Lúc này người văn sĩ trung niên lại đặc biệt được mọi văn nhân võ sĩ trên đầu trường đều chú ý.

Vì sao thế?

Nhân vì người văn sĩ trung niên này sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng, cử chỉ bối rối cũng rõ được rằng là sẽ đem đến một tin tức kinh người!

Trong khoảnh khắc, trên đầu núi bỗng trở nên hết sức yên tĩnh, mọi người hồi hộp hướng đến người văn sĩ trung niên đang đi qua. Hàng trăm đôi mắt đồng loạt chăm chú nhìn vào mặt chàng ta, lặng yên.

Chàng văn sĩ trung niên tuổi trên dưới tứ tuần, mình mang một chiếc áo dài màu xám cũ, diện mạo đoan nghiêm trong đó hàm chứa một tướng gian manh xảo trá. Chàng chợt thấy tất cả mọi người đều hướng quanh mình, nét kinh hoàng trên mặt đột nhiên biến mất, thay vào đó một thần thái trầm lắng tĩnh bơ, đưa tay làm như không có việc gì, hướng nhìn mọi người như đang tìm kiếm ai vậy.

Trong đám đông bỗng có một đại hán rẽ mọi người đi ra tiến về người văn sĩ trung niên và đưa tay bắt, hớn hờ làm như về thân thiết, nhiệt tình rồi hoán lên :

- Ha ha, Phí huynh, người cũng đã đến à?

Người văn sĩ trung niên nhìn thấy gã đại hán sắc mặt hiện ra vẻ vui mừng nói :

- A! Phạm huynh, tiểu đệ chính đang tìm người đây!

Chàng đại hán lại gần anh ta nhỏ giọng hỏi :

- Có việc gì thế? Phí huynh.

Người văn sĩ trung niên đảo ánh mắt nhìn xoáy vào mọi người xung quanh một lượt, lạnh giọng cười quái mắt, lắc đầu nói :

- Không có gì, chúng ta đi thôi!

Chàng đại hán hiện lên sự nghi hoặc, ngạc nhiên hỏi :

- Đi? Phí huynh không nghĩ gì sao?

Người văn sĩ trung niên phát một tia nhìn lạ lùng, tựa như đang có ngầm ý gì đối với đối phương, lại trầm ngâm :

- Đã nói rồi, không có gì để xem cả!

Từ diện đại hán không hiểu được ngầm ý trong ánh mắt của người kia, bèn gãi gãi đầu do dự :

- Không có gì để xem? Hôm nay liên hợp ngũ đại danh phái hội chiến với Vô Song bảo. Có thể nói rằng ngoài cái việc trên đấu trường Hoàng Sơn kiếm hội trọng đại này, còn liên hệ đến cả vận mệnh hưng vong của võ lâm từ nay về sau nữa. Vậy Phí huynh sao lại nói không có việc gì để xem?

Người văn sĩ trung niên lại nhăn trán chắc lưỡi một tiếng tựa như có điều gì quái mà đối phương đầu óc không đủ thông minh để hiểu được. Chàng ta lại ngửa mặt lên trời suy nghĩ trong chốc lát, sau đó đi nhanh đến người kia và kề gần tai nói nhỏ một hồi.

Chàng đại hán càng nghe đôi mắt càng mở to ra, sắc mặt từ hồng tía lại biến sang trắng bạch. Sau khi nghe xong chàng liền nắm lấy tay của người văn sĩ trung niên kéo đi. Vợ vàng xuống nói với mọi người đang ở đấu trường đã bị hành động bí mật của hai người đó, làm cho trong lòng đầy nghi ngờ. Ai cũng muốn biết sự việc gì đã phát sinh. Nhưng đây và (...) chẳng quen biết nhau và mãi không có người nào mở lời.

Lúc ấy lại đột xuất có người bước ra, (...) lão nhân tuổi trạc khoảng lục tuần mặc áo xanh đáng vẻ phóng khoáng, tiến đến trước mặt hai người, đưa tay vuốt râu mỉm cười nói :

- Phạm lão đệ, việc gì mà gấp như vậy? Lão Hư không cùng nghe được sao?

Đại hán liền ngẩng đầu, kinh ngạc một tiếng, vợ vàng chấp tay :

- Vốn dĩ là Trúc Lâm Nghiêm tiên bối, thất kính, thất kính!

Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sờ chấp tay đáp lễ, cười nói :

- Từ khi rời Cùng Lai, thâm thoát đã bảy năm, lão đệ này cũng có hướng được mẫn ý lắm nhỉ?

Người đại hán thẹn thùng đáp :

- Tiên bối quá nói khéo, tại hạ bảy năm về trước ở Cùng Lai được đội ân thụ giáo, tiểu đệ luôn ghi sâu trong lòng, suốt đời...

Long Tuyền Ân Sĩ mỉm cười khua tay cắt lời anh ta nói :

- Công lao mấy năm đó đâu đủ để nhắc đến, lão đệ không đề cập đến cũng được. Chỉ có điều là lão đệ hôm nay đã đến đây rồi, làm sao mà gấp gáp muốn đi thế?

Người đại hán bèn quay mình sang nhìn văn sĩ trung niên ở cạnh bên như muốn nói :

- Vị Nghiêm tiên bối này là ân nhân của tiểu đệ, mình nói với ông ta đi...

Sau đó anh ta lại hướng sang kẻ tại Long Tuyền Ân Sĩ nói ra vài câu.

Long Tuyền Ân Sĩ nghe được bỗng biến đổi sắc mặt, nghiêm túc nói :

- Ôi! Điều này thật là ngoài ý...

Người đại hán nói xong, mặt hiện vẻ như có gì bức thiết, lại nói nhỏ cổ họng :

- Tiên bối dự định thế nào?

Long Tuyền Ân Sĩ mỉm cười, chậm rãi nói :

- Bây bằng hữu Trúc Lâm của mình chỉ còn lại ba người, lão đệ đại khái có nghe người nói qua không?

Đại hán thán lên một tiếng nhẹ, liền chấp tay tâu :

- Thế thì tiên bối gánh vác quá nhiều trọng trách, giờ tại hạ xin cáo từ!

Long Tuyền Ân Sĩ chấp tay tổng tiễn. Đại hán cùng văn sĩ trung niên liền quay gót vợ vàng đi về hướng chân núi Liên Tâm.

Hàng trăm cặp mắt của mọi người sau đó đắm chiều nhìn theo hai người xuống núi, lại nhất tề quay sang nhìn lên mặt của Long Tuyền Ân Sĩ. Ai ai cũng lộ vẻ khát vọng muốn ông ta nói ra những điều bí ẩn đã bộc lộ của người mới đến.

Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi và Tiểu Di Lạc Kỳ Nguyệt đang đứng ở gần bên Long Tuyền Ân Sĩ, chăm chú nhìn lão Nghiêm đang hướng đầu về phía họ, đề đợi ông ta nói ra sự cố đã đưa đến.

Thần sắc của Long Tuyền Ân Sĩ lại giống như là chưa biết rằng đang tiếp sát với mọi người. Đôi mắt vẫn đắm đắm nhìn phương xa, như đã nhập sâu vào khung cảnh giới trầm tư...

Tái Hoa Đà thấy vậy không nhẫn nại được, bèn nghiêm mặt nói lên mấy tiếng lạnh nhạt :

- Lão Nghiênm, ông có biết tôi đến đây đã không lấy làm vui khi người lại cố tạo tác những sự thần bí!

Tiểu Di Lặc cười hi hi tiếp lời :

- Điều này đã biểu thị được lão Lập Trung quá kém, như ta nhìn đây không có điều gì có thể nói là thần bí cả!

Sau thoáng ngạc nhiên, Tái Hoa Đà nhìn ông ta nói tiếp :

- Ta đã nói là không vui khi người cố tạo những điều thần bí, lại cũng không nói là sự tình có gì thần bí. Thật là một Quán Gia Bà!

Tiểu Di Lặc lại cười tiếp :

- Nói như thế, trong lòng ông cũng đã biết việc gì rồi chứ?

Tái Hoa Đà ngơ ngác, chỉ biết gật đầu đáp :

- Đương nhiên là biết!

Tiểu Di Lặc tay trái đưa ra, khách khí nghiêng mình nói :

- Xin nói thử ta nghe!

Tái Hoa Đà nhú mày, trầm giọng đáp lại :

- Ta dựa vào yếu tốt nào để nói ra!

Tiểu Di Lặc ôm bụng phá lên cười ha hả nói :

- Như thế, lão Lang nhà ngươi cũng muốn tạo tác điều thần bí rồi phải không?

Tái Hoa Đà lúng túng, liền ngưỡng mặt lên, làm dáng như không đáng để bày vẽ nữa.

Mọi người thấy ông ta lâm trong tình thế quẩn bách, đều buộc phải phá lên cười kha kha.

Trúc Lâm thất duật ở trong võ lâm, tuy không phải là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng danh tiếng thì cũng có ảnh hưởng nhiều về võ công học lực của họ lại vượt xa hơn nhiều, kể cả những nhân vật hắc đạo đều cảm mộ đối với họ. Điều này cũng đủ sức biết được là nhân vì ai ai trong phái cũng đều có tính tình thanh cao hào phóng, hành động trung hòa, dễ khiến cho người ta gần gũi thân cận. Nhân vật mà lúc này mọi người thấy đáng vẻ lúng túng của Tái Hoa Đà không thể nào ngăn cấm cười được. Nếu thông thường mà lại như vậy là mạo phạm thất lễ rồi. Nhưng học cũng biết đối với Trúc Lâm thất duật đã nói ra một tí gì cũng không (...) phải cẩn thận ý tứ.

Long Tuyền Ân Sĩ như bị tiếng cười của mọi người cảnh tỉnh, ông ta đôi mắt bừng lên phóng nhìn trên mặt họ, rồi mở môi cười, đưa tay xin mọi người cứ bình tĩnh, sau đó ông trầm trọng mở miệng nói :

- Các vị bằng hữu, sự việc bây giờ quá thay đổi. Hôm nay phạm là chỉ đến xem bằng hữu nào nhiệt thôi. Lão hủ (...) phụng khuyến mọi người tốt nhất là hãy xuống núi...

Nói chưa xong, có một người lại nồn nóng kêu lên :

- Sao? Không đánh nữa sao?

Nói chưa xong, có một người lại nồn nóng kêu lên :

- Sao, không đánh nữa sao?

Long Tuyền Ân Sĩ thoáng một lượt liền lớn tiếng :

- Không, muốn đánh, nhưng dự liệu thấy rằng lại quá thảm khốc, quyết liệt!

- A! Như thế vì sao lại không thể xem được?

- Vâng a! Minh ai cũng không muốn liên can đâu, chỉ xem thử có những quan hệ gì không?

- Không được xem đánh nhau cũng phải nộp tiền sao?

- Ha...

- Ôi, lão Nghiênm, có phải là Vô Song bảo kể cả chúng ta cũng đã dự định rồi sao?

Long Tuyền Ân Sĩ lúc này mới gạt đầu cảm khái nói :

- Vâng, nghe truyền rằng họ muốn đến thỏa thuận quy ước với các nhân sỹ đăng ký ngoài Ngũ phái ra ở đấu trường này. Nếu không thì sẽ xem như là nhân vật thù địch. Như vậy các vị bằng hữu nếu như cho là không (...) được “mạo phạm” Vô Song bảo thì tốt nhất hãy xuống núi đi.

Mọi người nghe vậy liền lập tức im lặng, ai ai cũng nhìn nhau thất sắc, giương mắt há mồm không dám mở lời.

Sau một hồi trầm lặng, mọi người bắt đầu di động chuyển bước, hàng hai hàng ba cùng cúi đầu mà xuống núi, toàn đấu trường chỉ còn lại năm nam và hai nữ cả già trẻ là bảy người.

Ngoài Trúc Lâm tam hữu ra, trong bảy người này có một người Mẫu Dạ Xoa Trương Đại Nương, thân mẫu của Tiểu Nam Quyên, một người là Thiết Tảo Tửu Lạc, nhân vật còn lại trong Giang Nam ngũ thiết. Lại có một đôi thanh niên nam nữ, đó là Đồng Trọng Xương, học trò còn lại của Thiết Phán Quan Cam Chánh Bắc và Đàm Văn Hoa, cháu gái vị lão nhân khoác áo tới Thiên Mục sơn. Ba người đang ngồi lặng lẽ lại đứng dậy, cùng đi ra như không thấy gì đối với mọi người.

Trúc Lâm tam hữu đang đi và nói chuyện hàn huyên cùng Thiết Tảo Tửu Lạc, thì ở trên núi phía nam lại có một vị lão hòa thượng mày trắng râu dài đến má.

Mình khoác chiếc áo cà sa lớn viền vàng màu hồng, khuôn mặt khảng kheo khô khan, thân gầy cao, cổ tay đeo chuỗi tràng hạt sắc tía phát quang, hình tướng trang nghiêm đứng đắn. Chính là Huệ Tâm Thượng Nhân, cao tăng nhất đại của Thiếu Lâm, ông đưa cặp mắt hiền từ rạng rỡ từ từ nhìn một lượt khắp tứ phía, sau đó đi đến trước mặt Long Tuyền Ân Sĩ và sáu người kia chấp tay cúi đầu nói :

- A di đà Phật, các thí chủ sao không làm gì để bảo tồn ít nhiều nguyên khí của võ lâm?

Sáu người đó đều vội vàng chấp tay đáp lễ, còn Long Tuyền Ân Sĩ lại vừa đáp lễ vừa mỉm cười đáp :

- Vãn bối tuy không phải là người trong Ngũ phái, nhưng nếu như bậc mong thượng cho dự sung vào, thì những người này sẽ cảm kích vô cùng!

Huệ Tâm Thượng Nhân ư hử một tiếng nhẹ, rồi chuyển mắt nhìn Đồng Trọng Xương và Đàm Văn Hoa nói :

- Ít nhất hai vị thí chủ này nên thoái xuất ra khỏi!

Thiết Tảo Tửu Lạc gạt gù đầu, quay sau nhìn vào bảo :

- Trọng Xương, người và Đàm cô nương đi xuống núi đi.

Đồng Trọng Xương nét mặt u sầu muộn một lát sau quay sang Đàm Văn Hoa lên tiếng nói :

- Văn Hoa, nàng đi xuống đi!

Đàm Văn Hoa dáng mặt ngọc lại ảm đạm, cúi đầu buồn bã trả lời :

- Chàng không đi, thì tôi cũng không..

Hai người cố đứng lại, Huệ Tâm Thượng Nhân phải mở lời khuyên giải. Từ phía nam lại có một lão nhân xấu xí, tóc dài, một cánh tay, mặt mày hung dữ đang bay đến - Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm!

Ông ta đến ngồi lên trên một khối đá gần đó, cất tiếng gọi là không dự định ai, giống như tám người ở đấu trường lại không có người nào mà ông ta nhận biết đến.

Huệ Tâm Thượng Nhân bị kích động, trên mặt lại giật giật mấy cái, quay mình sang hướng ông ta chấp tay vái :

- Thiện tai! Phác lão thí chủ việc gì hà tất phải như vậy?

Nam Thiên Sắc Ma ngược mắt nhìn Huệ Tâm, vận động cánh tay phải và cười nhẹ đáp :

- Người bắt tất phải gọi ý, lão phu là do Hoàng Bác thỉnh mời đến, đánh xong một trận sau đó lại lập tức lên đường thôi!

Huệ Tâm Thượng Nhân muốn nói nhưng lại dừng, than vãn nhẹ và quay sang hướng Đồng Trọng Xương khuyên nhủ tiếp :

- Tuổi tác già như lão tăng không (...) được. Ngoài cái dừng của kẻ vô học thức ra (...) không có biện pháp gì tốt hơn, thí chủ tuổi còn trẻ, nên sớm đi khỏi đây, đợi một ngày khác (...) đã hết quý kẻ ác nghiệt...

Nói đến đây, sắc mặt bỗng nhiên lại bừng lên, cười xòa :

- Nếu như cặp mắt của lão tăng (...) không mờ thì vị tiểu thí chủ Hoàng Bác sẽ là người cứu tinh vị lai cho võ lâm, các người thanh niên tuổi trẻ, tâm chính chẵn, (...) kiên cường, để kẻ vai sát cánh hơn...

Huệ Tâm lão nhân nói chưa xong lại im bất, đôi mắt chăm chú nhìn rồi nho nho (...) buộc miệng than vãn, từ từ chuyển mình hướng sang phía tây thả ánh mắt nhìn ra xa.

Trong nháy mắt lại có mấy người từ từ núi phía tây bay đến. Đó là Cùng Lai Thiên Phong đạo trưởng, Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng, Song Thủ Phiến Thiên Hương Bách Xuyên Tổng trại chủ của ba mươi sáu trại bảy tỉnh phía nam và Mạc Cùng Nam Tổng trại chủ của Hắc Kỳ ở năm tỉnh phía bắc.

Sau khi họ phi đến đỉnh núi, họ phân ra hai phía tả hữu và tiến đến sáu bước. Mặt hướng đến Huệ Tâm Thượng Nhân đứng nghiêm bất động. Bốn người vừa mới đứng ổn định thì từ dưới núi lại phi lên bốn lão áo xanh lưng đeo trường kiếm. Đó là Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Phụng Khôn, Nhất Kiếm Truy Phách Tiêu Hồ!

Cũng giống như bốn người đến trước, họ phân thành hai hàng tả hữu bước đến năm bước, hướng mặt đến Huệ Tâm Thượng Nhân đứng sừng sững như núi.

Tiếp theo lại phi đến thêm hai người quái lão mặc áo một màu đen một màu trắng. Một người tóc bạc trắng phủ vai, đôi mắt nhìn tựa như bị mù, tay chống một chiếc gậy bằng thiếc đen bóng. Người kia thì mặt khi tai thỏ, ốm trơ xương, cổ mang một cái đầu lâu sặc đen, đó chính là Hắc Bạch song ma.

Liên tiếp theo là Thiếu bảo chủ Vô Song bảo Âu Dương Thừa Kiếm cũng đã phi đến.

Lại tiếp nữa là một vị lão nhân tuổi ngoài sáu mươi, khuôn mặt như ánh trăng đầy, dáng vẻ anh hào, chòm râu đen dài đến trước ngực cũng xuất hiện!

Đó là Bảo chủ của Vô Song bảo Âu Dương Trường, là người đặt sáu lần vô địch (...) võ lâm đương thời ở Thiên Hạ Vô Song Kiếm.

Lúc mới đến, nét mặt ông mang một dáng vẻ tươi cười, nhưng sau khi nhìn thấy chỉ có một mình Huệ Tâm Thượng Nhân thuộc Ngũ phái khiêu chiến, lập tức nét mặt trầm lắng lại, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên và quay sang Âu Dương Thừa Kiếm cười nhạt nói :

- Nói thế nào, chúng ta đến quá sớm sao?

Âu Dương Thừa Kiếm lắc nhẹ đầu, nhỏ giọng đáp :

- Chưa đến lúc!

Lúc này Long Tuyền Ân Sĩ mặt khác lại hướng sang Huệ Tâm Thượng Nhân lắng giọng hỏi :

- Thượng nhân, Bạch Vũ chân nhân thuộc Võ Đang chương môn và sư đệ Bạch Vân chân nhân của ông ta không phải đến rồi sao?

Huệ Tâm Thượng Nhân thả dịu ánh mắt lại, lộ ra nét cười gượng trả lời :

- Vâng, nhưng đã ra đi đêm hôm qua rồi!

Long Tuyền Ân Sĩ kinh ngạc nói :

- Và ba phái còn lại cũng cùng hành động theo như vậy luôn sao?

Huệ Tâm Thượng Nhân gật nhẹ đầu đáp :

- Vâng, vị lão tăng cũng chỉ muốn xin bốn phái Chương môn được đi theo, ôi...

Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Trường hướng sang người con hỏi một câu, tức thời liền ngẩng sang với hai ánh mắt rùng rục như điện chầm chú nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân, đánh giọng nói :

- Lão hòa thượng, như vậy thì phải (...) giải thích thế nào?

Chữ “thích” vừa dứt xong thì ven núi phía Nam đột nhiên xuất hiện song song hai vị lão nhân!

Một người mặt mũi xấu xí, tóc tai bù xù, mày thô mắt to, đôi mắt ánh lên rục rục. Mình mang một chiếc áo bào gai tay lớn đã cũ, lưng quai một bầu rượu, hai tay nắm ngang chiếc gậy trúc chín mắt. Thần thái của ông ta hàm ẩn một chánh khí tràn trề凛冽, bất khả xâm phạm. Đó là Bắc Chương Phục Ma Thần Cái Quy Đào.

Còn người kia thì diện mạo thanh tú khác thường, thân hình thon dài, khoác chiếc áo bào sắc xám, tay cầm cái phát trần, thần thái thanh thoát phóng khoáng.

Đó là Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi Lung Tuyết đạo nhân.

Hai người này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho mọi người trong toàn đấu trường mặt mày ai cũng phải ngây dại. Có người lại bật phát ra một tiếng “ô!” kinh hãi, giống như đã nhìn thấy người chết sống lại vậy.

Không đúng sao? Đỉnh núi Liên Tâm của Cửu Hoa cao chót vót đến trăm trượng. Hai vị kỳ lạ này đã mất đi toàn công lực mà đến được đây như thế nào? Mà còn đến đây lại không hề nghe tiếng. Lung Tuyết đạo nhân thấy mọi người ngạc nhiên, liền cười dài một tràng, phẩy hai tay áo, xoay chân lão vút lên không trung cao chừng tám trượng rồi ra chiêu Xuân Phong Xuy Tuyết quay cuồng chao đảo phá lên giọng cười lớn kha kha nói :

- Lão khiếu hóa hãy mau ra tay chớ để cho mọi người ngộ nhận chúng ta là bị họ (...) lên!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cửu Hoa Sơn Hiện Thần Thông

Hai tháng gần đây, trong võ lâm hầu như không có ai mà không nghe đến tin tức về hai người Bắc Chưởng và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi công lực chấn thế của họ đã phé bỏ. Điều này đối với võ lâm dù sao cũng chỉ là truyền thuyết. Nhưng Đông Kiếm lại là vấn đề thực sự không biện giải được. Như hôm nay sự thực này lại rõ ràng biến hóa như sét xảy ra trước mắt như không phải điều tai nghe mắt thấy bình thường. Ông lại cũng không tin rằng trước cả hai chỉ là những kẻ tàn phế không xa lìa cái chết, thế mà sau hai tháng ngắn ngủi lại xuất hiện như rồng sống hổ hiện vậy.

Điều này lẽ nào lại trạng thần công (...) đâu? Không! Trong khắp thiên hạ ngoài Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi ra thì có ai có thể thể lao mình một cái mà cao đến cả tám trượng đâu?

Vì thế, Đông Kiếm biến sắc kinh hoàng, Hắc Bạch song ma cũng vô cùng thất sắc. (...) Môn kiếm sĩ và những nhân vật khác đều kinh hãi và trở mắt đờ đẫn.

Luôn của Huệ Tâm Thượng Nhân của Thiếu Lâm cùng bảy người đang ở một bên (...) phía đông của núi và Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm ngồi một mình phía nam núi, cho đến khi Mẫu Dạ Xoa Trương Đại Nương thê mẫu của Nam Quyền đang ngồi mặc tọa phía bắc cũng (...) nhìn mặt đầy kinh hãi kỳ lạ.

Đương nhiên Huệ Tâm Thượng Nhân ngoài sự kinh ngạc lại một phần vui mừng. Nhân vì hai vị kỳ thủ này đều đến đây thì không nghi vấn gì về thực lực của song phương vì vậy sẽ bị dễ gãy không khéo là cuộc diện có phần bị đảo lộn.

Hiện tại, Lung Tuyết đạo nhân đơn độc Phục Ma Thần Cái lộ xuất một chiêu thì lập tức các ánh mắt của mọi người tập trung nhìn đến Phục Ma Thần Cái. Phục Ma Thần Cái lạnh lùng đằng hắng một tiếng nhẹ, phóng ánh mắt đảo lược quanh tả hữu một vòng rồi bước bộ đến phía bên trái của một khối đá lớn, đưa tay lên ấn nhẹ một cái, tảng đá bỗng nhiên ngã lật ra, mặt bị vỡ bằng phẳng và trơn như gột.

- A!

Chỉ trừ Đông Kiếm và Hắc Bạch song ma đã trì lực trấn tĩnh, còn lại những khác thì không có ai mà không kinh ngạc hét lên một tiếng, giống như đang thấy quỷ giữa ban ngày vậy.

Phục Ma Thần Cái cất tiếng cười lạnh nhạt, ông đứng thẳng lưng lại ngược mắt (...) nhìn Đông Kiếm và mấy người một lượt, sau đó quay sang nhìn Lung Tuyết đạo nhân hỏi :

- Như thế này đã đủ chưa?

- Ha ha ha quá đủ rồi. Nhưng chúng ta bây giờ không nên đoạt chủ nữa, mà tọa hạ xem Ngũ đại danh phái đại chiến Vô Song bảo như thế nào?

Hai vị lập tức liền ngồi xuống, một người phẩy nhẹ cái phát trần, người kia lấy hồ lô ra uống, thái độ giống như ngồi để chuẩn bị quan sát hồ đấu vậy.

Huệ Tâm Thượng Nhân cùng ba bằng hữu Trúc Lâm vốn muốn đến để vấn hầu, chợt thấy họ có thái độ đối phó như thế, đều không khỏi bối rối, nhất thấy vì vậy mà không dám bước đến.

Đông Kiếm đứng trong nhóm ở phía Tây sau một lượt biến sắc, đột nhiên lại ngửa lên trời phát lên một tiếng cười kinh hoàng :

- Kha kha kha! Hai vị lão bằng hữu trong một thời gian ngắn mà đã khôi phục được công lực hoàn toàn và vốn đi lại còn đến được đây nữa thì thật là một điều đáng vui mừng vậy.

Lung Tuyết đạo nhân nghe lời nói giật giật vai ngoảnh lại phía Phục Ma Thần Cái cười ti hí híp cả mắt nói :

- Lão khiếu hóa, ta có ý không thích đáp lại lời buồn cười đó, ngươi thế nào?

Phục Ma Thần Cái nghe vậy không hay gì, liền nâng cao bầu rượu lên và ngửa cổ tu tu hai ngụm lớn, nhắm mắt đắc ý “Hà” một tiếng, thần thái trở nên minh hiển trả lời :

- Ngươi Tự Từ nhà ngươi thật hãi hay sao vậy?

Đông Kiềm lại búng ánh mắt cười lạnh nhạt một chốc, đưa mắt nhìn sang Huệ Tâm Thượng Nhân đang đối diện, đưa tay chỉ :

- Lão hòa thượng đó, lời hỏi vừa rồi của lão phu ông như chưa nghe thấy, lão phu có thể hỏi lại lần nữa!

Huệ Tâm Thượng Nhân từ từ chấp tay theo kiểu nhà phật đáp :

- Âu Dương thí chủ, không có gì phải giải thích cả, bây giờ có thể bắt đầu đi!

Đông Kiềm bỗng giương mày, trầm giọng nói :

- Thế nào? Trương Chiến Thư ghi tên thế nào?

Huệ Tâm Thượng Nhân nhíu đôi mày chậm rãi trả lời :

- Lão tăng hôm nay chỉ có thể đại biểu Thiếu Lâm của ta để trả lời những điều của ngươi, đã phải đến đây đúng lúc. Ngoài việc này ra thì không thể phụng cáo gì khác nữa!

Đông Kiềm mắt sáng bừng lên, tựa hồ như có điều gì đã hiểu được, bằng phẩy chòm râu và cười sang sảng nói :

- Được, được, Vô Song bảo có thể không đánh mà nghị binh, hôm nay cũng thừa nhận rằng đi một chuyến vô ích, như thế đã đủ rồi. Kha kha...

Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiềm hơi cau đôi mày lại, ngoái đầu sang hướng ông ta nói nhỏ mấy câu, Đông Kiềm “a” lên một tiếng hai mắt sáng lên, nét mặt lại hiện lên đầy vẻ sát khí, bước nhanh đến Huệ Tâm Thượng Nhân, cất tiếng cười nhạt và trầm giọng nói :

- Vốn lại là như vậy, lão phu sẽ đánh chết ngươi trước, rồi sau đó phải đi tìm họ để thanh toán.

Ông ta vừa bước được hai ba bước thì Bạch Mục Ma Văn Tà Thần cảm chiếc nặng Thiết Ô Độc trong tay vượt bộ đến trước nói :

- Bảo chủ, cái tên này nhường cho lão phu đây!

Đông Kiềm liền dừng bước thoáng (...) một cái, lại gật đầu “hừ” một tiếng quay thân về vị trí cũ đứng im.

Bạch Mục Ma quay mặt lại từ từ tiến bước đi đến phía Huệ Tâm Thượng Nhân lên giọng nói :

- Lão ngốc, lần trước ở tại trong (...) Lâm chưa phân được thắng bại, hôm nay không phân thì không được!

Huệ Tâm Thượng Nhân dương đôi (...) đang định bước ra bỗng thấy ở bên phía Nam có hai dáng người thoáng chạy cùng một lúc, lập tức cùng tranh nhau đến trước mặt Bạch Mục Ma. Mọi người sau một hồi nhìn rõ thì vốn dĩ là Nam Thiên Sắc Ma và Lung Tuyết đạo nhân cùng tranh đến đấu trường.

Nam Thiên Sắc Ma thấy Lung Tuyết đạo nhân cũng ra đấu trường với mình, liền vung cánh tay không vừa lòng nói :

(Mắt trợn)

Bạch Mục Ma cho là đối phương dùng quỷ kế gì, nào đâu có chịu nghe lão ta, đôi mắt trợn trừng, vung nặng lên quát :

- Sao lại lảm nhảm thế, phải cho lão ném một đòn thiết quai này rồi hãy nói sau!

Cây thiết quai ô độc vung lên, phát ra một tiếng rạo rạo ghê rợn, tạo thành một vết lớn bỏ mạng đến. Lung Tuyết đạo nhân xem thường nhảy qua một bên cười kha kha nói :

- Muốn đánh thì phải đánh cỡ cao cấp cơ, ra tay ra chân như thế thì ra thể thống gì!

Bạch Mục Ma nghe lời nói đó lại ngạc nhiên, liền thu thiết quai lại lùi phía sau một bước hỏi :

- Thế nào gọi là cao cấp?

Lung Tuyết đạo nhân mỉm cười trả lời :

- Cái này mà cũng muốn hỏi, vậy không sợ tự hạ thấp tên tuổi của Bạch Mục Ma nhà ngươi sao?

Bạch Mục Ma “a” một tiếng hoảng nhiên cười hung dữ :

- Rất tốt, muốn đánh thế nào thì lão phu này cũng đều ứng tiếp ngươi cả!

Lung Tuyết đạo nhân máy động đôi mày, dương mắt cười tiếp lời :

- Đồ đệ của ta có nói với ta là trước đây mấy ngày, Hắc Bạch song ma các ngươi dự định tìm ta để tính liệu, thế là có cố sự gì vậy?

Bạch Mộc Ma nghe vậy ngẩng người ra, lúc này Hắc Hồ Lô đang ở xa cách ngoài mười trượng lên tiếng tiếp lời :

- Đó là lời của lão phu thế nào?

Lung Tuyết đạo nhân “à” một tiếng cười hắc hắc nói :

- Không thể nào cả, lời nói mà đệ tử báo với ta là ngươi giao chiến với lão phu này không dưới một ngàn chiêu, lời này ít nhiều cũng có sự khoác lác chứ...

Hắc Hồ Lô trả lời từ xa :

- Đâu phải là ít nhiều, căn bản là hoàn toàn khoác lác!

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu cười nhẹ nói :

- Về vấn đề ít nhiều khoác lác hay hoàn toàn khoác lác này, trong lòng chúng ta cũng có dự liệu, tâm lý của Bảo chủ các ngươi cũng đã lường rồi chứ có nên tranh cãi. Tuy nhiên, câu nói của đồ đệ ta dù thế nào cũng là có lý...

Bạch Mộc Ma không nhẫn nhịn được, liền đánh nét mặt lại quát :

- Lời nói gì, ngươi chớ có lải nhải.

Lung Tuyết đạo nhân không tức giận bình thân cười và nói :

- Lời mà đồ đệ ta nhắc nhở là tuyệt đối không dùng hết nội lực đối với Bạch Mộc Ma các ngươi, vì chắc chắn như thế thì chắc chắn sẽ thất bại.

Bạch Mộc Ma cảm thấy rất dễ chịu, kiên cường tiếp lời :

- Ngươi biết rằng sẽ không muốn dốc hết sức lực nhỉ?

Lung Tuyết đạo nhân liền lắc đầu (...) nói :

- Không, lão phu này không tin bậy bạ, muốn liều thì liều!

Lời này nói ra, Huệ Tâm Thượng Nhân năm lão kia nét mặt đột nhiên lại hiện lên (...) nghi hoặc không hiểu được. Chỉ vì ai cũng biết được nội lực của Hắc Bạch song ma vượt hơn đương kim Ngũ kỳ. Nhưng nếu như luận (...) thành tựu trong chiêu thuật thì Hắc Bạch song ma lại thua kém quá xa. Nhân vật Ngũ kỳ (...) cần không dốc hết công lực ra đối với họ, thì đã có thể giành được chiến thắng sau một ngàn chiêu. Như hôm nay Lung Tuyết đạo nhân lại lấy sở đoản của mình mà đọ với sở trường của người thì há không phải tự tìm lấy rắc rối sao?

Bạch Mộc Ma cảm thấy quá ngoài ý muốn, cất giọng cười cầm cây thiết quả trên đất, lên giọng kỳ quái :

- Tự làm bừa thì không thể sống, muốn liều thế này thì hãy mau vạch ra đi.

Lung Tuyết đạo nhân mỉm cười chậm rãi :

- Một chương sẽ thấy được thắng thua, tuyệt đối không hoàn thủ, thua thì ngoan ngoãn thoái lui, hôm nay không được động thủ cùng người khác nữa được không?

Bạch Mộc Ma thấy đối phương đầy lòng tự tin, sắc mặt lại thoáng nét lo sợ, lão ta chớp mắt do dự hỏi :

- Ai ra tay trước?

Lung Tuyết đạo nhân vội cười nói ngay :

- Lão đạo này có chủ ý đề xuất, vậy thì đương nhiên là người đánh trước!

Bạch Mộc Ma lộ vẻ vui mừng, cổ cười lạnh nhạt tiếp lời :

- Nếu như một chương mà đánh chết thì sao?

Lung Tuyết đạo nhân ngửa mặt trả lời :

- Tự giảo trá thì đáng đời!

Bạch Mộc Ma thóp eo, trụ chân dồn tất cả công lực ra cánh tay phải, rồi cất giọng đầy hung dữ :

- Chuẩn bị xong chưa?

Lung Tuyết đạo nhân hai tay chống ngang lưng, mỉm cười gật gật đầu, từ từ ngửa lên trời, vẫn cứ bình thản như vậy!

Lúc này từ Bắc Chương ra, tất cả mọi người kể cả Đông Kiếm đều cảm thấy quá kinh ngạc đàm văn hoa Lung Tuyết đạo nhân. Ai cũng không tin rằng lão ta có thể chịu đựng được cú đánh độc toàn công lực của Bạch Mộc Ma. Kể cả nhân vật Ngũ kỳ, ai ai cũng thâm cường lực mạnh, nhưng vẫn có thể còn thấp kém nếu đối phó với sức mạnh công lực này. Nếu như công lực hai người tương đương, tất nhiên là không chết thì cũng sẽ bị thương. Huống gì đối phương về công lực đã từng tôn xưng là đại ma đầu trong võ lâm.

Lẽ nào Lung Tuyết đạo nhân trong hai tháng ngắn ngủi sao khi mất đi công lực, lại luyện được kỳ công gì sao?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, chỉ thấy Bạch Mộc Ma hét lên một tiếng rùng rợn, tay phải luân chuyển cử động. Bỗng nhiên một tiếng phát ra dữ dội, chợt thấy Lung Tuyết đạo nhân bình - bình - bình thoái bộ năm bước mới đứng vững lại, trên nét mặt vẫn thấy mỉm cười. Xem tình hình như chỉ bị chương phong đánh bật thối lui, trên mình chưa tổn thương gì.

- A!

- A!...

Những tiếng hô hào phát ra từ những người đôi bên. Ai ai cũng trương mắt lên mà thất sắc, ngỡ người đi như trồng cây!

Tiếng hô kinh hoàng vừa dứt, ở ven (...) núi phía Nam đột nhiên lại xuất hiện một thiếu nữ kiều diễm, mình khoác áo màu xanh lam thất đại thảng đến nhào vào người của Lung Tuyết đạo nhân, nước mắt chảy dài gọi “Sư phụ!”. Lung Tuyết đạo nhân vui mừng, nâng chiếc cằm trắng nhỏ linh hoạt của cô ta, cất giọng mừng rỡ :

- A! Tiểu Bình, đệ tử đáng mến của ta, cô tìm ta... tìm ta... tìm ta làm gì mà khổ thế?

Tiểu Bình nước mắt dàn dụa trên đôi mắt, khóc lóc tức tưởi kể đau khổ :

- Sư phụ, anh ta, anh ta đã thay lòng đổi dạ, khinh miệt tiện thiếp, anh ta một tiểu yêu tinh đang ở...

Lung Tuyết đạo nhân muốn lựa lời khuyên giải, đột nhiên vị Bắc Chương Phục Ma Thần Cái đang ngồi cách ngoài mấy trượng sấn bước đến gần giữ quát :

- Tiện thiếp, nói lời quỷ quái gì vậy, nguoi để cho ta phải đến đây!

Tiểu Bình gạt nẩy người, không dám khóc thêm, buồn buồn cúi khuôn mặt xinh xắn xuống, ngoan ngoãn nghe theo lời bèn định bước đi.

Lung Tuyết đạo nhân quá kinh ngạc, vội vàng kéo níu cô lại nói :

- Tiểu Bình, đệ tử đáng mến, cô, cô chớ đi, thiên vạn lần cô chớ đi cho...

Tiểu Bình lại thoáng mơ hồ, cô ngoảnh đầu nhìn đến hai lão kia.

- Ôi! Hai vị đó là sư phụ của anh ta. Không biết tự mình có đụng chạm gì không?

Phục Ma Thần Cái nhìn thấy Lung Tuyết đạo nhân níu kéo cô ta lại, chợt nhiên biến sắc, liền chỉ tay quát :

- Ngưu Tư Tử, lời nói của tiểu thiếp đã làm tổn thương đến đồ đệ ta, phải mau để cô ta đi!

Lung Tuyết đạo nhân vội đưa tay cúi mình thiết thực nói :

- Lão khiếu hóa, xin nguoi cố gắng nán lại cho. Dù việc có lớn lao gì cũng đợi để nói sau, chớ có hạch sách đệ tử của ta!

Phục Ma Thần Cái nộ khí hai mắt tròn tròn, giậm chân một cái (giậm chân này có phần giống như là con gái, may mà động tác nhỏ này không có ai chú ý) lớn tiếng :

- Được! Cô ta không đi thì ta đi.

- Ôi! Nói gì vậy?

Một người đường đường trong Ngũ kỳ võ lâm - Bắc Chương Phục Ma Thần Cái lại tranh cãi với một tiểu cô nương, và khẩu khí lại thích những sự nũng nịu sao?

Mọi người nhất tề hướng nhìn sang Phục Ma Thần Cái, chỉ thấy lão ta nộ khí và nhảy vọt lên trên không nói :

- Không được, ta... lão khiếu hóa này xem không được mắt, cô ta thể nào đi được!

Lung Tuyết đạo nhân đôi mày cau lại, trầm giọng lên tiếng :

- Lão khiếu hóa, bây giờ không phải là lúc làm rộn lên như thế!

Lão khiếu hóa nghe lời quát mắng nặng tiếng đó, thần thái lại dịu đi, bực tức trừng Tiểu Bình một cái, hậm hực ngồi xuống đất.

Tiểu Bình hoảng hốt lúng túng, ngẩng khuôn mặt đầy lệ hướng nhìn Lung Tuyết đạo nhân van nài :

- Sư phụ, đề tiện nữ hướng bang chủ lại không được sao, tiện nữ... tiện nữ vừa rồi cũng thừa nhận nói sai...

Lung Tuyết đạo nhân kinh ngạc bối rối, hai tay đẩy cô ta đi đến gần bên Huệ Tâm Thượng Nhân, miệng nói thăm gấp gấp :

- Không, đợi... đợi một tí... nói sau, cô đi trước... đi bên đó... đi bên đó gấp bằng hữu nói lại...

Tiểu Bình đưa mắt nhìn trộm Phục Ma Thần Cái một cái, sợ hãi và đi đến hướng Đàm Văn Hoa.

Lung Tuyết đạo nhân lại hít sâu chân khí vào, ưỡn ngực ra và hướng đến Bạch Mục Ma ở phía đối diện năm bước cười nói :

- Lão kia, bây giờ đến lượt lão đạo này phát chương nghe!

Bạch Mục Ma không đáp lời và cũng không động tĩnh gì, bờ mắt khép xuống, nhìn thẳng như đang ngủ vậy.

Vốn dĩ là lão ta vừa rồi phát một cú đánh dùng toàn bộ công lực, thế mà chưa thể làm cho đối phương bị thương tổn phần nào, cho nên trong lòng đau khổ vô cùng. Như vậy đã làm cho con người đắm chìm trong sự hoang mang thất vọng. Lúc này lại chưa lấy lại thần được.

Lung Tuyết đạo nhân trong lòng thầm mừng, lập tức đưa cái phát trần qua cầm ở tay trái, tay phải vận kinh công lực, đương bàn tay phát chương ra. Vào lúc này Bạch Mục Ma bỗng nhiên bình tĩnh, đôi mắt trũng lên, chỉ tay vào Lung Tuyết đạo nhân kinh hãi hô :

- A! Vô Cực chân khí... Vô Cực...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Liên Hoa Phong Đình Bộc Tiểu Hoa

Lung Tuyết đạo nhân nào có để cho lão ta hết lời, thừa lúc đang thất thần hô hoá, nhanh chóng dùng hết sức đánh bật ra một chiêu mạnh như con cuồng phong thẳng tới ngực của lão ta. Nghe tiếng “bình” một cái, Bạch Mục Ma lão đảo thân và thối lui lại bảy tám bước, sắc mặt trắng xanh như giấy. Hiển nhiên là tạng phủ bị thọ thương không nhẹ.

Lão ta gắng sức để đứng lại, miệng lại vội vàng nuốt ực một cái, rồi ngẩng đầu quát tháo giận dữ :

- Đồ đạo tặc lại thừa lúc lão phu không chuẩn bị...

Lung Tuyết đạo nhân sắc mặt trầm lắng lại, mắt nhìn chăm chăm, cắt ngang lời của lão ta quát :

- Văn Tà Thần, ngươi có biết xấu hổ không? Lão đạo này không biết nói năng với ngươi nữa được không?

Bạch Mục Ma hét lên một tiếng đầy uy dữ, phi thân nhỏ cái thiết quái ô độc đang cắm dưới đất, nhanh như chớp phát ra một chiêu Thiên Liên Nghênh Nguyệt điểm mạnh vào huyệt Toàn Cơ ở dưới yết hầu của Lung Tuyết đạo nhân, chiêu trầm lực mãnh, giống như điên cuồng.

Lung Tuyết đạo nhân đôi chân nhanh nhẹn như vận hành lưu thủy, dễ dàng né tránh thiết quái. Đồng thời lách nhanh đến gần bên lão ta, gương mẫu chỉ hướng đến vùng thất lung, lên giọng trách mắng :

- Như vậy ngươi là một lão già không biết xấu hổ. Vô Song bảo mà có nhân vật này của ngươi thì thật là đáng than!

Lời này lại đến tai của Đông Kiếm, lập tức có hiệu lực, thấy lão ta gương mặt cao giọng nói :

- Văn hộ pháp, thắng bại là lẽ thường trong việc nhà binh, ngươi nên thoái lui đi!

Giọng điệu tất nhiên là không có ý khách khí gì!

Bạch Mục Ma tuy là lão ma đầu đương đại của võ lâm nhưng lúc này nghe Bảo chủ phát lệnh, lại không dám có một chút gì phản kháng, hoa thiết quái một vòng vội vàng thoái lui.

Đông Kiềm sau khi lên tiếng đối với Bạch Mộc Ma, chân lại đi động từ từ bước ra dừng lại cách trước mặt Lung Tuyết đạo nhân khoảng ba trượng, cười lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng mấy khi mà luyện được Vô Cực chân khí, có thể hứng một chưởng với lão bằng hữu được không?

Lung Tuyết đạo nhân thân hình vững chãi như núi Thái Sơn, trấn tĩnh lại điềm nhiên cười đáp :

- Người chớ có nghe người ta bịa đặt nói bậy, lão đạo này uống mấy lá Thiên Niên Lục Linh Chi...

Đông Kiềm lại thoáng kinh ngạc, lãnh đạm cười nói :

- Đạo trưởng vừa rồi nói muốn có mấy lời đối với người song phương, bây giờ có thể nói được rồi đấy!

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu cười trả lời :

- Lão đạo này muốn tỏ rõ thực trạng nội tâm một chút với lão Âu Dương người: giữa ta và lão khiêu hóa cùng lão Âu Dương người có chung một lần giao dịch bất công bằng. Nhưng điều đó nói cho cùng cũng phát xuất ngoài ý chúng ta. Vậy tuy rất muốn tỏ rõ (...) những điều không hay đang ấp ủ trong lòng nhưng quyết định để lưu nó đến Hoàn Sơn Vô Hội sang năm sẽ giải quyết một lần cho rõ ràng hơn. Điều nói ra chỉ là như vậy. Ta và lão khiêu hóa từ nay về sau cứ xem như là khách bằng quang lui tới mà thôi. Quyết không có ý tìm (...) người để làm phiền, và cũng hy vọng rằng (...) người đừng có tìm ta để gây rắc rối...

Lời nói đến đây lại dừng, đôi mắt chăm chú nhìn trên mặt của Đông Kiềm, chú ý thái độ phản ứng của lão ta. Đông Kiềm nhếch môi cười lạnh nhạt tiếp lời :

- Lão phu tuy nhiên muốn từ nay về sau những nhân sĩ ngoài Ngũ phái ra đều tham gia đăng ký thuận theo tệ bảo. Nhưng hai vị lão bằng hữu tự nhiên lại có thể liệt ra ở ngoài!

Lung Tuyết đạo nhân thích thú gật đầu cười nói :

- Âu Dương lão nhi người coi trọng lão bằng hữu, vậy có thể nói rằng vô lâm rất may mắn, người và ta rất may mắn.

Đông Kiềm tăng hắng một tiếng nhẹ, cười tiếp :

- Thế thì đạo trưởng bây giờ có thể lui lại một bên đi!

Lung Tuyết đạo nhân liền lắc đầu nói :

- Không! Lại phải nói rằng, người có biết lão đạo này rất vui mừng như đang trôi lên trên đầu ngọn gió trước mắt mọi người!

Đông Kiềm đôi mày nhíu lại, từ từ ngửa mặt lên, nhả nài để đợi lão ta nói.

Lung Tuyết đạo nhân quay đầu lại nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân cười nhẹ nói :

- Trước đây nửa tháng, ta và lão khiêu hóa đã nghe đến Ngũ đại danh phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động, Côn Lôn sẽ liên hợp nhau và hôm nay đến đây để cùng quyết tranh mạnh yếu với những người Vô Song bảo. Lão đạo này nghe vậy một phần mừng, một phần lại lo. Mừng là liên hợp Ngũ phái thì thực lực không thể xem thường. Rồi đây dù thế nào đi nữa cũng không đến nỗi bị Âu Dương lão nhi nhất thiết mà đánh (...) được.

Đông Kiềm không đợi lão ta nói hết, (...) nâng chòm râu phả lên cười lớn nói :

- Lời nói khoác lác mà không biết hổ thẹn, đừng có nói gì Ngũ phái liên hợp mà (...) phái liên hợp đi nữa đối với lão phu này tuyệt đối cũng không cần để mắt đến!

Lung Tuyết đạo nhân khua tay tiếp lời :

- Mỗi người xem ra phương pháp, (...) trường lại bất đồng, tranh nhau điều gì cho vô ích. Bây giờ trước tiên là nghe cái điều lo của (...) là :

- Vô lâm từ khi có phe cánh cho đến nay thì chính sự của mỗi phái, có biểu hiện bên ngoài rất bất ổn vô sự, mà ngầm ngầm bên trong không thể không có sự căm thù và công kích những điều sai trái lẫn nhau. Xem tình hình đã như vậy, mà nay thoáng chốc muốn liên hợp lại, thì không thể hoàn toàn bỏ hết những thành kiến khi trung thành hợp tác. Tất nhiên phải có sự hoài nghi. Hừ! Quả nhiên người ta cũng liệu được, bốn phái đó ắt phải lâm vào tình thế rắc rối như là đầu bị cấm sừng, một người cũng không dám đến đấu trường!

Đông Kiềm cười hắc hắc nói :

- Người cho rằng họ nhỏ gân không dám đến sao?

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu đáp :

- Vâng, thật là đáng sỉ nhục!

Đông Kiềm lại cười hắc hắc hai tiếng nói :

- Không đúng, bọn họ có sự can đảm hơn người, lại dám vượt tất cả cửa sau tập kích bất ngờ Vô Song bảo ta.

Lung Tuyết đạo nhân ngạc nhiên, trợn mắt hỏi lớn :

- Thế nào, có những sự việc đó sao?

Đông Kiềm gật nhẹ đầu trả lời :

- Đây là sự suy đoán của lão phu, nhưng tám phần mười là không sai!

Lung Tuyết đạo nhân lấy làm lạ hỏi :

- Đại bộ phận những cao thủ của Vô Song bảo các người đều đến đây, vậy họ tập kích vào Vô Song bảo có mục đích gì?

Đông Kiềm ánh mắt lạnh lùng, cười nhạt im lặng không đáp lời. Lung Tuyết đạo nhân nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng nhiên lại (...) lên :

- Đúng! Nhất định là muốn hy vọng (...) được hai chương Tiên Cơ Vô Khố có phải không?

Đông Kiềm cũng không phủ nhận, gật đầu đáp :

- Không sai! Đạo trưởng thật là đoán liệu sự việc như thần!

Lung Tuyết đạo nhân nghiêm nét mặt, lộ vẻ đầy phần nộ nghiêng răng nói :

- Hừ! Điều này quá sỉ nhục trong thiên hạ không có gì bằng.

Vừa nói xong liền quay mình sang hướng Huệ Tâm Thượng Nhân Thiếu Lâm đang ở ngoài tám trượng phía nam, cất cao giọng hỏi :

- Xin hỏi thượng nhân, lần này bốn phái Vô Đang, Hoa Sơn, Không Động và Côn Lôn sai hẹn, thì ta có kế hoạch hành động gì?

Huệ Tâm Thượng Nhân khép hờ mi và chấp tay đáp lại từ xa :

- A di đà Phật, tề phái trước sau đều không biết có sự cố này, xin thứ lỗi cho phụng cáo vậy.

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu và trầm ngâm một hồi lâu, sau đó lại quay sang hỏi Đông Kiềm :

- Thế thì, lão Âu Dương người dự định biện pháp như thế nào?

Đông Kiềm trả lời :

- Trước tiên phải giải quyết ở đấu trường này rồi nói sau!

Lung Tuyết đạo nhân tiếp lời :

- Giải quyết thế nào?

Đông Kiềm nhắm mắt lạnh lùng nói :

- Ngoài hai vị lão bằng hữu ra, toàn bộ còn lại nên giết!

Mẫu Dạ Xoa Trương Đại Nương đang ngồi mặc tọa ở phía bắc nghe lời nói này, bỗng nhiên lại phát lên một giọng kinh người truyền đến :

- Lão Âu Dương, lão nương hôm nay đến để tìm con của ta, người chớ có đem ta mà định liệu!

Đông Kiềm ngoái đầu cười lạnh nhạt tiếp lời :

- Lão nương muốn tìm con của người sao lại không xuống núi?

Mẫu Dạ Xoa vốn có thân hình tròn mập lắc đầu đáp lại :

- Không, lão nương muốn ở nơi này đợi nó!

Đông Kiềm đánh lạnh nét mặt lại nói :

- Đã là như vậy thì lão phu không có biện pháp gì để liệt ngươi ra ngoài cả!

Mẫu Dạ Xoa nghe thật quả không hiểu, nghiêng mặt tươi cười hỏi :

- Ngươi nói gì? “Liệt ra ngoài” là thế nào?

Đông Kiềm ngờ rằng bà ta giả vờ không biết trước mặt mình, bèn giương mày định phát lời ra, Lung Tuyết đạo nhân vội khua tay cười tiếp lời :

- Ngươi chớ lý lẽ với bà ta, cớ như bà ta không hiểu đâu.

Đông Kiềm hừ một tiếng nhẹ, ánh mắt hơi dịu lại, chuyển sang nhìn vào mặt Lung Tuyết đạo nhân chậm rãi nói :

- Đã đến lúc không phải là sớm nữa, xin đạo trưởng lùi lại một bên có được không?

Lung Tuyết đạo nhân sắc mặt nghiêm nghị, đôi mắt thoáng lộ ra ánh nhìn bức bách khinh khinh đáp lại :

- Không có biện pháp gì linh hoạt hơn nữa sao?

Đông Kiềm ngạc nhiên tiếp lời :

- Linh hoạt?

Lung Tuyết đạo nhân mỉm cười gật đầu đáp :

- Vâng! Ngươi chẳng nên biết câu nói “Nhân ngôn khả úy” (lời người đáng sợ), lão đạo này và lão khiếu hóa lẽ nhiên đến đây là chuẩn bị có ý đợi kết giao với võ lâm trong thiên hạ!

Đông Kiềm nghe mà “A” lên một tiếng, rồi ngửa mặt lên trời cười vang lên kha kha nói :

- Hai vị lão bằng hữu muốn nhúng tay lão phu phải tuyệt đối hoan nghênh, thì việc gì mà phải nói quanh co như vậy?

Lung Tuyết đạo nhân khua tay tiếp lời :

- Ngươi hiểu sai ý rồi, ý của ta nói là: Nếu như lời nói của ngươi không có ý gì đối với liên hợp ngũ phái thì phải hoãn lại hội chiến hôm nay. Cứ đợi lúc Ngũ phái họ thật sự liên hợp, thì ra tay quyết chiến một trận thử sao?

Đông Kiềm cười nhạt nói :

- Lão phu đương nhiên là không tại ý, mà vấn đề là lão phu không thể chịu được!

Lung Tuyết đạo nhân vội tiếp lời :

- Cứ nhẫn nại một chút xem sao? Lão đạo này không có ý muốn xem lão Âu Dương ngươi sụp đổ, mà để biết được tứ phái họ đã quá nhu nhược.

Đông Kiềm ngạc nhiên nói :

- Điều này cũng không đáng nói, lão phu lại có một vấn đề là Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi ngươi rút cuộc là “khách lui tới” hay là “người trong Ngũ phái”?

Lung Tuyết đạo nhân cười và không đáp lại, mà chuyển sang Huệ Tâm Thượng Nhân ở đối diện, cất cao giọng :

- Xin hỏi thượng nhân, bốn phái họ chưa có sự thông báo cho biết trước về quý phái muốn ra khỏi hội chiến hôm nay. Vì vậy để biểu thị rõ ràng trong lần tham gia tại hội chiến này, thì quý khách có tư cách đại biểu cho bốn phái họ đề xuất chiến Vô Song bao không?

Huệ Tâm Thượng Nhân nghe và kinh ngạc chấp tay đáp :

- Lão tăng không có quyền đại biểu cho tứ phái họ, nhưng sự việc đã đến như vậy, thì chiến sự làm sao mà khỏi được?

Lung Tuyết đạo nhân lắc đầu cười tiếp lời :

- Đừng nói gì, ngươi hôm nay nếu đánh thua thì họ sẽ đều chỉ trích ngươi ra tay hành động quá tùy tiện. Thất bại như vậy thì vì những danh tiếng của tứ phái khác mà ngươi phải chịu lấy tội danh không ít đâu?

Chưa đợi lão ta có biểu hiện gì, lại tiếp :

- Như vậy lão đạo này cho rằng ngươi muốn đem kỳ hạn hội này kéo dài đến mấy ngày sau, hoặc là dự định địa điểm khác. Để đợi Ngũ phái sau khi thực sự liên hợp rồi mới cùng quyết tranh mạnh yếu với Vô Song bảo. Đến lúc đó lão đạo này nhất định không tiếp xúc là hay nhất. Mặc cho sự sống chết của song phương các ngươi.

Đông Kiềm không nhẫn nại nổi và cười lạnh nhạt nói xen vào :

- Đạo trưởng thích sự việc không muốn dính líu đến mình như vậy thì đến đây làm gì?

Lung Tuyết đạo nhân quay sang hướng lão ta cười hi hi đáp :

- Vì là lão đạo này và lão khiêu hóa tuy mỗi người đều có uống mấy lá Thiên Niên Lục Linh Chi, công lực tuy có phần tăng tiến. Nhưng tự cảm thấy không phải là địch thủ của Âu Dương lão nhi ngươi. Ta hy vọng ngươi hôm nay để giữ được nhân cách, chớ nên tìm những người phía ta làm phiền, cũng đừng nên bức bách bọn ta phải ra tay. Như vậy mà thôi! Nếu sự việc không được như vậy thì xin thứ tội, thứ tội. Vô lượng thọ phật!

Nói xong liền cúi đầu đáp lễ, thái độ nghiêm trang lại kiểm về hải huyệt, lão hóm hờ nắm lấy cánh tay mềm mại của Đàm Văn Hoa trên nét mặt hiện vẻ khoe khoang nói :

- Cô xem lão phu này cũng được lắm chứ?

Thế nhưng mọi người toàn trường cũng đều biến rằng Lung Tuyết đạo nhân sở dĩ cố làm như vậy chính là có ý bảo ngầm với Đông Kiềm là :

- Âu Dương lão nhi, chúng ta hôm nay tốt nhất là không được đá phá ngược tình hình, nếu không thì lão đạo này sẽ không sợ ngươi đâu!

Sau khi lão tao nói xong, mọi người lập tức chuyển sang nhìn Đông Kiềm, chú ý sự thay đổi thần sắc trên mặt lão ta. Có đánh hay không là sẽ tùy vào sự biểu hiện trên nét mặt ấy.

Đúng lúc mọi người đang hồi hộp chờ đợi thì ở trên núi phía bắc đột nhiên có hai bóng người lao tới, nhanh như tên bay hướng thẳng đến giữa đỉnh núi. Hai hình người một trước một sau. Người trước là Tây Dao Mễ Tư Đạt, theo sau là Nam Quyền Đái Lập Ông.

Tây Dao vừa chạy vừa trách mắng :

- Lão Ông, ta nói với ngươi rồi, ngươi cứ một mực theo ta làm gì vậy?

Nam Quyền vừa bám theo vừa cười kha kha nói :

- Lão Mễ thân ái, hôm nay gió Tây Nam đã đến rồi, chúng ta hãy tạm ngồi lại đã!

Tây Dao từ phía bắc núi chạy đến phía nam núi, bỗng dừng chân lại, cúi mình ôm lấy một hòn đá lớn nặng khoảng năm mươi cân rồi chuyển mình vung tay ném đến hướng Đông Kiềm và Lung Tuyết đạo nhân ở giữa núi, sau đó lại nhanh chân bay hướng về dưới núi.

Hành động quá nhanh này làm mọi người kinh ngạc. Nhân hành động này vốn như là không muốn gây hại người, mà gần như là trò nghịch trẻ con vậy. Lão Tây Dao sao lại trở nên nghịch ngợm như thế?

Đông Kiềm nét mặt đầy vẻ nghi hoặc thoái lùi một bước, ngẩng đầu ngược nhìn Tây Dao lấy hơi quát lớn :

- Mễ Tư Đạt, ngươi làm trò quỷ gì thế?

Nói vừa dứt lời thì đá vừa rơi xuống phát lên một tiếng “bình” xối tung một khoảng đất. Tiếng nổ vừa dứt thì đất lại rơi lã chã. Mọi người đều cổ bình tĩnh.

Nam Quyền vẻ như thích thú, dừng chân lại và nhìn thẳng đến hòn đá đang đánh rơi xuống đất, lúc này lại cất giọng cười kha kha, quay đầu cất bước định theo xuống núi. Nào có biết đâu khi đang quay đầu bỗng nhiên phát hiện lão thê Mẫu Dạ Xoa Trương Đại Nương hai tay chống lưng đứng sừng phía trước. Nam Quyền quá kinh ngạc nét mặt trở nên trắng bệch, không khỏi kêu lên một tiếng “ái da”! Hoảng hốt thoái lùi lại bốn năm bước rồi lại thoáng tươi cười nói :

- Nương Kim Sơn, ngươi cũng đến nơi đây sao? Hi hi! Tòì... tòi đang đi khắp nơi để tìm lão nương.

Mẫu Dạ Xoa trừng mắt giận dữ chỉ tay vào Nam Quyền đanh giọng quát :

- Tìm, tìm? Hừ, ngươi như vậy là không có lương tâm. Ngươi rõ ràng là đã tránh lão nương, ngươi có phải là khinh lão nương không?

Đang nói nổi buồn lại trôi lên, bà ta bật khóc nước mắt nước mũi tuôn trào. Nam Quyền bèn liếc nhìn mọi người, đưa tay kéo chiếc nón lá thấp xuống, nhỏ giọng cười nịnh nói :

- Tòì đâu dám khinh thường lão nương, tòi đang theo đuổi Mễ Tư Đạt để báo thù cho em trai lão nương. Đồng thời cũng đi tứ xứ để tìm lão nương vì sợ lão nương lạc đường. Hi hi, lão nương thấy vừa rồi tòi không phải là bám theo Mễ Tư Đạt đó sao? Tòì bây giờ cũng phải đuổi tiếp lão ta, nhất định phải đánh chết lão.

Vừa nói Nam Quyền vừa xích bước lại gần một bên, bỗng Mẫu Dạ Xoa hét lớn :

- Ngươi để lão nương được yên!

Nam Quyền rùng mình, quả nhiên đứng sững không dám động đậy.

Mẫu Dạ Xoa bước đến giữa mặt nhìn vào khuôn mặt đang che dưới nón lá một lượt, đưa nắm lấy cổ tay Nam Quyền gắt giọng nói :

- Lão nương hỏi ngươi, việc gì ngươi phải lộng hành thế?

Nam Quyền quá kinh ngạc, liền khua tay liền hỏi đáp :

- Việc đó không có, tôi có được lão nương là cả đời hưởng thọ không hết, sao dám làm như vậy?

Mẫu Dạ Xoa vẫn không buông ra tiếp :

- Thật không có sao? Nếu không nói thật thì lão nương sẽ lập tức cho ngươi biết tay!

Nam Quyền rụt rè thận trọng đáp :

- Đương nhiên không có, tôi... tôi xin thề!

Mẫu Dạ Xoa nghiêng đầu, gạt nước mắt cười nói :

- Ngươi cũng không cần phải thề, ngươi chỉ đem bài thơ trước đây đọc lại cho lão nương nghe!

Nam Quyền ngạc nhiên trả lời :

- A - A! Tôi mấy khi đọc qua thơ cho lão nương nghe đâu?

Mẫu Dạ Xoa lớn tiếng :

- Ngươi quên là không được! Trước đây mười mấy năm, có một hôm chúng ta uống rượu ở trong phòng, ngươi đọc cho ta nghe bài “Xe ra chàng nhé, nặn ra đôi nhè” gì đó. Chính là bài thơ đấy đấy.

Nói đến đây, liền quay đầu nhìn Lung Tuyết đạo nhân một cái, cao giọng :

- Vừa rồi Ngưu Tử Tử có lời phỉ báng lão nương nghe mà không hiểu. Lão nương muốn lão ta biết rằng ta không chỉ nghe và hiểu lời nói, mà còn nghe được thơ nữa!

Nam Quyền quẫn bách, lúng túng trả lời :

- Lão nương Kim Sơn, đó... đó không phải là thơ... đó là... đó là từ...

Mẫu Dạ Xoa đá đôi mày quát :

- Bất kể là thơ hay là từ, ngươi cứ đọc ra cho lão nương!

Nam Quyền trầm giọng năn nỉ :

- Nương Kim Sơn, chúng ta... chúng ta xuống núi đi... xuống núi rồi tôi đọc cho lão nương nghe...

Mẫu Dạ Xoa lắc đầu gắt giọng :

- Không được! Lão nương muốn ngươi đọc bây giờ!

Nam Quyền không biết làm sao, chỉ biết than dài một tiếng, cúi đầu và bắt đầu lẩm bẩm đọc :

- Anh tôi tôi anh

Nây sinh ra tình nhiều...

Mẫu Dạ Xoa dựng đứng đôi mày :

- Đọc to lên một chút!

Nam Quyền hừ một tiếng, lập tức há miệng đọc to :

- Ở nơi tình nhiều nóng tựa lửa

Đem một khối bùn

Xe nặn ra anh

Xe nặn ra tôi

Chúng ta sẽ nhất tề đập phá.

Dùng nước hòa lại

Nặn lại ra anh

Xe lại ra tôi

Trong bùn tôi có anh

Trong bùn tôi có anh

Tôi cùng anh sanh đồng chốn

Từ đồng chiếu

Ôi...

Lời than chưa dứt, cả đỉnh núi Liên Tâm mọi người đều cười rộ lên, kể cả Huệ Tâm Thượng Nhân cao tăng đương đại và Thiên Hạ Vô Song Kiếm kiều hùng đương thời cũng dần quên đi thù hận.

Mẫu Dạ Xoa vô cùng cao hứng, đưa tay chỉ Lung Tuyết đạo nhân ở cách ngoài mấy trượng quát :

- Ngươi Từ Từ, ngươi nghe mà có hiểu được những lời... những lời đó không?

Nam Quyền không đợi Lung Tuyết đạo nhân trả lời, liền vội choàng vào eo lưng mập của bà ta, mắng rằng :

- Lão ta là thứ gì? Lão ta đương nhiên là không hiểu!

Mẫu Dạ Xoa rồi rít vui mừng đi lại hai ba bước, bỗng lại hỏi :

- Đúng rồi! Vừa rồi Mễ Tư Đạt bung đá ném và chạy như vậy là có ý gì?

Nam Quyền giọng bình thản đáp :

- Lão ta hôm nay lên núi chôn một cái gọi là hỏa khí Cửu U Bạch Cốt Lô ở tại nơi này, sau đó bị người ta đào trộm lấy đi. Lão lừa vào lúc này ném một hòn đá đến tất sẽ phát nổ và cố ý muốn cho mọi người sẽ chết hết!

Giọng nói tuy không to, mà lại truyền xa quá rõ ràng đến tai mỗi người ở đầu trường!

Lung Tuyết đạo nhân đôi mày hơi cau lại, như là Nam Quyền nói quá nhiều điều quái lạ.

Đông Kiếm nghe sắc mặt biến đổi, khẩn trương chuyển sang hướng Nam Quyền vội vàng hỏi :

- Ông huynh, ngươi... ngươi nói gì? Mễ Tư Đạt có một cái Cửu U Bạch Cốt Lô sao?

Nam Quyền uể oải đứng lại một tiếng “Ài da”! dẫn lão thê đi nhanh xuống núi.

Đông Kiếm bừng ánh mắt đầy vẻ bất an, chăm chú nhìn vào Huệ Tâm Thượng Nhân và Nam Thiên Sắc Ma sau đó lại chuyển sang nhìn Lung Tuyết đạo nhân đang ở đối diện nói :

- Đạo trưởng vừa rồi có nói, muốn lão phu cùng với Ngũ phái sau khi liên hợp sẽ động thủ không? Được! Lão phu sẽ đáp ứng lời thỉnh cầu này. Bất kể thời nào điểm nào, chỉ cần Ngũ phái họ tự giác ngênh chiến, cứ thông báo lão phu này đúng lúc, lão phu nhất định sẽ đến.

Lão ta nói vừa dứt lời, đột nhiên phi thân rời khỏi mặt đất và thoát lui về sau đến cả năm trượng, quay mình sang hướng mười một người kia vẫy tay nói :

- Thoái!

Lời vừa dứt, cả mười hai người đi nhanh tựa chim bay vội vàng xuống núi, trong nháy mắt là mất hút. Lung Tuyết đạo nhân lập tức quay sang Nam Thiên Sắc Ma cạnh bên nói :

- Hắc lão, trên đỉnh Thiên Giai ở Vô Song bảo có chín trận địa, trong tung hoành tuyến cơ trận lại tựa hang quỷ, ở dưới trận địa có nhà đá, việc không nên chậm trễ, xin hãy tiến hành nhanh đi.

Nam Thiên Sắc Ma quá vui mừng, vờn mình đi nhanh xuống núi, lớn tiếng đáp :

- Cảm ơn người, Tiểu quý đầu!

Câu “Tiểu quý đầu” này lọt vào tai mấy người khác, trên mặt ai ai cũng đầy vẻ mê hoặc, đều nhất tề hướng nhìn Lung Tuyết đạo nhân.

Tiểu Bình chạy đến bên sư phụ, ngửa mặt nói :

- Sư phụ, lão thật là không nên, sao lại đem tất cả những người ở Vô Song bảo ra mà hù dọa?

Lung Tuyết đạo nhân mỉm cười không nói, kéo cô ta đi đến trước mặt Huệ Tâm Thượng Nhân cúi đầu đáp lễ :

- Thượng nhân, bản đạo phải gánh các trách nhiệm, giờ đây muốn nghe theo lời xử lý của người!

Huệ Tâm Thượng Nhân vội vàng chấp tay hoàn lễ đáp :

- Đạo hữu đã nói những lời như thế thì cả sinh mạng này của tăng lão cũng không đủ, lấy làm nuôi tiếc, lại không thể làm hại đến mấy vị thí chủ nghĩa hiệp. Đạo trưởng an bài như vậy, lại rất hợp với ý của lão tăng!

Tiểu Di Lạc cười hi hi, ngược mắt về phía Tái Hoa Đà giương mày nói :

- Ta nói như thế nào? Chúng ta căn bản là không nên đến!

Tái Hoa Đà đôi mắt nhìn ngược đến Lung Tuyết đạo nhân một cái, không hài lòng lắm lạnh lùng đáp :

- Ta không hiểu rõ...

Lung Tuyết đạo nhân cười tủm tỉm, quay nhìn lão nói :

- Có muốn bản đạo này giải thích không?

Tái Hoa Đà chấp tay cười nhạt trả lời :

- Lời của đạo trưởng nếu không để lòng, thì tại hạ muốn được nghe ý kiến cao cả đó!

Huệ Tâm Thượng Nhân ngược mắt nhìn về phía đông của núi nín thở nói nhỏ :

- Đợi một tí, gần đây lại có mấy vị thí chủ đấy.

Lung Tuyết đạo nhân giống như đã biết trước, thần sắc vẫn bình thường vuốt râu cười và đáp :

- Không quan hệ gì.

Huệ Tâm Thượng Nhân không hiểu được ý, ngạc nhiên hỏi :

- Đạo hữu nói vậy nghĩa là thế nào?

Lời nói vừa dứt thì từ ven núi phía đông chạy vọt đến một lão nho râu trắng phát phơ ngang ngực, lên tiếng cười kha kha nói :

- Chư vị, để lão hủ giải thích thế cho Lung Tuyết đạo nhân được không?

Lung Tuyết đạo nhân thấy liền phát ra một tiếng “Ồi”, vội vàng hướng đến.

Lão hủ thận trọng đáp :

- Vốn lại là... lão trưởng, ta... về sự việc riêng bí mật của bản đạo, hãy đợi một tí từ từ giải thích cũng được.

Vừa nói xong thì dưới núi phía bắc đột nhiên lại phát ra một giọng cười kha kha lớn, tiếp theo ở tiếng cười là nhảy ra hai người trung niên khiêu hóa quần áo tả tơi và chẳng vá đụp.

Mọi người lại hoảng hốt kinh ngạc, rồi thấy hai vị trung niên khiêu hóa ấy song song chuyển mình từ dưới núi đi lên. Đó là Bắc Chương Phục Ma Thần Cái và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi Lung Tuyết đạo nhân.

- A!

- Ôi!

- Hai người Bắc Chương!

- Hai người Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chân Chân Giả Giả Nhất Gia Nhân

Người Bắc Chương Phục Ma Thần Cái ban đầu ở đầu trường lại nhào mình vào trong lòng vị lão nho râu trắng đó, dáng bộ nũng nịu lên tiếng :

- Lão tổ, rồi đột nhiên lại khóc thút thít.

Lung Tuyết đạo nhân bèn theo tiếp đến trước mặt Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi quỳ xuống, xưng hai tiếng “sư phụ” rồi lạy sát xuống đất.

Lúc đó không cần giải thích, mọi người cũng đều hiểu rõ ra được.

Tiểu Di Lạc quá vui mừng, quay sang Tái Hoa Đà cười hi hi nói :

- Đối với lão lang, bây giờ lại cần giải thích không?

Tái Hoa Đà lắc đầu cười gượng, dờ khóc dờ cười.

Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi đều lấy tay diu đỡ người Lung Tuyết đạo nhân giả đứng dậy cười nói :

- Kha kha, đệ tử đáng quý! Bằng vài phần biểu diễn hôm nay, chúng ta đều phải nên cảm ơn người đây!

Hoàng Bác cười đứng dậy, cũng tại lúc này bỗng nghe gần bên có tiếng trách mắng, quay mặt nhìn sang thì chỉ thấy Tiểu Bình điên cuồng vung tay hướng về lão nho râu trắng nhằm thẳng vào Phục Ma Thần Cái ở trong lòng Vô Danh lão nhân khóc trách mắng :

- Tiểu yêu tinh, vốn lại là cô, vừa rồi cô ra bộ quất mắng ta dữ dội, hặc sách ta muốn chết đi được. Ta và người hãy quyết một trận!

Vô Danh lão nhân vội đưa Thu Tuyền lùi vào sau lưng mình, đưa tay ngăn cản Tiểu Bình, đồng thời luôn giọng lên tiếng :

- Lung Tuyết đạo trưởng, nữ đồ đệ người quá hung hãn đấy!

Lung Tuyết đạo nhân chậm rãi cất bước đến hướng Tiểu Bình, vẫy tay cười hi hi nói :

- Đồ nhi đáng mến, cô hãy dừng tay đi, để sư phụ thay người chủ trì cho công bằng hơn!

Hoàng Bác vội bay sang nắm cánh tay cô ta lại, gấp gáp nói :

- Tiểu Bình, nàng hãy nghe ta nói...

Tiểu Bình giật lấy chòm râu giả dưới cằm của chàng ta, ném lên không trung một cái, giọng đánh lại quát :

- Cút đi, tôi không biết được anh là Ngưu Tư Từ giả này!

Lung Tuyết đạo nhân nâng chòm râu cười kha kha nói :

- Đúng! Đồ nhi đáng mến của ta hãy mau đến bên Ngưu Tư Từ thật đi!

Tiểu Bình quả nhiên ngã vào lòng của Ngưu Tư Từ thật, nước mắt chảy dần qua đầy mặt, bắt đầu khóc lóc thảm thiết, như đã bị người ta khinh thường phụ bạc.

Phục Ma Thần Cái sau khi vẫy tay về hướng Huệ Tâm Thượng Nhân, Trúc Lâm thất duật, Thiết Tảo Từu Lạc, lại đi đến trước Thu Tuyền, ngồi xuống tán thán khen ngợi tí mĩ một hồi sau đó lại ngẩng mặt lên nhìn Phục Ma Thần Cái giả đang ở bên Vô Danh lão nhân lên giọng ca tụng :

- Thật là lợi hại! Bang chủ Thác (...) Chương của cô lại xuất sắc nhiều so với lão khiêu hóa này!

Người Phục Ma Thần Cái giả liếc nhìn một cái thấy Lđ đạo nhân không có râu nữa, bèn cười thẹn cúi đầu xuống.

Vô Danh lão nhân mặc nhiên một hồi, đột nhiên lại hướng sang Lung Tuyết đạo nhân cao giọng nói :

- Lung Tuyết đạo trưởng, xin hỏi người dự định xử lý như thế nào?

Lung Tuyết đạo nhân xoa vào đầu tóc mượt mà của Tiểu Bình cất cao lời đáp lại :

- Để ngăn ngừa “Ngọc Thạch câu phần”, chúng ta đều phải cùng đem một người đi, như thế nào?

Vô Danh lão nhân kéo Thu Tuyền lại trả lời :

- Rất tốt, chúng ta đồng thời cùng hành động!

Lung Tuyết đạo nhân cười nói :

- Lão tiên sinh có thể đi trước được không? Bản đạo có ý muốn nói với nam đồ (...) mấy câu.

Vô Danh lão nhân gật đầu đồng ý, (...) sau đó liền dẫn Thu Tuyền đi nhanh xuống núi.

Thu Tuyền lúc này không muốn đi khỏi đây, (...) hai chân lại đứng như trồng bất động. Đôi mắt chăm chăm nhìn Hoàng Bác không hề nhấp nháy. Trong ánh mắt trong sáng lại chứa đầy nỗi oán hận thâm lắng.

Hoàng Bác cảm thấy không tiện trầm mặc được, lúc đó liền hướng sang cô ta chào nói :

- Thu Tuyền, nên đi với sư tổ đi, ta cần đến Vô Song bảo nữa. Sau đó nếu rảnh được thì nhất định sẽ đi đến cô!

Tiểu Bình nghe được toàn thân run bật lên, nắm lấy cánh tay của sư phụ khóc giãy nảy nói :

- Sư phụ, nghe kia, nó thiết tình thân thiết như thế, tôi... tôi... tôi lại đi gả gán cho Tiểu Đới Lập.

Tiểu Bình chuyển mình muốn chạy đi, Lung Tuyết đạo nhân vội kéo cô ta đứng lại, nhỏ giọng dịu dàng :

- Chớ có vội, đồ nhi đáng thương, có câu nói rằng: Dòng nước phi phiếu chớ đem tưới ra ngoài ruộng vườn. Lão đạo này nhất định phải làm chủ thay cô, tuyệt đối không thất vọng!

Vừa dỗ dành vừa khuyên can, cho đến sau khi Vô Danh lão nhân đỡ sống đỡ chết đem lại Thu Tuyền xuống núi, lúc này cô ta mới dừng khóc than, mới biết xấu hổ ngượng ngùng, thẹn thùng lùi vào trong lòng của sư phụ.

Trên đỉnh núi Liên Tâm lúc này mới từ từ trở lại yên tĩnh vắng lặng...

Mười một người cả già lẫn trẻ đều quây quần ngồi lại thành một vòng tròn. Hoàng Bác ngồi ra phía sau lưng hai sư phụ. Chợt nghe hai sư phụ kể lại tường tận chuyện của chàng đi Tuyết Sơn rồi gặp Hắc Bạch song ma như thế nào, đồng thời đề cập đến Thiên Niên Lục Linh Chi ra sao? Chàng nghe đến đây liền toát mồ hôi hột khẽ nói :

- Bẩm... sao hai sư phụ lại biết rõ vậy?

Lung Tuyết đạo nhân vuốt râu cười “kha kha” không đáp.

Hoàng Bác liền day ánh mắt sang Bắc Chương cầu khẩn.

Thấy vậy lão ăn mày không đành lòng liền nói :

- Mọi việc mà hai sư phụ biết con cũng đừng nên thắc mắc, nhưng mọi sự an bài của hai sư phụ là muốn con sau này sẽ thay thế hai ta hành động đối với Vô Song bảo. Nhất là cuộc tỉ đấu danh dự giữa con và Âu Dương thiếu bảo chủ sắp tới.

Nói đến đây lão vừa gạt gù vuốt râu cười “kha kha”.

Chợt nghe Huệ Tâm Thượng Nhân cất giọng buồn buồn nói :

- Ngủ đại môn phái bây giờ đã tan rã, một mình bản tăng cùng các vị có muốn phá Vô Song bảo là một vấn đề khó khăn.

Nói đến đây thì Bắc Chương cũng tiếp lời than một tiếng khẽ rồi rên rĩ :

- Cái khó nhất là muốn vào Vô Song bảo phải phá cho được trận đồ. Ngay chính lão và Lung Tuyết đạo nhân cũng bị vây khốn mấy ngày mà không thoát được.

Day qua Huệ Tâm Thượng Nhân, Bắc Chương cười buồn tiếp :

- Không biết lão tà đã vào đó chưa?

Huệ Tâm Thượng Nhân lại than nhẹ :

- Lão tăng cũng chỉ mới xem qua thôi...

Hoàng Bác lúc này chuyển hướng sang Thiết Tào Từ Lạc chấp tay cười nói :

- Lão tiên bối, cuốn sách về trận đồ của hai viện trong và ngoài Vô Song bảo đó còn tồn tại hay không?

Thiết Tào Từ Lạc ánh mắt rực sáng, hô lên kinh ngạc :

- Vốn lại là người!

Hoàng Bác áy náy đáp :

- Ngày đó có nhiều mạo phạm, lão tiên bối chớ có nên lấy làm lạ.

Thiết Tào Từ Lạc đưa tay mò vào trong người lấy ra một cuốn sách nhỏ đưa cho Hoàng Bác, sáng khoái cười và nói :

- Lão phu trước đây ở tại ngoại thành Đình An cũng có nhiều mạo phạm, vậy đó và đây xem như huê hòa công bằng!

Hoàng Bác trong lòng rất phục đối phương, chẳng nhận lấy cuốn sách nhỏ cầm hai tay đưa cho Huệ Tâm Thượng Nhân nói :

- Thứ này đối với thượng nhân cũng thật vô dụng. Nhưng nếu như trong tứ phái có người lâm trận hay khốn cùng thì thượng nhân có thể dựa vào cái này mà cứu họ ra. Hoặc nhân vậy mà nói có nhiều khả năng khiến cho họ thật lòng tin phục, chấp nhận liên hợp lại.

Huệ Tâm Thượng Nhân quan sát qua một lượt, lấy nó bỏ vào trong mình, chấp tay cúi đầu nói :

- A di đà Phật, tiểu thí chủ thật là có tấm lòng nghĩa hiệp, lão tăng quả là xấu hổ, nguyện sẽ ra tay thi hành. Giờ xin cáo từ!

Mọi người đều đứng dậy chấp tay chào tiễn biệt. Tiếp theo là Trúc Lâm tam dật cùng Thiết Tào Từ Lạc cũng kể tục cáo từ mà đi. Lúc này ở đỉnh Liên Tâm chỉ còn lại Bắc Chương, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, Hoàng Bác, Tiểu Bình và hai đệ tử Cái bang.

Lung Tuyết đạo nhân lúc này mới cười và nhìn sang Hoàng Bác nói :

- Tiểu tử, lão đạo này có râu, người chớ tái xuất giả dạng xấu xí của ta nữa.

Hoàng Bác mỉm cười cởi áo bào ra, chùi lột hết sạch những nét hóa trang trên mặt, khôi phục trở lại khuôn mặt ban đầu và mỉm cười nhìn sang Tiểu Bình. Tiểu Bình cong môi cười điệu cợt, quay mình chẳng thèm nhìn chàng ta.

Lung Tuyết đạo nhân thấy vậy cười kha khả nói :

- Đồ nhi đáng mến, lão đạo này lệnh cho chàng ta đọc qua một lượt thử như thế nào?

Tiểu Bình nét mặt ngọc đĩnh đờ hỏi :

- Đọc gì sư phụ?

Lung Tuyết đạo nhân cười và trả lời :

- Đọc lời tình của Quảng Trọng Cơ!

Hoàng Bác vội vàng giơ tay chân nói gấp :

- Sư phụ, đọc không được.

Tiểu Bình ngoảnh đầu cần môi cười tủm tỉm, Phục Ma Thần Cái cũng phá lên cười theo nói :

- Hừ! Đái Lập Ông quả là không biết xấu hổ.

Lung Tuyết đạo nhân ngẩng đầu cười ha hả tiếp lời :

- Đây sẽ do lão khiêu hóa người không tìm tòi kỹ đến nguyên nhân của lão bà. Lão đạo này đã phát hiện được.

Phục Ma Thần Cái chớp mắt trừng nhìn về tức giận nói :

- Lão khiêu hóa này mấy khi mà nghĩ gì đến lão bà đâu.

Lung Tuyết đạo nhân giương mắt nhìn lão ta cười nói :

- Lão đạo này hai tháng lại đây được Cái bang các ngươi chiêu đãi ân cần, sau khi trà rượu xong thường hay cùng với lão Lai Tử đầu lão chín lão nói chuyện phiếm với nhau. Cho nên lúc này lại có đề cập đến thời trẻ tuổi của lão khiêu hóa, cũng rút ra được một điểm đấy!

Phục Ma Thần Cái đỏ mặt đỏ mày, trách mắng :

- Lão Lai Tử đồ trời sanh ra miệng lưỡi đàn bà, ngươi chó có nghe hần nói lung tung!

Lung Tuyết đạo nhân muốn nói ra lại thôi, Tiểu Bình lấy làm lạ, bức xúc nói :

- Sư phụ, nói ra đây cho chúng tôi nghe đi!

Phục Ma Thần Cái sắc mặt trầm lắng lại, đưa tay chỉ Hoàng Bác và mắt thì lại chăm chăm nhìn Tiểu Bình nói :

- Tiểu cô nương, đồ đệ một nửa là thuộc lão khiêu hóa, vậy chàng ta tương lai muốn hôn thú lão bà ít nhiều cũng nghe ý kiến của lão khiêu hóa đấy.

Tiểu Bình quá ngượng ngùng, che mặt và lùi lại phía sau sư phụ, Lung Tuyết đạo nhân cười kha kha lên tiếng :

- Được rồi, được rồi, bây giờ hãy nói chuyện đứng đắn đi, ai cũng chó nói gì ai nữa!

Phục Ma Thần Cái cười rạng rỡ, hướng đến Hoàng Bác nói :

- Coi thử, công lực ngươi đã tăng tiến nhiều đến như vậy, tự mình có độ sức với Đông Kiếm được không?

Hoàng Bác ung dung đáp :

- Nếu như Đông Kiếm không có những tài năng kỳ lạ khác thì đệ tử tự tin rằng có thể thắng được.

Phục Ma Thần Cái gật đầu cười nói tiếp :

- Lão khiêu hóa vốn chỉ trông mong vào tài năng của ngươi đánh bại được Âu Dương Thừa Kiếm tại Hoàng Sơn kiếm hội mà thôi!

Lung Tuyết đạo nhân đằng hắng lên tiếng :

- Lão khiêu hóa, sở thích của ngươi quá lớn!

Phục Ma Thần Cái chăm nhìn lão ta mỉm cười đáp :

- Ngưu Tư Tử, ngươi cho rằng không có khả năng sao?

Lung Tuyết đạo nhân nghiêm nét mặt lại, trầm ngâm nói :

- Âu Dương lão nhi có thể lui khiến Hắc Bạch song ma như kẻ nô bộc. Sự không phải là chuyện nói về sở năng. Du Long kiếm pháp mà gã ta mang trên người...

Phục Ma Thần Cái trầm mặt trong một lát, lại ngược mắt chăm chú nhìn Hoàng Bác nói :

- Cái tử, lại còn hơn tám tháng nữa là đến kỳ thứ mười chín của Hoàng Sơn kiếm hội đấy, tám tháng sẽ qua nhanh. Trong kỳ này ngươi có dự định như thế nào không?

Hoàng Bác thật lòng đáp :

- Đệ tử dự định thâm nhập vào lại Vô Song bảo đề dò xét đến người có “tâm ni đen trong người” ở trong hang vô đáy.

Phục Ma Thần Cái ngửa mặt nhìn lên bầu trời trầm tư một hồi, than dài một tiếng nói :

- Tốt nhất không đi là hay hơn, xông vào Vô Song bảo thực tại không phải là chuyện dễ dàng...

Hoàng Bác đau buồn đáp :

- Đây là con đường duy nhất để tìm kiếm cha tôi và Du Long Cửu Kiếm Học Toàn...

Lung Tuyết đạo nhân than vãn :

- Cái tử, ngươi lại hoàn toàn không tin vào lời nói của người có “tâm ni đỏ trong người” ở đường Hàng Châu nói với ngươi sao?

Hoàng Bác lắc đầu đáp :

- Đệ tử không biết già ta tên tuổi là gì, thì làm sao mà có thể tin lời nói người đó được? Trái lại nói về Du Long kiếm pháp hội Đông Kiếm là một sự thật. Tuyệt đối không thể nói rằng không liên quan với cha tôi!

Phục Ma Thần Cái trầm tư suy nghĩ nói :

- Sẽ định như vậy thì lão khiêu hóa rút cuộc cũng không làm thế nào được...

Lung Tuyết đạo nhân bật cười tiếp lời :

- Lão khiêu hóa một lần bị rấn cần mà ba năm còn sợ cò nhọn sao?

Phục Ma Thần Cái gằn giọng :

- Lão khiêu hóa suốt cuộc đời không biết sợ hãi là gì, mà vấn đề là không phải lão khiêu hóa thâm nhập Vô Song bảo!

Lung Tuyết đạo nhân chuyển sang nhìn Hoàng Bác nói :

- Tiểu tử, ngươi sao lại không tìm cách cầm hai trượng Tiên Cơ Vô Khố đó đem lại đây trước?

Hoàng Bác cúi đầu cau mày :

- Âu Dương Thừa Kiếm nếu như đã đem nó vào trong viện thì sợ rất khó lấy được...

Tiểu Bình đứng ở phía sau Lung Tuyết đạo nhân đột nhiên lên tiếng :

- Hừ! Cái này có gì khó, muốn cần đến tôi thì trong chốc lát sẽ có thể trộm lại được!

Lời nói làm kinh ngạc mọi người, Lung Tuyết đạo nhân quay đầu cười ngạc nhiên hỏi :

- Giống như trộm lấy Thất Hồng Kiếm vậy phải không?

Tiểu Bình nhếch miệng mỉm cười đáp :

- Không, so với lần đó thì lại cao siêu hơn nữa!

Lung Tuyết đạo nhân cảm thấy rất hứng thú, thôi thúc nói :

- Nói nhanh lên đồ nhi đáng yêu, lão đạo này thấy được trí của cô thắng Đái Lập Ông thì sẽ đem lòng nể phục cô đấy!

Tiểu Bình mở tròn xoe đôi mắt liếc nhìn Hoàng Bác, rồi nhón chân kê tai sư phụ nói mấy câu. Lung Tuyết đạo nhân nghe được mà mặt mày rạng rỡ, gật đầu lia lịa nói :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Kha kha, kha kha kha...

Phục Ma Thần Cái thấy nghi hoặc, đưa mắt chăm chăm nhìn Tiểu Bình nói :

- Tiểu cô nương, cô nếu như cho rằng lão khiêu hóa không đủ để coi trọng, thì mặc ngươi cứ việc giấu diếm, nhưng sau này có gì thì đừng có trách ta nghe!

Tiểu Bình không chịu nổi sự uy hiếp, bèn đi vòng sang hướng lão ta và kể đến bên tai nói nhỏ, lão khiêu hóa càng nghe càng kinh ngạc, sau đó lại cất giọng cười kha kha nói :

- Quả nhiên là diệu kỳ không thể nói được, kha kha kha...

Hoàng Bác nghe hai vị sư phụ hết lời tán thưởng, trong lòng cũng biết được kể sách của cô ta quả nhiên là không tầm thường, bèn khao khát hướng sang cô ta nói :

- Tiểu Bình, để cho ngu huynh lãnh hội một tí có được không?

Tiểu Bình giữ nét mặt, quay người để mặc chàng ta, trông như đang còn trong giai đoạn giận hờn chưa nguôi được.

Hoàng Bác vẻ lúng túng, lại vòng đến trước mặt cô ta vãi dài nói :

- Tiểu Bình, tôi thật lòng cáo lỗi, cô đừng có giận hờn nữa!

Tiểu Bình quay mình không đáp, Hoàng Bác tâm trí như muốn phát lửa, nổi giận và quay sang hai vị sư phụ nói :

- Sư phụ, chúng ta xuống núi đi!

Phục Ma Thần Cái thấy Tiểu Bình hơi quá đáng, bèn cau mày lại muốn nói, nhưng Lung Tuyết đạo nhân vội khua tay lên tiếng :

- Chớ vội, chớ vội! Hãy nghe lão đạo này đi!

Phục Ma Thần Cái đột nhiên nhìn một cái nói :

- Ngươi Tư Tử, nữ đồ nhi của ngươi tuy có nhiều kẻ hay, nhưng lại không tránh được sự gay gắt quá đáng.

Lung Tuyết đạo nhân lập tức trừng mắt quát :

- Nói xằng bậy, nữ đồ nhi một mực đều tốt, lão khiêu hóa ngươi căn bản vì không biết cô ta hiện tại tâm lý đang có nhiều điều buồn bã ray rứt!

Nói xong, hốt nhiên hướng sang Hoàng Bác khua tay bảo :

- Đi! Ngươi muốn đi Vô Song bảo thì hãy đi ngay bây giờ đi!

Hoàng Bác nghe mà sửng sờ :

- Sư phụ, để qua vài ngày cũng không sao...

Lung Tuyết đạo nhân nghiêm túc, lắc đầu :

- Không được! Trước mắt Ngũ phái đang tập trung Vô Song bảo, tất nhiên là hiện trường nào nhiệt, nếu ngươi không thừa cơ hội lúc này mà tráo nhập vào thành thì đợi khi nào nữa?

Hoàng Bác cảm thấy có lý, bèn ngẩng mặt nhìn Phục Ma Thần Cái thỉnh cầu ý kiến. Lão khiêu hóa trầm ngâm một hồi, gật đầu mỉm cười :

- Cũng được, bây giờ là lúc phải đi.

Hoàng Bác tỉnh ngộ, lúc này liền cúi đầu bái biệt hai lão rồi đứng dậy gật đầu chào hai người đệ tử Cái bang đứng cạnh bên. Sau đó, lại đi vòng sang trước mặt Tiểu Bình chào một cái, quay chân đi nhanh về hướng dưới núi.

Xuống núi Liên Tâm rồi chàng lại từ từ cất bước chậm rãi. Đi được một hồi quả nhiên nghe được từ phía sau truyền đến những tiếng chạy gấp gáp. Chàng quay mình nhìn, thì thấy Tiểu Bình thân hình như cánh én đang chấp chớn ẩn hiện giữa khoảng rừng tùng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Ái Ái Tăng Tăng Tiểu Oan Gia

Tiểu Bình vượt đến trước mặt Hoàng Bác và dừng chân lại, cúi đầu cắn đôi môi hồng như anh đào, nằng ngẩng mặt lên, cong môi lạnh nhạt nói :

- Hừ, huynh cho rằng tôi đến tìm huynh chứ gì?

Hoàng Bác ung dung cười, trả lời :

- Đương nhiên là không phải!

Nói xong chàng chuyển mình đi tiếp.

- Đứng lại!

Vừa dứt lời, nàng đã đến đứng trước mặt Hoàng Bác và giọng gay gắt :

- Đợi một tí, sư phụ có điều muốn bàn với huynh.

Hoàng Bác đưa tay gác trên đầu, hỏi :

- À, sư phụ cần nói điều gì nhỉ?

Vừa nói, chàng vội vàng bước đến, mạnh dạn đưa tay kéo nàng lại gần, cúi đầu xuống hôn một cái cuồng nhiệt.

Tiểu Bình kêu lên một tiếng, hai tay đánh loạn xạ vào ngực của chàng. Sau cùng, nàng cũng không kháng cự gì nữa.

Hoàng Bác từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt của nàng khép lại, nước mắt lăn dài trên đôi má hồng khiến cho người vừa cảm động vừa thương yêu. Chàng không kiềm chế được bèn đưa hai tay ôm nàng vào lòng cúi mặt cọ xát vào mái tóc mượt mà của nàng, than nhẹ :

- Tiểu Bình, đừng nên khóc, khóc vậy lại làm cho lòng ta như dao cắt.

Tiểu Bình hai vai chùn lại, bật ra tiếng khóc tức tưởi, tựa hồ như bộc bạch điều gì oán hận vô cùng, thấm thương thay.

Hoàng Bác lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, lau qua một lượt, chiếc khăn đã thấm đầy nước mắt, chàng không khỏi tiu ngủi, than dài :

- Ôi, nàng xem chiếc khăn tay đã ướt đầm, để ta vắt một cái...

Tiểu Bình bật lên một tiếng cười, nét mặt ửng hồng, cắn môi đầm thịch thịch vào ngực Hoàng Bác nói :

- Không biết xấu hổ, anh quá xảo quyệt!

Hoàng Bác vui mừng bảo :

- Đúng, cứ chọc quậy đến khi cô hết giận mới thôi.

Tiểu Bình lại nắm lấy cổ áo chàng hết như động tác của Mẫu Dạ Xoa, nói :

- Tôi hỏi huynh, lời nói của huynh ở Mạc Can sơn có định liệu trước hay không?

Hoàng Bác gật đầu lia lịa, trả lời :

- Định rồi, định rồi, quân tử nhất ngôn, ngựa nhanh chỉ cần một roi thôi.

Tiểu Bình không tin, nhấn mũi nói :

- Thế thì vì có gì mà lại đi với cô ta?

Hoàng Bác nét mặt buồn khổ, trả lời :

- Tôi vừa rồi cũng đã nói, chính là cô ta tìm tôi...

Tiểu Bình cười nhạt, tiếp lời :

- Hừ, xem cô ta như vậy, giống như là không muốn làm người thứ hai?

Hoàng Bác nhu nhủ đôi mày lười kiếm lại nói :

- Muội không nên nói xấu cô ta...

Tiểu Bình giương mày, gắt giọng :

- Được, tôi chỉ nói một câu mà anh đã bênh cô ta, có thể thấy rằng...

Hoàng Bác đưa tay bưng miệng nàng, trầm giọng :

- Tiểu Bình, muội sao không suy nghĩ lại một tí? Giả như muội là người thông minh thì phải nên đồng tình với cô ta mới đúng.

Nói xong, đôi mắt tuấn tú của chàng không ngăn được đôi dòng lệ chảy dài, buồn bã cúi đầu.

Tiểu Bình vốn là có đầy ắp trong lòng ý ghen tuông, đâu có nghĩ như người được. Lúc này thấy chàng đang đau khổ mới biết rằng mình quá sai trái với chàng, nàng lại vừa hổ thẹn vừa nôn nóng. Nàng bèn cúi đầu vào lòng chàng, khóc lóc nói :

- Xin lỗi, muội không phải cố ý. Từ này về sau muội không nghĩ khác gì đối với cô ta nữa.

Hoàng Bác cầm khăn lau nước mắt cho nàng, cười nói :

- Xem này, chiếc khăn tay nên vắt thử xem.

Hai người cùng nhìn nhau nở nụ cười hết sức phấn khởi, cùng ngồi xuống dựa vào cây tùng cổ, sát mặt liền nhau, tâm tình rã rích, mỗi người đều kể lể tâm sự tương tư khi xa nhau. Hai người triền miên quẩn quít, nói không biết gì đến cả ánh sáng đang chiếu rọi bên ngoài.

- Tiểu Bình, sư phụ bảo muội đến đây bàn với huynh điều gì?
- Sư phụ muốn mang em đến núi Trường Bạch truyền võ nghệ, bảo huynh lúc trở về nhớ mua thêm một giỏ quả táo...
- Ha ha...
- Hừ, có gì mà buồn cười thế?
- Đương nhiên là buồn cười, muội sau khi đến Trường Bạch rồi thì biết rằng ở xứ đó có táo rồi mà.
- Hừ, vậy là sư phụ đã gạt muội.
- Muội thử đoán sư phụ tại sao lại gạt muội?
- Không biết.
- Để huynh nói cho muội nghe...
- Mà không thích nghe...
- À, thế mà huynh tưởng rằng thật sự không biết.
- Hừ, sư phụ lúc trẻ chắc cũng nghịch lắm nhỉ?
- So với huynh như thế nào?
- Không bì được đâu.
- Không được sao?
- Đương nhiên là không được.
- Nói như thế, tức Tiểu Đái Lập chắc được chứ?
- Không có lý do, bỗng nhiên đề cập tới hắn ta làm gì?
- Hừ, muội cho rằng huynh không biết sao?
- Nói mò, muội thấy hắn ta là phát ghét.
- Lẽ dĩ nhiên là phát ghét, nhưng làm sao lại cùng đi với hắn ta?
- Muội không có.
- Nói lại một câu nữa huynh nghe nào.
- Muội chẳng qua là giận huynh...
- Vì giận huynh mà đi cảm tình bốn cột với người ta, như vậy cũng là không được.
- Hắn ta đầu óc đần độn, tự làm cho mình khổ, muội có liên quan gì...

Vừa nói đến đây, đột nhiên lại có giọng của một người đàn bà cách phía sau lưng không xa, phát đến.

- Được a, con của lão nương đầu óc đần độn, vậy người thông minh lanh lợi, lão nương này sẽ xé miếng người ra.

Hai người không đề phòng có người đến gần, la lên kinh ngạc và nhất tề nhảy đến phía trước mấy trượng. Quay mình nhìn lại trong bờ tường cách bảy tám trượng thấy Nam Quyền Đái Lập Ông và Mẫu Dạ Xoa Trương Đại Nương thành linh xuất hiện. Họ lộ mình ra chưa trọn hết cái áo lót nửa thân trên ở bụi rậm, trên mặt đều ửng đỏ. Hiển nhiên là đã núp mình trong bụi lâu rồi.

Mẫu Dạ Xoa vừa quát vừa sửa áo ngay ngắn lại, nhảy vọt ra khỏi bụi rậm, hung hăng đi đến hướng Tiểu Bình. Hoàng Bác nghĩ không nên gây gổ với bà ta, liền hô “trốn mau” một tiếng, kéo Tiểu Bình nhanh chân chạy, mới vượt đi được hai trượng lại nghe tiếng Mẫu Dạ Xoa quát :

- Ba Kim Sơn, mau giúp lão nương chặn đứng nó lại.

Hoàng Bác kinh ngạc, vươn cánh tay ôm lấy eo Tiểu Bình, xuất Tuyết Phiêu Phi lao về phía trước thật nhanh. Nhưng mới được một bước thì tai lại nghe tiếng áo phát rào rạt trên đầu, trước mặt lại xuất hiện một người. Nam Quyền đã chặn đứng trước mặt.

Hoàng Bác vội tạt sang bên phải, hoảng hốt thấp giọng nói :

- Lão tiền bối, xin người hãy đối xử khoan dung một tí.

Nam Quyền vươn tay chặn lại, lắc đầu trả lời :

- Không có biện pháp nào khác, ngươi chỉ bảo cô ta ngoan ngoãn để lão nương đánh hai cái bạt tai là xong.

Lời nói chưa dứt, lại có tiếng gào rít, Mẫu Dạ Xoa đã lao vút đến.

Hoàng Bác vội đưa Tiểu Bình lùi lại phía sau lưng, nói lớn :

- Bà kia, chớ có quên rằng người còn nợ tiểu khả mười lượng bạc đấy.

Mẫu Dạ Xoa vốn đang chuẩn bị để tấn công, nghe nói vậy liền dừng lại, hai tay chống nạnh ngang lưng, đá mảy, gằn giọng quát :

- Lòi quỷ quái, lão nương mấy khi cần đến bạc của ngươi.

Hoàng Bác cau mày, uẩn khúc :

- Ôi, bà suốt đời thanh bạch, sao lại hốt nhiên mà vu cáo thế. Lão nương lần trước tại núi Mã An đã bằng lòng truyền thụ cho tiểu khả một chiêu Luy Cổ Tuyền Thiên, nói rõ rằng giá tiền là một ngàn lượng bạc, lúc đó tiểu khả chưa tiện được, nên đã giao trước cho bà mười lượng, lão nương quên rồi sao?

Mẫu Dạ Xoa choáng váng, nghiêng đầu làm ra vẻ suy nghĩ, sau đó lại hốt nhiên “à” một tiếng nói :

- Lão nương đã nghĩ ra, đúng rồi. Lão nương đã cầm của ngươi mười lượng bạc, thế thì còn chín trăm chín mươi lượng sao lại không mang nhanh đến đây?

Hoàng Bác vội tiếp lời :

- Vâng, vâng. Tiểu khả muốn mang đến sớm, nhưng chỉ có một điều là tìm không có bà, cho nên giờ đã gọi nó ở ngân hàng trong thành. Nếu lão nương lúc này mà cần thì tiểu khả sẽ lập tức lấy đến ngay.

Nói xong, chàng chấp tay vái chào và dẫn Tiểu Bình cùng đi.

Mẫu Dạ Xoa thấy hoài nghi, liền nhảy đến chặn đường, nói :

- Đợi một tí, ngân bạc của ngươi giờ nó đang nằm ở ngân hàng nào?

Hoàng Bác cười, đáp :

- Ở tại ngân hàng Kim Đầu Sơn trong thành Trì Châu, lợi tức khá nhiều, lấy và gọi tùy tiện, vô cùng tiện nghi à.

Mẫu Dạ Xoa mắt sáng lên, vội vàng hỏi :

- Thành Trì Châu cách đây có xa lắm không?

Hoàng Bác đưa tay chỉ ra phương xa, trả lời :

- Rất gần, chỉ cần xong một bữa ăn là có thể lấy đến kịp liền.

Mẫu Dạ Xoa ngoảnh đầu suy nghĩ, quay đầu lại nhìn Nam Quyền, cười nó :

- Kim Sơn, chúng ta cùng đi với họ lấy ngân bạc.

Hoàng Bác thoáng nghĩ, vội khua tay nói :

- Không, không. Không dám để lão nương phải nhọc công, tiểu khả tự đi lấy tiện hơn.

Mẫu Dạ Xoa lắc đầu, tiếp lời :

- Không được, tiểu tử ngươi nếu đi biệt rồi, lão nương biết tìm ngươi ở nơi nào?

Hoàng Bác xua tay nói :

- Ôi, lão nương sao lại nói vậy, tiểu khả chịu ơn lão nương đã bằng lòng truyền thụ tuyệt chiêu đệ nhất thiên hạ, trong lòng thích thú không gì bằng, vậy tại sao lại chuồn thẳng được?

Mẫu Dạ Xoa vẫn lắc đầu, đáp lại :

- Rất khó nói, lão nương mấy tháng nay cũng đi không ít địa phương, truyền đạt võ nghệ mấy mươi lần. Mọi người lúc xem lão nương đánh quyền đều vây quanh vỗ tay tán thưởng thế mà đến lúc cần tiền thì bỏ chuồn cả, không còn một ai.

Hoàng Bác tỏ vẻ rất tán thành, đáp :

- Những người đó thật là không có lương tâm. Tuy nhiên, tiểu khả không phải là những loại người đó. Lão nương cứ yên tâm.

Mẫu Dạ Xoa lắc đầu, hai mắt máy động một hồi, bỗng nhiên lại chỉ tay vào Tiểu Bình, nói :

- Như vậy ngươi hãy để tiểu nương này ở lại làm bằng, đợi đến lúc ngươi mang ngân bạc đến rồi hãy đưa cô ta đi, như thế nào?

Hoàng Bác cầm bật miệng, lại liền chấp tay cười :

- Hi hi, bà nói đùa chứ? Cô ta có gì đáng giá đối với đồng tiền...

Mẫu Dạ Xoa cười đánh đánh tiếp :

- À, nói là cô ta không có giá đối với đồng tiền, đem bán đến Hàng Châu Hoa Đình, ít ra cũng có năm trăm lượng ngân bạc đấy.

Tiểu Bình kinh hãi, nhảy đến phần nộ quát :

- Đồ quá quắt, con gái ngươi mới đáng đến Hoa Đình đó.

Mẫu Dạ Xoa lại trở nên giận dữ như sấm sét, sỉ vả :

- Được a, con gái của lão nương là một người thanh tú, tài ba, sao ngươi dám phi nhục nó. Lão nương hôm nay nếu mà không đánh chết ngươi thì không gọi là Mẫu Dạ Xoa nữa.

Bà ta vừa nói vừa nộ khí bùng bùng, xắn tay áo xông đến. Hoàng Bác kéo Tiểu Bình lùi lại mấy trượng, vội vàng khua tay lia lịa, nài nỉ :

- Từ từ đã, từ từ đã, chúng ta nói chuyện về bạc, nói chuyện về bạc cơ mà.

Mẫu Dạ Xoa nghe nói đến bạc liền nguôi giận, dừng chân lại chống nạnh nói :

- Cứ y như chủ ý của lão nương, ngươi để cô ta ở lại đây, lão nương sẽ không đánh cô ta.

Hoàng Bác lại bắt chước bà ta, lắc đầu đáp :

- Không cần cứ vào đâu được...

Mẫu Dạ Xoa đành giọng, nói :

- Sao lại không cần cứ, ngươi mang bạc đến đây. Cần thì cứ quan sát xem cô ta nếu như bị đánh thì ngươi sẽ không đưa bạc mà.

Nói xong, lại quay mặt sang Nam Quyền, bảo :

- Kim Sơn, ngươi xem như vậy có công bằng hay không?

Nam Quyền vội gật đầu trả lời :

- Rất công bằng, trong thiên hạ không có ai dàn xếp được như vậy.

Hoàng Bác trong lòng nổi giận, nén giận nói :

- Lão tiền bối, người thật sự bây giờ muốn đồng tình với những điều xấu phải không?

Nam Quyền sắc mặt sợ hãi, nhìn chàng với vẻ kinh dị, miệng lại mấp máy đáp lời :

- Gã kia, nội công của ngươi tiến bộ đến như vậy từ lúc nào thế?

Hoàng Bác lại lên giọng nói :

- Việc này để nói sau, như hôm nay tiền bối dự định giải quyết thế nào?

Nam Quyền nét mặt sạm lại, đáp :

- Thật là áy náy, lão này không biết làm sao được.

Hoàng Bác cau mày tiếp lời :

- Tiền bối hiểu rằng văn bối xem ra còn nể mặt, nếu không thì đã sớm cho bà ta ném mùi đau khổ rồi.

Nam Quyền gật nhẹ đầu đáp :

- Ta biết, nhưng giờ ta đang tại cuộc thì nguoi cũng ráng nên nén giận một lần đi.

Hoàng Bác phẫn nộ :

- Hừ, tiền bối sợ bà ta như vậy, thật là xưa nay ít thấy.

Nam Quyền cũng giận dữ đáp :

- Nói ngoa, Lão này một chút cũng không sợ bà ta. Ta cũng đau lòng đối với bà ta.

Hoàng Bác cười tiếp lời :

- Tiền bối thất điên bát đảo, đau khổ với bà ta sao?

Nam Quyền đỏ mặt nói :

- Như vậy thì không nên, tiểu tử nguoi thật là bạc tình mỏng nghĩa.

Hoàng Bác không muốn nói thêm nữa, liền nghiêm giọng :

- Hôm nay nói một tí chuyện phiếm, giờ tiền bối rút cuộc dự định thế nào?

Nam Quyền than :

- Ôi, nguoi hỏi ta, vậy ta hỏi ai?

Mẫu Dạ Xoa nhìn thấy chồng mình và Hoàng Bác đang đối thoại, bà ngoảnh đầu chăm chú nhìn hai người, lại lắng nghe một hồi. Nghe không được điều gì, bèn nắm lấy tay phải của Nam Quyền kéo lại, nói :

- Kim Sơn, nguoi với hần ta nói gì vậy?

Nam Quyền bị kéo làm toàn thân phát run, vội nở giọng cười nịnh, đáp :

- Không có gì, tôi đang khuyên nó thực hiện y như chủ ý của bà, để cô ta ở lại.

Mẫu Dạ Xoa gật đầu vui mừng :

- Hần ta có chịu không?

Nam Quyền cười “hì hì” đáp :

- Sẽ chịu liền, chịu liền mà...

Mẫu Dạ Xoa liền quay sang Hoàng Bác, quát :

- Tiểu tử, lão nương không có tính nhẫn nại mà đợi được.

Hoàng Bác làm bộ gật đầu, lại quay sang Tiểu Bình nhỏ giọng nói :

- Tiểu Bình, huynh ở lại ứng phó với họ một lát, muối thừa cơ hội mà trốn về tìm sư phụ đi.

Tiểu Bình trong lòng ngán ngẩm, bèn cúi đầu trề môi nói nhỏ :

- Không, em muốn tiễn anh một lộ trình.

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Đã dự định rồi, bây giờ làm sao mà có thể tiến đi được.

Tiểu Bình giậm chân nói :

- Em bắt kẻ...

Hoàng Bác vội tiếp lời :

- Tiểu Bình, bây giờ tình huống thật là khốn bách, mọi người không thể làm như vậy được đâu.

Tiểu Bình chép miệng cười, đến gần tai chàng mở giọng nhẹ nhàng :

- Được rồi, nhưng em không nói cho anh về điệu kẻ đó đâu.

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Điệu kẻ thế nào?

Tiểu Bình nổi giận, vịn cánh tay của chàng nói :

- Anh không phải dự định là đi trộm lấy Tiên Cơ Vô Khố ở Vô Song bảo sao?

Hoàng Bác lúc này mới nghĩ đến, cười “ồ” một tiếng đáp :

- Đúng rồi, em bây giờ nói với anh đi.

Tiểu Bình mỉm cười, hai bờ môi thơm tho lại thỏ thẻ gần bên tai chàng, muốn nói ra điệu kẻ. Đôi mắt ngẫu nhiên nhìn sang một bên, bỗng nhiên nghe một tiếng kêu kinh ngạc, nàng liền lấy tay kéo chàng lùi lại.

Mọi người đã biết được có điều khác lạ, lập tức ngoảnh đầu nhìn tứ phía. Lúc này mới phát hiện ra dưới một gốc cây đại thụ cách khoảng ngoài bảy tám trượng hướng bên trái, có một lão nhân râu mép, thân khoác áo đại bào loang lỗ đang đứng, đó là Tây Dao Mễ Tư Đại.

Lão ta hai tay đan chéo nhau trước ngực, hai mắt quắc sáng đầy hung dữ, miệng lại phát ra tiếng cười hắc hắc. Sau đó lại buông thả hai tay và bước bộ đến phía Nam Quyền, nghiêng răng hung hãn nói :

- Lão Ông, vốn lại là người đã đào trộm lấy Cửu Ưu Bạch Cốt Lôi dưới đất của lão phu.

Nam Quyền lập tức đưa hai tay vịn vào lão thê, đẩy đến hai bước, gần giọng nói :

- Mễ Tư Đại, người nào trộm lấy của người, cũng lại đến tìm ta sao?

Mễ Tư Đại xéch mày dựng đứng, dứng chân và phẫn nộ quát :

- Không phải là người lại còn ai nữa? Hừ, lão phu đã biết trước được những chuyện kỳ quái xảy ra. Tại sao người buộc lão phu phải nói chuyện ngán ngấm..

Nam Quyền cười nói :

- Ta rất buồn tẻ vắng lặng, nhân vậy mà muốn tìm người để tán gẫu, như vậy có gì gọi là kỳ quái?

Tây Dao lại gắt giọng :

- Những ngày tán gẫu như vậy người cho rằng giao tình chúng ta thâm hậu lắm sao?

Nam Quyền cười nhẹ một tiếng, nhún vai đáp :

- Ít nhất chúng ta không cừ thù, không oán hận...

Mẫu Dạ Xoa đứng một bên nghe vậy liền dựng đứng đôi mày, sẵn bước đến đánh giọng nói :

- Kim Sơn, người làm sao lại nói chúng ta và lão ấy không thù hận?

Nam Quyền hừ một cái, lập tức sắc mặt trầm lại, đưa tay chỉ Tây Dao, quát :

- Đúng à. Người đã giết hại người cậu út của ta, ta chưa tìm người để đòi nợ, người lại đến tìm ta để gây rối, hừ...

Tây Dao ngược nhìn, trầm giọng nói :

- Lỗi nhỏ nhất đó bỏ đi, bây giờ ngươi hãy mau đem Cửu Ưu Bạch Cốt Lôi đó trả lại đây.

Nam Quyền chuyển mắt nhìn sang Hoàng Bác, rồi từ từ ngược mặt lên lạnh nhạt nói :

- Đây là lời hỗn láo.

Tây Dao ánh mắt hung dữ, nhìn xa xa. Bước đến một bước, trầm giọng nói :

- Xem ra ngươi rất có ý đánh phốt lò đấy.

Nam Quyền lạnh nhạt đáp :

- Ngươi nếu như tự nắm chắc được phần thắng thì lão già này cũng muốn được phụng bồi.

Mẫu Dạ Xoa lại nhảy đến quát :

- Kim Sơn, ngươi nói nhiều làm gì vậy, hãy ra tay nhanh lên.

Nam Quyền quay đầu nhìn bà ta thấp giọng :

- Mẫu nương, lời cổ động lớn đó mất đi rồi...

Mẫu Dạ Xoa nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, hốt nhiên lại ngửa đầu ướn cổ xướng cao một tiếng :

- Thành!

Giọng như sấm từ gầm, bật mạnh vào tai, nghe mà làm cho lòng người chấn động, thần trí mê ly.

Nam Quyền toàn thân đảo loạn, không tự chủ được, nghiêng người bước đến phía Tây Dao.

- Thành, thành, thành.

Nam Quyền chân lại theo tiếng hô mà bước đến ba bước.

- Thành, thành, thành, thành, thành...

Âm hiệu tiếng trống trận càng nhanh, Nam Quyền tinh thần loạn xạ, hét một tiếng vọt lên phía trước, đột nhiên phát một đường quyền đánh thật nhanh vào mặt của Tây Dao.

Tây Dao cất giọng cười lớn, xoay mình tránh lực quyền đó, đồng thời nhanh nhẹn quay tay phải một cách uyển chuyển nhanh như chớp đánh vào ngực trái của Nam Quyền.

Chiêu này là Tiết Vân Đoạn Lưu trong thế Đoạn Hồn Thập Bát Dao, quật ngược lại nhanh như điện chớp, đạt tới mức tối cực về sự quỷ quyệt của bá đạo.

Nam Quyền chuyển nhanh mình, tay phải luồn sang nách, đánh bật vào tay phải của lão ta. Thời gian trong tích tắc mà đối phó rất chuẩn xác, thật là mỹ diệu.

Tây Dao phát lên giọng cười hung dữ, tay phải như đao, sấn bước đến Nam Quyền.

Hai vị cao thủ võ lâm độ sức một trận làm cho người ta nhìn thấy phải giật mình, mỗi lần ra tay đều bao gồm cả công lẫn thủ, lực cường thế mạnh, nhanh như điện chớp, mỗi lượt tiếp giáp nhau đã xuất ra bảy tám chiêu liên thật nhanh, mạnh, không phải là chuyện bình thường.

Mẫu Dạ Xoa hai tay nắm lại, vung liên hồi như đánh trống, miệng thì xướng “thành, thành” như pháo nổ, muốn làm cho Nam Quyền phải đánh Tây Dao đến tã toi.

Hoàng Bác nhìn xem một hồi, lại quay sang Tiểu Bình đang éo lá dựa vào mình, nhỏ giọng nói :

- Tiểu Bình, chúng mình chạy đi.

Tiểu Bình cười tủm tủm đáp :

- Không, để xem một tí đã...

Hoàng Bác cười, tiếp lời :

- Đã định liệu rồi, bây giờ mà không đi, đợi thêm tí nữa thì sợ rằng sẽ không thoát được đó.

Tiểu Bình lắc đầu không đáp, đôi mắt không rời khỏi hai cao thủ đang đấu. Nàng cười mở tròn đôi mắt đầy vẻ thích thú.

Mẫu Dạ Xoa đứng ngoài cổ vũ.

Hoàng Bác đưa tay trái choàng lấy eo lưng nhỏ nhắn thướt tha của nàng, cau mày nói :

- Cười à, đợi để bán đến Hàng Châu Hoa Đình, khi đó thử xem còn cười được nữa không?

Tiểu Bình đang cười, lại nghiêm nét mặt, ngoảnh đầu nhìn chàng một cái, đáp :

- Hừ, huynh thích thú lắm phải không?

Hoàng Bác mỉm cười trả lời :

- Không phải là thích thú, mà là không yên lòng.

Tiểu Bình nở nụ cười đậm đậm, nàng bỗng quay mình nắm lấy tay chàng cùng kéo nhau đi nhanh.

Mẫu Dạ Xoa thấy vậy, bất giác liền dừng cổ vũ, đuổi theo, đánh giọng quát :

- Ê tiểu tử, ngươi muốn chuồn đó sao?

Nam Quyền nghe tiếng cô động bị đứt đoạn, tức thì thể công lại giảm sút, liền bị Tây Dao đánh bật lùi lại năm bước, tay chân loạng choạng, lão đảo biến sắc, lão ta vội gọi to :

- Mẫu nương, xướng lên tiếp đi, xướng lên tiếp đi.

Mẫu Dạ Xoa quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy lão tử của mình đang có hiện tượng nguy hiểm liền không dám đuổi tiếp, quay mình trở về và ưỡn cổ mà xướng lên :

- Thành, thành, thành...

Hoàng Bác và Tiểu Bình chạy được đến chân núi Cửu Hoa, lúc này mới yên tâm thả bước chậm rãi, rồi thần thờ dừng lại dưới một gốc cây đại thụ ngồi xuống.

Hai người bịn rịn một hồi, Tiểu Bình lúc này mới kể đến sát tai chàng nói ra diệu kế trộm lấy Tiên Cơ Võ Khố như thế nào. Nói xong, lại nghĩ đến lúc phải ly biệt. Đột nhiên nàng quay mình ôm chặt lấy chàng, dúi đầu vào trong lòng chàng mà khóc tức tưởi.

Đi thẳng đến núi Nhật Bạc phía tây, lúc này hai người mới quyến luyến rời lệ và chia tay.

Hoàng Bác sau khi chia tay Tiểu Bình, liền đi thẳng một mạch về hướng đông đến Thạch Đại vào lúc mọi nhà đã lên đèn đuốc.

Chàng tiến đến thành, trong đầu bỗng nhiên lại nghĩ đến người kỳ lạ có tám mền đỏ trong mình ở đường Hàng Châu. Người ấy trước đây ba mươi năm đã cùng với thân phụ đi chơi ở Cửu Hoa, sau đó lại đến khách sạn Quần Anh Hội ở thành này. Vào một đêm khuya thân phụ liền bí mật rời khỏi khách sạn, bị trúng độc và chết ở ngoại thành. Lại nói rằng khách sạn đó giờ đã nghỉ việc. Bất luận là lời nói của người đó có thật sự đúng không, hôm nay đã đến đây rồi, thì sao lại không thuận tiện hỏi han một tí. Nhiều lúc có thể tìm ra được manh mối mà không biết trước được đấy... Chàng đang cúi đầu vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nghe phía trước truyền đến những lời náo nhiệt, chàng ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Oanh Yến Lâm Trung Phi

Vốn những người đang trên đường đi đến có một bà lão, một người nam cùng với ba thiếu nữ áo trắng, mặt mày kiêu diễm.

Bà già thân hình cao bảy thước, mái tóc hoa râm, khuôn mặt ốm dài, mũi nhọn tựa cái móc câu, lưng quyền cao như núi. Trời sanh ra một cái tướng khác phu. Người đó không ai khác, chính là chủ nhân Tuyết Sơn Khoái Hoạt nham - Cửu Giá Quả Phụ Cát Trân.

Ba người thiếu nữ đi bên mình bà tà chính là ba người Phương nhi, Oanh nhi và Quyền nhi.

Nhưng điều khiến mọi người rất kinh hãi là một thanh niên đang theo phía sau lưng họ cứ cúi đầu mà đi. Tuổi khoảng ba mươi, thân hình rắn chắc, đầu đội một cái nón nhọn chóp, mình khoác chiếc áo màu xám, lại là con của Qua Ngao, Tiểu Đái Lập Ông Kim Sơn.

Gã như một người nô lệ bị chinh phục, ngoan ngoãn mà đi sau họ ra khỏi thành.

Hoàng Bác sau khi nhìn rõ, lại không khỏi kinh hãi, liền vội lách mình vào trong một nhà thuốc. Trong lòng lại suy nghĩ: “Lão yêu lần này lại trở xuống núi thì chắc chắn năm mươi phần trăm là muốn tìm ta. Nhưng Tiểu Đái Lập sao lại cùng đi với họ, lẽ nào gã ta lại truy lạc đi làm đi đợc của họ?” “Không đúng, Tiểu Đái Lập có tính rụt rè, thẹn thùng, nhìn thấy con gái là đỏ bừng mặt lên, đâu có bị họ dễ dàng dẫn đi như vậy. Trông tình hình này tất phải có sự kỳ lạ.”

Đang suy nghĩ thì nghe bên tai lại có tiếng của một lão nhân nói :

- Quan khách, người muốn bốc thuốc sao?

Chàng ngẩng đầu lên thì thấy một lão nhân trắng mập, biết là tay bán thuốc, chàng cười lúng túng, cúi đầu nói lia lịa :

- Vâng, Phòng Phong ba chỉ, Khương (...) ba chỉ, Kinh Giới ba chỉ, Căn Sinh (...) ba chỉ, Nam Tinh Chế một chỉ.

Không đợi chàng nói xong, lão bán thuốc liền mỉm cười nói :

- Ôi! Trị phá thương phong.

Hoàng Bác ngạc nhiên, lại cười và gật đầu, trong lòng lại muốn nghiêng tai lắng nghe. Trên đường, nhóm năm người của Cửu Giá Quả Phụ đang đi qua. Chàng liền lấy ra một ít tiền bỏ trên bàn, mỉm cười nói :

- Đúng rồi, lão cứ từ từ mà bốc thuốc, tôi đi đây có một tí việc, một lát sẽ quay trở lại lấy.

Nói xong, liền muốn đi, lại thấy lão bán thuốc lấy một chậu sành đựng thuốc nhỏ, vừa mở nắp ra vừa vẩy tay, cười nói :

- Quan khách, không cần phải bốc thuốc, loại thuốc hoàn Phá thương phong này đã có sẵn, người cứ lấy đi.

Hoàng Bác không biết làm sao, đành dừng lại, đợi cho lão ta xô lấy ra ba viên thuốc hoàn màu đen, dùng giấy vàng bao kỹ, nén lòng chờ cho xong rồi lấy bỏ trong người gấp gấp bước ra cửa.

Hoàng Bác nhìn thấy Cửu Giá Quả Phụ cùng mấy người vừa mới đến cổng thành, chàng liền vội bước theo.

Ra khỏi thành, lại nhìn thấy họ thì triển khinh công hướng về phía tây vội vàng như bay trong đêm trăng.

Trong lòng thầm nghĩ họ mang theo Tiểu Đái Lập đi, thì tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Tiểu Đái Lập có phải là tự nguyện hay là bị uy hiếp bức bách, mình phải theo mà cứu giúp chàng ta mới được...

Suy nghĩ xong, chàng liền xoay mình lao đi, sau mấy lượt phóng người đuổi theo thì hình ảnh năm người đã hiện ra trong tầm mắt. Rồi thấy họ lúc này đang hướng đi vào trong rừng tối rậm rạp...

Hoàng Bác đến ngoài rừng cây, không dám vội vàng vào rừng, chàng núp sau một khối đá lớn và quan sát, nghe ngóng không thấy có gì động tĩnh, đang muốn phi thân lên cây, bỗng nghe ở cách xa ngoài mười lăm trượng phía trong rừng, truyền đến lời nói của Cửu Giá Quả Phụ :

- Tiểu Đái Lập, hi hi, lão thực nói với ngươi rằng, ngươi vừa rồi ở trong tiệm cơm đã uống cái đó không phải là Đoạn Trường Hồng mà là Tuyết Sơn Phong Nguyệt Hoàn do lão chế đấy...

- Ô, chớ có nổi giận, hãy mau ngồi xuống đây xem nào, ba người đồ nhi này của lão là Phương nhi, cô kia là Oanh nhi, cô nọ là Quyên nhi, đều là những người chưa từng trải đấy.

- Hi hi, ngươi tối hôm nay muốn hoan lạc với cô nào thì cứ mang đến một bên đi, hoặc mang cả ba đi luôn cũng được, lão đây tuyệt đối không muốn ngươi điều gì đâu, ngươi cứ yên tâm mà hưởng thụ đi nghe, đi đi...

Sau một hồi yên lặng, lại nghe tiếng cười tí tấc của Oanh nhi nói :

- Sư tổ, lão xem kia, chàng ta mặt đỏ hồng lên như là gan lợn.

Phương nhi lại cười và tiếp lời :

- Á, nhanh lên, lão lại xem trên mặt chàng ta mồ hôi toát cả ra kia.

Quyên nhi xen vào :

- Sư tổ, lão xem chàng ta giống như đang thẹn thùng vậy, như là chưa từng hoan lạc với con gái vậy.

Cửu Giá Quả Phụ cười nhẹ hai tiếng, nói :

- Đương nhiên là chưa có thưởng ngoạn, để xem các cô có người nào có phước hưởng thụ.

Sau một hồi trầm lặng, Phương nhi lại phát ra một giọng cười mê hồn, nói :

- Ô, Tiểu Đái Lập chớ có phát run nhe, hãy hướng lên phía tiểu thiếp mà nhìn này.

Oanh nhi lên tiếng vội vàng như muốn cướp đoạt :

- Không biết xấu hổ, ai bảo ngươi mở miệng thế?

Phương nhi hừ một tiếng, đáp lại :

- Ta chỉ bảo chàng nhìn ta, ngươi vội làm gì vậy?

Oanh nhi cười nhạt, nói :

- Hừ, bảo chàng ta nhìn ngươi như thế không phải là bảo chàng ta cần muốn ngươi sao?

Phương nhi từ từ thả giọng :

- Ngươi muốn nghĩ như vậy, thì ta có biện pháp gì nữa chứ?

Oanh nhi tựa hồ rất bức tức, cất giọng :

- Sư tổ, đứng về lẽ công bằng, xem thử ai sai?

Lời nói chưa dứt, bỗng nghe Cửu Giá Quả Phụ cười đánh đánh, nói :

- Hai ngươi tranh nhau làm chi, Quyên nhi đã bị dẫn đi rồi đấy.

Hoàng Bác kinh ngạc, miệng nói thầm :

- Tiểu Đái Lập, ngươi điên rồi sao? Sao lại không biết tự ái như vậy?

Rồi chàng lại suy nghĩ, mình ngày đó ở trên tháp Lôi Phong bị uống Tuyết Sơn Phong Nguyệt Hoàn, sau khi được tính phát tác mình cũng không kèm chế được, phát cuồng và muốn xông thẳng đến Quyên nhi đó sao? Thật là anh hùng xem ra cũng giống nhau cả. Quyên nhi đó thực sự làm biết bao nhiêu người mê mẩn nữa...

Ai da! Cứu giúp người ta khẩn cấp, ta nghĩ đến điều đó làm gì? Giờ không nên lãnh đạm với người. Chỉ có tiếng bước chân của Tiểu Đái Lập ở trong rừng, chàng bèn vòng đến phía trái, nhảy lên trên ngọn cây, rồi nhẹ nhàng lướt nhanh, vượt qua mấy chục cây đại thụ, lập tức thấy dưới một cây hòe lớn, Tiểu Đái Lập đang nằm đè lên người Quyên nhi, hai tay như điên cuồng đang cởi chiếc áo cô ta ra, để lộ ra một làn da trắng mịn màng như tuyết như ngọc.

Hoàng Bác thấy cảnh tượng trên, mặt mày nóng ran lên, lập tức bẻ lấy hai nhánh tùng nhọn, vận lực nhắm hướng phóng vào huyết tê trên mình hai người.

Kịch, kịch. Hai tiếng nhẹ phát lên, thân hình hai người đều run rẩy một hồi rồi nằm chổng không động đậy.

Hoàng Bác nghiêng mình nhảy xuống, đi đến gần bên Tiểu Đái Lập, thấy gã ta mặt đỏ hồng như lửa, đôi mắt xung huyết lên dữ dội, Hoàng Bác lại chuyển mình vươn tay thò vào trong người của Quyên nhi mò tìm thuốc giải.

Thân hình Quyên nhi không thể cử động được, thần trí đã tỉnh lại, cô ta chợt thấy Hoàng Bác đột nhiên xuất hiện. Sau khi Tiểu Đái Lập được kéo ra, rồi lại thấy chàng thọc hai tay vào ngực mình tìm loạn xạ, trong lòng không khỏi mừng rỡ lên, đôi ánh mắt hiện lên sự thèm khát, giống như đang nói rằng :

- Người yêu, đáng phải thương, đáng phải thương tiện thiếp này.

Hoàng Bác lục kiếm một lượt, phát hiện trên mình cô ta không có một vật gì, chàng tức và cầm vuốt đầu mũi cô ta một cái, rồi quay sang giải khai huyết đạo cho Tiểu Đái Lập, nói nhỏ :

- Kim Sơn huynh, huynh cố chịu nhẫn nại thêm một chút nhé!

Tiểu Đái Lập được giải huyết, toàn thân lại phát run, tiếng hàm răng nghiến nhau nghe canh cách, đôi mắt chợt lờ lờ nhìn Hoàng Bác thờ khò khè, muốn nói mà không nên lời.

Hoàng Bác vội nói nhỏ :

- Kim Sơn huynh, như thế này, ngươi hãy mau gọi Phương nhi lại đây.

Tiểu Đái Lập không hiểu được ý của Hoàng Bác, cho rằng chàng ta cũng muốn ham thích khoái lạc, gã ta liền trừng mắt giận dữ nhìn chàng ta, xong lại lắc đầu cúi xuống.

Hoàng Bác vội chỉ về phía Quyên nhi và nói với gã :

- Người chó có hiểu lầm, ý của ta là trên mình Quyên nhi không có thuốc giải, cũng thừa nhận rằng trên mình Phương nhi sẽ có, sở dĩ như vậy mới muốn người gọi cô ta đến đây thôi.

Tiểu Đái Lập bỗng nhiên tỉnh ngộ, lắp bắp miệng, ngẩng đầu gọi :

- A... người đó... người đó... lẽ dĩ nhiên là...

Chàng ta ấp a ấp úng, nói không ra lời.

Hoàng Bác vội tiếp lời gọi :

- Cô Phương nhi, hãy đến đây đi.

Tiểu Đái Lập tức thì liền cất giọng gọi to :

- Phương nhi, nàng hãy đến đây.

Hoàng Bác nhặt một hòn đá nhỏ, ẩn mình vào phía sau một cây hòe lớn, lại nghe tiếng đáp lại đầy sự hưng phấn của Phương nhi cách ngoài mấy trượng, tiếp theo là tiếng tay áo phát trong gió nghe vùn vụt. Trong nháy mắt đã thấy Phương nhi xuất hiện với thân hình tròn đầy, mượt mà đang chạy đến như bay.

Cô ta đến nơi, chợt thấy Tiểu Đái Lập đang ngồi xồm trên đất run rẩy, mà Quyên nhi thì nằm dài dưới đất không hề động tĩnh, nét mặt cô ta trở nên ngờ ngác, thấy tình hình mà chưa hiểu được sự việc, bất giác dừng bước, ngạc nhiên gọi nhỏ :

- Ôi, chàng không hoan hỷ...

Mới nói được nửa câu, lại rung mình sợ hãi, nét mặt ngây dài, bèn ngửa mình lại quay đi.

Hoàng Bác lập tức phóng ra ôm ngang lưng cô ta, nhẹ nhàng lật ngửa cô ta ra, nhanh chóng thọc tay vào trong người để lục tìm, mò mẫm một lượt, lại cũng không có gì, chàng bực tức bèn vuốt mũi cô ta một cái, rồi quay sang Tiểu Đái Lập nói nhỏ :

- Kim Sơn huynh, trên mình hai tiểu nương này đều không có thuốc giải, người gọi tiếp Oanh nhi đến đây xem sao.

Tiểu Đái Lập nghiêng răng kiểm chế ngọn lửa dục vọng, máu chảy đầy miệng, lúc này nghe nói vậy, gã ta liền vội gượng sức mở miệng nói :

- Ôi... Oanh nhi... Oanh nhi... nàng mau đến đây.

Giọng điệu lại đầy sự thèm khát và gấp gáp, nghe mà khiến người phải phát cười.

Hoàng Bác lại nép mình sau cây hòe, nghe có tiếng đáp lại đầy hoan hỷ của Oanh nhi từ xa, trong khoảnh khắc cô ta đã đến nơi.

Cô ta chợt thấy sự tỷ và sự muội đều nằm dài bất động, kinh ngạc hỏi :

- Ô, các người làm sao thế?...

Chữ “làm sao” chưa dứt, thân hình cô ta cũng hơi chấn động, sau khi đầy sự ngạc nhiên bộc lộ trên nét mặt, cô ta liền quay người lại bỏ đi.

Hoàng Bác lại đột xuất nhảy ra ôm lấy cô ta, mau mắn lật cô ta xuống dưới đất, thò tay vào người tìm mò, chợt trên nét mặt chàng lộ vẻ lo lắng thất vọng.

Cùng lúc này, một loạt âm thanh đột nhiên truyền đến, chàng ngẩng đầu nhìn lên, cách ngoài bốn trượng, Cửu Giá Quả Phụ đã tức tốc lao đến.

Hoàng Bác lập tức dùng một tay đè lên trên chóp đầu của Oanh nhi quát lên :

- Đứng lại, nếu không chỉ cần một chưởng ta sẽ đánh chết cô ta ngay tức khắc.

Cửu Giá Quả Phụ liền dừng lại, đôi mắt phát ra ánh nhìn hung dữ ức chế tâm hồn người, phát giọng cười kha kha nói :

- Tiểu tử, vốn lại là người, lão thân cứ lấy làm lạ sao Tiểu Đái Lập đã có hứng thú dữ như vậy.

Hoàng Bác tay trái đè lên đỉnh đầu Oanh nhi, tay phải vận công sẵn, trấn tĩnh cười đáp :

- Nói xằng xiên bậy bạ, ta vừa rồi không có hứng như vậy.

Cửu Giá Quả Phụ mái tóc hoa râm dựng lên hung hãn, đưa hai tay lên quát :

- Ngươi đến đây, lão thân chính là đang tìm ngươi để thanh toán. Hôm nay mà không đánh chết ngươi, lão thân từ đây sẽ thoái xuất ra khỏi võ lâm.

Hoàng Bác nhún vai, cười nói :

- Muốn đánh cũng được, nhưng bà trước tiên hãy mang thuốc giải ra đây.

Cửu Giá Quả Phụ đôi mày dựng đứng, liền nhảy đến phía trước hai bước.

Hoàng Bác đưa tay trái ra, thế muốn đánh vào đỉnh đầu của Oanh nhi, xé rách mày quát lớn :

- Bà bước thêm bước nữa thì xem ta không đánh chết cô này mới kỳ lạ.

Cửu Giá Quả Phụ ném chuột sợ vỡ chĩnh, quả nhiên là không dám bước thêm, bèn giận dữ dậm chân quát :

- Tiểu tử, ngươi có biết xấu hổ không?

Hoàng Bác cười nhạt, đáp :

- Cửu Giá nhà ngươi nếu như mà biết hổ thẹn thì thiên hạ đã thái bình rồi đây.

Cửu Giá Quả Phụ hốt nhiên sắc thái giận dữ lại dịu đi, hai tay thả xuống, đáng vẻ như bị khuất phục vậy. Bà ta than nhẹ :

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc dự định thế nào?

Hoàng Bác thấy bà ta sắc thái dịu đi quá bất ngờ, không dám buông lời mà không cảnh giác, mắt chăm chăm nhìn bà ta, chậm rãi nói :

- Ngươi chỉ cần mang thuốc giải ra đây thì mọi người đều không có việc gì.

Cửu Giá Quả Phụ liếc Hoàng Bác một cái, nở nụ cười quyến rũ, đáp lời :

- Nếu như không thì sao?

Hoàng Bác nghiêm mặt, giọng trầm trầm nói :

- Nếu không thì ba đồ tôn của bà cũng đừng nghĩ đến chuyện sống.

Cửu Giá Quả Phụ cười kha kha, chuyển giọng nói :

- Hừ, cuộc đời của lão thân đã từng trải qua vô số loại người, mới xem qua tiểu tử nhà ngươi cũng biết được căn bản không phải là loại người hung dữ có tâm địa độc ác.

Hoàng Bác bị “tâm bệnh” trong nhà nghề, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, nhưng cũng giương mày tròn mắt, làm vẻ hung dữ, quát :

- Lời quỷ sứ, tì khí của ta mà đã xung lên thì dù có Tây Thi đến đây đi nữa cũng sẵn sàng giết không thương tiếc.

Cửu Giá Quả Phụ cười hi hi nói :

- Tây Thi thì mặc Tây Thi, việc gì mà nói đến cô nương đó. Như vậy có thể thấy được rằng bản tính của ngươi là một tiểu ca muốn thương hương tiếc ngọc.

Hoàng Bác vừa nóng vừa giận tiếp lời :

- Chớ nói băng quơ, nếu bà mà không mang thuốc giải ra đây, thì ta phải ra tay.

Cửu Giá Quả Phụ từ từ ngửa mặt lên trời, cười nói :

- Thuốc giải lão thân không đem ra, ngươi cứ việc ra tay đi.

Hoàng Bác tay trái đưa lên mạnh mẽ, giọng phẫn nộ :

- Bà thật không đem ra sao?

Cửu Giá Quả Phụ nhếch môi cười điệu bộ :

- Người muốn động thủ thì cứ việc, còn nói gì nữa.

Hoàng Bác thấy rằng không xoay chuyển được bà ta, trong lòng vô cùng khản bách. Chàng thầm nghĩ rằng ba người cô dâu dang này đánh chết họ cũng không đáng tiếc. Nhưng đối với Tiểu Đái Lập nếu không lấy được thuốc giải thì không có phương pháp để cứu được, tính sao bây giờ?

Suy nghĩ chốc lát, bỗng chàng nghĩ ra một phương pháp, lập tức đưa tay vào trong người lấy ra một gói giấy nhỏ màu hồng mở ra và lấy một viên thuốc màu đen bỏ vào trong miệng Oanh nhi, lại lấy hai viên khác nữa bỏ tiếp vào trong miệng Phương nhi và Quyên nhi. Sau đó lại vươn tay đỡ lấy Tiểu Đái Lập, dĩ nhiên là đã hôn mê, rồi giả bộ làm như muốn chạy.

Cửu Giá Quả Phụ trông thấy vậy sắc mặt đại biến, lập tức sắc thái lại trở nên hung dữ, nhảy đến hai bước và đánh giọng quát :

- Tiểu tử, người đã cho họ uống thứ gì thế?

Hoàng Bác bèn dừng bước, tác phong uy nghiêm, cười lạnh lùng đáp :

- Độc dược, một sản phẩm mới làm ra... Hắc Bò Đào.

Cửu Giá Quả Phụ sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, liền sấn đến một bước nói :

- Uống nó rồi thế nào?

Hoàng Bác ngửa mặt lên trời, cười lớn đáp :

- Đợi nửa giờ sau thì bà tự nhiên sẽ biết, bây giờ việc gì mà hỏi nhiều.

Nói xong, chàng liền đỡ Tiểu Đái Lập hướng ra ngoài rừng mà đi một mạch, không quay đầu lại.

Cửu Giá Quả Phụ giận dữ, dậm chân giọng gay gắt :

- Tiểu tử đứng lại!

Hoàng Bác dừng chân lại, ngược nhìn bà ta với vẻ lạnh lùng :

- Hừ, bây giờ lại nói gì nữa?

Cửu Giá Quả Phụ trừng mắt, nghiêng răng bảo :

- Người hãy mang thuốc giải đưa đây, lão thân cũng mang thuốc giải cho người.

Hoàng Bác lắc đầu trả lời :

- Ba đồ tôn của bà chỉ có thể sống trong nửa giờ, còn Tiểu Đái Lập này thì chỉ trong khoảnh khắc là phục hồi lại được ngay.

Thái độ hung dữ của Cửu Giá Quả Phụ chợt dịu xuống, bà ta nhụt chí, nản lòng nói :

- Được rồi, lão thân đưa thuốc giải trước cho người, nhưng người phải mang thuốc giải ra cho lão thân xem đã.

Hoàng Bác lại lắc đầu đáp :

- Biết rằng bà muốn cướp đoạt nên ta không muốn đưa ra.

Cửu Giá Quả Phụ trừng mắt quát :

- Tiểu tử nhà người thật là đa nghi, quả là giống như đàn bà con gái.

Hoàng Bác lắc đầu tiếp lần thứ ba, nói :

- Đều được sống lại cả, không có biện pháp gì nữa.

Cửu Giá Quả Phụ không biết làm sao, chỉ biết lấy ra một chiếc bình nhỏ, xỏ lấy một viên thuốc màu trắng đưa cho chàng. Hoàng Bác liền cho Tiểu Đái Lập uống và đỡ gã ta ngồi xuống mặt đất.

Sau một hồi, sắc mặt Tiểu Đái Lập lại chuyển hồng, đôi mắt mở ra, ánh mắt bừng sáng lên, gã ta than một tiếng nhẹ, từ từ đứng dậy.

Cửu Giá Quả Phụ thấy Tiểu Đái Lập đã khỏe, bèn hướng sang Hoàng Bác, đưa tay nói :

- Tiểu tử, bây giờ người cũng mang thuốc giải ra đây.

Hoàng Bác không đáp lại, mà chỉ nhìn Tiểu Đái Lập hỏi :

- Kim Sơn huynh, người đã khỏe lại chưa?

Tiểu Đái Lập gật đầu :

- Khỏe rồi.

- Khỏe hoàn toàn chưa?

- Ồ, hoàn toàn khỏe.

- Không có một chút cảm giác gì xung động nữa chứ?

- Ồ, một chút cũng không.

Hoàng Bác cất giọng cười kha kha, nói :

- Thế thì Kim Sơn huynh xin hãy cứ vậy thôi nhé!

Tiểu Đái Lập lắc lắc đầu, quay sang nhìn Cửu Giá Quả Phụ, một mực kiên quyết đáp lại :

- Không, ta nhất định phải báo thù.

Hoàng Bác kéo gã ta lại, chàng cất tiếng cười lớn nói :

- Việc gì phải vậy, nam nhi đại trượng phu không cùng đấu với nữ nhân, để cho đàn bà con gái họ khinh thường một chút có hệ trọng gì lắm đâu.

Tiểu Đái Lập nghĩ ngợi một hồi, hình như là đã có sự tỉnh ngộ, gã ta nhẹ gật đầu, từ từ chuyển mình hướng về phía ngoài rừng cứ từng bước từng bước mà đi.

Hoàng Bác thấy gã ta đi quá chậm, cau mày nói :

- Kim Sơn huynh, người chưa phục hồi sức khỏe hoàn toàn sao?

Tiểu Đái Lập đằng hắng một tiếng, dậm hai chân một cái, lao mình lên ngọn cây đi như bay.

Cửu Giá Quả Phụ sợ Hoàng Bác cũng chuồn, liền bước tới hai bước, đưa tay phải ra nói :

- Tiểu tử bây giờ hãy mau đưa thuốc giải đây.

Hoàng Bác nghiêm mặt đáp lại

- Bà hể một tiếng là tiểu tử, hai tiếng là tiểu tử, như vậy là có ý gì?

Cửu Giá Quả Phụ ngạc nhiên, cười ha hả nói :

- Lão thân ít nhất cũng hơn người đến tám mươi tuổi, gọi người là tiểu tử thì có gì là không được?

Hoàng Bác nét mặt lạnh lùng, tiếp lời :

- Cứ gọi thêm một tiếng nữa ta nghe.

Cửu Giá Quả Phụ mặt hơi biến sắc, trừng mắt lên giọng :

- Người chớ có nói lung tung sang chuyện khác mà phớt lờ, hãy mau đem thuốc giải ra đây.

Hoàng Bác nhún vai, chậm rãi đáp lại :

- Bà chớ vội làm gì, Hoàng Bác này có tính là một tiểu ca thương hương tiếc ngọc, lẽ nào lại nhẫn tâm mà nhìn thấy mấy cô bị độc phát ra mà chết sao?

Cửu Giá Quả Phụ dờ khóc dờ cười, nói :

- Vậy thì hãy mau đem ra đây.

Hoàng Bác mỉm cười đáp lại :

- Ta muốn nói chuyện với bà về việc trộm lấy Thiên Niên Lục Linh Chỉ ngày đó...

Cửu Giá Quả Phụ ngoảnh đầu nói :

- Đó là chuyện khác, ngươi chớ có nói lung tung nữa.

Hoàng Bác cười gượng, tiếp lời :

- Vậy sẽ nói chuyện này, bà nhất định tìm ta để thanh toán sao?

Cửu Giá Quả Phụ quét ánh mắt nhìn vào mặt Hoàng Bác, gật đầu không nói.

Hoàng Bác giả bộ như cảm thương vô hạn, than dài :

- Ô, việc gì phải vậy, bà dù có đánh chết được ta đối với bà có ích lợi gì đâu? Ngược lại còn lãng phí mất đi ba lá Thiên Niên Lục Linh Chi...

Cửu Giá Quả Phụ phẫn nộ nói :

- Lẽ nào nữa mà không cho ngươi?

Hoàng Bác hướng sang bà ta, liền tiếp lời :

- Lão tiên bối nếu như có thể như vậy thì tiểu bối đây cảm kích vô cùng.

Cửu Giá Quả Phụ nét mặt đánh lại, bỗng lắc đầu nói :

- Không được, lão thân muốn phải báo thù.

Hoàng Bác ngượng ngùng đáp :

- Không có biện pháp khác linh hoạt hơn sao?

- Không có.

- Lão tiên bối có tự tin rằng đánh chết được ta không?

- Lão thân đã uống một lá Thiên Niên Lục Linh Chi, hôm nay nếu không...

- Nếu không đòi mạng ta là không được sao?

- Đúng, nếu ngươi không đền mạng là không được.

- Ô, lão tiên bối thật tuyệt...

- Vậy thì điều tuyệt của ngươi là trộm lấy Thiên Niên Lục Linh Chi của lão thân, giết hại ba đồ tôn của lão thân.

- Không, điều đó không phải là cố ý.

- Hừ, chớ nói gì nữa, hiển hiện trước mắt là đã đem độc được cho ba đồ tôn của lão thân uống, như vậy cũng không phải là cố ý sao?

- Điều này, ai nói ta đem độc được cho mấy đồ tôn của bà uống?

- Như thế không phải là độc được?

- Đương nhiên là không phải, đó là hoàn thuốc chuyên trị phá thương phong.

Hoàng Bác nói xong lại quay mặt làm đùa, mở giọng cười khó hiểu, rồi nhảy lên ngọn cây. Thi triển Tuyệt Phiêu Phi hướng phía ngoài rừng mà thoát nhanh.

Chàng chỉ nghe văng vẳng ở tai tiếng phỉ báng đầy giận dữ của Cửu Giá Quả Phụ từ trong rừng phát ra :

- Đồ quỷ sứ, lần sau mà để lão thân này bắt được thì nhất định phải xé ngươi ra thành từng mảnh.

Hoàng Bác ra khỏi rừng, đi thẳng một mạch về phía đông. Đi đến gần cổng thành, phía bên đường bỗng xuất hiện một bóng đen...

Hoàng Bác không dự phòng trước bèn giật mình, tức tốc thi triển Phong Quyền Tàn Lôi mà thoái lui cách khoảng một trượng, đứng yên chăm mắt nhìn, vốn lại là Tiểu Đái Lập Kim Sơn đã được mình cứu ra khỏi cái bẫy mỹ kế ôn nhu.

Chiếc nón nhọn đỉnh của anh ta phủ che ngang mặt, hướng sang Hoàng Bác, chấp tay ngang ngực chậm rãi nói :

- Tiểu Hoàng, vừa rồi ta rất cảm ơn ngươi.

Hoàng Bác nghe anh ta gọi mình là Tiểu Hoàng, cảm thấy rất thích thú, vội chấp tay đáp lễ lại :

- Đừng có khách khí, lão Ông!

Tiểu Đái Lập bước bộ chậm rãi về phía cổng thành, vừa than :

- Ngươi có biết không, ta đang muốn tìm ngươi đây.

Hoàng Bác thoáng kinh ngạc, vội nghĩ: “Tìm ta có việc gì? Nói chuyện về Tiểu Bình chăng? Hừ, cha con các ngươi, một người thì có chủ ý dự định Thu Tuyền, một người thì muốn cướp đoạt Tiểu Bình, ngươi chớ cho rằng Hoàng Bác này dễ xem thường, sự lộng hành của ngươi thì xem chừng đó.”

Chàng vừa suy nghĩ vừa cất bước cùng đi, kể vai với gã ta mà bước, lạnh nhạt nói :

- Có việc gì, lão Ông?

Tiểu Đái Lập lại than :

- Một việc mà tương đương với sự rắc rối..

Hoàng Bác xi thăm một tiếng. Mím cười như không có việc gì, nói :

- Đã là rắc rối thì chớ có đề cập đến.

Tiểu Đái Lập lướt nhìn Hoàng Bác, nhú mày đáp lại :

- Việc này thì làm sao mà có thể không đề cập được?

Hoàng Bác hai đầu lông mày dựng lên, cười mà không đáp lời, trong lòng lại nghĩ: Đề cập thì cứ đề cập đi, ngược lại kẻ đồ mặt là ngươi chứ không phải là ta.

Tiểu Đái Lập ho một tiếng, lắc đầu nói :

- Tình hình sự việc đã vô cùng nghiêm trọng, xem ngươi lại linh tinh lang tang như vậy, thật là khiến người ta khinh bỉ chê cười.

Lúc này hai người đến dưới cổng, Hoàng Bác cảm thấy trong lời nói của gã ta có điều khác lạ, bất giác dừng chân ngạc nhiên hỏi :

- Lão Ông, rốt cuộc là việc gì vậy?

Tiểu Đái Lập dừng chân lại, hai tay ôm ngực, trịnh trọng nói :

- Ta nói là sự phụ của ngươi!... Lão khiêu hóa.

Hoàng Bác tâm thần phát run, gấp gấp hỏi :

- Sự phụ ta như thế nào?

Tiểu Đái Lập ngửa mặt đáp :

- Đúng vào trưa nay, ta đang ở tại một thôn xóm hẻo lánh cách nơi này khoảng năm mươi dặm lại phát hiện ông ta cùng với một người khả năng là Thiên Điện...

Hoàng Bác buột miệng nói :

- Đó là Thu Tuyền và thân phụ của cô ta, có gì vậy?

Tiểu Đái Lập ngạc nhiên hỏi lại :

- Ngươi nói gì? Thu Tuyền và thân phụ cô ta là thế nào?

Hoàng Bác giải thích một hồi, lại tiếp :

- Ngươi nhìn thấy họ như thế nào?

Tiểu Đái Lập hít một hơi sâu, rồi từ từ nói :

- Vốn là như vậy, thế thì bắt quản gì cô ta.

Hoàng Bác trong lòng bất an, thôi thúc hỏi :

- Rốt cuộc sự việc là thế nào?

Tiểu Đái Lập cất bước vào thành, giọng trầm trầm :

- Không có chuyện gì, họ đang ở trong một thôn xóm và gặp Hắc Bạch song ma. Thiên Diện Quái Tú không địch nổi bèn đánh xuất một quả Bạch Sắc Mê Tiên Đan, sau đó trốn mất, cô ta thì bị Hắc Đầu Lâu cướp đi.

Hoàng Bác kinh ngạc, nắm lấy cánh tay gã ta hét lên :

- Sau đó thế nào?

Tiểu Đái Lập mở tay chàng ra, lạnh nhạt nói :

- Không biết, ta chỉ biết đó là Quy Bàn Chủ. Như vậy muốn thông báo cho người biết một tí, đã là cháu gái của Đông Kiếm, vì thế nên quan tâm cô ta một chút.

Hoàng Bác lòng như lửa đốt, hốt hoảng hỏi :

- Người thấy Hắc Bạch song ma đem cô ta đi lối nào?

Tiểu Đái Lập sờ sờ cái cằm không có râu, thần thờ đáp :

- Lẽ dĩ nhiên là trở về Vô Song bảo của họ, điều này mà cũng hỏi.

Hoàng Bác đáp lại một tiếng “Tạm biệt” rồi vội vàng chạy thẳng. Nhanh chóng đến Vô Song bảo ở Bắc Nhạn Đăng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Kiếm Khí Xung Tiêu Hán

Hoàng Bác chạy suốt luôn cả một lộ trình, vốn dĩ là Hắc Bạch song ma bắt cóc nàng đi thì tốc độ tuyệt đối không thể nhanh đến nỗi mình đuổi theo không kịp. Sao lại truy đuổi liên một mạch năm ngày mà trước sau vẫn chưa thấy dấu vết gì của họ?

Đến trưa ngày thứ sáu chàng ta lại đến một con đường ở núi thông vào Vô Song bảo ở Bắc Nhạn Đăng sơn.

Giống như lúc vào thành lần thứ hai vậy, chàng ta chống tay bồi hồi đứng trên đường núi, trong đầu lại vẫn quanh quẩn mấy vấn đề mà không có biện pháp giải đáp.

Nhân vật Ngũ phái có đột nhập vào Vô Song bảo không? Bây giờ đang ở trong thành lũy hay là đã ra rồi?

Những người Đông Kiếm có trở lại không? Huệ Tâm Thượng Nhân và Nam Thiên Độc Thủ Ma có đến không?

Thu Tuyền không biết là có bị bắt vào trong thành lũy chưa? Nếu như vậy thì Đông Kiếm xử trí cô ta như thế nào?

Giết?

Vâng, cá tính của Đông Kiếm ngang ngược hung bạo, tuyệt đối không cần biết Thu Tuyền vốn là cháu gái của lão để mà có sự khoan dung, ngược lại lão sẽ giết chết cô ta để cảnh cáo răn đe thuộc hạ, khiến cho họ không dám sanh lòng phản trắc. Trời ơi, ta nên làm gì bây giờ?

Cứ theo diệu kế của Tiểu Bình mà hành động sao?

Không được, muốn như thế thời gian rất nhiều ngày, mà Đông Kiếm gặp được Thu Tuyền tất nhiên một lời không nói, sẽ giết cô ta...

Chàng suy nghĩ đến đây, bỗng nhiên toàn thân máu nóng chạy ran khắp người, chàng tức tốc lao mình đi nhanh như tên bắn hướng vào Vô Song bảo.

Thoáng chốc đã đến ngoại viện của Vô Song bảo, chàng bỗng nghe những tiếng phát ra ở phía đối diện. Âm thanh vừa dứt liền thấy trên đường núi cách

ngoài trăm trượng có hai người, một thì đang chạy, một lại rượt đuổi theo nhanh như sao băng lao đến.

Chạy trước là một lão nhân gầy ốm, thân mặc áo đen, tay cầm cây roi mềm, đuổi theo sau là một lão già mặc áo xanh tay nắm thanh trường kiếm. Khi đến gần lại là Hoa Sơn Thần Tiên Vi Bất Hoàn diện mạo trầm lặng và người kia là Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, Bạch chuôi kiếm sĩ Vô Song bảo.

Hoàng Bác lúc này đã quyết định dứt khoát đột nhập vào bảo không kiêng nể gì nữa. Chàng không tránh qua mà đứng sừng sững giữa đường chặn họ lại.

Hoa Sơn Thần Tiên Vi Bất Hoàn nhìn thấy Hoàng Bác đến, nét mặt gầy ốm hiện lên vẻ mừng rỡ. Lão ta hơi chậm chân lại, liếc lách sang phía trái của Hoàng Bác, tiếp tục hướng về phía trước mà chạy.

Hoàng Bác không ngờ lão ta nhất như vậy, trong lòng phẫn nộ vô cùng, chàng quay đầu lại quát :

- Vi Bất Hoàn, ngươi dừng lại.

Vi Bất Hoàn lại không hề chậm bước tí nào, vừa chạy vừa đáp lại :

- Hoàng tiểu hiệp, xin hãy chặn đứng lão ta lại, tại hạ có việc gấp, hôm khác nói chuyện sau.

Khi Hoàng Bác quay đầu lại thì Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương đã dừng lại trước mặt mình cách ngoài năm trượng. Không khỏi ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Bốc Mộng Dương, lão hãy nói lão ta có việc gì gấp vậy?

Bốc Mộng Dương đưa thanh trường kiếm ngang ngực, đưa mắt đảo nhìn chàng ta cảnh giới, nhếch môi cười quý quyết :

- Hỏi thật hay giỡn vậy, ngươi cho rằng thoát mạng được không phải là gấp sao?

Hoàng Bác lập tức nghiêng mình sang một bên nhường đường, chàng ung dung đáp :

- Thế thì xin cứ đuổi nhanh.

Bốc Mộng Dương đâu có chịu đuổi tiếp, lão cười lạnh lùng đáp lại :

- Ý của ngươi là muốn ta để cho ngươi dễ dàng yên ổn mà đột nhập vào trong bảo phải không?

Hoàng Bác không khỏi cười ngớ ngẩn, tiếp lời :

- Lão không bắt lại được ta thì việc gì phải nói!

Thanh trường kiếm trong tay Bốc Mộng Dương lại rung lên một vòng.

- Có bắt được hay không thì cứ động thủ mới biết rõ được, bây giờ việc gì phải đầu đầu?

Hoàng Bác gật đầu đáp :

- Nói rất đúng đấy, tuy nhiên hãy trả lời trước cho ta một điều là Ngũ phái thật đã đột nhập vào Vô Song bảo các ngươi chưa?

Bốc Mộng Dương cười nhạt, trả lời :

- Nếu ngươi vào được trong đó thì tự mình có thể biết được.

Hoàng Bác cổ kiếm chế hòa tính xuống, lại cười nói :

- Được, ta hỏi thêm việc nữa. Những người thuộc Vô Song bảo lần trước tham gia hội Cửu Hoa Liên Tâm Phong đều trở về hay chưa?

Bốc Mộng Dương trên nét mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, lão lại hỏi :

- Nếu trở về rồi thì thế nào? Mà chưa trở về thì sao?

Đôi mày kiếm của Hoàng Bác dựng lên, chàng hết nhẫn nại, hét :

- Vấn đề ta hỏi là Hắc Bạch song ma, nói nhanh.

Bốc Mộng Dương biến sắc, đôi mắt chớp chớp mấy cái, bèn gật đầu nói :

- Hai vị hộ pháp đã trở về Vô Song bảo sáng nay, thế nào?

Nét mặt tuấn tú của Hoàng Bác bỗng trầm lại, quát :

- Lời nói này liên quan đến sự sinh tử của ngươi, tốt nhất hãy nên trả lời đúng sự thật.

Bốc Mộng Dương đột nhiên phẫn nộ, chống kiếm quát lại :

- Ngươi nếu như không muốn động thủ thì tốt nhất hãy mau rút ngay.

Hoàng Bác ngửa mặt lên trời, cất giọng cười một tràng dài, rồi nhún chân vọt thẳng mình lên trên, vận công lực Vô Cực chân khí tập trung ở tay phải xuất ra một chiêu Du Long Hiện Hình.

Bốc Mộng Dương liền vùng kiếm chống đỡ, bỗng biết được có một thể Du Hồi sức vô cùng mạnh đang nhiều tới trước ngực mà không thể đối phó nổi, quá kinh hãi, lão ta liền né mình nhảy sang một bên, nhưng đã chậm một bước, lão ta chỉ cảm giác biết được vùng thắt lưng bị đánh bịch bịch vào huyết Thiên Khu, lão ta nhảy loạn hai bước rồi dừng.

Bốc Mộng Dương hoàn toàn không ngờ rằng chỉ cách nhau mấy tháng mà võ công của Hoàng Bác lại tăng tiến nhiều như vậy. Sau một hồi kinh hãi, thanh trường kiếm đang thuận đà liền quạt lại một chiêu Điện Xà Phác Đãng hướng thẳng vào mặt Hoàng Bác.

Hoàng Bác sau khi đã uống Thiên Niên Lục Linh Chi, công lực đã tăng lên gấp bội, lúc này nhìn lão ta trong tầm mắt, chàng lại cười, dùng tay trái nhẹ nhàng đón lấy đường kiếm của đối phương, đồng thời tay phải thi triển tiếp chiêu Du Long Thổ Châu vừa chường vừa đánh giống như lướt sóng quạt đến điểm trúng ngay huyết Quang Nguyên ở dưới rốn lão ta.

Vùng eo của Bốc Mộng Dương đã chịu thêm một đòn nữa, lão ta đã biết được Hoàng Bác không phải như ngày trước nữa trong lòng lập tức cảnh giới. Lúc này thấy chàng ta xuất tiếp một chiêu quái lạ, biết được sự lợi hại của tình thế, lão ta không dám nghênh tiếp, vội ngửa mình lao về phía sau ba trượng. Chân vừa chạm đất đã xuất một đường kiếm vùng mạnh vào cánh tay của Hoàng Bác.

Hoàng Bác xuất liền hai chiêu Du Long kiếm pháp đều bị lão ta ứng phó được, trong đầu phát lửa, liền gào lên một tiếng dài, thân hình tức tốc theo tiếng hét mà vọt thẳng lên không cao tám thước, mình như con rồng uốn lượn đánh mạnh một đòn thẳng hướng lão ta, tay phải tập hợp mười thành chân lực, chú ý đánh một chưởng là sẽ khuất phục lão ta...

Bốc Mộng Dương thấy chàng ta phi thân lên cao tám trượng, toàn thân bỗng nổi da gà nghĩ định rằng đối phương đã thắng hơn mình xa, lão không dám tái chiến, chưa đợi thân hình Hoàng Bác lao xuống, lập tức nhanh chân thoái lui, quay mình sang hướng Vô Song bảo mà tẩu thoát.

Hoàng Bác phi thân xuống đất, liền thi triển Tuyệt Phiêu Phi truy đuổi nhanh theo, cười lớn nói :

- Bốc Mộng Dương, bây giờ đã phân rõ được rồi chứ?

Bốc Mộng Dương chẳng nói, chạy thực mạng như chó nhà có tang, men theo đường núi vòng vèo. Hoàng Bác đuổi theo lão xuyên qua một cửa động hình bầu dục, lại vòng tiếp qua một trền núi, ngoại viện Vô Song bảo đã hiện rõ ra trước mắt.

Lúc này Hoàng Bác bám đuổi theo Bốc Mộng Dương khoảng hai trượng, chàng định muốn phát một chưởng đánh vào chính giữa lưng của lão ta, bỗng thấy từ mặt trong tường ở ngoại viện phóng ra hai lão nhân, một người là Bồn Lôi Thủ Khương Công Độ của phái Không Động và người kia là Nhất Kiếm Thất Hồn Lư Bách Thọ kiếm sĩ chuỗi trắng của Vô Song bảo.

Họ cũng một người chạy, một người đuổi theo, tình trạng giống như Vi Bất Hoàn và Bốc Mộng Dương lần trước vậy.

Hoàng Bác sợ Khương Công Độ cũng vội chạy thoát như Hoa Sơn Thần Tiên lần trước, bèn dừng lại từ xa cất tiếng hỏi :

- Khương đại hiệp, hiện tại trong bảo lại có người nào?

Khương Công Độ chạy hướng đến chàng ta, cất cao giọng đáp :

- Có Huệ Tâm Thượng Nhân và người của Ngũ phái Chương môn, ngoài ra còn có đạo trưởng Bạch Vân của Võ Đang cùng đạo trưởng Thiết Quán của Côn Lôn đã bỏ mạng dưới đường kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm...

Lão ta chạy đến gần, vội vàng chấp tay trước ngực nói :

- Lão phu có việc gấp, xin đi trước, Hoàng tiểu hiệp xin thay lão phu ngăn chặn ông ta lại một tí có được không?

Hoàng Bác nghe lão ta cũng có “việc gấp”, trong lòng nổi giận, giương mày lên quát :

- Nói láo, lão có việc gấp gì?

Sắc mặt của Khương Công Độ lại hồng lên, lão cúi đầu lách qua bên mình chàng mà chạy thoát, thần sắc hốt hoảng, giống như có việc gì quá gấp gáp.

Hoàng Bác vội nhảy sang một bên nhường đường, hướng đến Nhất Kiếm Tác Hồn Lư Bách Thọ đang đuổi đến, chống tay bảo :

- Đuổi nhanh, đuổi nhanh.

Lư Bách Thọ cảm thấy quá kỳ lạ, lão dừng chân không đuổi nữa, mà ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu tử, ngươi nói gì?

Hoàng Bặc phần nộ nhìn lão ta, chàng nhảy đến một bước giương tay phát một chưởng Mai Hoa Sa Phóng bạt nhanh đến, đồng thời quát lớn :

- Không đuổi thì ta sẽ đánh chết ngươi.

Lư Bách Thọ mồ hôi toát ra đầy đầu, tức tốc cúi mình nhảy tránh, vung kiếm xuất chiêu Lôi Xà Thổ Tín hướng thẳng đến ba huyệt chính trước ngực Hoàng Bặc.

Hoàng Bặc nhìn như không thấy, nghiêng mình nhảy thẳng đến, tay phải hoa lên bạt ra một chiêu Chúc Quân Thăng Thiên trong Tác Thượng chưởng quạt thẳng đến trên vai phải lão.

Hai người giao đấu không đến năm chiêu, Lư Bách Thọ lập tức biết sức mạnh chưởng lực của Hoàng Bặc đã vượt ra ngoài ý nghĩ lường ước quá nhiều của lão, trong lòng cảm thấy kinh dị, bỗng nghe Bốc Mộng Dương từ trên bức tường bảo cốt cao giọng nói :

- Lão Lư, tiểu tử này cực là cao thủ, hãy đến hấn ta tiến vào trong bảo rồi khuất phục nó sau.

Lư Bách Thọ nghe nói liền phần nộ hừ một tiếng, lão ta không thoái lui mà ngược lại còn tiến lên, cây trường kiếm trong tay múa nhanh như điện chớp, liền thi triển đường kiếm Điện Xa Truy Lôi lập tức vọt ngang ra.

Hoàng Bặc thấy dũng khí của lão ta hùng hồn, nội tâm cảm thấy rất thích thú. Chàng cất giọng cười, quay mình nhảy nhanh đến gần bên người lão, hai tay trên dưới, một tay đánh vào mắt, tay kia quật vào cổ tay phải lão ta, hai chiêu liền thi triển cùng lúc cực nhanh.

Nào có biết đâu Lư Bách Thọ thật không dám đối đầu, đường kiếm đốc sức bạt ra của lão ta chính là có ý lấy tiến làm thoái. Thế kiếm mới vung ra một nửa, hai chân đã vọt khỏi đất, lão liền dùng Lý Ngư Đào Xuyên Ba, tức tốc hướng vào cổng bảo mà chạy.

Hoàng Bặc không ngờ rằng lão ta quá ranh mãnh, hai tay vung nắm đấm lúc này vừa thẹn lại vừa phần nộ, thét một tiếng lớn lao mình đuổi theo Lư Bách Thọ đang chạy thực mạng, phóng hai phóng đã bay vào trong bảo, tiến thẳng vào trong Thiên Tùng trận, Hoàng Bặc đuổi theo như hình theo bóng nhảy ra tường bảo, lao mình lên trên không, bỗng nghe tiếng dây cung phát lên từ phía, chàng đảo mắt nhìn, lập tức thấy từ trong Thiên Tùng trận ở đối diện đột nhiên bắn ra hàng loạt tên không dưới một trăm cây.

Tên bay đầy trời như mưa hoa đến hướng chàng.

Hoàng Bặc kinh hãi, vận kinh Vô Cực chân khí phát ra khắp toàn thân, chấn mạnh đôi tay thi triển Ma Không Thái Tuyết của Tuyết Hoa Bộ mà vọt lên không trung cao đến bốn trượng tránh qua những lượt tên đó, chàng quay người lao thẳng đến hướng Thiên Tùng trận lọt thẳng vào giữa trận, đảo mắt nhìn khắp bốn bề cây tùng đan chằng chịt. Bốc Mộng Dương và Lư Bách Thọ không biết đã đi đâu, kể cả những tay cung thủ bắn tên ra đều không thấy.

Chàng suy nghĩ về tình hình của Thu Tuyền và những người Ngũ phái, vô cùng lo lắng, tiện tay bẻ một nhánh cây. Chàng nhanh chóng vượt qua Thiên Tùng trận, tiến vào trong Mê Hồn sơn trận qua con đường rẽ quanh co trùng điệp.

Đây là lần thứ ba chàng nhập Vô Song bảo, cho nên đối với những đường tắt tiến vào trong viện tương đối thành thạo. Bởi thế đi vào không tốn nhiều sức lắm.

Qua một lộ trình, chàng bỗng thấy trong một hang núi cách ngoài mấy trượng về phía tả có một lão đạo nhân tay nắm thanh trường kiếm một người địch lại bốn. Những người ngêngh chiến là Bạch chuôi kiếm sĩ Đinh Cảnh Long và ba người Hắc chuôi kiếm sĩ, năm người đang đánh nhau dữ dội, tình huống cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Vị lão đạo nhân mặt vuông tai to, tuổi độ thất tuần, mình khoác chiếc áo bào bát quái màu xanh lam, lúc này giống như đã bị thương, áo bào rách tung loang lổ, mình ướt đẫm mà vẫn hăng hái chiến đấu.

Hoàng Bặc thấy vậy lập tức vươn mình chạy về hướng hang núi, một mặt vừa suy nghĩ: “Lão đạo nhân này nhất định là nhân vật của phái Côn Lôn, chính là Thiết Kiếm đạo nhân Chương môn, đợi mình cứu lão ta, hỏi lão ta vì sao lại không đi tham gia hội chiến Cửu Hoa, rồi hãy cạo râu lão ta đi.”

Không ngờ mới chạy độ mười trượng thì từ trong hốc đá tả hữu đột nhiên xuất hiện tia kiếm sáng lóe, hai thanh trường kiếm đang hung dữ vung đến hướng chàng nhanh như tia chớp.

Hoàng Bặc khi phát giác ra thì hai mũi kiếm một trước một sau đã chia thẳng vào eo lưng chàng cách hai tấc. Lúc này xoay lưng tránh cũng không kịp, chàng khi thế hùng hồn, phát một tiếng trầm lặng, tay trái đẩy về phía trước, nhánh cây ở tay phải phát nhanh về phía sau, chân khí đã phát đủ mười hai thành, tức tốc đẩy ra.

Chàng lúc này công lực đã tương đương với đương kim Ngũ Kỳ, hai cú bạt đó đã dốc hết công lực, sức mạnh khó lường được, trong chớp nhoáng chỉ nghe hai tiếng bùng, bùng, ánh sáng lóe lên, hai thanh trường kiếm đã bay tuốt lên trên không.

Hai bóng người nhất tề ngửa mình nhảy lùi, đồng thời đón lấy thanh kiếm đã thoát ra khỏi tay, trên mặt trắng xanh như tờ giấy.

- Ai?

Chính là hai vị lão kiếm sĩ nhất lưu của Vô Song bảo, Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương và Nhất Kiếm Tạc Hồn Lư Bách Thọ mới vừa rời ở Thiên Tùng trận ngoại viện đã biến mất tung tích.

Hoàng Bác nhìn họ lạnh nhạt, mỉm cười nói :

- Vừa rồi chỉ có mấy chiêu ở ngoài bảo, các người đã biết Hoàng Bác này rồi, thật là thông minh tuyệt đỉnh.

Sắc mặt của hai người Bạch chuôi kiếm sĩ thoát xanh, thoát trắng. Sau một hồi im lặng, bỗng nhiên lên giọng quát dữ dằn, vẻn vẹn mạnh đến, xem như chuẩn bị liều mạng vậy.

Hoàng Bác cười kha kha, chân lại thi triển Tuyết Hoa Bộ, nhánh cây trên tay tức thì hội tụ Vô Cực chân khí, sử dụng Du Long kiếm pháp lập tức đánh quyết liệt với họ.

Đường kiếm Du Long kiếm pháp nghênh chiến tuần hoàn liên tục, kiếm khí vùn vụt không dứt như rồng lượn trên không, mười chiêu hơn kém đã phán đoán được. Bốc Mộng Dương và Lư Bách Thọ bất luận công lực mạnh như thế nào, trước sau cũng không có biện pháp gì mà tiếp cận được với Hoàng Bác trong phạm vi hai trượng, chỉ có thể ở rìa ngoài mà hung hãn thanh thế, chỉ chờ để tiếp chiêu mà thôi.

Hoàng Bác có mấy cơ hội vốn có thể chế ngự họ, nhưng không biết làm sao mà cuối cùng không mạnh dạn ra tay, trong lòng chỉ muốn cho họ biết được khó đối đầu mà thoái lui, hoặc là hù dọa họ thôi.

Giao đấu một hồi, Hoàng Bác thấy hai người đối phương chỉ dự định cầm cự mình thôi, chàng chưa thực sự cần liều mình, lại nhìn sang phía hang núi thấy lão đạo nhân đã nguy hiểm, những tay kiếm của Đỉnh Cảnh Long lại liên tục công kích, trong lòng nôn nóng, cánh tay trong tay lại rung lên một vòng, quát lớn :

- Cút nhanh đi, nếu không ta sẽ giết người đấy.

Hai người Bốc Mộng Dương cho rằng Hoàng Bác chỉ khoác lác, nghe lời nói đều cất tiếng cười nhạt, bám quanh như ruồi bâu đường, không chịu rời, cố giữ chàng lại.

Hoàng Bác sát khí nổi lên, hét lên một tiếng, vọt mình tung lên cao ba trượng, hai tay phân thể ở trên không Du Long Nhập Thủy điểm đến Lư Bách Thọ, Du Long Vũ Trảo chỉ đến phía Bốc Mộng Dương. Hai chiêu tuyệt đỉnh đồng thời cùng xuất phát, Vô Cực chân khí lại tiếp tục dốc hết lực phát xuất.

Vốn dĩ chàng ta vừa dùng Du Long kiếm pháp đối phó với họ, mà kỳ thực chưa dốc hết toàn lực, cũng không có ý làm thương hại họ. Giờ đây sát khí nổi lên, tình hình lại không giống nhau.

Chương chiêu phát ra cực nhanh, hai tên Bạch chuôi kiếm sĩ thấy tình thế không ổn, liền muốn lẩn tránh, nhưng đã muộn.

Bỗng nghe phát lên hai tiếng thảm thương, Bốc Mộng Dương lao đảo thối ngược ra phía sau, Lư Bách Thọ thì bị chấn động mạnh, gục đầu, từ từ ngã xuống bên trái.

Bốc Mộng Dương tựa như là chưa trúng điểm trọng yếu, bị thương nhẹ, sau khi đảo ngược mấy bước, lão găm thanh trường kiếm xuống đất, gắng sức trì lực một hồi, đột nhiên nhảy tới ôm lấy Lư Bách Thọ quay mình hướng vào trong sơn trận mà trốn.

Hoàng Bác ngờ ngác nhìn theo Bốc Mộng Dương trốn vào trong núi, trong lòng lạnh lùng khó chịu, chàng lẩm bẩm nói một mình :

- Trời, ta lại giết chết một người rồi? Không, không. Lão ta đại khái chỉ bị trọng thương thôi, chưa dễ chết đâu.

Trong lúc bàng hoàng, bỗng thấy trong hang núi lão đạo nhân đã kiệt sức, ngã nhào xuống, dựa lưng vào vách núi, chỉ dùng thanh trường kiếm trong tay để đối kháng lại bốn người phía Đỉnh Cảnh Long, tình thế rất nguy kịch.

Chàng không dám chậm trễ, liền hét lớn một tiếng, phi thân bay đến.

Đỉnh Cảnh Long vừa rồi đã nhìn thấy Hoàng Bác đánh bại hai người Bốc Mộng Dương, đám khí sớm đã tiêu tan. Lúc này thấy chàng lao đến, sẵn sàng nghênh chiến. Bốn người nhìn nhau một lượt, cảm thấy nên thoái lui là hơn. Lúc đó có một loạt ám hiệu phát ra, họ nhất tề quay mình trốn vào trong sơn trận, thoáng chốc đã biến mất.

Hoàng Bác vui mừng, lòng phát sinh một cảm nghĩ tốt về họ, chàng liền chạy đến trước mặt lão đạo nhân, thấy lão ta mặt không còn một chút máu, toàn thân ướt đầm máu, mặt nhợt nhạt rời rạc như muốn chết. Chàng vội lấy ra Tuyết Tinh Hoàn, xỏ lấy một viên đưa cho lão, hỏi :

- Đạo trưởng thương thế như thế nào?

Lão đạo nhân bờ mắt khép lại, lắc nhẹ đầu, cũng không đưa tay nhận lấy Tuyết Tinh Hoàn, chỉ một mồm đáp :

- Thương thế không nặng, chỉ có điều quá mệt, muốn ngồi nghỉ một lát...

Hoàng Bác thấy lão đạo nhân này rất có ý tứ, chàng phát lòng ngáy thơ, bèn ngồi xuống dùng thủ pháp đánh huyết, bỏ Tuyết Tinh Hoàn vào trong miệng lão, cười nói :

- Uống Tuyết Tinh Hoàn lão sẽ không muốn ngủ nữa đâu.

Thuốc vừa vào miệng, lão giật nảy mình, trừng mắt kinh ngạc hô :

- A, Tuyết Tinh Hoàn?

Hô xong, lão liền nhai thử, biết được mùi vị, sau đó gật đầu, yên tâm nuốt.

Hoàng Bác muốn biết tình hình chiến đấu của đôi phương ở trong bảo lúc này, không đợi lão ta nuốt xong thuốc, chàng vội hỏi :

- Đạo trưởng xưng hô đạo hiệu như thế nào?

Lão đạo nhân nuốt xong viên thuốc, đáp :

- Bản đạo đây là Côn Lôn Thiết Kiếm..

- Vốn đạo trưởng là Chương môn Côn Lôn? Hân hạnh, hân hạnh.

- Ngươi có phải là môn hạ của hai vị cao nhân Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, họ Hoàng, tên Bác phải không?

- Vâng, đạo trưởng cần nghỉ ngơi một tí không? Nếu không thì tiểu khả có việc muốn thỉnh giáo.

- Tiểu thí chủ cứ việc hỏi, bản đạo có thể vừa nghe vừa nghỉ cũng được.

- Thế thì xin hỏi lần này những người ngũ phải đến cả thầy có nhiều không?

- Bao quát cả Huệ Tâm Thượng Nhân của Thiếu Lâm mới đến sáng nay nữa, hết thầy là mười người.

- Hiện giờ đang ở đâu?

- Tôn lòng của thí chủ có dự đoán được việc gì phải hỏi bản đạo?

- Kết quả như thế nào?

- Không, tất cả đều bị ngăn giữ trong Vạn Đào trận thuộc Trung viện.

- Bây giờ ra sao?

- Huệ Tâm Thượng Nhân đến, mọi người đều được lão ta chỉ dẫn ra khỏi Vạn Đào trận. Tuy nhiên...

- Thế nào?

- Cha con Đông Kiếm cùng Bạch chuôi ngũ kiếm đột ngột xuất hiện. Sau một hồi khiên chiến, đạo trưởng Bạch Vân Võ Đang cùng sư đệ Thiết Quán tề phải đều bị chết dưới đường kiếm Thất Hồng độc kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm. Hoa Sơn Thần Tiên Vi Bất Hoàn cùng với Khương Công Độ bị biệt tâm tung tích. Ngoài ra bây giờ thì không được rõ. Tình huống tốt nhất là thâm nhập vào ngoài Vạn Đào trận hoặc trong sơn trận để khuấy động.

- Đạo trưởng có thấy Hắc Bạch song ma không?

- Không có, nếu mà hai người đó xuất hiện thì tình hình tất sẽ càng khó tưởng tượng được.

Hoàng Bác vốn muốn hỏi lão ta vì sao không đi tham gia hội Cửu Hoa, lúc này thấy lão thâm hại như vậy bèn sanh lòng trắc ẩn, thấy rằng không nên gây thêm khó khăn, chàng liền đứng dậy hỏi :

- Đạo trưởng bây giờ có thể hành động được không?

Thiết Kiếm đạo nhân Chương môn Côn Lôn từ từ đứng dậy đáp :

- Đa tạ thịnh tình của thí chủ, bản đạo hiện giờ có thể tái chiến lại được.

Hoàng Bác lắc đầu nói :

- Ý tiểu khả là muốn tiến vào Trung viện xem sao, nhưng đạo trưởng không nên đi nữa.

Chương môn Côn Luân lập tức nét mặt hiện vẻ không được vui, tiếp lời :

- Ý tiểu thí chủ là thế nào? Bần đạo đây không phải là kẻ tham sống sợ chết.

Hoàng Bác trầm nghĩ :

- Xem tình hình của người vừa rồi rõ ràng là muốn trốn ra bảo, bây giờ lại nói ra về khí thế như vậy, xem ra người cũng là một lão già gian manh xảo quyết.

Chàng bèn mỉm cười nói :

- Đạo trưởng thâm nhập vào bảo lần này chỉ vì Tiên Cơ Vô Khố mà đến, bây giờ mọi thứ đã không thể được, thì việc gì phải vào thêm lần nữa?

Côn Lôn chương môn trên mặt hiện vẻ thẹn thùng, đáp :

- Tuy nói vậy nhưng mà bần đạo tự đi một mình, rút cuộc cũng vì gánh vác đạo nghĩa cả.

Hoàng Bác mỉm cười, gật đầu nói :

- Đúng, nhưng tiểu khả thực tình mà nói, nếu như đạo trưởng giờ mà tái nhập vào, gặp những tình thế gay gắt thì khó mà vẫn hồi được.

Côn Lôn chương môn thả bờ mi xuống, hỏi lại :

- Nói như vậy, tiểu thí chủ tự tin rằng sẽ có thể vẫn hồi được tình thế sao?

Hoàng Bác cười nói :

- Đương nhiên là không thể. Tiểu khả lần này đến đây là có ý đồ khác.

Côn Lôn chương môn trầm nghĩ một lát liền đưa tay và cúi đầu đáp :

- Đã như vậy, bần đạo xin cáo biệt.

Hoàng Bác chấp tay đáp lễ và nói :

- Tiên Cơ Vô Khố đối với đạo trưởng có phải là rất hứng thú không?

Côn Lôn chương môn vốn đã chuyển mình cất bước muốn đi, chợt dừng chân lại ngạc nhiên hỏi :

- Tiên Cơ Vô Khố là vật của tề phái, lẽ nào không có hứng thú?

Hoàng Bác cười tiếp lời :

- Bây giờ trước mắt là chưa vào Vô Song bảo để đoạt hồi lại được. Đạo trưởng tốt nhất hãy nói những nhân vật hiện có của Ngũ phái.

Côn Lôn chương môn không biết nghĩ gì, hốt nhiên sắc mặt chuyển hồng rồi trở nên nghiêm nghị, nói :

- Tiểu thí chủ nói như vậy ý là thế nào?

Hoàng Bác hơi cúi mình, đáp :

- Không có gì, đạo trưởng vào lúc chánh Ngọ ngày Trùng Cửu cứ đến đợi ở đình Ngọa Hồ núi Quát Thương Sơn, tiểu khả nếu như vào được, khả năng có tin tức gì tốt sẽ phụng cáo lại.

Côn Lôn chương môn đôi mắt trừng to ra, kinh ngạc nói :

- Ý của tiểu thí chủ là chỉ trong chớp lát có thể đoạt lại được Tiên Cơ Vô Khố sao?

Hoàng Bác trịnh trọng đáp lại :

- Vâng. Nhưng lại không dám cam kết nhất định là lấy được.

Côn Lôn chương môn trầm tư, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Bần đạo có những cái không hiểu...

Hoàng Bác chính là đang dự định lấy Tiên Cơ Vô Khố làm mồi khiến cho Ngũ phái liên hợp cùng đánh với Vô Song bảo một trận. Lúc này thấy lão ta nghi hoặc không hiểu, chàng thoáng nghĩ nhanh trong lòng, vội giải thích :

- Đạo trưởng chó có cho gì là kỳ lạ cả. Tiểu khả nếu có đoạt được Tiên Cơ Vô Khố cũng có một điều kiện khi đem giao cho các phái.

Côn Lôn chường môn à một tiếng, mỉm cười hỏi :

- Điều kiện đó thế nào?

Hoàng Bác lắc đầu trả lời :

- Đến lúc đó nói sau. Sau khi đạo trưởng ra khỏi bảo, nếu như gặp được những người của tứ phái thì xin chuyển cáo lại một tiếng. Điều trọng yếu nhất là nếu như Ngũ phái không thể đến cùng một lượt thì tiểu khả này khi được Tiên Cơ Vô Khố cũng tuyệt đối không lộ diện.

Côn Lôn chường môn thấy Hoàng Bác nắm chắc như vậy, lập tức tâm trí xao động, lão ngoái đầu nhìn tứ phía một lượt, sau đó lại bước đến một bước, nói nhỏ :

- Điều kiện của thí chủ, nếu sức của tệt phái, bản đạo không thể đáp ứng hoàn hảo thì sao?

Hoàng Bác trầm cười nhạt, làm ra vẻ nghiêm túc :

- Tuyệt đối không thể được.

Côn Lôn chường môn lấy làm thất vọng. Lão cất giọng than dài :

- Thế thì đến ngày Trùng Cửu sẽ gặp lại.

Nói xong, lão ta liền vung tay áo, lao mình về phía ngoại viên dưới núi đi nhanh.

Hoàng Bác nhìn theo hình bóng lão ta đang xa dần, chàng nghĩ rằng những người trong Ngũ phái hầu hết là những kẻ tự tư tự lợi, trong lòng than vãn không thôi.

Nghĩ xong, chàng liền tung mình lao thẳng về hướng Trung viên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thiên Quân Nhất Phát

Sau công phu ba tuần trà, đỉnh núi cao ngất đến tận tầng mây được xây dựng Trung viện Vô Song bảo ở đó đã hiện ra trước mắt chàng.

Trên đỉnh núi lúc này rang rang truyền đến những tiếng hô hoán đầy sát phạt.

Hoàng Bác thoáng nghe, lập tức nhanh chân lao lên chạy một mạch không nghỉ, đã lên được trên đỉnh núi, chàng đưa mắt nhìn xa xa, ngoài Vạn Đào lâm là cả một màu xanh bát ngát như biển. Lúc này quả nhiên đang tiến hành cuộc hỗn chiến ít có trong võ lâm, thấy bóng người đang lao vun vút, quát tháo ầm ĩ, ánh kiếm sáng lóe.

Chàng tức tốc đến gần, tình hình cuộc chiến là ba địch bảy. Ba người đó là Huệ Tâm Thượng Nhân của Thiếu Lâm, Bạch Vũ chân nhân Vô Đang chường môn và người còn lại là một tục gia lão nhân mình khoác chiếc áo bào tía, tay sử dụng cây trường kiếm, họ đứng thành hình chữ phẩm, một mặt vừa kháng cự lại bảy cao thủ của Vô Song bảo, một mặt bảo hộ hai người một tăng, một tục đang ngồi trên mặt đất, hình như là đã thọ thương không nhẹ. Đó là Ngộ Liễu thiền sư Sa Lâm Tàn Chường môn và một tục gia lão nhân mình mặc chiếc áo đen.

Bảy người Vô Song bảo là: Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh, Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Phương Khôn, Nhất Kiếm Truy Phách Tiêu Hồ, cùng với Thiên Phong đạo nhân thuộc bang phái Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phương, Tổng trại chủ của ba mươi sáu trại bảy tỉnh phía nam Song Thủ Phiến Thiên Hưởng Bách Xuyên và Tổng trại chủ trại Hắc Kỳ của năm tỉnh phía bắc là Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cũng Nam.

Những người phía Huệ Tâm Thượng Nhân một mặt phải bảo hộ hai người đang thọ thương, một mặt phải công kích liên tục, ứng phó bảy người đôi phương, cục diện lúc này trở nên gay go quyết liệt, chết hay bị thương vẫn còn là vấn đề chờ đợi thời gian nữa thôi.

Thế mà ở phía Đào Lâm có hai người đang đứng sừng lạng yên. Đó là Đông Kiếm Âu Dương Trường và Âu Dương Thừa Kiếm con lão ta.

Hai cha con họ thần sắc vui vẻ, giống như đang xem kịch vậy. Ngẫu nhiên lại mỉm cười nói nhỏ mấy câu, tựa hồ là đang bình luận đầu đuôi đối với hiện trường.

Âu Dương Thừa Kiếm hai tay đang chống thanh độc kiếm, gần bên mình gã có thi thể hai lão đạo nhân đang nằm ngửa, từ trên mình huyết đen chảy ra loang đầy mặt đất.

Hoàng Bác sau khi quan sát tình hình toàn đấu trường, trong lòng vừa mừng vừa lo. Mừng là vì Hắc Bạch song ma nhất định chưa đem Thu Tuyền trở về bảo, nếu không thì Đông Kiếm đang hiện diện tại đấu trường. Song Ma tuyệt đối không có lẽ gì mà không đến. Điều lo là năm người phía Huệ Tâm Thượng Nhân đang lâm vào cảnh nguy khốn, dù mình có lao vào gia nhập để trợ chiến, cũng khó mà khiến cho họ thoát khỏi cái chết.

Ôi, bây giờ phải làm gì? Buồng tay không nghĩ đến việc đi hang không đáy nữa sao? Không, tính mệnh của Thu Tuyền đang nguy kịch trong chốc lát, ta phải đi cứu Thu Tuyền trước mới là...

Nhưng bây giờ phải ra khỏi bảo đi ngăn chặn Hắc Bạch song ma sao? Không. Ta làm sao có thể thờ ơ mà nhìn năm người này bị tàn mạng ở đây? Như vậy không phải là quá hèn nhát, bi ối hay sao? Nhưng ta không phải là địch thủ của Đông Kiếm, xuất hiện bây giờ thì có tác dụng gì chứ?

Đúng rồi, trước tiên phải quật ngã Âu Dương Thừa Kiếm đã, sau đó tiếp tục đến lượt Đông Kiếm, như vậy thì tình hình có thể thuận lợi hơn một tí.

“Bình”.

Đột nhiên từ đỉnh núi phía xa truyền đến một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, tiếng chấn động làm cả đỉnh núi rung động mãi không thôi, nghe tiếng nổ cả mười người đang giao đấu đều bất giác dừng tay ngơ ngác.

Trên mặt mỗi người đều không khỏi hiện ra nét sợ hãi, vì tiếng nổ lớn, mạnh như sét, làm cho núi như muốn sứt lở. Trời, đây là âm thanh gì vậy?

Hoàng Bác nghe qua, biết là Nam Thiên Sắc Ma đã đem cái Cửu U Bạch Cốt Lôi đến trung hoành trong toàn cơ trận ở đỉnh thiên giai và phát nổ. Trong lòng chàng bỗng quay cuồng đảo loạn, thầm nghĩ rằng lần nổ này của Nam Thiên Sắc Ma lẽ ra làm chết Từ Tâm Diễm La Chúc Cửu Linh ở trong nhà đá nằm dưới đất thì thật là tự mình đã làm nên tội ác ngập trời...

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe tiếng giao chiến nổi lên lại, chàng chăm mắt nhìn mười người ở trước Vạn Đào lâm lại bắt đầu hỗn chiến tiếp, cha con Đông Kiếm bên rừng đào không thấy nữa, hiển nhiên là đã đi đến đỉnh Thiên Giai rồi.

Hoàng Bác lập tức thấy chính bây giờ là thời cơ tốt để giúp những người phía Huệ Tâm Thượng Nhân đánh đối phương, chàng lao mình bay sang, lọt thẳng vào trong trận chiến, ra tay xuất chiêu Du Long Hiện Hình, hướng thẳng đến Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng.

Xa Ngọc Phụng bỗng thấy Hoàng Bác từ trên không bay xuống, tay cầm cành cây đang công kích thẳng đến mình, cất giọng cười cay cú, tay phải vung lên điểm thẳng đến yết hầu của chàng một cách vô cùng tự tin.

Vốn dĩ lão ta không biết rằng lúc này công lực của Hoàng Bác đã vượt hơn mình xa, cũng không biết xuất chiêu lần này của chàng chính là sử dụng kiếm pháp tối thượng vô lâm, cho nên sau khi điểm xuất chiêu, lại đắc ý cười khinh, nói :

- Tiểu tử, những muốn tìm cái chết.

Chữ “chết” chưa dứt, hốt nhiên lại hét một tiếng thảm thương, thân bị bật lên cao rồi ngã nhào trên đất chết ngay.

Hoàng Bác cũng không dừng, thuận tay tiếp tục quật mạnh sang Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cũng Nam, một mặt lại vừa lớn tiếng đáp với Huệ Tâm Thượng Nhân :

-

- Lão tăng đã có ý này từ trước, Hoàng tiểu thí chủ đến hay thật, bây giờ xin hãy nhanh ứng chiến đi.

Hoàng Bác kiếm bên phải, tay bên trái, thần uy dũng mãnh, đánh thẳng sang hướng Mạc Cũng Nam và Lư Bách Xuyên.

Lúc này Bạch Vũ chân nhân của Võ Đang độc chiến với Nhất Kiếm Đoạt Mệnh Phụng Khôn, vị tặc gia lão nhân mặc áo bào tía đấu với Nhất Kiếm Truy Hồn Tiêu Hồ, mọi người đã sức cùng lực kiệt, lập tức sôi nổi hẳn lên, trong chớp mắt đã văn hồi thế cũ.

Huệ Tâm Thượng Nhân tay phải đánh Thiên Phong đạo nhân, tay trái đấu với Nhất Kiếm Kinh Nhân Vạn Sâm Thanh, như đang nhập vào cảnh giới hư vô không người, lên tiếng quát lớn :

- Hai nghiệp chương này nếu không thoái lui thì lão tăng phải dùng đến giới sát.

Vừa nói, hai tay liền hoàn xoay chuyển, một bên thì thế đẩy mạnh mẽ, tay kia thì như cuồng phong trời dậy, khói bụi bay mù mịt.

Hoàng Bác thì chiêu Du Long Thổ Châu ở tay phải điểm thẳng đến hai tay Song Thủ Phiến Thiên Hưởng Bách Xuyên, chiêu Bắc Phong Khởi Động ở tay trái tạt mạnh sang Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cũng Nam, chàng quát lớn :

- Hai người nếu như muốn chết với binh đao, thì một chiêu của ta có thể siêu thăng hồn các ngươi.

Hai Tổng trại chủ nam bắc không dám chánh diện nghênh chiến, tức tốc dạt thân ra xa ba trượng để tránh kiếm khí cuồng phong, sau đó lại cặp sát đến để công kích.

Họ vốn là nhân vật nổi bật trong hắc đạo, võ công kỳ thực không kém gì so với Bạch Chuôi Kiếm Sĩ ở Vô Song bảo. Nhưng hôm nay ra tay với Hoàng Bác, giao đấu chưa đến năm chiêu đã bị mất đi công lực không phục hồi được. Hai người tự biết võ công còn kém xa đối với chàng, trong lòng có ý muốn ngừng tay, nhưng suy nghĩ lại điều gì đó mà không dám chỉ ngấm ngầm không nói ra sức khổ chiến thôi.

Hoàng Bác không biết tình thế bên trong, cứ thấy họ kháng cự mà không trốn chạy, khiêu khích hỏa tánh của chàng bốc lên trong tiếng quát lớn, chàng liền thi triển Tuyệt Diệp Hí Hoa, chủ ý đánh ngã một người trước, sau đó quật tiếp sang người kia, chiêu được phát ra thần tốc.

Quả nhiên là chưa đến ba chiêu hai tay của Phiến Thiên Hưóng Bách Xuyên bị đánh phát lên một tiếng thống khổ. Sau một chiêu Mai Hoa Sạ Phóng đã quật ngã lão ta xuống đất.

Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cũng Nam thấy vậy mà khiếp đảm tinh thần, liền quay mình đâm đầu hướng Vạn Đào lâm mà chạy thoát thân.

Huệ Tâm Thượng Nhân cũng tại lúc này một tay đánh trúng vai phải của Thiên Phong đạo nhân, ông ta kêu lên một tiếng quái lạ, thân hình bay ra bốn năm bước kêu lớn :

- Vạn tổng quản, bản đạo không thể địch nổi được.

Rồi ông ta liền vội lao đầu chạy vào trong Vạn Thiên trận.

Nhất Kiếm Kinh Nhân Vạn Sâm Thanh thấy vậy không đương đầu nổi, vội ngoảnh đầu sang hai vị Bạch Chuôi Kiếm Sĩ khác gọi :

- Lão Phụng, lão Tiên, chúng ta tạm thoái lui.

Cả ba người Bạch Chuôi Kiếm Sĩ cùng hô lên một tiếng, nhất tề phóng vào trong Vạn Thiên trận biến mất.

Bạch Vũ chân nhân của Võ Đang chương môn đang hăng lên, hướng sang mọi người chống tay hô :

- Đuổi, chúng ta thừa cơ đánh thẳng vào nội viện.

Nói xong liền cất bước định tiến vào Vạn Đào trận.

Huệ Tâm Thượng Nhân vội lên tiếng ngăn cản :

- Chương môn đạo hữu xin dừng lại. Chúng ta trước tiên phải cứu người là cấp thiết.

Võ Đang chương môn nghe lời nói liền dừng chân lại, cúi đầu xuống từ từ đi đến trước một thi thể ở bờ rừng ngồi xuống..

Trên đỉnh núi bỗng biến thành một bầu không khí lạnh lẽo tĩnh mịch, trên mặt đất có bốn người đang nằm dài bất động, người thì chết, người lại bị thương, toát lên một khung cảnh vô cùng rừng rợn.

Huệ Tâm Thượng Nhân sau khi quan sát qua vết thương của Ngô Liễu thiền sư, lại quay sang phía Hoàng Bác chấp tay nói :

- Thiện tai! Người của tệ phái Chương môn bị thương rất nặng. Hoàng tiểu thí chủ có thể bố thí một viên Tuyết Tinh Hoàn có được không? Lão tăng sau này tất sẽ có điều báo đáp.

Hoàng Bác lập tức lấy Tuyết Tinh Hoàn ra, xỏ lấy một viên đưa cho lão tăng, rồi lại chuyển mình đến trước mặt Hắc Y lão nhân.

Lão nhân mặc áo bào tái cũng đến theo dõi trọng thương của hắc y lão nhân, thấy Hoàng Bác ngồi xuống, liền ngẩng đầu nói :

- Lão hủ Hoa Sơn Uất Trì Từ, vị thọ thương này là Ứng chương môn của Không Động.

Chàng nói :

- Ứng chương môn có thể bị chương đánh trúng ngay giữa lưng của Thiên Phong đạo nhân.

Hoa Sơn chương môn Vân Trung Long Uất Trì Từ gật đầu đáp :

- Vâng, lão ta vừa rồi ở trong Vạn Đào trận bị Thiên Phong đạo nhân cùng Vạn Sâm Thanh liên tục tấn công, lão thất thủ trong trận này.

Hoàng Bác liền lấy ra một viên Tuyết Tinh Hoàn bỏ vào miệng lão ta, sau đó hướng đi sang Võ Đang chương môn ở bên Vạn Đào lâm.

Bạch Vũ chân nhân đang ôm thi thể của sư đệ đi đến. Hoàng Bác vội đến trước mặt hỏi :

- Chương môn đạo nhân, Bạch Vân đạo trưởng bị sao vậy?

Bạch Vũ chân nhân sắc mặt đầy vẻ buồn rầu và phẫn nộ, lắc đầu đáp :

- Minh của tề sư đệ bị trúng độc kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm, đến lúc hơi thở quá yếu rồi.

Lúc này Huệ Tâm Thượng Nhân đang vác Ngộ Liễu thiền sư trên lưng, hướng sang Hoa Sơn chưởng môn Vân Trung Long Uất Trì Từ, nói :

- Uất Trì chưởng môn bây giờ có thể đem Ứng chưởng môn ra khỏi bảo được không?

Hoa Sơn chưởng môn gật gù đầu, tay đặt thanh trường kiếm xuống đất rồi vác lấy người Ứng chưởng môn của Không Động, trên mặt hiện nét gượng cười :

- Vô Song bảo tất sẽ không để cho chúng ta an nhiên mà ra, hôm nay đường cùng là thôi.

Huệ Tâm Thượng Nhân khuôn mặt ảm đạm lo lắng, lão quay sang Hoàng Bác than thở :

- Tiểu thí chủ có thể vì lão tăng này mà bỏ qua mọi sự được không?

Hoàng Bác mở lời đáp ứng rồi hỏi lại :

- Thượng nhân hôm nay đến đây có thấy Hắc Bạch song ma đâu không?

Huệ Tâm Thượng Nhân lắc nhẹ đầu, ngạc nhiên nói :

- Hai người này chưa hề thấy xuất hiện, nhất định sẽ có sự việc gì kỳ quái xảy ra.

Hoàng Bác thêm một phần an lòng, lập tức bỏ đi ý định đột nhập vào hang không đáy, hướng sang mọi người khua tay nói :

- Thế thì việc không nên chậm trễ, chúng ta hãy nhanh đi thôi.

Lúc này Huệ Tâm Thượng Nhân vác Ngộ Liễu thiền sư, Bạch Vũ chân nhân công Bạch Vân đạo trưởng, Vân Trung Long Uất Trì Từ thì vác Mãn Thiên Tịnh Đầu Ứng Nam Phi, cùng đi về dưới núi. Hoàng Bác theo sau bảo hộ.

Họ xuống núi, tiến vào trong Mê Hồn sơn trận, Hoàng Bác bắt giắc phi lên trên cao đưa mắt nhìn khắp, sợ rằng trong sơn trận có những tay cung tiễn mai phục như ở sơn trận.

Mọi người chạy nhanh qua một đường dài, Hoàng Bác lại nhảy lên trên một mỏm đá cao lớn nhìn khắp ra xa, bỗng nghe từ xa xa phía sau truyền đến hai giọng cười lớn “kha kha” chàng quay đầu ngược nhìn, trong khoảnh khắc thấy trên đỉnh núi bay xuống bốn hình người nhanh như sao băng hướng bên này mà phi đến.

Trong chớp mắt phía trước một người quái lạ tóc dài chạy đến còn cách cự ly bên này chỉ có đến hai mươi trượng. Người quái nhân này diện mạo khô gầy tóc tai bạc trắng, xổ xuống ngay thất lưng, y phục mặc trên người đã rách thành từng mảnh bay lá tả trong gió, lộ rõ ra lớp da màu đồng cũ trên mình, hầu như toàn thân đều một sắc đỏ.

Kha kha kha... lão ta vừa chạy vừa há miệng cất giọng cười cuồng vọng, âm thanh đầy sự hưng phấn không thể chế ngự được, giống như một người bị giam cầm tù túng cả mấy mươi năm đột nhiên được trả lại tự do vậy.

Lão ta chợt nhìn thấy Hoàng Bác trên mỏm đá, tựa hồ như sợ bị bắt lại. Lão đột nhiên rẽ ngoặt sang hướng trái, tiếp tục cất giọng cười lớn mà đi.

Theo phía sau lưng lão ta vốn lại là Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm, lão ta cũng cất giọng cười khá khích không dừng, nhảy một bước đến cả năm trượng, bám nhanh đến.

Tiếp đến là Đông Kiếm Âu Dương Trường, lão ta mặt đầy sát khí cũng phóng một bước năm trượng, hai tay áo tung bay như đôi cánh truy đuổi theo không bỏ.

Sau cùng là Âu Dương Thừa Kiếm bị bỏ rơi xa hơn mười trượng, nhưng cũng nắm kiếm đuổi theo sau. Xem tình huống thực tại sẽ có những điều xảy ra không thể lường được.

Hoàng Bác phát hiện ra Đông Kiếm từ xa, liền tức tốc cúi mình ẩn nấp. Thấy họ đã chạy xa về phương nam, chàng bèn nhảy xuống đến bên Huệ Tâm Thượng Nhân cười nói :

- Cha con Đông Kiếm đã truy đuổi theo Từ Tâm Diêm La và Nam Thiên Sắc Ma rồi, bây giờ trong bảo chỉ còn những người tầm thường Bạch chuôi kiếm sĩ, chúng ta thể ra khỏi Vô Song bảo một cách dễ dàng rồi.

Huệ Tâm Thượng Nhân cùng mấy người nghe đến bốn chữ Từ Tâm Diêm La đều lộ vẻ kinh dị. Hoàng Bác bèn nói ra việc lão ta trước đây mười tám năm bị Đông Kiếm bắt giữ đưa vào nhà đá ngầm dưới đất ở đỉnh Thiên Giai áp bức để lấy Cửu U Bạch Cổ Lôi như thế nào. Sau đó chàng nói đến việc thù hận của Nam Thiên Sắc Ma và họ. Huệ Tâm Thượng Nhân thốt lên than rằng :

- Hoàng tiểu thí chủ có thể biết hay không? Phác Sa Lâm giờ mới nói ra vốn là sư huynh của lão tăng.

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Điều này tiểu khả cũng đã biết, ngày đó ở tại núi Cửu Hoa tiểu khả đã nói muốn thỉnh cầu thượng nhân trở lại làm đệ tử Thiếu Lâm của lão ta, lão ta giận dữ không chấp nhận.

Huệ Tâm Thượng Nhân nói :

- Lão ta hồi trẻ đã có tiếng tăm, tên tuổi Sắc Ma truyền khắp thiên hạ. Thiếu Lâm không dễ gì để lão ta trở về.

Hoàng Bác cười đáp :

- Điều này lão ta đại khái cũng không thể nói được, nhưng tiểu khả biết được qua một số phương diện thì lão ta cũng rất tôn sùng đấy.

Huệ Tâm Thượng Nhân gật đầu, xúc động nói :

- Vâng, lão tăng cũng có cảm nghĩ như vậy.

Hoàng Bác chợt nghĩ đến lão ta có thể hiểu và nắm được sâu hơn đối với Từ Tâm Diêm La, chàng bèn hỏi :

- Thượng nhân có thể biết được vị Từ Tâm Diêm La đó là một người như thế nào không?

Huệ Tâm Thượng Nhân trầm ngâm hồi lâu, đáp lại :

- Lão tăng hồi trẻ đã có dịp gặp mặt Chúc thí chủ mấy lần, lão là một vị chánh phái đã trở thành một nhân vật cực điểm.

Hoàng Bác lấy làm lạ, hỏi :

- Thế nào gọi là chánh phái đến cực điểm?

Huệ Tâm Thượng Nhân trả lời :

- Chúc thí chủ là một người nhân từ, mà lại là tàn nhẫn, hành động trắng đen phân minh rõ ràng không một chút tùy tiện. Bởi vậy mới có danh là Từ Tâm Diêm La.

Hoàng Bác gật đầu, nghĩ ngợi :

- Xem ra như vậy Từ Tâm Diêm La nói rằng lão ta đối xử rất ưu ái che chở đối với cháu gái Hồng Y nữ hiệp Chúc Cẩm Tâm, điều này nhất định không sai. Mà Nam Thiên Sắc Ma lại nói rằng lão ta bức bách cô cháu gái phải tự vẫn cũng rất đúng.

Ôi, thật là một lão già ngoan cố, một chút cũng không tùy tiện. Không định liệu tha thứ cho người cháu được, để xảy ra chuyện đáng tiếc, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Mãn Tả Nhi Quy

Trong thời gian nói chuyện, bắt giắc đã đi đến tận cuối Mê Hồn sơn trận, lại đến ngoài Thiên Tùg trận đen ngịt.

Hoàng Bác luôn lo đề phòng chuyện cung tên bắn đến họ, chàng tự mình lao vào Thiên Tùg trận dò tình hình trước.

Vừa bay vào trong rừng, bèn thấy trên một ngọn cây có cắm một tấm phong, trên mặt viết :

- Vô Song bảo chúc mừng những người Ngũ đại danh phái Chương môn thắng lợi trở về.

Hoàng Bác cảm thấy lý thú, muốn đưa tay xé lấy, chàng chợt nghĩ, bèn co tay lại cười thầm: “Lời sắc phúng của họ như vậy cũng tốt, để cho họ biết điều mà cảnh tỉnh, luôn kiểm nghiệm những hành vi không quang minh của mình”.

Trong lúc hồi tưởng, Huệ Tâm Thượng Nhân cùng những người đã tiến vào rừng, lão nhìn thấy hàng chữ, chỉ thoáng cười lạnh nhạt như không thấy gì, tiếp tục đi hướng vào trong rừng.

Vô Đang chương môn Bạch Vũ chân nhân và Hoa Sơn chương môn Vân Trung Long Uất Trì Từ lại không nhẫn nại, liền hừ lạnh hai tiếng, ai cũng đều đưa tay vươn lên xé đi.

Bỗng nhiên “bình” một tiếng, cây tùng to lớn đó bỗng ngã lìa đổ rầm về phía sau.

Tại lúc này, ở khoảng cách trong rừng đột nhiên phát lên những tiếng dây cung “vù vù” lập tức từ tám phương tứ phía bỗng có hàng trăm mũi tên bay đến rào rào dày đặc như mưa.

Hoàng Bác hét lên một tiếng lớn đầy kinh ngạc, hô lên :

- Nép xuống nhanh.

Chàng tức tốc nhảy lên phía trước phát xuất Vô Cực chân khí để che chở cho họ, một mặt vừa quay mình phát chuông ra, tạo nên một làn cuồng phong dữ dội, đánh tạt hướng đến những loạt tên bay đầy trời.

Việc này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Chàng phát chuông cực nhanh, hầu như là biến, xuất chuông cùng một lúc, cho nên làm cho mấy trăm mũi tên thấy đều quay đầu trở lại bay vào trong rừng, không sót lại một cây.

Huệ Tâm Thượng Nhân lại nghe tiếng vùn vụt, vừa ngoảnh đầu đã thấy mưa tên bay đến, khi lão nghe được tiếng vút của dây cung, đã kịp thời xuất chuông hộ thân. Những loạt mũi tên đó chỉ bay đến cách trước mặt một thước liền là tả rơi xuống đất.

Hoàng Bác nhìn thấy bốn vị Chuông môn đều chưa trúng tên trong lòng mới nhẹ nhõm, chàng bèn phi thân buồm bay vào để triệt hạ những tay cung tiễn ở trong rừng, chợt thấy Huệ Tâm Thượng Nhân đưa tay ngăn cản, nói :

- Hoàng tiểu thí chủ bất tất phải tìm, đây là dùng bẫy để đánh trong trận, không phải người phát ra đầu.

Hoàng Bác khuôn mặt nóng ran, lòng sát khí dịu đi, đưa tay gõ vào đầu cười nói :

- Vốn lại là như vậy, hèn gì không nghe đến một chút tẩm hơi nào cả.

Võ Đang chuông môn Bạch Vũ chân nhân từ dưới đất bò dậy vác tiếp thi thể của sư đệ, phẫn nộ lên tiếng :

- Chúng ta hãy đem mấy người ra ngoài xem sao, ta đại khái cũng có thể tự mình đi được rồi.

Hoàng Bác thấy vậy cũng rất lấy làm khâm phục, thầm rằng: “Như vậy là đã hồi phục, nhưng ta muốn cốt khí của các người được vĩnh viễn tồn tại”.

* * * * *

Sau một hồi, sáu người đã đi đến sơn đạo của Vô Song bảo, lại đến chân núi Bắc Nhạn Đẳng sơn rồi tiến nhập vào trong một rừng cây để nghỉ ngơi.

Lúc này mặt trời đã ngã bóng về tây, trong núi màn khói đêm bao phủ, mệnh mông một màu mờ mịt cả núi rừng, bao trùm tối đen luôn cả năm người lão nhân.

Hoàng Bác sau một lúc suy nghĩ, quyết định ở lại giữa rừng tùng này để đợi Hắc Bạch song ma trở về, tiện cứu Thu Tuyền ra khỏi bàn tay ma quái.

Nhưng nghĩ lại, chỉ dựa vào sức lực của bản thân mình thì tuyệt đối không thể địch nổi Song ma. Chàng liền hướng sang Huệ Tâm Thượng Nhân hỏi :

- Thượng nhân, từ nay về sau có dự định gì, có thể cho tiểu khả một định hướng được không?

Huệ Tâm Thượng Nhân tựa hồ như đang hy vọng muốn Hoàng Bác đề xuất vấn đề, nên nghe vậy đôi mày trắng lại dương lên, chấp tay nói :

- A di đà Phật, lão tăng trước sau gì cũng biết Ngũ phái sẽ liên hợp đầy đủ thực lực cùng kháng cự với Vô Song bảo. Nhưng không biết ý kiến của bốn vị Chuông môn lại như thế nào?

Nói xong, đôi mắt lại nhìn rực đến trên mặt ba vị Chuông môn Võ Đang, Hoa Sơn và Không Động đợi họ biểu thị ý kiến.

Hoa Sơn chuông môn Vân Trung Long Uất Trì Từ mở lời trước :

- Tại hạ rất tán thành phương pháp của Thương nhân, cũng là muốn nhanh chóng đoạt được Tiên Cơ Vô Khố.

Lão ta đang nói đến đây liền dừng lại, không giải thích lý do tại sao đoạt hồi Tiên Cơ Vô Khố là một đương vụ cấp thiết. hiển nhiên lão ta không nói ra biện pháp cụ thể, tựa như là chỉ muốn nói vậy để che lấp đi sự lỗ hèn ở Hội Cửu Hoa trước mặt của mình mà thôi.

Hoàng Bác nghe chưa hết lời văn của lão ta, không nhịn được cười, nói :

- Ý của Uất Trì chuông môn nói là nếu như không nhanh mà đoạt hồi Tiên Cơ Vô Khố thì một ngày nào đó bị Vô Song bảo tìm ra địa điểm của Tiên Cơ Vô Khố sẽ thêm phần khó khăn cho việc kháng cự phải không?

Hoa Sơn chuông môn giống như là gặp được người tri âm, tinh thần phấn chấn lên, thích thú gật đầu đáp lại :

- Đúng là như vậy, lời của lão hủ chính là ý đó.

Hoàng Bác mỉm cười, đôi mắt rời lão ra nhìn sang một hướng khác, nói nhẹ nhẹ :

- Điều mà tiểu khả biết, Vô Song bảo đến hôm nay vẫn chưa hiểu ra được sự uẩn khúc sâu xa của Tiên Cơ Vô Khố, có thể dự liệu được rằng trong một thời hạn ngắn nữa cũng không thể nắm vững được những ảo diệu của nó. Điểm này Uất Trì chương môn cứ yên tâm đi.

Hoa Sơn chương môn nghe Hoàng Bác lại có điều phản ngược lời xướng của mình, lão không khỏi đôi mày cau lại, mặc nhiên không nói.

Hoàng Bác cười, quay sang Huệ Tâm Thượng Nhân, nói :

- Hôm nay lúc tiểu khả nhập bảo, khi đến Mê Hồn sơn trận gặp Thiết Kiếm đạo trưởng của Côn Lôn phái, thấy lão ta có đính ước rất can đảm. Quý Ngũ phái nếu như vào ngày trùng cửu tháng sau, hãy triệu tập những người tinh anh đến hội tập tại đỉnh Ngọa Hồ ở Quát Thương sơn để tiến hành. Đến lúc đó tiểu khả đại khái có thể nắm chắc rằng sẽ lấy được Tiên Cơ Vô Khố.

Huệ Tâm Thượng Nhân và Chương môn tứ phái nghe vậy, ai ai cũng đều mở to đôi mắt, trên mặt biểu hiện lên nét mê hoặc, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Vị Chương môn phái Không Động Mãn Thiên Tinh Đầu Ưng Nam Phi bị nội thương khỏe hơn một nửa, lão nghiêng người về phía trước gấp gấp hỏi :

- Hoàng tiểu hiệp dựa vào... dựa vào đâu mà dám nói... dám nói nắm chắc rằng có thể đoạt hồi được Tiên Cơ Vô Khố? Dựa vào... dựa vào gì chứ?

Hoàng Bác thấy lão ta quá sức nhiệt tình như thế, chàng không yên tâm tự mình sẽ dùng mưu đoạt Tiên Cơ Vô Khố được, liền chỉnh lại :

- Ứng chương môn, tiểu khả chỉ có thể nói rằng bảy phần là nắm chắc chứ không phải nói là hoàn toàn, vấn đề này muốn nói ra trước như vậy rồi xác định lại rõ ràng mới được.

Không Động chương môn gật đầu lia lịa, nói :

- Không quan hệ gì, đã dự định bảy phần là được rồi, nhưng Hoàng tiểu hiệp có đủ khả năng để nói ra trước là được bảy phần như thế nào không?

Hoàng Bác lắc đầu đáp lại :

- Tiểu khả có một diệu kế, nhưng chỉ có điều là chưa thành công trước đây, nên khó phụng cáo.

Không Động chương môn “à” một tiếng, thái độ có vẻ khó xử. Hoa Sơn chương môn thì giống như một tay cự trào trong thương mại, rất tinh tế đảo lượt quan sát Hoàng Bác một hồi, trầm ngâm nói :

- Tệ phái có thể tuyển chọn mười cao thủ danh tiến đến, vấn đề là sợ Hoàng Bác thật sự không nắm chắc được điều đó.

Hoàng Bác lại nổi hỏa tánh lên, bỗng đứng phắt dậy, cười nhạt nói :

- Xem ra như vậy giống như là Hoàng Bác này đang muốn cầu để được giúp đỡ. Đã nói như vậy, sự việc này sẽ đảo kết cả đấy.

Không Động chương môn vội vàng khua tay lớn tiếng nói :

- Hoàng tiểu hiệp xin chớ có nổi giận, chúng ta phải lấy một lời làm quyết định, tệ phái đến ngày Trùng cửu nhất định sẽ đến.

Vô Đang chương môn cúi đầu tiếp lời :

- Tệ phái cũng có thể tuyển ra mười danh sĩ, đến lúc đó cũng nhất định sẽ tập hợp.

Thiếu Lâm chương môn chấp tay nói :

- Thiện tai, bất luận có Tiên Cơ Vô Khố hay không, tệ phái đều dốc hết toàn lực để ứng phó.

Hoa Sơn chương môn thấy mọi người đều chú ý đến, vội tươi cười tiếp lời :

- Kỳ thực lão hủ chỉ là tùy khẩu mà hời thoi, tệ phái có lẽ nào lại không tham gia, Hoàng tiểu hiệp quá xung động đi, quá xung động đi, ha ha ha...

Hoàng Bác dịu hòa khí xuống, chàng thăm nghĩ những người này tất cả đều có bụng dạ bản thủ, và lại muốn cuộc họp của họ được mau chóng để trong lòng được yên tĩnh, bèn gật đầu nói :

- Được, chúng ta sẽ quyết định như vậy, đến ngày Trùng Cửu mọi người gặp mặt nhau tại đỉnh Ngọa Hồ, Quát Thương sơn, bây giờ quý Chương môn có việc gì thì xin cứ tùy tiện, tiểu khả muốn ở lại đây để đợi hai người đến.

Mọi người thấy trong lời nói của chàng có chứa điều gì, nhất tề đều chăm chú nhìn chàng, hy vọng muốn biết hai người chàng nói ra đó là ai.

Hoàng Bác bèn ngồi mặt nhìn trời như không có sự gì, lạnh nhạt nói :

- Hai người tiểu khả muốn đợi là hai hộ pháp của Vô Song bảo, Hắc Bạch song ma.

Lời nói tuy không lớn, nhưng lại làm cho mọi người biến sắc, ai cũng không muốn hỏi thêm về mục đích đợi Hắc Bạch song ma của chàng, liền chuyển mình phân tán, cáo từ, cuối cùng chỉ còn lại hai người Huệ Tâm Thượng Nhân của Thiếu Lâm và Chương môn Bách Liễu thiền sư là chưa đi.

Hoàng Bác mỉm cười nhìn họ sau khi đã đi xa xa, lúc này mới quay lại phía Huệ Tâm Thượng Nhân và Bách Liễu thiền sư chấp tay giữa ngực nói :

- Thượng nhân và Chương môn đại sư sao lại không đi, hay là có điều gì chỉ giáo chăng?

Huệ Tâm Thượng Nhân cười không đáp lại, quay mặt sang Bách Liễu thiền sư hỏi :

- Sự thương tổn của Chương môn không trở ngại gì chứ?

Thiếu Lâm chương môn gật đầu đáp :

- Không trở ngại gì.

Huệ Tâm Thượng Nhân thả đôi bờ mi xuống, từ từ nói :

- Con người của Chương môn phải gánh vác trọng trách, bất tất phải câu chấp như vậy, lão tăng ở lại đây cũng được rồi.

Hoàng Bác biết rằng Huệ Tâm Thượng Nhân nghe mình muốn ở lại nơi này để đợi Hắc Bạch song ma trở về báo, sẽ ở lại không đi. Hiển nhiên là muốn giúp đỡ mình, trong lòng chàng rất lấy làm cảm kích, thầm nghĩ rằng trong ngũ đại môn phái lại có một nhân vật đáng kính.

Huệ Tâm Thượng Nhân đưa mắt nhìn tổng tiển người Chương môn đi xa, rồi từ từ quay mình sang chàng ta, mỉm cười nói :

- Tiểu thí chủ bất tất phải để lòng, họ thật ra đều không phải là địch thủ của Song ma.

Hoàng Bác lại lắc đầu cười đáp :

- Tuyệt đối không phải, tiểu khả muốn họ mau rời khỏi nơi này thôi.

Huệ Tâm Thượng Nhân dựng đôi mày, ngạc nhiên nói :

- Như vậy là điều nói của thí chủ muốn đợi Song ma đến chỉ là mượn cớ thôi ư?

Hoàng Bác lắc đầu cười đáp :

- Cũng không, tiểu khả thật sự muốn đợi Song ma đến.

Chàng bèn nói ra trước đây sáu ngày, sau khi Thiên Diện Quái Tú để Thu Tuyền đi núi Cửu Hoa, đến một thôn xóm lại gặp Hắc Bạch song ma, Thu Tuyền chẳng may bị bắt, sau đó tỏ ra xúc động nói :

- Tiểu khả muốn xin thượng nhân giúp đỡ gấp, không ngờ được rằng Thượng nhân đã tự động ở lại, thật là cảm kích vô cùng.

Huệ Tâm Thượng Nhân cười lãnh đạm :

- Tiểu thí chủ sao phải nói như vậy. Lão tăng này cũng được tiểu thí chủ giúp đỡ nhiều rồi.

Hoàng Bác nói khiêm tốn hai câu, sau đó lại nói tiếp :

- Tiểu khả không biết Hắc Bạch song ma lúc nào đến, dù sao cũng phải đợi vài ngày. Thượng nhân có được tiện lắm không?

Huệ Tâm Thượng Nhân tìm một chỗ đất bằng phẳng ngồi xuống, lấy chuỗi tràng hạt đeo ở cổ ra, mỉm cười nói :

- Đây không phải là việc hay sao? Lão tăng lần trước ở chân núi Mạc Thiên Sơn có điều thuận với Thượng Quan nữ thí chủ, lần này phải làm để bù đắp lại.

Hoàng Bác ngồi kế gần bên hỏi về việc tiến nhập Vô Song bảo của Ngũ phái mới biết được ba phái Hoa Sơn, Côn Lôn, Không Động đã đột nhập Vô Song bảo bốn hôm trước, nhưng chưa đến Trung viện toàn bộ đã bị khốn cùng ở Vạn Đào trận, sau đó phái Võ Đang đột nhập vào cũng bị vây hãm, cho đến hôm qua Huệ Tâm Thượng Nhân mới đến, lão đưa cuốn trận đồ của Vô Song bảo cho họ, suốt thời gian cả một đêm lúc đó mới phân rõ được cứu họ ra và vừa lúc đó Đông Kiếm vừa mới trở về báo...

Nói suốt một hồi, trời đã từ từ tối, hai người lúc này mới nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lúc ước chừng thời gian khoảng một bữa ăn, có tiếng xe ngựa thỉnh thoảng từ trên sườn dốc xa xa truyền vào trong núi, nghe âm thanh tự như từ hướng trên đường sơn đạo phía bên chạy đến.

Hai người cùng giật mình đứng dậy đi dần ra phía ngoài rừng.

Quả nhiên dưới ánh trăng, trên trời dốc xa xa một chiếc xe đang từ từ chạy đến.

Có hai người ngồi trên xe, nhìn không rõ diện mạo của họ, chỉ nhận dạng được hai người mặc y phục một trắng một đen.

Hoàng Bác chợt thấy mừng lên, lập tức quay sang Huệ Tâm Thượng Nhân nói :

- Nhất định là Hắc Bạch song ma đem Thu Tuyền đến rồi, chúng ta đi nhanh.

Vừa nói, chàng cất bước muốn lao đi.

Huệ Tâm Thượng Nhân đưa tay kéo chàng, nói :

- Chớ vội, để họ đi thêm một đoạn nữa, bên này có rừng cây dễ dàng ra tay hơn.

Hoàng Bác nghĩ lại rất đúng, vội quay chân lùi lại trong rừng, đôi mắt chăm chăm nhìn đến chiếc xe ngựa, đầu bưng bưng đảo loạn gấp gáp.

(Mất 2 trang)

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Vận Trù Duy Ác

Đông Kiếm!

Đông Kiếm Âu Dương Trường lại xuất hiện đúng lúc này, như vậy thật là một việc đáng sợ mà cũng không lý giải được.

Khoảng trước đây hai giờ, lão ta và Âu Dương Thừa Kiếm truy đuổi Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh và Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm chạy về hướng nam, và lại vừa phát nổ ở đỉnh Thiên Giai của Nam Thiên Sắc Ma và sự trốn chạy ra khỏi nhà đá ở Thiên Giai của Từ Tâm Diêm La, không có gì mà phải khiến lão ta nội trong hai giờ lại nguôi đi cơn thịnh nộ, nhưng còn một mặt nữa, võ công của lão ta đối với hai người kia thì cũng tuyệt đối không có phương pháp gì mà lại nội trong hai giờ lại có thể giết chết hoặc đánh bại họ được.

Thế nhưng, lão ta lại đột ngột xuất hiện lúc này thì hoàn toàn không hợp tình lý được.

Muốn bám theo Hắc Bạch song ma để cứu Thu Tuyền vốn không phải là một chuyện dễ, thế mà lại xuất hiện thêm Đông Kiếm, như vậy sự tử vong đối với Thu Tuyền không phải là đã tuyên án đó sao?

Hoàng Bác thấy vậy, trên mặt lạnh như băng, khoảnh khắc mà huyết dịch toàn thân đều lạnh như đông cứng lại.

Huệ Tâm Thượng Nhân đứng gần bên chàng lại giương đôi mày dài kích động, đến sát bên tai chàng cười gượng :

- Tiểu thí chủ, sự đã đến như vậy, giờ tốt nhất là nên dụng theo lời nói của Hoa Sơn chương môn: “Việc mà đã đến cùng thì nghe mệnh trời thôi”.

Hoàng Bác gật gật đầu cất bước muốn đi, Huệ Tâm Thượng Nhân vội kéo chàng lại, nói nhỏ :

- Chớ vội, trước tiên hãy nghe thử họ nói những gì.

Lúc này Hắc Bạch song ma đã dừng xe cách ngoài hai mươi trượng, hai người song song bước đến phía Đông Kiếm chấp tay vái chào, lời nói trầm trầm truyền đến :

- Sao Bảo chủ lại đến đây? Những người Ngũ phái không phải thật sự đang đột nhập vào trong bảo để quấy động sao?

Lại thấy trên nét mặt của Đông Kiếm hiện lên vẻ khinh miệt, hắng giọng đáp :

- Những kẻ điên cuồng gây rối đó, họ làm gì có thể vào khuấy động được.

Lão ta ngẩng mặt lên, mắt nhìn về chiếc xe nói tiếp :

- Trong xe chờ những thứ gì?

Bạch Mục Ma Văn Tả Thần mỉm cười, hơi cúi mình đáp :

- Huynh đệ tôi tuân theo mệnh lệnh của Bảo chủ đi tìm kiếm Mê Tư Đạt, ai biết được vào buổi trưa ngày lại gặp đến hai người trong một lúc kia.

- Ai?

- Thiên Diện Quái Tú và giả Phục Ma Thần Cái.

- Giả Phục Ma Thần Cái?

- Vâng, chúng ta hồi ở trên đỉnh Liên Tả núi Cửu Hoa đều bị lừa gạt, Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi đó đều không phải là người thật.

- Hừ.

- Bắc Chương là cháu gái của Bảo chủ hóa trang giả dạng.

- Người giả Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi là ai?

- Thiên Diện Quái Tú không có loại công lực đó, khả năng chính là tiểu tử họ Hoàng đó. Tuy nhiên, công lực của tiểu tử đó như đã tăng tiến đến trình độ như thế, thì nhất định đây là một việc phải coi trọng.

-Ồ, hèn nào hèn ta có luyện Vô Cực chân khí, thế rồi sau đó họ thế nào?

- Thiên Diện Quái Tú phát ra “Bạch Sắc Mê Tiên đạn”, sau đó trốn thoát, còn người cháu gái bây giờ hiện ở tại trong xe.

-Ồ, các người có làm khó gì cô ta không?

- Chỉ điểm huyết cho cô ta hôn mê, huynh đệ tôi không biết Bảo chủ sẽ xử lý cô ta như thế nào?

Đông Kiềm liền đi đến bên xe vén rèm nhìn vào, rồi quay đầu ra cười nhạt nói :

- Rất tốt, nhưng suốt lộ trình hai vị Hộ pháp có phát hiện ra được tung tích của Mê Tư Đạt không?

Hắc Đầu Lâu Vu Tịch cúi mình đáp :

- Không có, nhưng nếu Bảo chủ yêu cầu, thì huynh đệ tôi sẽ tiếp tục đi tứ xứ để tìm bằng được.

Đông Kiềm trầm ngâm hồi lâu, nét mặt lại thoáng cười, lão gật đầu nói :

- Tốt nhất là xin hai vị Hộ pháp vất vả một tí. Cửu U Bạch Cốt đó nếu không đoạt được sẽ có một mối họa đấy.

Bạch Mục Ma đảo con người hỏi :

- Bây giờ tính sao?

Đông Kiềm cười nói :

- Vậy Thu Tuyền để ta mang về bảo. Nhưng hai vị Hộ pháp nếu như cần nghỉ ngơi qua hai ngày sau tiến hành cũng được.

- Không!

Hắc Bạch song ma cúi mình chào từ biệt, nhất tề ngửa mình quay phắt lại, lao người đi.

(Mất trang)

Đông Kiềm hai tay nắm lấy lưng ngựa búng mình né tránh, xong lão ta đưa tay cười kha kha, nói :

- Thượng nhân rat ay còn lưu chút tình chứ.

Huệ Tâm Thượng Nhân đã biết lão ta là người siêu phàm tuyệt tác, khi nghe đến có sự trong lời nói thì nộ hỏa lại trỗi dậy, lão giương mày thét lên một tiếng, hai tay nhất tề xuất ra, tập trung sức mạnh của toàn bộ chưởng lực, phân ra hai hướng đánh bật vào phía trên và dưới người của Đông Kiềm.

Không ngờ được khi chưởng lực phát ra, làm cho hình người trước mắt bị nghênh đón chưởng phong, đột nhiên bay thối ngược ra xa ngoài hai trượng, lại cười kha kha, nói :

- Thượng nhân, việc gì mà khiến người đến phần nộ như thế.

Huệ Tâm Thượng Nhân lấy làm quái lạ, nhưng cũng vì là muốn rat ay cứu Thu Tuyền, cũng không muốn mở miệng, y như là buồn bực không nói lên được. Hai tay lão liên hoàn xuất thế, bức bách Đông Kiềm ra xa khỏi thành xe.

Hoàng Bác dừng chân xem một hồi biết nội công của Huệ Tâm Thượng Nhân vô cùng thâm hậu, tuyệt đối không đến nỗi trong một thời gian ngắn mà thất bại với Đông Kiềm, chàng liền yên tâm chạy đến chiếc xe, vén mở rèm xe ra nhìn, trong xe Thu Tuyền đang nằm với thân mình đang cải trang Phục Ma Thần Cái, chỉ ở nét mặt là đã bị phá ra. Lúc này nàng đang nhắm mắt hôn mê, cũng sáu ngày rồi mà không hồi phục được nét mặt thanh tú mà tiêu tụy, tạo nên một sự đáng thương vô cùng.

Nhìn đến nàng, trong lòng Hoàng Bác lại trỗi lên sự ái mộ hồ thẹn vô cùng. Chàng biết rằng sự sai trái của mình làm cho cô ta cùng Tiểu Bình không thể lượng thứ được, nhưng chàng không kiểm chế được mình. Đối với Tiểu Bình thì chàng lại say sưa cô ta trong lãng mạn còn với Thu Tuyền thì chàng không ngăn được tình yêu nhu mì nét na của cô ta. Tuy nhiên chàng chàng cũng từng biết lai lịch của Thu Tuyền là cháu gái của Đông Kiềm, do vậy mà chàng muốn xa, nhưng đã đến bờ sâu đậm của tình yêu rồi, chàng biết rằng mình vĩnh viễn không thể nở lòng được. Không những là tình yêu mến của mình, và lại tuyệt đối không thể làm phương hại đến một tình yêu thuần túy của một người thiếu nữ trẻ...

Chàng ngây ngất đứng nhìn dáng mặt kiều diễm mà tiêu tụy của cô ta, chợt nhiên lại than. Chàng quyết định cứu nàng ra khỏi nơi này, sau đó giải mở huyệt mê cho nàng, rồi chàng nhẹ bẻ lấy tấm thân mỹ miều của Thu Tuyền ra khỏi xe triển khai khinh công hướng về phương bắc rút nhanh.

Khi chàng lao đi xa khoảng bảy tám trượng, từ phía sau lưng đột nhiên lại có người phát ra tiếng cười rộn lên :

- Kha kha, tiểu tử, ngươi muốn đem cô ta đi nơi nào?

Chàng chợt nghe bỗng dừng chân lại, tay ôm Thu Tuyền chạy nhanh trở về hướng Huệ Tâm Thượng Nhân và Đông Kiềm, gọi to :

- Thượng nhân. Dừng tay nhanh, dừng tay nhanh, nhằm rồi đây...

Huệ Tâm Thượng Nhân ngạc nhiên thu chương nhảy lùi, quay sang Hoàng Bác, trầm giọng hỏi :

- Sao? Thế không phải là Thượng Quan nữ thí chủ sao?

Hoàng Bác chạy đến dừng lại cách trước mặt Đông Kiềm ba trượng, giương mắt nhìn lướt kỹ lão ta, không dám trả lời vội với Huệ Tâm Thượng Nhân vì chàng sợ tại mình không biết có nghe nhầm không?

Đông Kiềm tựa như đã bị Huệ Tâm Thượng Nhân phát chương lực công kích liên tục, làm lão ta phát ho, lúc này thấy lão ta đưa tay áo lau mồ hôi chảy dài trên trán, cười kha kha nói :

- Rất hiếm, rất hiếm. Dừng dừng tay nữa, lão hủ có thể muốn tiếp tục lại đây.

Hoàng Bác không nghi ngờ gì nữa, chạy đến vào cao giọng nói :

- Sư tổ, sư tổ, vốn lại là lão...

Đông Kiềm đưa tay lau chùi những hình nét trên mặt, lại hiện xuất ra một khuôn mặt thuần hậu in những nếp nhăn, quay sang nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân và Hoàng Bác cười kha kha không thôi.

Huệ Tâm Thượng Nhân mặt đầy kinh ngạc, hướng sang lão ta chấp tay hành lễ, nói :

- Tội lỗi, tội lỗi. Thiên Diện lão thí chủ sao lại không nói ra trước?

Vô Danh lão nhân vuốt râu cười hi hi đáp :

- Thương nhân căn bản là không để lão hủ phân minh được gì, đúng không?

Cả ba người cả già lẫn trẻ cùng cất giọng cười lớn một tràng, sau đó tiến vào trong rừng cây mà ngồi xuống. Hoàng Bác muốn khai mở huyệt mê cho Thu Tuyền. Vô Danh lão nhân chợt nhiên mỉm cười lắc đầu nói :

- Cứ đợi đã tiểu tử, ta trước tiên muốn nghe lời tự thuật của nơi đây.

Hoàng Bác hơi run trong lòng, liền vội thu tay lại, trầm nghĩ :

- Lần này giải huyệt cho cô ta, cô ta liền muốn “Lão đến nơi đó và ta cùng lão đến đó thôi”. Nhưng nếu như không làm cho cô ta tỉnh lại thì đương nhiên cô ta mà biết được khi mình nói ra không để cho cô biết, nhất định cô ta sẽ thương tâm, thậm chí còn nhận định rằng mình không yêu thích cô ta...

- Tiểu tử, ngươi làm sao lại biết sự việc này?

Hoàng Bác ngẩng đầu, nghiêm túc đáp :

- Đệ tử đã nghe lời nói của Tiểu Đái Lê, đích thân nhìn thấy sư tổ ở tại một vùng thôn nọ cùng gặp Hắc Bạch song ma.

Vô Danh lão nhân ngạc nhiên “à” một tiếng, nói :

- Từ khi Thu Tuyền bị bắt ngày đó, ta đã đi cùng đường với họ, vốn là muốn hóa trang ở giữa đường để hiện thân cứu giải, lại sợ họ sinh nghi, cho nên đến nơi này mới rat ay, nghĩ rằng không đến được các người cũng tại vì đội họ.

Vừa nói, lão chuyển sang nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân cười tiếp :

- Thượng nhân có phải đến Vô Song bảo hay chưa?

Huệ Tâm Thượng Nhân lướt qua đầu đuôi về việc Ngũ phái đột nhập Vô Song bảo, rồi hỏi lại :

- Nghe nói lão thí chủ đảm nhiệm là một vị khách mấy năm ở tại trong bảo, nhưng không biết là con đường tắt tiến vào nội viện có biết được không?

Vô Danh lão nhân lắc đầu cười gượng, đáp :

- Không, lão hủ từ trước đến nay chưa hề đến nội viện. Nhưng trong đó không phải là không muốn tiến vào, mà tự biết rằng đột nhập không qua được chín trận trên đỉnh núi Thiên Giai. Thượng nhân đại khái cũng đã biết rằng có người Soa Y lão nhân ở Thiên Mục sơn, sau khi vào bảo một năm trời vào đỉnh Thiên Giai, kết quả là chết đói ở trong trận.

Huệ Tâm Thượng Nhân “ồ” lên một tiếng quay đầu sang Hoàng Bác, nói :

- Thế thì tiểu thí chủ nói rằng muốn đoạt lấy Tiên Cơ Vô Khố sợ rằng không đơn giản lắm đâu.

Hoàng Bác không muốn nói ra điều kế mà Tiểu Bình truyền đạt cho mình, mỉm cười đáp :

- Mọi việc đều do ở sự thực hiện của con người, tiểu khả thể nào cũng phải thi hành.

Huệ Tâm Thượng Nhân đoán rằng Hoàng Bác nhất định sẽ có kế sách gì mà không muốn thổ lộ ra, lão bèn chuyển vấn đề quay sang tán gẫu mấy câu với Vô Danh lão nhân và bắt đầu đứng dậy cáo từ mà đi.

Vô Danh lão nhân sau khi nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân đi xa, mới quay sang chăm chú nhìn Hoàng Bác, nhỏ giọng cười, hỏi :

- Tiểu tử, người có thể có dự định gì không?

Hoàng Bác gật đầu mỉm cười, liền đi đến kề bên tai lão ta nói ra kế sách đoạt lấy Tiên Cơ Vô Khố. Vô Danh lão nhân nghe xong lại gật đầu cười khà khà, nói :

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu, thật không ngờ rằng người lại nghĩ ra điều kế hay như vậy.

Hoàng Bác không dám nhận lấy về phần mình, vội nói là Tiểu Bình đã nghĩ ra. Vô Danh lão nhân nghe đến Tiểu Bình bỗng nhiên nín bật, đưa mắt nhìn sang hướng Thu Tuyền đang nằm dài hôn mê bất tỉnh, lão từ từ than :

- Tiểu tử, người rốt cuộc yêu thích người nào? Người nên biết rằng Thu Tuyền không thể sống mà thiếu người được đây.

Hoàng Bác chột cùi đầu, trong lòng như dao cắt, nổi thống khổ trĩu nặng từng cơn, từng cơn.

Vô Danh lão nhân thấy chàng ta trầm lặng không nói, lão bèn ngửa mặt than thở, nói :

- Được rồi, người bây giờ không nên đón nhận tình yêu khốn khổ đơn phương của cô ta nữa. Ngày mai người sẽ bắt đầu hành động để nếu như có thể đoạt hồi được Tiên Cơ Vô Khố thì hãy đến Hoàng Hạc Lâu tìm ta, chúng ta trước tiên hãy nghiên cứu địa điểm Vô Khố đã rồi sẽ nói sau.

Hoàng Bác đáp :

- Không, Sư tổ, đệ tử đáp ứng sẽ đem Tiên Cơ Vô Khố cho Ngũ đại danh phái rồi.

Vô Danh lão nhân mặt chợt biến sắc, trừng mắt trầm giọng nói :

- Có ý gì?

Hoàng Bác vội nói ra thời gian đã cùng họ ước định mỗi phái phải tuyển những nhân vật có hạng đến ngày Trùng Cửu sẽ tập hợp tại đỉnh Ngọa Hồ núi Quát Thương sơn, sau đó định quyết chiến với Vô Song bảo một trận à nguyên rằng sẽ đem Tiên Cơ Vô Khố phân cho Ngũ phái.

Vô Danh lão nhân nghe xong, lắc đầu than :

- Ôi, tiểu tử, người không biết rằng loại phương pháp này rất huyền hoặc sao?

Hoàng Bác ngạc nhiên hỏi :

- Sư tổ, đệ tử làm như vậy có gì không đúng?

Vô Danh lão nhân lại lắc đầu tiếp :

- Ý trước mặt thì không phải là không đúng, nhưng hậu quả thì thật là đáng lo.

Hoàng Bác có phần lãnh ngộ, kinh ngạc hỏi :

- Sư tổ có phải sợ rằng họ tranh đoạt nhau mà dẫn đến sát hại lẫn nhau không?

Vô Danh lão nhân thoáng cười, lạnh nhạt nói :

- Như vậy lẽ nào lại không có khả năng phát sinh được?

Hoàng Bác không cho là đúng, nói :

- Tiên Cơ Vô Khố nếu như thật sự ẩn tàng võ công cái thế của Ngũ phái hiện thời thì về sau mỗi phái sẽ tự thu hồi võ học của bốn phái. Không phải sao?

Vô Danh lão nhân nheo mắt tiếp lời :

- Họ nếu mà đều giống như ngươi vậy, thì tự nhiên sẽ trở nên thái bình vô sự. Đáng tiếc...

Đôi mắt lão bỗng mở to ra, ánh mắt phát lên rùng rục, trầm giọng nói :

- Nói gì đi nữa, ta không tán thành việc làm này của ngươi, nhưng ta cũng không cưỡng....

(Mất trang)

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hồi 66

(Mất trang)

Chân ở lại tại phủ Kim Sơn này, dự định sau khi trời lạnh sẽ đi tiếp. Lúc này các khách sạn ở trong thành do tình hình thời tiết như vậy nên lượng khách ở trọ rất đông.

Có mấy khách giang hồ và tướng sĩ, cũng thừa dịp khi ở khách sạn họ tạm trú, lại theo những phong cờ của họ ở phía ngoài rằng :

- Đại Lý Thần Y Lưu Nhất Thiếp chuyên trị nghi nan tạp chứng.

- Khóa Lục Nhâm Thần của Bạch Hạc sơn...

Ở trong số cờ tướng treo lên này, duy chỉ có một bức phong cờ gây mọi người đều chú ý đến là bức tướng rồng vuông được treo cao lơ lửng ở ngoài cổng khách sạn Cổ Kim Hoa, hàng chữ viết là “Giang Bắc Mã Thiên Hành, tay cờ phong phú trước thiên hạ”.

Trước đó bốn ngày, khi tám phong cờ được treo lên ở khách sạn Cổ Kim Hoa, thời gian chưa qua một bữa ăn, đã làm chấn động cả phủ, rất nhiều tay mê cờ sùng sỏ, kẻ cả Đạt Quan Hiến Yếu ở dưới phủ thị và những lưu danh trong làng kẻ sĩ cũng tấp nập vào khách sạn để tìm hoặc cho rằng Giang Bắc Mã Thiên Hành quá khoa trương, khiêu chiến. Tức thì xe đến như nước, ngựa tới như rồng, những tay mê cờ tụ tập đầy khách sạn, trước cửa nhộn nhịp huyên náo hẳn lên.

Điều kiện khiêu chiến là: Thắng họ một cuộc thì sẽ nhận lấy một chiếc bòn ngân bạc giá trị một trăm lượng, người nào thua thì chỉ cần nộp năm lượng ngân bạc.

Bốn ngày tại đây, người khách cờ Giang Bắc Mã Thiên Hành đã đánh đến hai mươi cuộc, cuộc nào cũng đều toàn thắng.

Mọi người không những là không dám cho rằng gã ta phò trương, ngược lại còn tình nguyện nộp năm lượng ngân bạc cho vị khách cò từ Giang Bắc đến.

Trời mưa tuy nhỏ, nhưng lại không ngừng rơi...

Vào gần giờ Ngọ có một con tuần mã lông màu đen giương vó từ ngoài thành đi vào.

Trên lưng ngựa là một chàng thanh niên mặc áo xanh lam tuổi độ ba mươi, đôi mày dài cong ra đến bờ tóc mai, mũi hình túi mật, trên khuôn mặt trắng ngần nổi rõ lên đôi mắt linh hoạt nhạy bén vô cùng, đang dập dềnh về sang trọng, thắt lưng đeo một thanh Hồng Huệ bảo kiếm lốm đốm màu cũ kỹ, thần thái hào phóng, khiến cho rất nhiều khách qua đường phải dừng chân mà quan sát.

Chàng thanh niên ngược đôi mắt nhìn ngang, tay trái nắm lấy dây cương, nhún mình thúc ngựa tiến vào.

Ngựa phi qua một con đường, rồi một con đường nữa, cuối cùng dừng lại trước cửa khách sạn Cổ Kim Hoa.

Chàng giao ngựa cho nhân viên khách sạn, ngược mắt nhìn bức phong cờ có hàng chữ “Giang Bắc Mã Thiên Hành, tay cò phong phú trước thiên hạ” treo lơ lửng trên cao ở cổng, rồi chàng cất bước đi vào khách sạn.

Chàng đưa cho nhân viên một đồng bạc, nói là tay khách chơi cò Mã Thiên Hành khiêu chiến, xong chàng bèn tiến lại phòng trên của nội viện.

Tuy nhiên trong phòng khách sạn có rất nhiều tay cò cũng vì thua cuộc với vị khách đó mà đi ra, nhưng lúc này ở ngoài phòng cũng đứng đầy ắp người đang quan sát đánh cò, chen chúc nhau nước chảy cũng không lọt.

Chàng thanh niên nghiêng mình lách rẽ mọi người ra, đi thẳng đến gần bên hai người đang ngồi đối diện nhau ở trong phòng.

Hai người đang ngồi đối diện đó, bên này là một lão nhân ăn mặc rất sang trọng, người kia là một trung niên khuôn mặt gầy, mình mặc chiếc áo vàng. Mới nhìn qua cũng biết được người khách áo vàng này là tay cò Mã Thiên Hành, vị khách đất Giang Bắc mấy ngày làm chấn động khắp gần xa.

Lúc này thế cò đang giai đoạn nằm trong cuộc, nhưng dù sao đi nữa người xem cũng thấy được rằng lão nhân nhất định bại cuộc. Lão ta sờ đi lại không đầu hàng, tựa như không phải là vì bốn ngân bạc giá trị một trăm lượng đó mà là nghĩ đến một vị Quốc Thủ Kỳ lại khoanh tay thất bại trước cuộc cò này thôi.

Chàng thanh niên chau mặt đảo nhìn vị khách cò Mã Thiên Hành một lượt, sau đó lại bùng ánh mắt nhìn trên bàn cò, chăm chú một hồi, đột nhiên héch mồm một cái và mở miệng nói lớn :

- Thua đấy!

Hai người nghe lời nói đều ngẩng đầu lên, người khách Mã Thiên Hành nhìn chàng ta một cái mỉm cười. Vị lão nhân vờn cổ phát ra tiếng ho như bị nghẹn tắc trong họng, lắc lắc đầu nói :

- Không sai, chính là thua rồi.

Chàng thanh niên kia không đáp lại lão ta, mà quay đầu nhìn quanh tả hữu, lạnh nhạt nói :

- Cuộc cò sau đến lượt phiên ai?

- Ta! Tại hạ Âu Âu này.

Người vừa nói ra đó là một văn sĩ trung niên đang đứng phía bên trái của vị lão nhân, cơ nhục trên mặt chàng ta lại máy động, chàng trai chép môi cười, chàng thanh niên để ý nét cười của người kia lộ ra vẻ nghi ngờ, chàng ngẩng mặt hỏi :

- Tôn giá có thể thắng được không?

Người văn sĩ trung niên lắc đầu cười đáp :

- Không dám, lãnh giáo qua một cuộc đã hết mê rồi.

Chàng thanh niên đưa tay sờ dưới cằm, nhìn người kia nói :

- Thế thì nhường cho tại hạ đánh trước một cuộc có được không?

Văn sĩ trung niên vội lắc mạnh đầu, đáp :

- Không, không. Ta đây đợi rờn rã hai ngày rồi, không nhường được, không nhường được.

Chàng thanh niên lập tức lấy từ trong người ra một bao nhỏ vuông vắn, mở ra đã lộ rõ một khối vuông nặng đến trăm lượng, đem ra nói :

- Tình hình bất đồng, tôn giá chỉ muốn dùng năm lượng ngân bạc, mà tại hạ muốn dùng một trăm lượng vàng đấy.

Một trăm lượng vàng không phải là số ít, ánh sáng lấp lóe của nó đã làm trấn tĩnh cả một gian phòng lớn làm im bật cả những người đang đứng quan sát đánh cờ thấy vậy tất cả đều tròn mắt ngạc nhiên, kể cả người khách Mã Thiên Hành cũng bất giác dừng lại, ngẩng mặt chăm chú nhìn khối vàng óánh ánh trong tay chàng ta, đôi mắt phát ra một tia nhìn dị thường.

Được. Đây mới là người đến khiêu chiến. Người thanh niên mặc áo xanh lam này nếu như không có lòng tự tin thì làm sao lại dám đem một trăm lượng vàng đến thách thức với người khách đã là một tay cờ cao siêu trước thiên hạ được?

“Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”. Hôm nay tay cờ siêu cường của thiên hạ xứ Giang Bắc này có thể là muốn tao ngộ với địch thủ cao cường đấy.

- Đường huynh, nhượng cho chàng ta, nhượng cho chàng ta.

Có người lên tiếng đã phá đi bầu không khí trầm lặng.

- Ha ha, Đường huynh, đây là một trận chiến đầy lý thú, người không nhượng cho ta thì ta đánh người đấy.

Một tiếng hô, cả trăm tiếng ứng theo làm chấn động cả gian phòng, tình thế biến chuyển, kể cả vị lão nhân cùng ngồi đầu cờ với Mã Thiên Hành đó cũng bị thôi thúc đứng dậy, hướng đến chàng thanh niên chấp tay, cười nói :

- Chàng thanh niên, người đến đánh đi, đánh đi.

Chàng thanh niên vui vẻ ngồi xuống, một mặt vừa đưa tay sắp lại cờ, vừa phóng ánh mắt quắc sáng nhìn Mã Thiên Hành, trầm giọng cười nói :

- Đương kim đệ nhất quốc thủ Vương Siêu Minh, tôn giá đã cùng đối địch với ông ta chưa?

Mã Thiên Hành mặt vẫn không đổi sắc, gật đầu một cái mỉm cười đáp :

- Rồi.

- Thắng không?

- Thắng liền ba cuộc.

- Kỳ quái, điều này tại sao lại không nghe người ta nói đến?

- Chúng ta đối cuộc bí mật mà.

- Nói như vậy, hôm nay tôn giá nói ra đây, bất giác lại có lỗi với ông ta sao?

- Không, không có người nào chịu tin điều đó đâu, kể cả các hạ.

- Ô, vâng. Cứ đợi thì sẽ có thể biết được...

- Điều kiện thế nào?

- Như vậy, tôn giá đánh cờ ở nơi này thắng tất cả là mấy cuộc?

- Cuộc vừa rồi không tính, cả thảy mới hai mươi cuộc.

- Một cuộc năm lượng, tôn giá đã thu được một trăm lượng ngân bạc rồi sao?

- Vâng.

- Thế thì trong này là một trăm lượng vàng. Điều kiện của chúng ta là sẽ chấp nhận lấy vàng đánh đổi bạc đấy.

- Thế sao?

- Tại hạ thua mất một ván sẽ trao cho tôn giá một trăm mười lượng vàng, thắng một ván sẽ lấy của tôn giá một trăm mười lượng bạc.

- Ô...

Người khách Mã Thiên Hành muôn phần không ngờ rằng bỗng nhiên lại có một tay khiêu chiến can đảm như vậy, gã ta không khỏi có những điều bức xúc không yên, trên mặt hiện lên nét do dự.

Chàng thanh niên mỉm cười và ưỡn mình dựa vào phía sau, im lặng đợi đối phương bày bố.

Mã Thiên Hành lại còn do dự. Mọi người lúc này lại cười rộ lên :

- A, vốn tay cờ thiên hạ này lại nói khoác rồi, nó chỉ khinh phụ chúng tôi thôi, nếu như hôm nay gặp cao thủ chân chính đến, thì nó cũng lạnh gan rồi.

- Quý tính đại danh của các hạ?

- Vô danh tiểu tốt. Giờ tôn giá thế nào?

Cơ thịt trên mặt gầy ốm của Mã Thiên Hành bị kích động giật giật mấy cái, gã ngoảnh đầu nhìn mọi người cười gượng :

- Tại hạ cho rằng việc này cần phải có một vị làm trọng tài...

Vị lão nhân ăn mặc kiểu viên ngoại sang trọng đó mở miệng tiếp lời :

- Lão phu có thể đảm nhiệm.

Chàng thanh niên lập tức quăng cái đầu vàng ở bên bàn cờ giao cho lão.

Mã Thiên Hành đứng dậy muốn đi mang số ngân bạc đến, chàng thanh niên lắc đầu cười nói :

- Không quan hệ gì đối với ngươi, đợi lát nữa mang đến cũng không chậm.

Mã Thiên Hành ngồi phịch xuống, cúi đầu lặng lẽ cười nói :

- Xin mời.

Chàng thanh niên không một chút khách khí, cầm lấy con cờ đảo đảo và đánh lên bên phải, phát lên một tiếng cạch.

- Nước thứ nhất. Tiểu mã quải bộ.

Mã Thiên Hành quan sát qua tình hình của đối phương, bắt đầu triển khai thế cờ.

Hai người bắt đầu lao vào cuộc cờ, bên nào cũng vận dụng toàn bộ trí não để quyết chiến một trận thắng thua. Mọi người xung quanh đều đứng lặng người quan sát. Một nước cờ là một sự quyết định lớn nên người nào cũng thận trọng nghiền ngẫm, không thể dễ sơ hở được.

Mã Thiên Hành dùng phương pháp cấp chiến, trấn áp mạnh đối phương. Sau những nước cờ thần kỳ tới diệu đã dần dần áp đảo quân cờ của người thanh niên. Quân chúng xung quanh lặng người nín thở mà theo dõi. Vị lão nhân trọng tài lại ngược mắt nhìn chăm chăm vào chàng thanh niên và cứ lắc đầu mà không nói được.

Quả nhiên là do chiến lược nhu mì của quân cờ chàng thanh niên, nên đã bị quân cờ của Mã Thiên Hành từ từ vây hãm dần dần đi vào thế bí. Trên sắc mặt người thanh niên lại rục rịch hồng lên từng đợt như nước thủy triều và bắt đầu hiện lên những nét tư lự.

Quần chúng xung quanh cũng bắt đầu có quan niệm khác đi đối với chàng ta. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái trong lòng. Thế cờ của chàng ta như vậy thì làm sao mà lấy vàng để đánh cuộc lại bạc được, có phải là đã phát cuồng chẳng?

Người khách cờ Mã Thiên Hành vốn ban đầu có nghi hoặc do dự, giờ cũng rạng rỡ mặt lên đầy hy vọng, đôi mắt đảo nhìn sang cái dây vàng ở trong tay lão nhân trọng tài, ngầm ý rằng đó sẽ là vật nằm trong tay của mình.

Cuộc cờ càng kéo dài thì thế cờ lại càng hình thành được sự thành bại, Một bên cứ liên tục trấn áp, một bên cứ dần dần bị cô thế.

Thế nhưng, ngược lại, người thanh niên lúc này thái độ rất trấn tĩnh. Tuy nhiên mỗi nước cờ đi đều tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng nét mặt không hề hiện ra một nét gì khấn trương mà giống như là hoàn toàn không để ý đến sự thắng thua.

Kịch!

Kịch!

Ban trưa đã bắt thì bắt giắc qua đi từ lúc nào.

Kịch!

Kịch!

Hoàng hôn lại đến tự khi nào.

Cuộc cờ đã đi vào giai đoạn cuối cùng, mọi người đều mở to đôi mắt để theo dõi những nước cờ quyết định còn lại.

Nước cờ cuối cùng đã đến, người khách Mã Thiên Hành nâng con cờ lên cao, đánh xuống “kịch” một cái, trên nét mặt lộ đầy sự mãn nguyện.

Mọi người reo ầm cả lên, làm rộn cả căn phòng. Chàng thanh niên bèn vờn vai bình thản đứng đấy không có việc gì xảy ra, cười nói :

- Ta không ngờ rằng thua đến như vậy, thật là ngoài ý.

Vâng, không chỉ chàng ta cảm thấy ngoài ý, mà tất cả mọi người cũng không ngờ, thế cờ của chàng ta thấp kém như thế mà lại dám đánh cuộc, thật phát cuồng.

Lão nhân trọng tài cầm cái đĩa vàng đưa cho Mã Thiên Hành, rồi quay sang chàng thanh niên, trịnh trọng nói :

- Các hạ, người phải nên giao thêm cho người kia mười lượng vàng nữa, trước khi đánh cuộc các người đã giao ước rồi.

- Vâng. Tôi không bao giờ thất hứa, để tôi về nhà lấy đến ngay lập tức.

Mọi người lại cười rộn lên, người khách Mã Thiên Hành trầm tư một hồi rồi ngược mắt nhìn, hỏi :

- Các hạ nhà ở đâu?

Người thanh niên trả lời :

- Ở Vũ Nghĩa.

- Vũ Nghĩa cách đây có xa lắm không?

Người thanh niên thành khẩn đáp lại :

- Rất gần, chỉ có một trăm dặm đường, tại hạ có ngựa, có thể tòng giá cùng cưỡi ngựa đi luôn.

Người khách Mã Thiên Hành tuy đã có trong tay đến cả một trăm lượng vàng ngoài ý muốn, nhưng đối với mười lượng còn lại gã ta cũng không chịu cho qua. Lúc này nghe người thanh niên nói chỉ cách một trăm dặm, gã ta bèn đứng dậy mạnh dạn, nói :

- Được, tại hạ đã đi thi không kể xa gần, cùng các hạ đi Vũ Nghĩa cũng được.

Nói xong, gã ta liền chấp tay, hướng sang mọi người chào, nói :

- Thành thật xin lỗi các người, tại hạ sau khi lấy đủ số vàng đó xong sẽ nhất định quay trở lại.

Quần chúng trong khắp cả gian phòng bắt đầu vội vàng tản mác. Mthh cùng chàng thanh niên cất bước đi ra khỏi khách sạn.

Hai người cùng lên ngựa, người thanh niên ngồi ở trước, Mã Thiên Hành phía sau, thúc ngựa nhắm theo hướng Vũ Nghĩa mà phi nhanh.

Chạy được hơn khoảng mười dặm, họ đến một vùng đất hoang dã, người thanh niên bồng cho ngựa chạy chậm lại, quay đầu nhìn Mã Thiên Hành, trầm giọng cười nói :

- Thế cờ của tôn giá thật là siêu phẩm nhập thánh, sao trước đây chưa từng nghe nói đến?

Mã Thiên Hành lắc đầu, cảm khái thở dài :

- Tại hạ trước đây không phải lấy cờ làm nghề sinh sống, lại cũng không muốn đem chút tài mọn mà phô trương ở đời, cho nên mọi người ít biết đến...

Người thanh niên “à” một tiếng, liền hỏi :

- Tôn giá trước đây làm nghề gì?

Mã Thiên Hành than rằng :

- Làm nghề châu báu ở Lao Sơn, trước đây ba tháng bị bọn phi tặc cướp sạch.

Người thanh niên im lặng không hỏi nữa. Sau một hồi lưỡng lự, Mã Thiên Hành bỗng chuyển sang hỏi người thanh niên :

- Các hạ tôn tánh đại danh là gì?

Người thanh niên cười đáp :

- Ta là Âu Dương Thừa Kiếm.

- Thế thì...

- Ta có ý muốn bắt cóc người.

- Cái gì?

- Bắt cóc.
- A! Các hạ nói đùa chứ.
- Không. Ta hôm nay công phu đến đây để bức hiếp lão huynh đây.
- Vậy các hạ muốn đoạt lấy số bạc của ta chăng?
- Ta không cần bạc của ngươi, mà cần con người của ngươi.
- Ha ha. Con người của ta đâu có gì giá trị.
- Không đối với ta lại rất cần.
- Ồ, các hạ muốn cầu tiến ở thế cờ chứ gì?
- Cũng không, ta phó mặc chuyện cờ bài.
- Thế thì kỳ nhỉ?
- Không có gì gọi là kỳ cả.
- Thế thì ý của các hạ chung quy lại là thế nào?
- Ồ, ta chỉ muốn các hạ đi cùng ta đến Bắc Nạn Đăng sơn.

Mã Thiên Hành thấy người thanh niên không phải nói đùa, gã liền nín lấy vai Âu Dương Thừa Kiếm, kinh ngạc hỏi :

- Từ từ cái đã, các hạ vừa rồi đã nói rõ rằng nhà ở tại Vũ Nghĩa. Sao bây giờ bỗng nhiên chuyển sang nói là Bắc Nạn Đăng sơn.

Âu Dương Thừa Kiếm quay đầu lại, giương mày nhìn lão ta cười, nói :

- Vừa rồi là ta lừa dối ngươi, bây giờ ta nói sự thật.

Mã Thiên Hành trợn mắt a lên một tiếng, giống như là đã gặp phải phi tặc, gã ta hoảng hốt nhảy xuống ngựa, đâm đầu chạy về hướng ngược lại, nói lớn :

- Bắc Nạn Đăng sơn quá xa, tại hạ không cần đến mười lượng vàng đó nữa đâu.

Âu Dương Thừa Kiếm đâu có để gã ta chạy thoát, liền quay ngựa lại, phóng vọt lên trước mặt, rút thanh Thất Hồng kiếm ra chĩa về trước mặt gã ta, hung dữ quát :

- Này, ngươi có muốn chết hay không?

Mã Thiên Hành toàn thân phát run lên, giọng buồn thảm :

- Xin hãy tha cho, ở nhà tại hạ còn có lão mẫu già đến tam mươi tuổi.

Âu Dương Thừa Kiếm xuống ngựa, nắm lấy cánh tay của Mã Thiên Hành, cười nói :

- Chớ có sợ, hãy ngoan ngoãn đi cùng với ta, ta không những không giết ngươi, mà lại còn cho ngươi một vạn lượng bạc nữa kia.

Mã Thiên Hành đâu có chịu tin, liền cõng cái bao trên lưng ra, hai tay dâng lên, nói :

- Đây là số vàng mà các hạ vừa rồi đã thua, giờ xin hãy cầm lấy lại đi, chỉ cầu mong huynh đài rộng lòng tha cho tại hạ.

Âu Dương Thừa Kiếm bức tức, quát :

- Ta nói rằng, ta sẽ cho ngươi một vạn lượng bạc, ngươi còn sợ gì?

Mã Thiên Hành ngẩng người ra, không run rẩy nữa, gã ta nhắm mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Âu Dương Thừa Kiếm thoáng mỉm cười giọng chuyển sang ôn hòa, nói :

- Ta có hai bức cờ kỳ lạ, mặt trong ẩn tàng những điều thần bí diệu kỳ, ta muốn đem ngươi đến để nghiên cứu, ngươi nếu như có thể giải được địa điểm tang trữ báu vật, thì ta sẽ nguyện ý cho ngươi một vạn lượng bạc, bây giờ ngươi đã nghe rõ được chưa?

Mã Thiên Hành gật gật đầu, vội hỏi :

- Bức cò mặt kỳ lạ đó như thế nào?

- Mặt trong có mười nốt trắng mà không có đen, trang kia lại có mười nốt đen mà không có trắng. Hai trang ghép lại thì nó ngầm chứa đựng một địa điểm bí mật tang trữ báu vật. Ta tuy cũng có nghiên cứu qua hai trang đó nhưng không hiểu được. Sở dĩ như thế mà muốn mời ngươi đến.

- Các hạ có thể không hại ta chứ?

- Yên tâm, chúng ta không thù không hận, ta hại ngươi làm gì?

- Các hạ vừa rồi nói một vạn lượng bạc...

- Không sai. Nếu như ngươi tham cứu giải đoán ra được địa điểm của Vô Khố, ta sẽ ho ngươi một vạn lượng ngân bạc.

- Mười lượng vàng kia thì sao?

- Cho luôn. Cho luôn. Bây giờ hãy lên ngựa nhanh lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Lão Mưu Thâm Toán

Đến sau giờ Ngọ của ngày thứ hai, Âu Dương Thừa Kiếm đã đem người khách cò Mã Thiên Hành về đến Vô Song bảo ở núi Bắc Nhạn Đăng, để gã yên nghỉ ở nhà khách Trung viện. Lúc này Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh tiếp đãi gã ta, còn Âu Dương Thừa Kiếm thì vội đi vào nội viện để lấy Tiền Cơ Vô Khố.

Mã Thiên Hành từ khi tiến nhập ngoại viện Vô Song bảo cho đến bây giờ đang ở trong nhà khách của Trung viện, biểu hiện rất là kinh ngạc lạ lùng đối với một khung cảnh trông giống một ngôi tòa nhà lớn của mọi người và cũng không giống một khu trại ở núi. Cảm giác kỳ lạ ngày đã lọt được vào mắt của Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh, khiến cho lão ta có một sự nghi vấn, liền mở miệng hỏi :

- Bằng hữu lại không biết Vô Song bảo của chúng tôi ở tại đâu à?

Mã Thiên Hành áy náy trong lòng, biểu lộ rằng rất muốn được hiểu rõ, gã ta đáp :

- Vâng. Nơi này của các người nói rằng thôn tập cũng không phải thôn tập, nói rằng đại hộ nhân gia cũng không phải là đại hộ nhân gia.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh lộ vẻ hoài nghi, lại mỉm cười, ý như không muốn thất lễ, nói :

- Bằng hữu là người bay nhảy trong giới giang hồ, vậy cũng biết nhiều đại khái về Vô Song bảo chúng tôi chứ?

Mã Thiên Hành ngại ngừng mỉm cười trả lời :

- Nói ra thì càng hổ thẹn, tại hạ rất thích ở vùng Giang Nam, chính ở Giang Bắc là con đường thường đi mà cũng không biết được rõ.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh gật đầu cười, mời Mã Thiên Hành uống trà, sau đó lễ phép hỏi :

- Nhà của bằng hữu ở vùng nào của Giang Bắc?

- Ở Hoài Âm của phủ Hoài An, ở trong thành lại có một nhà hàng châu báu không ra dáng nữa, sau khi gặp nạn lại không còn nữa, như đến hôm nay cũng không biết nơi nào...

Nói xong gã lại khóc.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh “à” lên một tiếng, bỗng nhiên vui vẻ nói :

- Vốn ở Hoài Âm, lão phu có một vị bằng hữu trú tại đây, giờ nói ra nhất định chắc ngươi sẽ biết.

Mã Thiên Hành đôi mắt bừng sáng lên, trên nét mặt gầy ốm hiện lên sự vui mừng, gã ta vội hỏi :

- Ôi, đó là vị nào?

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh niềm nở trả lời :

- Họ Ngô, tên Tư Nhân. Nhân vì lão ta có tính khăng khải hay giúp đỡ người, nên dân bản xứ đều tôn xưng lão ta là “Ngô thiện nhân”

Mã Thiên Hành cau đôi mày lại, đọc nhỏ :

- Ngô thiện nhân? Tại hạ hình như là chưa từng nghe qua có người này.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh nhướn đôi mày, thái độ bình thản, liền mỉm cười giải bày :

- Điều này cũng không có gì lấy làm lạ cả, có thể là vì bằng hữu luôn bên ba tại ngoại, nên ít được biết đến đối với cổ hương mình.

Mã Thiên Hành mở miệng muốn đáp lại, chợt thấy ở cửa có người xuất hiện. Âu Dương Thừa Kiếm đang đi đến.

Sau lưng chàng ta có một vị lão nhân thân thái phóng khoáng, mặc áo xanh lam, bộ râu đen bóng, mặt như ánh trăng.

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh thấy vị lão nhân, liền đứng dậy cúi tay cung kính, đáp :

- Báo chủ đến.

Đông Kiếm Âu Dương Trường gật đầu “à” một tiếng, chuyển sang nhìn Mã Thiên Hành đang im lặng, trên mặt lão ta hiện dáng cười vô cùng cao thâm không thể lường được, đôi mắt nhìn lạnh nhạt sắc bén, thân thái uy nghiêm không thể hình dung được, khiến cho mọi người không dám ngước mắt nhìn.

Mã Thiên Hành tuy chưa bao giờ gặp qua vị lão nhân này, nhưng cũng có thể biết được danh vị của người này nhất định rất cao, gã liền đứng dậy hướng sang lão ta và chấp tay làm lễ. Âu Dương Thừa Kiếm giới thiệu lướt qua, đôi mắt lại nhìn chăm chăm về hướng phụ thân, lộ ra ánh mắt tham vấn ý kiến, giống như là đang hỏi :

- Thân phụ, người xem có cần giữ gã ta lại để tận dụng không?

Đông Kiếm gật nhẹ đầu, sắc mặt vui vẻ, nói :

- Rất tốt. Đem hắn ta lên nội viện.

Âu Dương Thừa Kiếm giật mình, ngạc nhiên hỏi :

- Nội viện?

Đông Kiếm vừa chuyển mình đi ra ngoài, vừa khẳng định :

- Đúng. Lên nội viện.

Âu Dương Thừa Kiếm ngạc nhiên, bỗng như có điều giác ngộ, hắn ta lập tức quay sang hướng Mã Thiên Hành, cười nói :

- Mã huynh, đi, tôi đem người lên nội viện.

Mã Thiên Hành hoang mang, hỏi :

- Nội viện? Nơi này không phải là nội viện của các người à?

Âu Dương Thừa Kiếm kéo Mã Thiên Hành đi ra ngoài, cười đáp lại :

- Nội viện ở tại trên đỉnh núi cao, so với nơi này thì thoải mái hơn nhiều.

Hai người đi ra khỏi nhà khách, trải qua mấy viện nữa, đi xuyên vào trong một rừng đào, qua một hồi đi ngang đi dọc, rẽ ngược rẽ xuôi, cuối cùng ra khỏi rừng đào, đến dưới một cây tùng cổ cao đến tận tầng trời ở một vùng sườn núi.

Trên cây tùng có treo một vòng cây lớn xung quanh vòng cây có quấn vòng thép và một sợi thép thẳng tuốt lên phía trên vương thẳng vào trong không trung ẩn hiện trong tầng mây, nhìn thấy giống như là thông đèn trên trời, vô cùng thần bí.

Âu Dương Thừa Kiếm đến đó không thực hiện một hành động gì, mà chỉ chống tay đi quanh dưới gốc cây tùng cổ, tựa như là đang suy nghĩ một vấn đề gì vô cùng khó khăn.

Mã Thiên Hành ngửa đầu nhìn hướng lên sợi thép lớn xuyên thẳng đến tầng mây, nét mặt đầy kinh dị, hỏi :

- Ô, đây là gì của các người?

Âu Dương Thừa Kiếm chỉ im lặng không đáp, sau khi đi quanh hai vòng dưới gốc cây, bèn dừng chân lại, cũng ngửa mặt nhìn sợi dây thép lơ lửng giữa không trung.

Một thoáng sau, bỗng nghe từ trên tầng mây truyền đến những tiếng “kình kích” và xuất hiện một cái bọc lớn men theo sợi dây sắt chạy nhanh xuống, trong nháy mắt đã xuống tận dưới gốc cây.

Âu Dương Thừa Kiếm nắm lấy cái bọc đó, quay sang Mã Thiên Hành, cười nói :

- Lại đây, người ngồi lên đi.

Mã Thiên Hành tròn mắt, thất kinh đáp lại :

- Ngồi đi lên đâu? Lỡ ra nó rơi một cái thì không phải tan xương nát thịt sao?

Âu Dương Thừa Kiếm cau mày :

- Yên tâm, tuyệt đối an toàn.

Mã Thiên Hành trì nghi một hồi, lại cẩn thận lo sợ ngồi lên trên chiếc bọc đó. Âu Dương Thừa Kiếm lại đi quanh dưới gốc cây một vòng nữa, như kiểm tra lại xem có ổn định không, sau đó nhảy lên bọc ngồi xuống cùng Mã Thiên Hành. Chỉ nghe những tiếng âm thanh “kình kích” phát lên, cái vòng cây lớn trên cây từng đã bắt đầu chuyển động, chiếc bọc từ từ được nâng lên.

Lên đến trên tầng mây, khí mây bay lá tả trước mặt...

Mã Thiên Hành mới đầu thì sợ hãi, tiếp đó lại thấy được những điều kỳ lạ, sau đó lại nảy ra sự thú vị, gã ta bắt chợt vui vẻ, gọi :

- Ôi, nơi này của các vị thật ý vị, như thế này có thể bay thẳng lên nội viện luôn sao?

Âu Dương Thừa Kiếm mỉm cười gật đầu, đôi mắt phát lên ánh mả mai, quý quýt như thâm nói :

- Thăng cha đáng thương này, nếu như người đã một lần vào đây rồi thì làm sao mà đem mạng ra khỏi Vô Song bảo được, thế mà vẫn còn hứng thú.

Chiếc bọc vẫn tiếp tục thẳng lên như đang vượt xuyên động đi giữa tầng mây.

Dưới tầm mắt có lúc thấy toàn một màu trắng xóa, có lúc thì lốm đốm màu xanh.

Cuối cùng chiếc bọc được nâng lên tận đỉnh cao. Âu Dương Thừa Kiếm nhảy ra trước, sau đó lấy tay đỡ Mã Thiên Hành cùng nhảy ra.

Lúc này, hiện ra trước mắt Mã Thiên Hành một cảnh tượng như thế này: Đỉnh núi rộng rãi, bằng phẳng tứ phía liễu rù là tà. Chính giữa có khoảng mười ngôi lầu các được xây dựng hung vĩ nguy nga, ngói xanh lượn lờ, cảnh sắc muôn màu muôn vẻ.

Bao quanh các lầu đài là một bờ tường cao đến năm trượng, trên cổng tường có một lầu chuông bằng đá cao tám trượng, trên lầu có khắc năm chữ lớn bằng vàng sáng loáng “Vô Song bảo Nội viện”.

So với Trung viện và Ngoại viện thì ở đây cảnh quan tuyệt mỹ hơn, lại hùng vĩ và không khí càng có nhiều sự thần bí hơn.

Mã Thiên Hành ngẩng người đứng xem. Âu Dương Thừa Kiếm không phải vì sự quá kinh ngạc của gã ta mà phát sinh khoái vị, chàng ta chỉ cười lạnh, vẫy ta nó :

- Đi theo ta, lão huynh.

Mã Thiên Hành đi theo tiến vào Nội viện của Vô Song bảo, trước mặt là một tòa lầu đài ba tầng cung điện rộng lớn, trong cung điện có một người lão phụ tuổi độ sáu mươi đang đứng lặng lẽ.

Người lão phụ có khuôn mặt đẹp đẽ, thái độ nghiêm trang, trên cổ tay đeo một chuỗi tràng hạt, giống như một vị tín nữ tu hành của Phật môn.

Âu Dương Thừa Kiếm gặp bà lão phụ đó tựa hồ như rất bất ngờ ngoài ý của mình, thần sắc ngạc nhiên, chàng ta dừng chân, hơi cúi mình thưa :

- Lão nương, sao lão lại ra đây?

Vị lão phụ đôi mắt phát ra ánh nhìn rực lên, sau khi chăm chú nhìn Mã Thiên Hành một hồi, liền thu ánh mắt lại, lạnh lùng nói :

- Vì lão nương nghe nói người muốn đem người ngoài lên đây, ta không cho phép cha con người tạo tội ác tại nơi này.

Âu Dương Thừa Kiếm có phần không vui, miễn cưỡng tiếp lời :

- Không, chàng ta là cao thủ trong làng cò đến dạy con, không có gì.

Vị lão phụ đôi mày giương lên, lạnh nhạt :

- Hừ cờ giỏi, ngươi cho rằng tại ta điếc hay sao. Ta nói trước, ta bất kể gì về việc cha con ngươi ở dưới núi, nhưng các ngươi không thể mang máu huyết mà nhuộm nơi này, nơi này có Bồ Tát, có ta...

Âu Dương Thừa Kiếm cau đôi mày lại không đợi lão phụ nói hết, liền kéo Mã Thiên Hành đi nhanh về phía trái của chánh điện.

Có tiếng lanh lảnh từ phía sau truyền đến :

- Cứ để mà xem, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, c ha con ngươi cứ như vậy nữa đi...

Âu Dương Thừa Kiếm kéo Mã Thiên Hành đến một gian phòng, lấy sức dùng tay tung cửa ra, lại chạy đến một gian phòng khác, cũng dùng sức mở cửa, cứ như vậy liên tiếp băng qua bảy tám gian phòng, cuối cùng vào đến trong một phòng sách trang trí đẹp đẽ. Chàng ta cài cửa phòng lại, lên lời trách mắng :

- Thì thì mà mà, bà là người hồ lô bát đạo, nói bậy bạ.

Mắng xong, chàng ta đưa tay bảo Mã Thiên Hành ngồi xuống.

Mã Thiên Hành từ từ ngồi xuống, lo sợ nói :

- Âu Dương huynh, lệnh đường đã không thích người ngoài đến quấy nhiễu, chúng ta xuống lại được không?

Âu Dương Thừa Kiếm lắc đầu đáp lại :

- Ngươi chớ để ý đến bà ta, bà ta niệm Phật cuồng đấy, hoài nghi của bà ta là sợ gây những điều xấu đến người khác.

Mã Thiên Hành cười lúng túng, đưa mắt nhìn quanh những sách vở được xếp đặt ở trong phòng.

Đây là một phòng nằm nghỉ vừa cả một phòng sách được bố trí đẹp đẽ sáng sủa, giá sách, tranh mực hoa, cây đàn cầm, bút viết đều được sắp đặt thích nghi gọn gàng, không giống một tí gì đối với chỗ ở của một người đọc sách.

Âu Dương Thừa Kiếm sau khi bình tĩnh, lại lấy ra một hộp nhỏ niêm phong cẩn thận. Chàng ta mở hộp ra, lấy một cuộn giấy bằng da cừu được buộc bằng dây vàng đưa cho Mã Thiên Hành, mỉm cười nói :

- Đây sẽ là nốt cờ nút đen trong hai trang Tiên Cơ Vô Khố, ta tuy có lãnh giáo qua thế cờ của ngươi, nhưng lại phải tham khảo với ngươi một tí.

Mã Thiên Hành nhận lấy bức cờ bằng da cừu, mở ra xem đến nửa ngày, xong gãi ta ngược mắt nhìn nói :

- Âu Dương huynh có thể muốn tại hạ mở ra vị trí của bức cờ trắng không?

Âu Dương Thừa Kiếm gật đầu đáp lại :

- Chính là muốn như vậy, ngươi có nắm chắc được không?

Mã Thiên Hành lắc đầu :

- Trên bàn cờ thì biến hóa vô cùng, tự cổ chí kim không có người nào lại vạch ra một cuộc cờ tương đồng nhau. Bây giờ muốn giải bức cờ trắng hợp lý thì không khó lắm, nhưng tại hạ sợ rằng giải mã một bức cờ thì rất khó hoàn toàn tương đồng với bức cờ khác.

Âu Dương Thừa Kiếm sờ tay dưới cằm, cười nói :

- Được, nhưng ngươi có thể tập lại trong nhiều cuộc cờ để đúc kết lại một bức cờ tương đồng được không?

Mã Thiên Hành để bức cờ trước mặt, bắt đầu nhắm mắt trầm tư suy nghĩ.

Âu Dương Thừa Kiếm bèn đứng dậy, nói :

- Ngươi trước hết hãy nghỉ một tí, ta đi gọi người mang cơm đến.

Nói xong, chàng ta mở cửa đi.

Mã Thiên Hành thấy chàng ta đi xa khỏi phòng, đôi mắt từ từ mở ra, ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

Bây giờ gã lại không giả trang suy nghĩ về thế cờ nữa, mà đang nghĩ đến một vấn đề khác.

Gã ta nghĩ rằng sau khi giải ra được trang Tiên Cơ Vô Khố, thì làm sao mà trốn ra được Nội viện này, làm sao trốn ra khỏi Vô Song bảo.

Đây là một vấn đề đau đầu, gã ta nghĩ không biết tại sao Đông Kiềm lại quyết định đem mình đến Nội viện. Nếu như ở Trung viện mà trốn thoát ra khỏi Vô Song bảo thì có thể nói rằng không có gì khó. Thế nhưng hiện này đã vào đến Nội viện này rồi thì tình hình quả là bất đồng, giờ muốn trốn được sự giám sát của cha con Đông Kiềm cũng thật là khó, mà nếu có trốn ra được thì cũng không có phương pháp gì để xuống đỉnh núi Vô Song bảo, bởi vì có hai người Hắc Bính kiếm sĩ đang canh giữ ở đó, mà tự mình cũng không biết được con đường từ đỉnh núi Vô Song đến đỉnh Thiên Giai. Huống gì trên đỉnh Thiên Giai lại có chín trận địa, từ xưa đến giờ chưa từng có một người nào có thể vượt qua.

Ôi, Tiểu Bình, diệu kế của nàng thật là tuyệt diệu, nhưng đáng tiếc rằng ta sợ không gặp được nàng..

Gã chợt nhiên nghĩ từ lúc mới vào Nội viện đã gặp vị lão phụ tay đeo chuỗi hạt tràng đỏ, thật là một sự việc hết sức buồn cười, không ngờ vị lão thê của Đông Kiềm lại là một tín nữ Phật môn trung thành. Lão xem ra cũng là người võ công cao thủ, nhưng lại đau khổ hận thù đối với phu quân và con của lão ta. Từ khi nghe được lời trách mắng con của lão thì không biết rằng cha con Đông Kiềm từ nay trở về sau xử trí đối với mình như thế nào?

Không sai, mình sau khi thay họ tìm ra được bí mật Tiên Cơ Vô Khố, họ sẽ không để cho mình ra khỏi bảo.

Sau một hồi, bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân của hai người từ xa đang đi đến hướng phòng sách mà bước tới.

Gã ta vội trở về tư thế nghiên cứu trên bàn cờ.

Cửa phòng mở, Âu Dương Thừa Kiềm bước vào cùng một thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ, hai tay đang bưng một mâm rượu và thức ăn thịnh soạn, nhẹ nhẹ đặt trên bàn gã ta với một động tác rất dịu dàng, sau đó nàng quay mình đi ra. Âu Dương Thừa Kiềm liền nắm lấy cổ tay ngọc ngà của cô ta, cười hướng sang Mã Thiên Hành, nói :

- Cô ta gọi là Hồng Oa, Mã lão huynh bắt đầu từ ngày và đêm nay được cô ta hầu đãi, ban ngày Mã lão huynh nói cần muốn tản bộ ra khỏi phòng thì cô ta có thể đem người đi nơi nào có thể đi được, tối đến... được, giờ cô tạm thời ra đi.

Sau khi Hồng Oa ra khỏi phòng, chàng ta đến gần bên tai Mã Thiên Hành, cười nói :

- Tối đến cô ta có thể đáp ứng nhu cầu thỏa mãn cho lão huynh, cô ta rất khao khát về việc đó, nhất định sẽ làm cho thân tâm lão huynh vô cùng khoái lạc, nào tiết linh thông.

Mã Thiên Hành giật mình kinh hãi, vội khua tay đáp lại :

- Không, không, tại hạ không đáp ứng được việc đó.

Âu Dương Thừa Kiềm đưa tay vỗ vào vai Mã Thiên Hành, nói :

- Nói vậy, lão huynh lại quá tuổi rồi sao?

Mã Thiên Hành cảm nghĩ đến tình hình nghiêm trọng, vội đứng dậy trình trọng đáp :

- Thật vậy, tại hạ từ khi ra đi đến nay không bao giờ làm việc như thế. Nhân vì, nhân vì...

- Nhân vì gì?

- Nhân vì tại hạ trước khi ra đi đã phát lời tuyên thệ trước mọi người.

- Nói đùa.

- Thật vậy.

- Được rồi, đợi đến lúc người muốn nhu cầu đến mà gọi cô ta sang nữa, thì cô ta sẽ cách ly phòng người, bây giờ xin hãy ăn uống đi.

Mã Thiên Hành ngồi xuống ăn cơm. Âu Dương Thừa Kiềm đưa mắt nhìn đến vị trí bàn cờ, ánh mắt rực lên, vui mừng nói :

- Ôi, người quả nhiên là có biện pháp, đã đoán trúng nước rồi.

Mã Thiên Hành mỉm cười, vừa ăn vừa đáp :

- Đoán trúng nước thứ nhất, nước thứ hai sẽ khó. Nó có ba điểm chính, một là chiếm cứ ở góc phải, một điểm là góc phải dưới, và một điểm là góc trái trên. Nếu như hôm nay giả định lấy nước thứ hai thì sẽ chiếm cứ ở góc phải.

Nói xong gã ta lấy một con cờ trắng đặt trên bàn cờ. Âu Dương Thừa Kiềm thấy vậy rất mừng, nói :

- Không sai, chính là như vậy.

Mã Thiên Hành cười “à” một tiếng không dám khoe khoang tiếp, gã cúi đầu chú tâm mà ăn. Gã ta biết rằng không thể một chốc mà lại giải mở ra hoàn toàn bức Tiên Cơ Vô Khố được, làm như thế nhất định sẽ dẫn họ đến một điểm đáng ngờ.

Tôi đến, sau khi ăn cơm xong, Mã Thiên Hành đi quanh một mình ở trong phòng, cuối cùng lại đi đến gần bên bức tường căn buồng bên trái, đưa tay gõ mấy cái :

- Lại đây.

Âm thanh lại ngân nga rót vào tai :

- Mã đại huynh, chàng có việc gì thế?

- Vâng, tôi muốn ra ngoài phòng tắm bộ một tí, có bất tiện lắm không?

Hồng Oa cười điềm nhiên, mắt nhìn ra ngoài phòng và cất bước nhẹ nhàng đi trước.

Mã Thiên Hành theo sau cô ta, nhìn thấy thân hình đầy đặn của cô ta di chuyển ở phía trước, tâm đầu gã ta như bị chấn động, vội ngẩng mặt nhìn lên phía trên.

Đi qua mấy đình viện không nhớ hết, lại đến một bức tường thành, bước qua cổng lại thấy cả một vườn hoa ánh lên một màu xanh, ánh sáng mặt trăng, những tòa nhà cổ, núi giả, hồ sen kết hợp lại thành một bức họa tĩnh mịch, đẹp đẽ.

Mã Thiên Hành đi vào vườn, chống tay đứng lặng yên, ngược mắt nhìn cảnh vật, rồi chìm trong một sự trầm tư.

Hồng Oa ở phía sau cất giọng :

- Hôm nay ánh trăng thật đẹp phải không?

- Ồ, vâng, trăng đêm nay rất đẹp, nhưng cô nói như vậy là gọi ý gì?

Mã Thiên Hành thu hồi tầm mắt, từ từ (...)

Hồng Oa liếc nhìn một cái, cười vụng trộm hỏi :

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Mã Thiên Hành đáp :

- Tôi nghĩ đến song thân, nghĩ đến con. Còn cô không nghĩ đến nhà của cô, cha mẹ của cô sao?

Hồng Oa ngẩng mặt lên, hiện nét mặt hững, nói :

- Họ không nghĩ đến tôi, vậy tôi nghĩ đến họ làm gì?

Mã Thiên Hành nghiêm sắc mặt tiếp :

- Trong thiên hạ có cha mẹ nào mà không nghĩ đến con cái của mình?

Hồng Oa nét mặt thay đổi, cười lạnh nhạt đáp lại :

- Không tin sao, thiên hạ sẽ có những cha mẹ không hề nghĩ đến con, họ chỉ nghĩ đến tiền bạc, vì cần tiền, họ không thương tiếc khi đem bán con cái của họ.

Mã Thiên Hành kinh ngạc hỏi :

- Cô?

Hồng Oa rũ bờ mi xuống :

- Tôi từ nay về sau nhất quyết không đem những chuyện này để lại trong lòng, tôi chỉ muốn tìm kiếm khoái lạc.

Mã Thiên Hành than một tiếng, nhỏ giọng :

- Đây là cam chịu thụ lỗi.

Hồng Oa đôi mắt mở to ra, cất giọng cười lạnh lạnh, lộ ra hàm răng trắng muốt, nói :

- Như vậy là anh muốn tôi quy y tam bảo, thay họ để chuộc lại tội lỗi hay sao?

Mã Thiên Hành rùng rùng đôi vai, đáp lại :

- Tôi nào có quyền lợi gì mà cưỡng bức cô quy y tam bảo?

Hồng Oa ngửa mặt cười khanh khách, nói :

- Lời của anh kể ra cũng lý thú thật, không giống như điều tôi nghĩ.

Mã Thiên Hành cười gượng :

- Không, tôi là người rất tâm thường, thì như tôi hôm nay đến nơi này của các người cũng chỉ vì muốn kiếm một vạn lượng bạc.

Hồng Oa cất giọng cười có ý châm chọc, chỉ tay vào Mã Thiên Hành, nói :

- Anh thật là một người đáng thương.

Mã Thiên Hành trong lòng cũng biết được sự chi của cô ta là có ý gì, nhưng cũng cố ra vẻ không hiểu, hỏi :

- Đáng thương? Đây là có ý tứ gì?

Ánh mắt của Hồng Oa lộ ra vẻ khêu gợi, cất giọng cười quyến rũ :

- Tôi khuyên anh nên hưởng thụ khoái lạc kịp thời, chớ vì tiền làm gì.

Mã Thiên Hành cười thâm trong lòng, chàng nghĩ :

- Vâng, cô vì sao lại không nói ra việc khi tat hay họ để tìm ra địa điểm Tiên Cơ Vô Khó, hoặc khi họ chứng minh được ta không có biện pháp gì để tìm ra địa điểm Tiên Cơ Vô Khó thì sự chết của ta đã đến kỳ hạn, bây giờ lại nói bằng quơ gì về một vạn lượng bạc nữa.

- Ô, cô vì sao mà muốn tôi kịp thời hành lạc, tôi không hiểu?

Hồng Oa toát lên một thần thái tiên tri tiên giác, cười nói :

- Ý của tôi là chỉ có kịp thời hưởng thụ khoái lạc mới là thực tế, còn ngoài ra đều là huyễn mộng, đều là vô căn cứ.

Mã Thiên Hành trong lòng lấy làm quái lạ. Hừ, Nội viện của Vô Song bảo quả nhiên là bất đồng âm hưởng kể cả lời nói của cô này khác. Anh ta liền dựng đứng đôi mày hỏi :

- Tôi lại không hiểu.

Hồng Oa đưa mắt nhìn chằm chằm, rồi quay mình đi về hướng khu đình ở vườn, cất giọng cười châm chọc :

- Không hiểu cũng được...

Mthh cũng cất bước đi theo, thành khẩn hỏi :

- Nhưng tôi lại không hiểu, cô có thể giải thích cho tôi có được không?

Đi đến trong ngôi đình, cô ta ngồi dựa vào hành lang, ánh mắt hiện lên vẻ thương hại, chăm chú nhìn anh ta, nhếch môi :

- Đây là lẽ đơn giản dễ hiểu, anh nếu nghe kể thực tiễn cùng hư vô đều không hiểu, há không phải là một người đáng sợ sao?

Mã Thiên Hành ngồi xuống trên một chiếc ghế ở trong đình, dạng như đang suy nghĩ, đôi mắt nhìn lơ đãng hồ sen ở đối diện, trong lòng thầm nghĩ :

- Để mình trao đổi vấn đề với cô ta, nhưng thân phận hiện tại của mình làm một người khách cờ Mã Thiên Hành xứ Giang Bắc thì làm thế nào có thể đến được vị quái nhân thân khoác mảnh ni đen đó?

- Bây giờ đã hiểu chưa Mã đại huynh.

Mã Thiên Hành đứng dậy đi vòng đến sau lưng cô ta, đứng cách bờ lan can đưa hai tay đặt lên trên đôi vai, xoa nhẹ và cười nói :

- Tôi đã hơn bốn mươi rồi, diện mạo lại khó xem, không biết cô vì sao lại ưa thích tôi như vậy?

Hồng Oa nét mặt thoáng mơ màng, cúi đầu cắn môi :

- Anh vốn bao giờ cũng muốn giả câm giả điếc, đáng ghét.

Mã Thiên Hành bỗng nhiên nghĩ đến một màn chết thảm thiết của Hắc Mai Côi trong động Cửu Khúc ở Tuyết Sơn, tâm đầu lại phát run, chàng vội buông tay ra đáp lại :

- Tôi không thể giả câm giả điếc, nhân vì tôi không phải là người quen việc phản bội gia đình.

Hồng Oa lấy làm thất vọng, quay đầu lại nhìn chàng ta, trong lòng đầy oán giận :

- Gặp dịp thì chơi cũng nhận định là phản bội sao?

Mã Thiên Hành nhắm mắt lại, nhỏ giọng :

- Có thừa nhận hay không, mà cô việc gì phải hy sinh trong hoàn cảnh này?

Hồng Oa đôi mắt nảy lửa :

- Tôi không cho rằng đây là hy sinh, mà là khoái lạc.

Mã Thiên Hành nhắm mắt không đáp, biết làm sao bây giờ? Mình cần làm sao triển khai vấn đề này? Mình phải làm sao không lộ ra vết tích khiến cho cô ta nói đến người có tấm ni đen ở hang vô đáy đó.

Chàng ta trầm mặc một hồi :

- Nếu không phải Thiếu bảo chủ bảo tôi hầu đãi anh thì tôi sẽ muốn bảo anh cút đi. Anh là một người nhu nhược.

Lời nói này của cô ta lại kèm theo một nụ cười, cho nên nghe không mấy chói tai lắm.

Mã Thiên Hành từ từ mở mắt ra, lại đưa tay đặt trên đôi vai của cô ta, thăm nói :

- Bình tĩnh một tí, Hồng cô nương, tôi trước sau gì cũng biết được cô là một nữ hầu đãi bình thường, tôi rất kính trọng cô.

Hồng Oa trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cất tiếng :

- Anh nói như vậy tức là tuổi tác không hợp với anh, vậy tôi là một người bất tiện với anh.

Mã Thiên Hành ngậm kinh ngạc :

- Cô ta thật là lợi hại, phải nhanh chóng thay đổi vấn đề đi, nếu không thì sẽ bị cô ta công kích đến cùng đây.

- Hồng cô nương, nhà cô ở tại nơi nào?

- Ở tại nơi này.

- Không, điều tôi hỏi là gia đình, phụ mẫu thân sinh của cô.

- Hãy sớm quên họ đi.

- Cô có đọc qua nhiều sách vở không?

- Đây là sự việc rất hối hận đối với tôi.

- Hối hận?

- Ôi đọc sách sẽ khiến cho ta suy nghĩ, khiến cho tôi...

- Khiến cho cô dám phản kháng về sinh mệnh, khiến cho cô đau khổ?

- Không.

- Thế thì là thế nào?

- Tôi không muốn nói ra...

- Cô vào bảo này mấy năm rồi?

- Tôi lúc mười bốn tuổi đã bị họ bán đến đây, đến nay đã tám năm rồi.

-Ồ, năm nay họ nên để cô có phần an trí...

- Chớ nói nữa.

-Ồ, cô khóc rồi sao?

Hồng Oa đôi dòng lệ chảy dài, bờ vai rung động, cúi đầu khóc tức tưởi :

- Nói với tôi giống như nói với huynh trưởng của cô vậy... anh ta không khiến cho cô khoái lạc sao?
- Từng có.
- Bây giờ không có nữa?
- Trước bốn năm cuồng nhiệt như hỏa, sau bốn năm lạnh nhạt như băng.
- Vì sao vậy?
- Anh ta từ hồi nào tới giờ không có người con gái nào mà làm cho anh ta thỏa thích qua hai năm, anh ta thích mới chán cũ.
- Ôi, cô quá ngu, cô hãy nên suy nghĩ đến cô và thân phận của anh ta, suy nghĩ đến hậu quả.
- Tôi không khống chế được mình, anh ta rất quyến rũ người.
- Giờ đây anh ta không hề tỏ ý gì về việc an trí như thế nào cho cô sao?
- Anh ta đã an trí tôi rồi và còn được đặc biệt thi ân...
- Ôi!
- Có những người cũng đã đi vào chỗ chết.
- A! Có người chết sao?
- Nhiều rồi, nếu người nào mà họ không mất ý, sau khi họ hưởng thụ qua một thời gian, rồi sẽ bí mật mất tích.
- A! Người nói họ.
- Lão ta cũng vậy.

Mã Thiên Hành lập tức tâm đầy phát hỏa. Trước đây anh ta chỉ biết Đông Kiếm là một gian hùng vô lâm một lòng mưu danh thống trị thiên hạ, không ngờ lão ta cũng là một con ma ham sắc. Hừ, nói rằng Nam Thiên Sắc Ma cũng không sai. Trên đời này có rất nhiều con ma ham sắc lén lút vụng trộm, biểu hiện bên ngoài của họ lại không lộ một dấu tích gì, hành động rất sạch sẽ.

Hồng Oa khóc mà toàn thân phát run, cô bỗng quay mình ôm lấy chàng ta, ngửa khuôn mặt đầy sợ hãi :

- Trời, tôi sao lại nói với anh những việc này, anh không tố cáo tôi chứ?

Mã Thiên Hành trong tim náo loạn, vuốt nhẹ lên mái tóc cô ta an ủi :

- Đừng có sợ hãi, tôi không phải là loại người đó, nhưng tôi có những điều không hiểu, bà chủ mẫu của cô hình như rất đứng đắn, vì người, bà ta cho phép cha con họ can quấy không?

Hồng Oa nhắm mắt lại, giọng run run :

- Cha con họ có một gian phòng luyện công rất bí mật, bà ta có thể không biết được, nhân vì bà ta rất ít đi ra khỏi Phật đường.
- Phòng luyện công?

Không sai. Thu Tuyền đã nói qua về bá phụ của cô ta có hai nơi mà không chịu để cho người qua đó. Một là phòng luyện công, hai là hang không đáy.

Hừ, vốn gọi là phòng luyện công, lại là nơi mà cha con Đông Kiếm từng chà đạp lên nhân phẩm của người con gái.

- Bà chủ mẫu của cô cũng biết võ công chứ?
- Ồ, nghe nói là rất lợi hại, nhưng trước đây rất lâu đã tự đem mình cống hiến cho Bồ Tát rồi.
- Phòng luyện công tại nơi nào?

Hồng Oa mở miệng muốn đáp, chàng ta đột nhiên đưa tay bưng miệng cô lại, nhỏ giọng nói :

- Không nên nói, tôi biết cô rất sợ hãi.

Kỳ thực, không phải cố nghĩ rằng, cô ta sợ hãi, mà chàng ta đã nghe có tiếng người từ xa đang đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mầm Non Đối Đầu Gai Nhọn

Đó là Âu Dương Thừa Kiếm, chàng ta từ cổng thành đang bước đến, từ xa đã vỗ tay cười lớn :

- Ha ha, Mã đại huynh, người không phải mở lời thề rồi à, sao lại quán quít với cô ta thế?

Mã Thiên Hành đẩy Hồng Oa ra, hướng đến chàng ta chấp tay cười, thẹn thùng :

- Không có gì đáng nói, tại hạ bị đôi lời của cô ta chinh phục đấy.

Âu Dương Thừa Kiếm đi vào trong đình, ngồi xuống, lạnh nhạt nhìn Hồng Oa, cười :

- Đôi bờ lệ của người con gái là vũ khí rất lợi hại đấy, ta nhìn thấy dòng nước mắt của cô ta cũng biết rằng không ngăn cấm được tình.

Mã Thiên Hành đi vòng qua bên mình Hồng Oa ở trong đình và ngồi xuống, nắm lấy cánh tay cô quay sang chàng ta cười :

- Đúng là như vậy, nâhn vậy tôi quyết định phản bội lời hứa một lần. Âu Dương huynh có nguyện ý đem cô ta chiết tính thành hơn hai lượng bạc không?

Âu Dương Thừa Kiếm hơi ngạc nhiên hỏi :

- Ô, người muốn đem cô ta ra khỏi bảo sao?

- Vâng, nhưng muốn nói giá tiền cho hợp lý.

Âu Dương Thừa Kiếm cười lớn kha kha :

- Giao cho người, giao cho người! Nhưng đợi đến lúc người tham cứu ra Tiên Cơ Vô Khố đã.

Mã Thiên Hành bỗng nhiên phát giác rằng tự mình không nên đề xuất yêu cầu này, điều này không thể được. Sau khi tự mình giải ra hai trang Tiên Cơ Vô Khố thì chỉ có thể lên lút mà trốn thoát ra khỏi Bảo, lúc đó nếu như hành động bị bại lộ thì phải quyết liều đánh nhau một trận. Trong tình hình như vậy thì làm sao mà có thể đem cô ta ra được? Trong một thoáng nóng vội chưa kịp suy nghĩ kỹ đã nói ra, đối phương cũng “đáp ứng” rồi, thì biết làm sao? Ô, cứ mặc cho hấn ta, trước tiên mình phải giả ý cảm tạ lại đã.

Đang chuẩn bị đứng dậy để cảm tạ, Hồng Oa bỗng nhiên quay lại đập vào tay chàng ta, hướng sang Âu Dương Thừa Kiếm trề môi :

- Không, Thiếu bảo chủ, tôi không đi, tôi muốn ở lại trong này, dù chết tôi cũng ở lại trong này.

Mã Thiên Hành thầm thở phào nhẹ người :

- Đúng, cô ta nên kiên trì như vậy, không thì cô sẽ tự mình gây nên họa chết người, ôi, đều do sự mơ hồ của ta, không nên đề xuất yêu cầu như vậy.

Âu Dương Thừa Kiếm liếc nhìn cô ta, mỉm cười chậm rãi nói :

- Vì sao? Cô không phải là đã chảy cả nước mắt đó sao?

Hồng Oa cúi đầu, đỏ mặt đáp :

- Không phải như vậy, Thiếu bảo chủ biết...

Âu Dương Thừa Kiếm lắc đầu :

- Không được, Mã lão huynh sẽ thay ta hoàn thành một công tác trọng đại, ta tất phải báo đáp lại anh ta.

Mã Thiên Hành nghe cười thầm trong lòng, nghĩ rằng :

- Bây giờ cô có thể yên tâm, cô biết rằng hấn ta đang lừa tôi, hấn ta lẽ nhiên phải nói như vậy, chính hấn ta đang biểu thị qua cô đấy.

Hồng Oa quả nhiên linh mãnh dị thường, lập tức nét mặt tỉnh lại, trong lòng hàm chứa đầy vẻ thâm kín, quay sang Âu Dương Thừa Kiếm :

- Vâng, tiện thiếp xin tuân mệnh.

Âu Dương Thừa Kiếm nét mặt biểu lộ sự vui vẻ gật gật đầu, hướng sang Mã Thiên Hành, mỉm cười nói :

- Vừa rồi ta có xem cuộc cờ bày bố của ngươi ở trong phòng có mấy vị trí bị sai.

Mã Thiên Hành làm dáng hồ thẹn, cười gượng đáp :

- Tại hạ đã nói trước là không đơn giản.

Âu Dương Thừa Kiếm vội khua tay :

- Không, ta cũng biết rằng rất khó, thực ra trước đây qua hai năm nghiên cứu cũng không thể biết rõ được.

- Ôi, Âu Dương huynh sao lại không đem trang cờ trắng để cho tôi xem, khỏi lãng phí rất nhiều thời gian.

- Không, không, ta không phải là có ý làm khó ngươi, ta cho rằng ngươi nếu như có thể tự mình giải mở ra được vị trí của phía bức cờ trắng, thì nhất định ngươi có thể tìm ra được địa điểm của Tiên Cơ Vô Khố.

- Then chốt có thể là ở câu “Thử hỏi Từ Lang” đó. Để đợi tại hạ sau khi giải ra được vị trí cờ trắng, sẽ dốc lòng tìm kiếm người “Từ Lang” này.

- Đúng như vậy, điều khó nhất là ở tại người “Từ Lang” này, nếu như có thể tìm ra được người đó, thì tin rằng những điều huyền bí của Tiên Cơ Vô Khố có thể giải ra được.

- Được. Tại hạ trở về phòng để nghiên cứu tiếp.

Nửa đêm...

Kịch, kịch, kịch.

- Ai?

- ...

- Ôi, sao cô lại không ngủ?

- Tôi có thể đi.

- Được rồi, cô có việc gì?

- ...

- À, cô không được khỏe phải không, sắc mặt cô như đang trắng bạc đấy.

- ...

- Không, không nên như vậy, cô nên biết rằng tôi không có ý đồ gì đối với cô cả.

- ...

- Nghe tôi nói, Hồng cô nương, cô quá yếu đuối.

- Anh... anh không phải nói... muốn đem tôi ra khỏi bảo phải không?

- Vâng, nhưng ý chính của tôi là muốn đưa cô trở về lại bên cha mẹ của cô.

- Chớ nói vô ích nữa.

- Vì sao gọi là vô ích?

- Anh... anh không cần tôi?

- Thành thật với cô, tôi không có ý đó.

- Hừ, anh là người ngốc.

Cô ta hai tay bưng mặt khóc nức nở, quay mình chạy ra khỏi phòng.

Chàng đưa mắt nhìn theo sau lưng cô, nảy ra một sự đồng tình sâu sắc :

- Ôi, tôi biết cô không phải là một người đàn bà dâm đãng, cô có những hành vi can đảm khác thường, nhưng cuộc đời cô đã rơi vào một bối cảnh thương tâm, đáng phải thương.

Ngày thứ hai, Mã Thiên Hành giải ra cuộc cờ thứ hai, sai bốn điểm.

Ngày thứ ba giải ra cuộc cờ thứ ba, sai hai điểm.

Đến tối ngày thứ tư chàng ta không thể ngồi giải ra toàn bộ, nhân là đã đến ngày mồng bốn tháng chín, còn cách ngày Ngũ phái định ước hội tập ở đỉnh núi Ngọa Hồ vùng Quát Thương son rõ ràng chỉ còn năm hôm nữa thôi.

Trong ngày thứ tư, chàng bị hạn chế chỉ hoạt động trong vườn hoa, cũng do Hồng Oa hậu đãi nên không có một cơ hội nào để thoát thân, nhưng cô ta cũng không kêu gọi chàng nữa, tuy nhiên lại biểu hiện sự quan hệ rất thân thiết.

Chàng ta xem ra, cô ta đối với mình, một người đáng thương không biết sống chết, cũng thất vọng vô cùng.

Chàng ta không khỏi cười thầm, Đông Kiếm Âu Dương Trường xây dựng Vô Song bảo ba mươi năm, tự cho rằng Vô Song bảo là vô địch thiên hạ, nhất tâm nhất ý muốn được thống trị võ lâm. Thế nhưng trong tay của ông ta bất quá chỉ có lác đác mấy người trung thành là Hắc Bạch song ma và mấy người Bạch Bính kiếm sĩ mà thôi.

Buổi tối này, Mã Thiên Hành sau khi giải ra Tiên Cơ Vô Khố ở bức cờ trắng, Âu Dương Thừa Kiếm bèn đem ra bức cờ trắng của mình đưa cho chàng xem một tí, sau đó liền lấy lại bức cờ đen của chàng.

- Bây giờ ngươi cần phải tiến hành bước công tác thứ hai là tìm ra “Từ lang”. Mấy ngày nay ngươi có nghĩ gì đến những sự việc liên quan đến “Từ lang” này không?

Mã Thiên Hành chưa trả lời thì Đông Kiếm Âu Dương Trường đột nhiên bước vào phòng.

Mã Thiên Hành nhập vào Nội viện đã bốn ngày rồi, mà đây là lần thứ nhất thấy lão ta xuất hiện. Lão gật đầu cười, đến ngồi lên trên một chiếc ghế, bắt đầu cất giọng nói :

- Bây giờ trình độ tiến triển như thế nào rồi?

Âu Dương Thừa Kiếm nói rằng đã giải ra được mười điểm chính. Đông Kiếm tỏ ý khen ngợi, gật đầu cười tiếp lời :

- Rất tốt, tuy nhiên nói về người “Từ lang” này ta nghĩ rằng không phải là dựa vào nghiên cứu mà có thể tìm ra được, điều tất yếu là trước đây trên các loại thư tịch đã từng thấy qua một người họ Từ mà có quan hệ mật thiết với bức cờ. Bây giờ có thể từ tác phẩm của ông ta mà tìm ra những manh mối ăn khớp nhau về Tiên Cơ Vô Khố. Mã kỳ sĩ cho rằng đúng không?

Mã Thiên Hành giọng kính cẩn đáp :

- Vâng, tại hạ trước đây rất lâu đã đọc qua trong một cuốn thư tịch có một người họ Từ, trong đó có liên quan đến bức cờ, nhưng chỉ trong thoáng chốc nghĩ không ra được.

Đông Kiếm lập tức quay lưng sang hướng Âu Dương Thừa Kiếm hỏi :

- Có những cuốn sách quan hệ đến bức cờ, con đã thu thập được về không thiếu chứ?

Âu Dương Thừa Kiếm đưa tay chỉ lên giá sách bày bố ở trong phòng, quay đầu nhìn lên Mã Thiên Hành, nói :

- Đầu ở trong đó, Mã lão huynh có thể thử đi tìm xem.

Mã Thiên Hành “à” một tiếng, đứng dậy đi đến trước giá sách, giả bộ lục tìm.

Đang lúc tìm xem, bỗng nghe Đông Kiếm cười nhẹ, từ từ nói :

- Vừa rồi lại có một tin tức được báo, họ xác thực vào ngày Trùng Cửu sẽ tụ hội tại đỉnh Ngọa Hồ ở núi Quát Thương.

Âu Dương Thừa Kiếm cười, tiếp lời :

-Ồ, như vậy mình cũng phải phí sức lắm đấy.

Đông Kiếm trầm ngâm nói :

- Điều đó ta đã nghĩ rồi, hai cha con chúng ta có thể ung dung ứng phó được, nhưng Bốc tổng giáo cùng mấy người kia sợ rằng khó đương đầu đấy...

- Hai vị hộ pháp đến lúc đó có nghe được tin mà đến không?
- Ta đã truyền lệnh cho mọi người khắp nơi của bảy tỉnh phía nam tìm kiếm họ, muốn họ mau đến đúng lúc.
- Trước mặt thân phụ có dự định thế nào?
- Ý của ta là trong Ngũ phái chỉ có Huệ Tâm Thượng Nhân là một đối thủ rất mạnh, nếu như chúng ta có thể trước ngày Trùng Cửu tìm cách chặn đứng lão ta mà tiêu diệt, thì lúc đó tất sẽ đánh bại được họ.
- Lại có Nam Thiên Sắc Ma thì sao?
- Lão ta đang có sự xung đột gay gắt với Chúc Cửu Linh, không biết ra sao?
- Trong tin tức có báo cáo gì về hành tung của Huệ Tâm Thượng Nhân hay không?
- Có ngày trước xuất hiện tại Tứ Dương.
- Thế thì ngày mai chúng ta sẽ đi ngay.
- Tốt nhất là đi bây giờ, chỉ là lúc này...

Mã Thiên Hành nghe đến chấn động thầm nghĩ: “Thế nào, người bây giờ muốn đi sao? Hai trang Tiên Cơ Vô Khố lúc này đều ở trong người Âu Dương Thừa Kiếm, các người đi như vậy thì ta không phải là người đã công phu giải quyết một sự việc lớn, giờ chỉ thiếu một chút nữa mà không hoàn thành được”.

Trong lúc đang suy nghĩ trong tâm, chỉ nghe Âu Dương Thừa Kiếm nói :

- Được rồi, tôi đi gọi Lư Bách Thọ đến, ông ta thọ thương tuy chưa lành hẳn, nhưng rất có thể đến được.
- Thế thì về việc này ta đi sắp xếp công việc rồi lập tức đi ngay.

Đông Kiếm nói xong, liền quay mình ra khỏi phòng.

Âu Dương Thừa Kiếm đứng dậy đi đến sau lưng Mã Thiên Hành đang lật xem thư tịch, cười nói :

- Mã lão huynh có nghe đến không?

Mã Thiên Hành bỗng nhiên “à” một tiếng, quay đầu ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương huynh nói gì?

Âu Dương Thừa Kiếm mỉm cười nói :

- Ta giờ phải đi ra khỏi bảo, khoảng sáu bảy ngày trở về, trong thời kỳ này ta sẽ sai bảo một người Bạch Bính kiếm sĩ ở trong bảo đến tiếp đãi người, người có khó khăn gì có thể đề xuất với người ấy, sẽ giải quyết cho người.

Mã Thiên Hành nét mặt hiện vẻ lúng túng :

- Tại hạ nếu như mới hai ngày mà có thể tham cứu ra được những điều cơ diệu của Tiên Cơ Vô Khố, thì muốn sớm được trở về cố hương...
- Việc gì phải gấp như vậy?
- Âu Dương huynh có điều không biết được, tại hạ nếu như đã nhận được một vạn lượng bạc thì phải trở về cố hương để xây dựng lại sự nghiệp cũ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Mỹ Nhân Tâm, Anh Hùng Đảm

Nghe Mã Thiên Hành nói vậy, Âu Dương Thừa Kiếm cười khẩy, bữu môi đáp :

- Ta sẽ cho ngươi cả một tòa cơ nghiệp mà ngươi không tưởng được. Nếu như ngươi chờ ta về và giải xong hai trang Tiên Cơ Vô Khố.

Nói xong, không đợi Mã Thiên Hành có đồng ý hay không liền cười kha kha, quay người bước đi.

Hoàng Bác thấy vậy giật mình liền hốt hải kêu lên một tiếng. Âu Dương Thừa Kiếm nghe tiếng chưa kịp xoay người thì hai huyết phong phú liền nhói lên một cái, cứng ngắc tại chỗ.

Hoàng Bác liền lật đặt mồm vào người Âu Dương Thừa Kiếm lấy hai tấm Tiên Cơ Vô Khố, khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên.

Hoàng Bác mang Âu Dương Thừa Kiếm vào trong giường, bỗng nghe ở cửa phòng sau lưng bị đánh “rầm” một tiếng, quá kinh ngạc, chàng thậm nghĩ rằng có người đã nhẹ nhàng đến ở ngoài cửa mà mình không phát giác được, loại khinh công như vậy ở tại nơi này thì chỉ có Đông Kiếm chứ còn ai nữa.

Chớp mắt nhìn, chàng bất giác phát lên một tiếng kinh ngạc, lập tức đứng ngây người như trời trồng vậy.

Vốn đứng ở trước cửa không phải Đông Kiếm, cũng không phải Hồng Oa, mà là một lão phụ tuổi độ thất tuần, tay đeo chuỗi tràng hạt. Vợ của Đông Kiếm.

Bà ta mình khoác chiếc áo màu xám, thái độ lạnh nhạt, đôi mắt trên khuôn mặt đầy đặn của bà ta đối với lần gặp mặt lần trước phát ra ánh nhìn sắc bén hơn, tựa như hai mũi tên nhọn xuyên thẳng vào lòng người vậy.

- Ngươi là ai?

Giọng điệu lạnh lùng, nghiêm trang khiến cho người ta đoán không hiểu được lòng dạ của bà.

Hoàng Bác tuy cũng biết bà là một tín nữ trung thành của Phật môn, đồng thời cũng là một vị lão phụ đau khổ đối với phu quân và con của bà. Nhưng không biết bà bây giờ có thái độ đối xử như thế nào khi mình đã hành động đối với con bà. Không biết làm sao mà trả lời câu hỏi của bà ta, quá hết sức đắn đo.

- Ngươi là ai? Sao lại không dám trả lời?

Hoàng Bác hít sâu vào, cất giọng cười, nói chậm rãi :

- Lệnh lang hồi nãy đã nói rồi, phu nhân không nghe sao?

Bà ta nhẹ gật đầu, lạnh nhạt :

- Nghe rồi, gọi là Hoàng Bác, nhưng lão thân không biết Hoàng Bác là ai?

Hoàng Bác lại cười, chậm rãi đáp :

- Môn hạ của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, từ trước đến giờ tiến nhập vào quý bảo đã bốn lần. Lần thứ nhất tiến vào để đưa diệt nhi của lão thân ra, lần thứ hai đột nhập hang vô đáy, lần thứ ba cứu lấy người Ngũ phái Chương môn, lần này là lấy Tiên Cơ Vô Khố, bây giờ đã lấy trong tay rồi...

“à”, bà ta bỗng phát lên một tiếng lạ lùng, trên nét mặt lại mất đi thần sắc lạnh lùng, bà vui mừng bước đến nửa bước, vội hỏi :

- Nói nhanh, cháu của lão thân bây giờ như thế nào?

Hoàng Bác thăm dò qua lời nói và sắc mặt bà, xem ra bà cũng có một tấm lòng rất nồng hậu đối với Thu Tuyền, lòng chàng vô cùng thích thú, chàng lại nghiêm nghị hướng sang bà ta, chấp tay vái nói :

- Cô ta hiện giờ cùng ở với Thiên Diện Quái Tú, sự tổ của tiểu khả, cuộc sống rất yên ổn.

- Tiểu tử, ngươi mấy tuổi rồi?

- Mười chín.

- Ngươi hiện tại hóa trang sao?

- Vâng.

- Ngươi tưởng mạo thật như thế nào?

- À, bảo như vậy tiểu khả biết trả lời như thế nào được?

- Ôi, Thu Tuyền đã muốn cùng đi với ngươi, ta tin rằng không quá xấu...

- Phu nhân...

- Lão phụ hỏi trước người, người hiện giờ có thật sự yêu thích cô ta không?
- Vâng...
- Dự định cưới cô ta không?
- Lại không thể quyết định được, phu nhân.
- Vì sao?
- Tiểu khả với Bảo chủ có một mối hận thù không đội trời chung.
- Đó là mối thù hận gì?
- Liên quan đến việc mất tích của thân phụ tôi.
- Ông ta giết chết thân phụ của người sao?
- Lại không biết, khả năng người ở hang không đáy.
- Ô, người cho rằng người ở hang không đáy là thân phụ của người sao? Ôi...
- Phu nhân, không thể sao?
- Không. Tiểu tử, người ở hang không đáy đó không phải là thân phụ của người, người không nên suy nghĩ bậy bạ.
- Thế thì ông ta là ai?
- Lão thân không thể nói với người.
- Thế thì Du Long kiếm pháp của Bảo chủ thì từ đâu đến, phu nhân có thể nói được không?
- Không, điều này không thể nói với người được.
- Phu nhân...
- Đúng rồi, người đem con của lão thân đi nơi nào rồi?
- Chỉ có điểm huyết Phong Phú của hân ta.
- Ôi, lão thân tối nay lúc ngồi tại Phật đường bỗng nhiên tâm thần không yên, không nghĩ rằng người lại là bằng hữu của Thu Tuyền, bây giờ lão thân trình trọng nói thêm người một câu: Người trong hang vô đáy đó không phải thân phụ của người, người về sau chớ có xem thường hiểm trở mà vào bảo nữa. Lại có một điều, em gái lão thân chỉ có một người con gái là Thu Tuyền, các người đã thương yêu nhau, người có thể cưới nó làm vợ, nhưng cần phải thương yêu đùm bọc nó.

Lão phụ đưa tay vào trong người lấy ra một cuốn sách nhỏ màu nâu, đưa cho Hoàng Bác, tiếp tục nói :

- Đây là thứ mà cha con ông ta đã dùng nó để nghĩ đến trăm phương nghìn kế, lão thân trao cho người mang ra đưa cho Thu Tuyền, người tối nay dám ra tay để đoạt lấy Tiên Cơ Vô Khó thì ta tin rằng người sẽ có phương pháp để ra khỏi bảo. Nếu bất quá gặp đến những điều xảy ra ngoài ý, thì cuốn sách này phải tuyệt đối không thể để rơi vào trong tay của cha con ông ta, người có thể thực hiện được không?

Hoàng Bác đưa tay tiếp nhận cuốn sách nhỏ đó, chỉ thấy ở trên mặt bìa có viết bảy chữ kiểu thảo như rồng bay phượng múa “Lư Sơn Vân Hải Thiên Tự Kinh”. Chàng ta trong lòng rất lấy làm kỳ lạ, liền ngược mắt nhìn bà ta hỏi :

- Phu nhân, đây là thứ gì?

Bà than nhẹ một tiếng, thả đôi bờ mi xuống, nói :

- Võ công tuyệt đỉnh của vị lão gia tiên nhiệm

Hoàng Bác bất giác cúi đầu xem bảy chữ “Lư Sơn Vân Hải Thiên Tự Kinh”, một mặt lại hỏi :

- Ông cụ ta là...

- “Lư Sơn Ẩn Lão” Lang Kính Như, là lão đại của Võ lâm Tam anh đương thời.

Nói xong, bà liền vẫy tay áo và bước đi.

Hoàng Bác ngẩng đầu lên thì lão phụ đã đi mất, trong lòng chàng không khỏi bồi hồi, thầm nghĩ bà ta là con gái của Lư Sơn Ân Lão, tất sẽ biết đến giai thoại ân oán giữa ba người Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khuất Tín và Thần Kiếm Phân Quang Âu Dương Bình với cô đào Nhiếp Khanh ở Hàng Châu.

Suy nghĩ xong, chàng bắt đầu cất bước, đột nhiên thấy ở cửa phòng lại xuất hiện một người con gái. Hồng Oa với diện mạo tươi đẹp như hoa.

Cô ta trên khuôn mặt biểu lộ sự vui mừng kỳ lạ, vịn hai tay đứng dựa vào khung cửa, đôi mắt đen tuyền nhìn thăm thẳm đến chàng, nhỏ giọng nói :

- A, tôi bị nhầm rồi, anh vốn không phải là một người đáng thương.

Hoàng Bác do vì tình thế quá cấp bách, không thể không áp dụng biện pháp để hành động, nhất thời nên không tính được ở phòng bên đang có cô ta, lúc này thấy cô ta đến, sợ cô ta cất giọng la lên mà làm bại sự, chàng liền tụ hội chân lực ở cánh tay phải, từ từ đi đến hướng cô ta, nét mặt lạnh lùng, trầm giọng nói :

- Cô sao lại không la lớn tiếng lên đi?

Hồng Oa nhảy cảm, thoái lui một bước, sợ hãi gượng đáp lại :

- Chớ có đối đãi với tôi như vậy, anh không phải là một người rất nhân nghĩa sao?

Hoàng Bác không thay đổi thái độ, trầm giọng nói tiếp :

- Tôi nói với cô rằng, sao lại không la lớn lên?

Hồng Oa cười thống khổ, cúi đầu buồn đáp :

- Tôi không biết, cũng có lẽ rằng tôi trong cuộc đời mong tưởng lại có một ngày như thế này.

Hoàng Bác xem ra cô ta không phải nói dối, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, chàng giương mày cười nói :

- Tôi thật không dám tin, cô đang hận anh ta như vậy sao?

Hồng Oa nhíu mày, phát ra một giọng cười lạnh nhạt, đáp lại :

- Cũng thừa nhận rằng tôi không nên hận, nhân vì tôi là do anh ta dùng bạc mua lấy, anh ta có quyền.

Hoàng Bác đi đến trước mặt, đưa tay nâng lấy chiếc cằm cô ta, chăm mắt nhìn vào đôi mắt cô ta một hồi, rồi cất tay nói :

- Được rồi, tôi có nói là muốn đưa cô ra khỏi bảo. Tuy nhiên, tình hình này đối với tôi và cô đều rất nguy hiểm, nhưng cô nếu như nói rằng không sợ chết thì tôi nguyện ý sẽ thực hiện lời hứa.

Hồng Oa trầm mặc nhìn chàng ta một hồi, bỗng nhắm hai mắt lại, đôi dòng lệ lăn dài trên má, giọng run run :

- Tôi không sợ, chỉ không ngờ anh không kể sinh mệnh vượt qua mọi nguy hiểm để cứu lấy một người bại liễu tàn hoa.

Hoàng Bác liền nắm lấy cổ tay cô ta, vội nói :

- Thế thì đi nhanh, cô có thể biết được từ con đường lên núi đó tương đối an toàn lắm không?

- Chỉ có một biện pháp là ngồi lên trên chiếc bục đó để xuống, anh có thể hóa trang giả làm hấn ta không?

- Có thể, nhưng sợ Đông Kiếm sẽ lập tức quay lại ngay.

Hồng Oa quay đầu nhìn ra ngoài, nói gấp :

- Lúc ông ta đến tôi sẽ tìm cách ngăn cản lại, anh hóa trang nhanh lên.

Hoàng Bác “à” một tiếng, liền tức tốc quay vào trong giường kéo Âu Dương Thừa Kiếm đang nằm hôn mê bất tỉnh, vội vàng cởi chiếc áo ngoài và thanh kiếm của hấn ta ra mang vào trên mình và mang dụng cụ hóa trang ra.

Chàng ta đối với bí quyết phương pháp hóa trang của Thiên Diện Quái Tú đã thực nghiệm qua bốn lần. Trong lần thứ hai giả Âu Dương Thừa Kiếm để đột nhập vào hang không đáy, cho nên lần hóa trang hấn ta lần thứ hai này thì có thể nói là như cưỡi xe nhẹ đi đường quen, không khó khăn chút nào.

Hồng Oa trực ở cửa phòng, một mặt vừa hướng ra ngoài nhìn xem, một mặt lại để ý chàng ta chùi xóa đi khuôn mặt ốm gầy được hóa trang ban đầu của mình, lộ rõ ra một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, cặp mắt như sao, đôi mày như kiếm, lúc này cô ta mới biết được vì sao mình trước sau gì cũng không lay chuyển được chàng ta. Vốn anh ta trẻ tuổi như vậy, hào hoa như vậy, lại là một thiếu niên anh hùng vượt trội hơn người.

Cô ta đột nhiên trở dậy một sự hồ thẹn đau buồn không thể chế ngự được, đôi dòng nước mắt lại tuôn trào, đến nỗi Đông Kiếm Âu Dương Trường đi đến phía sau lưng mà không hề phát giác ra được.

Đông Kiềm bước đến sát một bên, thấy con mình đã không có ở trong phòng, lại dùng chân cất giọng hỏi :

- Hồng Oa, Thừa Kiềm đi đâu rồi?

Hồng Oa bỗng giật mình, kêu một tiếng ngạc, tức thì liền quay người lại, dựa vào khung cửa, run sợ nói :

- A, Bảo chủ, người đến rồi.

Đông Kiềm đảo mắt nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô ta, ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì thế? Cô khóc à?

Hồng Oa nghiêng mặt vào trong phòng, đưa tay ôm lấy ngực, thở dốc đáp :

- Ôi, hù dọa làm tiện thiếp phải giật mình.

Đông Kiềm đứng đứng đôi mày, trầm giọng nói :

- Ta hỏi cô sao lại khóc vậy?

Hồng Oa cúi đầu, giọng run run đáp :

- Tiện thiếp nên chết chứ không nên làm phiền Mã đại huynh...

Đông Kiềm như có điều hiểu được, gật đầu cười :

- Ô người khách cò họ Mã đó không cần cô sao?

Hồng Oa cúi đầu thấp, biểu thị tình thái ngậm thừa nhận như vậy.

- Chàng ta giờ đi đâu rồi?

- Hình như là đi làm vệ sinh.

- Thừa Kiềm đâu?

- Chủ mẫu gọi anh ta đi rồi.

- Ô, bà ta gọi nó đi làm gì?

- Tiện thiếp không biết, chủ mẫu lại dặn rằng Bảo chủ đến đây cũng xin đi đến Phật đường một tí.

- Hừ...

Đông Kiềm “hừ” một tiếng nhỏ, quay mình, tiếng bước chân mất đi ở trong hành lang của viện.

Lúc này, ở trong giường Hoàng Bác đã hóa trang Âu Dương Thừa Kiềm xong và xuất hiện, chàng đi đến trước mặt Hồng Oa, cười nhỏ nói :

- Tôi cho rằng cô muốn bán luôn cả tôi, ông ta đến mà cũng không nói một tiếng.

Hồng Oa không rảnh mà đáp lại, liền kéo chàng ta đi ra khỏi phòng sách, tức tốc chạy nhanh ra hướng ngoài.

Hai người chạy quanh co vòng vèo qua mấy dãy đình viện, cuối cùng là ra khỏi ngoài cửa lớn của nội viện.

Đêm trống thẳm thẳm, ánh trăng mờ nhạt, ở trên lầu chuông đá phát ra ánh sáng tán mạn yếu ớt, lan tỏa quanh vùng nội viện của Vô Song bảo, gọi lên một sự kỳ bí lạnh lùng.

Hoàng Bác quay đầu nhìn ngôi tòa kiến trúc nguy nga muốn uy hiếp muốn phái võ lâm này, trong lòng cảm thấy hồ thẹn, mình nhập vào vùng này đã qua bốn ngày, nhưng đối với khu này thì quả là không hề biết gì được, có mấy lần vào đêm tối tuy muốn đi thăm dò một tí, nhưng sợ ảnh hưởng đến việc đoạt lấy Tiên Cơ Võ Khố nên không dám vọng động. Nói ra đây tự mình cũng không khỏi nhát gan, tuy nhiên cũng có điều an ủi là mục đích chính của mình đi đoạt lấy Tiên Cơ Võ Khố và cũng vào suốt đêm qua mình đã tham cứu ra được những điều ảo diệu của Tiên Cơ Võ Khố.

- Thiếu bảo chủ, người muốn đi xuống không?

Hoàng Bác bình tĩnh lại, đưa mắt nhìn, vốn mình với Hồng Oa đã đi đến dưới gốc cây tùng lớn ở sườn dốc, hai người Hắc Bính kiếm sĩ phụ trách nâng hạ chiếc bục, đang quay sang cúi mình tỏ lời hỏi.

- Ô, ta có việc gấp muốn đem Hồng Oa xuống núi, các người hãy thi hành nhanh lên.

Chàng ta vừa phân tỏ, vừa bồng lấy Hồng Oa lên trên chiếc bục ngồi xuống. Chàng đưa tay ra lệnh bảo bắt đầu khởi động.

Hai người Hắc Bính kiểm sĩ tức tốc xoay chuyển trục gỗ, chiếc bục lúc này lập tức men theo sợi dây thép mà trượt nhanh xuống lơ lửng giữa không trung, xuyên vào trong màn đêm bao la mù mịt.

Chiếc bục rời khỏi đỉnh núi Vô Song bảo được hơn hai mươi trượng, Hoàng Bác thở sâu, hướng sang Hồng Oa hỏi :

- Vừa rồi, cô lừa Đông Kiềm đi đến Phật đường, khoảng cách cự ly với phòng sách có xa lắm không?

Hồng Oa nhú mày, lo âu đáp :

- Phật đường nằm ở cuối cùng của Nội viện, cách phòng sách có đến nửa dặm, ông ta nếu không thi triển khinh công, thì đại khái cũng phát hiện ra bị lừa không sớm lắm.

Hoàng Bác kinh ngạc nói :

- Hồng rồi, ông ta vừa rời thi triển khinh công mà đi đấy.

Nét mặt của Hồng Oa bỗng đổi sắc, cô bất giác nắm lấy bờ vai của chàng, run rẩy :

- Thế thì làm sao, chúng ta sợ rằng chưa đến tới Trung viện, sẽ bị họ phát giác ra.

Hoàng Bác vội suy nghĩ, bây giờ mình hiện đang ở trong chiếc bục này, cứ di chuyển xuống như vậy, không biết khe núi có sâu hay không, nếu như bị Đông Kiềm phát giác, họ chỉ cần cắt đứt sợi dây thép, thì mình dù có ba đầu sáu tay cũng khó thoát được.

Hồng Oa đột nhiên ngã vào lòng Hoàng Bác, nghiêng răng nói :

- Tôi không sợ, ông ta nếu truy đuổi đến được, tôi sẽ chết cho anh xem.

Chiếc bục tiếp tục trượt nhanh xuống hướng dưới núi, trong nháy mắt đã đi xa xuống trăm trượng, bốn mặt bao la một màn đen bao phủ, tựa hồ như đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón.

- Bây giờ đã đến được khoảng nửa đường chưa?

- Tôi không biết, tôi trước đây tám năm chỉ có đi được một lần, lần đó là lên núi, tốc độ hình như không nhanh được thế này.

- Chỉ cần an toàn xuống đến Trung viện thì không còn sợ ai nữa.

- Cầu nguyện Bồ Tát bảo hộ cho chúng ta.

- Ô, cô cũng tin Phật?

- Ngày thường thì không cần nghĩ đến tin hay không, ngược lại bây giờ cần phải tin.

- Tốt nhất không cần tin, nếu không thì sợ rằng sẽ khiến cho cô thất vọng đấy.

- Thế nào?

- Bồ Tát không phải là chuyên môn đi cứu người lúc nguy cấp, vì đó không ngăn cản được việc Đông Kiềm cắt đứt đường dây thép này.

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe trên đỉnh Vô Song bảo truyền ra những hồi chuông báo động khẩn cấp.

Keng, keng, keng...

Tiếng chuông cảnh tỉnh. Đây chính là tiếng chuông báo động của Nội viện Vô Song bảo khi phát hiện có địch.

Hồng Oa là một người con gái nhu nhược, nghe đến tiếng chuông lại giật thót mình lên, cô ôm chặt lấy Hoàng Bác, kinh hãi kêu :

- Trời ơi, biết làm thế nào, biết làm thế nào?

Hoàng Bác đôi mày dựng lên, lập tức đẩy cô ra, nói :

- Chớ có sợ, tôi công cô, bất cứ phát sinh ra sự việc gì, cô chỉ việc nhắm mắt lạng thình.

Chàng vừa công Hồng Oa đứng dậy, chiếc bục đột nhiên dừng lại, bắt đầu từ từ quay ngược lại theo hướng đỉnh Vô Song bảo mà thẳng lên.

- Chiếc bực thăng ngược lên lại sao? Như vậy lẽ nào lại chịu bó tay để bị bắt.

Thoáng suy nghĩ như vậy, bỗng nhiên chàng giẫm mạnh hai chân bám theo đường dây, cứ như thế từng bước từng bước một mà đi xuống.

Hồng Oa kêu lên một tiếng kinh hãi, toàn thân phát run như đang bị bệnh sốt rét, miệng lại phát lên :

- Không... không...

Hoàng Bác đưa tay vòng phía sau ôm lấy ngang lưng cô ta, vừa đi vừa trấn an nói :

- Chớ có sợ, không hề có một chút nguy hiểm gì đâu.

Đường dây hướng thẳng lên trên, Hoàng Bác lại đi xuống. Cứ mỗi bước chân đặt xuống trên đường dây, thân hình lại bị kéo thẳng lên, không tự chủ được, nhiều lúc muốn đảo lộn về phía trước. Lại thêm Hồng Oa quá run rẩy, có mấy lần sắp bị bức khỏi dây, mồ hôi toát lạnh khắp cả người.

- Hồng cô nương, cô không nên phát run.

Hồng Oa liền la lên :

- Không... không...

- Trời ơi, đừng có run nữa, tôi cầu xin cô.

- Thả tôi ra, thả tôi ra, để tôi chết đi.

Hồng Oa quá run rẩy, làm chàng ta trong lòng lo lắng, chân bước đi lạnh như giẫm trên băng.

Vào lúc này, đột nhiên có tiếng sang sảng từ trên không truyền xuống, nghe thanh âm tựa như Đông Kiếm cũng theo đường dây truy đuổi theo.

Trong lòng Hoàng Bác không khỏi hoang mang, hốt nhiên không khống chế đôi chân được nữa, một cái chao đảo, lập tức mất thăng bằng và đảo lộn rơi xuống.

- A...

Hồng Oa kêu lên một tiếng thảm thương, hai tay theo bản năng ôm lấy Hoàng Bác, chàng ta thất kinh, hồn bay phách tán, liền vương tay phải ra bám lấy dây, bám không đến được, chàng lập tức dùng hai chân bám lấy.

Bây giờ hai người đã trở thành đầu xuống dưới, chân lên trên, bị xách lộn ngược như bị treo vậy, sợi dây di động và từ từ đưa hai người thẳng ngược lên, giống như đang tổng tiễn hai người vào hỏa lò.

Hoàng Bác nhanh chóng hai tay ôm lấy Hồng Oa, cất cao giọng :

- Hồng cô nương, hãy nhanh lấy chân níu vào sợi dây đi.

Hồng Oa không đáp lại, thân hình bất động.

- Nhanh lên, hãy giúp tôi, lấy chân cô níu vào dây đi.

Hồng Oa vẫn một mực lặng thinh, vốn cô bị kinh hãi quá độ đến nỗi người như bị hôn mê ngất lịm đi.

Hoàng Bác không ngờ rằng tình hình lại khốn đốn đến như vậy, trong lòng nghĩ rằng cứ treo ngược người để bị dây đưa lên trên đỉnh Vô Song bảo như thế này cho Đông Kiếm bắt lấy há không phải là đại họa sao?

Biết làm thế nào, để cô ta rơi xuống sao. Không, mình đã đáp ứng cứu lấy cô ta thì sẽ tận lực mà cứu đến cùng, nếu như mình bất lực không cứu cô ta ra được thì cũng không thể để cho cô ta rơi xuống chết được.

- Kha, kha, kha...

Trong màn đêm bỗng nhiên truyền đến một tràng cười lớn của Đông Kiếm làm kinh hãi lòng người, nghe tiếng cười cũng biết được là đối phương đang đuổi theo cách khoảng ba mươi trượng thôi.

Hoàng Bác thấy tình thế cấp bách, chàng vận lực ở hai chân, tay phải hướng ra phía sau xuất một chưởng, thân hình thuận thế lao vút bay lên khoảng một trượng, tức thì liền giữ lấy chân khí, thi triển chưởng thế “Xuân Phong Túy Tuyết” của Tuyết Hoa bộ hướng đến sợi dây sắt mà rơi xuống, chân phải đáp xuống đúng ngay trên dây, người giữ lại được thế thăng bằng.

Lúc này, tiếng cười của Đông Kiếm đã đến gần khoảng hai mươi trượng, trong lúc quá cấp bách, chàng liền triển khai khinh công Tuyết Phiêu Phi, bám chân trên dây lao xuống dưới, có định ý là thả có thể bị rơi chết đi nữa cũng phải liều.

Nhưng chàng lại công một người, tốc độ dù cho thế nào đi nữa cũng không so được với tốc độ truy đuổi của Đông Kiếm, lại nghe tiếng cười của lão ta mỗi lúc một gần, mười tám trượng, mười bảy trượng, mười sáu trượng...

- Tiểu tử, hãy dừng lại, ta sẽ tha tội chết cho ngươi.

Hoàng Bác không hề để ý đến, cứ một mực hướng phía trước mà lao đi, chàng phóng mắt nhìn xuống, chỉ thấy đường dây trong khoảng cách mười trượng, còn xa hơn nữa là một màn đêm mênh mông, cũng không biết khoảng cách đến đỉnh núi của Trung viện còn có xa lắm không?

- Hoàng Bác có nghe không? Dừng lại ta sẽ tha cho ngươi.

- Nói dối, ngươi phỉnh lừa con nít sao?

- Hoàng Bác, ngươi đem Tiên Cơ Vô Khố giao lại đây, lão phu sẽ cam đoan từ nay về sau không giết ngươi.

- Ngươi miễn đi, Hoàng Bác này không lãnh hội ý ngươi đâu.

- Ôi, thật là không biết sống chết, hôm nay ngươi nếu như có thể trốn được ra khỏi bảo thì lão phu sẽ nể phục ngươi đấy.

- Được, ta sẽ tận lực rat ay để cho ngươi bội phục.

Hoàng Bác quyết tâm liều mình, bám nhanh trên dây lao xuống dưới, tốc độ cực nhanh như tên bay.

Lao đi một hồi, bỗng nghe Đông Kiếm cất cao giọng quát :

- Vạn tổng quản, hãy chặn đứng hắn ta lại, nó là tiểu tử Hoàng Bác.

Thế nào? Đỉnh núi của Trung viện đã đến rồi sao.

Hoàng Bác cúi nhìn xuống, trong lòng vui mừng không tả được, quả nhiên là bức vách núi của Trung viện đã xuất hiện trước mắt chỉ có bảy, tám trượng thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lão Bằng Hữu Ân

Hoàng Bác nhìn thấy ở dưới một cây tùng cổ lớn trên vách núi có hai lão nhân mặc áo xanh đang đứng, chính là Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh và Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, họ nghe lời quát của Bảo chủ, đều nhất tề giương trưng kiếm ra sẵn sàng đứng trấn thủ trên núi đón đầu.

Hoàng Bác lao đến còn cách cự ly vách núi khoảng bốn trượng, tay phải cầm thanh Thất Hồng kiếm của Âu Dương Thừa Kiếm vung ra, chàng phi thân giữa khoảng trống, thanh bảo kiếm trong tay hướng phía dưới chân chém mạnh một đường, làm đứt ngang dây, người lại bay thẳng về hướng trên núi.

Bốc Mộng Dương và Vạn Sâm Thanh chợt thấy Hoàng Bác vung kiếm chặt đứt ngang dây, hai người đưa mắt nhìn Bảo chủ đang rơi về phía núi mà không khỏi kinh hãi thất sắc. Họ lại cố ngăn chặn Hoàng Bác, đồng thời vung vội nắm lấy sợi dây muốn xin theo để xuống núi cứu giải Bảo chủ.

- Chớ có doái hoài gì đến ta, các ngươi hãy nhanh chóng chặn đứng nó lại!

Tiếng quát của Đông Kiếm từ trong không trung dưới núi lại vọng lên.

Hai người Bạch Bính kiếm sĩ đồng thanh đáp lại, quay mình qua một nửa bỗng có tiếng gió bạt qua trên đầu, Hoàng Bác đã bay đáp xuống thẳng vào trong “Vạn Đào trận”.

Vạn Sâm Thanh hét lớn, bay người lao vào trong trận trước, Bốc Mộng Dương bám theo cùng chạy trên một đường hướng đến phía Hoàng Bác.

Hoàng Bác tuy đã biết được những sự kiện uẩn khúc của Vạn Đào trận, nhưng vì đêm tối tầm mắt không được xa, cho nên bộ pháp cũng không nhanh hơn sơ với họ đã luyện tập đã thành thục ở nơi này, bởi vậy xuyên vào trận chưa được đến mười trượng đã bị họ đuổi theo chặn đường. Vạn Sâm Thanh bất chấp lợi hại, lập tức vung kiếm tấn công trước. Vèo... vèo... vèo...

Kiếm khí phát ra ghê rợn, thế kiếm khua lên như sóng dữ cuốn trào, cuồng phong khởi dậy, phát ra âm hưởng kinh người!

Hoàng Bác vung kiếm tương nghênh, đánh bật Vạn Sâm Thanh ra, Bốc Mộng Dương lại công kích từ phía sau, đường kiếm hướng đến Hồng Oa đang ở

trên lưng Hoàng Bác, họ dùng chiếc lược nhiễu loạn lòng đối phương.

Hoàng Bác phần nộ, thanh Thất Hồng kiếm trong tay vung lên, xuất ra chiêu “Du Long Thổ Châu” điểm hướng tới huyệt Cự Khuyết trước ngực Bốc Mộng Dương, quát lớn :

- Du Long kiếm pháp đây, chớ có lùi!

Lão ta vốn lần trước cùng Lư Bách Thọ có giáp mặt công kích Hoàng Bác một lần, cả hai đều bị thương bởi đường kiếm “Du Long kiếm pháp” của chàng. Cho đến hôm nay, sự thương tổn của Lư Bách Thọ vẫn chưa lành hẳn. Lúc này bỗng thấy chàng lại sử dụng đường kiếm tuyệt học đó, sao lại không dám thối lui, lão vội múa kiếm bảo hộ vùng ngực và quay mình nhảy tạt sang hướng tây ba trượng.

Hoàng Bác cất giọng cười ha hả, lại thêm một chiêu “Du Long Vũ Trảo” bức thoái Vạn Sâm Thanh, vừa đánh vừa chạy.

Song phương giao chiến một hồi, hai người Bạch Bính kiếm sĩ biết rằng không thể giao chiến đối đầu với chàng ta, lúc này liền ra ám hiệu, tức thời bãi chiến, phân ra hai phía tả hữu và lao vào xuyên vào trong Vạn Đào trận, chuyển sang thế đánh lén ẩn hiện bất thường.

- Này! Các ngươi muốn bức bách ta giết các ngươi ư?

Y nhiên là hai người rình rập công kích, tả người hữu kiếm từ trong rừng đánh bật ra, lúc ẩn lúc hiện quỷ quyết không lường được!

Hoàng Bác tức giận trong lòng như muốn nẩy lửa, hét một tiếng lớn, “Vô Cực chân khí” đột nhiên phát xuất ra, thanh trường kiếm cung ngang chém tới tấp, đường kiếm đến đâu lá cây lá tả rơi đến đó, thế như thuận đà chẻ trúc!

Trong lúc đường kiếm vung loạn cạ, bỗng nghe cách khoảng mấy trượng từ phía trong rừng có giọng người phát lên tiếng rên đau đớn, tiếp theo đó lại nghe Bốc Mộng Dương từ xa cất tiếng hỏi :

- Lão Vạn, sao vậy?

Vạn Sâm Thanh cách ngoài mấy trượng đáp :

- Đường kiếm của tiểu tử này không thể xác định được, chân tôi bị một nhát!

Bốc Mộng Dương nói lớn :

- Nằm nhanh xuống, tôi đi lệnh họ đánh chuông báo động gọi lão Tiêu và lão Phụng đến đây!

Hoàng Bác nghe vậy, trong lòng rất vui mừng, bảo thầm :

- Được rồi! Nhanh đi, đợi ta ra khỏi Vạn Đào trận, các ngươi cứ ra hết đây đi!

Chàng ngưng vung kiếm, định thần lắng nghe, quả nhiên có một loạt tiếng tay áo phất trong gió từ từ đi xa, chàng vội triển khai “bộ pháp” lao đi thật nhanh, bước ba bước bảy chạy ngang chạy dọc suốt một chặng đường dài mới vòng qua được Trung viện, lại đến trước con đường tắt quanh co nhỏ hẹp hình xoắn ốc.

Ở đó, có một người Bạch Bính kiếm sĩ Đinh Cảnh Long chỉ huy mười người Hắc Bính kiếm sĩ đang cầm kiếm đứng trấn giữ, họ thấy Thiếu bảo chủ công một thiếu nữ phi ra khỏi Vạn Đào trận liền vội thu kiếm cúi mình hỏi :

- Thiếu bảo chủ, bây giờ kẻ địch tại nơi nào?

Hoàng Bác vốn đang muốn vung kiếm tấn công, nghe vậy ngạc nhiên, tức thời đưa kiếm chỉ về phía Vạn Đào trận bảo :

- Còn tại trong trận, các ngươi mau tiến nhanh!

Đinh Cảnh Long cung kính đáp lại, liền đốc thúc mười người Hắc Bính võ sĩ chuẩn bị tiến tới, bỗng thấy từ phía Vạn Đào trận cách ngoài mấy trượng ở đối diện thành linh xuất hiện Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh đang đi ra. Lão ta tay ôm lấy chân trái đầy máu, vội vàng lớn tiếng quát :

- Hãy nhanh vây bắt nó! Hắn là giả đấy!

Đinh Cảnh Long “A” một tiếng và nhanh tay vung kiếm, mười người Hắc Bính kiếm sĩ cũng láo nháo bao quanh Hoàng Bác mà tấn công.

Hoàng Bác sợ thương hại đến Hồng Oa đang trên lưng, liền vội phát xuất “Vô Cực chân khí” để bảo trợ cô ta, một mặt vừa vung kiếm địch lại mười một người kia, đại chiến đã xảy ra!

Trong lúc giao chiến, lại nghe Nhất Kiếm Kinh Thần cao giọng :

- Các ngươi nhanh lùi lại một người đi đánh chuông báo động gấp để hai vị giáo luyện trở về, họ vừa rồi đã đi lên hướng đỉnh Thiên Giai!

Một người Hắc Bính kiếm thủ thoái ui, gã ta tiếp tục cao giọng hỏi :

- Vạn tổng quản thụ thương thế nào?

Vạn Sâm Thanh cười gượng hai tiếng nói :

- Không phương hại gì, ta băng bó một chút sẽ ổn ngay!

Đình Cảnh Long vung một đường kiếm đến hướng Hoàng Bác tiếp tục hỏi :

- Bốc tổng giáo luyện đâu? Lão ấy sao không thấy?

Vạn Sâm Thanh ngồi băng bó vết thương, ngẩng đầu trả lời :

- Lão ấy bị hấn ta đánh thụ thương, bây giờ đang nghỉ trong trận!

Hoàng Bác trong lòng lấy làm kỳ lạ, chàng vừa đánh vừa nghĩ mình có khi nào ngấm hại lão ta đâu? Lão vừa rồi rõ ràng là đã đánh rồi khỏi Vạn Đào trận và nói rằng muốn trở lại Trung viện để đánh chuông kêu gọi hai người Bạch Bính kiếm sĩ khác mà? Sao lại vô cớ vu oan cho mình hại lão ta. Ôi, hôm nay không thể không có một nhân vật thần bí đột nhập vào Trung viện, nhưng người đó vì sao lại muốn ngấm ám hại Bốc Mộng Dương? Có phải là cản trở lão ta không muốn cho vào Trung viện để đánh chuông báo động không? Nếu chính như vậy... người này là ai chứ?

Đang thoáng suy nghĩ, tiếng chuông từ trên lầu của Trung viện bỗng vang lên.

Keng... keng...

Đình Cảnh Long cùng những người Hắc Bính kiếm thủ nghe đến tiếng chuông, ai ai tinh thần cũng hăng hái xông vào công kích, dũng mãnh như rồng tung hổ nhảy, kiếm khua tung tóe, la hét dậy trời.

Hoàng Bác vốn không muốn sát nhân, lúc này thấy họ hung hãn tấn công nộ khí lại bùng lên, chàng dựng đứng đôi mày giận dữ quát :

- Này! Các ngươi muốn tiếp tục vướng chân vướng tay nữa thì ta sẽ ra tay giết chết đấy!

Đình Cảnh Long cùng những người kia quá ư tự đắc, đâu có tin chàng ta, không những nghe lời nói đó lại không hề biến sắc, mà còn hăng hái tiến vào giao chiến, tiếng hò la hét vang lên, kiếm múa dày đặc như mưa!

Hoàng Bác không nhẫn nhịn được, đột nhiên thét một tiếng lớn, thanh Thất Hồng kiếm tung ra, chàng thi triển Vô Cực chân khí quay mạnh người, một đường kiếm thần tốc tung ngang ra chém mạnh vào luôn cả mười địch thủ xung quanh.

Du Long kiếm pháp được dựa vào Vô Cực chân khí, uy lực dũng mãnh vô song. Ánh kiếm tức thời được phát ra, thì từ phía trên đấu trường lại dậy lên những tiếng kêu la thảm thiết, những người Hắc Bính kiếm thủ có ba người đầu lia khỏi cổ bay lên giữa không trung, hai người khác chân đứt làm đôi, trong khoảng sát na, huyết bắn tung tóe đầy khắp, chảy lan tràn trên mặt đất!

Đình Cảnh Long và bốn người còn lại đã mau mắn thoát khỏi đường kiếm hiểm trở đó, trợn mắt nhìn mà hồn bay phách tán, đầu óc tái chiến, tất cả đều thoái lui hơn mười trường, ai ai sắc mặt cũng biến thành màu đất.

Hoàng Bác cũng không biết chiêu “Dung Long Biến Hình” của mình lại một lúc giết chết năm người, chàng thấy ba cái đầu người máu bay vọt lên trên không, năm cái thi thể trên mặt đất đang gãy gục lấy bảy, tình cảnh thảm khốc đập vào mắt thì kinh hãi, luôn cả chàng ta cũng lặng người trong lòng cuồng đảo, không dám nhìn nhiều, trên lưng công Hồng Oa, chàng tiếp tục chạy về hướng dưới núi.

Hoàng Bác gấp gấp gắng sức lao mình nhanh, chạy vào trong “Mê Hồn sơn trận”, tiếp băng qua “Thiên Tùng trận”, chạy đến gần quảng đất rộng ở cổng chính ngoại viện, đột nhiên...

Dưới ánh trăng âm đạm, thấy Đông Kiếm Âu Dương Trường đứng sừng sững tại ngoài cổng bảo, đôi mắt phát lên tia nhìn rực lửa chăm chăm nhìn chàng cắt giọng cười hung dữ!

Hoàng Bác lập tức dừng chân, thanh trường kiếm đưa ngang ngực vận công chờ đón. Chàng ta vừa rồi đã vung kiếm chặt đứt dây, cũng lường được rằng không thể dễ làm rơi chết lão ta. Nhưng lại không ngờ rằng lão ta trong khoảnh khắc ngăn ngừa lại đột nhiên xuất hiện chặn đứng con đường mình trốn ra khỏi bảo, đây quả thật là có ý kích thích mình, muốn bảo rằng mình không có con đường nào hy vọng nữa sao?

Đông Kiếm cười hung dữ, lão ta hất hàm cất giọng :

- Bây giờ ngươi tự nghĩ lại đi, có tự tin rằng mình sẽ trốn thoát ra được hay không?

Hoàng Bác hấp chân khí, trấn tinh thần sắc như không hề sợ hãi, chàng nhấc nhấc thanh kiếm trong tay cười đáp lại :

- Không cần phải nghĩ ta nhất định sẽ ra được!

Đông Kiếm ngửa mặt lên trời cười cuồng vọng :

- Tiểu tử, ngươi dựa vào đâu?

Hoàng Bác lại nâng thanh kiếm trả lời :

- Dựa vào thanh kiếm này, không thể được sao?

Đồng Kiếm bước thẳng đến trước Hoàng Bác, cười ha hả :

- Rất tốt! Lão phu cho ngươi một lời phúc đáp!

Hoàng Bác nghĩ nếu không để Hồng Oa xuống thì đêm nay có thể bỏ mạng tại Vô Song bảo này. Trong tâm niệm thoáng nghĩ như vậy, chàng lập tức đặt Hồng Oa xuống đất, tay nắm thanh kiếm bước lên mấy bước, chàng tập trung “Vô Cực chân khí” dồn lên cánh tay phải chuẩn bị nghênh tiếp một trận khổ chiến lăm lết mà từ khi chàng tiến thân vào võ lâm cho đến giờ chưa từng gặp.

Đồng Kiếm đi đến dừng cách trước mặt chàng khoảng ba trượng cười thâm trầm nói :

- Tốt nhất là ngươi rat ay trước, để cho người đời khỏi chế nhạo!

Hoàng Bác xéch xéch đôi mày đáp :

- Ngược lại ta muốn “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách” cứ ra động thủ trước đi có thua cũng vui lòng!

Đồng Kiếm suốt mấy mươi năm tung hoành ở chốn võ lâm, từ lúc ba mươi tuổi đã giữ lấy chức vị: “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách” cho đến ngày nay. Từ trước đến nay chưa có một người nào dám lớn tiếng trước mặt của lão ta. Dùng dùng nói giận, giương mày trợn mắt hét lên một tiếng, tức tốc nghiêng mình lao đến, giương tay phát ra mấy chưởng bạt thẳng đến trước mặt Hoàng Bác, chưởng thế như cuồng phong lướt đến nhanh như điện chớp.

Hoàng Bác đâu có dám xem thường, chàng liền lách mình cực nhanh bay sang hướng phải của Đồng Kiếm, đường kiếm được vung lên đâm mạnh vào cánh tay phải của lão ta, đồng thời tay trái của chàng xuất ngũ chỉ vận công nhắm vào hướng năm vùng huyệt đạo chính trên người lão ta!

Đường kiếm và ngũ chỉ phát ra đều không thuộc ở “Du Long kiếm pháp” và “Mai Hoa chỉ” trong chiêu thức vốn có, ngay cả chàng ta cũng không nghĩ ra được nó là chiêu thức nào, chỉ biết được phản kích đối phương một chiêu kỳ dị không lường được. Chỉ vì đánh như vậy mới thích hợp mà thôi.

Đâu có biết được ngọn kiếm và ngũ chỉ chàng bắt buộc xuất ra, Đồng Kiếm bỗng cất tiếng cười lạnh lùng, tay phải vung lên, thân hình thoáng một cái đã bay đến phía sau lưng của Hoàng Bác, lão ta giương tay trái bạt tiếp một chưởng đến vùng sau não của chàng, chưởng thế phiêu phiêu nghênh đến cực nhanh, khó thể lường được.

Hoàng Bác trong lòng kinh hãi, liền thi triển “Tuyệt Hoa bộ” nhảy ra ba trượng, chàng tức tốc quay mình muốn nâng kiếm phản công, bỗng thấy tay phải Đồng Kiếm đang tiếp đánh bạt đến, trong chớp nhoáng đã tạt sát đến trước mặt không đến năm thốn, chưởng phong bứt ngang làm lạnh cả mặt.

Lúc này muốn tránh cũng không kịp, tình thế quá cấp bách, chàng liền dốc hết tận lực, hữu kiếm tả chưởng xuất đủ mười hai thành, chưởng thế ở tay trái đánh bạt vào cánh tay phải của lão ta, thanh kiếm ở tay phải tung mạnh sang hướng vùng ngực của đối phương, hét lớn :

- Lão kia! Chúng ta đều đi gặp Diêm Vương luôn một thể!

Chiêu thức mãnh liệt đánh ra, chàng bất giác như đá chìm đáy biển biệt tâm vô tín, vội chớp mắt mở ra, bỗng thấy Đồng Kiếm đã bay thoái lui một trượng, vừa rơi xuống đất lão ta lại cất tiếng cười ha hả và nói :

- Tiểu tử, Bắc Chưởng, Trường Bạch Tuyệt Phiêu Phi đã dạy ngươi đánh xuất chiêu này ra sao?

Hoàng Bác trong lòng ngậm hồ thẹn, giả như nghe không hiểu ngạc nhiên hỏi :

- Ô! Loại chiêu thức này lại có gì không?

Đồng Kiếm khinh thường nói :

- Không có gì không đúng, so với chiêu thức “Lân Lư Đả Côn” kém không nhiều!

Chàng đang háng nghe một tiếng rùn vai :

- Nhà ngươi ý nói chiêu thức của ta đánh ra quá vụng về sao?

Đồng Kiếm gật gù cười mỉa mai :

- Không sai, quả thật là rất vụng về!

Hoàng Bác cười ha hả tiếp lời :

- Đúng vậy, đúng vậy, đây là chiêu thức ta dùng tùy theo người mà sử dụng có khác nhau, đánh với người cao thủ ta sẽ dùng chiêu thức cao siêu, đấu với

người thân thù kém thì ta sử dụng chiêu thức vụng về, giống như có câu là: “Người hiền thì ông chủ phải hiền, kẻ bất hiếu không ra gì thì ông chủ đối đãi theo kiểu bất hiếu” là vậy!

Đông Kiềm tự thị rằng muốn giết chàng ta dễ như trở bàn tay, cho nên trong lòng có ý muốn khích bác châm chọc một tí. Nhưng lúc này nghe chàng ta thờ giọng châm biếm như vậy, lão không kiềm chế nổi hỏa khí, nét mặt lại chuyển sang phẫn nộ, lạnh lùng nói :

- Như lời nói của ngươi, lão phu thuộc loại người bất hiếu hay sao?

Hoàng Bác liền gật đầu mỉm cười đáp lại :

- Nếu như không đúng, thì chiêu thức vụng về của ta làm sao có thể đánh bức thối lão được?

Đông Kiềm bưng bưng sát khí, thâm trầm cười nói :

- Thế thì, từ bây giờ bắt đầu tính, lão phu đánh trong một trăm chiêu, nếu như giết không được ngươi, thì danh dự Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách sẽ nhường cho ngươi đây!

Hoàng Bác thấy chiêu pháp xuất vừa rồi của Đông Kiềm cũng biết là lão ta ngoài chiêu thức “Thiểm Điện Thập Tam Kiếm” và “Du Long kiếm pháp” vốn có, quả nhiên là còn những chiêu kỳ diệu khác nữa. Chàng cũng tự biết rằng trước mắt khó nắm chắc ứng tiếp nổi hết một trăm chiêu của lão ta. Nhưng tự mình đã ngang bướng trước, như thế thì bây giờ đâu có thể biểu thị sự nhu nhược được. Nghĩ như vậy xong chàng liền cất tiếng cười sang sảng đáp :

- Một lời nói làm quyết định, xin mời!

Chữ mời vừa dứt, bỗng thấy từ “Thiên Tùng trận” hướng phải Bạch Bính kiếm sĩ Đinh Cảnh Long đang chạy ra, gã ta giương kiếm phóng mình đến, từ xa đã cất tiếng gọi :

- Bảo chủ! Tên tiểu tử này đã giết chết nằm người Hắc Bính kiếm thủ trong bảo chúng ta!

Đông Kiềm nghe báo cáo sắc mặt bỗng trầm lại, đôi mắt nhìn nảy lửa. Lão ta bước từng bước một thẳng đến Hoàng Bác, một mặt vừa quay đầu hướng sang Đinh Cảnh Long nói :

- Được! Ngươi trước tiên hãy đem con đi đó về Trung viện đi!

Đinh Cảnh Long cung kính đáp lại, và đi rẽ sang hướng Hồng Oa ở phía sau lưng Hoàng Bác.

Hoàng Bác quá cấp bách vội lùi lại đến bên người Hồng Oa, chàng đưa kiếm chỉ thẳng sang Đinh Cảnh Long nộ khí quát :

- Gã Đinh kia nếu bước thêm một bước nữa thì ta làm thịt ngươi!

Lời quát vừa xong, chưởng hình trước mắt đã xuất hiện, chưởng pháp kỳ dị của Đông Kiềm bạt đến, hết sức hung mãnh, hiển nhiên đã tụ hợp toàn thân công lực ở trên bàn tay!

Hoàng Bác tuy đang quát Đinh Cảnh Long, nhưng trong lòng cũng đã kịp thời cảnh giới chuẩn bị trước. Lúc này thấy chưởng của Đông Kiềm đến, chàng kịp thời vung kiếm xuất ra chiêu “Du Long Thổ Châu” đánh thật nhanh điểm đến huyệt Hạ Quan ở dưới rốn của lão ta, kiếm khí mãnh liệt như sóng lớn xô nhanh đến.

Đông Kiềm mặt biến sắc nhưng vẫn bình tĩnh quay người thay đổi vị trí để tránh ngọn kiếm nguy hiểm đó, lão tiếp tục đảo sang phía trái của Hoàng Bác phát ra tiếp một chưởng nữa đánh bạt đến huyệt Chương Môn ở vùng eo của chàng.

Hoàng Bác lách mình tránh sang, đồng thời tay trái phát ra một chưởng “Chúc Quân Thăng Thiên”, lưỡi kiếm ở tay phải vòng qua eo bạt tiếp một đường “Du Long Nhập Thủy” chém mạnh thẳng vào đôi chân của lão ta.

Lần quay mình phản công lại chưởng thế này, động tác nhanh chóng dị thường, nhưng kiếm chưởng của chàng ta vừa phát ra bỗng nghe Đông Kiềm “ồ” một tiếng kinh hãi, lúc định tĩnh nhìn lại, lão ta đã bay người lùi phía sau bốn trượng đôi mắt đảo lượt nhìn mình mà mặt đầy kinh dị.

- Chuyện gì vậy? Hai chiêu này của mình lão ta đều chưa biết qua sao? Sao lại kinh ngạc kỳ dị đến như vậy?

- Không đúng! Lão ta không phải nhìn mình mà đang nhìn về phía sau lưng mình..

Hoàng Bác lập tức quay đầu nhìn lại, không khỏi thất thanh “ồ” một tiếng kinh ngạc đứng lặng.

Vốn là người Bạch Bính kiếm sĩ Đinh Cảnh Long đó, lúc này đang cúi mình muốn bồng lấy Hồng Oa nhưng không bồng được cô ta mà lại đứng yên bất động, rõ ràng là đã bị người nào điểm huyệt đạo nên đứng sững không hề động đậy.

Bạch Bính kiếm sĩ là cao thủ nhất lưu trong võ lâm hiện thời, mà tên này lại có người rat ay chế ngự mà gã ta không hề phát giác được, vậy thì võ công của người này thật là kỳ diệu cao siêu!

Hoàng Bác cũng biết đang có người giúp đỡ nên trong lòng mừng thầm, khi đang quay đầu nhìn bỗng nhiên có một giọng nói vì vu như tiếng muỗi truyền đến trong tai :

- Hoàng Bác, có cần ta giúp đỡ không?

Hoàng Bác tâm đầu kinh ngạc, chẳng nghe mà không biết được người phát ra giọng nói đó là ai, vội ngưng khí truyền âm hỏi :

- Là vị ao nhân nào?

Giọng nói lại uyển chuyển truyền đến tiếp :

- Giáng Ma Tôn Nữ La Độc Lâu!

- A! Là ngài. Người có nhớ Hồng Chiên trong mình?

- Không sai! Có cần ta giúp đỡ không?

- Cần! Cần! Trưởng giả xin xuất hiện nhanh!

- Không nên vội, chúng ta phải đàm phán trước!

- Đàm phán?

- Ồ, muốn ta giúp đỡ tất phải đáp ứng sự việc của ta!

- Sự việc gì?

- Lập tức đem cô nương đó đi ngay, không được nán lại, không được nhìn trộm!

- Việc này... Sao phải như vậy? Tiểu tử rất muốn nói chuyện tiếp với Trưởng giả...

- Thế thì tạm biệt!

- Không... Trưởng giả khoan đi đã!

- Sao?

- Tiểu tử sẽ đi, tuy nhiên Trưởng giả có thể trả lời vấn đề đó cho tiểu tử được không?

- Vấn đề của chúng ta đều đã nói qua ở đường Hàng Châu lần trước rồi!

- Không, tiểu tử muốn thỉnh giáo một sự việc khác nữa.

- Nói xem đi!

Hoàng Bác mở miệng định nói, bỗng thấy Đông Kiếm mặt đầy sát khí đang bỏ mạnh đến hướng mình, chàng vội nhảy ra xa ba trượng lớn tiếng nói :

- Nhà ngươi hãy tạm dừng tay một tí, để ta nói chuyện với lão bằng hữu rồi đánh tiếp cũng không muộn!

Đông Kiếm nhân vì không nghe được chàng ta truyền âm đối thoại nên nghe nói vậy lão ta dừng chân, đôi mày xếch lên hung dữ, cười hắc hắc :

- Nói đi! Người đó là ai?

Hoàng Bác khua tay cười đáp lại :

- Ta sẽ lập tức xin lão ấy xuất hiện cho ngươi thấy. Ngươi bây giờ chớ lên tiếng trước!

Nói xong chàng ngưng thần phát âm hỏi tiếp :

- Trưởng giả hiện giờ tang thân ở đâu?

Người kia trả lời :

- Tại trong Thiên Tùg trận!

- Trưởng giả có thể thắng lão ta không?

- Ngươi xem thường ta sao?

- Không, không tiểu tử tiện thể hỏi vậy thôi...
- Hừ, ta xem ngươi từ khi tiến nhập vào giang hồ, cử chỉ nói năng ngày càng không thật thà, càng lâu càng xuất ra thái độ ngang tang vô lễ!
- A! A! Trưởng giả sao lại đánh giá phẩm hạnh của tiểu tử như vậy?
- Ta không muốn đứa con của người bạn quá cố đi vào con đường sai lầm!
- Trưởng giả xin cứ yên tâm, tiểu tử không lúc nào không cố gắng phấn tỉnh lại...
- Ngươi nói muốn hỏi một sự việc, bây giờ hãy hỏi nhanh đi, Đông Kiềm sẽ không nhẫn nại được nữa đâu!
- Vâng, điều mà tiểu tử muốn thỉnh giáo là Trưởng giả có biết được Vô Danh lão nhân không?
- Biết!
- Cảm ơn, bây giờ Trưởng giả có thể xuất hiện ra đi!
- Từ từ đã, ngươi hỏi việc này có ý gì?
- Sư tổ tôi trước mắt đang ở tại huyện Hoàn Kham để đợi tin tức của tiểu khả. Tiểu khả bây giờ có thể hỏi thăm lão nhân gia...
- Hỏi ông ta có việc gì?
- Ông ta có biết được thân phụ tôi kết giao qua mấy bằng hữu!
- Hừ, chớ có phí công sức, sư tổ ngươi không biết ta!
- Hân rồi, Đông Kiềm đã đến rồi kia, Trưởng giả nhanh xuất hiện đi!
- Được, nhưng ngươi nếu như không rời khỏi nhanh, thì ta không đảm trách được!
- Vâng!

Câu cuối cùng vừa xong thì Đông Kiềm đã phát một chưởng thẳng đến, chưởng pháp mạnh như cuồng phong, nhanh như điện chớp, lực chưởng như sét đánh!

Tối hôm nay là lần thứ nhất Đông Kiềm phần nộ tột cùng, lão ta muôn phần không ngờ rằng đã hoài công mời chàng lên tận đến Nội viện, để chàng ta đánh lừa đoạt lấy Tiên Cơ Vô Khố mà không hề tổn sức, lại còn cứu lấy người ti thiếp phản bội kia, giết chết đi năm người Hắc Bính kiếm thủ trong Bào. Bây giờ chàng ta lại truyền âm đối thoại ngang nhiên trước mặt mình, không hề để mất thì Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách trở thành thể thống gì nữa? Vô Song bảo lại còn danh tiếng gì nữa?

Vừa phần nộ vừa hồ thẹn, nên chưởng lực của Đông Kiềm phát ra lần này vô cùng mãnh liệt, thấy vậy cũng biết được lão ta quyết tâm giết cho bằng được đối thủ.

Hoàng Bác tuy đã học được Vô Cực chân khí vô thượng tối cao của võ lâm, nhưng thấy chưởng lực phát ra của Đông Kiềm đạt đến trình độ cao tuyệt đỉnh chưa từng thấy, nên tâm trí chàng không khỏi kinh hãi, liền thi triển “Phong Quyển Tàn Tuyết” tung mình bay sang một bên!

Bay ra chưa đến năm trượng, bỗng nghe phát lên một tiếng “kình” dữ dội, khi chưa đứng xuống đất chưởng lực của Đông Kiềm đánh xuống mãnh liệt đào thành một hố rộng sâu đến hơn ba trượng, đất bụi tung lên mù mịt, chàng bị chấn động lao đảo năm sáu bước mới đứng yên!

Hoàng Bác mới đứng vững được thì chưởng thứ hai tiếp tục bật đến, chàng cố gắng lắm mới tránh qua được bỗng nhiên chiêu thứ ba lại đánh tiếp sang.

Chưởng lực cứ liên tục công kích làm cho chàng ta không thể nào dùng chân đứng lại được, lúc này trong tâm trí quá kinh hãi, chàng mở miệng gọi lớn :

- Ôi! Người mau xuất hiện ra đi!

Đến lúc Đông Kiềm phát ra chiêu thứ chín thì Hoàng Bác đã cảm thấy quá gin nan, đột nhiên thấy có một lực đạo phát ra và tai lại nghe một tiếng “Bính” dữ dội, chàng ngẩng mặt nhìn thấy Đông Kiềm thân hình bị chao đảo thối lui ba bước mới đứng lại được, và ở cách đối diện của lão ta khoảng ba trượng cũng có một người đang “bùng bùng bùng bùng” thối lui bốn bước mới đứng vững lại!

Đó chính là người quái nhân trùm mền đỏ trên mình. Người đó không biết từ nơi nào trong “Thiên Túng trận” xuất hiện, đã kịp thời nghênh tiếp chưởng lực vô cùng mãnh liệt của Đông Kiềm.

Đông Kiềm sau khi nhìn rõ quái nhân đó, thốt nhiên hét lên một tiếng “a” kinh hãi, sắc mặt bỗng biến thành bạc trắng thảm thương, đôi mắt đứng trong nhìn người kia nửa ngày không nói ra lời.

Sau nửa ngày đứng lặng, thớ thịt trên mặt lão ta máy động mấy cái, cuối cùng gắng lắm mới nói được ba tiếng :

- Ngươi là ai?

Hoàng Bác liền quay đầu chăm nhìn sang người quái nhân đó, thảm bảo :

- Vâng! Người là ai? Vì sao người lại không chịu nói ra tính danh? Vì sao trên toàn thân người đều khoát một mảnh vải ni hồng bần thiêu?

Người quái nhân đưa mắt nhìn sâu vào Đông Kiềm một hồi, bỗng nhiên cất giọng nói thâm trầm bình tĩnh :

- Bất kể ta là ai, Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách nhà ngươi không nên kinh dị như vậy, ngươi có tự biết được sự kinh dị quá sức thảm thương của ngươi không?

Hoàng Bác lại nhìn sang Đông Kiềm thăm hỏi :

- Vâng! Âu Dương lão, ngươi có công lực cái thế hơn người, ngày thường thì nhìn ngươi coi vô lâm trong thiên hạ không ra gì. Tuy nói rằng vị quái nhân đó có công lực cao tuyệt, đang hình quái dị, nhưng so với danh vị của nhà ngươi thì quả thật không nên kinh ngạc kỳ dị mới đúng!

A! Đúng rồi, người quái nhân khoát mảnh ni đen trên người bị lão cầm cổ tại Vô Đề cốc (hang không đáy) và vị quái nhân khoát mảnh ni hồng ở trước mặt này lại rất giống nhau, hai người đều trên mình với chiếc mảnh ni, da thịt đều khô khan như nhau. Lão ta nhất định là vì như vậy mới phát kinh hãi...

Lặng thinh suy nghĩ một hồi, Đông Kiềm mới khôi phục thần thái bình thường, lão ta ánh mắt nhìn và trầm giọng cười nhạt :

- Sự kinh ngạc của lão phu, nhân vì trên đời này có một người cao nhân mà lão phu chưa từng lãnh giáo qua, áo quần người đó không ra gì, hình dáng lại như quỷ!

Trong khi vị quái nhân mặc nhiên chưa trả lời, Hoàng Bác không nhịn được bèn lớn tiếng nói :

- Không! Ta đã biết được nguyên nhân chính của sự kinh hãi nhà ngươi!

Đông Kiềm bỗng giương mày lên, không đợi chàng ta nói hết lời đã hét lên một tiếng lớn, hai tay đồng thời đưa ra xuất hai chưởng mãnh liệt như cuồng phong đánh đến hướng toàn thân của Hoàng Bác.

Hai chưởng cùng phát một lần, chưởng tay trái đánh thẳng đến mặt Hoàng Bác, chưởng tay phải đến nửa đường lại thay đổi phương hướng bạt qua phía tả cách mình chàng ta hơn năm trượng ở giữa chỗ không người. Ý định của lão ta dự định rằng Hoàng Bác tất phải lao mình né tránh sang phía tả, lão định ninh rằng khi chàng ta tránh sang hướng đó thì sẽ bị trúng ngay chưởng lực. Lão quyết định là một cú chưởng kết thúc sinh mạng của chàng!

Hoàng Bác chợt thấy lão ta hai tay cùng triển khai chưởng lực, chàng trực giác cảm nghĩ rằng lúc này chỉ có tránh sang hướng tả là tốt nhất, thoáng trong tâm niệm như vậy, hai chân bay khỏi đất...

- Bay hướng lên trên!

Một tiếng quát vội phát ra từ miệng của vị quái nhân.

Hoàng Bác quá kinh hãi, vốn chàng đang quay mình thuận thế bay tránh sang hướng tả, bỗng chuyển hướng bay ngược lên trên không cao khoảng một trượng, chàng nghe dưới chân mình lại phát lên một tiếng nổ ghê rợn, chàng bị chưởng phong bật tung lên đến hai ba trượng rồi xuống đất lao đảo bốn năm bước mới gắng đứng lại được.

Chàng ngược mắt nhìn, Đông Kiềm và vị quái nhân đã đứng cách xa nhau đến năm trượng, thân hình hai người đều chao đảo.

Điều này không phải nói cũng biết được, hai chưởng lực mãnh liệt của Đông Kiềm lại bị vị quái nhân chặn lấy.

Công lực hai người đại khái cũng tương đương nhau, ai cũng không chiếm được ưu thế hơn ai, cho nên lúc này đều đang vận khí để điều hòa, mặt đối mặt đứng sững bất động.

Sau một hồi đứng lặng người như vậy, vị quái nhân từ từ quay đầu nhìn sang hướng Hoàng Bác, ánh mắt rục lên đầy vẻ nghiêm nghị hắng giọng nói :

- Nếu như ngươi không đi thì ta sẽ đi thôi!

Hoàng Bác chợt định thần lại, vội hướng sang vị quái nhân chấp tay vái chào, rồi phi thân đến bên mình Hồng Oa, cúi xuống bồng lấy ngang mình cô ta đứng dậy hướng theo phía công bảo mà lao đi.

Đông Kiềm đâu có chịu cho chàng ta trốn thoát khỏi bảo, lão ta ngửa mặt phát lên một tràng cười cuồng loạn, phóng người theo giương tay đánh bạt đến, vị quái nhân nhanh như hình bám theo bóng tức tốc đón lấy, hai người cùng gấp mặt ra tay.

Hoàng Bác bồng Hồng Oa nhảy qua bức tường của bảo, bỗng nghe từ trong bảo tiếng của Đông Kiềm cười lớn sang sảng :

- Ha ha, lão phu nhận ra ngươi rồi!

Hoàng Bác quá kinh ngạc, muốn nhảy vào trong bão để nhìn trộm, nhưng nghĩ đến lời người đó đã dặn trước mình rồi. Không được ở lại nhìn trộm. Lúc này nếu như trở lại trong bão thì nhân cách mình chẳng còn ra gì nữa, huống gì công lực của vị quái nhân đó cao siêu không thể lường được, lỡ ra bị ông ta phát hiện, thì quả là buông tay mà chịu nhận lấy hậu quả, nghĩ đến trốn thoát lại sợ rằng khó biết người đó là ai...

Trong lúc suy nghĩ như vậy, chỉ có nghe tiếng chuông ở trong bão cứ vù vù phát ra, ngoài này lại không nghe thấy giọng của Đông Kiếm nữa, chàng nghĩ rằng hai người lúc này đang giao chiến quyết liệt. Tạm thời chẳng biết thế nào chàng không dám trì hoãn nữa, bèn thi triển “Tuyệt Phiêu Phỉ” bay nhanh xuống núi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Độc Sư Phụ - Dâm Đồ Độc

Ngày thứ hai.

Trời bắt đầu vừa hé bình minh, có một chàng thiếu niên anh phong tuấn tú lửng đeo lơ lửng thanh Thất Hồng bảo kiếm cùng với một thiếu nữ nhan sắc kiều diễm đang tiến vào cổng thành huyện Hoàng Nham, hai người đi theo con đường nội thành hòa vào mọi người. Khi họ xuất hiện đã thu hút sự chú ý rất nhiều người. Không biết là người nào đang ở phía sau lưng hai người cất giọng nhẹ nhàng nói :

- Vương Lão Tứ xem kia, đó đúng là trốn theo trai đấy!

Thanh âm tuy nhỏ nhưng được truyền đến tai của cô thiếu nữ đang đi bên cạnh chàng kia. Cô ta quay sáng chăm chú nhìn chàng thanh niên một cách kín đáo và nở nụ cười buồn bã nói :

- Tôi nhất định không nghĩ đến như thế, tư cách của tiện thiếp và kẻ cả của đại huynh đều không có như vậy.

Chàng thiếu niên lúc này tựa hồ như rất khó đáp lời chỉ hơi rung nhẹ đôi vai cười ngượng ngùng.

Cô ta buồn lòng than một tiếng nhẹ, đôi mắt thả về phía trước cười giọng buồn thảm nói tiếp :

- Nếu buồn lòng như đại huynh là một chàng “Kỳ khách Mã Thiên Hành” thì tiện thiếp này quả thật mà nói tự hổ thẹn không bằng được người!

Chàng thanh niên quay đầu nhìn về phía sau rồi hướng sang cô ta mỉm cười, nói tiếp :

- Chớ có nói như vậy, tôi dù sao cũng biết được cô không có gì xử sự là không đúng, nếu không thì tôi cũng đâu muốn cứu cô ra khỏi Vô Song bảo.

Nàng ta đôi bờ mi thả xuống, gắng lắm mới kiềm chế được dòng nước mắt, cố nở nụ cười nói :

- tiện thiếp thật không ngờ rằng trên đời này lại có một vị đã nguyện ý quên mình để cứu giải một người “đăng phụ”. Đại huynh thật là một nhân vật kỳ lạ mà từ xưa đến nay chưa hề có!

Chàng thiếu niên giương mày cười tiếp lời :

- Tôi không cho rằng nàng là một người “đăng phụ”, nàng cũng chớ xem tôi là một nhân vật kỳ lạ!

Nàng ta nâng tay lau đôi dòng nước mắt không thể nào kiềm chế được, nhẹ nói :

- Tiện thiếp không phải là “Đăng phụ”, vậy là người thế nào?

Chàng thiếu niên lại quay đầu quan sát phía sau, rồi nhìn sang đáp lại :

- Nàng là một thiếu nữ dám phản kháng lại vận mệnh, hoặc là một đồ môn đi ngược lại với cữ lễ giáo!

Nàng cúi đầu trầm mặc một hồi, cười giọng buồn bã :

- Trừ các hủ, người khác cũng nghĩ như vậy sao?

Chàng thiếu niên lắc đầu :

- Tại hạ cũng không biết, nhưng nàng việc gì phải đem họ để vào trong lòng bởi vì trên đời này không có ai hiểu mình bằng chính bản thân mình cả!

Nàng ta bỗng cất giọng cười khanh khách, chăm chú nhìn chàng thiếu niên nói :

- Nhưng các hạ đã hiểu rõ tiện thiếp hơn chính bản thân tiện thiếp nữa đấy!

Chàng thiếu niên lại quay đầu nhìn về phía sau lưng, rồi mỉm cười đáp :

- A! Nói như vậy tự thị tại hạ này đã thừa nhận là nhân vật kỳ lạ rồi...

Trên nét mặt nàng đột nhiên lại hiện nét kinh ngạc, cũng quay đầu nhìn lại trên con đường ở phía sau hỏi :

- Các hạ sao lại liên tục nhìn về phía sau vậy, sợ người ta chế giễu sao?

Chàng thiếu niên dựa sát bên người nàng nói nhỏ :

- Không! Tôi đang chú ý xem thử có người của Vô Song bảo truy bám theo không!

Nàng ta lại tiếp tục quan sát về phía sau, lo sợ hỏi :

- Các hạ có thấy gì không?

Chàng thiếu niên lắc đầu đáp :

- Hình như là không có, tuy nhiên trừ phi là Đông Kiếm đích thân truy đuổi, còn ngoài ra thì tại hạ đều không sợ.

Nàng ta nhìn với ánh mắt vẻ khâm phục, cười nói :

- Các hạ thật là anh hùng, kể cả Hắc Bạch song ma cũng không sợ sao?

Chàng thiếu niên “A” lên một tiếng, nhún đôi vai đáp lại :

- Tại hạ không phải là không sợ họ, nhưng mà trước đó họ không có ở trong bảo thì dám chắc là họ không biết để truy đuổi theo!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đến trước cửa của một quán ăn. Chàng thiếu niên đảo mắt quan sát một lượt trên con đường phía sau, rồi niềm nở mời nàng đi vào trong quán.

Vào lúc sáng sớm lại chưa có một người khách, hai người lên lầu ngồi vào bàn và gọi người đem cơm nước đến.

Người con gái nhìn sang bên đường rồi quay sang chàng thiếu niên kinh ngạc hỏi :

- Các hạ hình như đã phát hiện có người bám theo phải không?

Chàng thiếu niên gật đầu :

- Lúc tại hạ quay đầu nhìn lần thứ hai, thấy phảng phất hai bóng người ở xa xa phía sau, thoáng lại biến mất. Sợ dĩ như vậy mới muốn vào trong này để đợi một tí...

Nàng ta lập tức bực cả mặt, sợ hãi :

- Muốn đợi để làm gì?

Chàng thiếu niên mỉm cười, khẽ sát đến bên nàng nói nhỏ :

- Sự tổ của tại hạ đang ở tại một khách sạn trong thành này, nên tại hạ không thể dẫn dắt kẻ địch vào trong đấy.

- Nhưng...

- Nàng cứ yên tâm, vừa rồi hai người đó nếu bám sát theo mình tuyệt đối không phải là cha con Đông Kiếm, cũng không thể là Hắc Bạch song ma...

Không lâu sau, người bồi bàn đưa cơm nước đến, hai người bắt đầu ăn uống, ăn đến nửa bữa không hề thấy động tĩnh gì, lúc này nàng mới nhẹ lòng. Bỗng nàng lại gật gù đầu cất giọng cười nói :

- Đợi một tí sẽ gặp được Thượng Quan cô nương, tiện thiếp có ý đề xuất với cô nương một thỉnh cầu...

Chàng thiếu niên ngừng ăn, ngẩng mặt nhìn nàng ta ngạc nhiên hỏi :

- Thỉnh cầu điều gì?

Nàng buông đũa chống cằm cười đáp :

- Xin thỉnh cầu để cho tiện thiếp tiếp tục đảm đương một à a hoàn... cho đến khi nào hai người cùng chung sống với nhau!

Chàng thiếu niên thay đổi nét mặt, cất giọng :

- Không, không!...

Khuôn mặt xinh xắn của nàng ta lộ vẻ ngạc nhiên :

- Sao? Các hạ không yêu thích Thượng Quan cô nương sao?

Chàng thiếu niên lấy làm khó xử, lắc đầu đáp :

- Không phải! Không phải...

Nàng ta hiểu sai ý, đôi mắt xanh lại buồn buồn âm thầm cúi đầu nói :

- Thế thì, tiện thiếp chỉ đi tiếp một con đường..

Chàng thiếu niên lấy làm lạ hỏi :

- Con đường nào?

Nàng ta ngửa mặt lên, cố gắng lắm mới nở một nụ cười nhẹ nói :

- Tiện thiếp sẽ đến Hàng Châu hoặc Kim Lăng để tìm khoái lạc. Tiện thiếp tin rằng họ không thể không cần đến con người này!

Chàng thiếu niên bỗng kinh ngạc, cao giọng nói :

- Không được!

Nàng ta đưa mắt chăm chú nhìn chàng một hồi, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn, hai dòng lệ chảy dài rơi vào chén, một giọt, hai giọt...

- Hồng cô nương, nàng nên trở về nhà để tìm song thân của mình!

- Tiện thiếp rất cảm ờ các hạ đã cứu được tiện thiếp thoát khỏi Vô Song bảo, nhưng các hạ hình như không có quyền gì can thiệp đến tiện thiếp sau này chứ?

- Tại hạ chỉ muốn nàng không nên làm như vậy, với lại tại hạ đang có một trăm lượng vàng có thể đưa cho nàng để trở về thăm gia đình...

- Không! Tiện thiếp dù chết cũng không trở về!

- Ôi! Nàng sao lại phải quyết định như vậy?

- Các hạ có nghe qua câu tục ngữ (...) không? Họ nếu như có thật sự nuôi lớn tiện thiếp này đi, tiện thiếp cũng không hận họ!

- Ôi! Được rồi, nếu mà Thượng Quan cô nương có nguyện ý, nàng có thể cùng ở với nàng ta.

- A! Có người đang lên lầu đấy!

Có tiếng “thình thịch” ở cầu thang, đang bước lên là một vị lão nhân có bộ râu méo thân khoác áo đại bào màu lông đốm, cùng với một chàng thanh niên anh phong tuấn tú ăn mặc sang trọng. Không có ai khác, lại chính là Tây Dao Mễ Tư Đạt và đồ đệ Tồi Hoa Lang Quân Thiệu Phi Văn.

Chàng thiếu niên thấy vậy nét mặt bỗng biến đổi, càng nàng mới thoáng thấy đã kinh ngạc kêu lên :

- A? Chàng ta thật giống..

Đột nhiên nàng bưng miệng lại. Nàng nghĩ rằng mình một cô nương mà la lên trước mặt một người thanh niên là một việc không nên.

Tây Dao Mễ Tư Đạt bước đến phía chàng thanh niên, cất giọng cười hung dữ nói :

- Hoàng Bác, quả ra là ngươi!

Hoàng Bác vội đứng bật dậy, hai tay ngầm vận tụ chân lực, chàng cố giữ thái độ cười lãnh đạm đáp lại :

- Mẽ lão tiên bối, sáng nay không khí thanh lương sáng khoái, ta hy vọng rằng ở trên lầu quán này sẽ không có sự kiện gì phát sinh ngoài ý!

Tây Dao dùng chân lại vung tay áo cười ha hả tiếp lời :

- Yên tâm, người muốn tìm người để báo thù là đồ đệ của ta!

Nói xong lão ta liền quay mình đi ngồi trên một chiếc ghế.

Thiệu Phi Vân lúc mới bước lên lầu đã đứng nhìn chăm chăm Hoàng Bác đầy vẻ sát khí. Nhưng sau khi thấy có một cô nương đang ngồi cùng bàn với chàng ta nhan sắc lại mỹ lệ như vậy, thái độ hung dữ của gã bỗng dịu xuống. Lúc này trên khuôn mặt được thay bằng một sự hào hoa nhã nhặn bước đến phía Hoàng Bác hai bước, chấp tay chào cất giọng đầy vẻ ôn hòa :

- Hoàng Bác, người có biết ta đang đi khắp nơi để tìm người không?

Hoàng Bác biết việc trước đây mình đã đem gã ta giao cho tri phủ ở Hàng Châu nên gã muốn tìm mình để báo thù. Nhưng chàng vẫn làm vẻ không biết mỉm cười chấp tay chào :

- A! Thiệu huynh tìm tại hạ có gì chỉ bảo không?

Thiệu Phi Vân nhếch mép cười lạnh lùng :

- Người nghĩ thử xem, giữa hai người chúng ta có gì thù hận không?

Hoàng Bác hừ một tiếng, trong lòng nghĩ thầm: “Chúng ta tuy nhiên không có thù hận nhưng ta lại đâm tặc người liên lụy đến làm cho thân bại danh tàn đấy”.

Đôi mày liễu kiếm lại giương lên, chàng cất giọng lãnh đạm :

- Thiệu huynh có điều gì xin cứ nói thẳng, bất tất phải khách khí!

Thiệu Phi Vân liếc nhìn trộm Hồng Oa một cái, ngồi lặng một hồi, sau đó mặt lại lộ vẻ giận dữ nói :

- Ta hỏi người, người dựa vào đâu mà đem ta đưa đến phủ Hàng Châu?

Hoàng Bác không muốn đa sự vào lúc này, chàng lại chấp tay trước ngực chào cười nhạt :

- Xin lỗi, sự việc liên quan đến điều đó, Thiệu huynh nên tìm Cửu Giá Quả Phụ để trả thù mới đúng. Chính bà ta điếm huyết cho Thiệu huynh hôn mê.

Thiệu Phi Vân nét mặt lạnh lùng chân bước đến một bước, cười nhạt :

- Ta tất nhiên cần tìm bà ta để báo thù, nhưng hôm nay trước tiên ta hỏi người vì sao lại đem ta đến nha môn?

Hoàng Bác đưa tay cười gượng đáp lại :

- Thiệu huynh gây án tại Hàng Châu, nên tại hạ bắt buộc phải làm như vậy!

Thiệu Phi Vân đột nhiên đại nộ quát :

- Nói bậy! Thiệu Phi Vân này cả cuộc đời sống thanh bạch, có mấy khi gây án tại Hàng Châu đâu!

Hoàng Bác ngạc nhiên, bật cười :

- Thiệu huynh nếu như người nghi ngờ tại hạ nói quá uẩn khúc, thì tại hạ cũng có thể nói rõ hơn một tí!

Thiệu Phi Vân liền đảo mắt nhìn Hồng Oa một cái, giận dữ quát :

- Người nếu như nói xằng xiên bậy bạ thêm một lần nữa, ta sẽ giết chết người!

Hoàng Bác đâm phát hỏa quay sang phía Tây Dao cười nhạt hỏi :

- Mẽ lão tiền bối! Không ngờ rằng cuộc đời của lão xưng hùng xưng bá trên đời thế mà cuối cùng lại nhận một đồ đệ bất thành tài như vậy!

Tây Dao chớp chớp mắt quay mặt nhìn sang đồ đệ của mình, khua khua tay tỏ vẻ không bằng lòng cho lắm, lên tiếng :

- Vân nhi, đại trượng phu dám làm dám chịu, người bắt tất phải phải nhận với hấn ta!

Thiệu Phi Vân rục rục mắt lên, tức thì thẹn quá hóa giận, đôi mày xéch lên đầy vẻ sát khí, gã ta bỗng thoái lui một bước đưa tay chỉ về phía dưới lầu nói lớn :

- Đi! Chúng ta đến ngoại thành đi!

Hoàng Bác thấy vậy mỉm cười, rồi đưa mắt nhìn sang Tây Dao hắng giọng hỏi :

- Mẹ lão tiền bối, tiền bối có an lòng không?

Tây Dao liền đứng dậy vờn vai cười nhẹ nói :

- Lão an lòng.

- Nhưng tại hạ lại không thể an lòng được!

Nét mặt hung dữ của Tây Dao hơi trầm lại, ánh mắt này lửa nhìn Hoàng Bác :

- Sao, người sợ lão phu này động đến người sao?

Hoàng Bác gật đầu cười đáp :

- Đây chỉ là một vấn đề nhỏ, tại hạ rất không an tâm là ở bên mình lại có một cô nương không am hiểu võ công!

Tây Dao mở miệng muốn nói, bỗng Thiệu Phi Vân lại cắt giọng trước :

- Người không nên lấy “tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc” (lòng của kẻ tiểu nhân mà độ với bụng dạ người quân tử). Sư đồ ta không phải loại người đó.

Hoàng Bác bật giọng cười ha hả, gật đầu lia lại :

- Rất được! Rất được! Sư đồ các người có thể không phải là hạng người đó, nhưng tại hạ không thể không đề phòng trước!

Tây Dao đôi mắt trừng lên giận dữ quát :

- Tiểu tử, chính lời của người tự nói, người không phải đã nói không muốn động thủ tại nơi này phải không?

Hoàng Bác mỉm cười gật đầu :

- Không sai! Đó là chỉ về “quá chiêu” mà nói, nhưng trừ điều đó ra, thì không thể không có phương pháp để phân được thắng bại với đồ đệ của lão!

Thiệu Phi Vân đôi mắt hùng hực đầy sát khí, cười nhạt nói :

- T không chỉ muốn phân rõ thắng bại, mà còn muốn giết chết người!

Hoàng Bác ngửa mặt cười tiếp lời :

- Thiệu huynh sao không xuất chiêu ra trước cho tại hạ xem thử. Giả sử như tại hạ không đương nổi, thì sẽ chứng minh được Thiệu huynh có khả năng giết chết tại hạ. Đến lúc đó, tại hạ nếu như không đáp chiến thì không phải đồ đệ của Bắc Chưởng và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi!

Chưa biết gã ta biểu thị thế nào, Hoàng Bác lại tiếp :

- Hoặc theo ý tại hạ, Thiệu huynh nếu như sẵn sàng thách đấu, thì tại hạ cũng có ý nguyện ra ngoại thành để giao chiến một trận.

Thiệu Phi Vân ánh mắt liếc Hồng Oa, lấy làm đắc ý gật đầu :

- Được! Người ra trước!

Hoàng Bác ngược mắt nhìn xem toàn khu lầu, đang muốn ra tay biểu diễn kiểu nào, Tây Dao đột nhiên bước đến trước mặt gắt giọng :

- Người nếu như muốn đùa giỡn như vậy, thì chỉ có thể đùa với loại võ công của hai người Bắc Khiếu Hóa và Ngưu Tử Tử, nếu không thì lão phu sẽ đánh chết người đấy!

Hoàng Bác nghe nói vậy bèn cười thầm, lúc này đã cải biến chủ ý, chàng chậm rãi ngồi xuống nói :

- Lão tiền bối đã sợ đồ đệ chịu thiệt, thế thì đồ đệ của lão cứ biểu diễn trước. Gã ta giờ chiều gì thì tại hạ sẽ ứng phó chiêu đó!

Tây Dao sắc mặt lộ vẻ mừng rỡ, quay sang nhìn đồ đệ của mình bảo :

- Vân nhi, người giờ một chiêu “Thúc Cốt thuật” để hấn ta xem, nó muốn học cũng không được. Hãy vì sư phụ mà bức nó ra khỏi thành đi!

Thiệu Phi Vân đáp lại một tiếng còi thanh “Ngân Lân Hàn Nguyệt đao” ở thất lưng ra đưa cho sư phụ, sau đó thoái lùi ba bước, hai cánh tay đan chéo trước ngực, nhắm mắt hít sâu chân khí vào cốt tiết toàn thân kêu răng rắc, thân trên đột nhiên gấp sát xuống, trở thành người ngắn chân dài, giống như tà

khí đã cực thịnh vậy!

Hồng Oa thấy gã ta biểu diễn một pha kỳ quái như vậy, nàng thất kinh thét lên một tiếng, hai tay bưng lấy mặt không dám nhìn nữa.

Thiệu Phi Vân nghe tiếng nàng liền mở mắt ra, thấy nàng không nhìn chiêu thức biểu diễn của mình, gã ta bị mất hứng, liền ân cần cười nói :

- Cô nương, nàng nếu như sợ hãi thì tại hạ sẽ thay đổi chiêu thuật khác!

Tây Dao cau mày phần nộ nhìn gã ta gắt giọng :

- Không được! Người chỉ có thể ngoạn quan loại chiêu thuật này thôi!

Thiệu Phi Vân không biết làm sao gã tiếp tục nhắm mắt hít sâu vào, hai chân tức thì cũng gấp ngắn lại còn một xích, toàn cả thân chỉ biến còn lại hơn ba xích!

Hoàng Bác nhìn quá kinh ngạc, thật không biết tính cách nào!

Trong lòng nghĩ rằng công lực của mình hiện tại thừa sức thắng xa hần ta, cho dù thế nào đi nữa cũng đều có thể phân thắng bại được. Duy chỉ có độc nhất chiêu “Thúc Cốt thuật” này là chưa học qua. Chiêu thuật công phu như vậy tất phải theo học ba bốn năm trời mới bắt đầu luyện được. Tây Dao dự định biết mình chưa học qua thể này, cho nên mới có ý gây khó dễ mình. Xong rồi! Như vậy là phải cùng với hần ta a ngoài thành giao đấu!

- Hừ! Giao chiến thì sợ gì, chỉ có điều sau khi mình thắng hần ta, Tây Dao tất sẽ không chịu buông tha, không chịu buông tha cũng không sợ, mà sợ rằng Thiệu Phi Vân thừa cơ hội sẽ bắt Hồng Oa đi mất. Lúc đó thì quả là quá rắc rối...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bí Mật Tiên Cơ Võ Khố

Trong lúc suy nghĩ như vậy, thân hình của Thiệu Phi Vân đã gấp lại chỉ hơn ba xích, trông giống như một người lùn quái dị. Khiến người ta thấy cũng phải phát nôn đến ba ngày.

Hồng Oa không chịu được, nàng lấy làm kỳ lạ mở mắt nhìn trộm qua khe hở ngón tay, lại khiếp đảm thét lên một tiếng thất thanh, vội quay lưng không dám nhìn tiếp nữa.

Động tác của Thiệu Phi Vân không lọt vào được mắt xanh của mỹ nhân, gã ta càng nản lòng, nên vận công thở mạnh ra, cơ tiết khắp mình chuyển động răng rắc, thân hình giãn ra dài ba xích, rồi phục hồi trở lại bình thường. Gã đưa tay chỉ Hoàng Bác cười nhạt nói :

- Hoàng Bác, bây giờ đến lượt người!

Hoàng Bác không đáp lại, chàng ghé sát bên tai Hồng Oa nói nhỏ mấy câu, sau đó hướng sang Tây Dao nói :

- Lão tiên bối! Loại chiêu thuật này tại hạ không biết, chúng ta đi đến ngoại thành đi!

Tây Dao đứng dậy vuốt râu cười lớn :

- Đi!

Lão ta vừa nói vừa bước đến hướng cầu thang trước.

Hoàng Bác vui vẻ cất bước theo. Thiệu Phi Vân chuyển mình định cất bước, chợt thấy Hồng Oa ngồi yên bất động, gã dừng chân ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương, nàng không xuống sao?

Hồng Oa từ từ quay đầu nhìn Thiệu Phi Vân một cái miễn cưỡng cười đáp :

- Tiện thiếp không biết võ công, vậy đi làm gì?

Thiệu Phi Vân bị nàng ta “ném” một cú nhìn toàn thân rũ rượi, gã ta bất giác phóng ánh mắt dạo một lượt nhìn vội về khao khát vái chào :

- Cô nương, nàng cũng xuống đi, ra mà xem tại hạ sẽ đánh hần võ mấu đầu đấy!

Hồng Oa cười “xì” một tiếng, ném mắt nhìn tiếp lời :

- Các hạ sao lại là một người tàn nhẫn như vậy, muốn đánh cho chàng ta vỡ đầu luôn hay sao?

Thiệu Phi Vân nuốt “ức” một cái, vội cất giọng cười giải thích :

- Không! Không! Hắn ta là một người đồi bại, cô nương đại khái vì biết hắn ta không lâu, nên không thấy rõ được những hành động thấp hèn của hắn...

Hoàng Bác mỉm cười đứng yên một chỗ nhìn gã ta “biểu diễn”, trong lòng rất tán thưởng.

Tây Dao đã bước một chân xuống cầu thang, thấy đồ đệ “đeo đẳng” với nàng ta, lão không nhẫn nại được liền cau mày lên tiếng :

- Vân nhi, ngươi đang làm gì vậy?

Thiệu Phi Vân quay đầu lại đáp :

- Sư phụ, cô nương này không muốn đi!

Tây Dao tròn mắt quát :

- Cô ta không đi có liên quan gì đến việc của ngươi?

Thiệu Phi Vân lại đáp :

- Minh chỉ tìm hắn đánh một phen, nhưng nếu như nói rằng để cô nương ở đây, lỡ bị người làm nhục đến thân xác như vậy há không phải là tội lỗi sao/

Tây Dao quá phần nộ, lên giọng quát mắng :

- Ngươi nhìn thấy nữ nhi là chân bước đi không đành, ta mà nổi giận lên thì chớ có trách đấy!

Thiệu Phi Vân cũng cứ vẫn cuồn si, gã đứng bất động cất tiếng nói lớn :

- Không. Cô nương này nếu không đi thì con cũng không đánh!

Tây Dao đôi mắt nảy lửa, lão ta lùi chân quay lại muốn đánh gã một đòn cho hả giận, bỗng thấy dưới lầu có một người bồi bàn chạy lên, trong tay cầm một phong thư đưa ra, cất cao giọng hỏi :

- Vị nào là Mễ đại hiệp, đây có một phong thư gửi cho lão ấy!

Tây Dao “à” một tiếng, đưa tay nhận lấy phong thư mở ra xem, lập tức nét mặt thay đổi, lão ta quay sang Hoàng Bác cất giọng cười hung dữ :

- Tiểu tử, lão phu trước mắt có việc, trận giao đấu giữa ngươi và đồ đệ ta hẹn một ngày khác gặp lại!

Nói xong lão ta liền hướng sang đồ đệ lớn tiếng quát :

- Đi!

Lão ta tức tốc đảo mình xuống lầu.

Thiệu Phi Vân không biết sự việc phát sinh thế nào, gã không dám không phục tùng nhưng đôi mắt luyến tiếc chăm nhìn Hồng Oa không rời và đôi chân cứ từ từ bước xuống lầu.

Hoàng Bác không ngờ rằng hiện trường quá rắc rối lại kết thúc một cách đột ngột như vậy. Trong lòng đang bàng hoàng ngạc nhiên, Hồng Oa lại đi đến sát một bên nắm lấy tay chàng ta cười hỏi :

- Đây là sự việc gì vậy?

- Ai biết được, thật là gặp quỷ sống!

- Có phải có người đang giúp đỡ các hạ không?

- Ôi, cũng có thể, cũng không thể, mình nhanh xuống xem sao!

Hai người vội rời khỏi quán, trên tuyến đường đã không thấy bóng dáng của sư đồ Tây Dao. Hoàng Bác quay lại hỏi người hầu trực quán, mới biết được họ đã đi về hướng cổng thành Bắc. Trong lòng chàng nghĩ rằng bây giờ đang có Hồng Oa đi theo không tiện lắm, không thì sẽ bám sát theo dõi cho đến cùng. À! Đi đến khách sạn Toàn Hưng tìm sư tổ để nói lại!

Hoàng Bác dẫn Hồng Oa đi qua hai con đường, đến trước cảnh cổng của khách sạn Toàn Hưng chàng quay đầu nhìn tứ phía một lượt, rồi nhanh nhẹn dẫn nàng ta tiến vào khách sạn.

Sáng sớm thấy có khách đến với hành động khác thường, một người phục vụ đang quét dọn khuôn viên thấy vậy nét mặt hiện vẻ (...) ngược nhìn đôi thanh niên nam nữ xinh xắn tiếng hỏi :

- Hai vị muốn hỏi đường phải không?

Hoàng Bác bước đến kề sát bên người đó, nói nhỏ :

- Tại hạ đến tìm một vị “Đoàn Lão Phu” có ở tại trong nhà nghỉ của các người không?

Người này đại khái cũng biết qua, nghe nói vậy liền buông chỗi niềm nở đáp :

- Vâng, vâng, nhà lão nhân ấy ở tại phòng khách số năm sau hậu viện, để ta dẫn các người vào!

Hoàng Bác lấy một số tiền đưa cho người đó, chàng vỗ vỗ vai gã ta cười nói :

- Không, người bạn thì cứ để ta tự vào cũng được!

Hai người đi vào nội viện, tìm đến phòng khách số năm, chàng đưa tay gõ nhẹ trên cửa phòng năm cái.

Cánh cửa chợt mở, người đang đứng khoan thai ở trong căn phòng là một vị lão nhân tuổi độ bát tuần chòm râu bạc trắng phất ngang ngực, mặt đầy nếp nhăn, lão nhìn thấy phía sau lưng Hoàng Bác lại có một cô nương trẻ tuổi nét mặt kiều diễm đang đứng, trên mặt lão thoáng hiện kinh ngạc, nhưng liền thay đổi thái độ với một nụ cười, nghiêng mình đưa tay tỏ ý mời họ vào phòng.

Cả ba người đều ngồi vào trong một chiếc bàn, Hoàng Bác quay đầu nhìn một lượt khắp phòng rồi quay sang lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Sư tổ, Thu Tuyền đâu?

Lão nhân dặt mắt nhìn phía vách phòng bên trái, tay vuốt lấy chòm râu nói :

- Nàng ta đang ngủ ở phòng bên, người có đi gọi cô ta dậy không?

Hoàng Bác đáp lời đứng dậy, bỗng cảm thấy rằng không tiện, nét mặt chợt đỏ hồng lên, chàng mở miệng cười gượng từ từ ngồi xuống lại.

Vừa mới ngồi xuống, ở cửa phòng xuất hiện bóng người, Thu Tuyền vội vã bước vào. Nàng ta nét dung chưa trang điểm, nhan sắc chưa chỉnh tề, nên gặp Hoàng Bác đột ngột nàng vừa thẹn vừa mừng kêu lên “Bác ca ca” và cũng “à” lên một tiếng. Sau giây lát nhìn kỹ, nàng chỉ tay về phía cô nương có dung nhan diễm lệ gọi :

- Hồng Oa! Cô nương không phải là Hồng Oa sao?

Hồng Oa đứng dậy hướng sang nàng từ tốn đáp lễ, cười ngượng ngùng nói :

- Vâng, tiện thiếp bái kiến Thượng Quan cô nương!

Thu Tuyền vẫn lấy làm ngạc nhiên, nàng đi đến trước mặt nắm lấy cổ tay Hồng Oa ngạc nhiên hỏi :

- Hồng Oa, người làm sao lại ra được?

Hoàng Bác liền đứng dậy đi đến bên hai người và lấy ra cuốn sách “Lư Sơn Vân Hải Thiên Tự Kinh” từ trong người ra đưa cho Thu Tuyền. Chàng thuật lại sơ lược về sự việc bà di mẫu của nàng đưa cuốn sách đến cho nàng. Sau đó nói :

- Bây giờ Thu nhi tạm thời đưa Hồng Oa cô nương đến phòng mình đi, Hồng cô nương sẽ kể cho nàng nghe!

Thu Tuyền à một tiếng, ánh mắt gieo tình ngược nhìn chàng mỉm cười hỏi :

- Hoàng ca ca không gặp nguy hiểm gì chứ?

Hoàng Bác cười đáp :

- Nàng không thấy ta trở về đây hoàn hảo sao!

Thu Tuyền vừa thẹn vừa mừng cúi đầu cười nói :

- Hai chương “Tiên Cơ Vô Khó” chàng có đánh lừa để đoạt lấy được không?

Hoàng Bác gật đầu trả lời :

- Có! Có!

Thu Tuyền ánh mắt rực sáng lên đầy vui mừng và dẫn Hồng Oa quay mình muốn đi, bỗng dừng bước quay đầu lại hỏi :

- Sư huynh dùng điểm tâm sáng...

Hoàng Bác cảm thấy quá bất an đối với sự chăm sóc của nàng ta, vội đáp :

- Dừng rồi! Dừng rồi, vừa mới ăn trên đường đi.

Thu Tuyền dẫn Hồng Oa ra khỏi phòng, lúc này Hoàng Bác mới bắt đầu tường thuật đầu đuôi sự việc vào Vô Song bảo. Chẳng nói đến sự xuất hiện của quái nhân trùm mền đỏ, kể ra chi tiết xong, cuối cùng chàng cất giọng hỏi :

- Sư tổ, đệ tử lâu nay chưa nói đến vị quái nhân này với sư tổ, sư tổ có thể biết được đương thời thân phụ con đã kết giao qua mấy vị bằng hữu không?

Vô Danh lão nhân cau mày trầm tư một hồi, lại đứng dậy chống tay bước quanh phong than thở :

- Sự việc này quả thật không thể lý giải được, ta không biết thân phụ của ngươi đã giao kết qua mấy vị bằng hữu. Nhưng lão ta đã tự xưng là bằng hữu của thân phụ ngươi thì lại có lý gì mà không muốn thổ lộ ra hình dáng của mình?

Hoàng Bác vốn cho rằng sư tổ cũng biết ít nhiều gì lai lịch của quái nhân “trùm mền đỏ”. Lúc này nghe vậy chàng ta cũng không biết thế nào, trong lòng thất vọng, chàng cúi đầu mặc nhiên nói :

- Đệ tử cũng nghĩ đến, lão ấy có thể sẽ là thân phụ của đệ tử. Nhưng vị “trùm mền đen” ở trong Vô Đề cốc (hang không đáy) của Vô Song bảo lại phải giải thích thế nào?

Vô Danh lão nhân gật đầu trầm ngâm tiếp lời :

- Chính vậy, Kiếm Thánh Nhất Phái mỗi đời chỉ tuyển cho một người. “Du Long kiếm pháp” của Đông Kiếm nếu như không phải là của thân phụ ngươi, như vậy sẽ khiến cho người ta muôn phần khó giải đây...

Hoàng Bác suy nghĩ hồi lâu, rồi ngẩng mặt hỏi :

- Sư tổ đương nhiên ở trong động cổ của Đại Hồng Sơn lúc phát hiện ra thi thể của Khuất Tín, người được truyền Kiếm Thánh lần thứ ba, có chú ý đến chiếc hộp thanh đàn trước mình người ấy đã bị người ta động đến chưa?

Vô Danh lão nhân lắc đầu cười gượng nói :

- Lúc đó trong bụng ta trúng độc được đang phát tác, làm sao chú ý đến sự việc này được? Tuy nhiên đây là điều mình phải phân định, cứ thử nghĩ rằng giả như Đông Kiếm vào đến trong động trước ta, thì lão ta tuyệt đối không chịu để “Du Long kiếm phổ” lưu lại trong động cho người khác được. Đây là một đạo lý bất tất phải hoài nghi gì nữa!

Hoàng Bác mặc nhiên không nói. Chàng đã mất đi tung tích đối với phụ thân và những vấn đề về hai vị quái nhân đã nhọc lòng tốn sức thế mà giờ lại không nghĩ ra được manh mối của sự việc!

Vô Danh lão nhân đi vòng đến bên bàn, ngồi xuống, đưa mắt chăm chú nhìn chàng và nói nhỏ :

- Hải tử, ngươi không tin vào lời nói của lão thê Đông Kiếm sao?

Hoàng Bác ngẩng đầu lên rồi lại cúi đầu xuống cuối cùng lắc lắc đầu :

- Đệ tử rất muốn tin, nhưng tìm không ra đủ lý do để tin được!

Vô Danh lão nhân than một tiếng, tiếp lời :

- Ta tin rằng sự việc này sớm muộn gì cũng sẽ lộ chân tướng ra. Bây giờ mình trước tiên phải nghiên cứu những điều huyền bí ẩn tàng trong “Tiên Cơ Vô Khố” đã!

Hoàng Bác lấy từ trong người ra hai cuộn giấy bằng da cừu đưa cho sư tổ, chàng mỉm cười nói :

- Đệ tử vào lúc ban trưa ngày trước khi đang ăn cơm ở nội viện của Vô Song bảo, trong lúc vô ý lại phát hiện ra một điều bí mật rất quan trọng của “Tiên Cơ Vô Khố”!

Vô Danh lão nhân nghe vậy đôi mắt lại bùng lên, lão nhận lấy “Tiên Cơ Vô Khố” vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi :

- A, bí mật tại trong đó sao?

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Bí mật không phải là hai mươi nốt đen trắng trên bức phổ cò, mà ở tại trong nốt cò thứ hai mươi mốt!

Vô Danh lão nhân tức tốc mở hai chương “Tiên Cơ Vô Khó” ra, chăm mắt nhìn trên hai mươi nốt trên bức phổ cò, nét mặt đầy mê hoặc nói :

- Nốt cò thứ hai mươi mốt? Trên hai bức cò này không phải chỉ có hai mươi mốt hay sao?

Hoàng Bác lại mỉm cười đáp :

- Đệ tử nói là Đạo Chân người Côn Lôn phái Chương môn khi thiết kế hai chương “Tiên Cơ Vô Khó” có dụng ý là muốn người ta đoán ra nốt cò thứ hai mươi hai ở trong đó!

Vô Danh lão nhân hoảng nhiên “À” một tiếng, gật gật đầu cười nói :

- Vốn là như vậy, nhưng ngươi làm sao biết được?

Hoàng Bác mỉm cười đáp :

- Điều này vốn là rất đơn giản, chỉ cần mình phải tóm lược một tí. Thông thường tự thiết kế bày bố một cuộc trận, tác giả không có lý do nào mà muốn thiên về một phía, nếu không thì sẽ không thành được bức phổ cò...

Vô Danh lão nhân cũng không rõ được, vội hỏi :

- Ý của ngươi là muốn chỉ điều gì?

Hoàng Bác đưa mắt nhìn lại chương giấy trên tay sư tổ nói :

- Nếu như tác giả không thiên về phía cò đen hoặc cò trắng, thì sư tổ cho rằng kết quả thế nào?

Vô Danh lão nhân suy nghĩ rồi cười :

- Đương nhiên là bảo trì ưu thế trước!

Hoàng Bác gật đầu :

- Vâng! Ngày đó đệ tử bất nhiên nghĩ đến vấn đề: Nước cò đen thứ hai mươi mốt nên trong đó mới có thể bảo trì được ưu thế trước đó không?

Vô Danh lão nhân cúi nhìn bức phổ cò lúc lâu, sau đó ngẩng mặt nói :

- Ngươi cho rằng nên đặt tại nơi nào là tốt nhất?

Hoàng Bác đứng dậy đi đến bên sư tổ, đưa tay chỉ vào trên bức “Tiên Cơ Vô Khó” mỉm cười nhỏ giọng nói :

- Sư tổ cho rằng đặt tại nơi này như thế nào?

Vô Danh lão nhân khảo sát một hồi, rồi gật đầu tán thán :

- Ôi, thật là chiếu cố đến thế lợi các mặt, đương nhiên là một nước cò tốt!

Hoàng Bác cười tiếp lời :

- Bí mật của “Tiên Cơ Vô Khó” tại ở chính điểm này!

Vô Danh lão nhân ngẩng mặt đầy vẻ vui mừng hỏi :

- Giải thích thế nào?

Hoàng Bác lại đưa tay chỉ lên trên câu “Thư Vãn Từ Lang” ở trên bức phổ cò Tiên Cơ Vô Khó mỉm cười đáp :

- Bí mật lại phải hỏi người này!

Vô Danh lão nhân thần sắc biến đổi, cất giọng hỏi :

- Vậy là lần trước lại nghĩ đến vị “Từ Huyền” đó sao?

Hoàng Bác gật đầu mỉm cười, lên tiếng đọc :

- Thất nhiên, Nhị địa, Tam tài, Tứ thời, Ngũ hành, Lục quan, Thất đầu, Bát phương, Cửu châu, Thập nhật, Thập nhất động, Thập nhị nguyệt, Thập tam thuận, Thập tứ thi, Thập ngũ vọng, Thập lục tướng, Thập thất tọa, Thập bát tụng, Thập cửu khách...

- Sư tổ bây giờ biết được nốt cờ thứ hai mươi một danh xưng là gì rồi chứ?

Vô Danh lão nhân quá vui mừng, mở miệng muốn kêu lên, đột nhiên lão cảnh giác chỉ “à” lên một tiếng, lão nín giọng lại vội lấy tay viết lên bàn hai chữ “Vọng nhật” rồi phẫn chấn hỏi :

- Hải tử, là gì vậy?

Hoàng Bác gạt đầu một cái, chẳng hề sát tai sư tổ nói :

- Bây giờ lại chưa có ánh sáng mặt trời, nhưng đệ tử lúc đang ở trong Vô Song bảo đã bí mật đưa chiếu qua ánh sáng mặt trời, quả nhiên là ở giữa lớp giấy da cừu của hai chương đó lại trùng hiện lên những tuyến đường vạch lên liên liên một đoạn đoạn cao cao thấp thấp, hợp nó lại thì hình thành nên một hình đỉnh núi.

Vô Danh lão nhân liền quay đầu nhìn ra sắc trời ngoài khung cửa, lập tức quay lại nhỏ giọng hỏi :

- Đỉnh núi có hình dạng như thế nào?

Hoàng Bác lại kề sát bên tai sư tổ trả lời :

- Hình dạng giống như một đầu rồng!

- Không có chú thích ngọn núi đó ở địa phương nào sao?

- Không có.

Mới nói đến đây chợt Vô Danh lão nhân cất tiếng hét lớn :

- Ai?

Bên ngoài chỉ có tiếng trả lời bằng hai giọng cười “khà khà”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cuộc Giao Dịch Gay Cấn

Hoàng Bác hốt hoảng hỏi :

- Gì?

- Hắc Bạch song ma đến rồi.

- Hai lão ma đầu này sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây?

Hoàng Bác thất sắc, chàng quay đầu nhìn Vô Danh lão nhân, chỉ thấy sư tổ nét mặt trầm tĩnh hiện lên một thoáng cười gượng. Tựa hồ như sự xuất hiện của Song ma chỉ có cảm giác làm đau đầu chứ không hề có cảm giác đến kinh ngạc.

Vô Danh lão nhân than nhẹ :

- Hải tử, mở cửa ra đi, để ta xem Tuyền nhi lại rơi vào tay họ thế nào!

Hoàng Bác nghe vậy quá kinh hãi, vội đến mở cửa sổ ra, rồi lùi lại mấy bước chăm mắt nhìn, quả nhiên thấy Hắc Bạch song ma đi thẳng đến ngoài cửa phòng. Bạch Mục Ma Văn Tà Thần đưa tay trái ôm choàng lấy ngang lưng Thu Tuyền, Hắc Đầu Lâu Vưu Tiết lại dùng tay phải ôm lấy Hồng Oa, nét mặt hai cô nương như ngây đi, nhìn thấy cũng biết hai người đã bị điểm huyệt!

Bạch Mục Ma chợt thấy Hoàng Bác mở toang cửa phòng, đôi mắt lão ta lại bùng lên cất giọng cười “hắc hắc” hung dữ đầy vẻ đắc ý :

- Hoàng Bác, sáng nay không khí trong lành sáng khoái, lão phu không muốn ra tay tiếp chiến ở khách ngày, ngươi thế nào?

Hoàng Bác vừa giận vừa vội vàng, chẳng nghĩ rằng từ nãy mình nói với Tây Dao Mễ Tư Đạt ở trên lầu quán đều bị họ nghe được. Xem ra như vậy là họ bám sát theo Tây Dao để muốn đoạt “Cửu U Bạch Cốt Lô” mà vô ý lại phát hiện ra mình. Thật là phản chim vô tình rớt trên đầu người, chuyện quá kỳ hữu.

Hắc Đầu Lâu Vu Tiết thấy Hoàng Bác không lên tiếng, cơ nhục trên mặt lại máy động lão ta cất tiếng cười kỳ quái.

- Hoàng Bác, ngươi cảm thấy huynh đệ lão phu đến đây có phần kinh ngạc? Chúng ta không phung phí gì cùng trao đổi nhau một vấn đề, sau đó trao đổi nhau một thứ!

Hoàng Bác trong lòng bàng hoàng lo lắng, chẳng cũng biết rằng họ muốn giao hoán nghị vấn gì, cũng biết rằng họ muốn giao hoán gì. Làm thế nào đây? Lẽ nào mình đã vượt qua muôn vàn cay đắng để đoạt hồi hai trang “Tiên Cơ Vô Khố” giờ lại dễ dàng rơi vào tay họ như vậy sao?

Bạch Mục Ma thấy Hoàng Bác không đáp lời, lão ta chớp mắt ngửa mặt cười hắc hắc :

- Để lão phu giải đáp nghi vấn trước cho ngươi. Huynh đệ của lão phu theo lệnh của Bảo chủ đi tứ phía để tìm Tây Dao Mễ Tư Đạt. Sáng nay trong lúc vừa tìm ra lão ta đồng thời phát hiện ra ngươi. Đây gọi là kẻ thù gặp như trên đường hẹp, hôm nay ngươi phải tự tuân theo mà thôi!

Hắc Đầu Lâu lại tiếp lời :

- Chúng ta cũng có một nghi vấn, đó là trước đây mười hôm, huynh đệ lão phu rõ ràng là đã đem diệt nhi của Bảo chủ đưa đến Bắc Nhạn Đãng sơn giao cho Bảo chủ đem vào trong bảo, sao bây giờ lại ở tại nơi này? Các ngươi làm sao mà đem cô ta ra?

Hoàng Bác tuy đã quá tức giận, nghe nói vậy cũng gắng kiềm chế cất giọng cười, chẳng đang định mở lời chế giễu lão ta, bỗng nghe Vô Danh lão nhân phía sau cười ha hả nói :

- Đầu có gì là kỳ quái, Bảo chủ của các ngươi cho rằng là diệt nhi của lão ta sống bên lão hủ vui thích hơn nhiều so với trong bảo. Sở dĩ như vậy mà người phải đưa cô ta trở về lại đây!

Song ma nghe vậy lập tức trên mặt hiện lên vẻ mê hoặc, Bạch Mục Ma sau một lúc do dự lại cau đôi mày, tựa hồ như không bằng lòng với Bảo chủ!

Hoàng Bác thầm nghĩ bây giờ họ đang giữ Thu Tuyền và Hồng Oa, họ dụng ý muốn mình trao lại hai trang “Tiên Cơ Vô Khố”. Trước mắt hãy cố gắng hạ thấp thân phận của hai cô nương mới được. Chẳng bèn thay đổi nét mặt nói :

- Như vậy bây giờ các ngươi muốn bắt lấy Thượng Quan cô nương, thế là rõ ràng vi phạm đến ý chỉ của Bảo chủ các ngươi.

Hai người Song ma thoáng ngạc nhiên, Hắc Đầu Lâu đôi mắt rực nhìn đến Thu Tuyền đang ở trong cánh tay của Bạch Mục Ma, bỗng đánh giọng lên tiếng :

- Nói láo! Lão phu vừa rồi đã nghe nói ngươi đột nhập vào bảo để trộm Tiên Cơ Vô Khố. Hành vi đó khiến Bảo chủ quá hận thù rồi, vậy đâu chịu đem diệt nhi của mình giao cho người?

Hoàng Bác vẫn giữ thái độ điềm nhiên :

- Bảo chủ các ngươi đưa Thượng Quan cô nương ra trước, ta nhập bảo sau, lão ta dù không chịu không có cách gì!

Hắc Đầu Lâu lộ vẻ hồ nghi chăm mắt nhìn Bạch Mục Ma hỏi :

- Ngươi xem việc này có thể tin không?

Bạch Mục Ma trầm tư một hồi, lắc đầu nói :

- Không thể! Trong này nhất định có sự xảo trá!

Hắc Đầu Lâu gật đầu nói tiếp :

- Không sai! Điều này nhất định có vấn đề...

Hoàng Bác sợ họ hiểu ra tận tường, vội tiếp khẩu :

- Nếu không đúng, các ngươi thử nghĩ xem, trong khắp thiên hạ có ai mà có thể ngang nhiên đột nhập vào Nội viện của Vô Song bảo để cứu người ra không?

Bạch Mục Ma hừ một tiếng lạnh lùng, chậm rãi nói :

- Ngươi chớ giải thích, lão phu đã nghĩ ra rồi...

Hắc Đầu Lâu quay đầu lại hỏi vội :

- Lão đại, rồi sự gì vậy?

Bạch Mục Ma cúi đầu chăm nhìn Thu Tuyền đang ở trong tay, cất giọng cười hung dữ nói :

- Ngươi cho rằng Bảo chủ thật sự cố ý đem người cháu phản bội này giao cho các ngươi sao?

- Cũng không có khả năng lắm, ta có nhớ lời của Bảo chủ nói qua là muốn giết cô ta, vậy đâu có dễ dàng gì để cho cô ta thoát ra khỏi?

- Được bây giờ chỉ một vấn đề rất có khả năng!

- Nói đi!

- Ngươi xem người trong phòng đó là ai?

- Thiên Diện Quái Tú!

- Lão đó có đủ khả năng để đưa nàng ta về chứ!

- Khốn kiếp!

Hắc Đầu Lâu trong tiếng quát lớn, đột nhiên giương tay đánh bật từ phía bên trái của Hoàng Bác hướng thẳng đến Vô Danh lão nhân đang tọa vị trong phòng.

Hoàng Bác vốn đã ngằm vận Vô Cực chân khí khắp toàn thân từ trước, lúc này thấy chưởng lực của lão ta phát xuất chưa dùng hết toàn công lực, chàng liền nhảy ngang một bước vươn mình đón lấy, chưởng lực của lão ta đến ngay trên người.

Bình!

Hoàng Bác thân hình hơi chao đảo, mặt không hề biến sắc, chàng cười nói :

- Lão tiên bối, sáng nay không khí thanh lương mát mẻ, ta không muốn ra tay đại chiến ở trong khách này, ngươi sao?

Hắc Đầu Lâu sắc mặt chuyển xám xanh, lão ta quay sang Bạch Mục Ma gất giọng nói :

- Lão đại, tiểu tử này ngày càng ăn nói không ra gì?

Bạch Mục Ma cau mày lạnh lùng :

- Muốn đánh chết nó cũng không khó, chỉ là hôm nay mình đến không phải mục đích như vậy!

Hắc Đầu Lâu quay sang Hoàng Bác nhìn với ánh mắt hung dữ lên tiếng :

- Tiểu tử, hai cô nương này có cần hay không?

Hoàng Bác đưa mắt nhìn hai người đang bị họ ôm xốc trên tay, trong lòng nghĩ rằng nếu dựa vào công lực của chính mình, thì sợ sẽ khó cứu hai nàng ra khỏi Song ma. Suy tính không có kế gì, chàng chỉ than thầm một tiếng, giãn nén hỏa khí xuống cười nói :

- Muốn là sao? Không muốn là sao?

- Nếu muốn làm lấy một trang “Tiên Cơ Vô Khó” đòi lấy một người, bằng không thì huynh đệ lão phu sẽ đem họ trở về Vô Song bảo.

- Hừ! Các ngươi dám dựa vào điểm yếu này để bắt ép ta phải không?

Hắc Đầu Lâu đưa tay lắc chuỗi đầu lâu nhỏ đeo ở cổ, ngửa mặt cười ha hả tiếp lời :

- Đánh nhau không ngại đối trá, điều này có gì mà không được? Thì như tiểu tử dựa vào hóa trang để đánh lừa lấy “Tiên Cơ Vô Khó”, như vậy so với huynh đệ có cao minh không?

Hoàng Bác cười lạnh nhạt đáp lời :

- Tức là cao minh không nhiều, nhưng tóm lại cũng thừa nhận cao minh hơn các người!

Bạch Mục Ma không nhẫn nhịn được, trừng mắt quát :

- Chớ có nói vô ích, ngươi nào dám có muốn giao hoán hay không?

Hoàng Bác trong lòng nổi giận, chàng cười lạnh lùng nói :

- Có muốn nói hay là không, các ngươi cứ tin vào khả năng của mình có thể đem được hộ về Vô Song bảo được hay không?

Bạch Mục Ma quát mắt nhìn đầy vẻ hung dữ, cất giọng cười độc địa tiếp lời :

- Nếu thừa nhận không thể trao đổi, lão phu bây giờ sẽ móc một mắt của cô ta trước cho mà xem!

Vừa nói xong vừa đưa song chỉ lên chĩa vào con mắt xanh của Thu Tuyền ra thể muốn móc, nét mặt lão ta không hề có sự thương tiếc.

Hoàng Bác quá kinh hãi vội quát :

- Dừng tay!

Bạch Mục Ma tức dờn dừng tay, nhưng vẫn để tay trên bờ mắt phải của Thu Tuyền, lạnh lùng nói :

- Lão phu khả dĩ không phải là người hù dọa ngươi, bây giờ có muốn hay không chỉ nói một câu!

Hoàng Bác quay đầu nhìn Vô Danh lão nhân đầy vẻ lo lắng. Lão nhân vuốt râu mặc nhiên một hồi, cười gượng lên tiếng :

- Hải tử! Lão hủ không thể nói được...

Hoàng Bác cũng cảm thấy không có kế gì để thi triển, đành liền quay sang Bạch Mục Ma nói :

- Được rồi, ta đáp ứng giao hoán, tuy nhiên...

Hắc Đầu lâu nét mặt đầy vui mừng, cất giọng hỏi :

- Tuy nhiên thế nào?

Hoàng Bác phát ánh mắt đầy uy vũ nhìn từ từ trên khuôn mặt của họ một hồi, cười lạnh nhạt nói :

- Tuy nhiên, tại hạ có một điểm không hiểu là: Huynh đệ các ngươi vô luận như thế nào cũng là những nhân vật đường đường tiếng tăm trong chốn võ lâm, luận về thân phận lại là ở trên “Ngũ Kỳ” hiện thời. Tại hạ vẫn không hiểu các ngươi vì sao mà dốc hết lòng bán sức cho Đông Kiếm vậy.

Lời nói này vừa tang bốc vừa đánh vào tâm lý, hai lão ma đầu giống như là bị xúc phạm đến ản tình, mặt đều biến sắc. Hắc Đầu Lâu bị kích động làm cho cơ nhục trên mặt giật giật mấy cái, còn Bạch Mục Ma thì hơi ngẩng đầu lên, mái tóc bạc khắp đầu không có gió mà lại tung lên. Hiện nhiên trong nội tâm đều như song triều dậy lên.

Sau một hồi tĩnh mặc, Hắc Đầu Lâu đột nhiên vung cánh tay chỉ vào Hoàng Bác, gất giọng quát :

- Tiểu tử, ta nổi xung vì câu nói của ngươi...

Bạch Mục Ma kinh ngạc, tức thì khua tay quát :

- Lão nhị, nói năng thận trọng!

Lão ta ngửa mặt lên, giọng lạnh lùng như băng giá :

- Tiểu tử, chớ nói nhiều, bây giờ hãy đưa “Tiên Cơ Vô Khố” ra đây! Lại có thanh Thất Hồng kiếm của Thiếu bảo chủ cũng đưa sang luôn!

Hoàng Bác không biết làm sao hơn, phải đưa ra hai trang “Tiên Cơ Vô Khố”, rồi cời thanh Thất Hồng kiếm ở lưng ra, chàng ngược mắt chăm nhìn lão ta nói :

- Ngươi trước mắt hãy thả hai cô nương sáng đây rồi ta sẽ đưa cho ngươi!

Bạch Mục Ma lắc đầu đáp :

- Không được, người đưa đây trước ta sẽ thả họ.

Hoàng Bác quá phẫn nộ lớn tiếng quát :

- Thế nào Hắc Bạch song ma các ngươi sợ a lừa sao?

Chàng phát giận thần thái trở nên uy dữ, đến nỗi nhất đại lão ma Hắc Đầu Lâu thấy vậy cũng vội vàng khai mở huyết đạo cho Hồng Oa và đưa nàng vào hướng trong phòng, một mặt quay sang Bạch Mục Ma nói :

- Lão đại, thả cô ta ra trước đi, để xem hấn ta có đưa sang không?

Bạch Mộc Ma do dự một lát, rồi cũng mở huyết đạo cho Thu Tuyền đưa nàng vào phòng, lão cười nhạt nói :

- Thả thì thả, ngược lại lão phu cũng không sợ ngươi trốn thoát!

Thu Tuyền được giải huyết đạo, nàng khóc “à” lên một tiếng đau đớn lao vào trong lòng Hoàng Bác.

Hoàng Bác một tay ôm lấy nàng ta, tay kia cầm hai trang “Tiên Cơ Vô Khố” và Thất Hồng kiếm đưa cho Bạch Mộc Ma và quát :

- Cầm đi!

Chàng lấy chân phải đá cửa phòng cái rầm làm đóng lại.

Hắc Bạch song ma ở ngoài phòng cất giọng cười sáng khoái, như đã lập nên một thắng lợi. Họ cười rồi cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Thái độ Thu Tuyền gần giống như lâu ngày gặp lại Hoàng Bác, khóc nức nở, Hồng Oa cũng rơi lệ, nàng thuật qua khi họ bị Hắc Bạch song ma chế ngự.

Vốn Hồng Oa vừa mới kể lại tường tận việc trốn khỏi Vô Song bảo cho Thu Tuyền nghe ở trong phòng, bỗng nghe một loạt tiếng gõ cửa, Thu Tuyền quá vui mừng, nàng cho rằng người gõ cửa là Hoàng Bác. Nàng đến mở cửa có biết đâu khi vừa hé một nửa, chỉ thấy từ ngoài cửa đưa vào một cánh tay vô lấy trên đầu vai nàng ta kéo ra. Hồng Oa cũng chưa nghĩ đến sự việc phát sinh ngoài ý muốn, nàng ta liền đi theo ra sau và cảm thấy toàn thân tê rần khắp...

Hoàng Bác vừa ôm vừa diu Thu Tuyền đến trước chiếc ghế để cô ta ngồi, chàng mỉm cười an ủi :

- Đừng khóc! Đừng khóc! Bây giờ không có sự gì!

Thu Tuyền ngửa nét mặt ngọc dần dựa nước mắt, đưa mắt nhìn chàng nói :

- Không, tiểu muội khóc là hai trang “Tiên Cơ Vô Khố” đã bị lấy mất!

Hoàng Bác như không thể nói được, chàng chống hai tay bảo :

- Không cần thiết! Không cần thiết! Ta đã tham ngộ ra bí mật của nó rồi!

Lúc này cửa phòng có người gõ cửa năm cái, Hoàng Bác đi đến mở cửa, chỉ thấy người nhân viên hồi nãy dọn vệ sinh ở khuôn viên, gã ta mặt đầy kinh hãi :

- Khách quan, hai lão nhân đó đến đây làm gì mà tướng mạo trông đến ón người vậy?

Hoàng Bác nói cho gã ta nghe mấy câu, rồi đưa gã ta ra khỏi phòng. Chàng quay mình đến ngồi đối diện với Vô Danh lão nhân cười nói :

- Sư tổ, vừa rồi hai lão ma đầu đó hình như có điều gì khó nói ra, sư tổ thấy thế nào?

Vô Danh lão nhân nhún mày :

- Cho dù họ có gì trắc ẩn đi nữa, vấn đề chính vẫn là hai chương “Tiên Cơ Vô Khố” rơi vào trong tay Đông Kiếm...

Hoàng Bác tiếp lời :

- Có điều là vừa rồi họ không bức bách đệ tử nói ra điều bí mật của nó, dù đoạt đi cũng vô dụng!

Vô Danh lão nhân chăm chú nhìn hỏi :

- Sao lại nói là họ không biết bí mật?

Hoàng Bác ngạc nhiên :

- Hồi nãy khi đệ tử nói đến nốt thứ hai mươi một của “Tiên Cơ Vô Khố” là dùng tay để chỉ. Sư tổ cũng dùng tay để viết ra hai chữ “Vọng nhật”. Họ ở tại phòng ngoài làm sao mà biết được?

Vô Danh lão nhân cười gượng :

- Hải tử, ngươi không phải là đã nói “chiếu thái dương” sao? Chỉ có câu này là sẽ đủ rồi...

Hoàng Bác lúc này mới nghĩ tự mình nói ra câu đó, chàng vội hỏi :

- Hồng rồi, bây giờ phải làm sao?

Vô Danh lão nhân ngửa mặt lên trầm ngâm nói :

- Người thử xem tốc độ đi của Song ma, đại khái thời gian có lâu lắm không mới có thể trở về đến Vô Song bảo?

Hoàng Bác đáp :

- Tôi qua đệ tử đi suốt lộ trình trong một đêm mới đến nơi này. Bây giờ là ban ngày, họ không thi triển “thuật phi hành” trên toàn cả lộ trình, nhanh lắm tới nay mới có thể tới nơi được...

Vô Danh lão nhân trịnh trọng nói :

- Thế thì nếu hình núi hiện rõ ở trong của “Tiên Cơ Vô Khố” là chỉ về “Lỗ Tây Ngũ Long Sơn”, nếu như tốc độ lộ trình của người thì mấy ngày mới tới được?

Hoàng Bác suy nghĩ ước lượng xong, đáp :

- Đại khái cần phải nửa tháng!

Vô Danh lão nhân ánh mắt rực lên, nghiêm túc :

- Được, bây giờ người hãy lên đường đi “Ngũ Long Sơn”, lão hủ tin rằng ít nhất cũng có thể đến trước Đông Kiếm hai ngày!

Hoàng Bác cau mày do dự đáp lại :

- Nhưng còn sự việc đệ tử ước định gặp mặt Ngũ phái tại đỉnh Ngọc Hồ ở Quát Thương sơn thì làm thế nào?

Vô Danh lão nhân gật đầu đáp :

- Sự việc này còn có bốn ngày, lúc đó để lão hủ tới trước phân giải với họ!

- Hắc Bạch song ma không biết có trở lại không?

- Không đâu, họ đã biết rằng người đã tham ngộ ra bí mật của “Tiên Cơ Vô Khố” thì họ tức tốc trở về Vô Song bảo mà thôi!

Hoàng Bác từ từ ngước mắt nhìn Thu Tuyền, nét mặt ngưng ngững, chàng phân vân nói :

- Thu Tuyền, mình lại phân li nữa đây...

Thu Tuyền chăm nhìn chàng ta, đôi mắt đỏ hồng, rồi quay sang Vô Danh lão nhân thành khẩn nói :

- Sư tổ, con cùng đi với chàng có được không?

Vô Danh lão nhân vuốt râu cười khà khà, trả lời :

- Tuyền nhi, con nên biết rằng chàng ta không phải là đi du ngoạn thủy đầu!

Thu Tuyền đôi bờ mi rũ xuống, trong lòng không vui :

- Con biết, con có thể giúp chàng tìm ra địa điểm “Vô Khố”.

Vô Danh lão nhân lắc đầu đáp lại :

- Không được! Nếu gặp Đông Kiếm thì con làm sao trốn thoát được!

- Con không sợ, con sẽ hóa trang!

- Vô dụng, hóa trang vẫn không che được!

Thu Tuyền cảm thấy quá thất vọng, đôi mắt nhìn Vô Danh lão nhân như cầu xin.

Vô Danh lão nhân cười khà khà nói :

- Như vậy chúng ta cùng đồng hành trên đoạn đường đến Quát Thương sơn.

Thu Tuyền lúc này mới chuyển buồn thành vui, hớn hở cười nói :

- Đi đến nơi nào?

Vô Danh lão nhân cười trả lời :

- Đi đến lúc trời tối là dừng, nghỉ lại nhà khách một đêm, đến sáng mai thì chia tay!

Hoàng Bác tán thành ý kiến này, lúc này chàng đứng dậy nói :

- Được! Tuy nhiên chúng ta tốt nhất đều phải hóa trang đi trên đường tránh được sư đồ Tây Dao...

Thu Tuyền hồi nãy chưa nghe chàng nói đến chuyện sư đồ Tây Dao, kinh ngạc hỏi :

- Thế nào? Chàng và Tây Dao có thù hận sao?

- Không có gì, chỉ có đồ đệ của lão ta thật ra không ra cái thứ gì hết!

Thu Tuyền ngờ ngác không hiểu, Hồng Oa mỉm cười ghé sát vào tai nàng nói một hồi, Thu Tuyền nghe mà đôi má ửng hồng, vội kéo Hồng Oa cười nói :

- Hồng cô nương vào trong phòng, tôi hóa trang cho!

Hoàng Bác mỉm cười nói :

- Hai nàng hóa trang làm hai cô nương bình thường cũng được!

Hai người sau khi ra khỏi phòng, Vô Danh lão nhân và Hoàng Bác cũng bắt đầu hóa trang. Vô Danh lão nhân hóa trang thành một lão “Tứ Quan Quy Hương”, Hoàng Bác hóa trang một người diện mạo bình thường. Sau khi hóa trang hoàn tất, họ ra khỏi khách sạn mua hai con kỳ mã và phi ra khỏi thành...

Vô Danh lão nhân cười riêng một con, Thu Tuyền và Hồng Oa cùng cười chung một ngựa. Vừa ra khỏi cổng thành, Thu Tuyền bắt đầu dạy Hồng Oa thuật cưỡi ngựa, nàng vẽ vờ hết sức tận tâm, muốn cho Hồng Oa mau chóng trở thành một kỳ mã thuần thục...

Hoàng Bác thấy kỳ quái, không nhịn được cười hỏi :

- Thu Tuyền, Hồng cô nương lại không thường đi giang hồ, nàng dạy cô ta thuật cưỡi ngựa làm gì?

Thu Tuyền e thẹn nhìn chàng lên tiếng đáp :

- Bây giờ không phải là bắt đầu đi giang hồ sao?

Nói xong lại tiếp tục dạy, một mặt vừa phân giải, một mặt vừa làm động tác, nàng vẽ vờ không biết mệt mỏi.

- Bây giờ hiểu được chưa?

- Ồ! Có hiểu được ít!

- Được, Hồng cô nương tự cưỡi thử xem!

Nàng đem ngựa giao cho Hồng Oa, nhảy người xuống ngựa, Hồng Oa ngồi không vững, thân hình chao đảo biến sắc, nàng sợ hãi kêu lên :

- Không... không...

Vô Danh lão nhân cất giọng cười khà khà, lấy đôi chân thúc vào bụng ngựa, phóng nhanh về phía trước.

Hoàng Bác đột nhiên đại ngộ, nét mặt ửng lên nói :

- Vốn lại là như vậy, nàng ranh mãnh nhất!

Thu Tuyền đỏ hồng đôi má lên, cười thẹn tiếp lời :

- Thế nào?

Hoàng Bác rung vai cười lớn đáp :

- Không có gì cả, đại huynh này nói nàng hoạt bát đấy!

Thu Tuyền ngẩng nét mặt ngọc nhìn lên, đưa mắt nhìn chàng :

- Hoạt bát lại là thế nào?

- A... A... Cái gì cũng là thế nào, là thế nào...

- Bác ca ca...
- Oï?
- Di mẫu của tiểu muội gọi chàng đưa “Lư Sơn Vân Hải Thiên Tự Kinh” cho tiểu muội, lão có nói gì không?
- À có...
- Lão bà nói gì?
- Lão bà muốn nàng phải bảo hộ thân thể thật tốt, không nên chán nản...
- Lại còn gì nữa?
- Lại còn lão bà muốn nàng phải ngoan ngoãn!
- Còn gì nữa?
- Còn có...
- A! Không có!
- Chàng lừa thiếp, lão ấy không hỏi gì chàng sao?
- Hối đại huynh thế nào?
- Hối chàng là ai?
- À! Có...
- Lão bà hỏi chàng thế nào?
- Lão bà hỏi đại huynh là ai, đại huynh trả lời là đồ đệ của Bắc Chương, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, nhập bảo cả trước lẫn sau bốn lần, vậy mà thôi!
- Còn gì nữa?
- Có, lão bà hỏi đại huynh mấy tuổi, đại huynh nói tiểu khả năm nay đã mười chín tuổi.
- Còn gì nữa?
- Có, lão hỏi tướng mạo thật của đại huynh như thế nào?
- Hi Hi, chàng trả lời sao?
- A A! Đại huynh nói tiểu khả không biết thế nào để trả lời được!
- Còn gì thêm nữa?
- Còn có? Không có đấy!
- Chàng lừa người, lão ấy nhất định còn hỏi việc khác nữa!
- Ha ha, nàng dự đoán lão hỏi gì, thì sẽ thừa nhận là có hỏi điều đó!
- ...
- ...
- Bác ca ca.
- Oï?
- Ngày đó, sau khi tiểu thiếp rời khỏi Liêm Tâm của núi Cửu Hoa, “người ấy” còn gặp lại chàng rất lâu phải không?
- Ai?
- Hừ! Chàng giả vờ!

- A A! Có, tuy nhiên không lâu lắm.
- Chẳng... cuối cùng dự định thế nào?
- ...
- Sao lại không nói?
- ...
- Bác ca ca, chẳng cuối cùng như thế nào?
- ...
- À chẳng, chẳng khóc sao?
- Không, bụi gió thổi vào mắt. Nàng xem, sư tổ và Hồng cô nương đã đi xa như thế, mình chạy nhanh lên một tí...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Sự Thục Tàn Khốc

Lúc trời đã tối, bốn người đi đến một vùng thị trấn vào nghỉ chân trong Duyệt Tân khách sạn duy nhất của thị trấn. Sau khi mọi người tắm rửa, ăn uống xong thì trời đã bao phủ một màn đêm đen thẫm, muôn vật trở nên yên tĩnh vắng lặng.

Hoàng Bác ngồi tọa tĩnh điều tức trong tiếng ngáy đều đều của Vô Danh lão nhân. Đầu óc chàng phân loạn tự tưởng.

Một thời gian trôi qua, bỗng nhiên một tiếng động nhẹ từ trên đỉnh phòng truyền xuống làm chàng lập tức cảnh giới. Đó là tiếng người đi ban đêm trên mái nhà.

Hoàng Bác chấn động, nhanh chóng nhảy nhẹ xuống giường, thận trọng mở song cửa, búng người bay ra ngoài đến trên hiên nhà đưa mắt quan sát trên nóc phòng. Thu Tuyền và Hồng Oa đang ngủ, vẫn không thấy gì, ôi hay là tiếng động của mèo nhảy qua? A cứ đến đó xem sao.

Chàng rón rén đi trên nóc phòng ngược mắt quan sát xuống dưới, đột nhiên phát hiện ra mái phòng bên có một đôi chân người treo ngược. Ô tên này đang nhìn trộm cô nương nằm ngủ sao?

Không! Tên này nhất định có thủ đoạn gì, để xem sao.

Từ sau uống Thiên Niên Lục Linh Chi khinh công của chàng ta đã đạt đến mức cao siêu. Lúc này chàng rón rén đi không hề gây tiếng động, bước đến phía đó.

Hình ảnh của chàng ta dưới trăng chiếu xuống hiên phòng, người đó kinh hãi giật mình “ô!” một tiếng trong lòng, đôi chân người đó từ trên hiên nhà lập tức nhảy xuống, thân hình nhanh như mèo nhảy qua bờ tường trốn mất.

Hoàng Bác đâu có để người đó trốn dễ dàng, chàng liền lao bám theo sau, lúc nhảy qua bờ tường thì chân phải người đó mới chạm đến mặt đất, cách nhau không quá ba bước.

Người đó trang phục màu đen trên mặt phủ một chiếc khăn đen, nhưng trên lưng lại đeo một thanh Mi Nguyệt hình loan đao. Hoàng Bác nhận ra gã ta là ai liền nói :

- Từ Hoa Lang Quân, quả nhiên là người!

Từ Hoa Lang Quân Thiện Phi Vân không đáp lời, gã lao đầu hướng phía ngoại trấn trốn chạy. Gã lần trước cũng giao đấu với Hoàng Bác, đến chiều thứ hai lại bị thất bại bởi Du Long Vũ Trảo, cho nên lần này tiêu mất chí chiến đấu. Sự khiêu chiến vào lúc sáng sớm vừa rồi là gã ta chỉ muốn dựa vào công lực của sư phụ mà bắt cóc Hồng Oa mà thôi.

Hoàng Bác không muốn động thủ ở trấn này cho nên chàng bám đuôi theo sau lưng gã, trong lòng quyết định đuổi đến ngoài trấn mới ra tay triệt phế võ công của gã.

Truy đuổi một hồi, chàng ngược mắt nhìn đã sắp đến ngoại thành, thấy Thiện Phi Vân quay đầu giương tay, trong khoảnh khắc mà đã thấy một loạt tia

màu đen nhỏ như lông trâu bay đến hướng Hoàng Bác dày đặc như hoa đầy trời. Do cự ly quá gần, lại không kịp xuất Vô Cực chân khí hộ thân nên chàng kinh ngạc, hai tay nhất tề xuất ra hai luồng chưởng phong mãnh liệt. Đồng thời thi triển Phan Không Thái Tuyệt tung người lên hai trượng, loạt tia màu đen đỏ bay vùn vụt qua dưới chân. Chàng mở miệng muốn quát, bỗng thấy một luồng nữa bay đến vội giữ lấy chân khí, hai tay vùng mạnh bật tung người lên hai trượng nữa. Thân hình chao lượn trên không, chàng bắt đầu thi triển Xuân Phong Túy Tuyệt bay ngang ra vừa tầm và đáp xuống đất. Ngẩng mắt nhìn thì thấy Thiện Phi Vân đã quá xa ngoài năm trượng.

Con đại nộ nổi lên, chàng vội đuổi nhanh theo lên giọng quát :

- Thiện Phi Vân ngươi quá bỉ ổi, hôm nay ta không thể không đánh chết ngươi!

Thiện Phi Vân quay đầu lại cười hắc hắc :

- Ngươi cứ truy đuổi, sư phụ ta đang đón ngươi ngoài trấn ấy!

Hoàng Bác cười kha kha bịa đặt đáp lại :

- Nói dối, sư phụ ngươi đã bị Hắc Bạch song ma đánh chết rồi!

Thiện Phi Vân nghe lời đột nhiên đứng lại, quay mình và rút thanh Ngân Lân Hàn Nguyệt đao ra, sắc mặt gã lộ vẻ kinh hãi cất giọng run run quát :

- Nói láo xược, ngươi có thấy không?

Hoàng Bác dùng chân cười lớn :

- Đương nhiên là thấy, lão ta bị Hắc Bạch song ma liên tục công kích đến chết, chiếc Cửu U Bạch Cốt Lôi trên người cũng bị họ lấy mất!

Thiện Phi Vân quát lớn một tiếng, sấn bước lên vùng thanh đao chém cuồng bạo, xem ra nhân vì cái chết của sư phụ đã khiến cho gã đau xót phần nộ mới hành động như vậy. Hoàng Bác nhanh tay ứng chiến trong lòng có một phần cảm động, những nghe đến cái chết của sư phụ gã ta cũng có lòng kích động như vậy. Nên có thể thấy rằng không phải hoàn toàn không ó tính người. Nguyên nhân tối đại của việc gã ta ham mê hoa sắc là do Tây Dao Mễ Tư Đạt có quan niệm về quan hệ nam nữ không giống như mọi người cho là nghiêm trọng, nên lão ta không cấm đoán gã ta ham mê hoa sắc.

“Vù”

Thiện Phi Vân đột nhiên xuất chiêu Ngân Ba Thiện Tàng, thế đánh ra mạnh như con sóng dữ. Trong ánh đao tung lên có một đường bạt thẳng đến phía cổ Hoàng Bác.

Đây là chiêu tối diệu trong Đoạt Hồn thập bát đao, đường đao như muốn chém lia cổ đối phương, ẩn tàng sự biến hóa vô cùng, bất luận đối phương có tránh đi hướng nào đi nữa thế đao cũng nhanh chóng như bóng theo hình.

Hoàng Bác có ý khinh địch, trong lúc vừa đánh vừa suy nghĩ, bỗng thấy một đường đao cực nhanh đến, theo bản năng chàng nhảy sang một bước và tay muốn đánh quật lại, chỉ thấy đường đao chóc lên trước mặt. Ngọn đao khác đã tức tốc đến ngay trước ngực chưa đầy hai thốn. Trong lòng sợ hãi, chàng thót ngực, ép bụng lại rồi nhảy nhanh về phía sau nửa bước, đồng thời tay phải vùng ra muốn xuất thế Mai Lôi Triền Bao, lại thấy có một luồng đao nữa đột nhiên đánh đến huyệt đan điền ở vùng bụng. Trong tình thế quá cấp bách, hai tay chàng tức tốc phát ra mười thành chân lực, tay trái đánh vào cổ tay địch thủ, hai chưởng phát ra thật mãnh liệt :

- Bình! Tiếng áo bị đánh phá tung.

- Keng! Tiếng binh khí rơi xuống đất.

Hai âm thanh cùng phát ra một lúc hình người bật tung ra, một người thì y phục ở trên vùng bụng bị bật tung ra một đường rộng bốn thốn, người kia thanh Ngân Lân Hàn Nguyệt đao thoát ra khỏi tay phải nhảy ra xa hai trượng.

Hoàng Bác cúi đầu nhìn mảnh y phục bị rách, nét mặt hồng lên, chàng ta thán :

- Được lắm! Thủ chiêu này của ngươi tương đương lợi hại lắm!

Thiện Phi Vân tay trái nắm lấy cổ tay phải bị bầm tím, gã phát ánh mắt giận dữ không nói. Hoàng Bác cúi mình nhặt lấy thanh Ngân Lân Hàn Nguyệt đao giương tay ném sang cho gã, chàng cao giọng :

- Cầm lại đi, ta và ngươi đánh nội trong hai mươi chiêu, nếu không quát ngã được ngươi thì sẽ tha cho ngươi đi!

Thiện Phi Vân đưa tay đón lấy binh khí bay sang, gã liền quay mình hướng về ngoại ô chạy nhanh.

Hoàng Bác ngạc nhiên, lập tức tung người đuổi theo cười lớn :

- Kha kha, tối nay nếu như ngươi trốn thoát khỏi được, thì Hoàng Bác này sẽ thừa nhận không phải là môn hạ của Trường Bạch Tuyệt Phiêu Phi!

Hai người một chạy trốn, một truy đuổi, trong nháy mắt đã đến ngoại ô của thị trấn. Hoàng Bác tức tốc dụng hết lực lao vút lên, thân hình chàng như

Thiện mã bay giữa không trung vượt đến trên đỉnh đầu của gã. Chàng đưa tay xuất chiêu Hàn Mai Ta Hương với chỉ lực đánh thẳng lên huyệt Bách Hội ở trên đỉnh đầu của gã ta.

Thiện Phi Vân lách mình sang bên sợ hãi, miệng kêu lớn :

- Hoàng Bác, hai người cô nương đó ta đã làm gì đến đâu, ngươi không nên bức bách người quá đáng!

Hoàng Bác quát hướng lại bay đến trên đỉnh đầu gã ta, hai tay nhất tề đánh bạt hai chưởng, một mặt cất giọng quát :

- Hừ! Không thì ta cũng không tha cho ngươi!

Thiện Phi Vân không xuất chưởng để nghiêng tiếp, gã tránh người sang một bên cất giọng :

- Hoàng Bác! Ngươi để cho ta đi tìm thi thể sư phụ ta rồi sau đó sẽ đánh có được không?

Hoàng Bác cười thầm trong lòng, chàng nghĩ rằng :

- Tên có tâm địa dâm tặc này mình nói láo vậy mà hắn ta tin thật sao? À nhất định là hắn ta cho rằng mình không biết sư phụ của nó có Cửu U Bạch Cốt Lôi. Nhân vậy mình nói rằng Cửu U Bạch Cốt Lôi bị Hắc Bạch song ma cướp lấy, gã ta lại càng quá tin không nghi ngờ gì nữa, kha kha kha kha...

Hai tay áo vung lên, chàng lao mình đến trên đầu gã ta phát ra hai chưởng mãnh liệt bạt xuống hướng trên đầu.

Thiện Phi Vân tránh không kịp nên bị chưởng phong đánh mạnh làm hất tung ra bốn năm bước, gã ta kinh hãi thân toát đầy mồ hôi thất thanh kêu lớn :

- Hoàng Bác tay phải ta bị thương rồi, ngươi bức bách người như vậy không phải là hành vi của người quân tử!

Hoàng Bác đáp mình xuống đất, hai tay giương lên dùng chỉ lực đánh tới mười vùng huyệt đạo chính trên người gã ta, cười lớn quát :

- Tay phải thụ thương có tay trái, chớ có nhu nhược như vậy!

Thiện Phi Vân ôm đầu kêu :

- Không được! Ta không quen dùng tay trái!

Hoàng Bác vừa giận vừa cười, chàng thi triển Tuyết Điện Hí Hoa lao nhanh đến giương tay xuất chiêu Mai Hoa Sa Phóng đánh xuống huyệt Kiên Tinh ở trên vai gã, cười lớn nói :

- Không biết dùng tay trái cũng không liên quan gì đến ta, tiếp chiêu!

Thiện Phi Vân tránh né không kịp nữa, huyệt đạo Kiên Tinh ở trên vai bị đánh mạnh, tức thì toàn thân vô lực.

Vốn gã ta nghe đến cái chết của sư phụ nên trong lòng quá xúc động, gia thêm nữa, gã ta thường ngày phóng dục quá độ, tinh lực hao kiệt. Khi Hoàng Bác bạt chiêu đánh mạnh xuống, gã chịu bó tay bị bắt.

Hoàng Bác dùng ngũ chỉ chân lực điểm vào huyệt đạo của gã quật ngã xuống đất, trầm giọng cười nói :

- Từ Hoa Lang Quân, hôm nay cái chết của ngươi đã đến kỳ hạn rồi đó!

Thiện Phi Vân thân hình không thể động đậy nhưng vẫn nói được, nghe Hoàng Bác nói vậy đôi mắt gã ta ánh lên đầy vẻ sợ hãi, lẩm bẩm cất giọng :

- Hoàng Bác, diện mạo của chúng ta hoàn toàn giống nhau, ngươi lẽ nào nhẫn tâm giết chết ta sao?

Hoàng Bác hơi chấn động, bỗng nhiên chàng nghĩ đến trước đây mà đến Hoàng Hạc lâu cùng đối thoại với Vô Danh lão nhân có đoạn rằng :

- Hải tử, ta hốt nhiên nghĩ đến một sự việc!

- Sự việc gì?

- Ngươi nói về Thiện Phi Vân đồ đệ của Tây Dao...

- A, vâng, gã ta diện mạo rất giống đệ tử!

- Ngươi từ nay không thể tiếp cận nó!

- Vâng, gã ta là một đồ đệ dâm đảng, sư tổ vì sao đột nhiên đề xuất đến việc này?

- Không có gì, sanh mẫu của hắn ta là đồ đệ của Cửu Giá Quá Phụ!

- Bạch Nương Nương Hoa Nguyệt Kiều phải không?
- Không, Tuyết Sơn Ngân Hồ Thiện Thu Cơ!
- Tiểu tử tựa hồ như chưa có nghe qua nữ nhân này!
- Bà ta sau khi sinh hạ Thiện Phi Vân rồi chết!
- Sinh phụ là ai?
- Ôi, không biết...

Sau đó khi mình đi Tuyết Sơn trộm lấy Thiên Niên Lục Linh Chi tại trên đỉnh núi gặp phần mộ của Tuyết Sơn Ngân Hồ Thiện Thu Cơ, lúc đó mình truy hỏi Bạch Mẫu Đơn về việc của người nữ nhân này.

- Bà ta cùng ngủ với một đàn ông, sau đó bụng mang thai sinh hạ một nam hài tử, sanh xong bà ta chết...
- Người đàn ông đó là ai?
- Ta nghe sư tổ nói qua một lần, nhớ hình như là họ Hoàng..
- Sao? Họ Hoàng? Người đàn ông đó đi nơi nào rồi?
- Không biết.
- Người đó có biết võ công không?
- Biết! Nghe nói là rất tài ba.
- Người đó có yêu thích sư thúc của cô không?
- Không yêu! Nhưng sư thúc của tiện thiếp rất yêu người đó!
- Nam hài tử đó về sau ở nơi nào?
- Sư tổ tiện thiếp đem người đó vứt xuống núi, đại khái cũng được người ta đem về nuôi dưỡng.

Không nghi ngờ gì nữa, người đưa nó về nuôi chính là Tây Dao Mễ Tư Đạt. Sự việc này Vô Danh lão nhân sở dĩ không muốn nói rõ, nhân vì lão là em ruột của Cửu Giá Quả Phụ. Lão sợ có người biết được lão có một người chị dâu loạn. Nhưng lão vì sao có ý cảnh cáo mình không thể vãng lai quan hệ với Thiện Phi Vân? Đây có phải điều cảnh cáo không đúng không?

Lẽ nào người đàn ông họ Hoàng đó lại là...

Chàng không suy nghĩ tiếp, cũng vào lúc này đột nhiên phát hiện từ phía sau cách khoảng mấy mươi trượng có một nhân vật võ lâm đang chạy đến hướng mình. Chàng vội quay mình đưa mắt nhìn vào trong màn đêm, thấy một bóng người vội vã tiến đến. Chàng lập tức cất giọng quát lớn :

- Người đến đó là ai?

Hình người chạy đến gần là Vô Danh lão nhân, lão chưa đến nơi đã vội cất tiếng nói :

- Hài tử, gã ta là Từ Hoa Lang Quân Thiện Phi Vân phải không?

Lúc Hoàng Bác đáp “vâng” một tiếng thì lão nhân cũng đã đến nơi. Lão cúi mình than dài, rồi từ từ đứng thẳng dậy ngược mặt nhìn Hoàng Bác hỏi :

- Hài tử, ngươi dự định xử trí hán thể nào?

Hoàng Bác nào tiết biến động, chàng xuôi tay cung kính cất giọng hỏi :

- Sư tổ xử trí hán thể nào là tốt nhất?

Vô Danh lão nhân đôi mắt từ từ nhắm lại, mặc nhiên chấp tay bước quanh, lão đi một hồi ngửa mặt than dài :

- Trước hết hãy mở huyết cho hán ta rồi nói sau!

Hoàng Bác đáp lời đưa tay mở huyết cho Thiện Phi Vân, rồi chàng ngửa mặt lạng thỉnh đợi lão nói.

Vô Danh lão nhân lúc này mới cất tiếng nói :

- Hải tử, ta cũng nên nói rõ về một giao đoạn tao ngộ với thân phụ ngươi. Tuy nhiên sự kiện này không liên quan gì đến sự mất tích của ông ta.

Hoàng Bác chấn động, chàng mở miệng kinh ngạc hỏi :

- A! Thân phụ của đệ tử có phải thật sự cùng Tuyết Sơn Ngân Hồ Thiện Thu Cơ...

Chàng ta nói đến đây bỗng trong yết hầu như có khối gì tắc nghẽn, làm cho chàng không thể nói tiếp được. Không phải sao, đây là một sự thật rất đáng sợ.

Vô Danh lão nhân đôi mắt rục lên chăm chú nhìn chàng trầm giọng nói :

- Không sai, nhưng ngươi nếu như vì vậy mà cải tiến quan niệm đối với thân phụ ngươi thì đó là một sự trừng phạt vô cùng tàn khốc đối với ông ta!

Hoàng Bác đau buồn cúi đầu, hai dòng nước mắt chảy dài trên má.

- Đó là vào lúc sau nửa năm ta đem thân phụ ngươi đến Đại Hồng sơn. Có một ngày ta bảo thân phụ ngươi xuống núi mua lương thực. Đến tới ngày thứ hai ông ta mới trở lên núi, ta phát hiện ông ta thần sắc khác thường. Sau quan sát tinh tế mới biết được ông ta tình hình bị thất thoát.

Lúc đó ta vô cùng thất vọng, trong lòng rất lấy làm hối hận, để kiểm tra nhất phái phải tiếp trao đến Khuất Tín đời thứ ba không may bị thương.

Rồi chưa đến nửa ngày, thân phụ ngươi tự động đến trước giường ta nói về sự tao ngộ của ông ta dưới núi.

- Hải tử, ta không nên đem sự việc đó nói rõ ra tường tận. Tóm lại về quan hệ phát sanh giữa thân phụ ngươi với Tuyết Sơn Ngân Hồ Thiện Thu Cơ không phải là lỗi sai của ông ta. Cũng giống như lần tao ngộ ủa Tiểu Đới Lập vào mấy ngày trước mà ngươi đã nói. Ông ta bị Tuyết Sơn Phong Nguyệt Đôn làm hại. Thiện Thu Cơ đó chính là nữ đồ thứ hai của Cửu Giá Quả Phụ.

Dung mạo và võ công đều học ở Bạch Nương Nương Hoa Nguyệt Kiều sư tỉ của bà ta, hành vi dâm dăng cũng cuồng loạn như Hoa Nguyệt Kiều. Thế nhưng bà ta từ sau khi hại thân phụ ngươi, lại đem hết lòng yêu mến, ba lần bảy lượt đi Đại Hồng sơn để tìm ông ta. Có một lần bà quỳ trước mặt ông ta khóc lóc van xin trở lại với bà ta, nói rằng bà đã mang thai với ông ta.

Đây là một vấn đề rất uy diệu. Nên biết rằng từ sự việc xảy ra như vậy Cửu Giá Quả Phụ và môn hạ của bà ta mục đích tối đại là ở sự công lực bản thân tăng tiến. Sở dĩ họ chưa có hiện tượng mang thai, mà sau khi xảy ra sự việc với nhân vật võ lâm thì tất nhiên công lực có giảm nhiều. Nhưng thân phụ của ngươi sau khi bị hại không có hiện tượng suy thoái công lực, như vậy có thể biết được khi bà ta cho thân phụ của ngươi uống Phong Nguyệt Đôn xác thực là không có tâm làm hại.

Đương nhiên là thân phụ ngươi không đáp ứng đơn nhận bà ta, cũng không tin việc bà ta mang thai. Ông ta còn nói: Ngươi dù có mang thai cũng không can hệ gì đến việc của ta, ai bảo ngươi tự chuốc lấy điều khổ.

- Không đúng!

Hoàng Bác bất giác thốt lên một câu như vậy. Vô Danh lão nhân nghe vậy ngạc nhiên, trên khuôn mặt lộ nét không hiểu, hỏi :

- Không đúng? Ngươi nói thân phụ ngươi không đáng như thế sao?

Hoàng Bác bất chợt nét mặt hồng lên, buồn khổ cố nở nụ cười đáp lại :

- Không! Xin sư tổ cứ nói tiếp đi!

Vô Danh lão nhân lặng thinh nhìn chàng hồi lâu, bỗng mỉm cười nói :

- Hải tử, ngươi xem ra cũng đa tình như thân phụ ngươi, điều này đối với ngươi có thể là một sự bất hạnh!

Hoàng Bác cúi đầu xuống, thầm nói rằng: “Sao lại như vậy được? Mình làm sao hốt nhiên đồng tình với một tỉ thiếp dâm dăng được? Thật là buồn cười, thật là không hợp tình hợp lý tí nào!”

- Hải tử, tình ái chỉ là một phần trong sinh hoạt của người nam nhi, nhưng nếu như xem nó quá trọng yếu thì nó có thể hủy diệt cuộc đời của ngươi đó.

- Vâng! Xin tổ sư cứ nói tiếp đi!

- Nói không sai! Bà ta từ sau lần quỳ trước ông ta cầu xin không kết quả, trải qua năm sáu tháng liền không trở lại Đại Hồng sơn. Cho đến trước một tháng khi bà ta sắp sanh, lại đến thêm một lần nữa. Lúc đó bụng bà ta đã lớn nhiều rồi, đáng đáp tiểu tụy. Bà ta lại quỳ gối cầu xin thân phụ ngươi.

Ta thấy thân phụ ngươi cũng có phần xúc động. Ông ta trách mắng, dọa nạt bà ta cũng không đi, lập tức đánh chết bà ta.

- Không! Hoàng Bác bất giác phát lên một tiếng, lúc phát giác ra chàng vội đưa tay che miệng lại.

Vô Danh lão nhân hơi cau mày nhìn chàng ta cười nói :

- Chớ vội! Ta chỉ nói là dọa nạt bà ta thôi, dọa nạt đương nhiên là không hàng độ. Không đúng sao?

Hoàng Bác thăm trách mình không tiến bộ, vội nghiêm túc đáp :

- Vâng! Sau đó bà ta như thế nào?

- Bà ta không thấy có phương pháp gì để nối lại tình ái với thân phụ người, vô cùng tuyệt vọng xuống núi mà đi.

Nhưng phụ thân của người lúc này mới bắt đầu lo lắng, ông ta đi theo sau để hộ tống bà ta trở về núi Tuyết Sơn. Ta nhân vì được động năng chuyên tâm luyện võ, nên ta đáp ứng yêu cầu đó đi theo ngầm bảo hộ cho bà ta xuống núi.

Sau năm ngày tùy hậu, ta xem ra bà ta không đến nỗi tự sát, bèn muốn quay đầu trở lại nhưng..

- Thế nào? Sư tổ.

- A, a. Không có gì, ta cũng bệnh đa tình của thân phụ người mà cảm nhiễm đến. Hốt nhiên nghĩ đến giả như không tùy hậu để bảo hộ bà ta, lỡ lúc bà ta sinh nở tại giữa đường thì không có ai giúp đỡ, há không phải là đáng thương sao?

- Đúng vậy! Đúng vậy!

- Lúc đó ta chỉ biết đi tiếp. Tuy nhiên việc tiếp sinh đối với ta thì không được thông thạo!

- Nếu không được thì sư tổ đi tìm người tiếp sinh đến cho bà ta!

- Ta cũng nghĩ đến như vậy. Nhưng có biết đâu bà ta sớm cũng không sinh mà tối cũng không sinh, mà khi trở về đến chân núi mới bắt đầu chuyển dạ. Thấy bà ta đau mà đầu toát mồ hôi, bà ta lao vào trong dãy cây ôm lấy một cây mà la khóc, kêu cha gọi mẹ từng hồi...

- Sư tổ đi nhanh tìm người tiếp sinh chứ?

- Vâng! Ta cũng muốn đi tìm người đến, thế nhưng phóng mắt nhìn bốn bề hoang vu vắng lặng, quanh đó khoảng một dặm không hề có một nhà ở.

- Trời ơi! Làm thế nào?

- Ta trong lúc gấp quá không biết làm thế nào, mắt nhìn thấy bà ta lúc cơn đau lên đến tột độ, bà ôm lấy thân cây cào xé, cứ bóc ra từng lớp vỏ cây rơi xuống, đến lúc thân cây bóng nhẵn sạch vỏ thì mười ngón tay đều rướm máu.

- Xong rồi... Xong rồi...

- Ôi! Ta tuy nhiên sống đã lớn tuổi như thế này rồi, nhưng cũng không nghĩ đến nữ giới sinh con đau đến thế, ta không đành lòng được phải rơi lệ.

- Ôi! Rơi lệ có ích gì!

- Hừ!

- A! Xin lỗi sư tổ!

- À! Thảo nào lúc Thu Tuyền ngậm roi lệ, vốn người lại đa tình đối với nữ giới đến một trình độ đáng sợ. Người nên biết rằng, loại đa tình sẽ khiến cho người biến thành dung tình bất chuyên đây!

- Vâng, đệ tử về sau nhất định sẽ cải biến. Sau đó sao nữa?

- Sau đó Cửu Giá Quả Phụ đi xuống núi phát hiện ra, bỗng bà ta lên. Vào ngày thứ hai ta lại hóa trang và đến ở Tuyết Sơn để tuần du, nhìn thấy Tây Dao Mễ Từ Đạt từ trong rừng bỗng ra một đứa hài nhi sơ sinh nằm trong một chiếc khăn trắng. Ta đi nhanh về phía trước để xem thì thấy trên mình đứa bé có đeo một trang chữ, ở trên có ba chữ Thiên Phi Vân. Bây giờ người đã biết thân thế của Từ Hoa Lang Quân ở trước mặt mình rồi. Đây là một sự kiện thật tàn khốc, ta tin rằng người tất phải có dũng khí để chịu đựng. Giờ đây người muốn giết chết hắn hoặc là phế bỏ đi toàn công lực của nó ta đều không phản đối. Người dự định xử trí thế nào?

- Đệ tử hy vọng rằng hắn ta có thể hối cải lại những điều sai trái trước đây, làm lại một cuộc đời mới.

- Điều này sợ rất khó đấy. Cũng như cô nhân đã nói: “Giang sơn di cải bản tính nan dĩ” (giang sơn có thể dễ thay đổi mà bản tính thì khó sửa đổi được). Trong huyết dịch già ta có...

- Sư tổ...

- Được rồi, ta không phản đối việc đó, người cứ tùy tiện mà giải quyết. Bây giờ trời đã sắp sáng, người cũng bắt tất phải trở về khách sạn, giờ hãy lên đường đi.

- Được rồi, chỉ là lúc Thu Tuyền tỉnh dậy sợ rằng...

- Hải tử, người bây giờ phải lo làm sao đến trước Đông Kiếm tìm Tiên Cơ Vô Khố. Nên biết rằng bây giờ trời đã sắp sáng. Đông Kiếm rất có thể đã rời khỏi Vô Song bảo.

Hoàng Bác không dám nói nhiều, hướng đến lão nhân kính cẩn đáp lễ và vác Thiên Phi Vân đang hôn mê nằm trên đất lao mình đi thật nhanh về hướng bắc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Khí Vị Lạ Lùng

Hoàng Bác cõng Thiên Phi Vân chạy suốt cả một lộ trình, cũng không biết được ít nhiều dặm đường. Đến khi những dòng nước ở trên mặt bị gió thổi. Lúc đó chàng mới ý thức đến. Tự mình bất luận như thế nào cũng phải nghĩ đến biện pháp xử trí chàng ca ca đồng phụ đệ mẫu (cùng cha khác mẹ) ở trên lưng này.

Lúc này mặt trời phía đông đã bắt đầu rạng sáng, chàng đến phía bên ngoài của một gian Từ Đường Bách Tinh ở trên một khoảng đất dưới chân núi Quát Thương sơn. Gian Từ Đường Bách Tinh này quy mô vĩ đại nhưng đã mục nát.

Chàng quyết định lách mình vội bước vào con đường bỏ Thiên Phi Vân từ trên lưng xuống.

Chàng nhắm mắt hít sâu vào để ổn định lại tư tưởng phân loại trong đầu. Sau đó chàng từ từ mở mắt ra cúi mình đưa ta muốn giải huyết đạo hôn mê cho Thiên Phi Vân.

Khi tay chàng vừa tiếp xúc lên trên thân thể của Thiên Phi Vân, bỗng nhiên phát giác ra ở trong từ đường tựa hồ như có người ẩn phục. Hoàng Bác kinh ngạc lập tức hai tay hóa điểm chuyển thành thế trảo, tức tốc cõng Thiên Phi Vân hướng ra ngoài từ đường đi nhanh.

Một loạt tiếng cười lạnh vang lên, trước mắt đã hiện ba người bạch y thiếu nữ dung mạo mỹ lệ. Lại là ba nữ đồ đệ của Cửu Giá Quả Phụ: Phụng nhi, Oanh nhi và Quyên nhi.

Phụng nhi tiến đến Hoàng Bác trước chàng ta bây giờ diện mạo trở thành một thanh niên bình thường. Cô ta đánh mắt nhìn một lượt, rồi quay đầu sang hai sư muội cười giòn :

- Lời nói của sư tổ ta thật đúng, trải qua ba ngày ở Quát Thương sơn này thì sẽ có một hiện trường thỏa thích, nhân vật võ lâm tất sẽ nhật định xuất hiện không ít. Quả nhiên chúng ta vừa mới đến đây thì ý nguyện trong lòng đã đến rồi đấy!

Oanh nhi và Quyên nhi không đáp lại, lúc này bắt đầu nở nụ cười yếu điệu, đôi mắt gợi tình nhìn vào Hoàng Bác. Một người thanh niên âm thầm. Nhìn lướt qua một cuộc thanh nhan đầu sắc lại khởi dậy.

Đối với những tâm tình tội tộ này Hoàng Bác không muốn đùa giỡn với họ, mặt khác còn sợ rằng Cửu Giá Quả Phụ mà xảy ra những rắc rối khác thì ảnh hưởng đến cuộc hành trình gấp gáp của mình. Chàng bỗng trầm nét mặt lại lạnh lùng bước vòng sang họ mà đi.

Phụng nhi nhảy đến đưa tay chặn lại. Mắt chăm chú nhìn Hoàng Bác cười thánh thót nói :

- Ôi! Đây là lần thứ nhất gặp khách, người cũng cho mấy tí muội này một niềm tốt chứ!

Hoàng Bác dừng lại, chàng cố gắng đè nén hỏa tánh và lạnh lùng nói :

- Ba vị cô nương ý muốn như thế nào?

Oanh nhi lại nhảy đến trước mặt chàng uốn vai liếc mắt cười yếu điệu nói tiếp lời :

- Người xem, bọn muội này không phải là yêu tinh nuốt sống người, người làm gì mà không nở nụ cười một tí?

Hoàng Bác bị cô ta trêu chọc buộc miệng phải cười một tiếng. Oanh nhi hết sức vui mừng, khoan thai cất bước đến cầm tay chàng ta rồi nói :

- Được rồi, bây giờ chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!

Hoàng Bác chợt nhiên nghĩ đến vừa bị Vô Danh lão nhân đã có lời trách mình là quá đa tình, chàng phát run vội gỡ cánh tay của cô ta ra, nét mặt lạnh lùng quát :

- Tránh ra! Nên biết tại hạ không phải là người ham hoa tham sắc!

Oanh nhi nhũu mày trề môi đáp lại :

- Mất hứng! Chàng sao lại nổi giận vậy?

Hoàng Bác lách sang bên tả cất bước muốn đi, lại tiếp đến Quyên nhi bước đến chặn đường, cô ta hai tay chống ngang eo, nghiêng mặt hỏi :

- Ôi! Người che mặt ở trên lưng chàng là ai vậy?

Hoàng Bác tâm đầu phát hỏa, tay phải ngậm phát ba thành công lực bạt đến cô ta quát :

- Cút ngay! Ngươi chó có cần biết chàng ta là ai!

Quyên nhi bất ngờ bị chưởng lực đánh bật ra năm sáu thước, hoa dung biến sắc, cô ta trừng mắt kinh ngạc kêu lên :

- Được đấy! Ngươi ra tay đánh người phải không?

Phượng nhi bỗng vươn tay bỏ nhào đến chàng ta, giọng như say như cuồng cất lên :

- Tâm can ca ca, chó có xin lỗi gì, ngươi đánh ta đi, hãy hủy hoại ta đi.

Hoàng Bác quá kinh hãi vội thoái lui mấy bước, chàng đưa tay quát :

- Dừng lại! Nếu tiến thêm một bước thì một chưởng đánh chết ngươi!

Phượng nhi không kể gì chết, cô ta cứ lao người đến, miệng lại nói :

- Được rồi! Tâm can ca ca ngươi đánh chết ta đi, hãy đem ta mà đánh cho tan xương nát thịt đi.

Hoàng Bác đánh tã đánh hữu cô ta vẫn một mực xông lên. Chàng không nhẫn nại nổi liền vươn vai quát một tiếng, giương nhát chỉ lên, điểm vào huyệt Tý Như trên người cô ta.

Phượng nhi vốn cho rằng sử dụng nhu thuật của mình mười phần chắc sẽ được chín, cho nên không hề đề phòng. Khi phát giác ánh mắt chàng ta lộ vẻ hung dữ đưa tay phát chỉ, muốn đánh cũng đã quá muộn. Cô ta lập tức kêu lên một tiếng, toàn thân tê rần ngã lộn xuống đất.

Oanh nhi và Quyên nhi thấy vậy mặt mày đều biến sắc, họ kinh hãi bước lùi mấy bước kêu thất thanh :

- Trời! Ngươi là người biết cách không điểm huyệt nữa sao?

Hoàng Bác nét mặt lạnh lùng cười nói :

- Đúng! Các ngươi người nào muốn ta đánh nữa thì xin cứ bước sang đây!

Câu nói vừa dứt thì phía ngoài từ đường có tiếng lanh lảnh vọng đến :

- Được! Lão nhân cho ngươi đánh thử xem sao!

Hoàng Bác kinh ngạc ngược nhìn, Cừu Giá Quả Phụ đã lù lù xuất hiện ở giữa cổng từ đường.

Chàng thấy bà ta mặc chiếc áo y thường màu trắng, lưng đeo Hoàng Long kiếm, tay trái ôm một thiếu nữ tóc dài mặc bộ hồng y.

Cừu Giá Quả Phụ đi vào trong từ đường. Lão để người thiếu nữ hồng y xuống, một mặt cười hỏi :

- Thế thì sư phụ ngươi cư trú tại xứ nào?

Hoàng Bác chăm mắt nhìn bỗng phát hiện ra thân hình thiếu nữ hồng y đó có phần giống như Tiểu Bình, tâm trí chàng bị chấn động mãnh liệt, lập tức nhiếp tâm thần cực lực, sắc mặt không hề biến động, chàng mỉm cười đáp :

- Ở Mộc Luân sơn, lão tiên bối đã đến đó chưa?

Cừu Giá Quả Phụ “À” một tiếng, gật đầu nói :

- Hèn nào lão nhân không biết, vốn ông ta là người hóa ngoại.

Đôi mắt chăm nhìn nét mặt lộ lên nụ cười tà ái, bà hỏi tiếp :

- Còn ngươi sao? Tính danh là gì?

- Văn bối họ Hoàng tên Hi Văn.
- Người ở trên lưng người là ai?
- Đây là bằng hữu của văn bối, vừa rồi động thủ cùng người đã bị thụ thương.
- Ô, người xem ra rất có lễ độ, vì sao mà lại điểm huyết đồ đệ của lão nhân đến như vậy?
- Xin lỗi!
- Nàng ta rất đáng yêu, cứ đùa giỡn với cô ta chứ có gì hệ trọng đâu?
- Không, văn bối có việc gấp không thể nhận lời được.
- Việc gì gấp, chữa trị bằng hữu của người ra sao?
- Vâng.
- Điều này rất đơn giản, người bỏ gã ta xuống đây, lão nhân gia sẽ trị liệu cho gã ta có được không?
- À không, vị bằng hữu này của văn bối người bị trúng độc rất nặng, không thể dùng hành công vận khí mà có thể trị liệu được!
- Gã ta trúng độc gì?
- Một loại tên đen tẩm độc, tất phải dùng đến nam châm mới hút nó ra được.
- Lão nhân không cần phải dùng đến nam châm mà bảo đảm rằng có thể trị được lão ta, người bỏ gã ta xuống đi.
- Không.
- Ô! Vì sao?
- Văn bối bây giờ không có tâm tình để trêu hoa với các đồ nhi được!
- Tâm tình thì có thể được bồi dưỡng chứ gì, không tin thì người cứ đi với các nàng ta rồi xem.
- Không! Không có tâm tình sẽ là không có tâm tình!
- Không có tâm tình cũng phải mua vui!
- Không!
- Hừ!

Cửu Giá Quả Phụ trừng mắt nhìn giận dữ, bà cất bước đến phía Hoàng Bác, xem ra như muốn cưỡng bách.

Hoàng Bác thoái lui từng bước từng bước về phía sau, trong lòng quá cấp bách, biết làm sao? Thả Thiên Phi Vân xuống để mặt mình trốn thoát hay sao? Không được! Mình đang hy vọng muốn chàng ta làm lại một tiền đồ sáng sủa, bây giờ lại có thể đẩy chàng ta lọt vào trong tay của bọn thâm tặc. Lại còn người thiếu nữ hồng y đó, cho dù nàng ta là ai đi nữa, đêm nay mình đã gặp như vậy thì cũng phải có một biện pháp cứu nàng ta mới được.

Cửu Giá Quả Phụ từ từ đưa tay phải lên cất bước tiến đến hình thái trông như một yêu tinh muốn nuốt sống người, cười giọng hung dữ nói :

- Có đùa ngoạn hay không? Nếu không đùa ngoạn lão nhân cũng cưỡng chế người phải chấp hành.

Hoàng Bác suy nghĩ rối loạn trong đầu, bỗng nhiên chàng không lùi nữa, làm như vẽ không biết làm sao cười gượng đáp lại :

- Được rồi, lão tiền bối đề tại hạ suy nghĩ lại một tí có được không?

Cửu Giá Quả Phụ thái độ dịu lại, bà buông tay cười nhạt nói :

- Muốn thì muốn còn suy nghĩ gì nữa?

Hoàng Bác đưa mắt nhìn liếc sang người thiếu nữ hồng y đang nằm ở trong bờ vách mỉm cười tiếp lời :

- Lão tiền bối muốn tại hạ đùa ngoạn với cô nương đó sao?

Cửu Giá Quả Phụ đưa tay chỉ đến Phụng nhi đang nằm dài trên đất nói :

- Nàng ta là Phụng nhi, người đã điểm huyết nàng ngã sóng soài ra đó, bây giờ người trước tiên hãy cùng khoải lạc với nàng.

Hoàng Bác cau mày suy nghĩ một hồi, bèn gật đầu đáp lại :

- Được, nhưng các người hãy đi tiếp hết đi, tại hạ muốn đóng cửa lại!

Cửu Giá Quả Phụ cười nói :

- Người thẹn sao?

Hoàng Bác trầm giọng đáp :

- Việc làm này đều có thể cho người xem được?

Cửu Giá Quả Phụ gật đầu cười tiếp lời :

- Người cứ y như vậy mà hưởng khoái lạc, bây giờ trước tiên người hãy giải mở huyết đạo cho Phụng nhi!

Hoàng Bác chỉ điểm cách không hướng đến Phụng nhi, Phụng nhi thân hình lay động rồi từ từ ngồi dậy, nàng ta đã được nghe quyền lợi đến phần mình. Nhân vậy nên nàng không có ý tức giận khi đối phương điểm huyết mình, ngược lại còn vui mừng ngược mắt nhìn Hoàng Bác với cử chỉ e thẹn cúi đầu xuống.

Hoàng Bác để Thiên Phi Vân xuống trên án tử đường, trong mũi bỗng nhiên người thấy có một mùi gì từ dưới tản mát ra, chàng vẫn chưa để ý, chàng liền đưa tay hướng sang Cửu Giá Quả Phụ và hai người kia nói :

- Bây giờ đều đi hết đi, đi hết đi!

Cửu Giá Quả Phụ chỉ đến người che mặt trên án ngạc nhiên hỏi :

- Người không muốn lão nhân trị liệu cho gã sao?

Hoàng Bác đáp lại :

- Không cần! Không cần! Đi nhanh đi!

Oanh nhi nhíu mày hướng sang sư tổ nói :

- Sư tổ, đề phòng kẻ chàng ta chạy trốn đây!

Cửu Giá Quả Phụ quay đầu nhìn từ phía cửa tử đường cười trả lời :

- Chớ có sợ, gian tử đường này chỉ có một cửa có thể ra vào, mình giữ tại ngoài cửa, chàng ta có mọc cánh cũng khó bay được!

Bà ta ngược mắt nhìn sang Phụng nhi tiếp lời :

- Phụng nhi, sư tổ cách một hồi sẽ gọi người một tiếng, người sẽ đáp lại một tiếng.

Hoàng Bác vội làm ra vẻ bức tức nói :

- Gọi như vậy để làm gì?

Phụng nhi sợ sự tình lại biến đổi, vội cất tiếng :

- Sư tổ lão không cần phải gọi tiện thiếp, ngược lại chàng ta cũng không trốn thoát được đâu!

Cửu Giá Quả Phụ gật gù đầu, chuyển mình định bước ra khỏi tử đường, bỗng quay lại nhìn Hoàng Bác đưa tay chỉ đến thiếu nữ hồng y đang nằm hôn mê nói :

- Tiểu tử, người này người không thể động tới!

Hoàng Bác vội gật đầu đáp lại :

- Không động, không động, hãy ra nhanh đi, tiểu khả còn phải lên đường nữa!

Chàng ta nhân nghĩa rằng không nhanh rời khỏi nơi này, thì rất có thể bị Đông Kiếm sẽ đến trước mắt.

Cửu Giá Quả Phụ lúc này gọi Oanh nhi và Quyên nhi đi ra khỏi tử đường, Hoàng Bác đi đến đóng hai khung cửa đã mục nát lại, chàng đi đến lấy tấm vải

hồng trên thềm thờ xuống, đem che một lỗ hở ở trong khung cửa từ đường.

Phượng nhi thấy vậy có phần hứng thú, nàng ta bưng miệng cười khanh khách nói :

- Ôi! Chàng sao phải làm như vậy?

Hoàng Bác rùn vai cười đáp :

- Nàng da mặt đã dày rồi, còn tiểu khả này thì không được!

Nét mặt xinh xắn của Phượng nhi ửng hồng lên, nàng ta đánh mắt nhìn Hoàng Bác một cái cúi đầu xuống.

Hoàng Bác nhắm mắt hít sâu, chàng thâm cáo rằng :

- Hoàng thiên tại thượng, phụ mẫu tại thượng, sư phụ tại thượng, Hoàng Bác này hôm nay bị bức bách bất đắc dĩ chứ không phải có ý xem thường, xin chư vị thiên vạn lần chiều cố cho.

Chàng cáo xong liền đi đến nắm tay Phượng nhi mỉm cười nói nhỏ :

- Đi đến bên góc tường, ở nơi này làm xúc phạm đến quý thần đấy!

Phượng nhi đi theo chàng ta với dáng bộ như rụt rè e thẹn.

Hoàng Bác bắt kẻ ba bảy hai một gì, kéo Phượng nhi nhảy lên góc tường gần bên người thiếu nữ hồng y đưa chân, đánh ngã nàng xuống.

Phượng nhi do không phòng bị nên cả chân đều hướng lên trời, nàng ta kinh ngạc kêu lên một tiếng, liếc mắt nhìn nói :

- Chết người, chàng nhẹ tay nhẹ chân một tí không được sao?

Hoàng Bác ngồi lại đưa tay vuốt mũi nàng ta, đang muốn nói an ủi mấy câu bỗng nghe phía ngoài Cửu Giá Quả Phụ cất giọng nói :

- Phượng nhi, người kinh ngạc gì mà kêu lên thế?

Phượng nhi lên tiếng đáp lại :

- Không có gì sư phụ, chàng ta động thủ hơi thô vụng một tí thôi!

Cửu Giá Quả Phụ lại cười lên tiếng :

- Chàng ta không gây hứng thú cho người sao?

Hoàng Bác tìm muốn nhảy loạn xạ, chàng cất cao giọng :

- Ôi, các người mà nói nữa thì tiểu khả không làm gì được!

Phượng nhi vội lên tiếng gọi :

- Sư tổ, lão không nên nói nữa.

Hoàng Bác sợ rằng chưa an tâm, vội bổ sung :

- Sư tổ mà gọi tiếp nữa, nàng ta cũng không trả lời, nếu không thì tiểu khả... Nếu không thì tiểu khả không quen!

Phượng nhi uốn éo tấm thân đầy đà nở nang eo là nói :

- Được rồi, tiểu muội không nói nữa, chàng cời nhanh ra đi!

Hoàng Bác không chần chừ gì nữa, liền đưa tay phải sờ vào trên đôi ngực mềm mại căng phồng của nàng ta, ngũ chỉ nhanh chóng hướng đến điểm vào huyệt Tí Nhu trên mình nàng ta.

Phượng nhi trong cơn khoái lạc cũng không nghĩ rằng chàng ta cùng trăng gió với mình thế mà lại có ý điểm huyệt, tức thì nét mặt xinh xắn lại ngầy đi, thân thể trở nên cứng đờ ra. Không những cử động không được rồi mà kêu lên cũng không được nữa.

Hoàng Bác nhẹ nhàng nhảy đến gần bên người thiếu nữ hồng y, nhẹ nhàng hắt người nàng lại, chàng kinh ngạc kêu lên một tiếng thất thanh, nước mắt lăn dài trên má. Hoàng Bác ôm lấy thân hình nàng vào lòng, ôm ghì lấy nàng như vậy.

Vốn dĩ người thiếu nữ hồng y này là người mà chàng ta ngày ngày luôn nhớ đến. Đó là Tiểu Bình, cách mấy mươi ngày trước cứ ngỡ nàng ta đã cùng với Lung Tuyết đạo nhân trở về Trường Bạch Tuyết Thiên Từ học võ nghệ.

Càng ôm lấy nàng ta, trong lòng buồn vui lẫn lộn, chàng vốn cho rằng hôm nay gặp Cửu Giá Quả Phụ là một vấn đề nan giải, nhưng ai biết được nếu như không gặp như vậy thì tính mệnh của Tiểu Bình sợ rằng khó thoát.

Ôi! Tiểu Bình, nàng không phải nói rằng muốn theo sư phụ trở về Trường Bạch Sơn để học nghệ sao? Sao lại không đi? Sao lại bị Cửu Giá Quả Phụ bắt lấy?

Tiểu Bình không trả lời, nét mặt kiêu mị.

Cũng không biết trải qua có lâu không, bỗng nghe từ phía ngoài từ đường tiếng Cửu Giá Quả Phụ lại cất lên :

- Phụng nhi! Phụng nhi!

Tiếng gọi đột ngột này lại làm cho hai thân hình lưu luyến bịn rịn phải rời nhau ra. Hoàng Bác kinh ngạc quay đầu quát lớn hỏi :

- Ôi! Lão lại gọi quý gì thế?

Cửu Giá Quả Phụ cười khúc khích :

- Tiểu tử, lại chưa xong việc sao?

Hoàng Bác vội lấy ra một viên thuốc Biến Âm Hoàn đưa cho Tiểu Bình uống, cũng vừa cất giọng lớn :

- Còn sớm, còn sớm, lão chờ gọi nữa!

Cửu Giá Quả Phụ không hề có ý tức giận, cười nói :

- Người làm việc thật được đấy!

Tiểu Bình nghe mà không sao hiểu được, nàng liền ghé sát tai chàng hỏi nhỏ :

- Việc gì? Cái gì mà được với không được vậy?

Hoàng Bác nét mặt ửng hồng lên, chàng giải thích qua tình hình, sau đó chàng vươn ngực ra tinh thần phấn chấn nói :

- Tiểu Bình, bây giờ ta dừng khí rồi, để ta ra đánh với lão ấy một phen.

Tiểu Bình ôm chầm lấy chàng mỉm cười nhỏ giọng :

- Không! Để tiểu muội nghĩ ra phương pháp đối phó với bà ta!

Nàng nói xong bèn áp mặt vào trong ngực chàng, không biết thật sự có nghĩ ra phương pháp hay không hay là muốn hưởng thụ tình ái với chàng.

Lúc này trời đã sáng tỏ, nhưng ở trong từ đường do khung cửa đóng kín bao trùm khắp gian từ đường một màu mờ mịt.

Hoàng Bác đợi một hồi, không đành lòng được chàng sốt ruột cất giọng hỏi nhỏ :

- Tiểu Bình, đã nghĩ ra chưa?

Tiểu Bình hơi chuyển mình như biểu thị rằng chưa nghĩ ra được.

- Tiểu Bình, nàng sao lại không cùng với sư phụ trở về Trường Bạch Sơn?

- Sư phụ sau khi nói Hoàn Sơn Vũ Hội trong nháy mắt sẽ đến nên tiểu thiếp không nỡ về.

- Đại khái nàng muốn lảng nhảng với người đó sao?

- Hừ.

- A da! Đừng bướng bỉnh nữa. Thế thì sư phụ bây giờ trú tại nơi nào?

- Ở tại Kim Lăng!

- Nàng sao lại bị Cửu Giá Quả Phụ bắt đến đây?

- Sư phụ nghe nói ngũ đại danh phái vào ngày trùng cửu sẽ hội tập tại Quát Thương sơn, nên sai tiểu muội đi xem thử thế nào. Thuận tiện nghe tin tức của chàng, tối hôm qua tiểu muội bắt gặp bà ta tại Thiết Hưng, muội liền bám sát theo bà ta muốn trộm lấy thanh Hoàng Long kiếm của chàng. Nhưng không biết sao lại lộ tẩy và bị bà ta bắt.

- Thật là nguy hiểm! May mà đúng lúc gặp ta đi qua nơi này.

- Đúng rồi, chàng có đoạt được Tiên Cơ Vô Khố không?

- Có, nhưng... ôi! Điều này khó nói hết được, đợi thoát được nguy hiểm này ta sẽ kể tường tận cho nàng nghe. Bây giờ nàng đã nghĩ ra được phương pháp chưa?

- Chưa, chàng đừng nói, chàng mà nói ra thì tiểu muội không có tâm để nghĩ được.

- Được, ta không mở miệng nữa, nàng hãy nghĩ nhanh đi!

Chàng không lên tiếng nữa, thì Quyên nhi ở phía ngoài từ đường lại cất giọng :

- Sư tổ, sao Phụng tì ti lại không nghe nói?

Oanh nhi “hừ” một tiếng lên tiếng :

- Nàng ta giờ đang ngây ngất trong ái tình rồi, đâu lại muốn nói gì nữa!

Cửu Giá Quả Phụ cất giọng cười lớn nói :

- Sao lại không có, sư phụ nghe nàng ta tích tước nói là chưa xong mà!

Ở trong từ đường Tiểu Bình then thùng dúi mình vào lòng Hoàng Bác, thầm trách rằng :

- Không nên sợ! Không nên sợ!

Hoàng Bác hôn nhẹ lên mái tóc mượt mà của nàng, mỉm cười nói :

- Nàng chớ có để ý gì đến bà ta, hãy nhanh nghĩ ra phương pháp đi!

Tiểu Bình ngẩng nét mặt ửng hồng lên, kề sát bên tai chàng nói nhỏ :

- Nghĩ ra rồi, chỉ là chàng có đem theo vật liệu hóa trang không?

Hoàng Bác lập tức biết được nàng ta muốn làm gì, vội lấy dụng cụ hóa trang ra cười nói :

- Nàng hóa trang làm Phụng nhi cũng được, để có thể bắt ngờ ra tay điểm huyết Cửu Giá Quả Phụ.

Tiểu Bình ngược mắt nhìn và mỉm cười, nàng tiếp nhận dụng cụ hóa trang rồi lập tức mô phỏng theo dung mạo của Phụng nhi để hóa trang phản mặt. Kỹ thuật hóa trang đối với nàng là gia truyền chuyên nghiệp, cho nên trong thời gian thoáng chốc nàng đã hóa trang hoàn tất, rồi kề sát đến tai chàng nói :

- Bây giờ tiểu muội muốn thay đổi y phục của mình với cô ta, chàng chớ có nhìn trộm nhé!

Hoàng Bác nghe nói vậy, vội quay lưng lại, chỉ nghe đến những tiếng cời áo quần xoèn xoẹt. Nàng cời y phục của Phụng nhi trước sau đó lại cời y phục đang mặc của mình ra. Trong lòng chàng muốn quay lại nhìn trộm một tí nhưng lại không đủ can đảm

Bỗng Cửu Giá Quả Phụ ở phía ngoài từ đường cất giọng đánh đánh nói :

- Xong rồi! Xong rồi đã mặc luôn áo vào rồi, bây giờ có thể vào đi!

Hoàng Bác nghe vậy bất giác quay đầu nhìn, chộp thấy Tiểu Bình mới đang khoác áo vào, hai tay ngọc ngà trắng muốt và bộ ngực căng tròn mềm mại đang còn hở lộ ra. Chàng giật mình vội quay lại về phía ngoài từ đường cất giọng quát :

- Chưa xong, không được vào!

Cửu Giá Quả Phụ ngạc nhiên lên tiếng :

- Rõ ràng là đã mặc y phục vào, sao lại nói là chưa xong? Tiếng bước chân đang tiến đến cánh cổng.

Tiểu Bình giật mình vội ôm lấy mảnh bạch y che lồng ngực lại, nàng giả lấy giọng Phụng nhi cất lên :

- Sư tổ, thật sự là chưa xong, lão không nên vào đây!

Tiếng Oanh nhi từ phía ngoài lại thôi thúc :

- Sư tổ, Phụng tì ti không biết làm quý gì với chàng ta, cứ tiến vào đi! Tiến vào đi!

Tiểu Bình nét hoa dung thất sắc, nàng không kịp mặc áo, tình hình quá cấp bách nên nàng vội nhảy đến dưới bức án.

Hoàng Bác nghe tiếng Cửu Giá Quả Phụ đã bước chân đến gần cửa, tâm trí chàng chấn động, vươn mình đưa tay vận chân khí lớn giọng quát :

- Đứng lại, nguoi tiến vào thêm nữa ta sẽ đánh chết nguoi!

Cửu Giá Quả Phụ à một tiếng ngạc nhiên :

- Sao các người lại chưa hưởng khoái lạc à?

Hoàng Bác đáp lại :

- Chưa, ta đang chuẩn bị thì bị lão quấy nhiễu, vậy có ý gì?

Cửu Giá Quả Phụ tỉnh mặt một lát, rồi cất giọng cười nói :

- Phụng nhi hai người thật sự mới bắt đầu sao?

Tiểu Bình ở dưới án từ cất giọng đáp :

- Thật vậy! Thật vậy! Sư tổ xin đừng lên tiếng nào!

Oanh nhi lại tiếp lời :

- Sao lâu vậy mà lại chưa đùa ngoạn. Sư tổ, lão cứ tiến vào đi! Cứ tiến vào đi!

Hoàng Bác giận dữ quát :

- Im đi! Cô mà kêu thêm một tiếng nữa thì ta sẽ không hưởng lạc thú với cô đâu!

Oanh nhi nghe nói vậy liền im bất không hề nói thêm một lời.

Cửu Giá Quả Phụ cười khanh khách hai tiếng, bước chân bắt đầu lùi ra.

Hoàng Bác lau mồ hôi trán, chàng hít sâu vào để tâm trí ổn định. Chợt nhìn thấy Tiểu Bình đưa đầu ra khỏi án từ vội vàng đưa tay vẫy gọi mình. Chàng tức tốc nhảy nhẹ đến hồi nhỏ :

- Đã mặc xong chưa?

Tiểu Bình nét mặt ửng hồng vừa khẽ sát bên chàng nói nhỏ :

- Chưa, giờ ở dưới án từ có một con đường xuyên xuống dưới đất, chàng hãy tiến vào xem!

Hoàng Bác ngạc nhiên quỳ gối tiến vào dưới ái từ để xem, quả nhiên thấy rằng trên mặt đất có một khối đá đã bị nàng ta lật sang một bên để lộ ra một cửa động rộng khoảng ba xích thăm thẳm mờ mịt không biết sâu đến bao nhiêu. Chàng vui mừng nói :

- Nàng đã tiến vào chưa? Có thông không?

Tiểu Bình gật đầu đáp :

- Thông, thông, mặt trong có không khí nhưng rất tối, giống như là có người mới chui vào không lâu.

Hoàng Bác lúc mới đặt Thiên Phi Vân xuống trên từ án, cũng phát hiện ra mùi gì đó, chàng cũng nghĩ rằng trong từ đường này nhất định có gì khác lạ. Nhưng đã có đường thông dưới đất cũng tất nhiên phải có đường thông ra ngoài. Bây giờ sao lại không mạo hiểm tiến vào xem sao. Nhân vậy mà thoát khỏi vòng trời buộc của Cửu Giá Quả Phụ, thì không những tránh được khỏi mọi sự rắc rối, mà còn có thể sớm đến vùng Ngũ Long sơn để tìm ra Tiên Cơ Khố.

Nghĩ xong lập tức đứng dậy ôm lấy Thiên Phi Vân đang nằm trên án và tiến vào dưới án từ, hướng đến Tiểu Bình cười nói :

- Mình tiến vào đi!

Tiểu Bình vốn không biết mối quan hệ giữa Hoàng Bác và Thiên Phi Vân, lúc này thấy chàng ta ôm gã dâm tặc tiến vào, nàng vội cầm lấy chiếc áo che bộ ngực đang lộ ra một nửa, nhỏ giọng lên tiếng :

- Chàng ngốc hay sao, lại cứu gã ta làm gì?

Hoàng Bác tiến trước vào trong động, đưa tay trái kéo lấy cổ tay nàng vào phía trong nói :

- Đi nhanh! Lý do sở dĩ huynh muốn cứu chàng ta để huynh sẽ nói rõ cho muội nghe sau!

Tiểu Bình không vừa lòng cho lắm, liền mở tay chàng ra lên tiếng :

- Cứu gã dâm tặc này lại có lý do gì? Chàng không để gã xuống thì tiểu muội không đi với chàng.

Hoàng Bác trong tình hình quá cấp bách, vội đưa tay níu lấy nàng không ngờ bị nàng lùi lại làm cho võ trướng bấp đui trắng muốt nồn nà của nàng. Chàng giật mình vội co tay lại.

Tiểu Bình bị võ trướng bấp đui nàng bỗng nhiên lấy áo che mặt lại cất giọng khóc thút thít.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến tấm lòng của mình bị coi thường, người thiếu nữ tôn nghiêm của bản thân mình lại bị xúc phạm, nàng không nén nổi đau buồn, nước mắt cứ tuôn tràn ra.

Hoàng Bác vừa thẹn vừa gấp gấp nói :

- Tiểu Bình, xin lỗi không phải là cố ý. Nàng không nên khóc nữa có được không?

Tiểu Bình vừa khóc vừa vùng vằng :

- Đã bảo chàng là không đem gã ta thoe, chàng lại muốn...

Hoàng Bác đang muốn giải thích, bỗng nghe có tiếng Cừu Giá Quả Phụ từ phía ngoài cất giọng nói :

- Phụng nhi, ngươi sao lại khóc vậy?

Hoàng Bác quá kinh ngạc, vội nói nhỏ :

- Tiểu Bình, ta thực tại đang có một mối khổ tâm cần phải cứu chàng ta, lát nữa sẽ giải thích cho nàng, bây giờ hãy đi nhanh đi, ta cầu xin nàng!

Khi đang nói tai nghe tiếng Cừu Giá Quả Phụ đã đi đến trước cửa đưa tay đẩy cửa ra.

Tiểu Bình vội đưa tay đẩy chàng về phía trước gấp gấp nói :

- Đi nhanh!

Hoàng Bác tay trái ôm lấy Thiên Phi Vân bước qua bậc đá mà xuống, lao mình đi về hướng thông đạo, Tiểu Bình vội theo sau. Hai người thâm nhập vào khoảng mấy trượng, thấy tuyến đạo tối đen như mực. Tuy đã có luyện mắt nhìn ban đêm nhưng không thấy rõ được hình dáng của địa đạo ở phía trước. Bởi vậy hai người cứ chậm rãi mà tiến.

Lúc này nghe đến tiếng Cừu Giá Quả Phụ mở cửa tiến vào từ đường. Sau một tiếng thét kinh hãi là tiếng cười đanh đanh :

- Được rồi! Có mọc cánh bay cũng không thoát khỏi nơi này!

Trong lòng Hoàng Bác quá bối rối, lại thêm phía trước là cả một màu tối đen, bỗng nhiên chàng bị đập mặt vào bức tường địa đạo phát ra một tiếng “bình”. Tiểu Bình do đi quá gấp nên dừng chân cũng không kịp, cũng bị va mình vào sau lưng chàng và kêu “a da” một tiếng. Nàng ôm lấy chàng vội hỏi :

- Thế nào? Bác ca ca?

Hoàng Bác mò mẫm đường đi tiếp, một mặt vừa đáp :

- Không có gì, bị chạm vào vách thôi!

- Có đau không?

- Mũi có hơi đau một tí!

- Có chảy máu cam không?

- Không!

- Ôi, thật thật!

- Vừa hỏi vừa tối, nàng có đem theo hỏa tập không?

- Không, à gã dâm tặc đó có mang theo bảo đao đó sao? Lấy ra thử xem

Hoàng Bác nghe vậy thầm nói rằng: Ngân Lân Hàn Nguyệt đào của Tây Dao là bảo đao quý hiếm của Tây Vực, ở thân đao có phát ra ánh sáng mà mình không nghĩ đến, ngốc thật!

(Mất 2 trang)

xuyên xuống đất, lão nhân xem các người có thể trốn đến nơi nào!

Hoàng Bác sốt ruột quay đầu lại nhìn thấy nàng ta với chiếc áo đang nằm trên đầu, hai tay vội vã lần mò tay áo, chàng thấy tình thế quá cấp bách liền thôi thúc :

- Tiểu Bình, nhanh lên một tí nào!

Tiểu Bình gấp gáp muốn khóc lại dậm chân nói :

- Ca ca không nên thôi thúc quá, chàng hỏi gấp vậy làm tiểu muội hoảng lòng.

Đến khi mặc xong áo thì tiếng bước chân của Cửu Giá Quả Phụ đã đuổi bám sau lưng cách khoảng mười mấy trượng. Hai người hoảng hốt cứ cố chạy nhanh về phía trước, kể cả mùi hôi thối cũng không hề có cảm giác gì.

Chạy quanh co như vậy được khoảng ba mươi trượng, địa đạo bỗng nhiên lại xuất hiện một gian thạch thất rộng khoảng hai trượng.

- Không! Đây chắc chắn là một tòa phần mộ cổ kỳ lạ. Nhân vì ở chính giữa gian thất có đặt một chiếc quan tài bằng đá, ở trên quan tài có những loại vũ khí đã bị cũ mục, xung quanh to nhện giăng khắp gian phòng. Hiên nhiên là từ trước đến nay không lâu đã có người thủ tội trong tòa mộ này.

Tiểu Bình bỗng nhiên kinh ngạc kêu lên :

- Bác ca ca, xem kia, trên mặt vách đá có chữ.

Hoàng Bác quay đầu nhìn, ở trên vách đối diện với cửa mộ có người nào viết dòng chữ lớn:

HÀNH PHỦ CỦA TỪ TÂM ĐIÊM LA CHÚC CỬU LINH.

A! Đây vốn là hành phủ của Từ Tâm Điêm La. Tuần trước sau khi lão cùng với Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm dùng Cửu U Bạch Cốt Lôi phát nổ làm phá hủy Tung H Tuyền Cơ trận ở đỉnh Thiên Giai của Vô Song bảo rồi thấy lão ta trốn ra Vô Song bảo. Nhưng không biết lúc này cùng với Nam Thiên Sắc Ma phiêu dật xử nào.

Đang tâm niệm như vậy, bỗng nhiên mũi bị mùi từ khí xông lên nồng nặc khó chịu, làm cho đầu hơi chấn động, chàng đảo mắt nhìn quanh mộ thất, đột nhiên phát hiện ở phía dưới vách bên trái có hai thi thể đang nằm dài ôm nhau.

Tiểu Bình cũng phát hiện và kêu lên một tiếng kinh ngạc lùi lại phía sau, tay ôm chặt lấy chàng run rẩy nói :

- Người chết! Người chết!

- Chớ sợ để ta xem.

Chàng ta đi đến hướng từ thi ba bước, nân thanh Ngân Lân Hàn Nguyệt đao chiếu vào, hai tử thi không phải ai khác đó là Từ Tâm Điêm La Chúc Cửu Linh và Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm, một bàn tay của người sau đặt vào tim của người trước, ở thi thể chảy ra nước huyết khô đóng đen đầy mặt đất. Có thể rằng ít lắm cũng đã chết bảy tám ngày trở lên.

Hoàng Bác than thầm một tiếng, lòng cảm thấy khoái vô cùng.

- Vâng! Nam Thiên Sắc Ma cuối cùng đạt được mục đích của lão ta, bức bách lão phụ của người nữ nhân yêu thích lão cùng chết luôn một thể.

- Bác ca ca, người xem ở trên vách lại viết mấy mươi dấu tích thảo chữ còn mới.

Ta vào mười tám năm về trước vì th Vô Song Kiếm Âu Dương Trường thăm nuôi hận trong lòng. Mỗi ngày vào giờ Ngọ cần phải hành công để kháng cự. Bây giờ giờ Ngọ đã đến, Phác Sa Lâm cũng đã truy đến nơi, tự biết mình không tránh được, nên chỉ lưu lại lời cáo này cho thiên hạ vô lâm; ta thật chết ở bàn tay của Âu Dương Trường chứ không thể đấu kháng Phác Sa Lâm vậy.

Từ Tâm Điêm La Chúc Cửu Linh di bút.

Hoàng Bác vừa đọc xong những dòng trên vách thì tai lại nghe đến từ trong địa đạo tiếng bước chân của Cửu Giá Quả Phụ đã bước cận đến dưới cửa mộ, đang muốn phát chương để mở tung cửa mộ, bỗng nghe từ phía ngoài phần mộ tựa hồ như có tiếng người nói chuyện.

Chàng ta lắng tai ngưng thần để nghe, bỗng nét mặt biến sắc, chàng quay sang Tiểu Bình nói :

- Hồng rồi! Ở mặt ngoài của phần mộ có người của Vô Song bảo đang tụ họp!

Chương 76: “Hoang Mộ”

Người của Vô Song bảo xuất hiện ở dưới chân núi Quát Thương sơn chỉ là một hành động tất nhiên, nhân vì chỉ còn hai hôm nữa là đã đến ngày Vô Lâm Ngũ phái quần hội trên Đình Ngọc Hồ của Quát Thương sơn này, nên bọn họ tiến hành trước một bước quan sát nghiên cứu địa hình để thiết lập kế sách đối phó cũng là một điều tự nhiên.

Tiểu Bình lúc ấy nghe nói bên ngoài là người của Vô Song bảo lòng run lên, mặt thất sắc. Lúc này cả hai người rõ là đã nằm trong thế tiến thoái lưỡng nan, “tiền hữu định nhân, hậu hữu truy binh”.

Bấy giờ trong địa đạo tiếng bước chân của Cửu Giá Quả Phụ đã nghe rõ lắm rồi, hiển nhiên truy đuổi đến rất gần còn chừng ngoài sáu bảy trượng mà thôi.

Hoàng Bác trong lòng hơi bồn loạn nhưng vẫn cố làm mặt tỉnh, nhìn khuôn mặt của Tiểu Bình hỏi :

- Tiểu Bình, bây giờ làm sao?

Tiểu Bình từ hoảng sợ biến thành phẫn nộ, rút binh khí gia truyền Quỷ Tiền Dao ra, quay đầu nhìn vào khoảng đen tối trong địa đạo nói :

- Bác ca ca nói người của Vô Song bảo tụ họp bên ngoài mộ trường thực ra là những ai?

Trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đại khái là những nhân vật bên ngoài Vô Song bảo, ta vừa rồi nghe thoang thoáng giọng nói của Thiên Phong đạo nhân nói gì đó có mấy chữ “mưu kế thâm diệu”.

- Ca ca thắng lão ta chứ?

- Điều này không thành vấn đề!

Tiểu Bình như nghĩ ra điều gì, nói :

- Vậy thì đi ra đi!

- Ta chỉ sợ lại có mặt của Đông Kiếm và Hắc Bạch song ma mà thôi.

- Làm sao có thể xui xẻo như vậy được chứ!

- Người không biết mà thôi, ta là người vẫn thường gặp chuyện xúi quẩy.

- Ta nghĩ thế này, ca ca cứ đẩy cửa mò ra đi, chúng ta giả quỷ nhảy ra. Như vậy không biết chừng hù được bọn họ một phen.

Hoàng Bác thấy kế này thực không thích đáng tí nào, nhưng lúc này vẫn chưa nghĩ ra kế gì hay hơn, vả lại bước chân của Cửu Giá Quả Phụ đã gần hơn nhiều. Lúc ấy chàng không còn đầu óc đâu để suy nghĩ nhiều nữa liền trao thanh Ngân Lân Hân Nguyệt đao cho Tiểu Bình, hữu chương vận kinh Hóa Phong Khôi Hề đánh vào cánh cửa nặng nề của mộ phần.

“Ầm” một tiếng cực lớn, phiến đá lớn để có đến ngàn cân được làm cửa mộ sập ra bên ngoài, trước mắt mở ra một khoảng trời nho nhỏ sáng đủ thấy rõ những nấm mồ hoang trùng trùng lớp lớp xen kẽ nhau, tạo nên một cảnh u tịch hoang vu.

Tiểu Bình lúc ấy đầu tóc rũ dài xuống trước mặt, tay nắm chặt bảo đao vọt nhảy ra đầu tiên, miệng rú những tiếng nghe rợn người “Hu...u...u! Hu...u...u!”

Hoàng Bác cũng liền nhảy theo ra, chân vừa chạm đất mắt chàng đã nhìn thấy ngay bốn bóng người bộ dạng kinh hãi thoái lùi về sau mấy bước. Bốn người này chính là Thiên Long đạo trưởng, Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng, Song Thủ Phiến Thiên Hương Bách Xuyên và Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cùng Nam.

Bọn họ nhân dạng đang đề tâm bàn luận với nhau không ngờ cửa mộ sập rồi từ bên hai bóng quỷ nhảy vọt ra, mặc dù họ đều là những cao thủ võ lâm nhưng nhất thời thấy biến trạng như vậy cũng không khỏi kinh khủng, bản năng tự nhiên liền nhảy thoái lùi về sau thần tình hoảng sợ.

Tiểu Bình sau khi nhảy vọt ra, tóc xỏa lơ xỏa hú lên mấy tràng dài dọa được bọn họ, trong lòng cao hứng nhin không nổi liền bật cười “hi hi...” mấy

tiếng làm lộ nguyên hình tiếng người. Bấy giờ bọn bốn người kia đã hiểu rõ bọn họ vừa rồi chỉ bị một vỏ hù dọa, liền ngớ người đổ dồn mắt vào Tiểu Bình.

Hoàng Bác sau khi ra khỏi mộ phần đặt Thiên Phi Vân trên mặt đất nhảy đến bên cửa mộ nâng Ngân Lân Hàn Nguyệt đao lên hướng vào bên trong quát lớn :

- Cừu Giá Quả Phụ, người bước ra thử xem! Một đao của ta nhất quyết tiện đoạn đầu người khỏi cổ!

Bên trong mộ phần giọng Cừu Giá Quả Phụ the thé vọng ra :

- Hoàng Bác, thì ra thứ hôi thối nhà người!

Hoàng Bác cười lớn nói :

- Không sai, người tốt nhất hãy nhanh chân xéo đi để toàn mạng, bằng không thì chó trách ta ra tay thiêu trụi người!

Cừu Giá Quả Phụ cười lên ngặt nghẽo, đột nhiên tiếng cười im bất rất có thể là bà ta vừa phát hiện ra hai xác chết của Từ Tâm Diêm La Chúc Cừu Linh và Nam Thiên Sắc Ma Phác Sa Lâm.

Lúc bấy giờ bọn bốn người Thiên Phong đạo nhân sau khi nhận ra bọn hai người kia không phải là quỷ mà là Hoàng Bác và Tiểu Bình liền quay trở lại thần tình khẩn trương bao vây họ. Bọn họ đều là những tay lão luyện giang hồ, thấy Hoàng Bác lúc này đang đứng chặn ngay cửa mộ không cho người bên trong ra tất tâm ý đang chi phối, nhân cơ hội này bọn họ quyết thừa cơ tấn công.

Ngũ Độc giáo chủ Xa Ngọc Phụng trước đây đã một lần bị Hoàng Bác dùng một chiêu Du Long kiếm pháp đánh bại, lúc này không dám khinh suất nên quyết chọn Tiểu Bình tấn công trước, liền vận công vào chiếc Tinh Cang Chiếc Phiến nhảy bổ vào Tiểu Bình tấn công, đây là chiêu Phong Tảo Lạc Diệp (gió quét lá rơi) cuồng phong uy vũ đập vào ngực đối phương.

Tiểu Bình thần sắc bình tĩnh lạ thường, đứng yên bất động đến khi chiếc quạt trong Xa Ngọc Phụng vừa đến trước ngực thân hình nàng lắc nhẹ tựa như nương theo kinh phong dạt sang phải mấy bước. Đúng lúc thế phong đối phương đã lướt hẳn qua nàng lại lướt nhanh tới như một làn khói, miệng thét một tiếng “Sát”, ánh đao lóe lên bổ thẳng vào tai Xa Ngọc Phụng. Đồng thời miệng cười nói :

- Hào! Người cho rằng bản cô nương dễ bị hiếp đáp lắm sao? Bản cô nương phải cho người về châu ông vải mới được!

Nói đến đó lưỡi đao đã thấy còn cách vai trái Ngọc Phụng chưa đầy hai ba xích.

Diễn tả thì có vẻ chậm, kỳ thực hai người xuất chiêu trả chiêu chỉ vừa vận trong một nháy mắt. Ưu kỳ là Tiểu Bình, thân pháp nàng vi diệu tuyệt ảo đến ba lão ma đầu còn lại đứng bên ngoài cũng không nhìn thấy rõ nàng đã triển khinh công thế nào.

Xa Ngọc Phụng nhân vì khinh địch, với một tiểu cô nương chân mềm tay yếu mười sáu, mười bảy tuổi này thì làm sao lão ta để trong mắt chứ!? Chính vì vậy mà lúc này đây khi thất thủ chiêu đầu lại bị đối phương công ngược lại với thế đạo cực kỳ nhanh và lợi hại, lão ta mới biết ra “hậu sinh khả úy”, chỉ còn một cách nhảy thoát lùi về sau tránh lấy cái chết trong tích tắc.

Tiểu Bình tuy chiêu đầu không sát thương được đối phương nhưng cũng đắc thủ đẩy lùi đối phương ngoài năm bước, không bỏ lỡ cơ hội vung Quỷ Tiễn đao nhảy vào tấn công tiếp, lúc ấy bọn họ hai người tạo thành một trận quyết đấu.

Lại nói bên này Thiên Phong đạo nhân đưa tay lên vẫy một cái rồi cùng với Song Thủ Phiến Thiên Hưởng Bách Xuyên và Kim Tiêu Xuyên Thạch Mạc Cung Bắc tay nắm chắc binh khí, mặt thoáng nụ cười nham hiểm từng bước tiến tới, định liền thủ hạ hại Hoàng Bác.

Hoàng Bách chân tấn bất động, thanh Ngân Lân Hàn Nguyệt đao vẫn giương cao, ánh mắt lạnh lùng quét trên mặt bọn họ nói :

- Các người kẻ nào không sợ chết thì cứ bước tới đây! Nên nhớ rằng Hoàng Bác ta đã từng một lần tha chết cho các người!

Nghe xong câu nói của chàng, bọn ba người Thiên Phong đạo nhân trong lòng không khỏi chấn động, chân bắt giắc dừng lại, mặt thoáng biến sắc. Bọn họ hiển nhiên không ai là không biết Thánh Kiếm kỳ học của chàng. Thực tình mà nói, nếu lúc này bọn họ không nhìn thấy chàng không thể rời bỏ cửa nhà mồ thì bọn họ đã sớm cao bay xa chạy thoát thân.

Chính trong lúc bọn họ dừng chân do dự chưa quyết thì giọng nói của Cừu Giá Quả Phụ từ bên trong mộ phần lại vọng ra :

- Ê! Bên ngoài có phải là bằng hữu đồng đạo không?

Thiên Phong đạo nhân đã nhận ra giọng nói ấy, mặt hiện vẻ vui lên lớn tiếng đáp lại :

- Bản đạo bốn người đều là người của Vô Song bảo, xin hỏi bên trong có phải là Tát lão tiền bối không?

Giọng Cừu Giá Quả Phụ xen lẫn tiếng cười vọng ra :

- Chính là thân già này! Các người hãy hiệp lực bức hấn ta rồi khỏi cửa mồ, thân già này ra được nhất định giúp các người bắt giữ hấn.

Hoàng Bác “hừ” một tiếng, hai ánh mắt sắc lạnh chiếu trên mặt bọn họ cười nhạt :

- Chú ý này hay đấy! Các người có dám nhảy vào thử không?

Bọn ba người Thiên Phong đạo nhân đưa mắt nhìn nhau về phía chàng, rồi chân lại bắt đầu di động một cách thận trọng tiến về phía chàng, thần tình bọn họ tỏ ra rất căng thẳng, tay nắm chắc binh khí chờ phút tấn công.

Đúng lúc ấy một tiếng “Hự” vang lên, Xa Ngọc Phụng lão đảo thoái lùi về sau liên tục bảy tám bước rồi chân đứng không vững khụy xuống trên đất, hiển nhiên lão ta vừa bị Tiểu Bình đá trúng một chỉ kinh.

Điều này thật nằm ngoài ý nghĩ của bọn ba người Thiên Phong đạo nhân, nguyên bọn họ nghĩ rằng với một người đường đường là vị Giáo chủ Ngũ Độc môn đề thắng một tiểu nha đầu nhỏ tuổi thế này thực không có gì gọi là vấn đề. Một khi Xa Ngọc Phụng đã thắng được tiểu nha đầu kia thì cục diện đấu trường nắm chắc trong tay.

Nào ngờ lúc này thấy lão ta gục ngã dưới tay của một tiểu nha đầu vô danh tiểu tốt, thực không hiểu ra làm sao?

Hoàng Bác tuy một mặt đề đao chuẩn bị nghênh chiến nhưng mắt không lúc nào chàng bỏ qua cuộc đấu giữa Tiểu Bình và Xa Ngọc Phụng, đương nhiên chàng cũng vẫn nghĩ kết quả cuộc đấu giữa hai người này rất quan trọng trong đấu trường hôm nay, vạn nhất mà Tiểu Bình thủ bại thì thật là càng xúi quẩy hơn.

Lúc này chàng quan sát thấy Tiểu Bình vừa ra một chiêu Mai Hoa Trác Phóng điểm trúng đích yêu huyệt Đan Trung của Xa Ngọc Phụng, quát ngã lão ta tức thì, chàng bắt giắc buộc miệng reo lên :

- Tiểu Bình, thì ra muội đã học được Mai Hoa chỉ của sư phụ rồi!

Tiểu Bình đưa tay lên hất sợi tóc phủ trước mặt ra sau cười nói :

- Đã học được từ lâu rồi! Bây giờ để muội biểu diễn một lần cho huynh coi nhé!

Nói xong, nàng cấp đao vào bên hông thi triển kinh công vọt nhảy bỏ vào tấn công Song Thủ Phiến Thiên, hữu thủ điểm ra ánh chỉ như mai hoa chộp vào ngực lão ma đầu.

Bọn ba người Thiên Phong đạo nhân làm sao mà không biết được vi diệu lợi hại của Mai Hoa chỉ tuyệt nghệ của Lung Tuyết đạo nhân.

Hướng Bách Xuyên tai nghe mấy chữ Mai Hoa chỉ thần sắc kinh ngạc chưa dứt đã thấy người Tiểu Bình lướt tới, vạn ánh mai hoa lóa lên trước mắt lão. Không dám khinh địch thủ đề lại bị bại như Xa Ngọc Phụng, lão liền nhún mình ra ngoài đến ba trượng tránh đòn đồng thời phản thủ tung ra một đạo chưởng phong Bích Không Chưởng Pháp nhằm ngực Tiểu Bình phóng tới.

Lão ta trác diệu là Song Thủ Phiến Thiên (hai tay vạch trời) chỉ bằng vào ngoại hiệu nhân xưng cũng có thể mường tượng chưởng phong lão ta ghê gớm thế nào rồi.

Lúc bấy giờ chưởng phong của Hướng Bách Xuyên như trận cuồng phong từ ngoài ba trượng đánh tới mà chỉ trong nháy mắt đã đến trước ngực Tiểu Bình, thật không thẹn với danh Song Thủ Phiến Thiên.

Tiểu Bình ngay từ đầu biết mình công lực không sao bằng với các tay cao thủ võ lâm này, nên lúc này không dám giương chưởng trực tiếp nghênh chiêu, thân hình nàng như hồng mao lách sang bên trái mấy bộ tránh đòn, rồi đứng lúc chưởng lực của đối phương rơi vào khoảng không nàng nhanh như mũi tên xẹt đến bên người Hướng Bách Xuyên tung chỉ nhất hiệu Mai Hoa Nhị Độ điểm vào huyệt Chương Môn bên hông sườn đối phương.

Hai xuất ra ba chiêu mà đều là những độc chiêu tuyệt học thời gian trôi qua chỉ đủ một vệt sao băng lóe sáng lên trên nền trời vài giây.

Chính ngay bản thân Hoàng Bác người ở bên cạnh nàng lâu thời gian như vậy mà cũng không ngờ nàng thấy tuyệt nghệ, lúc ấy không kìm nổi sự vui mừng lại reo lên :

- Tuyệt hảo! Tuyệt hảo! Đến Tuyết Hoa bộ pháp mà muội cũng học được.

Hướng Bách Xuyên tuy đứng đầu lục lâm thảo khấu bảy tỉnh Nam phương nhưng chưa từng thưởng thức qua Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi tuyệt họ bao giờ. Lúc này thấy cả người Tiểu Bình thi triển thân pháp kỳ diệu như vậy, tâm thần phát hoảng chỉ còn kịp phản xạ lách người sang trái năm sáu bước tránh chỉ kinh đối phương.

Tiểu Bình chỉ lực điểm vào khoảng không, dừng chân lại hai mặt lộ vẻ giận dữ nhìn Hoàng Bác giọng ré lên :

- Mặt đàn! Vì ngươi la toáng lên nên lão ta biết mà tháo thân!

Hoàng Bác lúc nói chỉ vô tình, bấy giờ nghĩ lại thấy sai, cứng hàm không dám khai khẩu.

Thiên Phong đạo nhân và Mạc Cung Nam mục tận chứng kiến chỉ pháp và thân pháp ủa vị tiểu nha đầu này tuyệt cao như vậy lòng không khỏi bắn lên. Lúc này thấy Hướng Bách Xuyên bị đẩy lùi hai lần, bọn họ đưa mắt nhìn nhau ngầm ý định liên thủ đối đầu với tiểu nha đầu kia trước.

Hoàng Bác quan sát thấy thần tình bọn họ, đoán ngay ra tâm ý, không để bọn họ kịp ra tay liền nói lớn lên :

- À... Tốt thật nhá! Một vị chương môn Cung Hạp phái, một vị tổng tiêu đầu năm tinh phương Bắc uy danh lừng lẫy thiên hạ! Các người nếu không còn sĩ diện thì cứ việc liên thủ ức hiếp một vị cô nương chân yếu tay mềm đi!

Bọn hai người Thiên Phong đạo nhân và Mạc Cung Nam nghe lời ấy bất giác dừng chân, trong lòng thoáng thẹn đỏ mặt lên. Nguyên bọn họ không phải là danh môn chánh phái nhưng bình nhật tự cao tự đại, danh tiếng vang gang hồ không nhỏ, nếu không có lời canh tỉnh này của Hoàng Bác thì nhất thời thiếu suy nghĩ bọn họ đã có thể gây ra một chuyện cười để đời trong võ lâm.

Tuy nhiên cũng nên biết đây là một diệu kế của Hoàng Bác, nhân con người ai cũng lấy sĩ diện làm chính, cho dù nhân danh chính phái hay tà phái, ba tay cao thủ võ lâm mà liên thủ uy hiếp một vị tiểu cô nương tuổi mười bảy thử hỏi không phải gây ra một chuyện cười để đời cho thiên hạ sao? Nếu cho dù bọn họ có hiểu ra đây là kế hoãn binh của Hoàng Bác thì cũng phải chiều theo luật giang hồ thay nhau bắt đầu từng người mới được.

Hoàng Bác thấy bọn họ đã biết giữ sĩ diện, Tiểu Bình cũng đang chiếm thế thượng phong, trong lòng hồ hởi quay đầu nhìn vào mộ phần lớn tiếng nói :

- Tất lão tiền bối, chúng ta nói chuyện với nhau được chứ?

- Nói gì? Lão thân này muốn lột xác người ra! - Giọng Cửu Giá Quả Phụ từ bên trong vọng ra một cách cay nghiệt.

Hoàng Bác cười "hì hì" nói lớn :

- Sao lại vậy được chứ? Chuyện hôm nay đâu phải là do tại hạ gây ra cho lão tiền bối!

Cửu Giá Quả Phụ bên trong trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên ngữ khí thay đổi khích bác bọn bên ngoài :

- Các người của Vô Song bảo kia, các người đến một chuyện bức lùi hấn ta ra khỏi cửa mộ cũng không làm xong ư?

Thiên Phong đạo nhân nghe vậy tai đỏ tía lên, hồ thẹn quá mức hóa giận cười lạnh nhạt đáp chất lại :

- Tất lão tiền bối là một nhân vật võ lâm đương đại, tự mình xông ra há lại thành vấn đề sao?

Hoàng Bác nghe bọn Thiên Phong đạo nhân khích bác, lại sợ Cửu Giá Quả Phụ nhân tức giận mà liều mạng xông ra thì hồng bét (nguyên vì bà ta là bảo tì (chị ruột) của Vô Danh lão nhân, bất luận thế nào chàng cũng không thể sát hại bà ta được) lúc ấy chàng liền vung thanh đao loang loáng trước cửa mộ uy thị nói :

- Người mà dám xông ra thì một đao này đầu người khỏi cổ tức thì!

Lời nói của chàng vừa dứt, không ngờ từ trong mộ phần một vệt sáng xanh bay vọt nhanh ra, theo phản xạ Hoàng Bác vung đao phất một nhát "keng" ngưng thần lại thì thấy ngay trước cửa mộ là thanh trường bào Hoàng Long kiếm mà trước đây chàng đã thủ dụng trong cốc động Mạc Thiên Sơn sau đó đã bị bà ta đánh cắp, không ngờ lúc này lại nằm ngay trước mặt.

Hoàng Bác vui lên nhặt nhanh trường kiếm nói :

- Xin đa tạ nhã ý "tặng kiếm" của Tất lão tiền bối!

Lại nói, nguyên Cửu Giá Quả Phụ khi nãy không dám xông ra liền, trong lòng giận dữ trước lời khích bác của Thiên Phong đạo nhân nên nghĩ ra một kế, vừa nhìn thấy bóng Hoàng Bác liền vung phóng trường kiếm nhằm đã thương chàng, không ngờ việc bất thành mà lại còn mất luôn kiếm báu, lúc ấy nổi giận hét lên :

- Tiểu tử thôi tha kia! Người còn chưa chịu tránh để lão bà ra hay sao chứ!

Hoàng Bác đảo mắt thấy trận bát chiến giữa Tiểu Bình và Xa Ngọc Phụng vẫn chưa phân thắng bại, liền mỉm cười hướng vào mộ phần nói :

- Cảm phiền! Lúc này tiểu bối chưa thể làm như vậy được, lão tiền bối hãy tự mình nghĩ cách tháo thân vậy!

"Bình... bình..." hai tiếng ầm ầm vang từ trong mộ phần, hiển nhiên Cửu Giá Quả Phụ đã phản nộ đến cực điểm vận thần công song chưởng vung lên nhằm hướng nóc trần bằng đá xây của nhà mồ đánh vào nhằm tìm đường thoát ra ngoài.

Hoàng Bác cả kinh, không ngờ bà ta lại hành động như vậy, liền vội thét lớn lên :

- Tất lão tiền bối, như vậy không được đâu, nhà mồ sẽ sập xuống đè chết người ngay.

"Bình...! Bình...!" Lại hai chưởng nữa tung ra. Cửu Giá Quả Phụ quyết không ngừng tay bằng mọi giá phải ra ngoài cho được.

Hai chưởng sau này cực mạnh, căn nhà mồ rung lên, trên nóc đã thấy một lỗ hồng nhỏ, đất đá bị dư phong chưởng lực của Cửu Giá Quả Phụ bay tứ tung lên không.

Hoàng Bác tâm thần chấn động, lại nhìn cục diện đấu trường của Tiểu Bình vẫn chưa có gì khả quan, bất giác lớn giọng trách nài :

- Tiểu Bình, nhanh hạ thủ lão ta đi chứ!

Tiểu Bình phật ngang một đao đầy lùi Xa Ngọc Phụng, đồng thời miệng lên tiếng trả lời :

- Không được, lão ta không cho tiếp cận.

Bỗng lúc ấy một giọng cười vang lên :

- Kha kha kha...! Lão ta không để ngươi tiếp cận, há ngươi bó tay sao chứ!

Hoàng Bác ngạc nhiên nhìn về phía vùng phát ra câu nói ấy, thì thấy trên đỉnh mộ phần cao hai tầng ba lão nhân vận trường bào đứng uy nghiêm nhìn họ. Ba người này chính là Long Tuyền Ân Sĩ Nghiêm Lục Sở, Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi và Tiểu Di Lạc Kỳ Niết, nằm trong Trúc Lâm thất duật.

Long Tuyền Ân Sĩ nói xong rồi nhún mình lướt nhanh đáp chân xuống trước mặt Hoàng Bác cười nói :

- Lão đệ, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nha!

Hoàng Bác lúc ấy sững như điên, reo lớn :

- Ba vị lão tiền bối đến thật đúng lúc, xin hãy giúp một tay. Cửu Giá Quả Phụ đang muốn phá sập mộ phần thoát ra!

Tái Hoa Đà và Tiểu Di Lạc cũng nhún mình phi xuống, người trước nhắm vào Thiên Phong đạo nhân, người sau nhắm vào Mạc Cung Nam tấn công. Lúc ấy tại trường phút chốc có thêm hai cặp bát đấu nữa, tiếng binh khí va chạm vào nhau chan chất nghe đến rợn người.

Long Tuyền Ân Sĩ định nói chuyện với Hoàng Bác nào ngờ đã thấy nhị vị huynh đệ của mình đã động thủ trước, bèn cũng không để chậm tay, liền nhảy đến cặp Tiểu Bình và Xa Ngọc Phụng, lúc đầu có vẻ rời rạc và cầm chân nhau là chủ yếu, Long Tuyền Ân Sĩ nói lớn :

- Tiểu cô nương, hãy nghỉ một lát, nhường lão hủ thử sức xem sao!

Tiểu Bình tuy đã hấp thụ kỳ học của Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi nhưng dầu sao thì nội công vẫn còn kém xa sự thâm hậu và lão luyện chiến trường của Hường Bách Xuyên, lúc này đã thấm mệt, mồ hôi đầm lưng áo, thấy có người ra tay trợ giúp, trong lòng rất mừng rỡ, nhưng vẫn không thoái liên. Nàng hét một tiếng phát ra một chương, chỉ là hư chiêu để lấy thanh thế thôi, rồi thi triển một thức Phong Quyển Tàn Tuyết (gió cuộn sạch tuyết) lướt mình đến đứng bên Hoàng Bác.

Long Tuyền Ân Sĩ tháo giải thất lung trắng ra thi triển khai tuyệt nghệ học Long Tu Đối (dây râu rồng) đã thành danh trên giang hồ, phát ra cùng Hường Bách Xuyên bát đấu.

Lại nói, lúc này Cửu Giá Quả Phụ cũng đã nhận ra bọn Hoàng Bác có ba người trong Trúc Lâm thất duật đến trợ thủ liền ngưng tay không chương phá mộ phần nữa, hẳn là chờ xem tình thế diễn biến thế nào mới quyết định tiến thoái.

Tiểu Bình lắc nhẹ tay Hoàng Bác nháy mắt một cái, ngầm ý nói “Chúng ta không nhân cơ hội này rồi bỏ khỏi đây thì còn đợi đến bao giờ?”

Hoàng Bác cười lắc nhẹ đầu, dùng tay chỉ vào bọn Long Tuyền Ân Sĩ ngầm trả lời “Bọn họ đến giúp ta, chúng ta làm sao bỏ rơi bằng hữu chứ”.

Tiểu Bình cau mày thờ dài, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì, ghé sát vào tai Hoàng Bác nói nhỏ: “Chúng ta phóng hỏa thiêu trụ bà ta!”.

Nàng vừa nói vừa dùng tay chỉ vào Thiên Phi Vân đang nằm sau lưng, Hoàng Bác lúc ấy mới nhớ ra liền gật đầu nhỏ giọng bên tai nàng :

- Hào! Vậy mọi người nhanh chân đi kiểm cỏ khô về đây!

Tiểu Bình không chần chừ, vọt đi, lát sau ôm về mấy bó cỏ khô, Hoàng Bác liền chất đầy cỏ khô trước cửa nhà mở phóng hỏa đốt lên, lửa cháy phừng phừng tấp vào bên trong, khói bay mù mịt.

Cửu Giá Quả Phụ từ bên trong tức giận giậm chân, la the the :

- Tiểu tử kia! Ngươi thật ác độc!

Hoàng Bác lại vút thêm cỏ khô vào, đồng thời phát chương đẩy những làn khói đen vào nhà mở nói :

- Cửu Giá Quả Phụ! Hôm nay ngươi bị nạn ở đây rồi!

Cửu Giá Quả Phụ ho khục khặc lên lấy tiếng, thóa mạ hết lời :

- Đồ thối tha kia, đồ cầu tặc! Các ngươi nhớ lấy, sau này...

Bà ta chỉ nói được đến đó rồi im bất, hiển nhiên là chịu không nổi những luồng khói mù mịt xông vào mắt mũi nên đã thoái lùi vào sâu trong địa đạo.

Hoàng Bác chờ một lúc nữa rồi vận nội công nâng phiến đá ngàn cân lên đẩy kín lại cửa nhà mồ như cũ, xong phúi tay nhìn Tiểu Bình cười về đắc ý.

Tiểu Bình nhướn đôi mày liễu, nguyệt chàng một cái nói :

- Cười cái gì? Vô kiếm của huynh vẫn còn ở trong người bà ta thì không thể coi là toàn thắng được!

Hoàng Bác gật gật đầu thừa nhận, vung thanh Hoàng Long kiếm trong tay lên múa mấy vòng rồi đột nhiên phóng người về đấu trường đang hồi căng thẳng, chàng vung kiếm lên ánh thép lóe sáng rực một vùng, đồng đặc nói :

- Ta đếm tới ba, nếu các người không lập tức rời khỏi đây thì chớ có trách ta hạ thủ vô tình!

Nói xong là đếm ngay: Một... Hai...

Chưa tới tiếng thứ ba, Mạc Cung Nam nhún mình vọt đi ngay. Hường Bách Xuyên thứ nhì rồi cuối cùng là Xa Ngọc Phụng thấy tình thế không xong cũng cuốn giò theo tháo thân. Trong phút chốc vùng mồ hoang trở nên vắng lặng tịch mịch, Hoàng Bác nhún mình lướt đến trước mặt cổ nhân cười lên “ha ha...” về đắc ý.

Tiểu Bình ngạc nhiên nhú mày nói :

- Kỳ quái! Bọn họ làm sao mà lại trở nên nhát gan như vậy chứ?

Hoàng Bác nói :

- Ta đã từng trong Vô Song bảo vung kiếm một chiêu đã tử năm tên Hắc Huê kiếm thủ khiến họ lúc ấy mục kích lạnh người.

Tiểu Bình la lên :

- Hay quá ta! Huynh biến thành ma đầu sát nhân từ lúc nào vậy?

Hoàng Bác khựng người, không biết trả lời thế nào thì vừa, lúc ấy Trúc Lâm tam duật đã đến kề bên, Long Tuyền Ân Sĩ cười lên “kha kha...” nói :

- Lão đệ, lão hu ba người không bì kịp người câu này.

Hoàng Bác sợ bọn họ không vui, liền vội vàng nghiêm túc nghiêng mình nói :

- Tam vị lão tiền bối lượng thứ, tiểu bối chỉ là vì sợ Cửu Giá Quả Phụ sau khi ra khỏi từ đường họ Bách sẽ đến...

Chàng chưa dứt lời, giọng Tiểu Bình vang lên cắt ngang :

- Xem kia, có người đang đến!

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ về phía nam, mọi người theo cánh tay của Tiểu Bình thì thấy ba bóng người ngoài xa năm trượng đang phi thân phóng đến, một bóng áo lam, một áo đen và một áo trắng.

Hoàng Bác lập tức vác Từ Hoa Lang Quân Thiên Phi Vân lên, nhảy vọt về phía một bụi cây rậm gần đó ẩn thân đồng thời nói :

- Chúng ta nhanh núp vào đây, ba người có khả năng là Đông Kiếm và Hắc Bạch song ma.

Trúc Lâm tam duật và Tiểu Bình nghe vậy cũng không chần chừ nữa bước nhảy theo vào ẩn thân. Ba người kia khinh công thân pháp quả thật cao tuyệt ngoài xa trăm trượng phút chốc đã lướt đến đứng trong hoang mộ này rồi.

Quả nhiên đúng như lời nhận định của Hoàng Bác, ba người này chính là Đông Kiếm và Hắc Bạch song ma. Bọn họ vừa đến nơi Đông Kiếm liền nhảy vọt người lên đứng trên một ngôi mộ tháp cao, đảo mắt nhìn quanh một hồi, thốt nhiên thần sắc vẻ kinh ngạc “t” lên một tiếng, nhảy trở lại bên Hắc Bạch song ma hỏi :

- Chúng ta có đến nhầm điểm không?

Bạch Mục Ma Văn Tả Thần khẳng định :

- Đúng là đây, không thể sai được!

Đông Kiếm nhú mày nói :

- Vậy tại sao vắng lặng thế này?

Hắc Đầu Lô Vu Tịch đột nhiên ngửa cổ lên trời rú một tràng dài, tiếng rú vọng xa tựa như dưới địa phủ vang lên thật khủng khiếp.

Tiếng rú dài vừa dứt đã thấy bóng người phi lại, đó là Cửu Giá Quả Phụ.

Hắc Bạch song ma và Cừu Giá Quả Phụ đều là những nhân vật võ lâm quy ẩn mấy mươi năm, nay bốn phận giang hồ thì cũng ngang nhau, và cũng là giang hồ bằng hữu thâm giao năm xưa. Lúc này đột nhiên gặp lại, sau khoảnh khắc ngỡ ngàng kinh ngạc, Hắc Đầu Lâu cười khanh khách đến cổ nhân bằng một câu :

- Tắt Trân, bốn mươi năm không gặp nhau, không ngờ ngươi càng già càng đẹp lão nha!

Cừu Giá Quả Phụ đôi mắt neho neho nhìn bọn họ nói :

- Thì ra Hắc Bạch song ma các ngươi, lão nhân này nghe nói các ngươi hiện đang hưởng lộc của Vô Song bảo, quả không sai tí nào.

Bạch Mục Ma sắc diện đỏ lên, trừng mắt nói :

- Tắt Trân, ngươi dám trêu ngươi chúng ta ư?

Cừu Giá Quả Phụ nhú mày, ánh mắt cười cợt nói :

- Văn Tả Thần, ma đầu nhà ngươi càng già càng tệ! Đến một câu mắng yêu mà cũng không nhận ra sao chứ?

Bạch Mục Ma hết sức ngượng ngừng á khẩu, Hắc Đầu Lâu cười lên khàn khặc khảng khái, rồi chỉ Đông Kiềm nói :

- Tắt Trân, thôi không đùa nữa, bây giờ ta dẫn kiến ngươi với một vị cao nhân, vị này là Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương bảo chủ. Nếu ngươi nguyện ý đồng lòng thì Âu Dương bảo chủ sẽ rất hoan nghênh mà nhận ngươi gia nhập vào Vô Song bảo.

Cừu Giá Quả Phụ đảo mắt nhìn Đông Kiềm một hồi rồi lắc đầu nói :

- Khát vọng của Âu Dương bảo chủ là thống nhất võ lâm, lão nhân này thấp hèn chỉ nghĩ đến chuyện giúp ba vị tôn đồ tìm những vị như ý lang quân đạo bát tông, bắt vị phu. Đa tạ!

Đông Kiềm vuốt cằm râu cười nhạt nói :

- Tắt lão tiên bối không muốn cũng không sao, chỉ có điều xin hãy đáp lão phu một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Lão phu có bốn gã bộ thuộc, bọn họ niên kỷ đều đã cao, nhưng hy vọng bọn họ đều không phải là những người như ý lang quân trong mục của lệnh đồ là được.

Câu nói này của Đông Kiềm ngầm quả sâu xa, khiến Cừu Giá Quả Phụ phải ngó người ra một lúc, bà ta cười khinh bỉ nói :

- Ba vị tôn đồ của lão nhân được giáo dưỡng đầy đủ “phi ngọc tuyến bất ẩm” (không nước suối ngọt không uống) há lại để mắt đến bốn gã đó sao? Âu Dương bảo chủ đã nhầm tưởng.

Đông Kiềm “ừ” lên một tiếng ngạc nhiên nói :

- Nếu vậy thì chúng đi đâu chứ?

Cừu Giá Quả Phụ đưa ánh mắt chỉ thị vào ngôi mộ lúc nãy nói :

- Như không bị gã tiểu tử họ Hoàng kia đánh chết thì cũng trốn biệt thoát thân rồi!

Thần sắc Đông Kiềm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi :

- Cái gì? Gã Hoàng Bặc ấy xuất hiện ở đây ư?

Cừu Giá Quả Phụ gật đầu :

- Không sai, lão nhân đến đây để giết hắn!

Bạch Mục Ma sắc mặt trầm xuống, chen vào hỏi :

- Mâu thuẫn! Ngươi vừa nói vừa mới gặp hắn tại vì sao bây giờ lại nói đến đây để bắt hắn chứ?

Cừu Giá Quả Phụ quay người bước đến ngôi nhà mồ lúc nãy xuất chương đầy đồ tắm cửa đá xuống, khói từ lúc nãy vẫn còn theo đó bay ra, rồi kể lại những gì bà ta nhìn thấy dưới địa đạo.

Đông Kiềm tai nghe Từ Tâm Diêm La và Nam Thiên Sắc Ma đều chết trong nhà mồ, liền phất Hắc Đầu Lâu vào bên trong quan sát thực hư thế nào. Sau khi Hắc Đầu Lâu trở ra lại xác nhận những lời Cừu Giá Quả Phụ nói là sự thật. Đông Kiềm lúc ấy cười lớn nói :

- Tất tiền bối, tề bảo bao giờ cũng sẵn sàng đón nhận sự gia nhập của tiền bối. Bây giờ nếu như Tất tiền bối có việc thì cứ tự nhiên, lão phu thật không dám trễ nãi thì giờ quý báu.

Cửu Giả Quả Phụ lúc ấy thấy không nên nán lại chần chừ với bọn họ chỉ thêm phiền toái, liền đưa mắt nhìn ba người bọn họ, hiện vẻ cười cợt rồi nhún mình vọt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Mưu Lược

Đông Kiếm thấy bà ta đã đi xa rồi thốt nhiên ngửa mặt lên trời cười “kha kha...” về đất ý nói :

- Thật không ngờ tiểu tử kia vẫn chưa rời Triết Giang, cứ như vậy thì lão phu muốn đến Ngũ Long sơn trước hẳn thật không còn vấn đề nữa! Ha ha ha...

Bạch Mục Ma nói :

- Tiểu tử đó vẫn còn ở đây tất có khả năng muốn tham gia cuộc đại hội vào ngày trùng cửu (ngày mừng chín tháng chín) của Ngũ phái rồi mới đi Ngũ Long sơn. Đây cũng là lúc phải cho hắn ta nếm mùi Cửu U Bạch Cốt Lôi.

Đông Kiếm cười nhạt lắc đầu :

- Không! Lão phu dám chắc là hắn ta sẽ không tham gia đại hội Ngũ phái này!

Bạch Mục Ma nói :

- Vậy thì Bảo chủ sao không nhân lúc này lên đường, huynh đệ chúng ta bố trí chu đáo trên núi rồi mà.

Đông Kiếm trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu rồi đột nhiên không nói thêm lời nào vọt mình lên không lao về phía chân trời lúc này đã ứng hồng.

Hắc Bạch song ma cũng rời vùng hoang mộ phóng người lên hướng Quát Thương sơn.

Sau khi Hắc Bạch song ma đi được một lúc thì từ trong bụi rậm bọn ba người Trúc Lâm thất duật cũng bước ra rồi thi triển thân pháp vọt đi.

Lát sau, Tiểu Bình từ nãy giờ ngồi ôm gối bó rọ trong bụi cây rất khó chịu, lúc này mọi chuyện đã yên, nàng liền đứng dậy uốn vận thân mình về sáng khoái. Đột nhiên nàng nhú đôi mày liễu ngạc nhiên khi thấy Hoàng Bác vẫn ngồi bó gối ôm đầu bức tốc ra dáng có tâm sự gì, nàng nói :

- Bác ca ca, huynh còn tâm sự gì chưa nói cho muội nghe, bây giờ nói đi.

Hoàng Bác lúc ấy ngẩng đầu lên, nắm lấy tay nàng kéo lại nói :

- Nói xem, huynh còn có tâm sự gì chưa nói với muội chứ?

Tiểu Bình nghĩ ngợi một lúc, biiu môi nhìn Thiên Phi Vân nói :

- Huynh nói huynh có khổ tâm cần phải cứu tên dâm tặc này, bây giờ hãy nói ra nỗi khổ tâm ấy nghe nào!

Hoàng Bác nghe vậy chấn động trong lòng, cúi đầu khổ sở không nói, Tiểu Bình không chịu để yên liền thúc chân vào chàng nói :

- Chuyện gì? Không dám nói cho người khác nghe sao?

Hoàng Bác cười khổ nảo, ngược mắt nhìn chân trời, từ từ nói :

- Nếu như huynh nói thật ra, muội có giận huynh không?

Tiểu Bình lắc đầu :

- Không! Nhưng chỉ sợ nếu là điều phiền muộn thì khó ngủ thôi!

Hoàng Bác thở dài :

- Vậy thì ta sẽ nói cho muội nghe.

Hoàng Bác kể lại cho Tiểu Bình nghe về mối quan hệ giữa chàng và Thiên Phi Vân. Chàng nhận không có ghét hận mà chỉ là thương tâm, nên khi kể lại trong lòng xúc động mạnh, nước mắt lăn dài trên má từ lúc nào không hay.

Tiểu Bình nghe xong, đôi mắt cay cay, cúi gằm mặt nói :

- Xin lỗi, đúng ra muội không nên buộc ca ca nói ra chuyện này mới phải.

Hoàng Bác lắc nhẹ đầu biểu thị chàng không hề trách nằng, rồi cuối cùng lại ôm đầu bức tóc, nước mắt cứ rơi là chả không thôi.

Tiểu Bình lúc ấy lấy chiếc khăn hồng ra lau giúp nước mắt cho chàng, thốt nhiên nhớ lại chuyện ngày ấy dưới chân Cửu Hoa Sơn chàng đã ghẹo nàng, bất giác cười phá lên nói :

- Ê! Huynh xem, chiếc khăn tay đầm ướt hết rồi, chờ muội vắt khô rồi hãy khóc nữa nhé.

Hoàng Bác không nhịn được cười, cười lên rồi kéo nàng vào lòng nói :

- Tiểu Bình, nàng nói xem ta phải làm sao chứ?

Tiểu Bình sát má mình vào ngực Hoàng Bác nhắm mắt suy nghĩ nói :

- Biện pháp tốt nhất là hủy bỏ võ công của hần ta đi, biến hần trở lại một người bình thường. Chẳng qua muội biết chàng không đành lòng nhẫn tâm làm việc ấy, cho nên hiện tại chỉ có một cách...

Quả thực đúng như vậy, Hoàng Bác không thể nào nhẫn tâm động thủ phế võ công hần ta nên lúc này nghe Tiểu Bình nói có một biện pháp khác chàng mừng lên vội hỏi :

- Biện pháp nào? Nói nhanh đi!

Tiểu Bình thấy chàng lười suy nghĩ, ngắt nàng sầm lại nói :

- Chàng chớ quá mừng rỡ, kỳ thực biện pháp này của muội không cao minh lắm đâu!

Hoàng Bác vẻ không tin nói :

- Không! Ta nghĩ rằng biện pháp của muội phải rất cao minh!

Tiểu Bình nhẹ giọng nói :

- Vậy thì hãy nghe đây, biện pháp của muội chỉ có ba chữ mà thôi: để hần chạy!

Hoàng Bác ngó người một lúc, rồi sực hiểu ra ngoài biện pháp ấy ra thực tình không còn cách nào hơn, lúc ấy chàng miệng cứ liên tục than trời trách đất.

Phải một lúc sau, Hoàng Bác mới ngừng than rồi quyết định nói :

- Thôi được, vậy muội hãy lánh mặt đi một lát!

- Để làm gì?

- Ta không muốn để hần nhìn thấy muội ở đây, không đúng sao?

Tiểu Bình nhìn chàng cười tình tứ, rồi chia tay chàng với một nụ hôn vọt người lánh đi.

Hoàng Bác vẫn không đứng dậy, hít lấy mấy hơi thật sâu để khí ngưng thần rồi dùng cách không điểm chỉ giải khai huyết đạo Hôn Trảm của Thiên Phi Vân. Sau đó nắm thanh Hoàng Long kiếm lên ngưng mục chờ đợi gã ta tỉnh lại.

Thiên Phi Vân mở mắt ra chớp chớp mấy cái mới tỉnh hẳn, khi phát hiện Hoàng Bác đang ngồi bên mình gã ta hoang mang tột độ vội vàng vùng người để thoát xuất ra ngoài mấy bước trừng mắt nhìn Hoàng Bác ngạc nhiên vô cùng, cố nhớ lại những gì đã xảy ra với mình.

Hoàng Bác vẫn ngồi thần thái an nhiên, tay vỗ vào thân kiếm từ từ nói :

- Từ tối hôm qua đến bây giờ, thời gian cũng không phải là ít, vậy mà ta vẫn không giết ngươi cũng không đánh thức ngươi dậy, thật kỳ quái đúng không? Hào! Để ta nói hết cho ngươi nghe, ta cảm thấy ngươi hoàn toàn không phải là một kẻ ác đồ, tâm tính chân thuần là thiện lương, nếu như không để cho ngươi một cơ hội cải lỗi mà giết chết đi thì thật là tàn nhẫn, bởi vậy ta đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định tạm thời tha cho ngươi lần này. Nếu sau này ngày nào ta nghe thấy thanh danh của Từ Hoa Lang Quân Thiên Phi Vân thì ngày đó chúng ta nhất định sẽ trở thành một đôi hảo bằng hữu. Ngược lại, ta vẫn còn nghe đến một chuyện tội bại nào của ngươi thì ngươi tự biết rồi đó, chớ trách ta không nương tình! Bây giờ ngươi đi đi!

Từ Hoa Lang Quân trầm mặt hồi lâu, không nói một lời nào, quay người bước đi.

- Hãy khoan!

Từ Hoa Lang Quân nghe tiếng quát của Hoàng Bác dừng chân lại nhưng vẫn không quay lui.

Hoàng Bác nói :

- Tôi hôm qua, ta nói với ngươi là sư phụ ngươi đã chết dưới tay của Hắc Bạch song ma chỉ là để lừa ngươi thôi, nhưng vẫn còn một điểm đúng sự thật là cây Cửu U Bạch Cốt Lôi của sư phụ ngươi đã rơi vào tay Song Ma. Cứ nhìn vậy là biết bọn ma đầu sẽ dùng đổi phó lại với đại hội Ngũ phái vào ngày kia trên Quát Thương sơn, việc này ta đã có kế sách ứng phó. Nhưng nếu ngày đó ngươi cũng lên núi tìm sư phụ ngươi thì tốt nhất không nên quá tiếp cận đỉnh Ngọc Hồ, như vậy là được rồi, ngươi đi đi!

Từ Hoa Lang Quân nghe xong vẫn không một biểu hiện nào trên mặt, mắt vẫn hướng tới trước, cử bộ bước đi.

Hoàng Bác nhìn theo bóng Thiên Phi Vân cho đến khi khuất hẳn sau rừng cây, rồi lại cúi đầu nước mắt trào ra đến khi Tiểu Bình đã quay trở lại từ hồi nào vẫn không hay.

- Đúng thật là! Làm sao mà khóc chứ!?

Nàng lại lấy khăn ra lau nước mắt cho chàng, nói tiếp :

(Thiếu 2 trang)

- Việc này lúc này Trúc Lâm tam duật đã đồng ý sẽ giúp thông báo ho Cái bang rồi mà!

Hoàng Bác lắc đầu :

- Lời này không sai, nhưng...

Tiểu Bình giận dữ, giảm mạnh chân :

- Hừ! Lại tìm lý do, lúc gặp khó khăn thì một tiếng “Tiểu Bình”, hai tiếng “Tiểu Bình phải làm sao đây?”, bây giờ lại không muốn cho người ta đi!

- Ê! Hãy khoan! Phải để ta nói hết lý do đã chứ!

- Nói đi! Dù sao thì người ta đã biết trong lòng huynh đã có một người khác rồi.

Nàng nói với một giọng nghẹn ngào, Hoàng Bác lắc đầu cười nói :

- Tùy muội nghĩ thế nào cũng được, nhưng phải để ta hỏi muội một câu, muội dám nói “có thể” ta mới đáp ứng để muội đi.

- Xin lĩnh giáo. - Tiểu Bình nói ngay không chút do dự.

- Hiện tại Đông Kiếm đã đi trước ta, ta phải đi suốt ngày suốt đêm này thì mới có thể đến trước lão ta, xin hỏi đôi chân nàng có rắn như chân ta không?

Tiểu Bình đáp lại ngay :

- Hào! Vậy muội cũng hỏi huynh một câu, huynh đi suốt đêm nay không nghỉ, Đông Kiếm biết chắc là ngày đi đêm nghỉ hay không? Giả sử lão ta cũng nghỉ như huynh mà đi, thử hỏi huynh có tin chắc vượt qua lão ta không?

- Điều này, có thể mà cũng không có thể. Dù sao thì cũng không nên bỏ rơi phía sau qua xa.

- Vậy thì huynh cứ đáp ứng để muội cùng đi, muội bảo đảm huynh chỉ thiếu cũng đến Ngũ Long sơn trước lão ta hai ngày!

- Thật chứ?

Hoàng Bác trở mặt hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Đương nhiên là phải thật chứ!

- Đi thế nào đây?

Tiểu Bình bủ môi nói :

- Huynh phải cho muội đi đã, muội mới nói ra.

Hoàng Bác nhìn người mình yêu, cười âu yếm nói :

- Ủ, nếu thật có khả năng đến trước Đông Kiềm thì không đi, ta cũng bế muội đi!

Tiểu Bình reo lên, nói :

- A! Vậy là huynh đã đồng ý rồi nha!

Hoàng Bác gạt đầu, Tiểu Bình nói :

- Hào! Hãy ghé sát tai vào đây!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Giọng Thuyền

Bấy giờ đã quá Ngọ, trong Võng Lăng từ lâu nằm sát bên bờ biển khách no say đã rời quán, ngoài một đôi nam nữ tuyệt không còn người thứ ba.

Nam thanh niên mặt cũng dễ coi duy chỉ tội chiếc mũi hếch lên dị hợm xấu xí làm mất đi vẻ tuấn tú nam nhi, thân vận thanh y, lưng đeo một thanh trường kiếm mà chiếc vỏ kiếm thoát nhìn cũng biết ngay là vỏ mới kiếm cũ. Lại nói vị thiếu nữ nếu không có đôi mắt to nhỏ cách biệt quá lớn (mắt lé) và đôi môi không tương xứng trên dày dưới mỏng thì cũng có thể tạm gọi là giai nhân tuyệt sắc miền duyên hải.

Hắn trời cũng khấp khểnh đôi nên lúc này bọn họ ai có khuyết tật nấy lại đồng cảm với nhau mà trở thành đôi bạn hữu chung tình, để ngồi bên nhau chén thù chén tạc, chàng chàng thiếp thiếp.

Kỳ nhiên mỗi người đều có khuyết tật riêng của mình nên không ai cảm thấy tự ty, và hiển nhiên giữa họ phải có mối đồng cảm sâu sắc thế nào đó mới âu yếm ngồi bên nhau ăn uống một cách thân tình, điều đó khiến cho lão kể toán từ điểm phải thấy hy hữu, mấy lần lão ngậm thờ ài tự nghĩ mà hận mình sao không có một khuyết tật để mến nhu vậy!?

Lúc ấy đôi nam nữ chụm đầu vào nhau nhỏ giọng vừa đủ bạn tình nghe :

- Muội phải gọi huynh là “Kiều ty ca ca” nhé (ca ca mũi hếch).

- Không được! Sao lại gọi như thế chứ, phải để ta nghĩ xem.

- Hay là gọi một tiếng “Ê” là xong.

Thiếu nữ lại nói :

- Chúng ta đương nhiên khi nói chuyện với nhau thì “Ê, A...” gì cũng được, nhưng khi đi trên một hành trình hàng hải xa xôi nếu như có người hỏi đến tính danh chúng ta chẳng lẽ nói là “Ê”.

- Ủ hử...! Vậy chúng ta mỗi người chọn cho mình một cái tên, huynh trước đi!

- Tối hôm qua Cửu Giá Quả Phụ hỏi chúng ta tính danh, ta trả lời đại một cái tên là họ Mạc tên Hy Văn, muội xem có được không?

- Gọi là Mạc Hy Văn muội gọi là Bốc Tắc Văn, được không?

- Bốc Tắc Văn! Bất tất văn (khỏi phải hỏi)! Không được, chỉ nói ra là người nghe biết ra ngay là bịp đó!

- Hay là... À, Chiêm Miêu Nhân được không?

- Hào, nghe khá lẩm! Chiêm muội muội... ha ha ha...

Đôi nam nữ thanh niên đắc ý cười lên.

- Ê, Mạc Hy Văn (ít nghe thấy)! Huynh có bao giờ đi thuyền chưa?

- Chưa, nếu đã đi rồi thì ta nhất đã nghĩ ra, làm gì lại..

- Làm sao lại để muối nghỉ gùm, đứng không?

- Không..

Chiêm Miêu Nhân bấu môi, làm môi vốn đã dày càng dày lên thêm, nói :

- Hừ, xem huynh chừng như không muốn có ta đi cùng!

- Không, ta đang nghĩ chúng ta có thể nghĩ ra cách đi thuyền, Đông Kiếm khả năng cũng có thể...

- Nhị vị khách quan, hiện tại chính đang có một chiếc thuyền buôn chờ trà đến cảng Lao Sơn, Lỗ Tây, tám ngày thì có thể đến nơi. Tiểu nhân đã thương lượng với bọn họ, chủ thuyền đòi tất thấy chỉ có hai mươi lạng bạc, bọn họ nói rằng nếu nhị vị đồng ý thì nhanh chân lên thuyền, bọn họ sẽ giống bướm chạy ngay.

Vị thanh niên đứng dậy mó trong áo ra một nén bạc nhét vào tay gã tiểu nhị, rồi vỗ vào tay lão ta nói :

- Như vậy nhé! Bây giờ phiền người dẫn chúng ta đến đó!

Sau khi tính xong mọi khoản tiền gã tiểu nhị dẫn đôi thanh niên nam nữ đến bên tày, bây giờ trên bến tày có vài chiếc thuyền lớn nhỏ, trong đó có một chiếc thuyền buôn đi biển lớn nhất, cảnh tượng lao phu khuôn vác hàng hóa lên thuyền rất khẩn trương, chứng tỏ thuyền đó sắp nhổ neo.

Ba người đến bên thuyền, gã tiểu nhị nhảy nhanh lên ván thuyền lớn tiếng nói :

- Nhị vị muốn đi Lỗ Tây?

Vị thanh niên chấp tay nói :

- Đúng vậy, ông là Thuyền Lão Đại (chủ thuyền hoặc trưởng tàu)?

Trung niên đại hán gật đầu cười nói :

- Ủ, quý tánh nhị vị?

Vị thanh niên đáp ngay :

- Tại hạ họ Mạc, cô ta họ Chiêm

Thuyền lão đại đưa mắt nhìn thiếu nữ mắt lé, rồi lại nhìn vào mặt người thanh niên mũi hếch, thoát như hiểu ra gã gật gật đầu hỏi :

- Nhị vị là phu thê sao?

Vị thanh niên cảm thấy con người này rất thẳng thắn bộc trực, nên cũng không câu nệ cười lên nói :

- Không sai, cô ta là tiện nội (cách gọi khiêm tốn về vợ của mình).

Nào ngờ chính lúc ấy vị thiếu nữ mắt lé phía sau giậm chân thét lên :

- Còn chưa phải, người không được loạn ngôn!

Vị thanh niên sượng sùng, quay đầu nhìn cô ta nói :

- Điều này có gì hệ trọng đâu, dù sao thì cũng gần rồi mà!

Vị thiếu nữ giận lên, nói :

- Người thật không biết xấu hổ!

Vị thanh niên ấy chỉ còn biết há miệng cười “khì khì”. Gã thuyền lão đại lúc ấy cũng cười phá lên một trận, cuối cùng đem ra một cuốn sổ ghi gì đó rồi nói :

- Chúng ta sẽ lấy nhị vị hai mươi lạng bạc.

Vị thanh niên liền móc tiền trong áo ra, thuyền lão đại vội xua tay :

- Không cần phải vội, đến nói rồi sẽ lấy cũng được.

Rồi gã ta quay qua nhìn gã tiểu nhị nói :

- Tiểu tào, chuyển đi này chúng ta phát hoành tài ba mươi lạng, khi trở lại nhất định sẽ mời ngươi chén một bữa.

Tiểu nhị kinh ngạc la lớn lên :

- Sao lại lấy trời lên mười lạng nữa?

Thuyền lão đại cười nói :

- Ái nói với ngươi là ta lấy giá mười lạng

(Thiếu trang)

đầu, trước tình cảnh này thật bất đắc dĩ phải làm dáng nghiêm túc hướng Đông Kiềm thi lễ nói :

- Lão trượng cũng Lỗ Tây ư?

Đông Kiềm không hoàn lễ, ngồi yên hơi gật đầu nhẹ đáp :

- Đúng vậy, còn ngươi?

Vị thanh niên định mở miệng đáp thì gã thuyền lão đại đã nhanh nhẩu cướp lời :

- Bọn họ hai người lần này trở về cô hương kết hôn đó mà.

Gã ta nhân câu chuyện với đôi thanh niên nam nữ trên bờ mà phán đại một câu, Đông Kiềm “á” một tiếng, mặt hiện nét vui vẻ nói :

- Vậy thì càng tốt, lão phu sẽ dự chúc các ngươi kết duyên Tấn Tàn.

Vị thanh niên vội cung thân nói :

- Đa tạ lời chú lão trượng!

Đông Kiềm lại nhìn thuyền lão đại nói :

- Thuyền lão đại, còn chờ đến bao giờ chứ?

Thuyền lão đại quay người nhảy phắt lên boong, miệng cười xòa nói :

- Nhỏ neo ngay mà! Nhỏ neo ngay mà!

Đôi thanh niên nam nữ bất đắc dĩ phải ngồi chung với Đông Kiềm, người thanh niên tự chọn chỗ ngồi đối diện với lão ta, hỏi :

- Xin được hỏi quý tính lão trượng, nhà ở đâu trong Lỗ Tây?

Đông Kiềm nhướng mày nói :

- Lão phu phúc tính Âu Dương, nhà ở Ngũ Long sơn, Lỗ Tây, còn nhị vị?

Vị thanh niên đưa mắt nhìn cô gái ngồi bên cạnh một cái rồi mới nói :

- Tại hạ ở Xương Ấp, cô ta ở Thanh Thành, lần này về quê thực sự là để kết hôn.

Đông Kiềm gật đầu cười cười, bỗng ánh mắt lão dừng lại trên thanh kiếm của người thanh niên hỏi :

- U...! Các ngươi đều biết võ công?

Vị thanh niên khiêm nhường :

- Biết chút ít thôi, tại hạ là đệ tử của Võ Đang.

Lúc ấy con thuyền lắc nhẹ, bên ngoài nghe thoang thoảng những tiếng hô hào gọi nhau, nhìn ra bên ngoài đã thấy cảnh vật chạy lùi phía sau. Cuộc hành trình bắt đầu.

Đông Kiềm vẫn thái độ gật gật đầu, rồi nhìn lướt qua bọn họ hỏi :

- Các vị lần này ngao du Triết Giang không gặp chuyện bất ngờ gì chứ?

- Bất ngờ? Vị thanh niên ngạc nhiên hỏi lại.

Đông Kiềm cười nói :

- Triết Giang Bắc Ưng Đăng Sơn có Vô Song bảo lại có lời truyền rằng “Vô Song bảo ngoại vô kiếm sĩ” (ngoài Vô Song bảo tuyệt không có kiếm sĩ). Lão đệ lại không gặp một kiếm sĩ nào của Vô Song bảo?

Vị thanh niên “A” lên một tiếng ngạc nhiên, hỏi lại :

- Lão trượng đối với tình hình trên giang hồ rõ như vậy, tất cũng là một vị võ lâm hành gia?

Đông Kiềm không gạt mà cũng không lắc đầu, hỏi lại :

- Sao, không gặp người nào sao?

Vị thanh niên ấp a ấp úng một lúc mới nghĩ ra câu trả lời :

- Thực tình mà nói tại hạ có gặp qua hai vị kiếm sĩ chuôi đen của Vô Song bảo, chẳng qua tại hạ lúc ấy tự nhận công lực không bằng bọn họ nên chỉ dám đứng xa mà nhìn, đem giấu kiếm đi.

Đông Kiềm cười phá lên “ha ha...” nói :

- Ngươi đường đường là một đệ tử của Võ Đang mà lại nói như vậy ư?

Vị thanh niên cố làm thẹn thùng cúi đầu nói nhỏ :

- Nếu không như vậy thì chi e không còn đường sống...

Đông Kiềm vẻ không hiểu hỏi :

- Kỳ nhiên đã tự biết mình không bằng họ tại sao lại còn dám đến Triết Giang nữa chứ?

Vị thanh niên lúc ấy thực sự bí đường, đưa mắt nhìn người yêu cầu cứu. Vị thiếu nữ nãy giờ ngồi nghe trong lòng vừa lo vừa giận lão già đa đoan này liền vênh chiếc môi dày cộm lên nói :

- Cha của ta buôn bán ở đây, ta mang chàng về đây diện kiến! Sao ngươi ý già lão rồi bức vắn chúng ta đến cùng sao?

Vị thanh niên hốt hoảng, xua hai tay nói :

- Miêu Nhân, nói chuyện với lão niên không nên như vậy.

Vị thiếu nữ “hừ” một tiếng, đứng dậy kéo áo người thanh niên nói”

- Đi, chúng ta ra ngoài xem biển!

Đông Kiềm cười phá lên “ha ha ha...” nói :

- Cô nương, lúc này thuyền còn chưa ra khỏi cửa biển thì làm sao ngắm biển được chứ?

Vị thiếu nữ cương quyết kéo người yêu mình đứng lên, đốp chát :

- Không có biển thì chúng ta ngắm sông, mắc gì đến ngươi chứ!

Vị thanh niên gượng cười rồi cũng đứng dậy theo chân thiếu nữ bước ra bên ngoài, hai người đi thẳng đến đầu mũi thuyền. Lúc này trên boong mấy gã thủy thủ lực lưỡng đang dùng sức căng buồm lên đón gió nam dong thuyền ra biển.

Hai người tay trong tay nắm chắc, người thanh niên thờ dài giọng rất nhỏ lại kể đầu sát bên người đủ cho cô ta nghe nói :

- Tiểu Bình chủ ý này của muội hay thật!

Tiểu Bình đưa tay nhéo chàng ta một cái nói :

- Chỉ tại chúng ta gặp xui xẻo thôi, sao lại trách muội chứ?

- Chà...! Biết làm sao bây giờ chứ?

Tiểu Bình đưa tay vuốt gọn lại mái tóc mượt của mình đang bay loạn xạ trong gió, nói :

- Làm thế nào, lúc này muội cũng chịu.

- Muội thử nghĩ xem lão ta có thể nhận ra chúng ta không?

- Hy vọng là không.

- Nói vậy.

- Hừ nếu không thì người muốn ta phải sao chứ!?

Giọng nàng lại giận lên.

- Ê, ê! Nhỏ giọng thôi chứ! Cứ cho là không nhận ra đi, nhưng chúng ta cũng không thể đến Ngũ Long sơn cùng một lúc với lão ta được.

- Vậy thì phải tìm cách khừ lão ta đi.

- Bằng cách nào chứ?

- Huynh sao không chịu động não một chút chứ, chỉ biết hỏi thôi ư?

- À, à..., ta đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không tìm ra cách nên mới hỏi muội đó thôi!

Tiểu Bình liếc người yêu một cái, chiếc môi dày xấu xí lại vầu lên :

- Thừa lúc lão ngủ...

Tiểu Bình vừa nói vừa đưa tay lên cổ mình kéo ngang một đường.

- Không được, lão ta không đơn giản để mình cắt cổ như vậy đâu!

- Mời lão uống rượu, phục cho say.

- Không được, lão ta làm sao ngốc như vậy được.

- Chờ lúc lão ta tản bộ trên boong thuyền đập lão xuống biển.

- Cũng không được, lão ta bằng vào võ công như vậy sẽ nhảy lên lại.

- Đám thuyền, mọi người cùng đi đòi

- Nói vậy, ta không muốn muội chết đi.

- U... Vậy thì hết cách rồi.

- Suyt, lão ta lên boong rồi kìa.

Đông Kiềm nhảy phắt lên boong thuyền chấp tay sau lưng đi tản bộ rồi men theo thành thuyền đến đầu mũi, nơi cặp tình nhân đang đứng tâm sự.

Khi đến còn cách ngoài năm sáu bước lão ta cười vang lên, nói :

- Lão đệ, đứng đầu mũi thuyền nói chuyện, sợ người ta nghe thấy sao?

Hoàng Bác cười ung dung trả lời :

- Thôi lão còn trẻ, nghĩ hẩn cũng có những kinh nghiệm trong chuyện này?

Đông Kiềm chỉ cười cười, không trả lời đưa mắt nhìn Tiểu Bình nói :

- Cô nương, cô giận lão phu sao?

Tiểu Bình miễn cưỡng thì lễ nói :

- Lúc này chỉ vì có tí hiểu nhầm, lão nhân gia bỏ qua cho.

Đông Kiềm cười “khà khà” lại đưa mắt nhìn người thanh niên nói :

- Lão đệ, không biết Lâu Hà đạo trưởng của Võ Đang người gọi như thế nào?

Hoàng Bác cười ngậm trong lòng, bên ngoài cố làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Lâu Hà đạo trưởng? Tại hạ chưa hề nghe qua tên này.

Đông Kiếm trầm ngâm không vui, nói :

- Đông Hải đạo trưởng vẫn là vị trưởng lão của Võ Đang hiện thời, lão ta tuy đã lâu ẩn cư không trở lại Võ Đang, nhưng phàm đã là đệ tử Võ Đang đều phải nên biết đến vị này.

- Tại hạ tuy là đệ tử Võ Đang nhưng đến Tử Tiêu quan cũng chưa hề được đặt chân vào, chính vì vậy ngoài danh hiệu của vị trưởng môn và vị ân sư trực tiếp truyền nghiệp cho tại hạ ra thì không biết gì hơn. Điều này nói ra thực chỉ khiến lão trưởng thấy buồn cười nhưng sự thực quả là như vậy.

Đông Kiếm lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Lão đệ, ngươi trông chẳng có gì giống người của Võ Đang.

Hoàng Bác hơi chấn động trong lòng, cười nhạt nói :

- Tại hạ đúng là người của Võ Đang hay không bắt tất lão phải quan tâm đến thế sao?

Đông Kiếm vẫn thản nhiên cười nói :

- Ngươi có biết lão phu là ai không?

Hoàng Bác ngược nhìn trời, lãnh đạm nói :

- Phúc tính Âu Dương, nhà ở Ngũ Long sơn, ngoài tại hạ đoán lão trưởng là một vị võ lâm tiền bối.

Đông Kiếm lại hỏi :

- Trình độ võ công thì sao?

Hoàng Bác cười nhạt :

- Thắng tại hạ không có vấn đề gì, ngoài ra tại hạ không dám nói gì thêm.

Lão hạ mặt xuống trên mặt Hoàng Bác, nở một nụ cười dung hòa, nói :

- Nói thật với lão đệ, lão phu ta chính là thâm bằng với Lâu Hà đạo trưởng, đã từng ở bên nhau sáu năm. Lão ta đã luyện đạt đến đỉnh cao xuất thần nhập hóa Cửu Cung Liên Hoàn kiếm pháp, lão phu bằng quan nhìn mà nói cũng rất tâm đắc. Hôm nay chúng ta cùng nhau trên chiếc thuyền chở hàng này mà không phải là thuyền khách, hẳn đó cũng là hữu duyên vậy. Lão đệ ngươi như hữu ý biểu tình thì hãy biểu diễn cho lão phu thưởng thức vài chiêu Cửu Cung Liên Hoàn kiếm thì lão phu thật toại nguyện vô cùng.

Hoàng Bác lúc này rơi vào tình thế không thể không thay đổi thái độ bèn làm ra vẻ vô cùng khiêm tốn, chấp tay nói :

- Đa tạ thịnh ý lão trưởng, chỉ có điều tại hạ lúc này tâm không tại kiếm, hôm khác xin nhờ lão trưởng chỉ giáo!

Đông Kiếm vuốt râu nói :

- Tâm không tại kiếm vậy thì lúc này tâm tại điều gì?

Hoàng Bác nhanh ý đưa mắt nhìn vào người Tiểu Bình thị ý nói :

- Tất cả đều dồn vào hôn sự gần kề.

Đông Kiếm không nhịn nổi bật cười kha kha, cũng chấp tay hoàn lễ quay người bước đi như nhận ra không nên quấy rầy đôi uyên ương này nữa, nhưng vừa bước đi hai bước chợt nhớ ra điều gì, lại hỏi một câu :

- Lão đệ không biết chiêu thứ bảy trong Cửu Cung Liên Hoàn kiếm pháp tên gọi là gì hả?

Hoàng Bác giả vờ nhíu mày suy nghĩ rồi nói lớn :

- Bồ Phong Xúc Ảnh.

Đông Kiếm nghe xong đắc ý gật đầu, rồi cứ bước đi về phía đuôi thuyền.

Bấy giờ thuyền đã ra đến cửa biển, xa ca đại dương mênh mông xuất hiện chạy suốt tận chân trời, ở đó trời nước như hòa vào nhau không còn phân biệt được.

Tiểu Bình thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngã người tựa vào vai người yêu nhỏ giọng :

- Cái lão già chết tiệt...

Hoàng Bác vội lấy tay bít miệng nàng lại thì thầm :

- Cần thận, lão ta có thể đang ngưng tụ nhĩ lắng nghe trộm chúng ta!

Tiểu Bình đưa tay lên gỡ tay chàng ra, ghé sát miệng mình vào tai chàng nói :

- Lão ta đúng là đang đề tâm hoài nghi chúng ta!

- Cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, hành trình dài mà lại im lặng nhân cơ hội là bắt chuyện choh vui thôi mà!

Thế nhưng cứ để lão ta đâm thọt mũi thế này thì cũng có lúc lộ chân tướng chúng ta ra.

Hoàng Bác không biết phải làm sao, lúc ấy nghĩ cũng phải nói gì đó cố để cho lão ta nghe bớt đi nỗi hoài nghi tâm, liền cố tình nói hơi lớn lên :

- Ta xem làm như vậy thì mấy cô mấy bà đến dự kỳ sự tất có chỗ nghỉ thân suốt trong một tháng hôn lễ của chúng ta! Khách sạn mà chúng ta thuê thuộc vào loại nổi tiếng nhất Lỗ Tây đó nha.

Tiểu Bình kéo néo chàng một cái thật đau, trừng chàng một cái ý như muốn nói: “Người thừa cơ hội này mà lần tới nha! Sau này biết tay...!”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chạm Đá Ngâm

Hoàng hôn trên đại dương mênh mông xuống chậm hơn nhiều so với trên đất liền, chiếc thuyền thuận gió nam tiến thẳng lên phương bắc một cách êm ả.

Sau buổi ăn tối, thuyền lão đại dẫn bọn hai người Hoàng Bác và Tiểu Bình vào một căn phòng vừa chật vừa hẹp vừa tối ngòm, cười nói :

- Thuyền của chúng ta không phải dùng để chở khách nên phòng bố trí trong khoang rất ít và lại không gọn sạch, nhị vị cảm phiền trú đỡ nơi này vài hôm!

Tiểu Bình đảo mắt nhìn quanh phòng chỉ thấy độc một chiếc giường, ngoài ra không còn gì hơn bên kinh hoảng kêu lên :

- Í! Chỉ có một chiếc giường thì làm sao được chứ?

Thuyền lão đại há miệng cười xềnh xệch nói :

- Đúng vậy, nhưng mà quan hệ gì nào, dù sao thì cũng nhanh thôi mà!

Câu sau lão nhắc lại lời của Hoàng Bác lúc còn ở trên bờ.

Tiểu Bình thật sự tức giận, tả thủ cung lên đánh vào vai của gã ta, quát :

- To gan!

Thuyền lão đại bất ngờ bị đánh người ngã sang phải đến hai bước, trừng mắt nạt lại :

- Ê! Sao ngươi đánh người chứ?

Hoàng Bác thấy lúc ấy lão ta cũng hơi thô lỗ, lạnh giọng nói :

- Đối với một tiểu cô nương mà nói năng vậy bị đánh cũng là phải thôi.

Thuyền trưởng ngược mắt nhìn ra ngoài nghiêng răng nói :

- May mà bọn thủy thủ không nhìn thấy, nếu không thì ta ném các ngươi xuống biển rồi nha!

Nói xong, quay phắt người bỏ đi ra ngoài, thuận tay gạt đóng cánh cửa đánh “Sầm...” một tiếng chứng tỏ trong lòng gã ta đang tức giận.

Tiểu Bình hai tay úp mặt khóc tức tưởi. Hoàng Bác vội đến bên nàng vuốt tóc dài mượt an ủi :

- Bình muội! Chớ tức giận, hành cước trên giang hồ lắm khi cũng gặp điều nghịch tâm, gã ta chỉ đùa thôi chứ không có ý làm nhục muội đâu.

Tiểu Bình ghì nước mắt lại, ngược nhìn chàng hỏi :

- Bây giờ phải làm sao chứ?

Hoàng Bác mỉm cười nói :

- Không can hệ gì, muội cứ ngủ đi, ta sẽ ngồi dưới sàn vậy!

- Đây không phải là chuyện một đêm mà là những tám đêm!

Hoàng Bác trầm ngâm một lúc nói :

- Ủ! Hay nếu muội không câu nệ thì chúng ta dùng chiếc chăn kia làm vách ngăn chia đôi chiếc giường, ta phát lời thề không xâm phạm muội, được chứ?

Tiểu Bình nghe vậy ửng hồng đôi má, gật đầu nói :

- Không xâm phạm thì không xâm phạm, có gì phải thề thốt chứ?

Nàng cảm thấy ý kiến này thật thú vị, thực tình mà nói được ở bên người chàng là lòng nàng rất hạnh phúc, nhưng dù gì lễ giáo gia phong cũng không thể tùy tiện vô giới mà vượt qua được, nhưng trong hoàn cảnh này nếu cứ để người thương yêu ngủ ngồi ngủ đứng thử hỏi lòng nàng chịu nổi không!?

Nàng cắn nhẹ môi, mắt thoáng nụ cười, nhảy phóc lên giường của mình dùng chiếc chăn làm vách ngăn, sau đó nằm xuống, trong lòng cảm thấy lằng lằng, nói :

- Ê! Được rồi đó! Huynh thử nằm xuống đi!

Hoàng Bác ý tứ cài chặt cửa lại rồi cũng lên nằm trên phần giường của mình, cảm giác hơi thở bất thường, tim đập nhanh hơn, đầu óc mụ mẫm ra. Chàng cố nhắm mắt tìm vào giấc ngủ.

Tâm trạng Tiểu Bình cũng chẳng khác gì chàng, mặc dù không tiếp xúc vào nhau nhưng hơi ấm của người chàng cũng như có truyền qua người nàng, Tiểu Bình phải cố giữ bình tĩnh lắm giọng mới không run :

- Ê! Nói... nói chuyện gì nghe đi!

Hoàng Bác thờ càng gấp hơn, cố lấy bình tĩnh nói :

- Ngủ đi! Chớ nói chuyện nữa!

Rồi quay lưng về phía nàng, mắt nhắm nghiền cố ngủ.

Tiểu Bình bị hắt “Hừ” một tiếng rồi cũng quay lưng đối lại, úp mặt vào bức vách không nói gì thêm.

Bên ngoài những con sóng vỗ mạnh thuyền nghe thật rõ.

Những con sóng lắc nhẹ chiếc thuyền, chừng như cũng muốn lắc dao động lòng đôi nam nữ này.

...

Không biết đã ngủ được bao lâu, Hoàng Bác bừng tỉnh, thốt nhiên cảm thấy trong lòng mình hơi ấm từ Tiểu Bình tỏa sang làm chàng ngây ngất, chàng cố giữ hơi thở bình thường, đẩy nhẹ tấm thân mềm mại của nàng ra, nhỏ giọng gọi :

- Tiểu Bình, muội làm sao vậy?

Tiểu Bình sực tỉnh, thấy mình đã lặn qua vách ngăn nằm trong lòng Hoàng Bác, vội nhích người vào trong, thẹn thùng.

Đúng lúc ấy, người Hoàng Bác lại lặn mạnh, đè lên người Tiểu Bình. Tiểu Bình kinh ngạc la lên :

- Ai da! Huynh sao lại tự xâm phạm qua.

Hoàng Bác cố gượng người lại, rồi nhảy phóc xuống sàn, trụ người lại để khỏi ngã theo đà lao mạnh của con thuyền nói :

- Không phải, con thuyền này đã gặp bão.

Tiểu Bình bấy giờ người cũng không nằm yên được nữa, cũng chao đảo qua lại liên tục, nàng vội nhảy phắt xuống sàn theo, vịn tay bám chắc vào người chàng.

Bên ngoài tiếng gào thét của gió bão đã nghe rõ hơn, kèm theo là tiếng réo gọi nhau í ới của đám thủy thủ.

Hoàng Bác mở then cửa bước ra ngoài, trời vẫn tối, thỉnh thoảng vài vệt sáng dài ngoằn ngoèo của sấm chớp xé tan màn đêm, thấy rõ những trận cuồng phong bão tố ập lên con thuyền. Đám thủy thủ lúc ấy cố sức hợp nhau lại trong cơn mưa bão, hạ xuống những chiếc buồm xuống.

Tiểu Bình cũng theo chân chàng ra đứng bên cửa khoang than lên :

- Trời ơi! Sao mà bão tố ghê thế này!

Thuyền lão đại nghe cô ta hỏi biết đây là lần đầu cô được chứng kiến bão tố trên biển, vừa ghi chặt sợi dây buồm trong tay vừa nói :

- Vẫn là chuyện thường thấy trên biển thôi mà.

Tuy nói vậy để trấn an khách nhưng trên mặt thuyền lão đại lúc ấy rất khẩn trương lo lắng.

Lúc ấy một bóng người lướt tới, thì ra là Đông Kiếm cũng đã lên boong thuyền giúp bọn họ cuộn buồm từ lâu, cả người lão ướt sũng, lão trầm mặt xuống nhìn Tiểu Bình nói :

- Cô nương, nên trụ chắc người trông nên hỏi nhiều, có gì từ từ sau này hãy nói!

Tiểu Bình vầu chiếc môi dày lên vẻ không hài lòng, nhưng lúc ấy thấy mọi người đang rất khẩn trương nên cũng không khai khẩu hỏi gì nữa.

Cuồng phong lại cứ từng đợt thổi tới, bỗng chốc đã thấy những con sóng dữ chồm lên cao bảy tám trượng, rồi đổ ập xuống như muốn nhấn chìm con thuyền, lúc này đây Tiểu Bình mới hiểu ra con thuyền mà khich òn ở trong bờ được coi là lớn nhất thì bây giờ chỉ như một chiếc lá mỏng manh trôi giữa con lũ! Bất đầu thấy hoảng sợ, bám người vào Hoàng Bác.

Chiếc thuyền lúc ấy cứ trôi lên trên đầu con sóng dữ thật cao, rồi lại hạ xuống thật thấp như xuống đáy vực thăm, nghiêng ngã liên hồi.

Thuyền lão đại và đám thủy thủ lúc ấy đã cuộn xong được hai cột buồm phải còn thêm cột cuối cùng, cánh buồm bị xé toạt trong cơn gió, bọn họ lại bám nhau chạy đến tháo từng nút cánh buồm xuống, nhưng lúc này cơn bão tựa chừng như ờ vào thời điểm mạnh nhất, gió thổi tới tấp, gào thét lên từng cơn, khiến đám thủy thủ và thuyền lão đại cố gắng mãi vẫn không sao tháo gỡ xuống được, lúc ấy hai thủy thủ mạo hiểm đội cơn gió leo lên cột.

Hoàng Bác nhìn thấy bọn họ làm việc vất vả để chống chọi lại với cơn bão nhưng không thể giúp gì được đành đứng bám chắc vào khung cửa khoang nhìn tình hình, một tay giữ lấy người Tiểu Bình để nàng khỏi ngã.

Mắt chàng nhìn thấy hai thủy thủ kia đã lên cao, người cứ đứng dựa theo cột buồm, chỉ cần một sơ xuất nhỏ hoặc giả chiếc cột chịu không nổi lại sức gió thì...

Chàng không dám nghĩ tiếp những linh tính trong lòng, chợt thờ dài :

- Ôi! Ta đi đến đâu thì mang theo xui xẻo đến đó.

Tiểu Bình lại vuốt lại mái tóc vừa bị mưa tạt vào ướt sũng nói :

- Nói vậy, trời có bắt trắc của trời, há lại là tại huynh mang xui xẻo đến sao!

- Nhưng ta thì tại sao cứ chui nhằm vào những điều không may thế này chứ?

Tiểu Bình lại vuốt nước mưa trên mặt, liếc mắt nhìn chàng cười cười :

- Thế thì muốn bớt xui xẻo, để có hạnh, vận tất huynh phải tu thân dưỡng tính không được hiếp đáp người ta nữa!

Lúc này mà nàng vẫn còn đùa được khiến Hoàng Bác không vui nói lớn :

- Bây giờ là lúc nào mà muội...

Câu nói chàng chưa dứt bỗng một cái chao đảo mạnh, chiếc thuyền gần như muốn lật úp, bọn họ bị đưa nghiêng vào bên trong ngã sấp lên sàn.

Hoàng Bác cố gượng người lại đồng thời tay vẫn ghi chặt Tiểu Bình sợ nàng không trụ nổi những cơn lắc tiếp theo.

Chính trong lúc ấy một tiếng kêu cứu thất thanh vang lên :

- Cứu với... Cứu với...

Hoàng Bác nghe tiếng kêu vội buông lỏng tay Tiểu Bình ra, nhảy phắt lên boong, thì thấy rõ chiếc cột buồm không chịu nổi cơn cuồng phong vừa rồi gãy

ngang, đổ xuống, người thủy thủ còn bám trên cột buồm cũng bị rơi theo xuống biển, chàng không chút do dự nhảy xuống theo ngay. Bóng chàng như một con én lượn xuyên qua gió bão đến bên người thủy thủ lúc ấy đang treo lơ lửng trên mặt biển.

Hoàng Bác hai tay ôm chặt người thủy thủ, lại nhảy vọt lên không, bay vào thuyền, thật không may chân vừa chạm boong thuyền thì một con sóng dữ chồm lên đập mạnh xuống sàn thuyền cuốn chàng và người thủy thủ cũng những thứ vật dụng linh tinh xuống biển lại tức thì.

Tiểu Bình lần đầu đã thất kinh, mặt mày biến sắc. Đến khi thấy chàng nhảy lên cấp theo người thủy thủ trong lòng mừng khắp khối. Nhưng nỗi mừng chưa dứt thì con sóng cuồng bạo đã cuốn chàng đi.

Tiểu Bình gào trong cơn cuồng phong phần nộ :

- Trời ơi, sao lại thế này được chứ!

Nàng trong lòng lo cho sinh mệnh của Hoàng Bác, nhưng lúc ấy một con sóng khác nhô lên cao lại thấy bọn hai người họ trôi lên trên mặt biển, Hoàng Bác lại dưng vào lúc đó nhảy vọt lên không bay trở lại thuyền lần thứ hai.

Tiểu Bình lần này không còn biết sợ nguy hiểm nữa, liền rời khỏi cửa khoang chạy vọt ra ôm chầm lấy chàng khóc lớn lên :

- Trời! Huỳnh làm muội đứng tim muốn chết.

Hoàng Bác ôm nàng vào lòng cười nói :

- Tiểu Bình, ta không nghĩ là mình lại làm như vậy, thật là phát điên.

Tiểu Bình thất kinh, bật nhanh miệng chàng lại nói :

- Gọi Miêu Nhân chứ!

Lần này đến lượt Hoàng Bác cả kinh vội cải lại :

- À... à... Miêu nhân, Miêu Nhân, ta điên mất rồi!

Đông Kiềm lúc ấy cũng vừa đi đến bên bọn họ, đưa tay vỗ vỗ lên vai Hoàng Bác nói :

- Lão đệ, lão phu xem lầm rồi!

Hoàng Bác nhảy né ra hai tay vận kinh sẵn sàng ứng phó nói :

- Lão trượng, người nói gì?

Đông Kiềm hơi ngó người ra nói :

- Lão phu muốn nói là đã xem thường lão đệ ngươi, bằng vào thân thủ công phu của ngươi thì trong lớp trẻ hiện thời hẳn phải đứng vào hàng thứ hai.

Hoàng Bác lúc ấy mới nhẹ người, giả vờ làm thẹn chấp tay nói :

- Lão trượng quá khen, vậy người thứ nhất là ai?

- Đệ nhất là Âu Dương Thừa Kiềm, nhị tử của Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách, ngươi biết người ấy chứ?

Hoàng Bác thấy lúc ấy không tiện nói nhiều thêm với lão ta, nên đáp nhanh một tiếng “biết” rồi chạy lại xem người thủy thủ vừa được mình cứu lên như thế nào. Gã thủy thủ người run lên chao qua chao lại như say, hai tay nắm chắc lan can thuyền, mặt thấy sắc lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

Tiểu Bình lúc ấy cũng chạy theo Hoàng Bác đến bên người thủy thủ, nàng vốn tính tình nghịch lúc ấy thấy người thủy thủ thần tình như vậy lại nói lên một câu :

- Ê, già chết hả? Nhanh ra giúp họ tiếp đi chứ!

Người thủy thủ nghe thấy câu ấy thẹn trong lòng, dừng khí lại nổi lên, cơn sợ bớt dần, sắc mặt bắt đầu trở lại bình thường. Gã ta vẫn không buông tay khỏi lan can, giọng đứt quãng :

- Mẹ kiếp! Lão tiểu này bình sinh chưa hề kêu cứu ai, lần này thật đáng bị chúng nó cười.

Bất thần một con sóng lại chồm lên làm đảo nghiêng thuyền, Hoàng Bác vội ôm chầm lấy Tiểu Bình trụ người lại, chờ con sóng vừa hạ xuống hai người trở lại khoang bám người đứng xem tình thế.

Chính lúc ấy một con sóng hung dữ khác chồm lên xô mạnh chiếc thuyền “ầm... ầm...” mấy tiếng cực lớn vang lên. Chiếc thuyền như va chạm vào một cái gì đó khiến nó bất thần khựng lại. Đám thủy thủ đang còn cuộn buồm trên boong bị hất hết xuống biển, chỉ còn lại lão thuyền đại và vài người may kịp

ghì người lại được.

- Đá ngăm!

- Đá ngăm!

- Cứu vói!

- Cứu người vói!

Những tiếng thét, những tiếng la kêu thảm thiết, hoảng loạn nổi lên trong con phần nộ của biển cả, chiếc thuyền va vào đá ngăm thủ đáy, phút chốc đã nghe rõ tiếng nước chảy tràn vào bên dưới mỗi lúc mỗi tăng mạnh hơn, chiếc thuyền từ từ chìm xuống.

Hoàng Bác mặt thất sắc, hai tay ôm chắc người Tiểu Bình lần tới dưới chân chiếc cột buồm bám vào đó nói :

- Tiểu Bình, nhanh bám chắc lấy chiếc cột!

Con tàu chìm thật nhanh, đã nghiêng hẳn một bên.

Tiểu Bình hai tay ôm lấy chiếc cột, không khỏi rống lên :

- Bác ca ca, chúng ta như vậy là không hy vọng sống sót!

Những tiếng la hét, chửi rủa trời đất in ỏi của đám thủy thủ còn lại, bọn hai người Hoàng Bác lúc ấy quên hẳn đi lão Đông Kiềm, không biết lão ta biến đâu mất rồi.

Hoàng Bác nói :

- Tiểu Bình, muội biết bơi không?

Tiểu Bình lắc đầu, mặt xị ra nói :

- Không biết, lúc nhỏ muội rất muốn học nhưng phụ thân không...

“Ao... ầm...” Lại một đợt sóng ập đến cắt ngang lời nàng, Tiểu Bình ho sặc sụa mấy tiếng, vuốt nhanh mặt khóc to :

- Hu hu... Phụ thân không cho học, bây giờ trong cảnh này... hu hu...

Hoàng Bác thấy vậy trong lòng vừa thương cảm vừa tức cười, chính lúc này đây bản chất hồn nhiên trẻ thơ trong người nàng hiện rõ lên, chàng mỉm cười, Tiểu Bình thấy Hoàng Bác nhìn mình cười hiểu ra chuyện, giận gào lên :

- Cười gì chứ, ta khổ ta khóc mà cũng cười được ư?

Hoàng Bác vội xoa dịu :

- Ô không, không! Bình muội, lúc muội khóc thật là đẹp.

Tiểu Bình không khóc nữa, quay mặt đi chỗ khác, Hoàng Bác suy nghĩ cách thoát thân trong tình cảnh này, nói :

- Bình muội, để ta đánh gãy cây cột này, chúng ta rời khỏi thuyền thì may ra còn hy vọng sống.

Tiểu Bình quay mặt lại thấy chàng nói cũng có lý, gật đầu :

- Được, huynh làm đi!

Lúc này chiếc thuyền đã ngập nước, phía đuôi đã chìm hẳn xuống mặt biển, thuyền lão đại đứng đầu mũi thuyền ngửa mặt lên trời nguyên rùa mấy câu rồi đột nhiên cười lên một cách ma quái điên dại, rồi nhảy ùm chìm vào biển cả.

Hoàng Bác thấy cảnh ấy rung động cả người, quên mất chuyện định làm, Tiểu Bình vội nhắc :

- Bác ca ca làm nhanh kẻo không kịp!

Hoàng Bác sức tỉnh thần lại, vịn kinh vào hữu thủ đánh ra một chưởng ngay chân cây trụ, “ầm” một tiếng cây trụ đổ xuống mặt nước trôi theo sóng biển mang đôi nam nữ đi cùng.

Trên mũi thuyền lúc này chỉ còn thấy bóng ba người thủy thủ, bọn họ thấy việc Hoàng Bác vừa làm cả ba đưa tay lên cao vẫy vẫy gào trong cơn bão :

- Ê, ê! Cứu chúng ta vói!

Lúc này chiếc cột đã trôi ra bốn, năm trượng. Hoàng Bác nghe bọn họ gào cầu cứu như vậy trong lòng rất muốn cứu nhưng vô phương đẩy chiếc cột ngược sóng nước trở lại, đành nói :

- Ta không thể trở lại được, các người hãy nhanh bơi tới đây!

Ba người thủy thủ nhảy ùm xuống biển bơi tới cây cột, nào ngờ lúc ấy lại một con sóng cuộn tới nâng cao chiếc cột lên cao bảy, tám trượng rồi nhấn chìm xuống, trong một nhịp lên xuống cây cột trôi xa, bóng ba người thủy thủ không còn thấy rõ nữa trong màn đêm trên biển cả đầy sóng dữ này nữa.

Hoàng Bác lo lắng cho bọn họ, lực bất tòng tâm, chàng đành đưa cặp mắt vô vọng chăm chú nhìn về phía bọn họ vừa khuất dạng.

Tiểu Bình cũng hốt hoảng gào lên :

- Bọn họ đâu rồi mà không thấy?

Hoàng Bác lắc đầu tỏ vẻ bất lực, mắt chàng lúc ấy nhìn thấy chiếc thuyền mất dạng dưới mặt biển, chỉ còn nhô lên đúng một góc mũi thuyền vướn vào đá ngầm. Lúc ấy chợt nhiên chàng nhớ ra lão Đông Kiềm Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách hẳn lúc này đành thúc thủ về châu Diêm Vương.

Nào ngờ chính lúc chàng nghĩ đến điều này thì đúng là “Bất thị oan gia bất tụ đầu”. Giọng cười của Đông Kiềm vọng lên rất gần, rồi nói :

- Ha ha ha... Hoàng Bác, lão phu còn sống đây! Ha ha ha...

Hoàng Bác và Tiểu Bình cùng giật mình đưa mắt nhìn về phía vừa phát tiếng nói thì thấy lão ta cũng đang bám người vào đầu mút của cột buồm, đầu lão nhô lên trên mặt nước, khi chìm xuống lúc trôi lên cự ly cách bọn họ chừng ngoài mười xích.

Tiểu Bình thất sắc la lên :

- Lão già, tại sao ngươi lại gọi Hoàng Bác, ca ca ta tên là Hy Văn.

Đông Kiềm cười khặc khặc trong miệng nói :

- Các ngươi thật khéo giờ trò, không phải các ngươi vừa rồi cứ “Bình muội” với lại “Bác ca ca” thân mật đó sao?

Thật là thất sách, chỉ nhân trong con nguy cấp bọn họ không ý tứ nữa cứ xưng tên thật của nhau ra thì làm sao mà không lộ cho được.

Hoàng Bác ngậm một tay nắm chặt chuỗi kiềm phòng thủ lần lại gần lão, lúc này Đông Kiềm cũng đã lần về phía chàng.

- Âu Dương lão nhi, bây giờ ngươi định sao chứ?

Đông Kiềm lại cười lên, nói :

- Trời đã định chúng ta cứ phải chung đầu vào nhau, thì lão phu đành phải độ lượng từ bi mà cùng ngươi lênh đênh trên biển vậy thôi!

Trong giọng lão ta đầy vẻ kiêu ngạo khiến Hoàng Bác giận lên, quát :

- Câm miệng! Ngươi tưởng có thể thoát chết sao?

Đông Kiềm vẫn nụ cười cao ngạo :

- Nếu không như thế thì há lão phu lại cho các ngươi một cơ hội toàn mạng ngàn vạn sao?

Hoàng Bác điên tiết, quát :

- Âu Dương lão nhi, xem như vậy thì chúng ta khó có thể “đồng thuyền cộng tử” (đi chung một con thuyền) rồi!

Đông Kiềm gật gật chiếc đầu ướt sũng nói :

- Phải, phải! Lão phu ngồi trên chiếc cột này một mình thì càng an toàn hơn... Ha ha...

“Phục...” một tiếng, thanh Hoàng Long kiếm vừa vung lên chém một nhát tiện chiếc cột buồm làm hai đoạn. Một con sóng dữ chồm lên đập xuống đã thấy hai đoạn cột buồm rời cách xa nhau ngoài ba, bốn trượng.

Đông Kiềm thật bất ngờ, không thể nghĩ là Hoàng Bác có thể làm như vậy tức giận thét lên :

- Tiểu tử kia, để xem các ngươi có chạy thoát được tay lão phu không!

Tiểu Bình ở sát bên người Hoàng Bác cũng sớm hiểu rằng chàng sẽ hành động như vậy, lúc ấy mừng rỡ reo lên :

- Lão thôi tha kia, chớ lăm lỏi!

Rồi lại hỏi Hoàng Bác :

- Bác ca ca, đoạn của chúng ta có dài hơn đoạn của lão không?

- Đương nhiên là dài hơn nhiều rồi. Lão chỉ được một đoạn nhỏ mà chỉ dài chừng năm xích thôi!

Lúc ấy lại một đợt sóng khác xô dạt hai đoạn cột xa nhau hơn, đã không thấy nhau nữa.

Hoàng Bác cất kiếm vào bao lại, thờ dài nói :

- Hôm nay chưa chắc gì chúng ta có thể vào đến bờ, chỉ e rằng cuối cùng cũng tánh mạng dưới biển sâu.

Tiểu Bình lúc ấy thấy thương chàng nhiều hơn, tự giận mình đề ra chủ ý này, bèn nói nhỏ :

- Bác ca ca, muối xin lỗi.

Hoàng Bác lắc đầu :

- Không, ta phải xin lỗi muối mới phải vì mang muối theo cùng.

- Không, lỗi về phần muối đã đề xuất ra ý kiến đi thuyền này, bây giờ ca ca cứ tát vào má muối đi.

Hoàng Bác lại lắc đầu :

- Không, ta chỉ phạt muối là... muối phải để cho ta hôn.

Tiểu Bình hơi thẹn, ngã đầu về phía chàng, Hoàng Bác thả một tay ôm người nàng hôn lên mắt, lên má nàng liên tục.

Một con sóng quát ác lại chồm lên, nhấn chìm đôi uyên ương.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Uyên Ương Trên Biển Cả

Cuồng phong rít lên, mưa từng đợt từng đợt quát mạnh trên mặt biển, sóng từng lớp nối tiếp nhau cứ nhấn chìm bọn hai người Hoàng Bác và Tiểu Bình rồi lại đẩy nổi lên, lại nhấn xuống.

Hoàng Bác một tay cứ bám vào chiếc cột, một tay ôm chặt ngang eo Tiểu Bình động viên :

- Bình muối, hãy cố gắng lên, ôm thật chặt chiếc cột.

Tiểu Bình nước mắt chảy dài hòa vào trong nước biển mênh mông, nói trong tiếng khóc :

- Trời ơi! Cứ nhồi lên nhồi xuống thế này mãi muối chịu không nổi rồi!

Hoàng Bác ôm ghì nàng chặt hơn cổ truyền hơi ấm mình sang người nàng, khích lệ :

- Đừng sợ, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp! Muối phải can đảm lên!

Lại một con sóng đáng ghét nhấn chìm ngay tức khắc tia dũng khí trong người nàng vừa khôi lên, Tiểu Bình nói qua nước mắt :

- Không! Không! Ta muốn chết phứt cho rồi! Ta muốn...

- Tiểu Bình, nàng không thể chết!

Hoàng Bác thay đổi cách xưng hô nói một cách cầu khẩn âu yếm.

- Không còn cách nào nữa, nước biển xộc vào mũi muối cay muốn chết đi được!

- Cố gắng một chút, Tiểu Bình, nàng không yêu ta sao?
- U... sao lại không!
- Vậy thì phải mạnh dạn lên, lấy tinh thần ôm chắc vào cây cột!
- Nhưng..

Hoàng Bác ghét sát đầu vào mặt nàng :

- Không có nhưng gì hết! Nàng hãy nói hiện tại còn cách ngày Hoàng Sơn võ hội bao lâu thời gian?
- Tám tháng.
- Hào, tám tháng không phải là ít. Chúng ta nhất định sẽ đến phó hội và sau đó sẽ trở về Kim Lăng “bái thiên địa” nhé (lễ bái trời đất trong hôn lễ).
- Được, nhưng..
- Nàng chớ có nhưng nữa được không chứ! Sau khi chúng ta bái thiên địa, ta sẽ mang nàng đi ngao du, nàng thích đi đâu?
- Thiếp rất thích đi Lư Sơn, nghe nói ở đó phong cảnh tuyệt hảo.

Tiểu Bình kê đầu mình vào vai người yêu, âu yếm nói.

- Tuyệt, tuyệt, chúng ta sẽ đến Lư Sơn ngắm cảnh Vân Hải và mặt trời mọc.
- Lại em Tiểu cô miếu! Tiểu Bình giọng đầy mơ mộng.
- Đúng lại xem..

Câu nói của Hoàng Bác chưa dứt, một con sóng phần nộ cuốn phăng ảo mộng của hai người nhấn chìm xuống đáy biển. Tiểu Bình ói ra mấy ngụm nước biển, khóc nói :

- Không được, chúng ta không thể thoát ra khỏi vận kiếp tàn bạo này rồi!

Hoàng Bác cũng nhận ra điều đó, nhưng trong hoàn cảnh này chàng không thể yếu đuối để càng làm thêm khổ tâm cho người mình yêu mến, bèn trấn tĩnh, cao giọng nói :

- Dứt khoát sẽ vượt qua, nàng xem chúng ta đã nhiều lần trôi lên hụp xuống rồi chứ ít đâu.

Tiểu Bình vuốt tóc trên mặt, ho sặc sụa nói :

- Thế nhưng không vào được đất liền thì cũng chết đói chết rét. Thiếp xem ra chúng ta nên thế này thì tốt hơn.

Hoàng Bác hỏi :

- Nên thế nào?
- Chúng ta nên làm lễ bái thiên địa ngay bây giờ, được chứ?
- A... Làm sao được?

- Được! Chỉ cần chúng ta thành tâm. Thiếp trước đây có đọc trong cuốn sách “Nghị thất chí” nói rằng Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chung thủy yêu nhau, nên sau khi chết cả hai đã hóa thành đôi bướm bay lên trời. Hiện chúng ta cũng nên “bái thiên địa” sau này nếu có chết cũng hóa thành đôi “lý ngư” (cá chép).

- Không, trong sách đó chỉ là chuyện phù phiếm để gạt người, vốn hoàn toàn không có chuyện đó!
- Có mà! Thiếp tin tưởng như vậy!
- Không có! Nàng không nên tin!

Tiểu Bình giận dỗi thờ dài phiến muộn hỏi :

- Chàng không yêu thiếp ư?
- Sao lại không?

- Vậy thì chúng ta nên lễ bái thiên địa thôi!
- Nhưng nếu ta biết nàng sau khi đã bái thiên địa biến thành lý ngư thì ta không làm.
- Không, không! Thiếp đang bám chắc chiếc cột đây mà, sẽ đi cùng chàng đến tận chân trời.
- Nếu đã như vậy thì sao không chờ đến sau khi Hoàng Sơn võ hội...

...

Một cơn sóng dữ nâng họ lên cao, rồi nhận xuống.

Tiểu Bình vừa giàn giụa nước mắt vừa nói :

- Tự lòng chàng đã rõ, chúng ta rất ít có hy vọng vượt qua kiếp nạn này, sao không lúc này bái thiên địa, vạn nhất có chết thì cũng gọi là một phu thê.

Hoàng Bác nhìn nàng âu yếu nói :

- Bái thiên địa rồi thì nàng không được buông tay mà bỏ ta nhé!
- Tuyệt đối không!

Tiểu Bình ép sát người vào người chàng hôn lên mặt người yêu.

- Hào, vậy thì làm thế nào đây?

- Chàng nói đi!

- Nói sao chứ?

- Chàng hãy nói “Hoàng thiên chứng giám lòng thành, Hoàng Bác tôi hôm nay muốn kết thân cùng với Tiểu Bình bách niên hảo hợp, vĩnh kết bất ly”.

- Ê, nàng cũng thật rành chuyện quá ha!

Tiểu Bình nheo mắt vào người Hoàng Bác, nói :

- Sao chàng lúc nào cũng ghẹo thiếp, nói đi!

- Hào, ta nói...

Hoàng Bác thần sắc nghiêm túc, giọng run run ngửa mặt lên trời nói rõ từng tiếng lời Tiểu Bình vừa nói. Cuối cùng cúi đầu xuống nhìn nàng hỏi :

- Rồi sau đó thế nào nữa?
- Sau đó khai thủ (lạy sát đầu xuống đất, một tục trong hôn lễ)
- Khai thủ thế nào?
- Chúng ta mỗi người đập đầu vào chiếc cột này chín cái!

Bọn họ hai người liền tự đập nhẹ đầu mình vào chiếc cột chín cái, hốt nhiên lúc ấy trong tiếng rít của gió mưa nghe vẳng lại tiếng của lão Đông Kiềm :

- Ha ha ha... Hoàng Bác, lão phu chúc tân hôn của hai người vui vẻ!

Thật không thể ngờ, ngay trên biển cả trong cơn cuồng nộ của đại dương bọn họ làm lễ thành thân lại có một người duy nhất chứng kiến mà lại là địch thủ của họ.

Hoàng Bác không ngờ Đông Kiềm bị sóng xô lại gần mình, nghe lão nói lời chúc tụng, tuy có hàm ý châm chọc nhưng ít ra cũng là đã có một người chúc mình thành hôn, nên cũng cảm thấy vui vui liền lớn tiếng đáp :

- Đa tạ ngời, Âu Dương lão nhi tình hình ngời hiện tại ra sao rồi?

Chàng cố đưa mắt nhìn, nhưng trong bóng đêm và mưa gió không thể nhìn thấy bóng lão ta.

Giọng Đông Kiềm vọng lại :

- Ha ha... lão phu không bỏ mạng trước các ngời đâu, ngời cứ yên tâm!

Ngữ phong của lão ta lúc trầm lúc bổng theo sóng gió, Hoàng Bác thầm nghĩ nhân lúc bi thửu nam sinh này hỏi lão ta vài điều, nên liền đưa ra chủ đích của mình hỏi :

- Âu Dương lão nhi, chúng ta nói chuyện với nhau được chứ?

- Có gì đáng nói chuyện chứ? - Đông Kiềm hỏi ngược lại.

- Có chứ, ví như nói hôm nay tất cả chúng ta không thoát nổi cái chết thì ngươi cảm tưởng thế nào?

- Lão phu đã ngoài thất tuần, nghĩ cũng đã thọ tuổi rồi, há lại còn cảm tưởng gì nữa!

- Đương nhiên với niên kỷ như lão thì có chết cũng không oan, chỉ có điều là thanh danh Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách và Vô Song bảo cho đến phu nhân và nhi tử của ngươi đều tiêu theo biển cả, há ngươi không thấy đáng buồn sao?

Đông Kiềm nghe lời ấy trong lòng cũng xao động, định đáp lại, nhưng khi ấy một con sóng chồm lên cắt ngang.

Tiểu Bình nhìn Hoàng Bác vẻ giận dữ :

- Ê! Chúng ta vờ làm lễ thành thân xong, chàng vì sao quên mất mà đi nói chuyện phiếm với lão ta chứ?

- Tiểu Bình! Ta xin lỗi! Trong lúc này lại nghĩ ra muốn từ miệng lão tặc để biết thân phận của hai người.

- Hai người nào?

- Chờ một lát, muội sẽ biết!

Rồi chàng lớn tiếng hướng về phía Đông Kiềm gào lớn :

- Âu Dương lão nhi, sao ngươi không trả lời chứ?

Giọng lão già vọng lại không rõ lắm :

- Tự ngươi phải nghĩ lại bản thân mình trước mới phải, nghĩ thử coi tráng chí chưa thành mà đã thất bại, ha ha ha...

- Không sai, ta thừa nhận lời lão! Nhưng ngươi cũng vậy mà thôi, thử nghĩ xem, nào là thiên hạ đệ nhất, nào là vinh hoa phú quý, ân oán cừu hận... Hiện tại thực không còn ý nghĩa gì đúng không?

...

Không nghe Đông Kiềm trả lời.

Hoàng Bác nói tiếp :

- Âu Dương lão nhi! Có một lần tự ta vào phạt tự thấy trên tường có một bức liễn viết rằng “Ngã bất luận như phi, như phi đạo ngã hảo, hữu nhất vô thường đảo, đại gia đô không liễu”. Hiện tại nghĩ lại thật có ý nghĩa đúng không? (Ta không nói ngươi sai, ngươi chớ bảo ta đúng, có ngày vô thường đến, mọi người đều trở về hư không)

- Hừ...

- Hiện tại chúng ta sắp về với hư không rồi!

Gọng Đông Kiềm học hần :

- Hừ, ngươi nói ra điều này làm gì chứ?

- Không gì cả, cái mà gọi là người ta lúc lâm chung bao giờ cũng quy về hướng thiện.

- Vậy thì ngươi yên tâm chết đi, lão phu không hận ngươi nữa đâu!

- Đa tạ! Đa tạ! Nhưng trước lúc ta chết đi ta không hận ngươi nữa đâu! Uẩn khúc nan giải, ngươi có thể làm ta thỏa lòng để chết nhắm mắt không?

Tiểu Bình lúc ấy càng nghe càng thấy sợ, liền dùng chân chìm dưới nước đạp chân Hoàng Bác một cái nói :

- Nói bậy! Chàng bảo thiếp giữ bình tĩnh cố lên rồi bây giờ lại nói ra lời quỷ quái như vậy!

Hoàng Bác nhún mày cười nói :

- Đừng nao động, ta đang đùa lão già kia. Nàng phải biết rằng ta trước đến nay không hù kỵ điều gì.

Lúc ấy lại nghe giọng Đông Kiềm vọng lại trong mưa gió :

- Tiểu tử, ngươi có tâm sự gì nan giải?

Hoàng Bác đáp ngay :

- Đó là việc mất tích của cha ta, ngươi có thể nói thực ra chuyện là thế nào không?

- Ha ha ha... Ngươi hỏi điều này thì thật tình lão phu xin lỗi!

- Vậy thì người mà bị ngươi cầm chết trong cốc để cốc (động không đáy) là ai?

- Hừ, nếu như hỏi lão phu điều này thì được, lão phu sẽ nói.

- Hào, ngươi nói đi! Người ấy là ai?

- Ha ha ha... lão ta...

Lão chỉ vừa thốt ra đến đó, lời nói bị cắt ngang khiến Hoàng Bác nôn nóng trong lòng lớn tiếng hỏi :

- Ngươi nói người đó là ai chứ?

Vẫn không nghe thấy tiếng Đông Kiềm trả lời.

Chính lúc Hoàng Bác định cất tiếng hỏi tiếp thì Tiểu Bình cắt ngang :

- Chớ hoảng, lão ta có lẽ đã bị sóng cuốn đi xa rồi!

Hoàng Bác “A” lên một tiếng, phần khí nói :

- Hừ! Lũ sóng biển hung dữ này thật không kẻ a... i...

Lời nói chưa dứt một con sóng như giận dữ trước thái độ của chàng áp đến một các hung hãn cuốn bọn họ vào giữa luồng sóng, rồi đẩy ra thật xa.

Hoàng Bác tay ôm chắc cây cột một tay ôm chắc Tiểu Bình, vận hết sức bình sinh chống lại con sóng nghiệt ngã này. Đây có thể là con sóng lớn nhất từ đầu đến giờ, cuốn bọn họ vào trong rồi nâng lên, hất mạnh về trước xa để đến ba mươi trượng, thật là đáng sợ lắm sao.

Hoàng Bác ôm chắc Tiểu Bình la lên giọng khản đặc :

- Tiểu Bình! Tiểu Bình! Ráng sức lên, chúng ta cũng sắp vào đến bờ!

Tiểu Bình sau đợt sóng ấy, uống mấy ngụm nước biển mặn chát cả cổ họng, người mềm ra, mặt trắng bệch thất thần nói như trong cơn say :

- Bác ca ca, chàng không nên dối thiếp, thiếp biết...

Hoàng Bác áp mặt hà hơi ấm qua người Tiểu Bình, chàng cố khích lệ người yêu mà thôi. Thực ra lúc này chàng đang cố đưa mắt vận nhãn lực nhìn bốn phía, chỉ thấy một màu đen im ỉm sau làn mưa, tuyệt không hề có dấu hiệu gì là có đất liền, chàng trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Hoàng Bác cố nén lại tiếng thở dài từ sâu trong lòng, khích lệ người yêu :

- Không, nàng hãy nghe ta nói, khi thuyền ra khỏi cửa sông để vào biển thì trời đã tối, lúc gặp bão chỉ vừa mới nửa đêm. Như vậy thuyền cũng chỉ vừa đi được men theo đất liền là cùng, nàng nghĩ xem có đúng không chứ?

- Ủ... m... - Tiểu Bình chỉ ậm ừ trong cổ họng.

- Cứ theo lời lão thuyền chủ nói thì con bão này là con bão nghịch từ bắc phương tràn về, như vậy chúng tất phải bị đẩy dạt vào lại đất liền chứ không thể ra xa hơn.

- Ừm..

- Con sóng vừa rồi rất hung hãn khác thường rất giống những con sóng dâng lên ngày càng cao khi tiếp cận vào bờ.

- Ủ... Nhưng thiếp đã quá mệt, quá sức...

Tiểu Bình không nói hết câu, nước mắt lại chảy ra hòa vào nước biển.

Hoàng Bác vội an ủi :

- Tiểu Bình hãy cố gắng lên, nàng nói nàng yêu thương ta chẳng lẽ lại bỏ ta sao, sắp đến bờ rồi đó.

Tiểu Bình nghe chàng nói vậy cố gượng cười, liền hỏi ngây thơ :

- Thế sao chân thiệp chẳng chạm đất.

- Cần thận, một con sóng dữ nữa đó!

Hoàng Bác la lớn lên, rồi tiếp :

- Tiểu Bình, ôm chắc vào.

“Àm... ăm...” chẳng khác gì con sóng lúc nãy, con sóng này nâng bọn họ lên cao có đến bảy, tám trượng rồi tống văng về phía trước, chẳng rõ là phương hướng nào nữa.

Hoàng Bác cố hết sức bình sinh giữ lấy người Tiểu Bình và cây cột, quả thật nếu như chàng là một người công lực thấp kém thì dù có yêu thương nàng đến đâu lúc này hẳn cũng đã theo nhau về thủy cung từ lâu rồi.

Thử hỏi, bằng vào kinh nghiệm đi biển chuyên nghiệp lâu năm như đám thủy thủ và thuyền lão đại mà lúc này để gì còn sóng sót, cho dù bọn họ man mác ôm được một cây như vậy.

Nếu nói đến đây là những con sóng thần thì cũng chưa hẳn, nhưng cũng là anh em họ hàng với chúng vậy! Há người bình thường lại có thể chịu nổi đến giờ phút này sao?

Hoàng Bác lúc trong lòng đau thương nghĩ: trời ơi, sao lại đoạt nàng của ta...

Chính lúc chàng đang suy nghĩ thương tâm như vậy thì cây cột hình như va chạm vào vật gì, đột nhiên dựng thẳng lên kéo theo luôn cả bọn họ lên cao khỏi mặt biển, rồi lại theo sóng biển chiếc cột từ từ đập xuống.

Hoàng Bác lúc ấy nhanh trí nghĩ nếu không buông cây cột ra thì khi đập xuống nó sẽ đè bẹp lên người ngay. Tiểu Bình lúc ấy thần tán lực kiệt, hai tay chỉ còn ôm hờ vào cây cột tịnh không một tí sức, Hoàng Bác nghĩ vậy lập tức đưa chân tống mạnh vào cây cột nhảy phắt ra ngoài mang theo Tiểu Bình.

Khi hai người vừa chạm xuống lại mặt nước thì một con sóng dữ tiếp theo đẩy phăng họ ra xa nơi đây cột vừa rơi xuống, Hoàng Bác ôm ghì lấy thân hình mềm nhũn của Tiểu Bình nhắm mắt phó cho số mệnh.

Nào ngờ chính lúc con sóng dữ qua đi, bọn họ theo mặt nước chìm xuống, thì chân Hoàng Bác chạm vào cái gì...?

Chạm vào cái gì? Không phải cát dưới đáy biển sao?

Đúng vậy, chân chàng vừa chạm vào đáy cát.

Hoàng Bác sung sướng, mở mắt ra nhìn thấy một khối đen lớn in trên màn trời tợ chừng như một hòn đảo.

Hoàng Bác vui mừng khôn xiết, nổi một mối bi thương tan biến trong chốc lát, reo to lên :

- Tiểu Bình! Tiểu Bình! Chúng ta thoát rồi! Chúng ta thoát rồi!

Tiểu Bình không có một phản ứng, người nàng mềm nhũn, đầu ngoẹo vào vai chàng hai tay buông thõng vô lực, mê man.

Lại một con sóng tấp mạnh vào bờ kéo theo bọn họ hai người lên hẳn bờ cát.

Hoàng Bác nhanh nhẹn bế Tiểu Bình đặt lên một phiến đá, đầu chúc xuống dưới rồi dùng tay ấn từng giọt nhẹ vào bụng nàng làm nước biển trong người nàng thoát ra ngoài.

Tiểu Bình thờ yếu ớt, chỉ bất tỉnh nhưng không đến nỗi trầm trọng. Hoàng Bác sau khi đã sỗ bót nước biển trong bụng nàng ra, đỡ nàng ngồi dậy rồi vận khí điều tức đặt tay vào huyệt Linh Đài truyền chân khí sang giúp nàng điều hòa lại khí huyết.

Một lúc sau, thần sắc Tiểu Bình đã hơi hồng trở lại, nàng “ừ... ừ...” mấy tiếng, thờ hắc ra một cái mạnh, giọng vẫn còn mê man chưa tỉnh hẳn :

- Bác ca ca, Bác ca ca...

Hoàng Bác thâu chương lại, giọng bấy giờ mới lộ vẻ mệt mỏi :

- Tiểu Bình, ta ở đây!

Tiểu Bình thờ một hơi thật sâu bấy giờ mới sức tỉnh lại, quay người về sau, ôm chầm lấy chàng, thần sắc hốt hoảng, khóc lên tức tưởi.

Hiển nhiên nỗi ám ảnh về con phần nộ của biển cả vẫn còn nguyên trong đầu nàng lúc này nàng còn chưa dám tin đã sống sót và đang ở bên người yêu.

Tiểu Bình khóc một lúc thật lâu, giọng còn như trong cơn mê :

- Có phải chúng ta còn sống không? Hay đang ở bên nhau dưới thủy cung.

Hoàng Bác biết trong lòng nàng đang bị xúc động mạnh nên cứ để cho nàng khóc thật hết, khi ấy nghe nàng nói vậy liền vỗ về nàng bằng giọng ấm áp :

- Tiểu Bình, nàng không chết, ta cũng không chết! Chúng ta không thể chết mà phải ở cùng nhau trên thế gian này.

Những lời âu yếm rót vào tai Tiểu Bình như những làn hơi ấm làm ấm lòng nàng, nước mắt sung sướng lại trào trên đôi má đã gầy đi vì đói khát và sóng biển.

Hoàng Bác vuốt lại mái tóc ướt sũng cho nàng nói :

- Tiểu Bình hãy mở mắt ra nhìn, thực sự chúng ta đang sống.

Nàng vẫn như còn chưa tin, nói :

- Thật vậy sao?

- Đúng vậy, chúng ta đã bị sóng đẩy vào hòn đảo này.

Tiểu Bình từ từ mở mắt ra nhìn quanh một lượt thấy đúng là mình đang còn sống, vừa thẹn vừa sung sướng nàng vui đầu vào lòng chàng tìm hơi ấm, nhắm mắt lại, miệng thốt lên :

- Đúng vậy, chúng ta thật sự đã sống!

Hoàng Bác áp mặt lên suối tóc của nàng cọ nhẹ biểu đạt một tình thương vô hạn mà không thể dùng lời để nói.

Đột nhiên, Hoàng Bác nghĩ ra điều gì nén lê tiếng :

- Tiểu Bình, áo quần chúng ta ướt hết, phải cời ra phơi khô thôi.

Tiểu Bình nghe vậy nhảy dựng lên, lắc đầu nguầy nguậy :

- Không, muối không...

Nàng lại thay đổi cách xưng hô.

Hoàng Bác đỏ mặt lên, cúi đầu nói :

- Điều này can hệ gì chứ, chúng ta đã trở thành phu thê rồi mà.

Tiểu Bình giậm chân :

- Không, muối không biết!

Hoàng Bác ngó cả người ra, giọng kinh ngạc :

- Muối định thay lòng...

- Không phải vậy, lúc trên biển chỉ vì muối nghĩ chúng ta sẽ chết nên mới đề ra chuyện bái thiên địa trước. Hiện tại đã không chết thì phải chờ sau khi Hoàng Sơn võ hội.

Hoàng Bác hiểu ra, cười lớn nói :

- Chuyện hôn nhân há lại coi như một vở kịch sao chứ?

- Muối không biết! Nhất định phải là sau khi Hoàng Sơn võ hội làm lễ bái thiên địa một lần nữa mới có thể coi là phu thê...

Lúc ở trên biển nàng nói ra những lời này không thấy thẹn, nhưng khi này đây câu nói chưa dứt, chỉ vừa đến hai tiếng “phu thê” mặt thẹn đỏ ửng lên vội quay người đi nơi khác.

Hoàng Bác so vai nói :

- Thôi, như vậy cũng được, nhưng lúc này cứ để áo quần ướt như vậy rất dễ nhiễm lạnh. Chưa phải là phu thê, thì cời quần áo phơi khô ta không lên nhìn

muội thì đâu có gì chứ?

Tiểu Bình lại càng thẹn đỏ mặt lên, nhưng lời chàng là sự thật đành nói lí nhí trong miệng :

- Hào! Vậy huynh đi nơi khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ăn Khách Trên Hoang Đảo

Hoàng Bác tỉnh giấc, thấy mặt trời đã lên cao, trên biển gió đã lặng, mặt biển sóng nhấp nhô bình hòa muôn thuở, không còn phần nộ như trong đêm.

Chàng lay nhẹ gọi Tiểu Bình dậy, hai người thuận theo bờ biển đi một đoạn, Hoàng Bác đưa mắt quan sát thì thấy hòn đảo tợ chừng như chỉ có nam thạch, phía trên cao vài lùm cây thưa thớt, đủ thấy sự sống ở đây thật là nghèo nàn.

Tiểu Bình vốn vẫn ngây thơ, cứ vừa đi vừa nhặt những chiếc vỏ ốc đủ màu sắc lóng lánh dưới ánh nắng ban mai, vui vẻ hớn hờ.

Tiểu Bình chia cho Hoàng Bác xem một chiếc vỏ ốc nàng lượm được có đến năm màu óng ánh như kim cương nói :

- Bác ca ca, xem chiếc vỏ ốc này giống như kim cương ghê.

Hoàng Bác gượng cười nói :

- Dù đó thực là kim cương cũng chẳng có ích gì.

- Sao huynh nói vậy chứ?

- Thử hỏi tiền bạc châu báu để tiêu xài mà ở trên đảo khô cằn này đến sự sống cũng không biết có không nữa là.

Tiểu Bình hiểu ra nỗi lo của chàng, vừa thoát khỏi họa này lại đến tình cảnh khác, thật là họa vô đơn chí.

- Vậy trên đảo này há không có người sống sao?

Hoàng Bác dừng chân lại nói :

- Chúng ta nên leo lên trên cao kia quan sát toàn đảo thử xem sao.

Nói rồi chàng dẫn Tiểu Bình đi lên phía dãy núi đá, đường lên càng lúc càng khó, bọn họ hai người phải bám chắc vào các mỏm đá mới lên được.

Hốt nhiên Hoàng Bác nghe thoảng có tiếng binh khí chạm nhau, chàng nhú mày nhỏ giọng :

- Tiểu Bình, có người đang đánh nhau.

Tiểu Bình nôn nóng hỏi :

- Ai? Có phải Đông Kiếm không?

- Ta không biết, tiếng kiếm chạm nhau nghe từ rất xa, chỉ ít cũng phải ngoài mười trượng.

Lúc ấy một con gió thổi đến mang theo tiếng kiếm, bọn họ hai người đều nghe rõ.

Tiểu Bình càng nôn nóng hơn, nói :

- Vậy thì nhanh chân lên xem xem.

Nói xong là muốn leo lên tiếp ngay, Hoàng Bác giữ vai nàng lại nói :

- Đương nhiên là lên xem rồi, nhưng chúng ta cũng phải nên đề ra kế hoạch trước, nếu như đúng là Đông Kiếm thì phải làm sao?

Tiểu Bình nhú mày vẻ hoài nghi :

- Chẳng lẽ lão ta cũng lại lên đứng đảo này?

Hoàng Bác gật đầu, trầm ngâm nói :

- Rất có khả năng, chúng ta bị sóng đẩy vào đây há lão ta lại không.

Tiểu Bình bám vách đá leo lên đồng thời nói :

- Cứ lên xem tình hình rồi hãy tính.

Bọn họ hai người men theo vách đá leo lên đến đỉnh, áp sát người vào vách đá nhìn thì đã có thể nhìn thấy tất cả.

Có phải Đông Kiếm không?

Không, mà đó là hai lão ngư ông, một vận hắc y, một vận thanh y, trong tay mỗi người là mỗi thanh kiếm, đang đứng trên một phiến đá bằng phẳng động thù với nhau.

Bọn họ xuất chiêu công thủ rất uyển chuyển nhẹ nhàng, ung dung lộ rõ phong độ của một kiếm phái đại gia.

Hoàng Bác và Tiểu Bình lên nhìn một lúc, Tiểu Bình ghé sát miệng mình vào tai Hoàng Bác nói :

- Bác ca ca có biết hai người này không?

Hoàng Bác lắc đầu nói :

- Không biết, có điều vị thanh y lão nhân kia đang sử dụng Thiếu Lâm Đạp Ma Kiếm, nhưng vị hắc y lão nhân thì kiếm pháp kỳ quái, hình như kiếm pháp của các môn phái đều có.

- Bọn họ đấu với nhau, thấy hung quá!

- Không đâu, bọn họ đang luyện kiếm, không phải đang đấu với nhau.

- A! Thảo nào bọn họ động thủ mà trên mặt cứ nở nụ cười, ca ca xem ai lợi hại hơn?

- Kẻ tám lạng, người nửa cân.

- Nhưng trình độ công lực thế nào?

- Có thể đáng gọi là đại gia trong đương kiếm thuật, so với năm vị Bạch Huê kiếm sĩ của Vô Song bảo thì vượt xa.

- So với Đông Kiếm thì sao?

- Điều này, chỉ e...

- Vậy so với huyênh thì sao?

Tiểu Bình cứ hỏi dồn Hoàng Bác.

- Cũng vượt xa ta nhiều.

- Nói vậy, huynh chỉ nói khách khí thôi.

- Không phải khách khí đâu, ta chỉ biết đúng có bốn chiêu Du Long kiếm pháp ngoài ra những chiêu thức khác thì chỉ nghe sư phụ nói khái lược qua không hề nắm vững thì thử hỏi làm sao so với họ được chứ!... Kìa muội xem hắc y lão nhân xuất chiêu Nhạn Vân Dã Hạc của phái Không Động thuộc bậc sư.

Hắc y lão nhân lúc ấy lướt kiếm một vòng rồi đột nhiên hét lên một tiếng cả người vọt lên không cao ba trượng, thân hình lướt nhanh như dã hạc xuyên vân, tà áo bay phấp phới. Lúc ấy thân đảo hai vòng đồng thời thế kiếm theo đó phát ra một vầng hào quang tỏa trùm khắp người lão đang từ từ đáp chân xuống trước mặt thanh y lão nhân.

Từ thân kiếm như nhiều hoa ánh lửa lên nếu không định thần có thể hoa mắt lên tức thì, rồi bỗng chốc các ánh hào quang biến mất như tụt lại vào thân kiếm, lướt tới đối phương.

Thanh y lão nhân đứng trước tuyệt chiêu của đối phương khí định thần ngưng không hề lùi mà lại còn tiến lên một bước, xuất ra một chiêu Ma Đình Phóng Quang trong Đạp Ma kiếm, kiếm lướt nhẹ lưu chày như vân.

“Keng” một tiếng, bóng người phân hai, ánh kiếm thấu lại, cả hai lão nhân đều tự thoái lui về sau non trượng, nhìn nhau cười “ha ha” vẻ rất tâm đắc.

Thanh y lão nhân vừa tra kiếm vào vỏ vừa nói :

- La huynh, già rồi gân xương cứng cỏi, xem ra chúng rất khó tiến bộ thêm nữa.

Hắc y lão nhân cũng tra kiếm vào, cười nói :

- Ân huynh, huynh khá hơn ta nhiều, Hoàng Sơn kiếm hội vào ngày Đoan Ngọ năm tới (mùng năm tháng năm) đang chờ huynh nha.

Từ trên mỏm đá Hoàng Bác nghe họ nói với nhau hai câu, liền ghé sát Tiểu Bình nói :

- Tiểu Bình, ta biết họ là ai rồi!

- Là ai?

- Vị thanh y lão nhân là Đạt Ma Thần Kiếm Ân Công Đạt và vị hắc y là Thiên Nhai Cô Kiếm La Vương Phảng. Bọn họ đã từng tham gia Hoàng Sơn kiếm hội lần thứ mười bảy, nhưng đều bị Đông Kiếm đánh bại. Sau đó trở về ẩn cư không xuất hiện trên giang hồ nữa, không ngờ bọn họ lại ẩn cư trên hoang đảo này luyện kiếm

- Huynh làm sao biết?

- Ta nghe Cái bang Ngũ sư thú nói, sau đó cũng được nghe sư phụ nói qua một lần nữa.

- Bọn họ hình như đang chuẩn bị để tham gia Hoàng Sơn kiếm hội vào năm tới.

Hoàng Bác gật đầu nói :

- Không sai.

- Tuyệt không thể để bọn họ đi nha.

- Tại sao?

- Vì bọn họ một khi tham gia thì lại càng tổn thêm sức lực của huynh.

Hoàng Bác thở dài :

- Nếu vậy thì ta rất ít có hy vọng đạt được bảo vị Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách.

- Không được, huynh nhất định phải giành được bảo vị ấy, giết chết cha con lão Đông Kiếm, giúp muội báo gia cừu thì lúc ấy muội mới...

- Muội mới thế nào?

Tiểu Bình bẽn lẽn :

- Thiếp mới xuất giá theo chàng.

Lại thay đổi cách xưng hô trong chốc lát khiến Hoàng Bác đến ngỡ người ra, thật là quý quái!

Hoàng Bác nhú mày :

- Nếu ta thất bại thì sao?

- Thì phải chờ năm năm sau tham gia lần khác.

- Nếu ta không chờ nổi?

- Hừ, thằng cha không có chí khí!

Lại thay đổi cách xưng hô tiếp.

- Hào, muội chửi người ta nha!

- Chửi thì sao chứ? Không có chí khí! Đồ không có chí khí!

- Ê! Suyt! Nhỏ thôi chứ.

- Ta không cần biết, ta muốn nói lớn.

Hoàng Bác rất hiểu tính khí của Tiểu Bình nên lúc này thấy nàng thoáng giận dỗi là chàng nhin ngay, cười xòa nói :

- Thôi, thôi! Ta chấp nhận, chỉ có điều nếu như ta không có khả năng đắc thủ được toàn pho Du Long kiếm pháp hoặc giả tìm được Tiên Cơ Vô Khố thì vô luận thế nào cũng không phải là địch thủ Đông Kiếm.

- Bọn họ ẩn cư ở đây luyện kiếm tất nhiên phải có chuẩn bị thuyền, chúng ta đi một vòng lục soát xem, khi tìm thấy thì cứ trộm, vào đất liền rồi sau đó đi Ngũ Long sơn.

- Không chỉ mưon thôi, không được đánh cắp của họ.

- Nhưng sợ họ không cho mưon.

- Chúng ta ra đi, để lên tiếng mưon thử xem.

Hoàng Bác đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh một lượt, thần sắc chàng bỗng kinh ngạc tột độ.

Nguyên là nơi phiên đá lúc này bây giờ đã không còn nhìn thấy hai lão già đâu nữa, không biết bọn họ đã đi đâu.

Tiểu Bình thấy thần sắc của chàng như vậy liền cũng đứng dậy ghé mắt qua vai chàng nhìn, bất giác kêu lên :

- Không thấy, bọn họ đâu cả, đều là tại ca ca cứ mãi đấu khẩu với muội đến nỗi người ta bỏ đi đâu cũng không biết.

Nàng vừa nói xong đột nhiên từ phía sau lưng các chừng bảy trượng một giọng nói vang lên :

- Yên tâm, bọn lão hủ chúng ta đều ở đây mà.

Hoàng Bác và Tiểu Bình cả kinh vội quay phắt lại thì đã nhìn thấy hai lão già lúc này đã đứng đó tự bao giờ. Bọn họ đến gần như vậy mà đến ngay cả Hoàng Bác vẫn không phát hiện ra cũng đủ thấy thân thủ công lực của bọn họ cao như thế nào rồi.

Hắc y lão nhân đưa mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt kinh ngạc xen lẫn hoảng sợ của Tiểu Bình hồi lâu rồi lên tiếng nói :

- Ân huynh, tiểu cô nương này thật là khéo tự tư tự lợi, định trộm lấy thuyền của chúng ta.

Thanh y lão nhân vuốt râu, lắc nhẹ đầu về không hài lòng nói :

- Máy vị cô nương cốt cách xinh đẹp vẫn thường như vậy, bọn họ chỉ vì bạn tình mà không còn nghĩ đến sự sống chết của người khác.

Hoàng Bác nghe lão ta nói hơi nặng lời liền liếc nhìn Tiểu Bình lúc ấy trên mặt hiện lên vẻ vừa xấu hổ vừa tức giận, chàng không nhin nổi nhìn hai lão già chấp tay thì lễ :

- Nhị vị lão tiên bối.

Hai lão già thấy chàng cư xử như vậy cũng cúi đầu hoàn lễ, hắc y lão nhân thần tình vẫn lộ vẻ linh xảo cười cười nói một câu không đầu không đuôi :

- Đi thuyền, gặp bão, đắm thuyền, trôi vào đây phải không?

Hoàng Bác lại chấp tay nói :

- Đúng vậy, thật là một chuyến đi không bình thường!

Thanh y lão nhân lại vuốt râu cười "kha kha..." nói :

- Mỗi khi có người bị nạn vào đây đều cho rằng là gặp chuyện bất bình thường, thực ra đây là một chuyện rất bình thường.

Hoàng Bác mỉm cười nói :

- Ô không! Văn bối không nói đến chuyện đi thuyền mà nói có một nhân vật đi thuyền không bình thường.

Hắc y lão nhân thoáng ngạc nhiên rồi như hiểu ra cười nhạt hỏi :

- Là lão đệ người ư?

Hoàng Bác vội xua tay nói :

- Không, văn bối nói người ấy là Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Âu Dương Trường, lão ta cũng bị rơi xuống biển.

Hai lão nghe xong liền đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi không ai bảo ai tiến lên một bước trừng mắt đồng thanh nói :

- Sao? Lão ta cũng trôi vào đảo này sao?

Hoàng Bác lắc đầu :

- Không biết, nhưng rất có khả năng. Do điều này nên khi vãn bối nhìn thấy nhị vị tiên bối lập tức liên tưởng đến một vấn đề nghiêm trọng là giả như nhị vị tiên bối có thuyền thì nên đi xem nó còn không.

Hai lão già thần sắc chợt biến, hắc y lão nhân trầm ngâm một lúc lại nhìn vào mặt Hoàng Bác hỏi :

- Lão đệ, ngươi là ai?

Hoàng Bác nghiêng người quay sang nói :

- Vãn bối tên Hoàng Bác, ân sư là hai vị Bắc Chương và Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi.

Chàng nói đến đó thấy trên mặt hai lão nhân hiện rõ vẻ không tin, nếu muốn họ tin thật không dễ gì ngoài phải thi triển công lực ra cho họ tận mắt chứng kiến.

Nghĩ đến đó chàng chùng chân xuống quay người sang trái tả chương thi triển Mai Hoa Trác Phóng phát ra chỉ phong từng đợt như những mai hoa ảnh đồng thời hữu chương thi triển Bắc Phong Khô Hề, một cổ mãnh phong phát ra đánh “ầm” một tiếng đánh vỡ vụn khối đá lớn tức thì, những mảnh đá vụn văng ra xa ngoài mấy trượng, sau đó chàng chấp tay nói :

- Nhị vị tiên bối đã tin lời vãn bối rồi chứ?

Hai lão già mồm há hốc không tin một vị thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi mà cùng lúc phát ra hai chiêu tuyệt học với công lực hòa hâu như vậy, đến bản thân bọn họ không tận mắt mình mục kiến thì hẳn không thể nào tin.

Sau một phút kinh ngạc, bọn họ nhìn nhau không nói gì thêm, liền tung mình chạy xuống bãi biển đồng thời hắc y lão nhân nói lại :

- Nhị vị tiểu hiệp cũng nên theo chúng ta!

Hoàng Bác và Tiểu Bình cũng nhanh chân chạy theo, tuy lúc ấy Tiểu Bình trong lòng vẫn còn chưa nguôi cơn giận vì lời nói xúc phạm lúc nãy của thanh y lão nhân.

Tiểu Bình vừa chạy theo Hoàng Bác vừa nói với giọng bức tức :

- Bọn họ nói muội tự tư tự lợi, sao ca ca không bênh vực muội chứ...

Hoàng Bác cười nói :

- Bọn họ chỉ đùa thôi mà.

- Đùa gì mà nặng thế chứ, nói đến thật khó nghe!

- Ủ... ừ... Để lần sau nếu họ còn nói như vậy nữa ta sẽ bênh vực muội.

Bây giờ bọn họ đã đến gần bãi biển, hai lão già đột nhiên dừng chân lại nép mình sau một phiến đá lớn chú mục nhìn về phía bãi biển, thần sắc lộ vẻ có vấn đề nghiêm trọng.

Hoàng Bác vừa đến liền hỏi :

- Lão tiền bối, có chuyện gì?

Lão ta liền đưa tay ra hiệu cho bọn hai người Hoàng Bác cúi thấp người xuống rồi đưa tay chỉ về hướng xa ngoài bãi biển nói :

- Ngươi đoán thật không sai, Đông Kiếm quả nhiên đã trôi đến đảo này.

Theo cánh tay lão ta chỉ bọn hai người Hoàng Bác thấy ngay trên bãi biển ngoài xa ba trượng lão Đông Kiếm đang đứng nói chuyện gì đó với một cô gái ngư dân trước một thạch thất nhưng giữa bọn họ có gì không bình thường, cứ thấy lão Đông Kiếm cứ vừa chỉ tay vào mặt cô gái đồng thời chân bước lên một bước. Ngược lại cô gái thoái lùi một bước đáng về sợ hãi.

Hoàng Bác nghi hoặc trong lòng hỏi :

- Lão tiền bối, lão ta đang làm gì ở đó?

Thanh y lão nhân mặt đầy nộ khí “hừ” một tiếng nói :

- Lão ta có thể đang ép buộc tôn nữ của lão hủ chèo thuyền đưa lão vào đất liền, hoặc rất có thể phải nói ra cho lão ta phương hướng để đi.

Hoàng Bác lúc ấy mới hiểu ra, chàng định mở miệng hỏi các đối phó thì hắc y lão nhân đã lên tiếng :

- Hoàng tiểu hiệp, người biết bọn lão hủ chúng ta là ai không?

Hoàng Bác thái độ cung kính :

- Vãn bối xin mạo muội đoán thử, lão tiền bối chính là La lão tiền bối, giang hồ ngoại hiệu là Thiên Nhai Cô Kiếm, có phải vậy không?

Hắc y lão nhân mặt lộ vẻ kinh ngạc lại chỉ tay vào thanh y lão nhân hỏi :

- Vậy vị này?

Hoàng Bác đưa mắt nhìn thanh y lão nhân cười nói :

- Có phải là Đạt Ma Thần Kiếm Ân lão tiền bối không?

Thanh y lão nhân chớp chớp mắt liên hồi kinh ngạc không tưởng nổi, lão đã ẩn cư trên hoang đảo này từ lâu vậy mà có một thiếu niên trẻ tuổi như vậy lại biết được. Lúc ấy thanh y lão nhân liền gật nhẹ đầu về hải lòng nói :

- Đúng vậy, bọn lão hủ chúng ta so với lệnh sư thật không đáng nói, chỉ có điều với Đông Kiếm này đối với chúng ta không bao giờ quên, trong tình hình này nếu chúng ta xuất hiện trước tất lão ma đầu sẽ bức hiếp tôn nữ để bảo đảm cho sự an toàn của lão. Mỗi khi lão ta đã lấy thuyền vào đất liền rồi thì chúng ta coi như tận kiếp chôn chân ở đây, do vậy không biết Hoàng tiểu hiệp có thể lộ diện giúp bọn lão hủ này lừa Đông Kiếm đến đây không?

Hoàng Bác nhận thấy tình hình không đơn giản, nếu không giúp thì e rằng không còn cách nào khác, trầm ngâm một lúc liền đứng thẳng người dậy, men theo bờ đá tiến lại gần phía Đông Kiếm và cô gái kia.

Tiểu Bình lúc ấy định đi theo thì Thiên Nhai Cô Kiếm La Vương Phảng đã cười nói :

- Cô nương, Hoàng tiểu hiệp không đi đâu mất đâu mà sợ, sẽ quay lại ngay thôi mà.

Tiểu Bình thoáng thẹn lên, nhưng lúc này cố nén tức giận đứng yên bất động không nói gì, đưa mắt nhìn theo bóng Hoàng Bác đang xa dần.

Hoàng Bác đã đến gần chỉ còn cách họ ngoài năm sáu trượng, do không còn bờ đá nữa nên không thể tiếp cận hơn, chàng liền ép sát người theo dõi tình hình, lúc này đã nhìn thấy rõ cô gái ấy tuổi chừng hai mươi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Tiếng Lòng

Hoàng Bác không dám chậm nửa giây liền tung người phóng tới, cười lớn nói một cách rất tự nhiên :

- Ha ha ha... Âu Dương lão nhi, ta cũng ở trên đảo này thì người trở về đất liền làm gì chứ?

Đông Kiếm hốt nhiên thấy Hoàng Bác xuất hiện đúng lúc này, mặt lão ta ửng hồng lên cười hăng hắc mấy tiếng trong cổ họng, thân hình huy động nhẹ lướt về phía chàng ngay tức thì. Đương nhiên lão ta bằng vào thân phận Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách mà đi ức hiếp một tiểu cô nương thật là một chuyện rất bất đắc dĩ mà lão đành phải làm, lão không ngờ chuyện này lại bị người khác biết được mà lại chính là Hoàng Bác, thật là thất sách. Lúc ấy trong đầu lão nghĩ trước hết không sát từ tên tiểu tử này để chuyện hôm nay truyền xuất trên giang hồ thì thử hỏi còn gì là danh tiếng Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách?

Hoàng Bác tự biết mình không phải là đối thủ của Đông Kiếm nhưng lúc này nếu bằng vào công lực của chàng mà liên thủ với hai lão Âu, La kiếm thuật danh gia thì nhất định có thể thắng lão ta, do vậy trong lòng thấy yên tâm không chút sợ sệt, cười lên ha ha nói :

- Âu Dương lão nhi, đến đây, chúng ta sẽ trên vùng nham thạch này tỉ thí ba trăm chiêu thử xem!

Đông Kiếm chỉ bằng hai lần nhún mình đã đến trước mặt chàng, không nói một lời hữu thủ vung chưởng định đánh vào ngực chàng ngay. Nhưng chính lúc ấy từ ngoài năm sáu trượng lại

đưa mắt nhìn cô gái lúc ấy cũng đang đi tới, lớn tiếng nói :

- Lan nhi nguoi từ từ nói ra nguoi bị nguoi ta ức hiếp như thế nào?

Cô gái dừng chân bên hai lão già, mắt nhìn Đông Kiềm nét sợ hãi vẫn chưa hết, nói :

- Lão bá bá này không biết từ đâu đến, định đoạt lấy thuyền của chúng ta, Lan nhi cản lại, lão ta lại buộc hoặc là Lan nhi đưa lão vào đất liền, hoặc phải chỉ phương hướng cho lão, bằng không thì lão sẽ lột da mặt Lan nhi...

Cô ta nói đến đó trên mặt lại hiện vẻ hoảng sợ, lại nói tiếp :

- Lão nói nếu đếm đến tiếng thứ ba mà không nói thì sẽ ra tay ác độc, vừa đếm đến hai thì...

Cô ta không nói tiếp đứng nhìn Hoàng Bác về hàm ơn.

Hoàng Bác và Tiểu Bình nhìn không nổi ôm bụng cười lên ha ha, hô hô một trận.

Đạt Ma Thần Kiềm cũng cười mĩa lão, đưa tay cản cô gái lại nhìn Đông Kiềm nói :

- Nghe rõ rồi chứ? Tôn nữ lão phu tuy chưa bị tổn hại một cọng lông chân nhưng thử hỏi bằng vào thân phận Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách như nguoi mà lại làm như vậy nghĩa là sao chứ?

Đông Kiềm then đến đỏ mặt tía tai, lúc ấy dựng đứng mày lên định nói thì cô gái lại nói :

- Gia gia, lão ta là Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách?

Đạt Ma Thần Kiềm cười khanh khách nói giọng đầy mỉa mai :

- Đúng vậy, nguoi mà có một cơ hội được Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách ức hiếp đáng phải nói là một vinh dự đặc biệt.

Lan nhi vừa thấy gia gia mình nói xong liền vội vàng lấp bắp trong miệng :

- Gia gia, hỏi lão ta! Hỏi lão ta...

Không biết cô ta muốn nói ý gì, chỉ thấy Đạt Ma Thần Kiềm trợn mắt lên quát :

- Tiểu tử đó vong ân bội nghĩa còn hỏi đến làm chi nữa chứ?

Lan nhi trên mặt lộ vẻ đau khổ, mắt ngấn lệ nói :

- Không không, chẳng không phải là loại nguoi như vậy, xin gia gia hãy hỏi thử xem?

Đạt Ma Thần Kiềm thâm liến về giận dữ lại thở dài một cái, đưa mắt nhìn Đông Kiềm cười khổ sở nói :

- Ta xin hỏi nguoi một chuyện là trước đây mấy tháng có một tục gia đệ tử Thiếu Lâm tên là Hoắc Thiên Long, hắn ta phản đồ đầu thân nhập vào Vô Song bảo, hiện tại như thế nào?

Đông Kiềm chấp tay sau lưng thái độ lãnh mạn vô tình, ngược mắt nhìn trời không như chưa từng nghe thấy câu hỏi.

Hoàng Bác nghe nhắc đến tên Hoắc Thiên Long lấy làm kinh ngạc, lại thêm cô gái có vẻ rất quan tâm, lúc ấy xem vào hỏi :

- Lão tiền bối, Hoắc Thiên Long với lão tiền bối có quan hệ như thế nào?

Đạt Ma Thần Kiềm giọng hàm chứa phẫn nộ nói :

- Với lão hủ thì chẳng có quan hệ gì cả, nhưng với tiểu nữ này thì đã phải lòng hắn ta.

Hoàng Bác đã hiểu ra mọi chuyện cười gật gật đầu nói :

- Vậy thì lão tiền bối đã có sự hiểu nhầm, Hoắc Thiên Long đầu nhập Vô Song bảo chẳng qua là một sự cưỡng bách...

Đông Kiềm hừ một tiếng lạnh lùng, thái độ tương chừng như chuẩn bị nhảy bổ vào chàng, Hoàng Bác liền thoái lui một bước cảnh giác, chấp tay nói :

- Âu Dương lão nhị, ta chẳng muốn phơi bày hết ra tư sự của lão. Ân lòng thì ai cũng có, ta muốn hôm nay lão nên nói ra những điều mà đã gọi là sự thật không thể phủ nhận rồi chúng ta quyết đấu một trận mới hả lòng!

Đông Kiềm cười giọng lạnh như băng nói :

- Được, lão phu hôm nay quyết làm thỏa mãn lòng các người để các người có chết cũng không ân hận.

Hiển nhiên lão ta tuy biết công lực, kiếm thuật của Đạt Ma Thần Kiếm và Thiên Nhai Cô Kiếm không phải là tầm thường nhưng dưới mắt lão thì chưa hề để ý đến bọn họ bao giờ. Lão dừng lại đảo mắt nhìn một lượt nói :

- Hoắc Thiên Long thật sự đã bị lão hủ bắt song thân của hắn ép buộc hắn phải đầu thân vào Vô Song bảo, nhưng tháng trước đây hắn đã to gan đào tẩu ra ngoài, lão phu đã ra lệnh giết chết song thân của hắn và phát lệnh toàn đệ tử tìm cho được hắn ta.

Lan nhi nghe đến đó nghĩ song thân chàng nếu như đã bị giết tất khi nghe được tin này chàng rất thống khổ mà mình thì không làm gì được để an ủi giúp đỡ chàng, bất giác hai tay úp lên mặt khóc lớn lên.

Đạt Ma Thần Kiếm lộ vẻ không tin, đưa mắt nhìn Hoàng Bác ngẫm dò ý, Hoàng Bác gật đầu biểu thị lời lão ta là đúng, lại nói :

- Khi văn bối vừa gặp Hoắc Thiên Long là đúng lúc hắn ta vừa thoát ra khỏi Vô Song bảo, nhân vì biết Thiếu Lâm Bách Không chương môn và ân sư là Bách Liễu đại sư đã quyết loại hắn ta ra khỏi môn phái vì tội phản đồ, gã ta rất đau khổ nguyện từ tạ tội với ân sư. Văn bối lúc ấy đã khuyên nhủ mấy câu để bảo toàn tính mạng, rồi có ngày oan khuất được giải.

Đạt Ma Thần Kiếm sắc mặt biến đổi, những thớ thịt trên mặt nhảy liên hồi cuối cùng nói :

- Nếu đúng như vậy thì lão hủ đã trách nhầm..

Lan nhi nghe đến đó trong lòng hớn hờ, thấy gia gia đã hiểu ra trách oan chàng nay được bày giải, liền lau khô nước mắt nhìn Hoàng Bác nói :

- Đa tạ Hoàng tiểu hiệp đã giải bày cho điều này, nhưng tiện nữ không biết giờ này chàng đang ở đâu?

Hoàng Bác lắc đầu nói :

- Sau câu chuyện ngăn ngui ấy chúng ta chia tay nhau, hình như Hoắc Thiên Long có ý trước hết trở lại Thiếu Lâm.

Đông Kiếm thấy lúc ấy bọn họ nói ra nhiều chuyện liên quan đến Vô Song bảo sợ để bọn họ nói nhiều càng bất lợi cho mình, liền lớn tiếng cắt ngang :

- Thôi, các người không nên kéo dài thời gian nữa, lão phu không định ở lại đây làm khách đâu!

Thiên Nhai Cô Kiếm nhìn lão ta mắt nheo lại, thần tình bình tĩnh cười nhạt, rồi lại nhìn sang Lan nhi nói :

- Lan nhi, người nhanh vào thạch thất lấy thanh trường kiếm của người cho Âu Dương bảo chủ!

Đông Kiếm cười khanh khách vẻ khinh mạn, xua tay nói :

- Bắt tất, lão phu bằng đôi tay này cũng đủ sát nhân!

Thiên Nhai Cô Kiếm mắt lộ hào quang, nói :

- Âu Dương bảo chủ cho rằng động thủ với chúng ta không cần dùng đến kiếm ư?

- Không sai, và đại khái cũng không cần phải xuất đến ba chiêu.

Thật là hết sức ngạo mạn, coi thiên hạ không ra gì.

Thiên Nhai Cô Kiếm phần nộ trong lòng, tay phải rút kiếm tạt ngang trước ngực quát :

- Mồi!

Đông Kiếm thái độ vẫn lãnh mạn cao ngạo :

- Cứ việc ra tay.

Hoàng Bác thấy nếu chỉ có Thiên Nhai Cô Kiếm động thủ thì thủ bại cầm chắc trong tay, vội vàng rút thanh Hoàng Long kiếm ra nói :

- Âu Dương lão nhi, ta tham chiến cũng không phương hại gì chứ?

Đông Kiếm gật đầu không mấy may tỏ thái độ gì, đồng thời lại còn nhìn Đạt Ma Thần Kiếm nói :

- Ân Công Đạt, người không nhảy vào cho luôn thể? Khỏi phải mất công lão phu ra tay nhiều lần.

Đạt Ma Thần Kiếm chưa kịp hiểu ý gì thì Tiểu Bình cũng bước lên một bước ưỡn ngực lên nói :

- Âu Dương lão nhị, ta tham gia cũng được chứ?

Hoàng Bác cả kinh, vội vàng quát lớn lên :

- Không được.

Tiểu Bình thấy từ trước đến nay chưa hề thấy chàng quát mình trước mặt mọi người như vậy bao giờ, tự nhiên đôi mắt cay cay tức muốn khóc lên bĩu môi nói :

- Hừ! Ngươi quát mắng ai vậy chứ?

Hoàng Bác thất thanh “Á” một tiếng, vội vàng làm mặt ôn hòa giọng nhẹ nhàng nói :

- Xin lỗi Tiểu Bình, ý ta chỉ muốn nói là muội và Ân cô nương chỉ nên đứng bên ngoài cổ vũ là được rồi.

Tiểu Bình chưa hết giận, hừ một tiếng nữa, quay lưng đi và đưa tay lên lau nhanh hàng nước mắt tức tưởi vừa trào ra.

Đông Kiếm không kiên nhẫn được nữa liền tung mình lướt vào đứng trên một hòn đá lớn giữa bọn ba người Hoàng Bác, Đạt Ma Thần Kiếm và Thiên Nhai Cô Kiếm nói lớn :

- Đến đây, lão phu thử xem kiếm thuật của nhị vị đến trình độ nào.

Đạt Ma Thần Kiếm nhìn Thiên Nhai Cô Kiếm hiện lộ vẻ do dự, hiển nhiên với bọn ba người liên thủ thì đối đầu với Đông Kiếm không ngại gì, chỉ có điều như vậy thì thật chẳng đúng tí nào trong đấu pháp với những nhân vật đã gọi là thành danh trên giang hồ.

Hoàng Bác thấy vậy cũng đoán được tâm của lão già, liền động viên, nói :

- Lão tiền bối, lão ta như đã khinh người như vậy thì chúng ta nên cho lão nếm mùi chua cay mới được.

Chàng nói rồi liền vận Vô Cực Chân Khiếu bảo hộ toàn thân, rồi thi triển thân pháp Tuyệt Điệp Kịch Hoa (bướm trắng vờn hoa) lướt đến xông vào ngay trước ngực Đông Kiếm bằng một chiêu Du Long Hiện Ảnh trong Du Long thần kiếm.

Đạt Ma Thần Kiếm và Thiên Nhai Cô Kiếm cũng không để chậm chân thì trên sở học, công lực toàn năng nhất tề vùng kiếm nhảy vào liên thủ tấn công Đông Kiếm.

Với loại đấu pháp như thế này quả thực đối với Đạt Ma Thần Kiếm và Thiên Nhai Cô Kiếm cũng là bất đắc dĩ và lần đầu tiên mà bọn họ phải làm.

Đông Kiếm quả thực là một tay giang hồ lão luyện, kể cả nội ngoại công cũng như kiếm pháp và cả đấu pháp đều vượt qua các tay cao thủ đương đại, phải hy hữu lắm mới có người ngang sức, ngang tài với lão ta.

Như lúc này đây trước ba đối thủ công vào một lúc bằng kiếm mà lão ta chỉ bằng vào tay không, chưởng, chỉ, trảo, nã (chưởng, điểm, chộp, bẻ) và thân pháp tuyệt luân khi tránh né khi công giải mà có thể hóa giải hết các chiêu kiếm của đối phương.

Lúc ấy ba gài một trẻ chỉ vừa ngoài ba chiêu đạ tạo nên một trường đấu vừa sôi động, vừa hỗn loạn, ánh kiếm vun vút, chưởng lực ầm ầm, đất đá bay mù mịt không còn nhận rõ ta hay địch.

Tiểu Bình nhảy đến bên người Lan nhi nói :

- Ê, chúng ta có nên cổ vũ cho họ một trận không?

Lan nhi đưa mắt nhìn tình hình đấu trường rồi nói :

- Lúc này thật chưa cần thiết, người không thấy bọn họ đấu đang thuận lợi đó sao?

Cô ta nói với thái độ rất hâm mộ, đột nhiên quay sang nhìn Tiểu Bình cười nói :

- Tiểu muội, tên người là gì?

- Ta gọi là Châu Tiểu Bình, năm nay mười bảy tuổi. Còn tỷ tỷ?

Lan nhi mắt vẫn nhìn đấu trường, cười nói :

- Ta tên là Ân Hương Lan, năm nay hai mươi... Ê, người ấy là gì của người?

Tiểu Bình mặt hồng lên, nội giận chàng lúc nãy nhưng vẫn còn nói :

- Nếu đã là gì của ta thì lúc này đã không nạt nộ ta như vậy rồi!

Hương Lan mỉm cười, nhỏ giọng nói :

- Tính tình người kia xấu lắm sao?

Tiểu Bình nhú mày lắc đầu nói :

- Cũng không hẳn vậy, chỉ có điều hôm nay làm sao ấy, hốt nhiên phát nộ quát tháo lên, thật đáng ghét.

Hương Lan ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh cười nói :

- Nam nhi cũng nên có tí nóng tính như vậy, người ấy của ta tính tình thật trầm lặng ôn hòa...

Tiểu Bình biết cô ta nhắc đến Hoắc Thiên Long, lúc ấy nổi đồng cảm dấy lên trong lòng liền tỏ thái độ thân thiết nói :

- Lan tỷ tỷ, các người xa nhau lâu chưa?

- Đã hơn một năm, không biết hiện tại chàng đang lưu lạc nơi nào...

Nói đến đó Hương Lan thở dài, mặt sầm lại u buồn, Tiểu Bình lại hỏi :

- Anh ta sao không trở lại tìm tỷ tỷ?

Hương Lan nói qua nước mắt :

- Ai biết được, khả năng chàng nhận thấy hành động phản đồ của mình không nhận được sự tha thứ của gia gia ta.

Tiểu Bình thở dài rồi an ủi :

- Lan tỷ tỷ cũng không nên quá thương tâm, sẽ có ngày rồi anh ta trở lại ở bên tỷ tỷ!

Hương Lan gật gù đầu cũng hy vọng như vậy, và có lẽ đó là ước nguyện lớn nhất trong đời cô.

Đột nhiên lúc ấy nghe tiếng Hoàng Bác vang lên :

- Tiểu Bình, có thấy rõ không? Áo của Âu Dương lão nhi vừa rồi đã bị ta chém rách nhá!

Tiểu Bình bất thần nghe gọi vui hẳn lên, chăm chú nhìn vào đấu trường, nhưng vì lúc này bọn họ đang ở hồi đấu hăng nhất lại đến bốn người, xuất chiêu lại nhanh nên không thấy rõ từng chiêu thức, nhưng cũng vỗ tay reo lên :

- Thấy rồi, thấy rồi! Huynh cho lão ta một nhát nữa đi!

Nguyên là Đông Kiếm tuy là công lực thâm hậu đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nhưng Hoàng Bác thân thủ công lực cũng không phải là tầm thường, đã vậy lại có sự liên thủ trợ lực của Đạt Ma Thần Kiếm và Thiên Nhai Cô Kiếm mười năm khổ luyện trên đảo, nên Đông Kiếm cuống ngạo tự phụ như vậy, mà lúc này cũng phải chật vật lắm mới chống đỡ, né tránh lại họ. Vừa rồi trong một chiêu của Du Long thần kiếm, Hoàng Bác đã sử dụng một cách hoàn hảo, Đông Kiếm chỉ kịp tránh khỏi cái chết trong nháy mắt nhưng thân áo bên phải của lão đã bị tiện mất một mảnh.

Có thể nói trên đường hành cước của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, đây là lần đầu tiên thất thủ, mặc dù chưa thương hại đến thân mình nhưng như vậy cũng đề cho Hoàng Bác lên nước, đã vậy lại thêm Tiểu Bình đứng ngoài cao hứng châm vào thêm một câu nữa làm cho lão ta thẹn lên hóa thành phần nộ râu tóc dựng đứng lão ta thét lên một tiếng cực mạnh, chưởng pháp đột biến tung ra một lần liên tiếp mấy chưởng với thập phần công lực.

Bọn Hoàng Bác biết lão ta đang hồi phần nộ cực độ, vận khí đề chân thi triển chưởng pháp, nhưng chỉ là đề phòng vệ là chính chứ không thể khinh xuất trực tiếp nghênh chiêu, đồng thời triển khai thân pháp lướt nhanh tránh đòn.

Bình... bình... bình... liên tiếp mấy tiếng, những tảng đá lớn mà bọn ba người phe Hoàng Bác vừa đứng đều trúng chưởng của Đông Kiếm vỡ vụn, bay tứ lộn không đến mù cả một vùng.

Thật kinh khủng, đúng là một cơn giận dữ của một con mãnh hổ!

Bọn Hoàng Bác ba người vội nhảy từ hòn đá này sang hòn đá khác để tránh né, không hề khiếp sợ trước lão ma đầu đồng thời luôn bao vây lão ta vào giữa như lúc ban đầu.

Cuộc chiến cứ vậy kéo dài đã ngoài trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại, lão Đông Kiếm tuy có phần nao núng và tổn sức hơn, nhưng cứ thấy lão ta tung hoành giữa ba cao thủ võ lâm như vậy thì thật không hổ danh Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, mặc dù lúc này lão ta chưa hề dùng đến kiếm.

Ân Hương Lan nhìn thấy Hoàng Bác tuổi trẻ mà khi tham gia vào trận bát đấu với ba lão nhân vẫn không hề tỏ ra kém cỏi, bất giác nhìn Tiểu Bình tán thưởng :

- Anh chàng trông khá thật, công lực của các người là do ai truyền thụ?

Tiểu Bình lúc ấy ể qua một lượt về thân thể của mình và Hoàng Bác cho Hương Lan nghe một lượt rồi nói :

- Bác ca ca chỉ thêm vài năm khổ luyện nữa có thể đạt được thân hạ vô địch, tỷ tỷ xem có đúng không?

Hương Lan nghe Tiểu Bình khen người mình yêu như vậy lại khơi nỗi thương lòng, ừ một tiếng rồi trầm mặc không nói.

Tiểu Bình chợt phát hiện ra mình vừa rồi nhân cao hứng mà đã nói một câu không nên, liền kéo vạt áo Hương Lan nói :

- Lan tỷ tỷ nhớ anh ta vậy tại sao không tự mình đi tìm?

- Ta cũng rất muốn, nhưng gia gia ta không cho...

Tiểu Bình tợ như sợ người khác nghe thấy kẻ sát vào tai Hương Lan nói nhỏ :

- Tỷ tỷ có thể trốn đi mà!

Hương Lan mắt sáng lên nghi hoặc nói :

- Làm sao được?

Tiểu Bình gật gật đầu xúi giục :

- Được, được, muội trước đây cũng đã bỏ đi mà!

Hương Lan vốn tính tình thật thà, chất phát, nghe Tiểu Bình nói vậy rồi lòng vẫn nghi ngại đưa mắt nhìn về chiếc thuyền cột ở một mỏm đá gần thạch thất nói :

- Nhưng chúng ta chỉ có một chiếc thuyền, nếu ta lấy bỏ đi thì gia gia và bá bá sẽ chết đói!

Tiểu Bình gặp những chuyện như thế này liền thần sắc lộ vẻ linh lợi hẳn lên, ánh mắt đảo qua đảo lại vẻ như rất sành sỏi rồi ghé vào tai Hương Lan nói tiếp :

- Muội hiền tỷ tỷ một kẻ, là tỷ tỷ giả làm một con đau bụng kịch liệt, lúc ấy đương nhiên gia gia phải mang tỷ tỷ vào lục địa tìm thầy thuốc trị liệu, thừa cơ hội là...

Nói đến đó nàng liền đưa tay vuốt từ dưới lên trên trời biểu thị bay vút đi, Hương Lan nghe xong mỉm cười vừa định mở miệng thì...

Từ đầu trường một tiếng thét cực lớn vang khắp cả một vùng hoang đảo, trong tiếng thét ấy đã thấy thân hình của Đông Kiếm như một phi long vút lên trên cao để đến bảy tám trượng thoát khỏi vòng vây của bọn ba người Hoàng Bác, rồi lão ta lao nhanh về phía thạch thất như một mũi tên.

Thiên Nhai Cô Kiếm mặt thất sắc, liền tung mình lao theo đồng thời miệng la lớn :

- Âu Dương bảo chủ, ngươi định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Lời Tình

Đông Kiếm lúc ấy thi triển một thân pháp kỳ diệu không tưởng, cả người lão nếu ngưng thần chú ý lắm thì cũng chỉ đủ thấy một vệt sáng lướt từ mỏm đá về phía thạch thất mà thôi.

Hoàng Bác lúc ấy nghe tiếng la thất thanh của Thiên Nhai Cô Kiếm liền ý thức ra ngay lão Đông Kiếm định làm gì, trong lòng chấn động mạnh không chậm nửa bước, chàng thi triển toàn năng tuyệt học Tuyết Phiêu Phi thân pháp lướt người đuổi theo ngay, đồng thời miệng quát lớn :

- Âu Dương lão nhi ngươi chó làm trò không biết thẹn.

Nếu chỉ lấy thân pháp không mà luận thì chàng phải có thể xếp vào ngang hàng với nhóm Vô lâm Ngũ kỳ, nên lúc này tuy chàng xuất phát chậm hơn, nhưng chỉ trong một cái nháy mắt đã vượt qua Thiên Nhai Cô Kiếm.

Tuy nhiên dù thế nào thì chàng cũng khó lòng theo kịp Đông Kiềm. Lại nhân khoảng cách giữa vùng nham thạch và căn thạch thất chỉ ngoài mười trượng nên Đông Kiềm trong chớp mắt đã đến bên căn nhà, lão ta không vào bên trong mà như đã đã tính trong mà như đã dự tính trong đầu liền nhào đến bên con thuyền đang neo ở mỏm đá bên trái vung chưởng hết sức bình sinh.

“Bình” một tiếng cực lớn, khoảng giữa con thuyền vỡ vụn ra từng mảnh trông thật tội nghiệp.

Đông Kiềm dừng lại ngửa mặt lên trời cười lên một tràng “ha ha ha” rồi lại phóng mình biến mất vào phía các mỏm đá sâu trong đảo.

Hoàng Bác đến nơi thì đã quá muộn, chỉ còn đủ kịp nhìn thấy lão ma đầu lao đầu biến mất như thế nào thôi.

Bọn bốn người Thiên Nhai Cô Kiềm một lúc cũng kéo đến nơi, thấy con thuyền đánh cá là tài sản duy nhất mà họ có đã bị lão ma đầu đánh vỡ vụn, tất cả mọi người mặt đều thất sắc trắng bệch ra, miệng há hốc không nói nên lời.

Lúc ấy mọi người nhìn nhau âu sầu một lúc, Đạt Ma Thần Kiềm cười ha ha hai tiếng khổ sở, giọng âm trầm :

- Khéo cho lão Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách, lão muốn cùng chúng ta chôn thân ở đây.

Hoàng Bác tra kiếm vào vỏ, so vai cười nói :

- Ai dà... Lão ta đúng quả là dứt khoát như vậy!

Tiểu Bình lay tay Hương Lan hỏi :

- Lan tỷ tỷ, từ đảo này vào đất liền bao xa?

Hương Lan mặt sầu muộn nói :

- Phải đến mười tám hải lý, không có thuyền thì vô pháp vào được.

Tiểu Bình nghe vậy thè lưỡi so vai vẻ không biết làm gì hơn.

Hoàng Bác thấy bộ dạng nàng muốn làm lớn, trông thật tức cười, như thấy đây không phải là lúc nên dần lại trong lòng, chàng nhìn hai lão già hỏi :

- Lão tiên bối, bây giờ ta phải làm sao?

Thiên Nhai Cô Kiềm không chút suy nghĩ nói :

- Ngồi chờ chết!

Tiểu Bình thất sắc hoảng hốt la lên :

- Sao? Các người không trữ lương thực sao?

Thiên Nhai Cô Kiềm gật đầu nói :

- Có, nhưng không nhiều. Chỉ đủ chúng ta ăn trong một ngày. Vốn là hôm qua chúng ta định vào trấn hải mua thêm lương thực nhưng lại gặp bão nên không đi được.

Tiểu Bình đôi mày giãn ra chừng như nghĩ ra một diệu kế hơn hờ nói :

- Không lo lắng chúng ta có thể bắt cá ăn.

Đạt Ma Thần Kiềm lắc đầu :

- Lão hủ đã mười năm ăn cá, bây giờ nghe đến cá là ngán đến cổ.

Hương Lan khi ấy đến bên con thuyền đã bị tang vỡ xem xét một lúc rồi reo lên :

- Gia gia, con thuyền chúng ta có thể tu sửa lại được cơ mà.

Đạt Ma Thần Kiềm gật đầu nhưng lại thở dài :

- Vấn đề là chúng ta không có vật dụng thì làm sao chứ?

Hương Lan nhú mày suy nghĩ rồi cười nói :

- Chúng ta có chiếc bàn gỗ, há không thể lấy nó để sửa thuyền sao?

Đạt Ma Thần Kiếm mắt chợt sáng lên, quay nhìn Thiên Nhai Cô Kiếm cười nói :

- La huynh, chủ ý này nghe cũng được chứ!

Thiên Nhai Cô Kiếm nhanh nhẹn không nói lời nào chạy vọt vào trong nhà lát sau đi ra, một tay nhắc chiếc bàn gỗ một tay nắm cửa.

Hoàng Bác nghe nói đến ý kiến tu sửa con thuyền tư tưởng đã thấy không thông nhưng lúc ấy thấy không tiện bàn cãi nên chỉ đành quay người dẫn Tiểu Bình đi ra xa ngoài mười trượng, hai người đứng trên một phiến đá với nhiệm vụ canh chừng lão Đông Kiếm trở lại.

- Ê, Tiểu Bình muội tại vì sao lại có cách nhún vai nữa vậy?

Tiểu Bình nhún mày về không hiểu nói :

- Lúc nào chứ?

- Thì vừa rồi chứ đâu!

Tiểu Bình nhớ lại đúng là lúc này trong lúc vô tình mà nhún vai trước mặt mọi người nhưng hoàn toàn không ý thức được, lúc này nghe Hoàng Bác nhắc lại thấy hơi sượng ngượng, nhưng cứ cãi lại :

- Mà làm như vậy không được sao chứ?

- Vị cô nương nhà lành mà làm vậy là thiếu khiêm nhã!

Tiểu Bình vùng vằng giận nói :

- Ê, huynh thật là kỳ quái, một chút đó thôi cũng lôi ra mà nói chứ.

- A, chẳng qua là ta muốn nhắc muội vậy thôi mà, nhưng tính này là do muội bị lây nhiễm.

- Lây nhiễm ai chứ?

Hoàng Bác cười phá lên :

- Ta chứ còn ai nữa, ta cũng thường mỗi lúc gặp chuyện bất đắc dĩ cũng hay nhún vai.

Tiểu Bình giận lên lấy chân mình dậm lên chân chàng một cái cho bỏ ghét, nói :

- Hay quá ha, mình cũng tật đó vậy mà lại trách người ta.

Hoàng Bác cười lên ha hả, nói :

- Ta không phải là trách cứ muội mà chỉ là nhắc nhở một vị cô nương...

Tiểu Bình không để cho chàng nói hết “Hừ” một tiếng, nói :

- Chẳng lẽ làm thiếu nữ rồi không được so vai sao chứ, ta không chấp nhận lý luận ấy đâu!

Hoàng Bác đột nhiên đưa ngón tay lên chỉ vào mũi nàng nói :

- Muội xem mũi thật là khó coi.

Tiểu Bình vội đưa tay lên mũi mình sờ sờ, đồng thời giậm chân nói :

- Huynh sao cứ cái gì cũng nói muội vậy chứ?

Hoàng Bác lúc ấy trong đầu đã thủ ý, mắt nhìn thấy hai lão già và Hương Lan chụm đầu vào chiếc thuyền không hề để ý đến bọn họ, liền nắm tay Tiểu Bình nhảy lùi về sau một phiến đá lớn, hai tay ôm lấy mặt nàng hôn liên tục, vừa hôn vừa nói :

- Ta chỉ đùa với muội thôi, làm sao lại trách muội...

Vừa hôn vừa nói, nói rồi lại hôn khiến Tiểu Bình đến nghẹt thở.

Đột nhiên lúc ấy chàng linh tính nghe thấy đang bị tấn công từ sau bằng chỉ kình, trong lòng cả kinh liền ôm lấy Tiểu Bình lăn tránh qua một bên, chính lúc thấy bóng Đông Kiếm vọt lên trên đầu lao về phía bọn ba người kia.

Tiểu Bình lồm cồm ngồi dậy đám tay thùm thụp vào vai Hoàng Bác, hổ thẹn nói :

- Trời ơi! Bị người ta thấy rồi! Bị người ta thấy rồi!

Hoàng Bác trong lòng lúc ấy hoảng sợ lão Đông Kiềm sẽ gây tiếp tai họa liền nhún người đuổi theo.

Đông Kiềm lúc ấy người đã đến gần kề bọn ba người Thiên Nhai Cô Kiềm, lão cốt trước hết phá hủy con thuyền nên vung chưởng lên nhằm vào con thuyền đánh tới.

Bọn Thiên Nhai Cô Kiềm và Đạt Ma Thần Kiềm trở mắt kinh ngạc vài giây rồi chợt hiểu ra không chần chừ nửa bước cũng không nghĩ đến nguy hiểm nữa, cả hai vung chưởng lên vận hết công lực nghênh tiếp chưởng phong lão ma đầu để cứu lấy con thuyền.

“Bình”. Đất cát bay mù trời. Hai lão già loạn choạng phải thoái lui về sau đến bốn năm bước mới trụ lại được, mặt người nào cũng biến sắc.

Đông Kiềm nửa người trên hơi giao động nhẹ, không hề thấy di động bộ tấn, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy ngay hai bàn chân lão ta lún xuống khỏi mặt cát đến vài phân.

Đông Kiềm sau một chưởng đẩy lùi hai vị kiềm gia cười gần một tiếng rồi lại vung chưởng nhắm vào con thuyền đánh xuống.

Hoàng Bác lúc ấy vừa đến sau lưng lão ta thấy vậy, liền vận hết mười hai thần công lực nhắm ngay giữa lưng lão ta phóng tới, đồng thời hét lên :

- Dừng tay!

Đông Kiềm cười nhạt một tiếng, chưởng phong vừa khởi phát, nhanh không tưởng, cả người lão ta quay phắt lại trực tiếp nghênh chưởng Hoàng Bác.

“Bình”. Hai người đều thoái lui một bước, dự phong cuộn cát bay tung lên không.

Rõ ràng chưởng này bắt phần thượng hạ.

Điều này cũng thấy rõ, nguyên khi ấy Hoàng Bác phát đến hết thành công lực nhưng ngược lại lão Đông Kiềm lúc ấy chỉ là cố phá nát con thuyền nên phát cơn bảy tám thành công lực mà thôi, đã vậy vừa phát công ra lão ta đã phải thay đổi hướng công, rõ ràng điều này bất lợi cho việc phát chưởng, bằng không thì e Hoàng Bác...

Tất cả mọi chuyện này, từ khi lão Đông Kiềm phát chưởng đầu tiên đẩy lùi hai lão kiềm gia cho đến khi Hoàng Bác tiếp lão chưởng này chỉ xảy ra vừa trong vài cái chớp mắt.

Lúc này Đạt Ma Thần Kiềm và Thiên Nhai Cô Kiềm tay đã nắm chắc binh khí lao đến đâm vào lưng lão ma đầu.

Tai chỉ vừa nghe tiếng kiềm vút trong gió, Đông Kiềm cười hắc hắc mấy tiếng, đến đầu cũng không quay lại, lão ta tung người lên không rồi như lần trước lao vút vào sâu trong đảo biến mất dạng.

Bọn họ năm người già trẻ đưa mắt nhìn bóng Đông Kiềm khuất trong đảo, Hoàng Bác phần hận lên tiếng :

- Lão già xảo quyệt, muốn dùng lối đánh du kích với chúng ta!

Đạt Ma Thần Kiềm cười khò sở nhìn Thiên Nhai Cô Kiềm, nói :

- La huynh, mười năm nay thấy lại lão ta công lực thân pháp quả thâm hậu hơn nhiều, xem ra chúng ta khó lòng chống cự nổi lão ta!

Thiên Nhai Cô Kiềm trầm mặt giây lát ngược mắt nhìn Hoàng Bác cười cười nói :

- Hoàng tiểu hiệp vừa rồi sao không báo cho chúng ta một tiếng, con thuyền nhỏ này của chúng ta nếu nhận thêm một chưởng nữa thì không còn có chiếc bàn gỗ thứ hai đâu!

Hoàng Bác bị hỏi bất giác mặt ửng hồng lên ấp úng nói :

- Thành thật xin lỗi, vấn đề lúc này chính đang cùng Bình sư muội bàn bạc một việc, nhất thời sơ xuất...

- Các người đang bàn chuyện gì vậy?

Hoàng Bác không ngờ lão ta lại hỏi dồn dập như vậy, bàn bạc cái vấn đề ấy thì vô pháp nói ra, trong lòng vừa buồn cười vừa hổ thẹn đưa mắt nhìn Tiểu Bình nói :

- Tiểu Bình, chuyện chúng ta vừa rồi bàn bạc...

Tiểu Bình hai má đỏ ửng lên, giậm chân la lớn :

- Ê, làm sao mà nói được!

Thiên Nhai Cô Kiềm biết mình vừa rồi vừa vô tình bức vấn người là một chuyện bí mật, như hiểu ra lão “À” một tiếng rồi cười nói :

- Xin lỗi, xin lỗi vậy thì bây giờ xin nhĩ vị lại làm nhiệm vụ cảnh giác cho, bọn ta tiếp tục tu sửa con thuyền!

Hoàng Bác nghe xong ứng thanh một tiếng “Vâng” rồi liền quay người đi ngay, Tiểu Bình cũng theo chân chàng, bọn họ lại lên mồm đá lúc này.

- Tiểu Bình, chúng ta lần này không được nói chuyện nữa.

- Hào, ai mà mở miệng nói trước là con vịt cạp.

- Được, muội nhìn bên trái, ta nhìn bên phải!

- Hào!

- Lưng đối lưng!

- Hào!

- Tốt nhất là chúng ta đứng xa ra một chút!

- Không cần phải như vậy, chỉ cần không được nói chuyện là đủ.

Hoàng Bác bỗng cười thâm trong bụng nói :

- Ta mà bé khẩu rồi thì nửa ngày cũng không ho một tiếng.

Tiểu Bình không chịu thua :

- Điều này thì có gì hay ho chứ? Ta có một lần đến ba ngày không ho một tiếng.

- Tại vì sao?

- Lần đó bởi vì mẹ ta giận mãi không thôi khiến ta bực mình, nhất quyết ba ngày không nói một tiếng!

- Rồi sau đó?

- Sau đó cha ta thấy không ổn, lo lắng nói: “Ai da, Tiểu Bình, nguoi cứ bé khẩu như vậy thì bụng nguoi trương lên nha”.

- Ủ hử, rồi muội trả lời ra sao?

- Ta vẫn không nói một câu!

- Sau đó nữa?

- Sau đó cha ta lo quá phát hoảng lên bèn đi mua về năm con vịt thả trong phòng khiến chúng cả ngày cứ kêu toáng lên cạp cạp cạp... Náo loạn cả nhà!

Hoàng Bác cười hỏi :

- Vậy thì làm mẹ nguoi tức lắm ha?

- Đúng vậy, tức đến nỗi không chịu được nấu nước sôi thịt hết lủ vịt.

- Ê, vậy cha nguoi không giận sao?

- Không, cha ta tính cách cũng giống như nguoi vậy... Cứ thích trêu người khác!

- Nói vậy, ta thích trêu người khác lúc nào chứ!?

- Nguoi trêu ta không biết bao nhiêu lần, làm sao ta nhớ hết!

- Thôi, bây giờ không nói chuyện nữa, ai nói chuyện trước thì là con vịt cạp!

- Hào, bây giờ ta đếm đến ba là bắt đầu, không được nói chuyện nữa. Một... Hai... Ba.

- Ha ha... Nói đến chuyện đếm một, hai, ba làm ta nhớ lại thật buồn cười.

- Sao chứ?

- Hôm trước ta đếm một, hai, ba với Thiên Phong đạo nhân, hôm nay Đông Kiếm lại đếm một, hai, ba với Ân cô nương, thật là trùng hợp ngẫu nhiên.

Nhắc đến chuyện Tiểu Bình chợt hỏi :

- Ê, người thấy Ân cô nương người thế nào?
- Không biết!
- Làm sao mà không biết? Người không có mắt à?
- Mắt ta chỉ để nhìn nàng thôi!

Hoàng Bác nói đến đó cô kéo dài chữ “nàng” ra.

Bọn họ hai người thật là một đôi uyên ương quái đản, lúc thương thì chàng chàng, thiếp thiếp, lúc vui thì huynh huynh, muội muội, lúc giận thì người người, ta ta, thật khiến người ta nghe không thể hiểu ra làm sao. Vậy mà tình thật trong lòng họ lúc nào cũng yêu thương nhau.

Tiểu Bình thấy sung sướng trong lòng nhưng vẫn cứ nói :

- Lại còn để ý đến một người nữa.
- Lại nổi cơn ghen!

Hoàng Bác vội cắt câu chuyện :

- A, a... Chúng ta nói chuyện nhiều quá rồi nha, bây giờ bắt đầu không nói!
- Hừ, mỗi lần ta nhắc đến cô ta là trong lòng người hoàng lên, đủ thấy...
- Ê, không nên nói nữa!
- Ngược lại ta muốn nói nữa!
- Không, ta van xin...
- Hào, không nói thì thôi, lúc này ta nói đến ngay đâu rồi? Nhớ ra rồi... cha ta...

Bọn họ lúc đầu thì lưng đối lưng, cam kết đủ thứ, đến lúc này thì mặt đối mặt hỏi nào không biết, cứ nắm tay nói chuyện quên trời, quên đất.

Không biết bọn họ nói chuyện bao lâu, đột nhiên bỗng nghe thấy tiếng Đạt Ma Thần Kiếm vọng lại, gọi lớn :

- Hoàng tiểu hiệp! Hoàng tiểu hiệp!

Hoàng Bác giật nảy mình ngỡ Đông Kiếm trở lại, kéo Tiểu Bình chạy xuống, đến khi thấy mọi chuyện mới thở ra nhẹ nhõm.

Thì ra không những bình yên vô sự, mà thuyền đã được tu sửa xong, Ân Hương Lan lúc ấy chạy vào, chạy ra trong nhà lấy vài vật dụng không thể bỏ lại được chất lên thuyền. Tiểu Bình liền giúp cô ta một tay, Hoàng Bác nhìn hai lão già nói :

- Nhị vị lão tiên bối thật lao nhọc! Chúng ta có thể rời đảo rồi chứ?

Đạt Ma Thần Kiếm gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn khắp đảo lộ vẻ luyến tiếc, thờ dài nói :

- Không ngờ ngày hôm nay lại cáo biệt với hòn đảo này.

Thiên Nhai Cô Kiếm cười nói :

- Chúng ta lại đi tìm một nơi ẩn thân khác, La Vương Phảng ta suốt đời như không luyện kiếm thành tựu để có thể địch lại nổi Đông Kiếm quyết sẽ không xuất hiện trên giang hồ!

Lão dừng lại rồi nhìn Hoàng Bác nói :

- Hoàng tiểu hiệp vào đến đất liền ời sẽ đi đâu?
- Văn bối sẽ đi Lỗ Tây Ngũ Long sơn. Lần này văn bối vô tình trôi dạt đến nơi đây để nhị vị lão tiên bối phải rời bỏ nơi này mà đi thật trong lòng văn bối vô cùng áy náy.

Thiên Nhai Cô Kiếm vuốt râu cười nói :

- Hoàng tiểu hiệp sao lại nói như vậy, chính lão Đông Kiếm mới là đáng nói. Như lần này mà có thể hãm khốn được lão ta trên đảo này thì cũng coi như

là thay cho võ lâm trừ đi một mối họa vậy.

Lát sau mọi việc thu xếp đã xong, già trẻ năm người lên thuyền rồi từ từ rời xa dần hoang đảo, đi vào biển cả.

Tất cả bọn họ hầu như năm cặp mắt không rời đảo, đều chú nhìn chăm chăm, tuy không ai nói ra nhưng một điều rất rõ là bọn họ lúc này vô cùng ngạc nhiên là sao không thấy Đông Kiếm xuất hiện cản đường. Chẳng lẽ lão ta không sợ chết đói trên đảo sao?

Tiểu Bình không kiên nhẫn nổi, lên tiếng đầu tiên :

- Thật kỳ quái! Sao không thấy bóng dáng lão ta?

Hoàng Bác hốt nhiên lên tiếng :

- Thôi, để chúng ta đến Ngũ Long sơn rồi thì thông báo cho người của Vô Song báo đến rước lão ta.

Tiểu Bình trợn mắt nói :

- Ca ca nói điên nói khùng gì vậy chứ?

Hoàng Bác so vai cười nói :

- Ý ta nói là cứu lão ta ra khỏi hoang đảo thì đến ngày Hoàng Sơn kiếm hội mới có thể giành được báu vật Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách được chứ!

Đạt Ma Thần Kiếm gật đầu cười nói :

- Đúng, Hoàng tiểu hiệp thật không hổ thẹn là môn đệ vị cao nhân, lão phu tán thành ý nghĩ của ngươi.

Hòn đảo lúc này chỉ còn là một điểm nhỏ xa xa phía chân trời, rồi dần dần biến mất hẳn.

Đến quá Ngọ thì con thuyền nhỏ đưa bọn họ cập vào Trần Hải, bọn hai người Hoàng Bác hết sức cung kính tạ ơn cứu mạng của bọn họ rồi nắm tay Tiểu Bình nhảy lên bờ.

Chính vừa lúc bọn họ chân chạm lên bờ thì đằng sau nghe tiếng rên của Hương Lan :

- A... A... Ui da... Gia gia, bụng Lan nhĩ đau quá...

Hoàng Bác dừng chân lại, mặt ngớ ra, kéo tay Tiểu Bình nói :

- Tiểu Bình, Ân cô nương phát bệnh chúng ta trở lại xem sao?

Tiểu Bình cười, nheo mắt tinh nghịch nói :

- Cô ta không phải bệnh thực đâu, chúng ta nhanh đi thôi!

Hoàng Bác lại trở nên ngạc nhiên, nhú mày :

- Không phải bệnh thực? Nghĩa là sao?

Tiểu Bình cười phá lên thành tiếng :

- Chúng ta đến tầu lâu dùng cơm rồi từ từ muội sẽ nói rõ!

Vừa nói nàng vừa kéo tay Hoàng Bác.

Vừa đi được vài bước đột nhiên lại nghe tiếng người lao nhao phía sau :

- Ai da, các ngươi xem! Kia là cái gì chứ?

- A! Thủy quái! Thủy quái!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tình Khốn

Hoàng Bác và Tiểu Bình lại một lần nữa dừng chân, quay người lại thì nhìn thấy những ngư dân đang vây kín trên bờ nhìn xem cái gì đó dưới nước, những tiếng bàn tán sôi động lên :

- Thủy quái, thủy quái! Ta thấy rõ người nó đen xì cứ trôi lên hụp xuống rất ghê rợn!
- Lưu đại gia! Có lẽ mắt ngươi nhầm một con cá gì với thủy quái!
- Mẹ kiếp! Cá gì mà lại có vụn áo quần chứ!
- Mà có thực ngươi nhìn thấy chính xác không?
- Đúng, đúng! Lão có nhìn thấy rõ không chứ?
- Làm sao không được! Ta sống trên biển này đến ngàn này tuổi há lại hoa mắt không phân biệt cá hay là không sao?

...

Tiếng nghị luận xôn xao bàn tán không dứt. Hoàng Bác lấy làm lạ, thời nay mà lại giữa ban ngày ban mặt thế này mà lại có thủy quái hiện lên như trong truyện thần thoại vậy sao? Hẳn là bọn họ lại dựng lên điều ly kỳ mà thôi.

Hoàng Bác kéo tay Tiểu Bình nói :

- Tiểu Bình, chúng ta đi thôi!

Tiểu Bình lúc ấy thấy Ân Hương Lan nhân nghe chuyện kỳ lạ cũng theo chân hai lão già đến bên đám người, liền lẩm bẩm trong miệng :

- Cô ta thật khờ! Cô ta thật khờ...

Hoàng Bác không hiểu chuyện gì hỏi :

- Muội nói gì chứ?

Tiểu Bình không để ý đến Hoàng Bác chạy lên mấy bước, hai tay đưa lên miệng gọi :

- Ân tỷ tỷ, Ân tỷ tỷ...

Ân Hương Lan nghe tiếng gọi quay đầu lại nhìn thì thấy lúc ấy Tiểu Bình cứ hai tay ôm bụng lắc người qua lại, mặt nhăn nhó cứ làm như đang đau bụng.

Ân Hương Lan chợt hiểu ra, “A” lên một tiếng rồi lại hai tay ôm bụng rên rĩ trở lại, con đau bụng kéo đến!

Hoàng Bác ngạc nhiên không tưởng nổi liền gọi :

- Tiểu Bình, muội làm trò quỷ gì vậy?

Tiểu Bình lúc ấy đã trở lại mặt cười cười vẻ bí mật, nói :

- Trò quỷ gì đến khi ăn cơm muội sẽ nói, chúng ta đi thôi!

Bọn họ hai người tản bộ một đoạn rồi vào một phạn điểm (quán cơm) bên đường, lúc vừa bước lên lầu đột nhiên thấy một lão già mặt đỏ gay và hai thanh niên đứng dậy bước ra. Xích Diện lão nhân (lão già mặt đỏ) ánh mắt vừa chạm mặt Hoàng Bác bỗng trừng lên vẻ như rất tức giận, “hừ” một tiếng, không nói nữa rồi.

Tại họa gì nữa đây? Hoàng Bác nghĩ trong đầu, đương nhiên là phải có lý do. Nhưng chẳng thấy lão già này hình như chưa một lần gặp qua, kể cả hai thanh niên kia, làm sao chứ?

Hoàng Bác khựng người lại, không nhịn nổi lên tiếng :

- Lão trượng, ngài không phải đang giận nợ tiểu bối đó chứ?

Xích Diện lão nhân đôi môi mấp máy định nói gì đó thì vị thanh niên đi bên trái liền lên tiếng :

- Nhân huynh xin bỏ qua cho, gia phụ hơi quá chén!

Người thiếu niên nói xong cúi đầu, toàn thân hơi run run lộ rõ có gì uẩn khúc, Xích Diện lão nhân lại “hừ” một tiếng nữa rồi bọn họ ba người không nói thêm nữa rồi, cùng nhau xuống lầu đi mất.

Hoàng Bác và Tiểu Bình lúc ấy đã ngồi xuống bàn, chàng nghe tiếng chân ba người kia đã đi xa nhưng thật không hiểu xảy ra chuyện gì, trong lòng dấy lên nỗi nghi hoặc, bất giác đưa mắt nhìn ra hướng đường, nào ngờ đúng lúc ấy người thanh y niên lúc này cũng vừa đưa mắt nhìn vào trong. Bốn mắt vừa chạm nhau Hoàng Bác trong lòng chợt chấn động, trong mắt thiếu niên ấy rõ ràng là ngẩn lẹ. Hoàng Bác thần sắc sị hỏa nhìn Tiểu Bình hỏi :

- Tiểu Bình, muội có thấy vị thiếu niên không?

Tiểu Bình thần nhiên :

- Không, ca ca thấy gì nào?

- Kỳ quái, cha anh ta quá chén thất lễ với người mà sao anh ta đến nỗi thương tâm...

- Thương tâm gì chứ?

- Vừa rồi ta nhìn thấy trong mắt anh ta ngẩn lẹ...

Tiểu Bình về nghĩ ngợi hồi lâu nói :

- Như vậy nhất định người kia phải là rất biết giữ sĩ diện, nhân vì thấy cha quá chén thất lễ với người mà thương tâm

Hoàng Bác chỉ ậm ừ cho qua, lúc ấy nỗi nghi hoặc trong lòng chàng vẫn chưa dứt.

Rượu thịt com canh đã được một gã tiểu nhị mang lên bày ra đầy bàn, bọn họ hai người đã gần một ngày không com nước, đã vậy vật lộn trên biển cả nên giờ đây đói mềm, ăn ngấu nghiến rất ngon lành. Tiểu Bình vừa ăn vừa nhớ lại chuyện trên biển cùng chàng làm lễ “bái thiên địa” bất giác nhin không nổi cười phá lên sặc sụa.

Hoàng Bác dừng đũa hỏi :

- Ê, muội cười gì chứ?

- Muội nhớ lại chuyện trên biển...

Hoàng Bác hiểu ra cũng cười theo, Tiểu Bình gấp một miếng thức ăn đưa vào miệng chàng, giọng ngọt ngào nói :

- Ca ca có thích như thế này không?

Hoàng Bác vừa nhai miếng thức ăn vừa nói :

- Tiểu Bình, sau này muội nhất định sẽ là một vị hiền thê!

Hốt nhiên vô tình nhắc đến hai chữ “hiền thê” trong lòng chàng lại nhớ đến Thu Tuyền, thân hình mềm mại đoan trang của nàng so với người con gái đang ở trước mặt chàng còn hơn nhiều, vậy mà chàng lại còn lừa dối nàng, phụ bạc tình cảm.. Không! Ta không phải lừa dối nàng, trong lòng ta không phải rất yêu thương nàng đó sao?...

Với vấn đề nàng chàng đã nhiều lần tự hỏi lòng mình: “Ta có thể xa nàng được không?”. Rõ ràng là không dễ gì, vết tình giữa chàng và Thu Tuyền đã hằn đậm nét trong tim chàng. Lúc này đây hình ảnh Thu Tuyền bỗng chốc hiện lên rõ nét, Hoàng Bác tợ như thất thần ánh mắt đưa nhìn ra xa...

Tiểu Bình lúc ấy nghe Hoàng Bác nói câu ấy trong lòng rất sung sướng, thoáng thẹn trong lòng về tính tình hay ương bướng chưa ngoan của mình, nàng cúi đầu xuống không để ý đến Hoàng Bác, nhưng khi ngừng đầu lên thấy Hoàng Bác mất thất thần khiến Tiểu Bình sinh nghi liền đưa chân đá vào chân chàng một cái nói :

- Làm gì mà thất thần vậy? Lại nhớ đến cô ta nữa chứ gì!... Hừ, ân hận vì vừa rồi lỡ lời phải không?

Hoàng Bác sực tỉnh, vội vàng cười xòa, rồi nói lảng :

- Tiểu Bình, nói về chuyện muội làm trò quỷ lúc nãy trên bến tàu đi!

Tiểu Bình về giận dỗi bỏ đũa xuống, nói :

- Phải trả lời muội, có phải vừa rồi ca ca nhớ đến cô ta không đã.

- Không, không! Ta thề...

- Thôi đi, chỉ cả có hay không như vậy đủ rồi, khỏi cần ca ca phải thề thốt! Bây giờ muội nói cho ca ca nghe... Cô ta chỉ giả đau bụng để tìm cơ hội chuồn đi!

- A! Cô ta định rời khỏi gia gia cô ta phải không?

- Không sai, đi tìm tình lang của cô ta!

Hoàng Bác về lo lắng :

- Điều này e không ổn, cô ta đơn độc một mình mà bốn ba khắp nơi...

- Điều này thì hại gì chứ? Muối trước đây cũng một mình lưu lạc trên giang hồ thì sao!?

- Cô ta đâu có khôn ngoan ngang tàng như muối chứ!

Chàng vừa nói vừa đưa ngón tay dí vào mũi Tiểu Bình, Tiểu Bình la lớn lên :

- Người nói ta là ngang tàng?

Hoàng Bác gật đầu cười nheo nheo mắt :

- Ủ! Ngang tàng hết chỗ nói, mà ta thì lại thích tính ngang tàng của muối!

Tiểu Bình lại đưa chân đá chân chàng một cái, nói :

- Người cứ lựa lúc đâm người ta rồi lại xoa nha!

Hoàng Bác cười phá lên.

Chính lúc ấy một gã tiểu nhị tiến bên bàn họ đưa một mảnh giấy, nói :

- Nhị vị khách quan, có người gửi đến nhị vị mảnh giấy này.

Hoàng Bác hơi chấn động trong lòng, tiếp lấy mảnh giấy đọc ngay thì thấy trên mảnh giấy chỉ viết vồn vện mấy chữ nhưng nét chữ rất phong nhã rằng :

“Sau buổi cơm, xin đến docks Thương Tâm gặp mặt”

Không mở đầu, không kết thúc, cũng không lưu danh. Bút tích rất giống nét chữ của một người thiếu nữ.

Hoàng Bác ngạc nhiên nhìn gã tiểu nhị hỏi :

- Mảnh giấy này là do ai gửi lại?

Gã tiểu nhị đưa tay chỉ vào chiếc bàn lúc nãy mà ba người kia đã ngồi nói :

- Là vị thanh y thiếu niên trong ba người vừa rồi đi xuống lầu gửi đến.

- Vị ấy không lưu lại danh tánh sao?

Gã tiểu nhị lắc đầu :

- Không, tiểu nhân lúc ấy cũng định hỏi, nhưng vị ấy đưa xong mảnh giấy là quay người đi ngay.

Tiểu Bình xen vào hỏi :

- Người có biết docks Thương Tam ở đâu không?

Gã tiểu nhị đưa tay chỉ về hướng Bắc nói :

- Ngoài cửa bắc chừng bảy tám dặm có một docks đá, ở đó có một gốc cổ tùng rất lớn, đến đó thì thấy ngay.

Hoàng Bác trong lòng nôn nóng muốn cùng Tiểu Bình bàn bạc chuyện này nên liền móc ra một nén bạc dúi vào tay gã tiểu nhị nói :

- Tính hết tiền cơm rượu bao nhiêu, thưởng người!

Gã tiểu nhị cười tít mắt nhìn nén bạc nói :

- Đa tạ khách quan, đa tạ...

Gã nghiêng người chào bọn họ rồi lui ra ngay.

- Tiểu Bình, bây giờ chúng ta phải nghiên cứu xem thử bọn họ là ai?

Tiểu Bình nói dứt khoát không cần suy nghĩ nhiều :

- Không phải nghiên cứu nhiều, ta có một cách có thể biết ra ngay bọn họ là ai?

Hoàng Bác vui mừng reo lên :

- Thực chứ? Biện pháp thế nào?

Tiểu Bình cười mỉm nói :

- Biện pháp của ta là chúng ta đến dốc Thương Tâm!

Hoàng Bác lắc đầu chào thua cô ta, rồi cũng bỏ đũa xuống cùng nàng đứng dậy rồi phan quán đi về hướng bắc.

Một lát sau bọn họ hai người đã đến dốc đá, quả nhiên đã nhìn thấy ngay một gốc cổ tùng lớn già cỗi oằn mình theo năm tháng, đứng sừng sững một mình đơn độc bên vách đá.

Dưới bóng râm gốc cổ tùng, lão già và hai người thanh niên lúc này đang ngồi nghỉ chân, bọn họ mắt nhắm hờ, bất ngôn bất động tựa như đang nhập định.

Hoàng Bác linh tính cảm thấy bất an, dừng chân lưỡng lự một hồi rồi nhìn Tiểu Bình nói :

- Tiểu Bình, mắt trái ta máy liên tục, hẳn là có chuyện không hay.

- Nói nhảm, chỉ là chuyện mê tín!

Hoàng Bác ngậm hít vào một hơi thật sâu, lấy bình tĩnh nói :

- Không phải là mê tín, nhưng lúc này trong lòng ta cảm thấy có điều gì sắp xảy ra, đã vậy lại thêm mắt máy liên tục...

Tiểu Bình đưa tay đẩy vai chàng thúc giục :

- Tiến lên đi, sợ gì chứ! Trong chúng ta cả hai đều là đồ đệ củ Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi, một người là đệ tử của Bắc Chương và nửa người lại là truyền nhân của Kiếm Thánh, thử hỏi nếu có người đụng vào chúng ta há không phải là xui cho họ sao?

Nghe Tiểu Bình nói nửa thật nửa đùa như vậy nhưng chàng cũng thấy yên tâm, vì quả thực trong võ lâm đương đại thì ngoài vài cao nhân như Đông Kiếm, Hắc Bạch song ma, Cửu Giả Quả Phụ... ra thì thật còn rất ít người công lực sở học có thể địch lại chàng.

Hoàng Bác ngậm hít thêm một hơi nữa, rồi cứ bước sảng sải tiến lên trước mặt ba người kia, chấp tay nói :

- Lão trượng, tiểu bối đã đến!

Xích Diện lão nhân mắt vẫn nhắm, thân bất động, mặt hiện vẻ lãnh đạm nói rất thông thả :

- Đầu tiên xin hỏi Hoàng thiếu hiệp một câu, ngươi cho rằng lão hủ có say rượu hay không?

Hoàng Bác nghe câu hỏi đầu tiên của lão già trong lòng cả kinh, vội chấp tay vái một cái nói :

- Tiểu bối và lão trượng bình sinh chưa hề gặp nhau vậy mà lão trượng có thể nói đích thị của tiểu bối, chỉ bằng vào một điểm này cũng đủ thấy lão trượng không hề có vẻ say.

Xích Diện lão nhân “Ừ” trong họng một tiếng, mắt vẫn nhắm nói :

- Vậy thì xin hỏi tiếp một câu, Hoàng thiếu hiệp có cho rằng lão hủ là thù hay là bạn?

Hoàng Bác thấy có chuyện rồi đây, trầm ngâm một chút rồi lựa một câu thỏa đáng nói :

- Cả hai khả năng đều có thể, tiểu bối hy vọng là bạn!

Xích Diện lão nhân hơi gật nhẹ một cái, giọng vẫn lãnh đạm :

- Hào, bây giờ lão hủ nói rõ mục đích mời Hoàng thiếu hiệp đến đây, chỉ có một câu là Hoàng thiếu hiệp có đồng ý nói ra hết mọi chuyện xảy ra từ sau khi tiểu hiệp rời sự phụ của mình là Vô Danh lão nhân cho đến bây giờ cho bọn chúng ta nghe hay không?

Hoàng Bác chấn động mạnh trong đầu buộc miệng :

- Lý do tại sao?

- Không có lý do! Xích Diện lão nhân vẫn lãnh đạm trả lời.

Hoàng Bác sinh nghi, bất giác cười nói :

- Giả sử tiểu bối không muốn nói ra thì sao?

- Lão hủ không ép buộc, Hoàng tiểu hiệp cứ tự nhiên!

Thật hết sức quái lạ, Hoàng Bác trong lòng nóng lên muốn rõ bọn họ thực ra là ai? Và muốn gì? Chẳng lẽ tự đứng lại...

Hoàng Bác không nhịn nổi nữa, liền lớn tiếng hỏi :

- Thực ra lão trượng là cao nhân phương nào?

Lão già vẫn mãi nhắm mắt, thần tình lãnh đạm nói :

- Điều này thì chúng ta có thể làm một cuộc trao đổi, như ngươi vừa nói, những điều ta muốn hỏi thì lão hủ cũng nói rõ hết cho ngươi nghe về chúng ta.

Hoàng Bác cảm thấy không nhẫn nại nổi nữa liền quay người kéo tay Tiểu Bình đi xuống dốc, nhưng vừa đi được mấy bước không tự chủ được bất giác dừng chân lại đưa tay vỗ vỗ lên trên trán mình rồi nhìn Tiểu Bình hỏi :

- Tiểu Bình, chuyện này là sao chứ?

Tiểu Bình nhướn đôi mày liễu, nhún vai cười nói :

- Chỉ còn một cách...

Hoàng Bác mặt nhăn nhúm cười khổ sở :

- Biện pháp của muội cũng lại chỉ có ba chữ “nói ra hết” chứ gì?

Tiểu Bình gật đầu nói :

- Đúng vậy, nhưng đây chỉ là một ý kiến của muội, nếu xảy ra chuyện gì thì không nên trách muội nha!

Hoàng Bác trầm ngâm suy nghĩ: “Lão già này nhìn không có vẻ gì là một người trong giới võ lâm cao thủ, địch hay bạn chưa rõ nhưng lão ta lại biết danh tánh ta rõ như vậy, tất cũng đã biết không ít về ta. Đương nhiên trong chuyện này cát hung chưa rõ nhưng thấy vậy cũng đủ biết chuyện này rất quan trọng về sau này đối với ta. Chuyện xảy ra gần đây của ta đã có không ít người biết, nếu bây giờ có nói cho lão ta nghe thì đã hại gì chứ? Nếu là bạn thì tốt, nhưng ngược lại nếu là thù thì... há ta lại sợ ư?”

Nghĩ đến đó, lòng như đã quyết, chàng nắm tay Tiểu Bình mạnh dạn trở lại trước mặt lão già, rồi tự mình quỳ gối trước mặt lão ta lúc ấy vẫn đang nhắm mắt nói lớn :

- Lão trượng, chuyện không có gì không có thể nói với người khác, lão trượng hãy lắng nghe tiểu bối nói đây...

Rồi chàng đem hết chuyện từ sau khi rời sư phụ Vô Danh lão nhân mạng Từ Lang Quân Đồn Phi Vân đến Quát Thương sơn như thế nào... vào địa đạo gặp xác chết của Từ Tâm Diêm La Chúc Cửu Linh và Nam Thiên Sắc Ma ra sao... cho đến khi đắm thuyền, trôi vào đảo, đánh nhau với Đông Kiếm... Cho đến hiện tại, lần lượt kể ra hết cho lão nghe không sót một chi tiết, hiển nhiên phải giấu lại chuyện tình giữa chàng và Tiểu Bình.

Xích Diện lão nhân nghe Hoàng Bác kể hết xong, trên mặt hiện nét thỏa mãn, trầm mặc một hồi sau mới từ từ mở mắt ra nhìn Hoàng Bác vẻ rất ôn hòa, cười hiền từ nói :

- Rất tốt, trước khi lão hủ nói ra danh tánh của mình, muốn báo cho Hoàng tiểu hiệp biết một tin quan trọng, đó là chuyện Ngũ phái hội tập trên đỉnh Ngọa Hổ, Quát Thương sơn. Do vì Trúc Lâm tam duật và đệ tử Cái bang phong tỏa hết các ngã đường vào Quát Thương sơn nói rõ âm mưu của Vô Song bảo cho người Ngũ phái nghe, nên vào sáng hôm qua tuyệt không có một người lên núi, làm ý đồ thâm độc tàn sát người Ngũ phái của bọn Hắc Bạch song ma bằng câu Cửu U Bạch Cốt Lôi đoạt được từ trong tay Tây Dao thất bại hoàn toàn. Tin tức này Hoàng tiểu hiệp nghe được có vui mừng không?

Hoàng Bác chấp tay tạ lễ định mở miệng hỏi danh tánh của lão, thì Xích Diện lão nhân đã nói tiếp :

- Thế nhưng, Ngũ phái chỉ thoát qua khỏi họa kiếp lần này nhưng Vô Song bảo nhất quyết không để yên cho họ sau này. Nghe nói vừa sáng sớm hôm nay Huệ Tâm Thượng Nhân của Thiếu Lâm đã bị Âu Dương Thừa Kiếm liên thủ đã thương trầm trọng ở Từ Điều. Huệ Tâm Thượng Nhân là người đứng đầu của Ngũ phái như nay ngộ sự bất trắc như vậy thì Ngũ phái đương nhiên đang lâm vào nguy nan. Hoàng tiểu hiệp thân mang trọng trách của võ lâm lúc này nên phải dốc toàn lực để hành động, lão hủ không cần nói nhiều tiểu hiệp tất cũng lãnh hội hết thâm ý, chỉ mong tiểu hiệp hành động cho đúng!

Hoàng Bác càng nghe càng kinh ngạc đến mồ hôi đầm lưng không thể nào ngờ nổi lão già này lại biết rõ mọi chuyện như vậy, chàng nghĩ tất chuyện mình muốn đến Ngũ Long sơn để đoạt lấy Tiên Cơ Vô Khố tất lão ta cũng biết, vậy thực ra lão ta là ai?

Chàng vội vàng đứng dậy, chấp tay vái lão già nói :

- Đa tạ lão trưởng đã quan tâm đến, hiện tại xin hãy báo cho tiểu bối rõ tánh danh!

Xích Diện lão nhân không đáp nữa chữ, quay đầu sanh nhìn thanh y thiếu niên đang ngồi bên trái, cười nói :

- Hải nhi, hần ta không có gì là không phải, ngươi hiểu nhầm hần ta điều gì thì bây giờ cứ thẳng lời hỏi đi!

Thanh y thiếu niên mắt vẫn nhắm kín, chỉ hơi cúi đầu giọng run run :

- Không còn gì để hỏi, cứ để bọn họ đi đi!

Đột nhiên vị lam y thiếu niên ngồi bên lão già mở trừng mắt nhảy dựng dậy, la lên :

- Không, ngươi không thể nhu nhược, phải đánh hần một trận!

Hoàng Bác mặt đỏ ra, mơ mơ hồ hồ như rơi vào vực sương mù, kinh ngạc tột cùng hỏi :

- Vị nhân huynh kia, người muốn vị huynh đệ kia đánh ai chứ?

Chàng vừa hỏi vừa đưa mắt liếc nhìn Tiểu Bình đang bên cạnh.

Lam y thiếu niên tiến nhanh lên một bước, vẻ hùng hổ, nhưng giọng nói lúc này thanh cao như giọng thiếu nữ :

- Đánh ngươi, đánh con người bạc tình bạc nghĩa của ngươi!

Rõ ràng không nghi ngờ gì nữa hết, giọng nói ấy đã giống thiếu nữ mà ngữ điệu ấy không sai chút nào, mà sao giọng nói rất quen thuộc?

Hoàng Bác thất sắc kinh ngạc, thoái lùi mấy bước lắp bắp :

- Ngươi... ngươi... ngươi là... Hồng Oa!

Lam y thiếu niên hai tay chống hông nói :

- Không sai, ta biết rõ ngươi mà! Vốn ngươi chỉ lừa dối phụ bạc tình cảm của Thượng Quan cô nương, ngươi...

Thanh y thiếu niên nước mắt lăn dài trên má, giọng nghẹn ngào :

- Hồng Oa, ngươi không nên nói nữa!

Hoàng Bác đã nghe rõ ra hết mọi chuyện, hai đầu gối khụy xuống phủ phục trước mặt lão già Vô Danh Lão Nhân khải thủ liên tục, nói :

- Sư tổ, sao sư tổ phải làm như vậy...?

Vô Danh lão nhân lắc đầu xua tay nói :

- Ai da! Ngươi không hiểu ta bức số tiên tri sao? Ngươi thử nghĩ xem, ngươi rồi ta đã hai ngày mà lộ trình chưa vượt qua được trăm dặm, vậy mà lại cùng vui chơi với vị cô nương này. Nếu ngươi không nói là Đông Kiếm đã bị giam hãm trên hoang đảo kia thì ta nghĩ rằng lão ta đã vượt trước ngươi mấy trăm dặm rồi.

Hoàng Bác lúc ấy đầu không dám ngẩng lên, nguyên là không phải sợ Vô Danh lão nhân quở trách mà là không dám nhìn vào ánh mắt Thu Tuyền. Hiện tại cho dù ta có nói bao nhiêu lời chân thực thế nào hoặc giả có thể tự tâm can mình ra cho nàng tận mắt nhìn thấy thì thử hỏi nàng còn tin là ta còn yêu nàng không chứ? Ai...! Thảo nào mà lúc nãy mắt trái ta cứ mấy liên tục không thôi, nguyên là phải rơi vào tình cảnh khốn nạn này đây... Trời ơi! Bây giờ làm sao đây chứ?

Chàng cứ cúi đầu, bao nhiêu ý nghĩ trào dâng trong đầu, bất giác nghe bên tai tiếng Vô Danh Lão Nhân :

- Đứng dậy, Bác nhi. Sự tình đã biện bạch rõ hết rồi, ngươi không có gì phải khó xử như vậy...

Hoàng Bác vẫn phủ phục bất động, hận không có thể chun đầu xuống đất được ngay lúc này cho rồi, càng sâu, càng tốt!

Vô Danh lão nhân lại ho khan một cái rồi nói tiếp :

- Hải nhi, ngươi làm sao vậy?

Hoàng Bác vẫn bất động: “Sư tổ hỏi làm gì chứ? Há không biết lúc này bọn họ hai người đang chạm mặt nhau đó sao? Đệ tử lúc này chỉ còn muốn chết phức đi cho rồi”.

- Hoàng tiểu hiệp, người... người... người có thể đi...!

A! Đúng là giọng của nàng. Thu Tuyền, sao nàng lại gọi ta là Hoàng tiểu hiệp chứ? Rõ ràng điều này chứng tỏ lòng nàng biểu lộ nỗi tuyệt vọng đối với ta rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa! Trời ơi, làm sao bây giờ? Làm sao...

Chàng phải cố gắng lắm mới dám ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu xin tha thứ nhìn Thu Tuyền, ấp a ấp úng một lúc mới thốt lên được :

- Thu Tuyền, nàng... nàng... sao lại xưng hô với... ta... như vậy?

Thu Tuyền nghe đến đó cúi nhanh đầu xuống để cho những hàng lệ châu lã lã dài trên má. Hừ! Người còn bảo ta còn phải xưng hô như thế nào với người chứ? Các người hai người thân thiết tay trong tay như đôi phu thê... Người nghĩ coi người cũng đã từng làm vậy với ta kia mà? Người lừa dối ta, người lừa dối ta, lúc này còn muốn nói gì nữa chứ...?

Nàng cứ thổn thức trong lòng, vừa giận vừa thương, nỗi uẩn khúc trong lòng hòa vào nước mắt tuôn trào ra không dứt.

- Người, người đi đi, ta không hận người đâu...

Cố gắng lắm Thu Tuyền mới nói được câu đau lòng này! Rồi nàng cố ghìm lại nước mắt, không khóc nữa.

Hoàng Bác đứng dậy đi qua phía nàng, đột nhiên bị Tiểu Bình kéo áo lại phía sau, giọng hơi ngượng ngập :

- Bác ca ca, chúng ta đi thôi!

Hồng Oa thấy vậy, mắt gai gai, cười lên ha há hai tiếng, giọng chua như giấm :

- Hừ! Bác ca ca, chàng ta với người là gì chứ? Quen nhau từ lúc nào?

Tiểu Bình thẹn đỏ mặt lên, quay người lại phía Hồng Oa ưỡn ngực nói :

- Chàng là sư huynh của ta, thì sao chứ?

Hồng Oa cười nhạt :

- Sư huynh, người nên biết trước khi chàng là sư huynh của người thì đã cùng Thượng Quan cô nương ta kết giao thâm tình rồi!

Tiểu Bình thẹn quá hóa tức giận, không nói gì thêm, kéo mạnh áo Hoàng Bác nói :

- Bác ca ca, người có chịu đi không chứ?

Không đợi Hoàng Bác khai khẩu, Hồng Oa lên tiếng ngay :

- Muốn đi thì người đi một mình, chàng ta ở lại đây với Thượng Quan cô nương!

Hồng Oa cô nương nàng cũng thật đáo để, nhất quyết không chịu nhường Hoàng Bác cho Tiểu Bình, phải giành dùm cho Thu Tuyền chứ!

Tiểu Bình giận dữ xia tay vào mặt Hồng Oa, quát :

- Không phải chuyện của người, nếu người còn chó mồm vào thì ta đánh vỡ mồm người ra!

Hồng Oa thủ tay trước ngực, nghinh mặt bĩu môi nói :

- Đánh? Người tưởng ta sợ người lắm hử!

Thu Tuyền lệ châu lại tuôn ra đầm đìa, giọng nghẹn lại :

- Hồng Oa, người không được nói nữa!

Hồng Oa ức trong lòng, lớn tiếng cự lại :

- Tôi nhất định phải nói, cô nương quá nhu nhược, phải nên cho nha đầu này một bài học về tội cười y... ê...

Lời nói chưa dứt, “bốp” một tiếng. Hồng Oa người lao đảo ngã về sau khóc bù lu bù loa, tay chỉ vào Tiểu Bình chửi rủa :

- Nữ tiểu tặc, người dám đánh ta! Sẽ có ngày ta học được võ công sẽ tìm người báo thù!

Hoàng Bác thấy vậy thật bất nhẫn, ánh mắt ném lên mặt Tiểu Bình vẻ trách móc :

- Tiểu Bình, muội sao lại đánh người?

Tiểu Bình thấy chàng đã không bênh vực mình mà còn trước mặt tình địch lại trách mắng mình, ức quá liền khóc lên, hai tay úp lấy mặt rồi quay người bỏ chạy xuống dốc Thương Tâm ngay.

Hoàng Bác hốt hoảng vội cử bước định chạy theo, miệng gọi lớn :

- Tiểu Bình, nàng đứng lại!

Chính lúc ấy giọng Vô Danh lão nhân trầm quát lên :

- Hải nhi, ngươi đứng lại!

Hoàng Bác nghe tiếng liền đứng lại, không dám động đậy, trong lòng đau như cắt...

Đây chính là phút giây đầu tiên trong đời chàng thấy đau khổ nhất “Trời ơi! Tại sao ta phải lâm vào hoàn cảnh này? Làm sao đây!...”

Tiểu Bình đã xuống hết dốc đá mà tiếng khóc của nàng tựa như còn nghe rõ bên tai chàng...

Thu Tuyền đứng dậy đến sau lưng chàng, mặt đầu nước mắt, tay vịn vào vạt áo nói :

- Ngươi đi đi, ta thật không hận ngươi đâu. Ta chỉ có điều đã hiểu nhầm tình cảm của ngươi, cứ nghĩ rằng ngươi đã yêu...

Hoàng Bác quay người lại, cúi đầu kích động mạnh trong lòng, nói :

- Thu Tuyền, lời này của nàng thật bứt nghệt lòng ta!

Thu Tuyền hai tay ôm mặt vừa khóc vừa lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Thôi thôi, ngươi đừng nói gì nữa hết, ta không còn chịu nổi khi nghe những lời như vậy nữa...! Ngươi hãy đi cùng cô ta đi!

Hoàng Bác đứng như trời trồng, hòng đấng ngệt, tự giận bản thân mình thật không thể dung ta được! Nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng trong Vô Song bảo, không ngờ nàng lại đối với ta tình thâm như vậy. Tiểu Bình tuy là người chàng quen đầu tiên nhưng người mà chàng đặt tình cảm trước phải là Thu Tuyền. Sau khi chia tay nàng ở Mạc Can Sơn, chàng nhờ ơn cứu mạng của Tiểu Bình ra khỏi tuyệt cốc rồi bất tri bất giác lại yêu Tiểu Bình tự bao giờ, lúc này đây đứng trước tình cảnh thương tâm này thử hỏi chàng phải làm sao cho phải chứ?

Hoàng Bác bao nhiêu nỗi oán giận bản thân mình cứ dâng trào mãi, cả người phút chốc run lên, run lên... Rồi bất thần “ộc...” ói ra một búng máu tươi, thân hình chao đảo, mắt hoa lên như muốn ngã.

Rõ ràng, trong lòng chàng lúc này tự giận bản thân không thể tha thứ được, giận đến nỗi can khí uất kết hóa hỏa mà phải thổ huyết ra tức thì!

Thu Tuyền chợt thất cả kinh, chạy đến đỡ người chàng, giọng thất thanh :

- Bác ca ca, chàng, chàng...

Vô Danh lão nhân thấy vậy cũng đứng bật dậy, đến bên chàng mặt nghiêm lại nói :

- Hải nhi! Ngươi đến nỗi này sao chứ!

Hoàng Bác lấy tay áo lau khô máu bên miệng, mặt thảm thiết cười khổ sở nói :

- Sư tổ, đệ tử tạo ra vòng khốn này bây giờ không biết tự giải...!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chuyện Xưa Như Mây Khói

Thu Tuyền vội vàng đỡ chàng ngồi xuống rồi lấy trong người chàng ra hai viên Tuyệt Tinh đan bỏ vào miệng chàng.

“Hừ...”

Đột nhiên từ phía sau một tiếng hừ lạnh lùng vọng lại, kèm theo một tiếng thở dài.

Bọn họ cả bốn người già trẻ kinh ngạc hướng mắt nhìn về hướng vừa phát ra tiếng hừ đó, thì thấy sau một bụi cây nhỏ đi ra một lão phụ nhân toàn thân đều vận y phục màu xám và cả chiếc khăn che kín mặt cũng đồng màu, chỉ có hai mắt lộ vẻ giận dữ vừa u sầu.

Hoàng Bác cả kinh vội đứng dậy tiến lên một bước, cảnh giác trong lòng, hỏi :

- Bà là ai?

Lão phụ nhân không nói một lời, cứ tiến thêm mấy bước nữa và đồng thời đưa tay gỡ chiếc mạng vải che trên mặt ra.

- Ô! Di mẫu! (em mẹ, dì)

Thu Tuyền reo lên thất thanh, vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên rồi hai hàng lệ lại tuôn trào ra chạy ngay đến bà ta khóc thốn thức.

Nguyên lão phụ nhân này chính là ái thiếp của Vô Song bảo chủ Âu Dương Trường mà Hoàng Bác đã từng diện kiến một lần ngay tại trong Vô Song bảo trước đây không lâu. Bà ta là nữ nhi của Lư Sơn Ân Lão Lang Kính Như, năm xưa đã từng được đứng vào trong nhóm Vô lâm Tam anh.

Bà ta ôm lấy Thu Tuyền, hai tay vỗ về trên vai nàng an ủi một hồi, rồi đột nhiên đẩy nhẹ nàng ra bước đến trước mặt Hoàng Bác giọng lãnh đạm nói :

- Vừa rồi thân già này ở bến tàu đã nhìn thấy các ngươi nên đã ngấm theo đến đây, tất cả mọi chuyện tự ta đã tai nghe mắt thấy cả rồi..

Thu Tuyền sợ di mẫu có những hành động bất lợi cho chàng liền dùng tay nắm lấy tay trái bà về nũng nịu.

Hồng Oa thấy vậy cũng chạy nhanh đến bái kiến bà ta, rồi cũng nắm lấy tay bên kia. Lão phụ nhân thần tình vẫn lãnh đạm, ánh mắt nhìn chàng một hồi rồi từ từ đưa sang Vô Danh lão nhân, ánh mắt hiện nụ cười hỏi :

- Lão nhân có phải chính là Bành Lão Phu Từ trước đây chấp giáo trong tệt bảo phải không?

Vô Danh lão nhân chấp tay nói :

- Đúng vậy, lão hủ cũng đã từng nghe Tuyền nhi nói qua về phu nhân, đáng tiếc từ lâu không hân hạnh được diện kiến!

Âu Dương phu nhân gật nhẹ đầu nói :

- Thân lão này cũng thường nghe Tuyền nhi nhắc đến lão tiên sinh, thật vô cùng cảm kích khi biết lão tiên sinh đã ưu ái bảo hộ cho Tuyền nhi!

Vô Danh lão nhân chấp tay thị ý khiêm tốn không dám lãnh lời tán thưởng.

Âu Dương lão phu nhân lại đưa ánh mắt nhìn Hoàng Bác một lát, thần tình đã hơi hòa hoãn nói :

- Hải tử, ngươi vẫn còn cho rằng sự mất tích của cha ngươi là do di phụ của Tuyền nhi phải không? (Di phụ: Dượng, chồng của dì)

Hoàng Bác cúi đầu trầm nghĩ: “Chẳng lẽ không đúng vậy sao? Tuy đây chỉ là nỗi hoài nghi của ta chưa chắc chắn lắm, nhưng phu quân của bà trên thân mang Kiếm Thánh Du Long kiếm pháp thì giải thích thế nào đây? Đây chính là đầu mối tung tích trong chuyện này”.

Giọng Âu Dương lão phu nhân lại vang lên :

- Thân già không biết phải nói thế nào cho ngươi tin, đương nhiên nỗi hoài nghi của ngươi là có cơ sở, sự cố chấp của ngươi cũng có lý để ta đồng tình..

Thu Tuyền ngược mắt nhìn bà, nắm tay giọng khẩn cầu :

- Di mẫu, người có thể nói ra mọi chuyện bí mật cho chàng ta nghe không? Thí dụ như là người ở dưới Vô Đề cốc là ai?

Âu Dương lão phu nhân nhìn Thu Tuyền lắc nhẹ đầu cười khổ sở, nói :

- Ta nếu như nói ra hết thì e rằng di phụ ngươi sẽ không tha mạng cho ta!

Thu Tuyền nghe nói đến Đông Kiếm mặt sầm lại cúi đầu, áp ứng :

- Nếu vậy thì không nên nói nữa...

Âu Dương lão phu nhân trầm mặc một lúc, đưa mắt nhìn Hoàng Bác lên tiếng hỏi :

- Hải tử, vừa rồi ngươi nói ngu phu quân bị khốn ở hoang đảo là thực chứ?

Hoàng Bác biết lúc này mình tuy chỉ nói rất nhỏ chỉ đủ cho Vô Danh lão nhân và bọn Thu Tuyền nghe, nhưng với công lực của lão bà này thì ngoài năm

bảy trượng vận nhi lực thần công tất cũng nghe thấy. Lúc ấy đành gật nhẹ đầu công nhận, không nói tiếng nào.

Âu Dương lão phu nhân biết chàng ta với trượng phu của mình là hai kẻ thù địch, lúc này hiển nhiên với câu hỏi đó chàng ta chỉ ở vào thế bất đắc dĩ lắm mới gật đầu như vậy. Bà đưa mắt nhìn Thu Tuyền rồi lại nhìn Hoàng Bác như ngầm dò xét thái độ, sau cùng cười thành tiếng nói :

- Hải tử, bây giờ ta cũng chẳng cần phải nói dông dài, nếu ngươi thật thâm yêu thương Tuyền nhi mà đồng ý kết hôn cùng nó và thề không để lộ ra chuyện ngày hôm nay thì lão già này sẽ đem hết những chuyện bí mật khiến ngươi còn hoài nghi về ngu phu quân, nói hết ra cho ngươi nghe. Ngươi nghĩ sao?

Hoàng Bác lúc ấy thật là nan giải, tâm thần lại bấn loạn. Nếu đồng ý kết hôn cùng Thu Tuyền thì Tiểu Bình thế nào? Mà nếu cự tuyệt thì Thu Tuyền tất sẽ khẳng định là ta không yêu nàng, làm sao đây chứ? Làm sao...

Chàng trầm mặc âu sầu hồi lâu, ngược mắt nhìn Vô Danh lão nhân cầu cứu :

- Sư tổ, đệ tử...

Vô Danh lão nhân cố lánh ánh mắt chàng, cười khổ sở nói :

- Trên chuyện tình cảm thì đương nhiên lão hủ đứng về phía Tuyền nhi nhưng mọi quyết định là do ngươi!

Hoàng Bác lại cúi đầu suy nghĩ liên tục, đắn đo mãi, cuối cùng mới nhìn Âu Dương lão phu nhân cung kính nói :

- Lão phu nhân nếu chấp nhận đem chuyện liên quan đến Bảo chủ đoạt được Du Long kiếm pháp và vị trùm chần đen dưới Vô Đề cốc nói ra thì tiểu bối vô cùng cảm kích, nguyện thề không để lộ ra ngoài nữa. Còn chuyện hôn nhân thì đợi đến sau khi kết thúc Hoàng Sơn Vô Hội hãy bàn bạc, thế nào?

Âu Dương lão phu nhân nghe xong, nhú đôi mày lão cười nhạt nói :

- Xem ra ngươi hoàn toàn không yêu thương gì Thu Tuyền phải không?

Thu Tuyền nước mắt lại nhanh chóng chảy ra, nín mạnh tay bà nói :

- Di mẫu, xin di mẫu không nên bức bách chàng, mà hãy đồng ý nói cho chàng đi!

Hoàng Bác đứng run run cả người, không dám ngược nhìn nàng. Chàng biết nàng yêu thương mình nhưng không nghĩ rằng lại dám hy sinh vì mình đến như vậy, chàng cảm thấy khô nghẹn lại trong cổ họng.

Âu Dương lão phu nhân “hừ” một tiếng, trầm mặc hồi lâu... đột nhiên bà ta thở dài rồi quyết định :

- Thôi được, hải nhi, chúng ta ngồi xuống đi!

Cuối cùng bà ta đã nhượng bộ, Hoàng Bác trong lòng hơi nhẹ nhõm liền cùng bà ta ngồi xuống đối diện với nhau. Vô Danh lão nhân và Thu Tuyền, Hồng Oa thấy câu chuyện mình nghe không tiện nên định thoái lui.

Âu Dương lão phu nhân biết câu chuyện mình nói ra vô cùng hệ trọng và là điều bí mật nhất của Vô Song bảo chủ Âu Dương Trường, phu quân của bà, nên ánh mắt ngưng chú trên mặt Hoàng Bác hồi lâu, rồi dùng “truyền âm mật ngữ” bắt đầu kể :

- Hải nhi, cho đến lúc này, người trong toàn võ lâm hiển nhiên là có cả người không một ai là không cho rằng phu quân ta là một kẻ kiêu hùng ác bá nhất giang hồ, đúng vậy chứ? Đúng vậy, ông ta xác thực là một kẻ mang dã tâm chinh phục toàn võ lâm đồ vương thiên hạ! Cũng có thể nói là một con người vô sỉ...

Nhưng ngươi cũng nên biết rằng, trước đây ba mươi năm, lúc ấy ông ta tuổi vừa ngoài ba mươi đã từng là một nhân vật võ lâm chính phái và cũng đã từng là một người cha, người chồng rất tốt! Vậy mà hiện tại ông ta đã biến thành một con người như vậy, là vì ông ta đã từng gặp một hoàn cảnh vô cùng tàn bạo, đó là căn nguyên cội nguồn của những chuyện sau này!

Nếu nói ra, thì thân phận của ông ta còn thảm thương hơn ngươi hiện tại rất nhiều, bởi vì ngươi chỉ ít cũng còn một người mẹ và còn biết được về thân thế của mình. Nhưng ông ta tất cả đều không! Mồ côi cha lẫn mẹ từ ấu thời, được tiên phụ đem về dưỡng dục đến lớn khôn, và tình cảm giữa ta với ông ấy cứ bộc lộ khỏi theo năm tháng...

Ngươi thử nghĩ xem, một con người như vậy, sau khi biết được tất cả bí mật về thân phận mình thì sẽ như thế nào? Ông ta đã rất thống khổ về chuyện này... Và khi ông ta vừa mười lăm tuổi đã lưu lạc giang hồ đi cùng trời cuối bể để tìm tung tích song thân của mình (Lúc ấy song thân của ông ta chỉ mất tích, không ai trong giang hồ biết sống chết thế nào).

Hơn mười năm tìm kiếm, không nơi nào là ông ta không đến, nhưng kết quả chỉ là vô vọng. Phải đến năm hai mươi chín tuổi ông ta mới trở lại Lư Sơn và kết thân cùng ta, phải cố gắng lắm chúng ta mới tìm được niềm vui an lạc phu thê với nhau!

Đến năm sau ta sinh hạ Thừa Kiềm vào mùa hạ năm thứ sáu thì ông ta giành được địa vị Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, có một hôm chúng ta đi du lịch ở Bắc Ưng Đăng Sơn thì...

Đột nhiên giọng bà ta dừng lại, nhủ này nói!

- Hãy khoan, đang có người từ dưới dốc lên...

Bà ta nói xong liền kéo mạng che mặt trùm lên lại, lúc ấy tất cả mọi người nghe bà ta nói vậy liền đưa mắt nhìn về phía dốc.

Quả nhiên trong phút chốc đã nghe thấy bước chân người rất nhỏ nhưng hai bóng người ấy lại vọt lên rất nhanh, điều ấy chứng tỏ bọn họ công phu không phải là tầm thường.

Bọn họ vừa xuất hiện là mọi người nhận ra ngay, đó chính là Âu Dương thiếu bảo chủ và Hắc Đầu Lâu Vụ Tiết. Âu Dương Thừa Kiếm vừa đến mắt nhìn thấy dưới cây cổ tùng ngoài Hoàng Bác ra lại còn thêm bốn người nữa, gã ta hơi ngạc nhiên một lúc, rồi lên tiếng hỏi Hắc Đầu Lâu :

- Vụ hộ pháp, thủ hạ của gã hương bách thiên nói không thực... đã biến đi rồi một tiểu nữ tặc nhưng lại thêm bốn kẻ vô danh tiểu tốt!

Hắc Đầu Lâu đảo ánh mắt hung tợn nhìn quanh một lượt, đột nhiên cười lên hắc hắc nói :

- Nhưng dù sao thì cũng nhiều hơn lời hấn ta nói đến ba người, như vậy càng chóng thu hoạch hơn! Hắc hắc...

Âu Dương Thừa Kiếm cũng cười lên ha ha hai tiếng, thần sắc chột trảm lại nhìn Hoàng Bác về khinh thị nói :

- Hoàng Bác, lần này ta đến đây đặc biệt để đa tạ ngươi hôm đó trong nội viện đã ra tay!

Hoàng Bác ngậm đưa mắt nhìn vào mắt của Âu Dương lão phu nhân lúc ấy đang ngồi yên bất động, lưng hướng về Thừa Kiếm thì thấy trong ánh mắt bà hiện rõ vẻ bất an. Chàng từ từ đứng dậy đi lên hai bước nhìn Âu Dương Thừa Kiếm điềm nhiên nói :

- Ta nhận lãnh lời này của ngươi, bây giờ chúng ta nên tìm một nơi khác!

Âu Dương Thừa Kiếm lắc đầu, cười nói :

- Không, ta xưa nay không hề nói chuyện khách khí, bốn người kia hôm nay sẽ giúp ngươi một tay.

Hoàng Bác cười thâm trong lòng nghĩ: “Nếu ngươi biết rằng trong số người này có thân mẫu của ngươi không biết lúc ấy ngươi sẽ nghĩ thế nào”, nghĩ đến đó chàng bất giác cười nói :

- Điều này không cần thiết, những người này không phải là địch nhân của Vô Song bảo các ngươi, và lại trong đó có người không biết võ công!

Âu Dương Thừa Kiếm vẫn nụ cười khinh mạn, nhìn xéo bọn họ rồi nói :

- Được, nếu vậy hãy để ta thử xem xem, nếu quả nhiên đúng như lời ngươi nói thì ta sẽ tha mạng cho!

Nói xong là hấn ta xồng xộc lên liền, Hoàng Bác quyết không để cho hấn ta thất lễ với sư tổ và nhất là với chính mẫu thân của hấn mà lúc này bà ta không thể ra mặt được. Lúc ấy chàng đứng ngang ra áng đường Âu Dương Thừa Kiếm.

Âu Dương Thừa Kiếm “hừ” một tiếng lạnh lùng biểu thị như muốn nói: “Bây giờ thì đã quá rõ, ta sẽ không để cho ngươi thoát hôm nay!”

Khoảng cách hai người đã rất gần... đã gần hơn... không khí trên dốc đá lúc này rất căng thẳng và đầy sát khí.

Không ai để ý, chứ lúc ấy nếu để ý thì thấy đôi vai của Âu Dương lão phu nhân rung nhẹ, hấn trong lòng bà ta rất lo lắng hoảng sợ.

“Ke...n...g...” Một tiếng binh khí chạm nhau vang dài, cả người Âu Dương Thừa Kiếm chao đảo thoái lùi về sau mấy bước, cổ tay cảm thấy tê dại nhưng vẫn cố nắm chắc thanh Thất Hồng Kiếm, mặt tỏ ra rất tức giận và phẫn uất.

Hoàng Bác thanh Hoàng Long kiếm để nghiêng trước mặt, bộ pháp vẫn không di chuyển, chỉ trong một nháy mắt, một chiêu Du Long Hiện Hình đã được thi triển hết sức tinh diệu và cực nhanh đẩy lùi một thế kiếm lợi hại của Âu Dương Thừa Kiếm.

Âu Dương Thừa Kiếm tức giận tột độ, hét lên một tiếng, vung kiếm lên, bảy sắc cầu vòng từ Thất Hồng Kiếm phát ra ngợp trời rồi nhắm vào người Hoàng Bác công tới.

Đột nhiên một tiếng quát cực mạnh nghe đến chói tai vang lên :

- Nghịch tử!

Âu Dương Thừa Kiếm vừa lướt người lên hai bước, chột nhìn thấy người phụ nữ kia vọt đứng dậy quay phắt lại quát lớn đồng thời dùng tay gỡ chiếc mạng che mặt ra.

Hấn ta khựng người lại, miệng há hốc, vội thâu kiếm, cả người quỳ xuống, cúi đầu, giọng run run :

- Mẹ! Sao lại là mẹ!

Hắc Đầu Lâu lúc ấy mặt cũng ngó ra thất sắc.

Âu Dương lão phu nhân mặt giật giật đầy phẫn nộ, gằn giọng nói :

- Khi chưa biết thân phận đối phương như thế nào mà nguoi dám ra tay độc thủ, chỉ bằng vào một điều này cũng đủ thấy những hành vi trên giang hồ của nguoi như thế nào rồi!

Âu Dương Thừa Kiếm nghe vậy hoảng hốt, nhảy dựng dậy, đưa mắt ngạc nhiên nhìn mẫu thân của mình một cách xa lạ. Bỗng nhiên hăng ta thay đổi ngữ khí, giọng run run không còn sợ mà là phẫn giận :

- Nhưng sao mẹ lại rời Trang Bảo chứ?

- Hừ! Có phải cha nguoi nói ta không được ra khỏi Trang Bảo phải không?

Âu Dương tỏ ra tức giận thật sự, phẫn khí nói :

- Nhưng tại sao mẹ lại cùng ngồi với bọn họ? Điều này...

Âu Dương lão phu nhân trừng mắt, nộ khí quất :

- Ta đến đây tìm bọn họ để hỏi về sự mất tích của Tuyên nhi thì có gì không đúng chứ?

Âu Dương Thừa Kiếm trước mặt thân mẫu của mình lúc ấy lại “hừ” một tiếng, thật hết sức thất lễ, cười nhạt nói :

- Tìm nó ư? Nhi tử chính đang muốn giết chết nó đây!

- Tuyên nhi là diệt nữ của ta, kẻ nào đụng đến nó thì chó trách ta ác độc!

Bà ta nói câu ấy giọng lạnh như băng, ý như muốn nói nếu đến ngay cả Âu Dương Thừa Kiếm là con ruột của mình mà sai lời thì cũng không tránh khỏi cái chết đương trường.

Âu Dương tuy hơi sợ nhưng vẫn ương bướng :

- Không chỉ là phu tử mà ngay cả phụ thân cũng muốn giết nó!

- Vậy thì cứ thử xem, cha con các nguoi cả hai cùng không thoát khỏi tay ta nếu ngoan cố đụng vào nó!

Đến đây thì Âu Dương Thừa Kiếm sợ hãi thật sự, hần liền bất giác thoái lùi một bước, thần sắc thay đổi không còn hung ác giận dữ như lúc vừa rồi, áp úng nói :

- Nhi tử không tin mẹ chỉ đến đây hỏi về Thu Tuyên mà còn có thể đã nói cho bọn họ biết về...

Âu Dương lão phu nhân bước tiến lên một bước, Âu Dương Thừa Kiếm mặt sợ sệt thoái lùi một bước, bà ta hét lên :

- Nguoi sợ ta nói hết bí mật của cha nguoi thì nguoi cứ việc ra tay ngay đi!

Cứ một bước tiến lên của bà lại đẩy Âu Dương Thừa Kiếm thoái lùi thêm một bước, Âu Dương Thừa Kiếm mặt trắng bệch ra, thần tình hoảng loạn.

Hần nhiên Âu Dương lão phu nhân không phải sợ hấn ta mách lại với Âu Dương bảo chủ mà chỉ là bà muốn giáo huấn cho nghịch tử của mình một bài học về tội vô lễ.

Tình hình đã trở nên nghiêm trọng giữa mẫu tử tình Âu này, lúc ấy Hắc Đầu Lâu thấy vậy vội tiến lên mấy bước nói :

- Thiếu bảo chủ, ngài không nên hoài nghi lệnh đường, bởi vì lệnh đường vừa rồi có mạng che mặt, điều đó cũng thấy rằng gã họ Hoàng kia không hề biết lệnh đường là ai.

Âu Dương Thừa Kiếm có lẽ cũng đã nếm đòn của bà ta nhiều rồi, và cũng sợ lúc này trước mặt đối phương bị mẫu thân trách phạt nên khi nghe Hắc Đầu Lâu nói câu ấy xong, trong lòng sợ hãi cực độ, quay phắt người bỏ chạy ngay.

- Đứng lại!

Một tiếng quát cực mạnh hàm chứa một uy lực ghê gớm khiến Âu Dương Thừa Kiếm vừa nghe cả người khựng lại, run bắn lên đầu cúi gằm xuống.

(Mắt 4 trang)

- Tuyên nhi, nguoi muốn tiến chân nó một đoạn chứ?

Thu Tuyền “ừ” một tiếng rồi không nói một lời nào, cất bước đi trước ngay.

Hoàng Bác vội cáo từ Vô Danh lão nhân và Hồng Oa, xong liền cứ bước chạy theo cho kịp Thu Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hận Thù Tiêu Tan

Bọn họ hai người trầm mặc đi bên nhau không ai nói với ai một câu nào. Hoàng Bác cứ mỗi bước chân dẫm lên những chiếc lá thu vàng dưới chân là mỗi lần lòng đau se lại, càng đi nỗi đau càng lớn, càng trầm giọng hơn, hiển nhiên trong đầu chàng lúc này vừa rồi lên không biết xử sự thế nào với nàng vào lúc này, đồng thời hình bóng Tiểu Bình vừa khóc vừa chạy xuống dốc vẫn cứ hiện rõ trong đầu chàng.

- Thu Tuyền! - Cuối cùng chịu không nổi chàng thốt gọi lên.

(Mất 2 trang)

Hoàng Bác nghĩ ngay đến Tiểu Bình, mặt thoáng biến sắc vội vàng kéo tay Thu Tuyền đi về phía rừng cây rậm, nói :

- Chúng ta đi xem thử!

Hai người vọt vào rừng, theo hướng vừa phát ra tiếng rên chạy đến thì mắt chứng kiến một cảnh tượng đáng sợ.

Ba vị bạch y thiếu nữ bị treo ngược trên cây, đầu chúc xuống đất mặt mày đờ dại biểu lộ rõ bọn họ đã bị điềm huyết. Hoàng Bác vừa thấy bọn họ đã kinh ngạc tột độ vì bọn họ chính là ba vị tôn đồ mây hoa mặt ngọc của Cửu Giá Quả Phụ: Phương Nhi, Oanh Nhi, Quyên Nhi.

Hoàng Bác lúc ấy lại phát hiện ra Cửu Giá Quả Phụ đang nằm gần đó thỉnh thoảng rên lên, bộ dạng thương thế trầm trọng. Chàng kinh hãi nhíu mày nghĩ: “Trên đường đại võ lâm này ai có thể đã thương bà ta trầm trọng như vậy chứ?”

Hoàng Bác nhìn Thu Tuyền một cái, rồi hỏi :

- Thu Tuyền, chúng ta có nên cứu bọn họ không?

Thu Tuyền dựa vào người chàng về kinh hãi hỏi :

- Chuyện này là thế nào? Bọn họ là ai?

Hoàng Bác giới thiệu cho nàng biết qua về bọn sư đồ Cửu Giá Quả Phụ, rồi thờ dài nói :

- Ta đã nếm đòn của bọn họ không ít, hiện tại bọn họ bị báo ứng đó mà!

Đột nhiên Cửu Giá Quả Phụ mở hé mắt ra, nhìn đảo dặt giọng rên rỉ nói :

- Ai? Ai đang rửa thân già?

Hoàng Bác ngồi xuống bên bà ta nói :

- Tắt lão tiền bối, tại hạ là Hoàng Bác đây, bà làm sao vậy?

Cửu Giá Quả Phụ nghe tiếng sắc mặt chợt biến, đưa hai tay chống xuống đất định ngồi dậy như vừa nhắc người lên liềng ngã xuống lại chứng tỏ bà ta bị mất nhiều sức lực. Bà bỗng cười thảm nói :

- Hoàng Bác, người... tiểu tử người... muốn đến... đây kiếm lợi...!

- Nói bậy, tại hạ muốn đến đây cứu các người!

Cửu Giá Quả Phụ cố sức thóa mạ :

- Xéo đi! Đồ thói tha nhà người! Người nói... lời điên khùng... thân già này có... chết đi... chết... đi... ừ... cũng thành ma bắt người.

Hoàng Bác không nhịn được cười, rồi thò tay vào áo lấy ra một bình sành nhỏ xíu màu xanh lam đóc ra mấy viên “Hồi thần liệu thương đơn”, hỏi :

- Hãy nói cho tại hạ nghe, ai đánh bà đến thế này?

Cửu Giá Quả Phụ lại rên lên hừ hừ một trận nữa mới mở mắt ra giọng đứt quãng nói :

- Đói Lập Ông.. và Mẫu Dạ Xoa... liên thủ... công lão... đem ba tôn... đồ ta... treo... lên... hừ hừ...

Hoàng Bác nghe nói đến phu phụ Nam Quyền hốt nhiên cười lên khục khục trong miệng, Cửu Giá Quả Phụ nghe tiếng cười giật lên, đôi môi run run rủa :

- Tiểu tử, ta như không chết... hừ hừ hừ... nhất định sẽ đập... đập dẹp ngươi...

Hoàng Bác cười cười rồi dùng tay nhét mấy viên linh dược vào trong miệng bà ta, nói :

- Hào, tại hạ sẽ dành cho bà một cơ hội!

Cửu Giá Quả Phụ thất kinh, cổ mạng phun mấy viên thuốc ra, giọng ú a ú ó, nói :

- Tiểu tử... ngươi... ngươi giờ trò... đây... ngươi đồ chết... tiệt...

Hoàng Bác dùng sức giữ chặt miệng bà ta, buộc phải nuốt thuốc xuống đồng thời hỏi lớn :

- Tại hạ cho bà uống thuốc, chẳng phải giờ trò gì đâu!

Cửu Giá Quả Phụ giật run lên nói :

- Thuốc phá thương... phong phải không?

Hoàng Bác nghe bà ta nhắc đến lần trước chàng nhớ lại chuyện lần trước ở trong rừng dùng ba viên “phá thương phong dược hoàn” làm độc dược cho ba vị tôn đồ của bà ta uống, bất giác cười lên khanh khách nói :

- Không sai, chính là “phá thương phong dược hoàn”, bà uống rồi thì sau một hồi sẽ hắc xì thoải mái nha!

Thu Tuyền thấy Hoàng Bác tỉnh quái như vậy, bất giác cười lên nói :

- Bác ca ca, chàng thật khéo đùa!

Hoàng Bác đứng dậy neho mắt nhìn nàng cười cười, rồi bước đến gần nơi ba thiếu nữ đang bị treo lơ lửng xuất thủ cách không điểm huyết giải khai huyết đạo đã bị phong bế của họ.

Phương Nhi, Oanh Nhi và Quyên Nhi huyết đạo vừa được giải khai liền chẳng khác gì lũ chim báo sáng, lao nhao lao nhao ầm lên :

- Hoàng tiểu hiệp, cứu ta với nhé.

- Hoàng công tử, nô gia thật khó chịu, ngài hãy nhanh giải cứu nô gia.

- Người tốt, người tốt, làm ơn làm phúc...

Hoàng Bác bị ba vị cô nương này mỗi người mỗi câu giành nhau nói đến ngầy mặt ra, lát sau trầm giọng quát :

- Không được nói bậy bạ, chỉ gọi ta là Hoàng tiểu hiệp là được rồi.

Phương Nhi nhăn mặt nói :

- Được, được, Hoàng tiểu hiệp xin hãy mau cứu ta xuống mà phải nhẹ thôi nha. Ngươi biết không, lần trước trong từ đường họ Bác ngươi làm ta đau ghê...

Oanh Nhi cũng lên tiếng tranh lại :

- Ai da! Hoàng tiểu hiệp, ngươi nên cứu ta trước, ta đáng thương nhất nè, vì ta bị treo lên trước...

Quyên Nhi làm vẻ mặt đau đớn, nhăn nhó nhíu nhíu, rên mấy tiếng nói :

- Không Hoàng tiểu hiệp, ta mới cần được cứu trước, ngươi xem chân ta sưng phù lên rồi nè!

Giọng ba vị cô nương này lao chao nghe đến chói tai, Hoàng Bác cứ bị ba cô thay nhau quấy nhiễu đến nổi đỏ mặt tía tai, lát sau chàng giật thét lên :

- Các ngươi có chịu câm miệng lại đi không!

Ba cô gái quả nhiên mặt mày lấm lét, im miệng. Khu rừng trở nên vắng lặng như đầu.

Hoàng Bác lườm ba cô gái một lượt, thần sắc nghiêm túc nói :

- Các ngươi nên nhớ điều này, bằng vào những hành vi của các ngươi thường ngày, khiến người ta nhìn thấy cũng phát khiếp. Thử hỏi ai vào lúc này dám cứu ngươi chứ?

- Thế nhưng ta nghĩ các ngươi tuổi còn trẻ, nếu biết thay đổi làm một người tốt thì sẽ ra tay cứu các ngươi lần này. Các ngươi từ nay phải không được tụ tập bảy đàn đúm phá người. Phải làm người tốt, phải la kiếm chồng, bỏ thói dâm dăng trở về chính đạo, các ngươi nghĩ sao?

Ba cô gái trầm ngâm một lúc, Phương Nhi mắt liếc ngược nhìn Thu Tuyền một cái rồi nói :

- Hừ, ngươi cũng không phải nay đi với người này mai đi với người khác đó sao? Vậy mà hôm nay lại lên mặt chúng ta tùm ba tùm bảy!

Hai cô gái kia nghe vậy cũng hùa theo nhao nhao dậy lại :

- Ủ ừ... đúng rồi, mình cũng chẳng thu kém gì ai vậy mà làm ngon!

- Kê tám lạng, người nửa cân... có khác nhau đâu chứ?

Hoàng Bác khựng người á khẩu không nói gì được, ngượng ngập quay nhìn Thu Tuyền nói :

- Thu Tuyền, ta thực sự đúng như vậy, làm sao như vậy?

Thu Tuyền mỉm cười nói :

- Con người chàng đặc biệt quá, tình hình này làm sao nói gì được nữa chứ!

Hoàng Bác cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên ngược mặt lên nhìn ba cô gái nói :

- Ba vị cô nương nói thật đúng, tại hạ quả thật cũng có nhiều sai phạm, bây giờ ta cùng tất cả mọi người cùng nhau sửa lỗi nhé?

Phương Nhi nhú mày ngập ngừng nói :

- Ngươi nói nên phải sửa đổi thế nào chứ?

Hoàng Bác nghiêm mặt nói :

- Ta từ nay sẽ bỏ thói cầu thả và thương yêu bừa bãi, các ngươi cũng phải mỗi người đi tìm cho mình một người chồng tốt, được chứ?

Phương Nhi nói :

- Ngươi không nói thì dễ chứ thử hỏi chúng ta tìm đâu ra người chồng tốt chứ?

Oanh Nhi nghe vậy cũng chen vào một câu :

- Hoàng tiểu hiệp, hay nếu vậy thì ngươi tìm giúp ta một người chồng nha!

Hoàng Bác cả kinh vội xua tay nói :

- Các vị cô nương lượng thứ, tại hạ không kham nổi chuyện ấy, các cô phải tự mình đi tìm lấy. Từ từ mà tìm, người ta vẫn nói “Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm”, chỉ cần tất cả các ngươi từ bỏ các hành vi bất chính thì nhất định sẽ có một ngày tìm được một ngày tìm được!

Quyên Nhi lên tiếng :

- Hào, thế nhưng nhờ sư tổ và sư phụ chúng ta không ưng thuận thì sao chứ?

Hoàng Bác nghe cũng có lý, lúc ấy bất giác quay người lại nhìn Cửu Giá Quả Phụ, chính lúc ấy Cửu Giá Quả Phụ cũng vừa gượng ngồi dậy. Bà ta sau khi uống xong “hồi thần liệu thương đơn” thương thế trong người đã giảm được năm phần.

- Hoàng Bác, tiểu tử ngươi... xem ra... cũng không... đến nỗi tệ...

- Tất lão tiền bối, lời vừa rồi tiểu bối nói bà nghe rõ rồi chứ?

Cửu Giá Quả Phụ gật đầu nói :

- Đã nghe, ta không chấp thuận!

- Lão tiên bói không nên có chấp như vậy, điều này đối với lão tiên bói đâu có tổn thất gì đúng không?

Cửu Giá Quả Phụ lắc đầu nói :

- Không được, lão thân nhất quyết dùng bọn nó để trả thù đàn ông trong thiên hạ này!

Hoàng Bác cả kinh nói :

- Lòi lão tiên bói ý nghĩa thế nào?

Cửu Giá Quả Phụ lúc ấy thịt trên mặt giật giật tợ như tức giận khôn xiết, rồi bỗng nhiên cười nhạt nói :

- Ý nghĩa thế nào ư? Thôi được, để thân già này kể hết cho ngươi nghe...

Bà ta dừng lại ho khan vài tiếng rồi nói tiếp :

- Ngươi có nghĩ rằng năm xưa ta đã từng nghĩ cưới được một người chồng tốt không? Thú thực mà nói với ngươi, lúc ta tuổi đang xuân thì cũng đã từng dốc lòng yêu thương một người đàn ông, thế nhưng hắn đã phụ bạc ta, lừa dối ta. Rồi đến ngày thành hôn hắn chuồng mắt. Hừ... Ngươi nghĩ xem, trong thiên hạ ở đâu có con người phụ tình bạc nghĩa như vậy chứ? Đó chính là lũ ma quỷ hại người mà thôi!

Hoàng Bác nghe đến đó tợ như đã hiểu ra hết nỗi uẩn khúc trong lòng bà ta, chính câu chuyện này đã làm cho bà ta phẫn uất mà trở thành hận thù với đàn ông, và...

Chàng nghĩ đến đó bỗng nhiên từ đằng sau nghe tiếng chân người bước lại, chàng quay đầu thì nhìn thấy đó là Vô Danh lão nhân và Hồng Oa.

Nguyên là Vô Danh lão nhân và Hồng Oa chờ lâu mà vẫn không thấy Thu Tuyền quay trở lại nên lo lắng mà đi tìm, thì đến đây.

Vô Danh lão nhân đã nghe hết những lời Cửu Giá Quả Phụ nói, lão lúc ấy vừa đi vừa nói :

- Và lúc ấy bà bắt đầu phục thù, bắt đầu giờ trò với lũ đàn ông và kết quả của gần tám mươi năm giờ trò, phục thù bây giờ bà chỉ lấy được hai chữ... cô quạnh!

Cửu Giá Quả Phụ giật mình ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn lão già nói :

- Ngươi là ai?

Vô Danh lão nhân dừng chân lại cách bà ta bảy tám bước, ngược mặt lên trời thở dài một tiếng rồi nói :

- Lần đầu tiên nghe giọng bà khiếp hoảng, điều đó cũng đủ thấy bà cũng đã cảm động trong lòng, cho nên ta cũng...

Cửu Giá Quả Phụ không đợi lão già nói hết, lên giọng quát cắt ngang :

- Thân già này chỉ hỏi ngươi là ai?

Vô Danh lão nhân từ từ gỡ lớp da hóa trang ở trên mặt ra, lúc ấy không còn phải là một lão già mặt đỏ quắc thước nữa mà là một khuôn mặt hung dữ, mắt hồ mảy rậm dựng xếch lên, nước da trắng xanh thoáng trông thật đáng sợ, nhưng ai biết lão ta vẫn là một nhân vật đường đường chính chính, hành đạo giang hồ, khừ ác phò thiện.

Cửu Giá Quả Phụ mặt biến sắc, giọng run run thốt lên :

- Tam Tinh, chúng ta đã đoạn tuyệt tình tỷ đệ, ngươi còn đến đây gặp ta làm gì?

Vô Danh lão nhân đôi mắt sụp xuống, hai hàng nước mắt lão chảy dài trên đôi má gầy gò nói :

- Mặc dù chỉ vì không đoạt được “dịch dung mật pháp” mà tỷ hại ta phế bỏ hết võ công nhưng ta hoàn toàn không hận tỷ, cầu mong có một ngày tỷ hối hận...

Cửu Giá Quả Phụ nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của tiểu đệ mình, cổ nén lòng nhưng không được, nước mắt cũng chảy dài nói :

- Ngươi không cần phải nói với ta những điều đó, ta tuyệt không hề hối hận.

Vô Danh lão nhân bước đến gần bà, nói :

- Tỷ tỷ bây giờ trở thành người “cổ hy”, trăm tuổi còn gì! Vậy mà vẫn chưa lìa trần, thử hỏi như vậy há không phải thượng thiên vẫn ưu đãi tỷ hay sao? Tỷ tỷ...

Cửu Giá Quả Phụ cả người rung lên thành tiếng khóc, xúc động thật sự đột nhiên ôm chầm lấy lão già gọi lên :

- Đệ đệ...

Hoàng Bác đã sớm biết Vô Danh lão nhân là thân đệ (em ruột) của Cửu Giá Quả Phụ, nhưng thật không ngờ được công lực của lão bị tàn phế chính là do bàn tay của Cửu Giá Quả Phụ. Lúc ấy thấy bọn họ hai người tỷ đệ ôm nhau khóc, bất giác chàng xúc động trong lòng, những giọt nước mắt cũng nhanh chóng chảy ra.

Thu Tuyền, Hồng Oa từ lúc thấy sư tổ của mình gờ lóp hóa trang ra đã kinh ngạc, nhưng đến bây giờ tất cả mọi chuyện tai nghe mắt thấy mới hiểu hết mọi chuyện, cũng không kìm nổi nước mắt khóc òa lên.

Ba cô gái bị treo ngược thì chỉ thấy kinh ngạc hơn là thương tâm, bọn họ tuy đã từng nghe qua vị “Thiên Diện Quái Tử” (lão già nghìn mặt) Vô Danh lão nhân là đệ đệ của sư tổ mình. Nhưng không thể ngờ được hôm nay sư tổ đột nhiên quay lại nhìn nhận bảo đệ của mình, bởi vì thường ngày bọn họ chỉ được nghe những lời nguyên rủa thậm tệ từ miệng sư tổ về lão già này, bởi vậy lúc này sự kinh ngạc của bọn họ là đúng vậy.

Phương Nhi nghĩ: “Chà! Nhìn sư tổ khóc, khuôn mặt thật buồn cười hết sức...”

- Đệ đệ, người nói đúng, tỷ tỷ cho đến bây giờ vẫn cô quạnh, tâm sự muộn phiền nan giải, không có một người để giải bày... không một người...

Oanh Nhi nhún mày nghĩ: “Í! Sư tổ nói không một người để giải bày, vậy hàng ngày thường cùng chúng ta nói chuyện thì...”

- Ba nha đầu kia tuy rằng hàng ngày cùng ta nói chuyện nhưng tuổi chúng chỉ biết tìm khoái lạc ngoài ra không hiểu một tí gì..

Cửu Giá Quả Phụ cứ phàn trần tiếp, lời này khiến Quyên Nhi nghĩ: “Ai dà! Sư tổ bảo chúng ta không hiểu gì cả! Bọn ta có hiểu hay không thì có liên quan gì đến lão già ấy chứ?”

Giọng Cửu Giá Quả Phụ lại thốt lên trong nước mắt :

- Có nhiều lúc ta đã tự hỏi, mình đã làm những gì? Trả thù ư? Vậy mà ta đã tìm lại được niềm hoan lạc nào chưa? Tại sao nỗi thống khổ trên đời này đều hướng được an lạc nhàn thú, mà ta thì không? Ai dà! Ta thật sự đã bị tâm bệnh cuồng tưởng, đã sát hại không biết bao nhiêu người, và hại luôn cả sư đệ nữa... đệ đệ, ta thật có trọng tội với đệ đệ...

... Những lời thôn thức như tự giải bày, như tự thú nhận tội lỗi, bà ta cứ nói hết cho thỏa thích uẩn khúc từ sâu trong đáy lòng mình.

Hoàng Bác lúc ấy đã nhún mình lên cây thảo dây giải cứu ba cô gái xuống đất, bọn họ vừa xuống được liền quỳ xuống chân càng lao nhao nói :

- Hoàng tiểu hiệp, đa tạ ơn cứu mạng, tiện nữ đã biết từ lâu tiểu hiệp là người tốt mà, người tốt đa tình nha!

- Hoàng tiểu hiệp, người nhận ta làm nha đầu nhé? Hàng ngày ta sẽ nấu thức ăn cho người, sẽ giặt quần áo, sẽ cạo lưng khi người tắm...

- Hoàng tiểu hiệp, ta cũng biết nấu ăn, biết giặt quần áo, biết cạo lưng...

Hoàng Bác thật như mắc họa, vội lắc đầu lia lịa cho đến khi bọn họ im miệng lại mới thôi rồi mới nghiêm túc nói :

- Đa tạ thịnh tình của các cô nương, tại hạ thực không muốn gì cả, chỉ muốn các vị thay đổi tâm tính trở thành những cô nương tốt mà thôi!

Lúc ấy Cửu Giá Quả Phụ buông Vô Danh lão nhân ra, đưa mắt nhìn ba tôn đồ của mình nói :

- Bọn nha đầu kia, các người có thể đi!

Ba cô gái quay lại phủ phục nói :

- Sư tổ, sư tổ muốn bọn tôn đồ này đi đâu?

Cửu Giá Quả Phụ nghiêm mặt :

- Thì như lời Hoàng tiểu hiệp đã nói, đi làm một con người tốt, đi tìm cho mình một người chồng tốt!

Phương Nhi mặt rầu rầu nói :

- Chúng tôn đồ biết đi đến đâu để tìm cho ra người chồng tốt chứ?

Cửu Giá Quả Phụ thờ dài nói :

- Từ từ mà tìm, chỉ cần các người không làm những hành vi bất chính, hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, nhất định sẽ có một ngày các người tìm được thôi mà!

Oanh Nhi khuôn mặt đau khổ, đột nhiên hỏi một câu bất ngờ :

- Sư tổ, bọn đệ tử quả thực không có cha mẹ chứ?

Cửu Giá Quả Phụ cảm thương thở dài, nói :

- Đúng vậy, các người đều là do sư tổ lượng về nuôi dưỡng, một đứa là trôi dạt trên sông, một đứa là bơ vơ giữa đường, một đứa thì lại nằm chèo queo ngoài hiên nhà người ta... Ai da! Các người thật khổ...

Phượng Nhi nghe xong tủi hổ không cầm được nước mắt, tức tưởi nói :

- Vậy sư tổ bây giờ định đi đâu?

- Sư tổ suốt đời hành ác tán loạn, gây ra không biết bao nhiêu tội lỗi, bắt đầu từ hôm nay sư tổ sẽ cùng đệ đệ lui về sống ẩn cư, nguyện sám hối qua những ngày cuối đời này!

Oanh Nhi đột nhiên gào khóc lên nói :

- Sư tổ, chúng tôn đồ không muốn xa rời sư tổ, sẽ cùng sư tổ sống ẩn nơi hoang sơn!

Cửu Giá Quả Phụ lắc đầu nói :

- Không được! Không được! Các người còn trẻ...

Quyên Nhi lại dập đầu mấy cái nói :

- Tuổi trẻ thì có gì không được chứ? Trẻ già gì muốn ẩn cư thì cũng như nhau mà thôi, sư tổ...

Cửu Giá Quả Phụ không hài lòng vung tay lên nói giọng nghiêm nghị :

- Đi! Đi! Ta đã nhìn thấy hết rồi, nếu như ta đồng ý để cho các người ẩn cư cùng ta thì bảo đảm chưa đầy một tháng các người trốn hết, lúc ấy chỉ thêm phiền não cho ta! Các người đi ngay đi!

Ba cô gái thút thút khóc thêm một hồi rồi cuối cùng cũng đành đứng dậy, cáo biệt sư tổ với mọi người rồi quay đầu lững thững bước đi.

Cửu Giá Quả Phụ đưa mắt nhìn theo bóng ba tôn đồ yêu mến của mình, trong làn nước mắt cho đến khi bóng họ khuất hẳn sau những rặng cây, lại thở dài một tiếng não ruột, cuối cùng quay lại nhìn lão già hồi lâu, bỗng nhiên sực nhớ ra điều gì bà ta thò tay vào áo lấy ra một chiếc hộp ngọc bích nhỏ, mở chiếc hộp lấy ra hai chiếc lá màu xanh, dày cộm, đưa cho Vô Danh lão nhân nói :

- Đệ đệ, đây là “Thiên Niên Lục Linh Chi”, công lực của đệ do tỷ tỷ phế bỏ, vậy hãy dùng nói để phục hồi lại công lực!

Vô Danh lão nhân lắc đầu nói :

- Không, đệ cũng đã chín sáu tuổi rồi còn gì, bắt tất phải phục hồi công lực. Hai vị sư phụ của Hoàng tiểu hiệp mới là những nhân vật đáng kính đời nay, nếu tỷ tỷ nguyện ý thì...

- Thôi được, Hoàng Bác, người quả thực là con người đáng để cho mọi người bội phục, on cứu mạng hôm nay thân già này xin lấy hai lá “Thiên Niên Lục Linh Chi” tặng người để tỏ lòng cảm tạ...

Hoàng Bác sung sướng vô ngần, đây là điều mà chàng vẫn hằng mơ ước để đền ơn cho sư phụ, lúc ấy liền quỳ xuống bên bà dập đầu thi lễ nói :

- Văn bối xin đa tạ lão tiền bối ban tặng!

Vô Danh lão nhân khi ấy nắm hai chiếc “Thiên Niên Lục Linh Chi” đưa cho chàng, rồi nói :

- Hải nhi, khi người đi qua Kim Lăng thì hãy ghé vào đưa hai lá linh chi này cho hai vị sư phụ người phục dụng, rồi sau đó sẽ đi đến Hoàng Sơn, việc không nên chậm trễ, bây giờ người nhanh đi đi!

Hoàng Bác nhận lấy linh chi, đứng dậy định bái biệt hai vị lão nhân và bọn Thu Tuyền, Hồng Oa lên đường thì từ trong rừng cách đó ngoài hai trượng một giọng cười lạnh lạnh vang lên, tiếp theo nói :

- Đúng “Thiên Niên Lục Linh Chi” chứ? Hãy đưa đây cho lão phu!

Lời nói vừa dứt đã thấy một bóng lão già lướt tới.

Chương 87: Loạn Thất Bát Nháo

Lão già dừng chân trước mặt bọn họ không xa, đó chính là “Tây Dao” Mễ Tư Đạt.

Đôi mắt đầy tham lam và hung dữ của lão ta quét ngang một lượt trên mặt bọn họ rồi ngưng lại trên người Hoàng Bác tợ như uy hiếp hết thần trí của chàng.

Hoàng Bác chỉ thấy kinh ngạc nhiều hơn là sợ, vẫn không lánh né đôi mắt ấy của lão ta, đột nhiên “soạt” một tiếng, thanh Hoàng Long kiếm đã nằm trong tay chàng, giọng lãnh nhiên :

- Mễ lão tiên bối, lão không sợ thiên hạ cười chê sao chứ?

Tây Dao ngửa mặt lên trời cười hắc hắc một tràng rồi nói :

- Để khỏi phải bị thiên hạ cười thì lão phu chỉ còn một cách là hôm nay phải cho các người về châu Diêm Vương hết mới được!

Cửu Giá Quả Phụ chưa khỏe hẳn trong người, nhưng cũng gắng gượng đứng dậy, xỉ tay vào mặt Tây Dao quát :

- Mễ Tư Đạt, người thật không biết trời cao đất rộng là gì, trước mặt của thân già này dám nói vậy ư?

Tây Dao không thèm để ý đến câu nói vừa rồi của Cửu Giá Quả Phụ, mắt nhìn lơ đãng một cách ngạo mạn, đồng thời cười lên khanh khách.

Vô Danh lão nhân lúc ấy cũng không kềm chế nổi trước thái độ lão ta liền quát lên :

- Tây lão tặc, không thể ngờ được giá trị con người người chỉ bằng hai lá linh chi này!

Tây Dao dùng giọng cười, đưa mắt qua một lượt trên mặt bọn họ, giọng lãnh đạm nói :

- Cũng đành phải nhận như vậy, nhưng trong võ lâm này cũng còn có kẻ kém giá trị hơn lão phu nữa, vài ngày trước đây Hắc Bạch song ma đã liên thủ tấn công lão phu đoạt lấy Cửu U Bạch Cốt Lôi, đó chính là nguyên nhân lão phu hôm nay phải đoạt lấy hai lá linh chi. Khi công lực lão phu tấn gấp bội thì lão phu tìm bọn chúng thanh toán!

Dứt lời là lão ta cứ bước tới trước mặt Hoàng Bác ngay.

Hoàng Bác thoái lui theo bước chân của lão, tay vung kiếm lên thét :

- Hừ! Người tin tưởng là sẽ đoạt được sao?

- Hắc hắc... thực tình mà nói, thật không dễ gì! Nhưng không dễ không có nghĩa là không làm được!

Lão ta vẫn bước tới, Hoàng Bác nhủ mấy nghĩ không còn cách nào ngoài phải hạ thủ với lão ta, liền ngầm vận công lực toàn thân chuẩn bị xuất thủ, hốt nhiên Thu Tuyền sáng sủa bước đến trước mặt Tây Dao giọng nhẹ nhàng :

- Bác ca ca, chúng ta liên thủ đánh lão ta một trận vậy!

Hoàng Bác sợ cô ta thọ thương, vội nói :

- Không được, chỉ để một mình ta là đủ!

Thu Tuyền chỉ mỉm cười, rồi không nói thêm lời nào tả hữu hướng thiên, hữu thủ hướng địa, chân phải co lên tạo thành thế tấn, đột nhiên hai tay đánh bốp vào nhau, công lực đột khởi, hai tay tung ra hai luồng kinh phong đánh nhanh tới trước ngực Tây Dao, thật là kỳ diệu.

Hoàng Bác thấy nàng xuất chiêu vừa đẹp mắt vừa thần diệu tuyệt luân trong lòng mừng khắp khối nghĩ rằng nhất định Vô Danh lão nhân đã truyền thụ cho nàng “Thiên Tinh thất thức” chiêu pháp, lúc ấy chàng cũng thét lên một tiếng, Hoàng Long kiếm vung lên xuất ra chiêu thức “Du Long Vũ Trảo” tiếp theo Thu Tuyền đâm tới người Tây Dao.

Tây Dao cười lên một tiếng lớn, đợi đến lúc chiêu, kiếm vừa đến đột nhiên quay người một vòng rồi như con ốc xoay bốc lên không thoát ra ngoài vòng nguy hiểm đồng thời song thủ cùng tung ra hai chiêu đẩy lùi đối phương.

Thu Tuyền và Hoàng Bác không ngờ lão già thân pháp kỳ quái như vậy, hai chiêu xuất ra bị lão ta né tránh lại phản chiêu, bọn họ dạt ra hai bên tránh đòn, rồi lại quay người bao vây lão tấn công tiếp.

Bọn họ khi ấy ba người thi triển toàn thân tạo thành một đầu trường trong đó chỉ có Hoàng Bác sử dụng kiếm, nên lúc này kiếm thức ít thi triển hơn, lại

nhân vì có Thu Tuyền tham gia quyết đấu nên Hoàng Bác rất cẩn thận lúc xuất chiêu không để bị một sai sót nào, bởi vậy đấu trường bây giờ chủ yếu là chưởng, chỉ, nã, trào công kích liên tục, chưởng phong vu vu, thỉnh thoảng cuốn từng đợt bụi đất và lá cây bay lên mù trời.

Đã ngoài năm mươi hiệp mà vẫn chưa thắng bại, tốc độ trận đấu ngày càng nhanh. Hoàng Bác nhận tự thấy bản thân hấp thụ tuyệt học của ba vị cao nhân vô lâm, lại thêm công lực thâm hậu nên lúc nào cũng cố trực diện đấu chiêu với Tây Dao hạn chế làm tổn thương thân thể cũng như chân khí của Thu Tuyền. Và lại Tây Dao lúc ấy dần dần cũng đã nhận rõ chưởng pháp của Thu Tuyền nên không còn gì khó khăn để đối phó, nên khi ấy nghĩ tập trung chủ yếu vào công Hoàng Bác, vậy là hai người bây giờ quần nhau là chủ yếu, thân hoặc Thu Tuyền mới tham gia vào một chiêu, chính điều này làm cho Hoàng Bác phần chần hần lên, chẳng liên thi triển hết sở học kiếm, chưởng, cả hai cùng thi triển phối hợp rất vì diệu khiến Tây Dao mấy phen phải lao đao.

Thu Tuyền lúc ấy chừng như cũng biết tâm ý của Hoàng Bác, nhưng con người ta mỗi lúc đã tham chiến hăng say thì dễ gì bị bỏ rơi bên ngoài, bởi vậy khi đẩy với nhau đã ngoài trăm chiêu Tây Dao lúc ấy vừa né tránh một thế “Du Long Quá Hải” cả người xả ra ngoài liền bị Thu Tuyền tập kích một chưởng vào chân trái, thương thế tuy không nặng nhưng cũng đủ đau khiến lão thoáng nhăn mặt vội vọt ra ngoài mấy bước phòng bị tấn công tiếp.

Hoàng Bác thấy Thu Tuyền đắc thủ, vui mừng la lớn :

- Thu Tuyền, ngươi khá lắm, ngươi khá lắm!

Tây Dao không ngờ mình thất thủ trước tiểu nha đầu này, đã vậy lúc này trước mặt Cửu Giá Quả Phụ thật là xấu hổ vô cùng! Thẹn quá thành tức giận, lão nghiêng răng gặm lên một tiếng cực mãnh, rồi dòn hết thập thành chân lực vào song chưởng xông vào tấn công Thu Tuyền một cách mạnh bạo tựa chừng như hồ báo vỗ hươu nai.

Hoàng Bác như đã nghĩ trước tình thế này liền như hình với bóng lướt bám theo sát người lão ta tay kiếm múa ra chiêu “Du Long Thí Châu” đâm vào mạn sườn lão, tay trái thi triển “Chúc Quân Thăng Thiên” chưởng thức đánh vào huyệt Linh Đài, hai chiêu này chẳng thi triển cùng một lúc mà vừa mãnh liệt vừa linh diệu như nhau.

Tây Dao nghe tiếng gió kiếm và tiếng chưởng phong sau người, biết là Hoàng Bác truy công, trong lòng tuy tức giận muốn đá từ tiểu nha đầu kia tức thì nhưng cũng để toàn mạng nên lúc ấy đành phải quay người lại nửa vòng, vọt người nhanh lên không đồng thời song chưởng vẫn tiếp tục phát ra nhưng đã chia hai, một nhắm Thu Tuyền, một nhắm vào Hoàng Bác.

Thu Tuyền thấy vậy cũng vận công đưa chưởng lên nghênh tiếp, bốn đạo chưởng kinh đạo vào nhau “bình... bình...” hai tiếng vang dài một lúc... Hoàng Bác người chỉ chao chao nhẹ nhưng bộ tấn vẫn đứng yên, nhưng Thu Tuyền lại thoái lùi liên tục đến năm sáu bước mới trụ lại nổi.

Lại nói Tây Dao công lực rất thâm hậu, chưởng phong uy mãnh kinh khủng, nhưng lúc này vì lão đang vọt người lên không nên chưởng lực có phần nào giảm đi, đã vậy đồng lúc chưởng lực phải chia hai nên khi còn lửng trên không cao chừng một trượng, sau chưởng kinh tiếp nhau, cả người bị bắn ngược lên để đến thêm hai trượng nữa.

Tây Dao phải để chân khí vận thiên trụ đáp người ngoài ba trượng mới đứng vững nổi. Chính lúc ấy một giọng cười ngân lên như tiếng hồng chung kéo dài, rồi nói :

- Ha ha ha... Lão Mễ, không ngờ hôm nay ngươi bị hai đứa trẻ con này bức đến nỗi bay lên trời... ha ha ha...

Vừa nghe giọng nói Hoàng Bác đã nghĩ ra là ai.

Tây Dao sau chưởng ấy ngán nhìn Hoàng Bác, nhưng tự dưng có kẻ chồ mõm khiến gã giận lên, vói tay bẻ một cành cây, đồng thời quát :

- Lão Ông, ngươi định phá hoại chuyện của lão phu phải không?

Lão ta vừa dứt lời thì đã thấy Đới Lập Ông và Mẫu Dạ Xoa xuất hiện ra từ sau một lùm cây gần đó.

Đới Lập Ông hôm nay trên người thay đổi một chiếc trường bào màu đen rất mới và sạch sẽ, điều này hơi trái thường và có lẽ là do bà quản giáo đứng bên cạnh lão ta chu toàn.

Đới Lập Ông nhìn Tây Dao cười nói :

- Lão Mễ, ngươi biết họ Ông ta ghét nhất là xía vào chuyện người khác, đặc biệt là những con người như ngươi. Lão Ông ta biết rất rõ, xía vào chuyện người khác chỉ tốn công vô ích mà còn phiền hà nữa.

Nói rồi hai tay khoanh lại, định ngồi bệt xuống đất, hốt nhiên bị Mẫu Dạ Xoa từ phía sau chộp lấy cổ áo, giọng the thé quát lên :

- Ai cha! Tốt quá ha! Lão nương hôm nay kéo ngươi đến đây để xem tuồng sao?

Đới Lập Ông liền đứng thẳng lại, người thoáng run như sợ hãi, liền cười xòa nói :

- Hi hi... Đương nhiên là không phải! Đương nhiên là không phải!

Mẫu Dạ Xoa dùng sức đẩy mạnh lão ta chúi về phía Tây Dao, đánh giọng :

- Vậy thì hãy nhanh báo thù cho tiểu tử (cậu út), hôm nay tuyệt đối không để cho hắn ta chạy thoát.

Đôi Lập Ông xông lên mấy bước, đột nhiên quay đầu lại cười nói :

- Hi hi! Mẹ Kim Sơn à, hắn đang đánh với người ta chưa xong, đợi đánh xong ta sẽ đấu với hắn, thế nào?

Hoàng Bác nghe vậy liền vội tiến tới mấy bước nói :

- Ông lão tiên bối xin hãy giúp một tay!

Lập Ông mặt chừng lại, lơ đãng nhìn trời tợ như không hài lòng chuyện gì, im lặng không nói gì.

Hoàng Bác mặt đã hơi xạm tối lại, quay nhìn Mẫu Dạ Xoa nói;

- Đại mẫu...

Mẫu Dạ Xoa cũng nhếch mặt lên cười, giọng the thé :

- Cha Kim Sơn à (gọi Lập Ông), lão nương nghĩ lại rồi, tuyệt không thể giúp tiểu tử này!

Đôi Lập Ông gật đầu nói :

- Đúng vậy hắn thiếu bà đến chín trăm chín mươi lạng bạc, lại còn lừa chúng ta không phí công không chạy một vòng, hỏi ai chịu được, ai không chịu được chứ!

Mẫu Dạ Xoa lại tiếp lời lão nói :

- Lại còn nữa, người nói chúng ta vừa rồi đã gặp ai nào?

Đôi Lập Ông lắc đầu thờ dài :

- Không phải là gặp mà là vớt lên!

Mẫu Dạ Xoa gật đầu nói :

- À, à... Đúng vậy, người nói chúng ta vừa rồi ngoài sông với được ai?

Đôi Lập Ông thờ dài :

- Không phải là ai mà là xác ai mới đúng.

Bọn họ hai người quá đáng, lúc nói chuyện quên trời quên đất, cứ như trên đời này lúc ấy chỉ còn bọn họ phu phụ hai người.

Mẫu Dạ Xoa lại gật đầu nói :

- Đúng, vậy người nói vừa rồi ngoài sông chúng ta vớt được xác ai lên?

Đôi Lập Ông khuôn mặt càng làm bộ thăm thì càng tức cười hơn, lão ta nhưong mày, lắc đầu thờ dài nghe thăm nào :

- Một tiểu cô nương mỹ lệ tuyệt trần!

Hoàng Bác đã bắt đầu run lên trong lòng.

Mẫu Dạ Xoa cũng làm mặt khổ :

- Người nói cô ta thế nào?

- Về mặt đau khổ tợ như đang sầu chuyện gì? Lập Ông đáp lời.

Hoàng Bác chân động trong lòng thật không kìm nổi lên tiếng hỏi :

- Lão tiên bối, lão nói cô ta là ai?

Lập Ông âm ừ trong họng, rồi đưa mắt nhìn Mẫu Dạ Xoa nói :

- Mẹ Kim Sơn à! Người nói cô ta là ai?

Mẫu Dạ Xoa nghiêng nghiêng đầu, cười nói :

- Lão nương nhớ rõ là đã từng cô ta...

Hoàng Bác trong đầu “ong ong” vang lên, hoa mắt chóng mặt, bỗng lại “ọc...” một búng máu tươi vọt ra khỏi miệng, ngã xuống ngất đi.

Thu Tuyền hốt hoảng hét lên một tiếng chạy đến đỡ chàng rồi khóc gào lên.

Tây Dao lúc ấy thấy tình thế bất lợi, đảo mắt lảo liên một hồi rồi vọt người biến mất.

Mẫu Dạ Xoa thấy vậy kéo mạnh tay áo Lạp Ông quát lên :

- Cha Kim Sơn à, đuổi theo ngay!

Đới Lạp Ông ghì lại, đưa mắt nhìn Hoàng Bác đang nằm trên đất, giọng gần như khản cầu :

- Mẹ Kim Sơn à, chúng ta hãy nói hết chuyện ra rồi đuổi theo cũng không muộn mà!

Mẫu Dạ Xoa nhú mày vẻ như không hài lòng, định mở miệng nói đột nhiên thấy Cửu Giá Quả Phụ tiến lên mặt giận dữ nói :

- Phụ phụ các ngươi hôm nay quyết không thể rời khỏi đây!

Vô Danh lão nhân thấy tỷ tử của mình vừa bị trọng thương chưa hồi phục lúc này sợ xảy ra chuyện nữa thì không hay, liền bước đến giữa bọn họ, chấp tay hướng về Đới Lạp Ông nói :

- Ông đại hiệp, chuyện Châu cô nương đại hiệp vừa nói là thật chứ?

Đới Lạp Ông cũng chấp tay trả lễ nói :

- Đương nhiên là không giả, chỉ có điều là lời ta chưa nói hết!

Vô Danh lão nhân cười khỏ sở nói :

- Vậy thì xin nói hết cho!

Đới Lạp Ông vừa khai khẩu định nói thì Mẫu Dạ Xoa đã the thé lên :

- Cha Kim Sơn à, ngươi không chịu nói rõ trước, để tiểu tử kia chết ngất đi!

Vô Danh lão nhân nghe vậy nhẹ nhõm nói :

- Nói vậy, vị Châu cô nương kia đã được nhị vị đại hiệp cứu mạng?

Mẫu Dạ Xoa hừ một tiếng nói :

- Tiểu nha đầu đó lão nương cứu thoát chết đương nhiên là lão nương có quyền lợi bán nó đi, nào ngại nó chuồng đi mất...

Thu Tuyền nghe tin Tiểu Bình chưa chết, lúc ấy đang khóc bỗng vui mừng lay mạnh người Hoàng Bác, kêu lớn :

- Bác ca ca, mau tỉnh lại, cô ta chưa chết!

Tiểu Bình chưa chết lẽ ra không phải là một tin vui đối với cô ta vậy mà khi nghe tin này cô ta đã vui mừng reo lên mà lay gọi Hoàng Bác, thật là một cô gái nhân hậu vậy.

Hoàng Bác hồi tỉnh lại, từ từ ngồi dậy mặt thảm đạm nhìn Nam Quyền hoài nghi hỏi :

- Ông lão tiên bôim cô ta, cô ta thật không chết chứ?

Đới Lạp Ông hừ một tiếng nói :

- Ta phải tốn bao nhiêu sức lực mới cứu được, nhưng...

Lão ta bỗng ngừng lại đưa mắt nhìn Mẫu Dạ Xoa, cười nói :

- Mẹ Kim Sơn à, chúng ta có nên nói cho tiểu tử này nghe những lời cô ta nói trong lúc còn mê không?

Mẫu Dạ Xoa vãnh mặt nói :

- Tiểu nha đầu đó thật không biết xấu mặt, nói ra những lời đó làm gì?

Đôi Lập Ông nhìn Hoàng Bác với ánh mắt quý quái, neho neho cười nói :

- Thây kệ, đầu can hệ gì, cứ nói ra hết cho tiểu tử này nghe giúp hần ta chóng lấy lại thần sắc.

Mẫu Dạ Xoa lúc ấy cười lên khanh khách mấy tiếng nói :

- Tiểu nha đầu đó không biết mơ thấy thế nào mà cứ ấp a ấp úng nói ra huyền thuyên...

Đôi Lập Ông chêm vào :

- Hình như cô ta mới thấy về gặp thân mẫu của mình...

Mẫu Dạ Xoa tiếp ngay :

- À... À... Đúng rồi, lúc ấy nha đầu nói: “Ai dà! Mẹ à, nhi nữ phải làm sao đây? Chàng hôn nhi nữ, nhi nữ để cho chàng hôn, nhưng quả thật chàng không yêu thương nhi nữ, làm sao đây? Biểu nhi nữ làm sao đây?...”

Ai dà, giống nha đầu như ấy thật là càng ngày càng to gan, thật không có giáo dưỡng, nghĩ lại thời ta ngày xưa...

Hoàng Bác nghe đến đó sượng chín mặt, vọt đứng dậy lao người chạy nhanh vào rừng. Vô Danh lão nhân quát :

- Hải nhi, chậm chân!

Hoàng Bác nghe tiếng chân dừng lại ngay, quay người lại nhưng gằm nhìn xuống đất không dám ngừng lên.

Vô Danh lão nhân bước đến bên chàng, cười nói :

- Hải nhi, ngươi hôm nay đã chịu không ít chuyện giày vò, trước khi ngươi đi ta muốn nhìn thấy nụ cười của ngươi.

Thử hỏi vào lúc này làm sao chàng ta cười cho nổi chứ, Hoàng Bác cúi gằm đầu không dám nhìn một ai.

Vô Danh lão nhân đỡ cằm chàng lên, cười ha hả nói :

- Chỉ ít, ngươi cũng nên có lời cáo biệt mấy vị có mặt ở đây chứ, đúng vậy không?

Hoàng Bác lúc ấy liền thẹn thùng đến trước từng người nói lời cảm tạ và từ biệt, cuối cùng đưa ánh mắt ngượng ngùng nhìn Thu Tuyền hồi lâu rồi quay người bước đi.

Thu Tuyền đưa mắt tiễn chàng xa dần, xa dần... rồi khuất hẳn trong cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Vận Hận Chưa Hết

Hoàng Bác chạy một mạch đến bên sông Tiền Đường, may khéo vừa lúc đó có thuyền qua sông. Sau khi qua sông chàng cứ nhắm phương bắc đi mãi đến lúc trời sẩm tối thì cũng vừa đến Sùng Đức huyện thành. Nhưng trong đầu chàng lúc này đang rối ren nhiều chuyện, nên cứ cúi gằm đầu mà không nghĩ gì đến chuyện nghỉ chân.

Ra khỏi Sùng Đức thành trời lúc ấy đã tối hẳn, trên đường đã vắng hần bóng người, chàng liền thi triển “Tuyệt Phiêu Phi” bộ pháp vọt người đi, nào ngờ vừa vận công vọt đi chưa được bao xa bỗng thấy trong ngực đau nhói, hai chân bắt đầu nặng trĩu, chân lực yếu đi không còn phóng nhanh được nữa.

Trong lòng chàng cả kinh, nghĩ hôm nay mình đã hai lần ộc máu tươi ra bây giờ nếu không dừng chân lại nghỉ dưỡng sức một lúc, vạn nhất trên đường mà gặp nghịch cảnh hoặc thụ bệnh há như vậy không phải biến thành “Dục tốc bất đạt” sao? (nôn nóng thì bất thành).

Nghĩ đến đó chàng bèn dừng chân, lấy trong người ra hai viên “Hồi thần liệu thương đơn” uống ngay, rồi đưa mắt đảo nhìn xung quanh một lượt, chợt phát hiện một ánh đèn xa xa ngoài mười mấy trượng, liền quay người đi về hướng đó.

Khi đến gần mới phát hiện ra đó là một ngôi miếu cổ kính, từ trong miếu khói hương ra ngùn ngụt, điều đó cho thấy miếu có thủ miếu trông coi nghiêm túc.

Hoàng Bác đứng lưỡng lự một lúc, nghĩ: “Miếu này cũng khá lắm đây, ta cứ vào trong xem tình hình rồi tá túc một lúc cũng được”.

Nghĩ vậy chàng liền bước đến, đưa tay gõ vào cửa mấy tiếng.

- Cứ vào tự nhiên...

Chàng thoáng nhú mào vì giọng nói người này còn rất trẻ.

Chàng liền đẩy rộng cửa bước chân vào thì nhìn thấy một thiếu niên tuổi chừng mười lăm, mười sáu, ăn vận áo quần vá chằng chịt tọ chừng như người của Cái bang. Thiếu niên ấy đang ngồi bên một lò lửa nướng một con gà trên chiếc vỉ lò, chàng đảo mắt nhìn một lượt chợt nhìn thấy cách vị thiếu niên ấy không xa một cây gậy “Thất Tiết Trúc Bồng”, mặt chàng chợt kinh ngạc không tưởng.

Nguyên do vì cây gậy này là vật tùy thân của chín vị trưởng lão Cái bang, nó biểu hiện cho sự tối cao sau vị Bang chủ của Cái bang, vị thiếu niên này bây giờ có thể khẳng định là người của Cái bang, nhưng chẳng lẽ nhỏ tuổi như vậy há lại có thể giữ cây gậy này sao?

Hoàng Bác suy nghĩ thoáng qua rồi đi đến trước vị tiểu hóa tử nói:

- Tiểu huynh đệ, miếu này không có người ở sao?

Tiểu hóa tử (cách gọi người Cái bang) cúi đầu cho thêm củi vào lò, không hề nhìn chàng tọ dường như không nghe thấy câu hỏi.

Hoàng Bác thấy gã tiểu tử kia không thèm để ý đến mình trong lòng nghĩ: “Tiểu hóa tử nguoi nếu như biết được ta là đồ đệ của Cái bang Bang chủ, chỉ sợ lúc ấy nguoi dậy đầu thì lẽ ta không kịp nha!”

Lúc ấy chàng cười cười hỏi tiếp một câu :

- Tiểu huynh đệ nguoi không nghe câu hỏi của ta sao?

Tiểu hóa tử lúc ấy mới ngược mắt nhìn chàng một cái, nói :

- Là trong mắt nguoi không nguoi, đâu phải trong miếu không nguoi!

Hoàng Bác thất thanh “A!” lên một tiếng, vội vàng cười hòa nói :

- Xin lỗi, xin lỗi, ý ta muốn hỏi là trong ngôi miếu này không có thủ miếu hay sao? Chứ không phải trong mắt ta không nguoi!

Tiểu hóa tử khều khều lửa, lật lật con gà nói :

- Nếu có thủ miếu há họ lại để cho ta ngồi đây nướng gà sao?

Hoàng Bác lại “A!” lên một tiếng, rồi đưa tay chỉ vào chiếc “Thất Tiết trúc bồng” (gậy trúc bầy đốt) hỏi :

- Chiếc gậy trúc kia là của nguoi sao?

Tiểu hóa tử lắc đầu.

Hoàng Bác lại hỏi :

- Vậy là của một vị Cái bang trưởng lão của các nguoi!

Tiểu hóa tử tọ như lười nói, gật đầu.

Hoàng Bác vai lên hỏi tiếp :

- Là vị nào?

- Không cần phải nói với nguoi! - Giọng tiểu hóa tử lãnh đạm.

Hoàng Bác không để ý đến thái độ ấy, cứ hỏi :

- Vị ấy đi đâu?

- Đi hái ớt, về ngay! Thì sao chó! Nguoi muốn gì?

Hoàng Bác nhún vai cười nói :

- Không sao cả, ta chờ lát nữa chia với vị ấy nữa con gà!

Tiểu hóa tử nghe câu cầy bắt giặc nhú mảy, nghĩ: “Gã này từ đâu xộc vào đây hỏi lung tung, rồi bây giờ đòi chia gà!”

Nghĩ đến đó liền trừng mắt nhìn Hoàng Báp nói :

- Hừ! Không cần đợi sư thúc ta về, tự ta cũng có thể đánh đuổi đồ nhà ngươi!

Nói xong liền đứng vụt dậy thủ thế tợ chừng như sắp nhảy vào tấn công.

(Mất 2 trang)

Tiểu hóa tử nghiêng người cung kính nói :

- Tiểu Man Ngưu!

Hoàng Báp nhú mảy :

- Đây đâu phải là họ tên ngươi!

Lão Lai tử cười phá lên nói xen vào :

- Hắn không thích tự nói ra tính danh của mình, ngươi cứ gọi hắn là Tiểu Man Ngưu là được rồi!

Lão ta nói xong liền nắm tay chàng kéo đến ngồi bên lò sưởi, hỏi :

- Hoàng Báp, ngồi xuống đây nói chuyện, lão hóa tử này nghe nói ngươi đi Ngũ Long sơn sao giờ này còn ở đây?

Già trẻ ba người lúc ấy chụm đầu vây quanh lò lửa, Hoàng Báp liền đem hết mọi chuyện kể ra tường tận cho họ nghe, chỉ giữ lại những điều làm thương tâm là không nói đến. Lão Lai Tử chăm chú nghe, đồng thời tay ngắt từng trái ớt gia vào vỉ đang nướng gà.

Sau khi nghe chàng kể xong, lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, chợt thần sắc vẻ nghiêm trọng nói :

- Nếu nói như vậy, thì ngươi bây giờ không nên chậm trễ. Nên biết Đông Kiếm nếu như đã được thê tử hắn ta ra đảo cứu thì chỉ chuyện chậm lăm cũng chỉ chừng hai hôm nay thôi!

Hoàng Báp nghiêm túc nói :

- Đúng vậy, đệ tử vào đây chỉ là nghỉ chân một lát là đi ngay!

Lão Lai Tử cầy nhắc con gà đã chín, xé đưa cho Hoàng Báp chiếc đùi thơm ngon nóng hổi, nói :

- Chúng ta ăn uống xong một hồi rồi cùng đi luôn thể, lão hóa tử ta lần này mang Tiểu Man Ngưu lộ diện cũng là có chuyện đến Kim Lăng. Nếu ngươi đã muốn đến Kim Lăng “Thiên Niên Lục Linh Chi” cho vị sư phụ ngươi phục dùng, thuận tiện cũng nên đến Mạc Sầu hỏi thăm mẹ ngươi một chuyến, mẹ ngươi rất thương nhớ ngươi!

Hoàng Báp lúc ấy nhớ lại đã năm năm không một lần trở lại thăm thân mẫu, trong lòng ghen lại, nắm chiếc đùi gà trên tay mà không ăn nổi.

Tiểu Man Ngưu từ nãy giờ lắng nghe họ nói chuyện, chực tìm cơ hội xen vào nói chuyện, lúc ấy thấy thần thái Hoàng Báp buồn buồn liền giễu một câu :

- Hoàng sư huynh, không ngờ con gà này lại có phần sư huynh!

Hoàng Báp nghe vậy, cười lên mấy tiếng trong lòng thanh thản trở lại, lúc ấy mới đưa đùi gà lên miệng ăn.

Lão Lai Tử dùng đũa gấp trở trở mấy trái ớt được nướng trong vỉ đồng thời nói :

- Ngươi nói hồi trưa gặp Tây Dao, vậy lão ta có biết chuyện về “Tiên Cơ Vô Khố” không?

Hoàng Báp lắc đầu :

- Không, trừ phi Vô Song bảo nói ra với lão ta!

Lão Lai Tử cười nói :

- Lão ta thật không biết thể diện, bất chấp thân phận mà ra tay cưỡng đoạt “Thiên Niên Lục Linh Chi” của ngươi.

Những trái ớt trong chiếc vỉ lò nướng chín ăn không kịp lúc ấy đã bị cháy đen, bốc khói lên xông vào mũi bọn họ ba người khiến không ai chịu nổi hắc xì liên tục, Tiểu Man Ngưu la lên :

- Ôi, sư thúc, ớt này cay quá... hắc xì...

Lão Lai Tử cười chảy nước mắt, nói :

- Lão hóa tử ta rất thích ăn loại ớt vừa nhỏ vừa cay... hắc xì... này!

Hoàng Bác vừa ăn vừa cười nói :

- Sư thúc, sư thúc... hắc xì... sư thúc là người... hắc xì... người Tương Châu chứ?

- Đúng vậy... hắc xì...

Bọn họ vừa ăn vừa vui vẻ nói chuyện, lại cứ vừa thay nhau hắc xì đến chảy cả nước mắt ra, nhưng trông thật vui vẻ.

Đột nhiên chính lúc ấy một tiếng “hắc xì” thật mạnh tựa như cổ nện vang lên trên đầu họ!

Bọn họ ba người cả kinh, cùng lúc ngửa mặt nhìn lên, thì vừa lúc thấy một bóng người núp sau chiếc cột nhảy xuống.

Không ai khác, mà đó chính là người bọn họ vừa nhắc đến... Tây Dao, lão ta thật là linh thiên, trong miếu này vừa nhắc đến tên là có mặt.

Lão ta vừa chạm chân xuống đất, đứng lại hắc xì một dây liên tục sáu bảy cái, nước mắt nước mũi chảy giàn giụa nhìn Hoàng Bác nói :

- Hoàng Bác, chúng ta không ngờ gặp nhau, đây gọi là “Thiên đường có lối người không đi, Địa ngục không cửa người chun vào” bây giờ thì mau ngoan... hắc xì... ngoan ngoan đưa linh chi... hắc xì... ra đây!

Bọn họ ba người lúc ấy đã đứng dậy, ba cặp mắt chăm chăm nhìn vào lão ta, Hoàng Bác nghe lão nói xong, liếc mắt nhìn Lão Lai Tử nói :

- Sư thúc, sư thúc biết lão ta núp trên này sao?

Lão Lai Tử cười khỏ sở nói :

- Không, nếu lão hóa tử ta đã biết thì bỏ trốn khỏi đây từ lâu rồi!

Hoàng Bác thật không ngờ vận xui của mình đến thế là cùng, lúc ấy không cần nói thêm nữa lời rút xoạt thanh trường kiếm ra nắm chắc ở tay, mắt nhìn chăm chăm vào mặt lão ta, nói :

- Mễ Tư Đạt, ngươi thật không còn đáng để cho người ta tôn kính, bây giờ động thủ đi!

Tây Dao đưa tay áo lên chùi nhanh nước mắt nước mũi vừa chảy ra, cử bộ tiến về phía cửa miếu, chìa tay ra ngoài nói :

- Hào, chúng ta ra ngoài, lão phu sẽ cho ba người các ngươi... hắc xì....

Lão ta chưa nói hết câu, khói xông vào miệng mũi làm hắc xì mấy cái lại đưa tay áo lên chùi.

Hoàng Bác thấy cảnh lão ta như vậy nghĩ ra một kế, liền vọt đến chặn đường ngay ở cửa, không cho lão ta ra ngoài, cung kiếm lên cười nói :

- Ha ha... bắt tất phải ra ngoài, động thủ ở đây là tốt rồi... hắc xì...

Nguyên Tây Dao núp người trên cột từ lâu, lén nghe câu chuyện giữa bọn họ, không ngờ lại bị khói ốt xộc vào mũi, nhất thời không nén lại nổi hắc xì lên khiến bại lộ. Lúc này lão ta không chịu nổi thứ mùi cay này thường ngày lão ta ghét nhất là ăn ớt, nào ngờ lúc này lại bị khốn ở đây vì ớt.

Lão ta định sẽ kéo bọn họ ra ngoài động thủ, chẳng ngờ lại bị Hoàng Bác chắn ngang cửa, lão ta nộ khí quất lên một tiếng rồi vung chưởng nhảy đến tấn công Hoàng Bác.

Hoàng Bác khi ấy đã đề phòng, ngấm vận “Vô Cực Chân Khí” bố khắp toàn thân. Thấy lão ta xuất chưởng lên phát ra chiêu “Bắc Phong Khởi Hề” nghênh tiếp chưởng kinh của lão.

“Bình” hai đạo chưởng phong cách không chạm nhau phát ra một tiếng nổ cực lớn, cả hai sau chưởng ấy thân hình đều chao chao nhẹ nhưng không một ai lùi nửa bước, bất phân cao thấp.

Chỉ vừa trưa nay thôi, trên dốc Thương Tâm, Tây Dao đã thương thức một chưởng của Hoàng Bác, nhưng hoàn cảnh lúc ấy có lợi hơn, bây giờ lúc này thấy chàng một mình nghênh tiếp một chưởng mà vẫn trụ yên, khiến lão ta ngạc nhiên đến ngỡ người ra, chăm nhìn chàng một lúc rồi cười nhạt nói :

- Hắc hắc... Không ngờ tiểu tử ngươi công lực lại tiến bộ đến trình độ này... hắc xì...

Sự thật thì sau chưởng ấy Hoàng Bác phải cố gắng mới không kêu lên, vì trong lúc ngực chàng cảm thấy đau nhói, chàng tự biết nguyên nhân chính vì trong ngày chàng đã hai lần thổ máu tươi ra làm suy tổn chân khí không ít. Lúc này nếu thấy tiếp tục cố trực tiếp nghênh chưởng của lão ta thì có lúc trọng thương như chơi, nghĩ vậy bèn đưa mắt nhìn Lão Lai Tử kêu lớn :

- Sur thúc, chúng ta tối nay phải chôn lão già này ở đây mới được.

Lão Lai Tử nghe vậy nắm chiếc “Thất Tiết Trúc Bồng” lên nhảy vào tham chiến, đồng thời dặn dò Tiểu Man Ngưu bỏ thêm ới nhiều vào lò lửa.

Hiển nhiên, Lão Lai Tử cũng đã hiểu ra kế sách đối phó của Hoàng Bác.

Bấy giờ bọn họ hai già một trẻ tạo nên một trường quyết đấu ngay trong sân miếu vốn không lớn lắm, nay lại thêm khói ốt um tùm mù mịt trông thật ngoạn mục.

Tây Dao tay không mà phải chống lại với một gậy một kiếm, đối với một người công lực tuyệt học thâm hậu như vậy thì điều này chẳng hề hấn gì. Nhưng nghiệt một điều lúc này là khói ốt xộc vào mũi miệng lão làm nước mắt nước mũi chảy ra đầm đìa mà không kịp chùi vì phải lo chống đỡ bọn họ, thỉnh thoảng không nhìn được lão lại khựng người hắc xì... thật là bất lợi vô cùng.

Bọn họ đã đấu với nhau ngoài năm mươi chiêu, phần nao núng đã thấy rõ thuộc về Tây Dao, tuy chưa thể gọi là thất thủ. Khói ngày càng dày đặc, lão ta chỉ còn thấy trước mắt mờ mờ hình bóng đối phương, nước mắt nước mũi vẫn cứ trào ra.

Á...! Đột nhiên lão ta á lên một tiếng đủ thấy rõ trong lúc sơ suất do tránh né làn khói cay xè, hắc xì liền mấy cái cánh tay trái lão ta bị Hoàng Bác chém trúng một nhát ở tay trên, máu chảy đầm đìa trên nền đất.

Lão ta lúc ấy như con thú dữ bị dồn vào chân tường, gầm lên một tiếng cực mạnh rồi vận hết mười hai thành công lực đẩy chưởng phong ra liên tiếp mười mấy chưởng liên hoàn về bốn phía, âm âm âm... Tường vôi lung lay, vừa ra từng mảnh, ngói vỡ vung vãi, khói lại bay theo chưởng phong mù mịt.

Hoàng Bác và Lão Lai Tử né tránh liên tục, không ai dám nghênh chưởng của lão ta, hiển nhiên lúc này lão ta đã trí mạng, nếu trực tiếp nghênh chưởng thì chỉ có nhận lấy cái chết hoặc chí ít cũng trọng thương đương trường.

Hoàng Bác vừa né tránh vừa nghĩ kế đối phó tiếp, lúc ấy nghĩ nên để cho lão ta một lối thoát thân, liền cố như né chưởng của lão rồi nhảy sang phải mấy bước để lộ cửa ra ngoài.

Tây Dao gầm lên vừa tức giận vì bị thương lại vừa giận vì thứ khói quỷ quái hại lão cay mắt cay mũi đến đau rất lên. Lúc ấy chợt nhìn thấy phía cửa đã trống rỗng, lão không chần chờ một giây liền vận chưởng đánh vào Hoàng Bác đẩy chàng lùi tiếp mấy bước nữa rồi vọt nhanh ra ngoài, biến mất vào đêm tối... Nhưng trong màn đêm ấy vẫn còn nghe vọng lại tiếng rú man dại hung dữ của lão ta, đồng thời một câu nói :

- Hoàng Bác, món nợ cánh tay này ngươi phải trả về sau!

...

Lão Lai Tử lúc thấy Tây Dao vọt đi rồi liền bảo Tiểu Man Ngưu lấy nước dập tắt lò lửa đi, phải một lúc sau khói mới hết. Ngôi tiểu miếu lại trở nên tịch mịch, nhưng sau trận chiến đổ nát rất nhiều.

Hoàng Bác lúc này mới thấy nhói lại trong ngực, lúc nãy đang ra tay quyết đấu cũng quên bẵng đi cơn đau ở ngực, bây giờ tàn cuộc chàng liền hít vào một hơi thật sâu, vận khí điều hòa.

Lão Lai Tử bước đến bên chàng nói :

- Hải nhi, ngươi thật đáng được để coi là vị võ lâm cao thủ đời nay, nếu không vậy thì chưởng đầu tiên của lão ta đã sát tử ngươi rồi!

Hoàng Bác vẫn không nói, trong ngực lại nhói đau lên, Lão Lai Tử thấy vậy hỏi :

- Ngươi sao vậy? Thọ thương ư?

Hoàng Bác thờ nhẹ ra, thú thực :

- Suốt ngày hôm nay gặp nhiều trường bát đấu nên chân khí hao tổn đi, vừa rồi tuy nghênh chiến được chưởng kinh của lão ma đầu nhưng trong người đệ tử chân khí có phần nào đảo lộn, cần phải nghỉ dưỡng điều khí một lúc mới được.

Lão Lai Tử gật đầu nói :

- Đúng vậy, ngươi hãy nhanh ngồi xuống vận khí điều tức đi.

Hoàng Bác y lời, ngồi xếp bằng xuống đất, mắt nhắm lại, loại bỏ hết tạp niệm, vận khí điều hòa lại huyết mạch.

Màn đêm tịch mịch, bốn bề vắng lặng như tờ.

Bấy giờ cũng đã phải là canh ba. Hoàng Bác từ từ mở mắt ra, thấy trong người chân khí đã điều hòa, ngực đã hết đau, sắc mặt hồng nhuận trở lại như thường, nhìn thấy Lão Lai Tử cũng đang ngồi bên mình, chàng nói :

- Sur thúc, Tây Dao quả nhiên lão ta đã biết được chuyện về “Tiên Cơ Vô Khố”, chúng ta phải đi bây giờ thôi, không nên chậm trễ!

Lão Lai Tử cũng mở mắt nhìn chàng nói :

- Hải nhi, lão hóa ta nghĩ công lực của ngươi hiện tại đã thâm hậu vô song, so với ta còn gấp bội, nếu chúng ta cùng đi tất bị chậm việc của ngươi, bây giờ ta quyết định sẽ không cùng đi với ngươi nữa, ngươi hãy nhanh một mình tốc hành ngay đi.

Hoàng Bác cười nói :

- Sư thúc quá khiêm tốn nha.

- Một chút cũng không, đây là sự thật, ngươi hãy nhanh lên đường đi.

Hoàng Bác nghĩ thấy cũng đúng, liền không khách khí nữa, chàng đứng dậy bái biệt Lão Lai Tử rồi quay người đi ra.

- Hãy khoan, hải nhi!

Hoàng Bác bỗng dừng chân quay người lại :

- Sư thúc còn gì cần dặn?

Lão Lai Tử đứng dậy bước đến bên chàng, trầm ngâm một lúc nói :

- Ngươi muốn mang “Thiên Niên Lục Linh Chi” đến cho nhị vị sư phụ của ngươi phục dụng, đây tuy là tiện đường nhưng nếu đến Kim Lăng thì ngươi tất không thể không ghé thăm mẹ ngươi. Mẹ ngươi và ngươi đã nhiều năm không gặp nhau, giả như lần này đoàn tụ mẹ ngươi muốn ngươi ở lại với người vài hôm há ngươi không chấp nhận sao?

Hoàng Bác đã hiểu ý của Lão Lai Tử, hoàng nhiên gật đầu :

- Đúng vậy!

Lão Lai Tử cười nói :

- Nếu như chỉ cần chậm lại một hai hôm thì coi như chuyện “Tiên Cơ Vô Khó” ngươi khó lòng đoạt được. Theo lão hóa tử này, nếu ngươi tin tưởng lão hóa này thì lão hóa sẽ giúp ngươi trong chuyện này mang linh chi đến giao cho sư phụ ngươi, chờ sau khi đi Ngũ Long sơn trở lại rồi sẽ đến thăm bà, ngươi thấy thế nào?

Hoàng Bác thấy chủ ý này thật hay, không chút do dự chàng liền lấy trong người ra hai lá “Thiên Niên Lục Linh Chi” giao cho Lão Lai Tử rồi quay người bước ra khỏi miếu hoang lao mình hòa vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đỉnh Ngũ Long Sơn

Bây giờ chỉ mới là một ngày đầu mùa đông, ánh mặt trời lên muộn chỉ chiếu yếu ớt không đủ xóa tan hết làn sương mù bao phủ trên vùng Ngũ Long sơn, Lỗ Tây này.

Hoàng y thiếu niên dừng chân lại trên một tảng đá ở chân núi, đảo mắt quan sát một vòng thấy cách xa xa có vài túp nhà tranh đơn sơ cùng những người tiều phu trong vùng này.

Mất thiếu niên dừng lại ở một ngôi nhà cách ngoài mười mấy trượng. ở đó có một lão tiều phu đang ra sức vun riu đốn một cây lớn, cách đó không xa lại là một lão bà đang cho đàn gà ăn, khung cảnh thật mộc mạc hoang sơ thanh bì.

Chàng đứng ngắm nghĩ hồi lâu, lúc ấy đã thấy lão bà đi vào trong nhà liền quyết định đi về hướng căn nhà ấy.

Lão tiều phu đang ra sức quay riu chợt thấy có bóng người lạ bước đến vội dừng tay lại, đưa mắt nhìn vị thiếu niên thoáng ngạc nhiên.

Thiếu niên bời một nụ cười thân thiện trên mặt, chắp tay vái chào nói :

- Lão trượng, vừa sáng sớm đã làm vất vả vậy, thật khổ nha.

Lão tiểu phu liền ánh mắt lại, gật đầu nhẹ rồi cười lên một cách tự nhiên giản dị, khiêm tốn nói :

- Không có gì, công tử đi du sơn ư?

Thiếu niên gật đầu đáp :

- Đúng vậy, đi ngoạn cảnh!

Lão tiểu phu thả riều xuống đất, nắm lấy bình trà bằng đất nung lên định mời khách, lúc ấy mới sực nhớ ra là chỉ thường quen đưa lên miệng mà nút, không có chén, liền vội nói với vào trong nhà :

- Bà nó à, đem ra đây cho ta một cái chén nào!

Thiếu niên vội xoa tay nói :

- Đa tạ, đa tạ! Lão trượng chớ khách khí, tại hạ chỉ muốn hỏi thăm lão trượng vài điều, phiền lão trượng giúp cho!

Lúc ấy trong nhà đã nghe tiếng lão bà vọng ra :

- Ấy...! Hôm qua ông đã làm vỡ mất một cái rồi, hôm nay lại còn đòi chén, bỏ thôi đó đi nha!

Lão tiểu phu cười cười, đặt chiếc bình xuống nói :

- Bà nhà lão hủ tai lảng nên không nghe thấy có khách đến, công tử xin chớ trách!

Thiếu niên cười nói :

- Ồ... ồ... Không sao! Bây giờ tại hạ xin hỏi lão trượng vài điều nha?

Lão tiểu phu nói :

- Lão hủ này sẽ gắng giúp công tử nếu được mà.

Thiếu niên nhìn lão hỏi :

- Lão trượng ở trong Ngũ Long sơn này đã lâu năm hẳn biết rõ tất cả những nơi trong núi này chứ?

Lão tiểu phu cười lên ha ha nói :

- Tưởng điều gì chứ chuyện đó thì khỏi phải nói, lão hủ ta nhắm mắt lại cũng có thể đi quanh núi này một vòng như chơi.

Thiếu niên cười thầm trong bụng, rồi đưa mắt nhìn quanh một vòng sau đó ngồi xuống nói :

- Tại hạ hỏi lão trượng về một địa điểm được chứ?

Lão tiểu phu cũng ngồi xuống cười nói :

- Không vấn đề gì, công tử xin cứ hỏi!

Thiếu niên nhặt lấy một cành cây rồi bắt đầu vẽ lên trên mặt đất một đỉnh núi hình đầu rồng, nhỏ giọng hỏi :

- Lão trượng có biết trong Ngũ Long sơn này có đỉnh núi nào hình đầu rồng như vậy không?

Lão tiểu phu nghiêng đầu chăm nhìn hình vẽ một hồi rồi gãi gãi đầu nói :

- Có thì có, nhưng có một điều không giống lắm với hình vẽ này.

Thiếu niên ồ lên một tiếng, vội hỏi :

- Điểm nào không giống?

Lão tiểu phu đưa ngón tay thô ráp chỉ vào một chiếc sừng bên trái giọng ồ ồ nói :

- Không có chiếc sừng bên trái này, trên Ngũ Long sơn này có một đỉnh núi đầu rồng nhưng chỉ có một sừng!

Thiếu niên nhú mày hỏi :

- Chiếc sừng ấy thực ra là cái gì?

Lão tiều phu đáp :

- Đó là một khối nham thạch lớn, từ xa nhìn lại thì mới giống một chiếc sừng.

Thiếu niên trầm tư về khó hiểu, ậm ừ trong họng nói :

- Điều này thực kỳ lạ, vậy thiếu đâu mất một chiếc sừng..

Lão tiều phu bỗng nhiên đứng dậy hỏi :

- Công tử tìm đỉnh núi ấy làm gì?

Thiếu niên cũng đứng dậy, dùng chân xóa đi hình vẽ, cười nói :

- Không có gì, nghe nói ở đó có nhiều cảnh lạ nên chỉ muốn đến ngắm cảnh mà thôi!

Lão tiều phu lắc đầu nói :

- Nếu công tử đến đó dù chẳng có gì đáng thưởng ngoạn, nhưng bên dưới chân núi có một thạch động nhỏ, trong động có rất nhiều khối đá tròn phẳng phiu, ngoài ra không còn gì thêm.

Thiếu niên a lên một tiếng, hỏi tiếp :

- Vậy thì đi đến đó như thế nào?

Lão tiều phu lúc ấy đưa tay vừa chỉ vừa nói một hơi cho thiếu niên biết cách đi đến đó, cuối cùng như thấy mình đã nghỉ ngơi quá lâu liền nắm chiếc rìu lên bắt đầu đốn cây tiếp.

Thiếu niên thò tay lấy ra hai lạng bạc chìa ra trước mắt lão tiều phu nói :

- Lão trượng, tại hạ muốn mua vài thứ được chứ?

Lão tiều phu đôi mày chau lại, chột lắc đầu nói :

- Một trăm cân củi cũng chỉ mới đáng giá bốn đồng tiền, lão hù ta thực sự không có gì đáng giá với số bạc như thế này!

Thiếu niên nhìn lão cười nói :

- Tại hạ muốn mua ở lão trượng vài thứ như bộ quần áo cũ này, một cái rìu, vài sợi dây...

Lão tiều phu nghe xong không khỏi kinh ngạc trước vị khách trẻ này, trở mắt nhìn chằm nói :

- Để làm gì chứ?

Thiếu niên nhanh nhẹn nhét hai lạng bạc vào tay lão tiều phu nói :

- Tại hạ thường nghe tiều phu thường hay gặp tiên ông, cho nên hôm nay muốn sắm vài vật một người tiều phu thử vận may xem có gặp được tiên ông không!?

Lão tiều phu lắc đầu lia lịa nói :

- Làm gì có chuyện đó chứ! Lão hù ta đã năm mươi năm làm nghề đốn củi trong núi này, đến quỷ còn chưa gặp một lần chứ đừng nói gì đến thần tiên!

Thiếu niên cười lên thoải mái, nói :

- Ô, thì cũng không phương hại gì, dù sao cũng có chút thú vị mà, lão đồng ý chứ?

Lão già đưa mắt nhìn hai lạng bạc trong tay, lòng mừng khắp khơi nhưng vẫn còn do dự một lúc nói :

- Lão cũng phải nói trước, nếu như chẳng gặp được thần tiên hay ma quỷ thì cũng đừng hối hận nha!

Thiếu niên cười phá lên :

- Không! Không! Tuyệt đối không!

Lão tiều phu lúc ấy mới thật sự mừng rỡ, hướng vào trong nhà gọi lớn lên :

- Bà nó à, thần tài đem lộc đến đây nè!

Rồi lão dẫn thiếu niên vào trong ngôi nhà tranh.

Phải một hồi lâu, phu phụ lão tiểu phu ra khỏi nhà tiễn chân vị thiếu niên kia, lúc này không còn là một công tử tuần tú nữa mà là một tiểu phu thanh niên, thân mặc bộ áo quần cũ mèm và mấy miếng to tướng màu đen, mặt lem luốc, đầu tóc rối xù, vai đeo mấy sợi dây và không thiếu một chiếc rìu đất ở thắt lưng! Đúng là một tiểu phu chính hiệu!

Phu phụ lão tiểu phu đứng nhìn chàng rồi lại nhìn nhau không nhịn được cười cứ cười lẫn ra, thật là một chuyện ngộ nghĩnh kỳ quái nhất trên đời này. Làm tiểu phu để mong gặp tiên ông!

Thanh niên tiểu phu cũng cười theo họ, rồi đưa tay lên vẫy vẫy từ biệt bước đi, hốt nhiên chàng dừng chân lại quay người nhìn đôi phu phụ lão tiểu phu hỏi :

- Nếu có người đến đây hỏi thăm các người về tại hạ thì các người đáp thế nào?

Lão tiểu phu cười hi hi nói :

- Vâng, vâng, lão hủ sẽ nói là không gặp công tử!

Thanh niên tiểu phu gật đầu về hài lòng rồi rời khỏi ngôi nhà tranh nhắm hướng núi đi lên.

Vị thanh niên tiểu phu này là ai?

Hiển nhiên không nói chúng ta cũng biết ngay đó chính là Hoàng Bác, nhân sợ bị người trên giang hồ võ lâm phát hiện nên mới nghĩ ra kế này để vào đỉnh núi đầu rồng.

Chàng y theo lời chỉ dẫn của lão tiểu phu vượt qua rất nhiều đỉnh núi lớn nhỏ, nghèo nàn gập ghềnh hiểm trở... phải mất đến nửa ngày, cuối cùng chàng đã đến đúng địa điểm mà lão tiểu phu đã chỉ dẫn.

Chàng bám mình leo lên mỏm đá sừng rồng, đây là nơi cao nhất trong đỉnh núi này. Đứng thẳng người quan sát địa thế chung quanh cổ mường tượng cho ra hình rồng, thì thấy xung quanh bốn bề chỉ là rừng cây um tùm quả nhiên không có gì đáng thưởng thức đúng như lời ông lão.

Chỉ có điều nếu chú nhìn và mường tượng thì sẽ thấy ngay, theo thế núi giả sử ở đây là đám rồng thì dãy núi xếp thấp dần và chạy uốn lượn về hướng bắc sẽ là mình một con rồng, dãy núi kéo dài phải để có đến vài trăm dặm, chính vì điều này nên ít người để ý được!

Chàng đứng trầm ngâm suy nghĩ: “Quái lạ, nếu đúng như lời ám thị trong mảnh da cổ “Tiên Cơ Vô Khó” thì đỉnh núi hình đầu rồng là đây rồi, chứ không nghĩ ngờ gì nữa! Nhưng ở đây rất bình thường, địa thế không có gì đặc biệt há năm xưa Chương môn Ngũ phái lại chọn núi này quyết đấu sao? Và nếu đúng như vậy thì mất đi đâu một chiếc sừng (mỏm đá) không như bản đồ trong tấm da dê?”

Chàng vừa suy nghĩ vừa đưa mắt quan sát cẩn thận xung quanh bất chợt nhận ra phía đối xứng bên kia mỏm đá hình sừng rồng này có một khoảng hổng sâu vào trong vách núi, chàng rà xích liền hiểu ran gay: “À, thì ra là như vậy, thảo nào đến lão tiểu phu ở đây đến năm mươi năm vẫn không biết được”.

Từ khoảng hổng ấy cây cối đã mọc dày đặc, nhưng rõ ràng nó phải là dấu vết của trước đây một nham thạch cắm vào, rồi theo thời gian do bị sói mòn không trụ lại nổi nên đã rớt ra lăn xuống vực chứ không nghi gì nữa! Thế nhưng, khối nham thạch đó lăn đi đâu?

Trong đầu chàng suy nghĩ liên miên, tự phản vấn lại mình cẩn thận. Hiển nhiên chàng không muốn phí công không, mỗi khi đã đến đây nên trước hết phải xác định một cách chắc chắn rằng: “Đây có đúng đích thực là đỉnh núi đầu rồng (hai sừng) như trong họa đồ trên tấm không?”

Nghĩ vậy chàng liền đưa ánh mắt theo hướng có khả năng khối nham thạch kia rơi xuống quan sát, thì thấy quả đúng từ dưới xa chân núi có một khối đá tuy bị vỡ ra làm hai nhưng có thể nhận định đó không phải là khối đá nằm nguyên thủy ở chân núi!

Trong lòng chàng mừng hớn hớn, định nhảy ngay xuống đó xác định lần cuối cho chắc rồi mới tiến hành bước thứ tìm “Tiên Cơ Vô Khó”.

Đột nhiên từ phía sau một giọng nói ồm ồm vang lên khiến chàng giật nảy tỉnh người :

- Ê! Tiểu phu, ngươi đứng nhìn gì mà thần như vậy chứ!

Quả thực đúng như vậy, tâm trí chàng để hết vào suy nghĩ về đỉnh núi, bí mật này đến nỗi có người đến sau lưng vẫn không hay? Nhưng lúc này khi nghe giọng nói chàng kinh hoảng giật nảy người là vì vừa bất ngờ mà cũng là vì chàng đã nhận ra giọng nói ấy là của người nào: Chính là Tây Dao!

Hừ! Lão mà đầu này quả nhiên cũng đã mò đến đây!

Lúc ấy chàng cố làm kinh hoảng thêm lên, quay người lại đưa ánh mắt hoang mang nhìn thì thấy “Tây Dao” Mặc Tư Đạt đang ngồi trên một phiến đá cách chàng ngoài ba trượng, tay đang nắm đùi gà nhai nhồm nhoàm!

Tây Dao nhổ phù ra một mảnh xương, nhón mày hỏi :

- Ê, tiểu phu kia, ngươi nghe rõ chứ! Lão phu hỏi ngươi làm gì mà gây người ra như vậy?

Chàng rời mồm đá rồi tiến về phía lão ta mấy bước, cười khỏ nói :

- Lão trượng, ngài hẳn thường nghe câu “Gia gia hữu bổn nan niệm chi chi kinh” chứ! (nhà nào cũng có chuyện khó nói ra!)

Tây Dao “Ồ” lên một tiếng, giọng giễu cợt :

- À... lại lục cục, lịch kịch với lão bà ngươi chứ gì?

Chàng gật đầu cô làm ngượng nghịu nói :

- Suốt cả năm nay không hiểu vận xui quấy hay sao mà không một ngày yên ổn với bà ta...

Tây Dao cắn một miếng thịt gà, nhai ngấu nghiến, vừa nuốt vừa nói :

- Ủ ừ... lão bà ngươi hẳn là phải quản lý ngươi nghiêm lắm!

Chàng thở ra một hơi, cúi đầu vẻ buồn buồn nói :

- Mẹ nó! Không rời đi đâu được...!

Tây Dao cười ha hả nói :

- Ngươi ghét lão bà không nổi sao?

Chàng làm vẻ hốt hoảng nói :

- Đét? Làm sao dám ghét chứ?

Tây Dao cười lên sáng khoái nhìn gã tiểu phu “Sợ vợ như cọp” này nói :

- Ha ha ha... ngươi phải ghét bà ta một trận, đàn bà sợ nhất là ghét đấy, ngươi chỉ cần một lần là lần sau bà ta không dám lộn xộn với ngươi nữa đâu?

Chàng giả rụt vai vừa sợ vừa ngạc nhiên nói :

- Lão trượng, lão ghét qua bà ta rồi sao?

Tây Dao ngẩng đầu vẻ hiên ngang nói :

- Đương nhiên, đương nhiên! Đó là chuyện bốn mươi năm về trước. Con mụ đàn bà mất nết vừa hàm hồ vừa nhỏ nhặt ấy cứ làm loạn lên, kéo nhéo suốt ngày không để cho lão phu yên thân, lão phu nhịn mãi không được nên có một hôm lão phu đi chơi nhà một vị bằng hữu về, lúc ấy có uống vài chén rượu. Mụ ta lại lên mặt lão bà quân giáo khiến lão phu tức lên đề mông ghét đấy cho một trận nên thân, lúc ấy lão phu không nương tay ghét đến nỗi mụ ta kêu cha gọi mẹ... ha ha ha kêu tat ha cho bảo chữa rồi!

Chàng nghe đến đó bất giác cũng cười lên, hỏi tiếp :

- Rồi sau đó thế nào?

Tây Dao vừa nuốt xong một miếng thịt nói :

- Hắc hắc! Con đàn bà đó thật cứng đầu, ta ghét đến khi bà tax in tha mới ngừng tay. Ai dè vừa dừng tay mụ ta lại chửi toáng lên, ngươi biết mụ ta chửi thế nào không chứ?

- Lão bà chửi thế nào?

- Bà ta chửi: “Bò! Ngươi là con bò! Ngươi dám đánh chết ta không chứ!... hắc hắc...”

- Vậy lúc đó lão trượng có đánh tiếp không?

- Đương nhiên, đương nhiên! Phải làm một trận cho ra trò chứ. Lúc ấy ta ghét bà ta, đến lúc lặn đùng ra bất tỉnh nhân sự mới thôi...

- Rồi kết quả sau đó thế nào?

- Ha ha ha... Qua ngày hôm sau, bà ta mỗi lần thấy ta là lấm lét im như thóc, ta nói gì cũng ngoan ngoãn nghe theo ngay. Khà khà... vậy là về sau lão phu mới tự do đi uống rượu chứ. Nhưng không ngờ, con mụ nhu chịu không nổi nên một hôm, thừa lúc ta đi uống rượu cuốn gói chuồn mất dạng! Kha kha...

Chàng đứng dậy đi tới đi lui mấy vòng trầm ngâm suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ liên miên...

Tây Dao thấy vậy liền chửi to lên nói :

- Tiểu phu trẻ kia, ngươi không dám đét lão bà ngươi một trận sao?

Chàng dừng bước, khỏ sở nói :

- Điều này làm sao được, tại hạ thật không dám...

Tây Dao cười lên ha hả nói :

- Vậy thì ngươi suốt đời khổ theo bà ngươi rồi...

Chàng bỗng quay người tiến lại về phía lão gần hơn, cẩn thận từng bước nói :

- Lão trượng, ngài là người địa phương nào? Đến đây làm gì?

Tây Dao nhai một miếng thịt cuối cùng nói :

- Lão phu đến đây tìm một vị thiếu niên vận hoàng y, ngươi nhìn thấy qua người ấy không?

Chàng ngậm vận tụ khí lực phòng toàn thân, lại bước gần hơn, nói :

- Hoàng y thiếu niên nào? Có phải người ấy bên hông đeo một thanh kiếm hay không?

Tây Dao mắt sáng lên, vút cái xương ròi gật đầu nói :

- Đúng vậy, ngươi gặp hắn ta lúc nào?

Chàng như đã có chủ ý trong đầu, nói :

- Buổi chiều cách đây ba ngày, lúc đó khi tôi đang gánh củi xuống núi...

Tây Dao đột nhiên đứng phắt dậy, tiến tới một bước, khiến chàng phát hoảng vội vàng lùi một bước, lão ta nói :

- Nói vậy, tiểu tử đó há lại đi nhanh hơn lão phu sao?

Chàng ngậm thở ra, cố làm vẻ ngờ ngạc nói :

- Vậy thì người lão trượng muốn tìm thì không phải hắn ta, tại hạ nhìn lầm rồi!

Tây Dao ngẫm nghĩ hồi lâu, ánh mắt nhìn chăm vào chàng nói :

- Hào, ngươi hãy nói tiếp đi!

Chàng trong đầu nghĩ nhanh ra một kế muốn rời khỏi nơi đây liền nói :

- Hôm đó vừa gặp ta, từ đằng xa gã thiếu niên ấy đã lên tiếng hỏi :

- Ê, lão huynh, ngươi biết Hồ Bắc có Ngũ Long sơn không?

Tây Dao nghe, thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại tự xưng biến thành Ngũ Long sơn của Hồ Bắc?

Chàng làm vẻ ngờ ngạc ngạc, cười nói :

- Tại hạ nào biết được Hồ Bắc có Ngũ Long sơn hay không, lúc ấy tại hạ nói: “Ta sống ở đây hai mươi mấy năm, từ nhỏ đến lớn chưa ra khỏi Lỗ Tây nữa bước thì làm sao biết được Hồ Bắc có Ngũ Long sơn hay không!”. Hắn ta nghe xong, liền quay người bỏ đi, miệng lầm bầm: “Sai rồi! Sai rồi! Thực ra Ngũ Long sơn Hồ Bắc mới đúng!” Hắn ta đi ngay không thèm nói với tại hạ lời nào nữa, trông bộ dạng gấp gấp lắm! Trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa!

Tây Dao từng thối thụt trên mặt giắt giắt, đột nhiên rú lên một tiếng dài rồi quay người chạy như bay xuống núi...

Bóng lão ta vừa khuất dạng, trên mặt chàng hớn hờ nghĩ vừa dưng đặc tâm một kế, nở nụ cười thỏa mãn...

Nào ngờ nụ cười vừa thoáng hiện đột nhiên biến ngay, từ đằng sau chàng nghe rõ tiếng áo xết gió lướt tới, trong đầu chấn động: “Lại nhân vật nào nữa đây?...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tiên Cơ Vô Khố

Chàng giật thót mình, ngẫm vận khí đề tức quay lại nhìn, thì đã thấy từ một lùm cây từ xa ngoài mười trượng hai bóng người một đen một xanh vọt lại. Khi bọn họ đến còn cách ngoài một trượng chàng đã nhận ran gay, vị hắc y lão nhân là “Bôn Lôi Thủ” Khương Công Độ phải Không Động, và vị thanh y lão nhân kia chính là “Thần Tiên” Vi Bất Phàm phái Hoa Sơn!

Chàng nghĩ ngay trong đầu: “Hừ! Hai lão này có mặt đúng lúc này cũng đủ thấy bọn họ đã sớm nghĩ đến chuyện không tham gia Đại hội Ngũ phái trên Quát Thương sơn mấy ngày trước đây. Nếu không thì bằng vào công lực thân pháp của bọn họ thì làm sao có thể đến đây cùng lúc với ta được chứ! Vậy là bọn họ đã không nghĩ đến sự an nguy của bốn phái mà chạy đến đây để đoạt “Tiên Cơ Vô Khố”, hừ... Không nói cũng biết, hai lão gian này tất...”

Chàng nghĩ đến đó đã thấy “Bôn Lôi Thủ” Khương Công Độ tiến về phía mình mấy bước nói :

- Già tiểu phu kia, lời ngươi nói vừa rồi có thực hay không?

Chàng cố làm ra vẻ kinh ngạc, không hiểu câu hỏi nói :

- Cái gì mà thực với không thực?

“Hoa sơn Thần Tiên” Vi Bất Phàm cười nói :

- Ý vị này hỏi là lời ngươi nói vừa rồi với lão già kia có đúng thật không?

Chàng trưng mắt nhìn vẻ ngạc nhiên nói :

- Đúng!

“Bôn Lôi Thủ” Khương Công Độ trầm ngâm một lát, đột nhiên tiến nhanh lên hai bước xuất trao chop vào vai chàng, trừng mắt quát :

- Già tiểu phu, ngươi không lừa đó chứ?

Chàng cũng như đã lường trước tình thế có thể xảy ra, nhất quyết giả vờ đến cùng, lúc ấy thấy bị chop vào vai không hề dung tí công lực kháng cự, lại làm run toàn thân lên như sợ hãi nói :

- Lão trượng, ngài... định làm gì thế?

Hoa Sơn Thần Tiên cười đưa tay ra ngăn lại, nói :

- Khương huynh, hần ta không dám nói dối đâu, hãy buông hần ra đi!

Bôn Lôi Thủ buông tay ra, nhìn lão ta cười hỏi :

- Vi huynh định thế nào bây giờ?

- Ý Khương huynh?

Bôn Lôi Thủ đảo đôi mắt mấy vòng, đột nhiên tung người chạy nhanh xuống núi đồng thời cười lớn nói :

- Khương mỗ này quyết định đến Hồ Bắc một chuyến, cáo từ!

Hoa Sơn Thần Tiên cũng không để chậm chân liền tung người vọt theo ngay...

Chàng đưa mắt nhìn đến khi bóng hai lão già biến mất hẳn sau hẻm núi mới nhún mình lao xuống núi, nhưng ngược chiều lại với hai lão già kia, phí chàng chạy xuống chính là xuống thạch động có một khối nham thạch (hình đầu rồng) đã lăn xuống đó.

Lúc ấy trong đầu chàng nghĩ rằng, vị nào đã ký họa lại trong tấm da lừa, “Tiên Cơ Vô Khố” hình đỉnh núi này là đầu rồng, tất phải đứng từ xa mà nhìn. Vậy thì nếu tìm ra chỗ đó tất sẽ gặp điều thú vị!

Chàng xuống đến thạch động nhỏ, mắt nhìn quanh thì thấy đúng như lão già nói có rất nhiều khối đá tròn nhẵn chùng như được gọt đẽo công phu, chàng dừng chân lại trên một hòn đá tròn nghĩ chưa ra những hòn đá này là do thiên nhiên tạo ra hay do con người làm nên? Và nó dung để làm gì? Có liên quan gì đến chuyện “Tiên Cơ Vô Khố” hay không?

Chau mày suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa thông, lúc ấy ngược mắt nhìn lên đỉnh núi, không thấy có gì là giống đầu rồng...! Chàng lại nhảy tiếp đổi hướng sang một hòn đá khác lại ngược mắt nhìn lên, vẫn không phải là đầu rồng! Cứ vậy chàng thay đổi góc độ nhìn từ những hòn đá tròn kia!

Không biết đã thay đổi góc nhìn bao nhiêu lần, cuối cùng chàng đứng trên một hòn đá cũng tròn lẳn như vậy có lớn hơn nhiều, thì :

- Ô! Đây rồi, đầu rồng đây rồi!

Từ đây chàng ngược mắt nhìn lên đỉnh núi thì thấy rõ hình đầu rồng giống y như hình vẽ, nhưng chỉ có điều lúc này chỉ còn một chiếc sừng.

Lúc ấy chàng ngồi nhắm mắt vừa nghỉ mệt vừa nghĩ xem con đường vào nơi giấu “Tiên Cơ Vô Khố” là đâu?

Suy nghĩ một lúc thật lâu vẫn chưa tìm ra manh mối, lúc ấy đã quá Ngọ, mặt trời lên cao chiếu sáng cảnh vật, chàng nghĩ cứ đi một vòng xem xét biết đâu có thể phát hiện ra đầu mối gì...

Chàng lại nhảy từ phiến đá này sang phiến đá khác, đầu óc suy nghĩ mông lung, đột nhiên chân chàng chạm đến một phiến đá thứ mười một, mắt chàng sáng lên, dừng chân lại nhìn chăm chăm xuống phiến đá hồi lâu, rồi quay người nhảy trở lại phiến đá vừa rồi, nhìn xuống mặt đá như lúc này, trong lòng thoáng mừng run lên :

- A... đây rồi, bàn cờ... Ôi, bàn cờ... ta đã tìm thấy rồi...

Thì ra lúc đầu trời âm u chàng lại nóng vội nhìn núi hình đầu rồng nên không quan sát cẩn thận những phiến đá này, lúc này mặt trời lên cao sáng tỏ cả vùng rừng núi, lại thêm có sự chú ý, liền phát hiện ra trong những phiến đá tròn này thoáng nhìn thì không thấy gì khác từ kích thước đến hình dạng, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy ngay có sự khác biệt về màu sắc.

Chàng nhảy quanh một vòng thì thấy đúng là hai mươi phiến đá, trong đó có mười phiến màu trắng và mười phiến chỉ hơi ngả màu xám thôi chứ không phải màu đen như trong bàn cờ. Điều này cũng dễ hiểu thôi, vì làm sao lại có thể kiếm có ra đá đen mà lại lớn như vậy chứ! Không nghĩ ngợi gì nữa, đây chính là một bàn cờ vĩ đại!

Chàng lại quan sát tiếp thì lại thấy những quân cờ này sắp xếp không phải lộn xộn như ban đầu chàng đã nghĩ, mà hoàn toàn đúng như sự bố trí các quân cờ trong “Tiên Cơ Vô Khố” họa đồ trên da lừa, phát hiện ra điều này chàng sung sướng tuyệt độ nhảy cẫng reo lên, rồi tuân theo thứ tự từng bước cờ một, vừa nhảy theo quân cờ (phiến đá) vừa đọc lớn :

- Một, đen, “Khai cục, quái hữu trưng giác”.

- Hai, trắng “Đại đế”.

- Ba, đen, “cản”.

- Bốn, trắng, “đại cục”.

(Những thế cờ trong loại cờ vị)

Chàng cứ như vậy, vừa nhảy vừa đếm vừa đọc tên các thế cờ cho đến phiến đá cuối cùng, thứ hai mươi. Lúc ấy nổi vui mừng chợt tắt, vì tuy đã phát hiện ra điều lý thú này nhưng thật sự bí mật trong bàn cờ này là ở đâu? Tiên Cơ Vô Khố không thấy nơi nào?

Lại bế tắc! Lúc ấy mắt chàng chợt nhìn thấy một phiến đá thứ hai mươi một lớn hơn tất cả mọi phiến đá khác, trong đầu chợt nhớ ra :

- A! Đúng rồi! Lần trước cũng chính trong nước cờ thứ hai mươi một ta mới phát hiện ra điều bí mật của nó, há phiến đá thứ hai mươi một nằm lẻ bên ngoài này lại không liên quan gì sao! Không, nhất định là phải có mối liên quan, ta thử dùng nó đi nước cờ thứ hai mươi một như lần trước thử xem... ha ha...

Nghĩ đến đó chàng lại vui mừng lên, nhảy phắt tới phiến đá, đây là phiến đá lớn nhất để có đến ngàn cân. Chàng vội tỳ chân lực vào hai tay đẩy xoay phiến đá sang một bên, liền đi lui mặt sau nhìn thì thấy, có ai đó đã dùng “Kim Cương chỉ lực” viết lên mặt đá như sau :

“Kẻ nào đẩy phiến đá này ra tất phải là linh cơ biến hóa đại tài. Xin hãy tự hạ thủ nước cờ kỳ diệu”.

Chàng đọc xong, bất giác bật cười lên, rồi ngẫm nghĩ vị tiền bối nào đây, hẳn là một người mê cờ! Rồi lúc ấy sừng như cuồng lên vận hết chân lực, đưa hai tay nâng bổng phiến đá lên, nhảy từng bước theo bàn cờ (mặt bằng trong động) rồi theo đúng thế cờ hai mươi một mà có lần chàng đã giải trong “Tiên Cơ Vô Khố” ở tám da lừa, đến ngay đúng điểm “Vọng nhật” (một ô để đi quân cờ) liền đặt mạnh phiến đá xuống!

Ầm! Một tiếng vang cực mạnh, cả hang động lung lay, đất đá bắn lên như mưa, âm hưởng bởi tiếng động dội lại trong thạch động phải vài khắc sau mới dứt!

Chàng đưa tay phủ hết lớp đất bụi trên người, đột nhiên mắt sáng lên vừa kinh ngạc vừa vui mừng, phía trên vách động trước mặt đã hiện ra một hang nhỏ hẹp, miệng tối ngòm. Chàng nghĩ ngay :

- Há không phải tất cả mọi điều bí mật về Tiên Cơ Vô Khố nằm trong đó sao?

Rõ ràng, chính nước cờ thứ hai mươi mốt này là “chìa khoá” mở cửa hang động ra, không còn nghi ngờ gì nữa chàng đã thành công!

Chàng đứng lặng người nhìn miệng hang động sừng người giầy lát rồi mới sung sướng hét lên một hồi, lát sau cất bước đi đến bên vách đá, nhún mình vọt lên, chân vừa chạm miệng hang cách mặt đất chừng năm xích, mặt chàng liền nhìn thấy vách động bên phải bốn chữ lớn, nét chữ như rồng bay phượng múa: Tiên Cơ Vô Khố.

Men theo hang động chàng dò dẫm tiến sâu vào bên trong, vách đá thật hẹp chỉ vừa để một người đi qua, không như những hang động khác trước đây có lần chàng đã vào là đường thẳng, mà hang động này lại dốc chéo lên. Càng vào sâu càng tối hơn, chàng phải vận nhãn lực lắm mới đi vào trong mà không bị vấp ngã, không khí rất lạnh lẽo, nặng nề như có mùi tử khí! Bất giác chàng thoáng giật mình, vọt hít vào một hơi thật sâu lấy lại thần khí tiến vào sâu hơn...

Lúc này đã không còn nhìn thấy gì nữa, chàng cứ quyết bám theo vách đá đi vào, đột nhiên vừa qua khỏi một khúc quẹo hẹp một vài tia sáng nhạt hắt lại.

- Ô! Như vậy là hang phải có đường thông ra ngoài phía bên này!

Chàng nghĩ nhanh trong đầu, lại mừng khắp khối bước nhanh thêm.

Ánh sáng càng lúc càng rõ hơn, khung cảnh bắt đầu thoáng rộng hơn, và cuối cùng chân chàng đặt vào một gian thạch thất khá rộng rãi, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chàng khiến chàng đứng tim là trước vách thạch thất nằm bộ xương khô trắng phều trong tư thế ngồi nhập định!

Trước đây có lần chàng vào Mạc Can sơn động, và cả đời địa đạo đến vùng hoang mộ, lần nào chàng cũng gặp phải xác chết thối rữa ra, nhưng với cảnh này chàng đầu tiên chứng kiến, sau một hồi lặng người, chàng nghĩ: “Hắn đây phải là hài cốt một vị cao nhân tiền bối Ngũ phái!”

Không khí lúc này vừa lạnh lẽo vừa trang nghiêm, chàng nhớ lại có lần nghe Nam Tiên Sắc Ma nói về chuyện luận kiếm của Ngũ đại kiếm phái trước đây hai trăm năm, trong đó có vị Chương môn “Hoa Sơn” là “Thiên Hạ Vô Địch Kiếm” Phòng Ngọc Cung và Chương môn Thiếu Lâm Hoàng Quang đại sư, là những nhân vật cao minh kỳ tài, bất giác trong lòng chàng sản sinh một sự tôn kính trước các hài cốt này.

Chàng tiến lại gần hơn, thần sắc cung kính chấp tay thi lễ “họ”, khi ấy thấy trước mặt mỗi vị đều có đặt một chiếc hộp gỗ đã gần như mục nát hoàn toàn, có cái đã bày lộ ra bên trong là cuộn da...

Chàng tuy trong lòng vui mừng hớn hở, nhưng lúc này tuy các vị tiền bối kia chỉ còn là những bộ xương khô, chàng vẫn nhận ra sự tuy vũ toát ra từ tư thế ngồi của các bộ xương, điều này khiến chàng nghĩ không nên thất lễ!

Qua kinh nghiệm lần trước trong Mạc Can sơn chàng không dám mở những chiếc hộp ran gay dù đã biết bên trong ắt là những pho bí kíp võ học cực hiếm trên đời.

Chàng vận nhãn đưa nhìn quan sát xung quanh mình một lượt khắp trên các vách đá, hốt nhiên phát hiện tiếp sau lưng chàng trên vách đá có rất nhiều hang chữ không rõ ràng lắm, liền bước nhanh tới đưa tay phủ đi lớp bụi trên mặt, thoáng thấy rõ những hang chữ này được dùng “Kim Cương chỉ lực” viết lên rằng :

- Năm chúng ta giao ước ngày mồng một tháng hai năm giáp thìn luận kiếm tại Ngũ Long sơn này, qua bốn đêm tỷ kiếm bất phân thắng bại, bèn bãi chiến mỗi người tự ngồi một góc tập trung tư tưởng, suy nghĩ tìm ra phương pháp phá giải tuyệt chiêu của đối phương. Tiếp ba đêm tỷ kiếm vẫn chưa có ai đề ra được phá chiêu giải pháp.

Lúc ấy, năm chúng ta nhân vì khổ tâm suy nghĩ tận lực thì thốt đến gần như tổn thần kiệt sức, lại nói kể đến hai vị Chương môn Thiếu Lâm và Hoa Sơn sau khi một đêm thức trắng suy nghĩ, sáng ra thì đầu tóc bạc trắng! Lúc ấy tất cả chúng ta đều vừa kinh ngạc vừa phiền muộn vô ngần, cảm thấy đời người như giấc huyền mộng ngu muội đắm chìm trong danh vọng quyền uy thử hỏi được gì? Tất cả rồi cũng tan vào hư vô mà chẳng hề tìm thấy an lạc. Cừu, hận, ân, oán lúc ấy được giải bày, năm chúng ta đồng tâm hợp ý nhất quyết không tranh đoạt lợi danh, và cùng nhau trong hang động này quy ẩn. Qua vài ngày sau quyết định phong bế thạch động nhập tịch (chết toàn thân) tuy nhiên nhân cảm nghĩ để sở học tuyệt luân biến mất trong thiên hạ cũng đáng tiếc, nên đã chế ra Tiên Cơ Vô Khố phát ra bên ngoài.

Kẻ hậu nhân nếu hữu duyên may vào thạch động này, có thể tùy tâm hỷ lạc thủ dụng mà nghiên cứu. Bằng như hành thiện hành ác năm chúng ta thật không có lời tiên cáo, hậu nhân theo lương tri mà lựa chọn vậy!

“Côn Luân” Đạo Chân Tử.

“Thiếu Lâm” Hoàng Quang đại sư.

“Vô Đang” Bạch Mi chân nhân.

“Hoa Sơn” Phòng Ngọc Cung.

“Không Động” Cổ Thư.

Đồng cần thư.

Cửu thiên, nhị nguyệt, giáp thìn.

Chàng đọc xong những hang chữ ấy trong lòng cảm khái vô cùng, cứ đứng trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng đi quanh một vòng xem xét kỹ lưỡng, khi thấy điều gì cơ mật nữa mới đến trước năm bộ xương khô cung kính thi lễ. Thoạt lần lượt giờ từng chiếc hộp lấy ra những pho bí kíp được viết lên trên những cuộn da lừa hoặc bằng giấy. Chàng đọc sơ qua thấy đó là năm cuốn bí kíp tuyệt học độc môn của Ngũ đại kiếm phái như sau: “Ứng Bang Phi” kiếm phổ của Võ Đang Bạch Mi chân nhân, “Thiên Nguyên Nhất Kiếm” của Côn Luân Đạo Chân Tử, “Kinh Thiên Nhất Kiếm” của Hoa Sơn Phòng Ngọc Cung, “Nhất Kiếm Giải Thiên Sâu” của Không Động Cổ Thư và cuối cùng làm cho chàng để tâm chú ý nhất là “Càn Khôn Nhất Kiếm” của Thiếu Lâm Hoàng Quang đại sư.

Trong tất cả năm võ học bí kíp thì hầu như đều có hình vẽ minh họa rõ ràng từng chiêu thức và lời ký giải, chỉ có điều là bên trong thỉnh thoảng nhiều lời kiếm quyết huyền ảo thâm diệu mà chàng đọc không thể hiểu ra được. Chàng gói tất cả rồi cẩn thận giấu vào bên trong ngực áo, lúc này trong lòng chàng ngoài sự vui sướng tột độ còn là một cảm giác nặng nề buồn tẻ.

Chàng nghĩ: “Ta cuối cùng đã đắc thủ được năm pho bí kíp kỳ học hiếm có trên đời này, nhưng thực ra thì dùng nó để làm gì chứ?”

Những lời khuyên trên vách đá cứ như chòn vòn một cách rõ ràng trong đầu chàng :

- Chà! Chẳng lẽ để đoạt được địa vị tối cao “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách” ư...?

Chàng thở dài mấy cái, lòng từ vui chuyển qua nặng trĩu, u sầu, chàng lặng người đi giây lát, thoạt thì lẽ năm hài cốt của các bậc cao nhân tiền bối lần cuối mới đứng dậy trở ra. Nhưng vừa đi được mấy bước chợt nghĩ chẳng lẽ lại cứ để năm bộ hài cốt này như vậy? Không thể đành lòng, nghĩ rồi chàng quay lại đưa mắt nhìn lên thạch động thấy có treo một vật gì, liền hãy vọt lên đu người vào cột thạch nhũ vận nhãn chú nhìn thì thấy đó là một thanh kiếm rỉ, thân kiếm cắm sâu vào đỉnh động đến hai xích, kè bên có viết mấy chữ: “Trước khi ra khỏi động, xin hãy giặt thanh kiếm này xuống”.

Như vậy rõ ràng bọn họ đã có chuẩn bị điều gì rồi đây, chàng không dám sơ xuất như những lần trước trong Tuyệt Cốc động Mạc Can, nên với tay giật mạnh một cái là cả người vọt lướt nhanh tránh sang bên, dùng hai tay bám vào một vách đá.

Ầm. ầm. ầm... đất đá đổ xuống dữ dội bụi bay mù mịt, phải đến một khắc sau mới yên tĩnh trở lại, chàng nhảy người xuống đã thấy đồng đá lấp cao mấy xích trong thạch động chôn vùi đi năm bộ xương khô kia, thì ra các vị tiền bối đã nghĩ đến điều này...

Chàng yên tâm quay người trở ra, lần này đi trở ra hang động nhanh hơn nhiều với lúc vào vì chàng đã quen với bóng tối, chàng chỉ vừa ra được hơn nửa đường đột nhiên tai nghe hai tiếng rú thảm thiết vọng lại từ bên ngoài như đang có người lâm nguy tính mạng, không chần chừ một giây liền chạy như bat vọt ra cửa hang, chân vừa ra khỏi cửa hang đã khựng người lại biến sắc mặt khi chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp!

Nguyên lúc ấy thấy Đông Kiếm mặt đầy sát khí đứng lãnh đạm bên hai tử thi lão ta vừa hạ sát đó là “Hoa Sơn Thần Tiên” Vi Bất Phàm và “Bôn Lôi Thủ” Khương Công Độ!

Đông Kiếm vừa thấy chàng liền cười hăng hắc nói :

- Tiểu tử Hoàng Bác kia, ngươi biến thành tiểu phu từ bao giờ? Ha ha ha... ngươi chỉ qua mắt được kẻ khác chứ sao qua mắt nổi khỏi lão phu...! Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Vận Cùng Ngũ Long Hà

Hoàng Bác thật không giữ nổi bình tĩnh thoái lui mấy bước, mặt biến sắc. Rõ ràng là lão ta đã bị giam không trên đảo hoang, cho dù thể từ lão ta có ra cứu thì cũng không thể đến đây cùng lúc với chàng được, và thử hỏi tại sao lão ta nhận ngay ra đúng chàng? Chính trong lúc bất ngờ tột độ, chàng đã bị lộ ra trước lão ma đầu tinh quái này!

Hoàng Bác sững người, miệng há hốc nhìn chăm vào lão, bản năng tự vệ đột khởi khiến chàng không còn nghĩ đến chuyện giả vờ trước lão...

Đông Kiếm về đắc chí cười lên khanh khách một tràng dài, nói tiếp :

- Ngươi ngạc nhiên lắm khi thấy thứ nhất tại sao lão phu lại có mặt ở đây nhanh như vậy phải không? Và thứ hai tại sao lão phu không bị ngươi lừa như hai con bò này, phải không? Ha ha...

Lão vừa nói vừa đút tay chỉ vào hai thi thể dưới chân mình, cười khoái trá.

Hoàng Bác vẫn không thoát lên được lời nào, thật vận xui vẫn chưa qua chàng nghĩ vậy, rồi cứ đứng trầm mặc, nỗi hoài nghi tràn ngập trong đầu chàng.

Giọng Đông Kiềm vừa ngao mạn vừa đắc thắng nói :

- Thật cũng không có gì khó hiểu, chuyện thứ nhất chỉ cần “Bể bức trăm thủy” bám vào đáy thuyền, chịu khó vài mươi dặm thì người cũng có thể làm được phải không?

Hoàng Bác “A” lên một tiếng, thảo nào thuyền bọn chàng vừa vào đến bến tàu thì ngư dân ở đó có người la lên là đã nhìn thấy thủy quái! Thì ra thủy quái chính là lão quái này?

Giọng Đông Kiềm tiếp :

- Chuyện thứ hai, thật đơn giản chỉ qua hai gã đàn này kể chuyện gặp “gã tiểu phu trẻ” đứng ngăn người ở đây thì, ha ha ha... lão phu làm gì mà để người hóa trang lần thứ hai như lúc đi trên tàu chứ?

Thì ra lão ma đầu này thật tinh ranh, qua hai gã kể chuyện lại là phán đoán ran gay chàng nên vừa gặp chàng trong lót tiểu phu là lão ta biết ngay chàng là “Hoàng Bác”? Xem ra lão già này phải gán thêm một cái tên nữa “Thiên Hạ Vô Song Giáo Hoạt” mới phải!

Nỗi kinh ngạc dần dần biến mất trong đầu chàng, lúc này tìm cách đối phó, nghĩ vậy chàng cười nhạt nói :

- Thì ra “Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách” để tự cứu mạng sống của mình cũng không từ bỏ nhận lấy điều ô nhục nhất nha! Thật đáng để cho thiên hạ bội phục... bội phục...

Đông Kiềm nụ cười đắc chí trên mặt biến mất, tức giận lên đôi mắt đầy hung quang chiếu thẳng vào mặt chàng, bức tiến lên một bước cười gằn nói :

- Người chết đến nơi rồi mà vẫn còn dám mở miệng nhục mạ lão phu ư!

Hoàng Bác thoái lui một bước, thò tay lấy ra thanh “Hoàng Long kiếm” mà chàng vẫn giấu kín trong áo từ trước, như có chủ ý mô phỏng theo một chiêu khai kiếm chàng đã xem trong bí kíp “Càn Khôn Nhất Kiếm” của Thiếu Lâm Hoàng Quang đại sư, mũi kiếm chúc xuống đất, đột nhiên vút thẳng lên trời, sau đó rung nhẹ dần dần kéo xuống giữa ngực, một chiêu thức kỳ quái ảo diệu âm đến ngay như “Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách” Âu Dương Trường vẫn chưa hề thấy qua bao giờ.

Chàng vừa biểu diễn kiếm vừa cười nói :

- Nếu như người tự thấy đủ sức thì hãy ra ngoài tỷ kiếm cùng ta một phen!

Đông Kiềm lúc ấy không để ý đến câu nói của chàng nhưng tận mắt thấy thế kiếm kỳ quái trong lòng kinh ngạc bất giác thốt lên :

- Đó là gì chứ?

- À à...! Đương nhiên nếu ta không biểu diễn cho người thấy thì suốt đời người cũng không thể thấy được thế nào là “Càn Khôn Nhất Kiếm” của Thiếu Lâm Hoàng Quang đại sư!

Đông Kiềm đã hiểu ra, tiểu tử này quả nhiên đã lấy được “Bí kíp kỳ học” trong Tiên Cơ Vô Khô! Sau một phút kinh ngạc lão chợt hiểu ra, liền cười lên kha kha nói :

- Cứ cho là đúng như vậy, nhưng tiểu tử người từ lúc vào trong hang động đến bây giờ chỉ chừng nửa canh giờ, há vừa học lõm vài chiêu lại dọa được lão phu sao chứ, thật là trẻ con! Ha ha...

Hoàng Bác trong lòng cả kinh, lão ma đầu này quả nhiên không để đối phó tí nào! Chàng cố làm tự tin vùng kiếm lên nói :

- Nếu không tin thì cứ ra khỏi động này tỷ kiếm, ta dám đánh cược rằng chỉ bằng một chiêu “Càn Khôn Hội Hợp” là có thể buộc người buông kiếm ngay!

Chàng đọc ra một chiêu vừa học lõm được trong “Càn Khôn Nhất Kiếm” cố lừa lão, thầm cười trong bụng nghĩ: “Chỉ cần người để ta ra khỏi động thì ta sẽ cho người thấy ta chạy nhanh như thế nào, vèo vèo vài cái là xuống khỏi núi, lại vèo vào một thị trấn nào đó đông người, quẹo qua quẹo lại thì người không còn thấy bóng Hoàng bác ta nữa đâu?”

Nào ngờ lão ma đầu như đoán được ý chàng, cười nói :

- Tiểu tử nghe đây, nếu “Càn Khôn Nhất Kiếm” mà ở trong động này không thi triển hết được uy lực, ai thì không biết chứ lão phu xem thường lắm lắm!

Lão ta vừa nói vừa bước sang trái một bước áng ngữ hết lối ra động.

Hoàng Bác thấy lão già ma mãnh đứng bít lối ra, run lên trong lòng nhưng miệng thì vẫn cố làm cứng :

- Ê, có phải ngươi sợ đánh không lại ta nên không để cho ta a khỏi động phải không?

Đồng Kiếm từ từ đưa tay lên như định xuất chiêu, cười nhạt nói :

- Không cần biết thế nào, như hôm nay ngươi không giao hết bí kíp vừa lấy được thì không còn ra được hang động này đâu?

Hoàng Bác tức giận ngậm vận chân lực vào tay nắm kiếm, nghiêng răng nói :

- Đừng vọng tưởng, hôm nay ta có chết cũng không giao ra cho ngươi đâu!

- Hắc hắc! Vậy cũng không hại gì, lão phu không phải không đủ sức để đoạt nó trong tay ngươi!

Hoàng Bác tay trái đưa lên chộp vào mấy cuốn bí kíp trong ngực áo mình nghĩ rằng vạn nhất sẽ bóp nát hủy hết chúng, trừng mắt nhìn lão quái :

- Ngươi cứ thử xem, Hoàng Bác ta không phải là loại tham sanh úy tử!

Đồng Kiếm thấy vậy mắt giận dữ, nhúu mày giọng lạnh lùng :

- Tiểu tử khá lắm! Nếu ngươi hủy hết bí kíp thì hôm nay không những lão phu phan thất ngươi ra mà sẽ tàn sát hết thân nhân của ngươi, kể cả hai ả nha đầu Thu Tuyên và họ Châu kia!

Hoàng Bác nghe đến đó trong lòng phát hoảng, giận tái mặt gào lên :

- Ngươi dám?

- Lão phu đã không phải là danh ngôn chánh phái thì có gì không dám làm chứ?

Hoàng Bác nghĩ hôm nay thế là hết không còn cách nào nữa, liền vung kiếm nhào vào tấn công, miệng thét :

- Ta liều mạng với ngươi!

Đồng Kiếm phát tay một cái, một đạo chưởng phong tung ra đẩy lui thể kiếm của chàng, đồng thời cười nhạt nói :

- Ngươi giao hết toàn bộ bí kíp ra đây thì lão phu tha mạng cho ngươi!

Hoàng Bác vừa thất thủ chiêu thứ nhất, liền tung tả thủ đánh ra một chưởng “Bắc phong khôi hê” tấn công tiếp, lão ma đầu cười khục khục cổ họng, đưa hữu chưởng lên nghênh tiếp.

Bình!

Hoàng Bác loạng choạng thoái lui về sau hai bước, tức giận ngậm vận khí điều hòa chân lực, tấn công tiếp...

Chàng tuy có ăn được ba lá “Thiên Niên Lục Linh Chi” công lực gia tăng rất nhiều nhưng so với Đồng Kiếm vẫn còn kém xa, đã vậy ngay trong hang động không lấy gì làm lớn này chàng khó thi triển “Tuyệt Phiêu Phi” bộ pháp để lánh đòn, nên ngoài ba mươi chiêu đã bị Đồng Kiếm bức lùi mấy lần.

Chàng nghĩ nếu cứ trực tiếp nghênh chiến lão ta thế này thì không lâu nữa sẽ bị thủ bại dưới tay lão ngay lập tức. Trong đầu vừa chống trả vừa nghĩ kế toàn thân, chợt như đã nghĩ ra kế sách đối phó, vừa tránh được một chưởng của lão ta chàng thét lên một tiếng rồi xuất chiêu “Du Long quá hải” nhanh không tưởng quét nhanh người lão, đẩy được lão lùi một bước. Không chậm nửa giây vọt ngay vào đường hang động...

Đồng Kiếm thấy vậy cười khằng khặc quát lên :

- Tiểu tử, hôm nay ngươi có chạy lên trời cũng không thoát nổi tay lão phu!

Tung mình vọt lên đuổi theo Hoàng Bác ngay.

Hoàng Bác không thêm đấu khẩu, cứ nhanh nhẹn chạy vào trong đường hầm, nhân trước đây đã vào một lần nên lúc này chàng đã quen đường. Khi vào đến hang, cúi người xuống vốc sẵn một vốc đất dội lão già...

Đường hầm tối đen như mực, Đồng Kiếm phải dò dẫm mà đi, đồng thời thủ chưởng sẵn sàng đối phó...

- Xem đây!

Giọng Hoàng Bác vang lên, Đồng Kiếm như đã đề phòng dù không thấy gì nhưng vẫn phát chưởng lên đỡ, trong đầu lão ta nghĩ lúc ấy có thể chàng ném vạt ám khí!

Khí chưởng phong đã tung dứt, đánh vào khoảng không mà không thấy có vật gì lão ta ngỡ ngác, lại nghe bên tai tiếng vút nhẹ, rào rào lúc ấy lão mới giật mình biết đã bị lừa liền nhảy lùi một bước né tránh, nhưng đã quá chậm trong mắt và miệng lão đất cát lọt vào rất nhiều.

Thì ra Hoàng Bác cũng đã nghĩ thế nào lão ta cũng thủ chương sẵn, nên tiếng thét lúc đầu để gạt lão đánh chương ra, sau đó mới ném đất lại!

Đồng Kiếm phun đất ra phì phì, hai mắt cay xè phần nộ quát lên :

- Tiểu tử, lão phu bấm thây ngươi ra!

Hoàng Bác chỉ cười thâm trong bụng, chính lợi dụng trong lúc lão ta nước mắt chảy ra vì bị cát bụi chàng liền tung kiếm lên nhằm ngay yết hầu lão ta phóng tới.

Đồng Kiếm tuy võ công tuyệt luân nhưng lúc này đôi mắt đau rát, nước mắt giàn giụa vừa thấy ánh kiếm xanh lè loáng lên không dám tự phụ khinh xuất liền nép sát người vào vách đá tránh đòn.

Hoàng Bác chỉ chờ có vậy là vọt lướt mình qua chạy nhanh ra ngoài, đường hang...

Đồng Kiếm sau vài giây mất mới hơi trở lại bình thường, thì đã thấy Hoàng Bác chuồn mất rồi lão ta tức giận gầm lên :

- Tiểu tử, ngươi có chạy đến chân trời góc biển lão phu cũng tìm ra ngươi!

Dứt lời lão ta không để chậm chân chạy trở ra, đến cuối đường hang không gian sáng tỏ lão nhìn thấy bóng dáng Hoàng Bác lướt vọt đi. Lão cười lên một tràng “hắc hắc” nghe ghê hồn, nhún mình như một làn khói phi khỏi hang đuổi theo tức thì..

Cứ như vậy, một chạy một đuổi, cả hai đều thi triển khinh công thân pháp tuyệt luân vút đi như hai làn khói một đen một xám, những cành cây trong rừng chạy lùi mãi về sau!

Đồng Kiếm vừa đuổi vừa gào lên chửi rủa um sùm :

- Tiểu cẩu, lão phu không để cơ hội cho ngươi chạy thoát nữa đâu, mau đầu hàng đi! Tiểu cẩu!

Hoàng Bác ngược lại vừa tháo chạy vừa tức cười trong bụng về cú lừa vừa rồi, lúc ấy đã ra hết dãy núi, bình nguyên trải dài trước mắt trong lòng khắp khỏi nghĩ cần vài khắc nữa thì có thể lọt vào khu dân cư đông đúc. Nào ngờ... Trời ơi! Cái gì nữa đây! Vận ta xui hết cỡ rồi!

Một bóng người từ bên trái phi tạt ngang ra đón đầu chàng: Tây Dao!

- Tiểu phu kia, ngươi làm gì mà chạy bạt mạng vậy?

Tây Dao thần sắc ngạc nhiên hỏi.

Hoàng Bác lúc đầu quên mất chuyện mình hiện tại đang hóa trang thành gã tiểu phu, lúc này nghe lão nói vậy chợt hiểu ra là Tây Dao vẫn chưa nhận ra mình. Linh cơ bộc khởi, liền làm ra vẻ hoảng hốt hô hoán lên :

- Lão trượng! Lão trượng! Cứu tại hạ với, người đang đuổi phía sau định giết tại hạ! Cứu cứu...

Tây Dao lúc này cũng đã thấy Đồng Kiếm thoáng biến sắc, toét miệng cười hắc hắc nói :

- Âu Dương huynh, ngươi truy sát gã tiểu phu làm gì chứ?

Đồng Kiếm không giải thích, cũng không cần phải giải thích cứ tiếp tục đuổi theo Hoàng Bác, cười nhạt nói :

- Mễ Tư Đạt, ngươi tốt nhất đừng chen vào chuyện của lão phu...

Tây Dao nghe vậy nghĩ hẳn là có chuyện liền quay nhanh người nhìn gã tiểu phu thì mới rõ ra, gã tiểu phu gì mà thi triển “Trường Bạch Tuyết Phi”? Trời, lại thành “Hoàng Long kiếm” trên tay!

Không chần chừ Tây Dao cũng tung mình đuổi theo, đồng thời lên tiếng chửi :

- Hoàng Bác! Tiểu tử kia! Vừa rồi lão phu xuống núi nghỉ, thì ra là ngươi bày trò khi!

- Vận ta vậy là đến cùng! Chàng nghĩ, lại nghe lão ta nói như vậy vừa cười vừa lo, nhưng vẫn cố lừa bằng được, chân chạy bạt mạng miệng thì la lớn :

- Mễ Tư Đạt, Tiên Cơ Vô Khó đang ở trên người Đông lão ma, ngươi có dám đoạt lại không chứ?

Tây Dao lúc ấy đang truy đuổi song song bên trái Đồng Kiếm nghe vậy vọt người sang tiếp cận lão ta hỏi :

- Âu Dương huynh, lời hấn ta không sai chứ?

Đồng Kiếm bình sinh là con người tự phụ kiêu ngạo, không thêm phủ nhận nghiêng đầu nhìn lão ta cười nhạt :

- Nếu không sai thì người định thế nào?

Tây Dao nghe vậy mắt sáng lên, nhìn sau lưng Hoàng Bác kêu lớn :

- Hoàng Bác, nếu vậy người không cần bỏ chạy nữa, như người đồng ý thì chúng ta có thể chia hai bí kíp!

Hoàng Bác vẫn không dừng lại nửa bước, miệng đáp :

- Hào, hào, người động thủ trước đi!

Tây Dao liền đưa hữu chưởng đánh bật vào người Đông Kiếm, cười lớn nói :

- Âu Dương huynh, chúng ta đã lâu chưa hề chạm nhau nha!

Đông Kiếm né người tránh chưởng vừa rồi của Tây Dao, đồng thời trả lễ lão ta một chưởng quát lên :

- Mễ Tư Đạt, mắt người mù chưa chứ?

Tây Dao ngó người ra, đưa mắt nhìn tới trước thì thấy Hoàng Bác lại càng cắm đầu chạy nhanh hơn, không hề có ý dừng lại hợp tác. Nhất thời để tiểu tử kia lừa tiếp, lão ta tức giận rú lên một tiếng man dại, cả người rung động vọt lên không để đến hai trượng phóng vút đuôi theo, miệng lại chửi um sùm.

- Hoàng cầu kia, chết đến nơi mà người vẫn còn giỡn mặt với lão phu!

Hoàng Bác phát hoảng, ra sức cắm đầu chạy thực mạng, không còn nhằm hướng nhằm đường gì nữa, ngoằn ngoèo một lúc lại vượt qua thêm một trái núi nữa, hai lão già tựa như hai chiếc bóng đuổi theo sát sau lưng để khoảng cách dài ra thêm một phần.

Qua khỏi ngọn núi đột nhiên trước mắt chàng hiện ra hai mớ núi đá mà ở giữa là một chiếc cầu treo dài ngoài mười trượng, cứ đứng đưa qua lại trong gió chẳng khác gì một chiếc võng trời.

Nguyên con sông này tên gọi Ngũ Long hà, đây là khúc cầu nguồn có rất nhiều ghềnh thác hiểm trở, nước sông chảy xiết va vào đá tung bọt lên trắng xóa, chỉ thoáng nhìn thôi cũng đã phát ón, không may mà rơi xuống hắt toi mạng như chơi!

Hoàng Bác chân đã đến đầu cầu, ngoái nhìn thì thấy hai lão già vẫn bám riết đằng sau, chỉ còn cách không đầy năm trượng, lúc ấy liền nhảy vọt ngay lên cầu chạy tiếp, trong đầu lại nghĩ: “Hà hà... ta sang đến bên kia, chỉ phạt một nhát kiếm sẽ cho lão tám sông chơi...”

Nào ngờ, vừa ra đến gần giữa cầu mặt chàng thất sắc không còn giọt máu, lại gặp oan gia...

Nguyên một lão già tóc bạc phơ mặt hung dữ, tay cầm quả chùy đen xì lăm lăm chạy ngược lại với chàng, lão ta chính là Hộ pháp của Vô Song bảo “Bạch Mục Ma” Văn Tà Thần!

Bạch Mục Ma lúc ấy tuy vẫn chưa nhận ra gã tiểu phu kia là ai, nhưng thấy người đuổi theo sau lưng gã ta là Bảo chủ, nên nghĩ hẳn phải có nguyên do liền chạy đón đầu, la lớn hỏi :

- Ê, đứng lại, người là ai?

“Thôi rồi! Đen đui chi cho lắm! Ta hôm nay mạt vận...!”

Chàng thảm than thân trách phận trong lòng, nghe hỏi chưa kịp mở miệng tiếng Đông Kiếm từ phía sau vang lên chặn ngang :

- Văn hộ pháp, nhanh chặn hắn ta lại, đó là tiểu tử họ Hoàng!

A... Văn Tà Thần la lên một tiếng ngạc nhiên sung sướng, rồi không chần chừ vung thiết trượng lên quét ra một chiêu đầy chàng lui tức thì.

Lão ta đã biết tiểu tử này không dễ chơi tí nào, nhưng lúc thấy Bảo chủ tại Ngũ Long sơn mà đuổi theo cấp kỳ như vậy tất là hắn ta đã đoạt được “Tiên Cơ Vô Khó” chứ chẳng nghi? Nên quét đoạn lại bằng được nếu không để hắn ta chạy thoát thân, khi mà hắn luyện thành công võ học tuyệt luân trong Tiên Cơ Vô Khó rồi thì...

Nghĩ vậy lão ta xuất chiêu ra hết sức bình sinh quyết một chiêu sát từ đối phương!

Hoàng Bác thật hết đường chạy trốn, rơi vào thập tử nhất sinh, không cần suy nghĩ nữa. Thiết trượng chưa đến người, chàng thét lên một tiếng dài vọt cao hai trượng, xuất ra tuyệt chiêu “Du Long vũ trảo” nhằm đầu lão ma đâm xuống.

Không ngờ, chính lúc đó cảm giác có hai cổ chưởng phong như vũ bão từ dưới cuộn ngược lên nhằm lưng ập vào, chàng hoảng hốt biết bị công phía sau liền thi triển “Phan Không Thái Tuyệt” thân pháp (bám không nhất tuyệt) vọt tiếp mình lên cao thêm ba trượng nữa tránh chưởng phong.

Vừa cảm thấy như tránh qua được chưởng phong đột nhiên lại thấy thêm hai đạo chưởng phong vọt lên tiếp, điều này khiến chàng hoảng hốt thật sự toàn thân mồ hôi đổ ra. Như người đang ở lơ lửng trên không đã là một bất lợi, chỉ còn biết né tránh mới mong toàn thân, vậy mà lúc này liên tiếp bị tấn công thế nào mà không thể hạ mình né tránh vào đâu thì thật nguy khốn biết chừng nào...! Lúc ấy thân chàng cứ như treo lơ lửng trên không cách cầu chừng

nắm trượng vọt qua vọt lại né đòn như một quả cầu...

Trên cầu treo chỉ có Tây Dao là đứng đưa mắt nhìn như đang xem xiếc, còn Đông Kiếm và Bạch Mộc Ma cứ thay phiên nhau tung chiêu mỗi khi thấy chàng bay qua phía mình, bọn họ hai người lúc này chừng như đã ăn ý quyết dùng chiêu bức chàng ở trên không trung cho đến khi khí tàn lực kiệt thì chỉ cần đưa tay ra lượn như lượn một quả cầu vậy thôi!

Hoàng Bác cả kinh, đã mấy lần triển khai toàn năng “Xuân Phong Túy Tuyết” bộ pháp (Tuyết say trong gió xuân) định vọt vào mõm đá phía Mộc Ma, nhưng lần nào cũng bị lão ta tung chiêu ngăn trở, lúc này tình cảnh chàng thật vô cùng khốn đốn!

Lại nói, một người dù cho công lực cái thế đi nữa, thân pháp tuyệt luân đến mấy thì với kiểu phi thân liên tục chân không chạm đất thử hỏi được bao lâu kia chứ? Đại bàng bay còn mỏi cánh nữa là...!

Đã qua bốn năm vòng vọt qua vọt lại như vậy, chàng đã thấm mệt người đã thấp xuống còn chừng ba trượng tự lúc nào không hay, bỗng nhiên tai chàng nghe tiếng Tây Dao cười hắc hắc nói :

- Hoàng Bác, còn chưa chịu qua bên này với lão phu sao? Lão phu không đành lòng làm khổ người như vậy đâu, chỉ cần người giao nó cho ta...

Hoàng Bác lúc đầu hoảng sợ, đến bây giờ thấy mình như món đồ chơi cho bọn lão già chơi trò tung hứng, bất giác phần nộ tột cùng hét lên một tiếng cực lớn, dồn hết sức lực cuối cùng vào tay kiếm nhằm người Đông Kiếm quyết tử, nếu có chết cũng phải kéo lão ma đầu này theo!

Lòng đã quyết là làm ngay, chàng không còn nghĩ đến sống chết là gì nữa!

Đông Kiếm thoáng thấy chàng thét lên rồi từ trên chĩa kiếm thẳng xuống nhằm vào mình tấn công như điên như dại, trong lòng hơi hoảng nhưng không vì vậy mà sợ, lão tay vận thành công lực vào song chưởng tung ra nghĩ là sẽ đẩy chàng thoái lui...

Nào ngờ...!

Nói thì thấy chậm, thực ra kể từ khi chàng ra đến giữa cầu, Bạch Mộc Ma xuất một chiêu thiết trượng đầu tiên đến bây giờ thời gian chỉ đủ uống xong một tuần trà, cứ nghĩ đến không chừng năm vòng với một khoảng cách rất ngắn mà không nghĩ nửa giây vì người đang lơ lửng trên không, thì thử hỏi thời gian đó là bao lâu!?

“Bình” một tiếng, cả người Đông Kiếm lao đảo về phía sau hai bước, vai trái bị mũi kiếm đâm thật sâu vài phân máu chảy ra đỏ cả cánh tay!

Cả người Hoàng Bác văng ngược lại trên không kèm theo một tiếng rú thảm thiết, ở miệng máu tươi phun ra thành vòi. Cả người chàng như khối đá rơi nhanh xuống dòng sông đang cuộn cuộn...

Bạch Mộc Ma lúc ấy đưa tay ra chụp chàng nhưng không kịp. Tây Dao và Đông Kiếm nhào người nhìn xuống dòng sông chảy xiết đang nhấn chìm chàng lòng tiếng rё vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hồn Lạc Về Đâu

Bây giờ đã là hai mươi tháng tư, trên núi Chung Sơn, phía nam Kim Lăng thành tụ tập đông nghịt đệ tử Cái bang.

Bọn họ ngồi có nằm có, sắc mặt ai cũng có vẻ nôn nóng, như đang chờ đợi điều gì.

Phải một lúc sau, đột nhiên từ trên đỉnh núi một giọng nói sang sảng kéo dài vọng xuống :

- Bang... chủ... hạ... giá...!

Toàn chúng đệ tử Cái bang vừa nghe câu nói tất cả đều ngồi dậy trên hai chân, mặt mày nghiêm trang đón tiếp Bang chủ.

Thoáng chốc đã nhìn thấy ba bóng người từ trên đỉnh núi đi xuống, một là đạo nhân và bên cạnh là một vị cô nương mặt hoa mày ngài rất xinh đẹp.

Cái bang lão hóa thân vận áo vá ngũ sắc, tóc bông lên tôn thêm vẻ uy nghi, bên thắt lưng là chiếc hồ lô rượu, đồng thời trong tay không thiếu được “Cửu Tiết trúc trượng” uy lực tối cao của Bang chủ Cái bang, lão ta có ngoại hiệu nhân xưng là “Bắc Chưởng Phục Ma Thần Cái” Quy Đào. Lão già bên trái Phục Ma Thần Cái chính là “Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi” Lung Tuyết đạo nhân và vị thiếu nữ chẳng phải ai khác ngoài Châu Tiểu Bình.

Bọn họ ba người đã đứng trước mặt đám đệ tử Cái bang, trên mặt lộ xuất ra một sắc diện âu sầu trầm trọng.

Ngay lúc ấy một gã hóa tử bước ra khỏi chúng nhân, tiến lên mấy bước trước mặt Phục Ma bang chủ chấp tay thi lễ cung kính nói :

- Khải kiến Bang chủ, đệ tử vừa rồi đã hỏi qua đệ tử toàn bang...

Phục Ma Thần Cái thoáng nghe đã hiểu, không đợi gã ta nói hết lên tiếng cắt ngang :

- Không có một tin tức gì phải không?

Gã trung niên hóa tử cúi đầu xuống cung kính :

- Thưa vâng, đến trăm người phái truy tìm dọc theo Ngũ Long hà cũng không có...

Phục Ma Thần Cái gật đầu, từ từ đưa mắt như dò hỏi bảy vị trưởng lão và cuối cùng là Tiểu Man Ngưu đồ đệ chân truyền của mình, nhưng đều nhận được cái lắc đầu ngầm ý “không biết” chỉ có Tiểu Man Ngưu là cung kính thưa :

- Sư phụ, đệ tử tuy không dám khẳng định nhưng tin là Hoàng sư huynh vẫn không mệnh hệ gì, hiện tại có thể đang ẩn cư một nơi nào...

Phục Ma Thần Cái đôi mày nhíu lại vẻ không hài lòng với lời nói nước đôi này, nhưng biết đệ tử của mình cũng vì thành tâm mến sư huynh nên nói ra câu đó. Lão lúc ấy không giận đưa mắt nhìn sang Lung Tuyết đạo nhân cười khổ sở nói :

- Ngưu Tư Từ (xưng tên thường gọi của Lung Tuyết đạo nhân), tiểu tử đó khôi phục lại công lực của chúng ta, chẳng lẽ là để trả thù cho nó?

Lung Tuyết đạo nhân thân sắc sảo khổ thờ dài nói :

- Lão đạo ta thực khó tin tiểu tử đó chết một cách biệt vô âm tín thế này!

Phục Ma Thần Cái gần như phản hận, trầm giọng :

- Không tin cũng phải tin, thử nghĩ xem nếu như nó không chết thì trốn biệt đi đâu chứ?

Lung Tuyết đạo nhân cố hy vọng, ngừng mắt nhìn trời vuốt râu nói :

- Nghe nói vị “Vô Danh lão nhân” kia đã cùng tới tỷ tỷ của ta là Cừu Giá Quả Phụ ẩn nhập thâm sơn, có lẽ nó cũng tìm đến đó tạm thời ở cùng với họ...

Phục Ma Thần Cái vội lắc đầu nói :

- Lão đạo huynh chớ nghĩ ra ý nghĩ hay ho như vậy, làm sao đã bảy tháng trời qua rồi mà vẫn không có tin tức chứ?

Lung Tuyết đạo nhân trầm ngâm nghĩ câu nói của lão hóa tử, lát sau nhìn lão nói :

- Vậy thì cũng phải đợi nửa tháng nữa, sau khi kết thúc “Hoàng Sơn kiếm hội” nếu vẫn không nhận được tin tức gì của nó lúc ấy mới phát động toàn bang đến Vô Song bảo. Ta nghĩ lúc ấy người Ngũ đại chính phái nhất định đứng về phía ta không ít, họ sẽ trợ lực...

Phục Ma Thần Cái tựa như giận không chịu nổi, nói lớn :

- Tại sao lại không phải là ngay bây giờ chứ?

Lung Tuyết đạo nhân mở lớn mắt nhìn vị Bang chủ, cười lớn :

- Lão hóa huynh không thấy đã gần ngày “Hoàng Sơn vũ hội” mà làm như vậy là không phù hợp sao?

- Ý đạo huynh là sợ võ lâm đồng đạo chê cười chúng ta, bảo rằng chúng ta sợ lão Đông Kiếm lại giành chức “Thiên Hạ Vô Song Kiếm” nên gây chuyện quấy phá!

Lung Tuyết đạo nhân gật đầu cười nói :

- Không sai, nói tóm lại nửa tháng không phải dài như mười lăm năm, nếu chúng ta chỉ sợ ý hành động không đúng lúc thì để tiếng cười cho thiên hạ...!

Phục Ma Thần Cái tựa như đã bị thuyết phục bởi lời nói của Lung Tuyết đạo nhân, lúc ấy hạ giọng hỏi :

- Lão hóa ta đến bây giờ cũng không biết có nên đem tin này nói cho mẫu thân nó biết hay không, đạo huynh thấy thế nào?

Lung Tuyết đạo nhân thờ dài nói :

- Tốt nhất lúc này chưa nên nói, đây là một tin mà bà ta không chịu đựng nổi.

Tiểu Bình từ nãy đến giờ thút thít khóc, nước mắt giàn giụa không thôi, lúc ấy chen vào nói :

- Tin này mà đến tai mẫu thân chàng chẳng khác gì tiếng sét đánh ngang tai thì làm sao chịu nổi!

Nói rồi hai tay cứ bung mặt thồn thức.

Tiểu Man Ngưu thấy nàng khóc tội nghiệp, không hiểu nghĩ thế nào mà lại bước lên trước mặt nàng cười lên “hi hi” nói :

- Chào cô nương, không nên thương tâm như thế, Tiểu Man Ngưu này dám đảm bảo với cô nương là Hoàng sư huynh không thể chết!

Tiểu Bình nghe xong lời này, tuy không tin tưởng gì lắm nhưng ít nhiều gì cũng đã làm cho nàng còn nhiều hy vọng trong lòng, liền hỏi :

- Thực vậy chứ? Làm sao người biết?

Phục Ma Thần Cái ngược lại sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn Tiểu Man Ngưu lên giọng cảnh cáo :

- Tiểu Man Ngưu, lão hóa ta tâm thần đang bán loạn mà ngươi trong lúc này không biết phân biệt cát hung chó trách ta!

Tiểu Man Ngưu nụ cười biến mất ngay trên môi, hướng về sư phụ cung kính thưa :

- Sư phụ, hãy nghe đệ tử giải thích, đệ tử tuyệt không có một lời nói đùa nào?

Phục Ma Thần Cái “hừ” một tiếng rồi mặt nhiên không nói. Nguyên từ sau khi Hoàng Bác lão ta nhận Tiểu Man Ngưu làm đệ tử, lão rất thương yêu hẳn ta, thấy hẳn cung cúc tận tụy, phép tắc lễ độ, trí tuệ lại thông minh xuất chúng, trong lòng lão đã nhiều lần nghĩ sẽ chọn hẳn làm người truyền nhân chính tôn. Lúc này chỉ vì đang buồn rầu nên mới cảnh cáo hẳn một câu như vậy, khi nghe hẳn nói vậy lão ta cũng có ý muốn nghe lời giải thích của hẳn, bởi vậy lúc này lão ta không đồng ý, cũng không trở lại chỉ im lặng.

Tiểu Man Ngưu thấy thần thái sư phụ biết là người đã ưng thuận cho mình nói, liền quay sang Tiểu Bình bắt đầu nói :

- Chuyện phải kể lại từ đầu cho cô nương nghe, tháng chín năm vừa rồi sau khi hai vị sư phụ ăn “Thiên Niên Lục Linh Chi” do Hoàng sư huynh gửi đến phục hồi công lực trở lại. Khi ấy chúng ta bốn người cùng đến Ngũ Long sơn mục đích để hiệp trợ cho Hoàng sư huynh, nhưng chúng ta đã đến chậm năm ngày và kết quả là khi đến thạch động “Tiên Cơ Vô Khó” đã bị khai quật lấy đi, sau đó khi hạ sơn hỏi lão tiều phu kia thì biết được Hoàng sư huynh hóa trang thành một gã tiều phu lên núi.

Lúc ấy chúng ta không nghĩ là Đông Kiếm đã từng có mặt tại Ngũ Long sơn, nên lại nghĩ Hoàng sư huynh hiển nhiên đắc thủ được “Tiên Cơ Vô Khó” và đã trở lại Kim Lăng chờ hai tháng mà vẫn không thấy Hoàng sư huynh trở lại, lúc ấy mới nghĩ trong chuyện này đã có vấn đề!

Sư phụ lúc ấy đã phát động đệ tử toàn bang tỏa ra đi dò hỏi, tìm kiếm. Chúng ta trở lại Lỗ Tây một lần nữa, dọc đường thăm hỏi thì biết được một tin là trước đó hai tháng có người ở Lỗ Tây đã nhìn thấy Đông Kiếm và Bạch Mục Ma, mà Đông Kiếm lại bị thương trên vai phải bằng bó tùm lùm. Vì sao lão ta bị thương? Không còn nghi ngờ gì nữa lão ta nhất quyết đã động thủ cùng Hoàng sư huynh và lão ta thụ thương, chính từ sự kiện này mà chúng ta đã từng tụ tập nhiều người kéo nhau lên Ngũ Long sơn, trở lại hang động lục tìm cẩn thận và đến khi chiếc cầu treo ngang qua Ngũ Long hà phát hiện ra vết máu khô, điều đó chứng minh là Hoàng sư huynh đã động thủ cùng với Đông Kiếm và Bạch Mục Ma.

Chỉ cần phân tích lực lượng hai bên lúc ấy thì chúng ta có thể thấy rằng Hoàng sư huynh phải yếu thế hơn, vậy mà đã thương được Đông Kiếm tất cũng phải trả giá...! Có hai giả thiết, một là sư huynh đã bị đánh rơi xuống sông, và hai là sư huynh tự lượng sức, có chủ ý tự nhảy xuống. Sau đó chúng ta lại đã phát động người toàn bang dò hỏi theo Ngũ Long hà ra tận đến biển, nhưng vẫn không hề biết chút tin tức gì. Cô nương có biết hiện tượng của một người, nếu bị chết dưới nước như thế nào không?

Tiểu Bình lắng nghe một hồi, vẫn chưa thấy một dấu hiệu gì sáng sủa tự dung lại bị hỏi một câu, liền đáp không cần suy nghĩ :

- Bị cá ăn chứ gì?

Tiểu Man Ngưu lắc đầu nói :

- Không, ở sông làm gì mà có giống cá lớn đến nổi trong ba ngày lại ăn hết chứ?

Tiểu Bình hơi tức giận, nói ngang :

- Thì ba ngày ăn không hết, há sáu ngày cũng không hết sao chứ?

Tiểu Man Ngưu xua tay cười nói :

- Nghe tôi nói đây, cô nương có lẽ chưa hề nhìn thấy người chết sông, thông thường một người chết sông thì sau ba ngày sẽ phải nổi lên mặt nước, đầu tóc bập bênh như ma trôi! Bởi vì lúc ấy thân thể người ấy sẽ phình trương lên tròn như một quả cầu, chỉ cần lấy một cái cây chọc nhẹ một cái là “bụp” xẹp xuống ngay tức thì...!

Tiểu Bình nghe đến đó chịu không nổi nữa quay mặt đi nơi khác vừa buồn vừa tức khóc lớn lên, nói :

- Hừ! Ta biết ngay ngươi nói những lời tầm bậy!

Tiểu Man Ngu thấy Tiểu Bình khóc cũng sợ bị sư phụ rủa, nên liếc nhìn Phục Ma sư phụ một cái thấy người vẫn không có biểu hiện gì, liền nói tiếp :

- Bây giờ cô hãy nghe tôi nói tiếp, giả như Hoàng sư huynh gặp chuyện không may như vậy, từ đầu nguồn Ngũ Long sơn là một quãng dài đến mấy trăm dặm lại thêm cư dân sống hai bên dòng sông không ít, thế mà thử hỏi tại sao họ không hề nhìn thấy một xác chết trôi sông nào? Chỉ một điểm này thôi cũng đủ để cho Tiểu man Ngu này đảm bảo với cô nương là Hoàng sư huynh tuyệt đối không chết!

Tiểu Bình nghe đến đó thì ngừng khóc, ấp úng nói :

- Đây thì cũng chỉ mới là giả thiết chàng không rơi xuống sông, còn những giả thiết khác như...

Nàng không dám nói ra ý nghĩ trong lòng mình, lúc này như chàng đã bị Đông Kiếm sát hại bằng một thủ đoạn khác hoặc ở một địa điểm khác, nàng cứ mỗi lần nghĩ về một khả năng là trong lòng đau lên như cắt.

Tiểu Man Ngu hiểu ý nàng muốn nói, liền tiếp lời ngay :

- Tôi hiểu ý cô nương, nhưng cô nương nên biết mấy tháng nay đệ tử Cái bang mấy trăm người đều tỏa lũng khắp vùng Lỗ Tây không để sót một góc hang nào, thậm chí chúng ta còn đến những ngôi mộ nào có nhiều khả năng là khai quật lên xem ngay! Kết quả vẫn là một con số không, điều đó chứng tỏ khả năng khác khó có thể xảy ra!

Tiểu Bình thả hai tay đang úp trên mặt xuống, mắt nhìn Tiểu Man Ngu nói :

- Vậy người nói thực sự thế nào?

- Chỉ có hai khả năng, Hoàng sư huynh sau khi thoát khỏi bọn Đông Kiếm và Bạch Mục Ma đã ẩn thân tại một nơi nào đó để nghiên cứu bí kíp trong “Tiên Cơ Vô Khố” và một khả năng nữa là giống như sư phụ cô vừa nói là sư huynh đã tìm đến “Vô Danh lão nhân”...

Tiểu Bình vừa nghe nhắc đến bốn chữ “Vô Danh lão nhân” liền nghĩ đến tình địch của mình “Thu Tuyền” bất giác bĩu môi cười nhạt :

- Hừ! Nếu vậy thì tốt lắm!

Tiểu Man Ngu nghe Tiểu Bình nói một câu như vậy không biểu ra chuyện gì, nhưng thấy thần thái của nàng đã ổn định trở lại, lúc ấy hướng mặt về đám huynh đệ Cái bang, cười nói lớn :

- Những điều tôi nói cũng chỉ mới nói thôi, bây giờ chúng ta phải hành động như thế nào để cứu Hoàng sư huynh quý sư huynh đệ!

Lời nói này vừa dứt đệ tử Cái bang toàn chúng đã nghe thấy những tiếng reo hò nhao nhao lên, Phục Ma Thần Cái không hiểu gã tiểu đệ tử của mình làm trò gì nữa bất giác mặt ngạc nhiên nói :

- Tiểu Man Ngu, người làm trò hư huyền gì vậy chứ?

Tiểu Man Ngu liếc mắt nhìn sư phụ cười một cái, rồi quay lại nói lớn :

- Huynh đệ, mang gã...

Lúc ấy từ phía sau đám đệ tử Cái bang nhiều tiếng la ó vang lên, thoáng chốc đã thấy một gã thanh niên mặt đen sì bị hai đệ tử Cái bang giải lên trước mặt mọi người. Tiểu Man Ngu liền xuất chỉ điều vào huyệt Kiên Tĩnh và Bối Du khiến gã cả người đơ ra như khúc gỗ, tuy nhiên ngũ khiếu vẫn hoạt động bình thường.

Tiểu Man Ngu đẩy gã ra ngã xuống đất rồi vẫy tay thị ý cho mấy gã hóa tử trở lại vị trí. Thoạt, chàng ta quay mặt hướng về phía sư phụ cung kính thi lễ nói :

- Sư phụ, bây giờ xin thỉnh mệnh sư phụ!

Phục Ma Thần Cái vừa thấy cảnh ấy mặt hiện nét kinh dị, đưa mắt nhìn gã gian tế đang quỳ xuống dưới đất một hồi, rồi lại nhìn Tiểu Man Ngu hỏi :

- Tiểu Man Ngu, người làm sao phát hiện ra?

Tiểu Man Ngu đắc ý toét miệng cười nói :

- Điều này thực ra không có gì ghê gớm lắm! Đệ tử biết tin tức Cái bang chúng ta tới nay tụ tập ở núi này nhất định sẽ lọt vào tai Đông Kiếm cho nên đệ tử đã dặn dò huynh đệ phải cẩn thận chú ý. Thật đúng y, gã gian tế này hóa trang thâm nhập vào, nhưng không may cho hắn là hắn đã hóa trang quá tồi chỉ biết giả mặt, còn đầu tóc thì lảng mướt như vậy...!

Phục Ma Thần Cái nghe vậy “A” lên một tiếng rồi đưa mắt nhìn đầu tóc của gã ta, mới hiểu hết ra.

Lung Tuyệt đạo nhân nhìn Phục Ma Thần Cái cười kha kha nói :

- Lão hóa huynh, đệ tử này của lão huynh thực tình mà nói còn tinh linh hơn lão huynh nữa đó nha!

Phục Ma Thần Cái tự mình cũng nhận ra điều đó, trong lòng thấy rất vui lại nhìn Tiểu Man Ngu nói :

- Hào, vậy thì bây giờ do ngươi thăm vấn hấn, lão hóa ta ngồi đây làm hoàng thượng

Tiểu Man Ngu ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh gã gian tế lớn tiếng hỏi :

- Ê, lão huynh, ngươi có phải là một trong những “Hắc Huê kiếm thủ” của Vô Song bảo không?

Gã thanh niên không mở miệng, mắt nhắm nghiền lại biểu thị gã ta hôm nay đã lọt vào tay Cái bang rồi thì muốn giết cứ giết, tuyệt không khai nửa lời!

Tiểu Man Ngu cười hi hi đưa tay vạch mặt gã ta ra, nói lớn :

- Hấn là ngươi muốn nên mùi vị đáng cay rồi mới chịu nói, phải vậy không?

Gã thanh niên mặt đen vẫn nhắm kín, nghiêng răng ngậm miệng im như thóc, Tiểu Man Ngu gật gật đầu nói :

- Khá lắm! Nhưng ngươi không biết rằng Tiểu Man Ngu ta học võ công bắt đầu bằng môn “Phân Cân Thổ Cốt”.

Nói rồi Tiểu Man Ngu liền dựng gã ta ngồi dậy, đồng thời xuất chỉ kinh điểm tiếp vào huyệt “Thoát Hân”, phút chốc trên trán gã thanh niên mồ hôi đổ xuống như mưa, cả người gã ta run lên cầm cập tựa như sắp chết cứng đến nơi!

Chưa đầy một tuần trà, gã thanh niên nước mắt nước mũi ràn rụa đổ ra liên tục, gã ta chịu không nổi nữa hét lên như thú bị chọc tiết :

- A.. a... a...! Ta nói... ta nói!

Tiểu Man Ngu xuất chỉ giải huyệt, cười nói :

- Ngươi thấy chưa, đây chỉ mới là nửa chiêu đầu thôi nha!

Thanh niên mặt thảm hại, người vẫn còn run nhẹ nói :

- Ta... ta nói xong, ngươi... phải thả ta ra ngay

Tiểu Man Ngu gật đầu :

- Được, ngươi có phải là Hắc Huê kiếm thủ của Vô Song bảo không?

Thanh niên mặt tái nhợt, nhìn lão liên giọng run run :

- Đúng, tại hạ gọi là Chân Dung..

Tiểu Man Ngu vui lên, cười nói :

- Hào, hỏi một đáp hai, ai phải ngươi tới đây?

- Tổng quản nội viện “Nhất Kiếm Kinh Thần” Vạn Sâm Thanh.

Tiểu Man Ngu lại hỏi tiếp :

- Có phải lão ta muốn ngươi đến đây để do thám xem Hoàng Bác có trở về hay không, đúng không?

Thanh niên mở miệng ra định trả lời tiếp đột nhiên rú lên một tiếng hãi hùng, toàn thân ngã xuống giật nảy như cá, hai mắt lờ lờ ra rồi chưa đầy một phút cả người ngừng giật, mắt đứng tròng chết tốt!

Sự việc xảy ra hết sức nhanh và đột ngột, Tiểu Man Ngu là người đứng trực tiếp với gã mà cũng không nhận ra có kẻ đột nhập âm thầm gã như thế nào?

Nhưng đây hiển nhiên quá rõ là sát nhân diệt khẩu.

Tiểu Man Ngu hét lên :

- Ái, chuyện này là sao chứ!

Lúc ấy đã thấy bảy vị trưởng lão Cái bang nhún mình rời khỏi chỗ ngồi lao vào bóng đêm..

Lại có tiếng ai đó trong đám Cái bang đệ tử la lớn lên :

- Tiểu Man Ngu, có địch nhân!

Toàn cảnh phút chốc nháo nhào lên, Tiểu Man Ngu cùng sư phụ, Tiểu Bình và Lung Tuyết đạo nhân cũng rời khỏi chỗ chạy theo hướng mấy vị trưởng lão vừa phóng người đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hoàng Sơn Kiếm Hội

Những tia nắng mặt trời phá tan màn đêm..

Cứ thường kỳ năm năm một lần, vào ngày mồng năm tháng năm (tết Đoan Ngọ) quần chúng võ lâm lại tụ tập đến đây tham gia “Hoàng Sơn kiếm hội” tranh nhau ngôi vị “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách”

Hoàng Sơn nằm ở Tây bắc huyện An Vệ, xưa có tên là Bắc Khòa sơn mạch núi kéo dài từ Tiên Hà lĩnh đến đây. Trong Hoàng Sơn có đến ba mươi sáu ngọn núi lớn nhỏ, cao thấp khác nhau tùy theo từng hình thế và địa danh chúng có tên gọi khác nhau.

Ngọn núi Thi Tín cao nhất trong Hoàng Sơn, cao đến độ mà khi lên đến đỉnh núi thì thấy mây chỉ nằm vây quanh lưng chừng núi, trùng trùng lớp lớp mây trắng đùn nhau vờn vờn nhìn như một mặt biển trông thật ngoạn mục.

Dọc theo sườn núi, có thể thấy ngay nhiều kỳ hoa dị thảo theo bốn mùa đưa hương. Nhưng có một loại cây khiến người chợt thấy phải cảm kích trong lòng ngay vì tuổi tác và các hình dáng cổ quái như trong cảnh thần tiên đó là loài cổ tùng. Tùy theo từng thế vách đá mà chúng tự uốn lượn mình một cách tự nhiên để cổ một sự phù hợp một cách hết sức ngẫu nhiên, và ở đó thỉnh thoảng người ta còn có thể thấy những đàn hạc trắng bay về tụ tập, thật là một cảnh không có ở nơi thứ hai vậy!

Lúc này trời chỉ vừa sáng, chừng tới giờ mảo mà trên ngọn Thi Tín này đã thấy tụ tập quần hùng rất đông, dễ có đến hai trăm người.

Điều này thật có trái thường so với mười tám lần kiếm hội trước, do vì năm trước “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách” Âu Dương Trường đã từng tuyên bố tên toàn võ lâm giang hồ là “Hoàng Sơn kiếm hội” năm nay không giới hạn trong phạm vi “Kiếm thuật”. Lại đem hai chữ “Kiếm hội” đổi thành “Võ hội”. Đó chính là nguyên nhân tại sao kiếm hội lần này nhân vật trên võ lâm lại tụ tập đông khác thường như vậy!

Tuy nhiên cũng phải nói thêm một điều, nguyên nhân trên cũng không hẳn đã là nguyên nhân chủ yếu để kiếm hội hôm nay đông như vậy. Vì thử hỏi trên hai trăm người ấy thì có được bao nhiêu người đủ hùng tâm vung kiếm trước thiên hạ tranh đoạt “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách”?! Mà còn một nguyên nhân sâu xa khác là Vô Song bảo mấy năm gần đây đã gây nhiều thù hận với các nhân vật bạch đạo, vậy thì dám bảo đảm ngày kiếm hội hôm nay sẽ không xảy ra chuyện bất ngờ?!

Cứ xem tình hình hiện tại mà nói, thì các nhân vật giang hồ võ lâm đang có mặt tham gia có thể chia ra thành ba nhóm.

Một nhóm là của Vô Song bảo mà Đông Kiếm cầm đầu, nhóm này ngồi trong chiếc lán tre phía đông, dưới Đông Kiếm thứ đến gồm cả Hắc Bạch song ma đại hộ pháp, Thiếu bảo chủ Âu Dương Thừa Kiếm, Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương, rồi đến sáu vị “Bạch Bính kiếm sĩ” và một số nhân vật giang hồ đầu nhập Vô Song bảo như Thiên Phong đạo nhân, “Ngũ Độc giáo chủ” Xa Ngọc Phụng, “Song Thủ Phiên Thiên” Hường Bách Xuyên, “Kim Tiên Xuyên Thạch” Mạc Cùng Bắc, ngoài ra còn có một số Hắc Huê kiếm thủ đứng dàn hai bên phục tùng, tổng cộng là hai mươi bốn người, là nhóm ít nhất trong ba nhóm. Vậy mà bọn họ không một người nào trên mặt không tỏ ra thái độ oai hùng, cao ngạo tựa như lần này bọn họ đến dự “Hoàng Sơn kiếm hội” với cương vị một người làm chủ và nắm chắc trong tay ngôi vị “Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách” vẫn thuộc về Vô Song bảo!

Đối diện với bọn họ, lán tre phía tây là nhóm của “Thiên Diện Quái Tử” Tát Tam Tinh, Thiếu Lâm Huê Tâm Thượng Nhân, Bắc Chương, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi và Phục Ma Thần Cái. Thứ đến có Chương môn Thiếu Lâm Ngộ Liễu hòa thượng, Chương môn Võ Đang Bạch Vũ chân nhân, Chương môn Côn Luân Thiết Kiếm đạo nhân, Chương môn Hoa Sơn Vân Trung Long Ẩn, Chương môn Không Động “Mãn Thiên Tinh Đầu” Ứng Nam Thiên, rồi đến Trúc Lâm tam duật, Long Tuyền Ân Sĩ, Tái Hoa Đà Trầm Cửu Thi, Tiểu Di Lạc quái hòa thượng, ngoài ra còn có một số cao thủ đệ tử của các môn phái như bảy vị trưởng lão Cái bang... Và cuối cùng là năm vị thiếu niên nam nữ có Châu Tiểu Bình, Thượng Quan Thu Tuyền, Tiểu Man Ngu và một đôi tình lữ Trùng Trọng Xương, Đàm Tẩu Hoa. Bọn họ có tất cả là hai mươi sáu người thực lực không kém gì Vô Song bảo, tuy nhiên thần sắc trên mặt bọn họ ai cũng nặng nề trầm trọng biểu hiện có phần không ổn định!

Nhóm cuối cùng là nhiều nhất, ở trong chiếc lán phía nam, hơn một trăm năm mươi người tuy đông nhưng thành phần lại rất hỗn tạp, đủ loại nhân vật trên giang hồ quái kiệt. Trong đó đáng chú ý là “Đạt Ma Thần Kiếm” Ân Công Đạt, “Thiên Nhai Cô Kiếm” La Vương Phảng, thê tử của Nam Quyển Trương Đại Nương, đi theo bà còn có Tiểu Đới Lập Ông Kim Sơn trên lưng đeo chiếc trống, rồi nhân vật mới xuất hiện giang hồ gần đây như Bạch nương nương Hoa Nguyệt Kiều... và nhiều nhân vật giang hồ khác...

Cứ đi theo những người hiện diện như vậy thì thấy rõ tất cả những nhân vật danh tiếng trên toàn võ lâm giang hồ đều tề tựu đầy đủ, nhưng cũng như những lần Kiềm Hội trước, kiềm hội sẽ khai mạc đúng vào giờ Thìn như vậy phải còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới bắt đầu. Bởi vậy trong ba chiếc lán tre lớn các nhóm tụm lại thành những nhóm nhỏ nói chuyện bàn tán xì xầm không dứt, toàn trường chỉ nghe tiếng “ông ông...” như hợp chợ!

Tiểu Bình trong lòng càng đến giờ khai hội càng sốt ruột, hoang mang. Lúc đó thấy không khí đông người khó thở, nàng liền đứng dậy, đi lui sau lán, đưa mắt ngóng trời trong đầu suy nghĩ miên man: “Chàng nếu hôm nay không đến...! Trời ơi! Thật khủng khiếp...! Ta nguyện theo chàng...!”

- Bình thư thư!

Tiểu Bình đang chìm trong dòng suy nghĩ bỗng nhiên nghe có tiếng gọi phản ứng tự nhiên quay mặt liếc nhìn thì thấy Thu Tuyền, liền quay phắt lại không nhìn cô ta, giọng lạnh như băng :

- Hừ! Ai là Bình thư thư của ngươi chứ!

Thu Tuyền mắt ngấn lệ :

- Xin cô chớ giận, tôi muốn nói chuyện với cô...

Tiểu Bình cười nhạt :

- Còn gì mà nói nữa chứ?

- Thu Tuyền hai hàng nước mắt từng giọt từng giọt lăn trên má :

- Nửa năm nay tôi mãi theo gia gia lên ở Tuyết Sơn, nên thực không hề biết tin tức chàng mất tích lâu như vậy...

Tiểu Bình nhún vai, giọng chua ngoa :

- Như vậy lại không tốt hay sao? Ngươi chính phải nên như thế...

Thu Tuyền đang đau khổ trong lòng, lại nghe Tiểu Bình đay nghiến như vậy càng thêm buồn tủi khóc sụt sùi, cả người run run nói :

- Cô nhẫn tâm nói ra những lời như vậy, nếu chàng nghe được thì nghĩ ngay cô không thương chàng!

Tiểu Bình đột nhiên quay người lại, nước mắt trào ra tức giận nói :

- Ngươi đi ngay đi! Thực tình mà nói, lần ấy ta với chàng đi Ngũ Long sơn nếu không gặp mặt ngươi thì làm sao gặp cảnh éo le như hôm nay!

Thu Tuyền gật đầu, tự oán trách mình :

- Đúng, cô nói đúng, bởi vậy bây giờ tôi rất hối hận. Hôm đó đúng ra tôi không nên lưu mảnh giấy lại...

- Hừ! Hiện tại hối hận thì làm gì được chứ! Cứ làm như là ngươi sắp cô quả đến nơi...

Giọng Tiểu Bình châm chọc chua cay, Thu Tuyền mặt đỏ lên tức giận nói qua nước mắt :

- Cô không cần nói lời ấy, cứ để mà xem, nếu như hôm nay chàng quả thực không đến thì tôi đã có cách tự xử lý mình!

Tiểu Bình lau khô nước mắt, mặt hơi sừng ra nói :

- Ngươi muốn tự mình thế nào chứ?

Thu Tuyền ngẩng mặt giàn giụa nước mắt lên, giọng kiên nghị nói :

- Tôi sẽ xuống tóc xuất gia, suốt đời làm ni cô!

Tiểu Bình so vai về xem thường :

- Quá kém!

Thu Tuyền ngó người ra, ngơ ngác hỏi :

- Cô nói tôi quá kém!

Tiểu Bình cao ngạo cười nhạt nói :

- Đương nhiên! Nói cho ngươi biết cũng không hại gì, hôm nay nếu như chàng không đến thì ta sẽ lập tức nhảy xuống Ngũ Long hà theo chàng!

Thu Tuyền mở tròn hai mắt cả kinh :

- Không, cô không nên làm như vậy để chàng thêm buồn lòng!

Tiểu Bình nước mắt lại trào ra, cắn môi nói :

- Thôi được, muốn nhảy thì chúng ta cùng nhảy!

Tiểu Bình lau nhanh nước mắt, nhú mồm xông lên một bước nói :

- Không được, nguoi đi mà làm ni cô!

Thu Tuyền ngược mắt nhìn nàng một cái rồi cúi xuống nói :

- Tại sao cô lại hận tôi đến như thế chứ?

Chúng ta không thể đối xử với nhau tốt hơn sao?

Tiểu Bình trầm ngâm không đáp, hốt nhiên có người vừa chạy đến reo lên :

- Châu Tiểu Bình, cô khỏe chứ?

Tiểu Bình quay mặt lại nhìn, thì ra đó là Âu Dương Lan, tôn nữ của “Đạt Ma Thần Kiếm” Ân Công Đạt mà lần trước khi bị sóng đánh dạt vào hoang đảo cô đã gặp. Tiểu Bình khi ấy vui lên, gật đầu nói :

- Khỏe, khỏe...!

Âu Hương Lan cười thẹn thùng, không dám nhìn nàng đưa mắt ngược lên nhìn trời nói :

- Ta vừa rồi ở trong đám quần hùng mới nghe họ nói người ấy của nguoi bị Đông Kiếm sát tử, đúng vậy không?

Tiểu Bình lại nghe nhắc đến chàng, hai hàng lệ lại lăn ra :

- Đến bây giờ vẫn chưa thấy, mười phần thì đến tám là thực!

Âu Hương Lan thở dài một hơi nảo ruột :

- Hoàn cảnh ta cũng chẳng sáng sủa gì, nguoi của ta chẳng hề thấy một tung tích gì, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều...

Cô ta nói chưa hết bỗng nghe phía đầu trường nhiều tiếng reo hò, la ó vang rần lên. Cả ba thiếu nữ cố nén nỗi thương tâm quay nguoi chạy nhanh trở lại chiếc lán tre phía tây xem chuyện gì vừa xảy ra.

... Đới Lập Ông vừa chạy vừa cười khanh khách, Tây Dao thì mặt giận dữ rượt đuổi theo sau, vừa chạy vừa chửi rủa um sùm :

- Tặc họ Ông kia, con mẹ nguoi...! Sao nguoi dám giết chết đệ tử của ta chứ, nó có thù oán gì với nguoi! Hôm nay ta sẽ giết...

Nam Quyền chạy như bay, miệng vẫn cười hềnh hếch :

- Đồ đệ của nguoi, nguoi dạy không nghiêm để hán nửa đêm lại đi giết chết ba phú gia, không đập chết hán đi còn để làm gì chứ?

Tây Dao đuổi theo sát, quát :

- Nguoi giỏi thì đứng lại, hôm nay lão phu sẽ đánh nguoi tới cùng!

Nam Quyền nghe vậy đột nhiên dừng phắt nguoi lại, thu nụ cười mặt trầm xuống nói :

- Đánh thì đánh, họ Ông ta sợ gì chứ?

Tây Dao dừng chân lại cách lão ta ngoài hai trượng, thờ gấp mấy hơi sau đó ánh mắt đầy hung quang quắc lên nhìn chăm vào Nam Quyền, chân tiến lên từng bước một.

Chỉ thấy lão ta mỗi lần tiến lên một bước liền để lại trên mặt đất vết lõm sâu vài phân cũng đủ biết lão ta đã giận đến cực độ, vận khí trụ tức quyết sát tử đối phương tức khắc!

Lúc ấy trong lán phía nam, Tiểu Đới Lập Ông nhảy phắt ra, tháo chiếc trống trên lưng xuống, đeo trước bụng, hai tay thủ sẵn hai chiếc dùi rồi mới đưa mắt nhìn cha của mình là Nam Quyền Đới Lập Ông chủ lệnh.

Nam Quyền trụ khí ngưng thần nhìn Tây Dao, bỗng nhiên quát lên :

- Đánh!

Tiếng quát vừa dứt, Tiểu Đới Lập Ông cử dùi đánh liên tục vào mặt trống phát ra những tiếng “bùng... bùng... bùng...” nghe đến đỉnh tai nhức óc! Cũng vừa lúc ấy, hai lão già mặt đã đối nhau chỉ cách chừng bốn bước bắt đầu xuất thủ.

Tây Dao gầm lên trong tiếng trống vung hữu chưởng đánh đến trước ngực Nam Quyền, cuồng phong mãnh liệt ào ào cuốn tới.

Nam Quyền tựa như có ý trực tiếp nghênh chiêu nên không hề né tránh, vung chưởng liên tiếp, Tây Dao thấy vậy liền biến chiêu từ chưởng sang trào khoát tay nửa vòng chộp vào uyển mạch đối phương...

Nam Quyền chẳng kém, rút nhanh tay phải về, tay trái phóng chỉ điểm vào huyệt Đan Trung, Tây Dao trả đòn...

Bọn họ ra chiêu cực nhanh và mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt mà đã liên tiếp mỗi bên xuất ra ba chiêu, phải tinh mắt lắm mới nhìn kịp từng chiêu một của bọn họ.

Chưởng, chỉ, trào, nã phóng ra liên tục, tiếng xé gió rít lên hòa với tiếng trống của Tiểu Đới Lập Ông tạo nên một đấu trường sôi động quyết liệt.

Đã ngoài mười chiêu cuồng mãnh như hổ báo tranh lâm, vậy mà một điều làm cho tất cả mọi người lúc ấy đang hiện diện phải hãi kinh tột độ khi xem trận đấu giữa hai võ lâm quái kiệt này, đó là dù đã hơn mười chiêu động thủ mà bộ tấn của họ chưa hề di động trên mặt đất, kể cả một phân!

Đột nhiên vào lúc đó trong lán phía đông, năm tiếng thanh la giống lên vang dội kéo dài không dứt “Boong... boong... boong... boong... boong...”

Giờ Thìn đã đến, Hoàng Sơn kiếm hội thứ mười chín bắt đầu!

Nhất Kiếm Kinh Thần Vạn Sâm Thanh từ trong lán bước ra, chấp tay về bốn hướng xá xá mấy cái rồi cất giọng nói lớn :

- Quý vị chú ý, Hoàng Sơn kiếm hội lần này do đã có quyết nghị thay đổi thành võ hội, do vậy anh hùng hào kiệt trên toàn võ lâm đều có thể tham gia. Hiện tại, giờ Thìn đã điểm, Võ hội bắt đầu, vậy xin toàn thể hãy giữ trật tự nghiêm túc!

Nam Quyền lúc ấy phóng luôn song chưởng bức Tây Dao thoái lui hai bước rồi tự mình cũng nhảy lùi mấy bước, lớn tiếng nói :

- Lão Mễ, ngươi tốt nhất nên để giành sức lại, ta còn nhớ rõ năm trước lời ngươi nói là sẽ thách đấu với Âu Dương lão nhi tại Hoàng Sơn võ hội hôm nay!

Tây Dao nhận đồ đệ của mình là Từ Hoa Lang Quân Đơn Phi Vân bị Nam Quyền đánh chết, cuồng nộ lên đến tột đỉnh không còn nghĩ gì đến lời nói năm trước. Lúc ấy xông lên mấy bước hét lên :

- Ngươi đến đây, lão phu hôm nay phải động thủ với ngươi đến một mất một còn mới thôi!

Đông Kiếm bấy giờ đang ngồi trong lán phía đông, thấy tình hình như vậy liền đứng lên, lớn tiếng nói :

- Mễ Tư Đạt, nếu ngươi không giữ quy luật ở đây, thì hãy mau xéo khỏi núi này ngay!

Thanh âm không lớn, nhưng lại hàm chứa công phu khiến cho tất cả trên hai trăm người hiện diện đều nghe rất rõ.

Tây Dao càng nóng hơn, quay người chỉ thẳng vào mặt Đông Kiếm quát :

- Ngươi ra đây! Lão phu cũng giết chết ngươi luôn!

Đông Kiếm sắc mặt trầm lại, quay đầu nói nhỏ vào tai Hắc Đầu Lâu đang ở bên cạnh vài câu. Chỉ thấy Hắc Đầu Lâu gật đầu mấy cái rồi nhún mình vọt ra đến trước mặt Tây Dao, đưa tay chỉ vào mặt lão cười nói :

- Mễ Tư Đạt, thì do chúng ta khai mạc Võ hội vậy, phải qua được cửa ải lão phu, ngươi mới được vào vòng đấu sâu hơn! Hắc... hắc...

Tiếng cười của Hắc Đầu Lâu càng làm cho Tây Dao điên tiết, lúc ấy lão ta như một con cuồng hổ, chỉ chực vồ lấy đối phương bất kể là ai. Không nói nữa lời, vận hết mười hai thành công lực vung song chưởng lên bổ mạnh vào giữa ngực Hắc Đầu Lâu, đồng thời phát ra một tiếng gầm nghe đến rợn người!

Hắc Đầu Lâu không ngờ Tây Dao lại ra tay hung bạo như vậy, chỉ thoáng ngạc nhiên nhưng lão ma vẫn không kinh sợ, xông lên một bước, lưỡng thủ cùng vung lên với toàn công lực bình sinh...

“B...i...n...h...” một tiếng như trời giáng, bốn luồng chưởng phong của hai đối thủ thượng thặng quái kiệt võ lâm chạm trực tiếp vào nhau...

Toàn đấu trường cát bụi bay lên mù mịt, phải đến vài phút sau mới tàn hết dần, lúc ấy mới nhìn thấy rõ hai đối thủ đứng yên bất động, mặt trắng bệch ra... Tây Dao bỗng nhiên lao đảo về sau hai bước, kiếm không nổi miệng phun ra một vòi máu tươi rồi ngã xuống đoạn mệnh đương trường!

Lại thấy Hắc Đầu Lâu mặt đang trắng bệch, đột nhiên đen sẫm trở lại, hai bên khóe môi rỉ ra hai dòng máu bầm đen xi... cả chiếc đầu lão lúc ấy mới thấy

rõ như một chiếc đầu lâu đen. Hai chân khuyu xuống rồi cũng ngã lăn trên đất tất thở tức thì!

Hai cái chết xảy ra trong cái nháy mắt, trong đám quần hùng không ít, vừa lúc ấy trong đám đông Bạch Mộc Ma vọt ra, lão ma bé Hắc Đầu Lâu lên đỉnh quay về lán, chợt mắt nhìn thấy Tây Dao đang nằm trên đất, liền phát tay phát ra một cổ kinh chuông vào lão ta.

Nam Quyền lúc ấy đứng gần đó thấy mọi chuyện, liền vung tay phát ra chuông lực cản lại chuông kinh Bạch Mộc Ma, rồi xia tay vào lão ta quát lớn :

- Tà Văn Thần, mặt ngươi ngày càng dày hơn!

Tà Văn Thần nhân hận Tây Dao mà bồi thêm một chuông, thấy không thành mặt lão bất giác đỏ lên, vừa chạy vào lán vừa nói :

- Lập Ông, ngươi chó chạy, lão phu mang người vào rồi sẽ tính với ngươi!

Nam Quyền nheo mắt lại xem thường nói lớn một tiếng “Hảo”, rồi cũng bé Tây Dao lên chạy vào lán phía nam.

Lát sau đã thấy bọn họ hai người đứng đối mặt nhau trên đấu trường, thần sắc ai cũng hung dữ trầm lạnh, hai cái chết vừa rồi đủ cho bọn họ hiểu muốn mình sống mà đối phương chết thì phải sử dụng đấu pháp thế nào?

Cả hai thận trọng tiến lên từng bước một, cả đấu trường im phăng phắc... chỉ còn ngoài năm bước... cả hai chuẩn bị ra chiêu... không khí căng thẳng và chứa đầy tử khí!

Đột nhiên không khí im lặng bị phá tan bởi một tiếng lướt gió, từ lán tây vị Thiếu Lâm Huệ Tâm Thượng Nhân lướt ra đấu trường đến giữa hai đấu thủ, mắt nhìn Nam Quyền nói :

- Ông lão thí chủ, lão nạp đã từng cùng lão ta giao đấu mấy lần mà bất phân thắng bại, hiện tại trận đấu này nhường lại cho lão nạp, được chứ?

Nam Quyền thở nhẹ một hơi, thần thái giãn ra trầm ngâm một lúc nói :

- Không có vấn đề gì, chỉ cần lão ma đồng ý!

Huệ Tâm Thượng Nhân lại quay sang nhìn Bạch Mộc Ma nói :

- Văn đại hộ pháp, đương nhiên là không sợ lão nạp rồi đúng không?

Bạch Mộc Ma chuyển ánh mắt trên mặt thượng nhân, cười khục khục trong họng nói :

- Chớ nhiều lời thối tha, muốn chết thì qua đây!

Nam Quyền nghe vậy liền cười ha hả... rồi chấp tay sau lưng quay người thoái lui.

Huệ Tâm Thượng Nhân và Bạch Mộc Ma bắt đầu vận công chuẩn bị bắt đầu, nhưng chính vừa khi ấy thì từ phía ngoài hẻm núi vọng lại một tiếng hú dài, rồi tiếp theo là một lam y thanh niên lướt người nhanh vào đấu trường, chàng ta dừng chân lại bên Huệ Tâm Thượng Nhân liền phục người quỳ xuống, dập đầu hai cái nói :

- Sư thúc tổ, tội nghiệt đệ tử nặng nề, xin hãy để đệ tử lập công chuộc tội!

Huệ Tâm Thượng Nhân không nhận ra người này là ai, thần sắc mê hoặc thì vừa lúc ấy trong lán phía tây, Ân Hương Lan đang ngồi bên Tiểu Bình vùng đứng dậy chạy nhanh ra, nước mắt dàn dụa la lên :

- Thiên Long... Thiên Long!...

Nguyên Huệ Tâm Thượng Nhân là một lão tăng cao niên nhất còn tồn tại trong Thiếu Lâm, mười mấy năm nay vị lão tăng này bế môn bất xuất nên số chúng nhân đệ tử sau này không biết mặt, nhưng mọi chuyện trong phái thì vẫn được thông báo đầy đủ trước khi đến đây, lúc này nghe vị cô nương này gọi tên “Thiên Long” liền nhớ ra gã chính là phản đồ nghiệt súc từng tiếp tay cho Vô Song bảo sát hại nhiều cao tăng Thiếu Lâm.

Lúc ấy nộ khí đột khởi, liền vung tay lên định chop vào đầu gã ta.

Ân Hương Lan thấy vậy liền la lên một tiếng, vội nhanh chân đến ôm chầm lấy Thiên Long, lấy người mình che chàng ta lại! Vừa khóc vừa nói :

- Không! Không! Chàng không sai, xin lão tăng đừng giết chàng..

Hoặc Thiên Long từ từ đứng dậy, nhìn người yêu sung sướng, rồi ghé sát tai nàng nói nhỏ mấy câu. Thoạt nhìn Huệ Tâm Thượng Nhân nghiêng mình cung kính nói :

- Sư thúc tổ, nếu quả như đệ tử tội đáng chết thì xin hãy để đệ tử chết trong tay địch nhân vậy.

Huệ Tâm Thượng Nhân trầm ngâm nhìn gã một hồi, “hừ” một tiếng, không nói nửa lời phát tay áo quay người đi vào.

Bạch Mục Ma thấy Huệ Tâm Thượng Nhân bỏ vào, liền cười nói :

- Lão tăng, ngươi nhỏ gan rồi phải không?

Huệ Tâm Thượng Nhân không thèm quay đầu, cứ vừa đi vừa nói :

- Văn đại hộ pháp xin cứ cho nó toại nguyện trước, rồi lão nạp sẽ ra tiếp ngay.

Hương Lan lúc ấy vừa nghe Thiên Long nói nhỏ mấy câu, mặt bỗng vui tươi rạng rỡ lên, gật gật đầu mấy cái quay người đi vào lán đến ngồi trở lại bên Tiểu Bình nhỏ to gò đó...

Hoắc Thiên Long đã nắm trường kiếm trong tay, chỉ vào Bạch Mục Ma nói :

- Lão ma đầu, ngươi dám tiếp ta vài chiêu chứ?

Nên biết, Hoắc Thiên Long khi còn trong Vô Song bảo chỉ là một tay Hắc Bính kiếm thủ, là hạng thấp nhất sau cả Bạch Bính kiếm sĩ, chứ đừng nói gì đến Đại hộ pháp Hắc Bạch song ma. Chính điều này khiến Bạch Mục Ma thấy không phải lẽ, lão ta cười khinh bỉ rồi quay người trở vào lán đến trước mặt Nhất Kiếm Âm Huyết Bốc Mộng Dương cười nói :

- Bốc giáo luyện, ngươi từng chỉ dạy cho hần ta kiếm thuật, bây giờ ngươi ra dạy hần ta đi.

Nhất Kiếm Âm Huyết cười đứng dậy bước ra đấu trường, tay nắm thanh Bạch Bính kiếm chỉ vào mặt Thiên Long, giọng bẻ trên :

- Thiên Long, lại đây!

Thiên Long ngửa mặt lên trời cười mấy tiếng lớn, rồi đột nhiên chỉ thấy người chàng ta lay động nhẹ, ánh kiếm hoa lên như một ánh chớp cực nhanh rồi ngưng lại và biến mất giữa ngực Bốc Mộng Dương...

Lúc ấy chỉ thấy Bốc Mộng Dương tay kiếm chỉ vừa kịp đưa lên nửa vòng rồi khựng lại ở đó, mắt đứng tròn trắng dã chứa đầy vẻ kinh ngạc, máu từ ngực tuôn ra xối xả... Lão ta chết mà không kịp hiểu ra điều gì?

Trên hai trăm nhân vật võ lâm không ai bảo ai, đều đứng dậy mắt mở to, há hốc không kịp nhìn gã Hoắc Thiên Long vô danh tiểu tốt này từ đâu đột nhiên xuất ra một kỳ chiêu tuyệt diệu như vậy?

Cả đấu trường im phăng phắc để đến vào phút, rồi bất giác những tiếng “Ồ... ồ...” trỗi lên biểu lộ vừa thán phục, vừa kinh ngạc và cũng không khỏi sự kinh sợ...

Đồng Kiếm mặt biến sắc, đứng sững lại... Nếu lúc này lão ta không tận mắt chứng kiến Hoắc Thiên Long ra tay, một chiêu mà sát tử một vị đứng đầu trong Bạch Bính kiếm sĩ của Vô Song bảo.

Lão đưa mắt nhìn sững Hoắc Thiên Long một lúc, rồi định cử bộ bước ra, hốt nhiên Âu Dương Thừa Kiếm tiến nhanh lên trước mặt lão nói :

- Cha, đề nghị từ thử xem!

Hoắc Thiên Long rút kiếm ra khỏi ngực Bốc Mộng Dương, cả người lão đổ xuống như một khúc cây, vừa khi ấy Âu Dương Thừa Kiếm ra đến...

Đột nhiên lúc ấy từ trong lán tây một bóng thiếu nữ vọt cao lên ba trượng rồi đáp xuống đấu trường miệng la lớn lên :

- Bước ra ngay nhanh! Ngươi còn trốn đến bao giờ nữa chứ?

Cô ta là ai?

Tiểu Bình!

Cô ta vừa nói câu ấy với ai? Toàn trường hơn hai trăm người ngơ ngác đưa mắt nhìn xung quanh tứ phía tìm kiếm...

Vừa lúc ấy hơn hai trăm cặp mắt chỉ nhìn thấy đúng một vệt sáng vàng sáng lên trên nền trời, phi nhanh tựa như làn khói, tuyệt không thể nhìn ra đó là một bóng người! Phải đến khi bóng vàng đứng lại hần người ta mới nhận rõ đó là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, thân vận lam y nhưng bên ngoài khoác tấm áo choàng sắc vàng, lưng đeo trường kiếm, phong cách oai nghi khiến người ta vừa thoát nhìn đã thấy cảm phục!

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Ân Cừ Tận Giải

Tiểu Bình mừng đến phát khóc, chạy lại nhào đến người chàng, giọng run run trong nước mắt :

- Nếu lúc này không phải đồng người thì người biết tay ta...!

Bắc Chuông Phục Ma Thần Cái, Trường Bạch Tuyết Phiêu Phi và Thượng Quan Thu Tuyền cũng vọt người ra theo ngay, đồng reo lên :

- Hải nhu, người làm chúng ta phải lao đao!

Không nói chúng ta cũng biết chàng là ai...? Hoàng Bác!

Chàng vội quỳ xuống bái hai bái nói :

- Sư phụ, đệ tử biết là sư phụ sẽ khổ tâm tìm kiếm đệ tử. Chỉ vì là nửa năm qua Đông Kiếm cũng không ngày nào tìm kiếm đệ tử để đoạt Tiên Cơ Vô Khố nên đệ tử đành phải ẩn thân cho đến ngày hôm nay mới thật an toàn...

Phục Ma Thần Cái nghe vậy vui mừng hỏi lại :

- Người thật đoạt được Tiên Cơ Vô Khố?

Hoàng Bác gật đầu :

- Rồi sau đó bị Đông Kiếm liên thủ với Bạch Mộc Ma đánh rơi xuống Ngũ Long hà.

Thu Tuyền xen vào hỏi giọng quan tâm :

- Chàng thụ thương chứ?

Hoàng Bác nhìn nàng cười khổ nói :

- Đúng vậy, mà lại rất trầm trọng, bị nước cuốn trôi đến mấy dặm, may mà còn có người cứu vớt!

Phục Ma Thần Cái vội hỏi :

- Ai cứu người?

Hoàng Bác chỉ tay vào Hoắc Thiên Long cười nói :

- Trước đây đệ tử có lần cứu vị này, bây giờ đến lượt vị ấy cứu lại đệ tử. Đúng là gieo dưa được dưa, gieo cà được cà!

Lung Tuyết đạo nhân liếc mắt nhìn Thiên Long nói :

- Gã ta cũng đi Ngũ Long sơn?

Hoàng Bác lắc đầu :

- Không, vị ấy ẩn cư bên Ngũ Long hà, đánh cá mưu sinh.

Phục Ma Thần Cái lại hỏi :

- Chiêu kiếm vừa rồi gã ta sát từ Bốc Mộng Dương là người dạy cho hắn?

Hoàng Bác gật đầu :

- Đúng vậy, đó là Càn Khôn Nhất Kiếm, của Thiếu Lâm Hoàng Quang đại sư!

Chàng nói xong, nhoèn miệng cười với nhị vị sư phụ và Thu Tuyền, Tiểu Bình. Thoạt quay người tiến đến trước cha con Đông Kiếm.

Ch con Đông Kiếm từ lúc thấy chàng đã biết Hoàng Sơn võ hội hôm nay tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng với bọn họ. Bây giờ ngôi vị Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách không những không giữ lại được mà đến tính mạng cũng không dám chắc bảo toàn!

Thử nghĩ coi, chỉ bằng vào một chiêu Càn Khôn Nhất Kiếm mà một gã vô danh tiểu tốt như Hoắc Thiên Long đoạt ngay tính mạng của Bốc Mộng Dương thì huống gì là chàng chứ?

Âu Dương Thừa Kiếm vừa nhìn thấy Hoàng Bác xuất hiện, trong lòng bất giác đột khởi nổi lên cảm giác ghê sợ, tay đang lăm lăm định đánh với Hoắc Thiên Long liền dừng lại ngay.

Hoàng Bác đến trước mặt bọn họ dừng chân lại, nhìn bọn họ gật đầu mấy cái cười nói :

- Xin hỏi Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách, kiếm hội vẫn tiếp tục chứ?

Đông Kiếm mặt trơ ra không hề có một biểu ý, nói sáng giọng :

- Đương nhiên! Người muốn thế nào?

Hoàng Bác cười sang sảng nói :

- Vậy thì bây giờ tại hạ xin trước hết lãnh giáo lệnh lang, đúng như lời giao ước trước đây!

Lão ta chưa hiểu thế nào thì Âu Dương Thừa Kiếm bị kích nổi nóng, lao người lên trước vung kiếm đâm nhanh tới trước ngực chàng ngay!

Thật là một lối tấn công hiểm độc trong lúc tỷ kiếm, ra chiêu thần tốc trong lúc địch thủ kiếm chưa nắm trong tay, hiểm thì cực hiểm nhưng chỉ có loại hạ lưu giang hồ mới sử dụng! Vậy mà lúc này đường đường là một Thiếu bảo chủ, con của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách lại ra tay như vậy!

Khi ấy toàn trường thấy vậy đã có nhiều người đứng dậy la lên về cấm phần và không ít người thót dạ lo cho tính mạng chàng...

Nào ngờ, chỉ nghe “keng” một tiếng, một ánh vàng sáng lóe lên trong ánh mặt trời, cả người Âu Dương Thừa Kiếm dạt mạnh về phía sau hai trượng ngã dài xuống đất, lại thấy Hoàng Bác trong tay nắm thanh Hoàng Long kiếm tự bao giờ, và vừa xuất ra một chiêu đắc thủ, đã bại Âu Dương Thừa Kiếm!

Tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ xảy ra trong nửa cái chớp mắt, toàn trường tuyệt nhiên không ai nhìn thấy được dù chỉ là động tác rút kiếm ra khỏi vỏ của chàng, kể cả Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách!

Hoàng Bác thoáng cái đã đến sát bên người Âu Dương Thừa Kiếm, mũi kiếm từ từ đâm xuống ngực gã...

Đột nhiên lúc ấy bên tai chàng nghe tiếng truyền âm vang lên rất rõ :

- Hoàng Bác, chớ quên rằng nó là nhi tử độc nhất thân già...

Hoàng Bác sức nhớ, trong đầu chấn động mạnh, đảo mắt nhìn lên cao một vòng, thoát cúi đầu thờ dài thâu kiếm lại quay người bỏ đi trở lui...

Nhưng vừa quay người đi được hai bước, chàng nhận ra từ trong ánh mắt của Hoắc Thiên Long lộ vẻ kinh hoàng tột độ, linh tính báo cho chàng biết có chuyện... Không nghĩ ngờ gì nữa!

Chàng cả người khụy nhanh xuống trên gối, quay phắt người, Hoàng Long kiếm lóe lên lần thứ hai...

Âu Dương Thừa Kiếm rú lên một tiếng thảm thiết, cả cánh tay đang nắm chắc thanh kiếm rơi lăn lóc trên đất, gã ta ngã lộn về phía sau, từ đoạt cụt máu tuôn ra xối xả...

Hoàng Bác đứng dậy, sắc mặt trầm xuống nhìn Âu Dương Thừa Kiếm lộn lộn kêu thảm thương trên đất. Chàng nghĩ lại câu nói vừa rồi bất giác cảm thấy bất nhẫn, hồ thẹn cúi đầu!

Nguyên là khi thấy chàng quay người bỏ đi, Âu Dương Thừa Kiếm đã tâm vẫn còn liên vọt đứng nhanh dậy đâm kiếm vào lưng chàng, bởi vậy khi Hoàng Bác vừa khụy chân xuống thì vừa lúc mũi kiếm lướt qua đầu chàng, và một chiêu kiếm kỳ diệu đã tiện mất cánh tay gã ta.

Vừa lúc chàng cúi đầu trầm mặt, hốt nghe một tiếng gió, rồi một bóng người toàn thân vận lam bào, mặt trùm kín vuông vải cũng màu lam lướt nhanh xuống, bé bỏng Âu Dương Thừa Kiếm rồi vọt biến mất dạng!

Đó chính là Âu Dương phu nhân, bà ta nghe tiếng rú của Thừa Kiếm liền vọt nhanh xuống cứu gã đi mất.

Đông Kiếm tận mắt chứng kiến từ đầu đến giờ, thấy cảnh nhi tử của mình bị Hoàng Bác chặt đứt cánh tay, rồi tiếp đến ái thê của mình đến cứu nhi tử đi... Lão ta đứng lặng người, bao nhiêu cảm xúc dâng lên trong lòng lão khiến mặt lão thay đổi sắc liên tục...

Phải một lúc thật lâu, lão ta cất giọng trầm ngâm nhìn Hoàng Bác hỏi :

- Hai chiêu kiếm pháp vừa rồi có phải nằm trong tuyệt học của Tiên Cơ Vô Khố không?

Hoàng Bác gật đầu, giọng lãnh đạm :

- Không sai, chiêu thứ nhất là Kinh Thiên Nhất Kiếm, chiêu thứ hai là Nhất Kiếm Giải Thiên Sầu - một nhất kiếm giải ngàn sầu hận!

Đông Kiếm sầm mặt, nụ cười nặng nề trên mặt lão càng thấy rõ nội tâm lão hoang mang tột đỉnh, lão bước đến cúi người lượn nhanh Thất Hồng kiếm của con mình lên, từ từ nói :

- Vậy thì đến đây, lão phu xin chúc mừng người trước, vì người sẽ là một kẻ trẻ nhất từ gần trăm năm nay đoạt ngôi vị Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách.

Hoàng Bác hốt nhiên nhớ lại những câu viết trên vách đá trong thạch động ở Ngũ Long sơn khi chàng vào lấy Tiên Cơ Vô Khố, những chữ ấy lúc này như hiện rõ lên trước mắt chàng :

... Đòi người như huyền mộng, địa vị danh vọng phút chốc cũng tiêu tan...

Chàng đứng sững một hồi lâu, cảm thấy khó xử. Lúc sau chàng quyết định nhìn lão ta nói :

- Ta không mong điều đó, chỉ muốn biết sự thật về bí mật của cha ta. Nếu ngươi nguyện nói ra hết thì ta lập tức thoái lui ngay!

Đông Kiếm hơi bất ngờ, nhưng rồi hốt nhiên lão ta ngửa mặt lên trời cười một tràng dài ha ha ha..., cuối cùng nói :

- Sao lại như vậy? Được, lão phu cho ngươi nguyện ý. Đó là chuyện trước khi Hoàng Sơn kiếm hội lần thứ mười sáu, lão phu vô tình phát hiện ra cha ngươi trong người có Du Long thần kiếm. Lão phu vì không muốn để ngôi vị Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách bị đoạt nên đã ngầm ra tay hạ độc ha ha...

Hoàng Bác xộc lên một bước, hỏi nhanh :

- Ngươi đã hạ độc cha ta như thế nào?

- Độc được! Một loại độc được mà tuyệt không thể có thuốc giải, ha ha ha...

Hoàng Bác nghe lão ta nói hoàn toàn khớp lời của vị Quái nhân “Trùm khăn đỏ”, lúc ấy trong lòng bị thương không tả nổi, vung kiếm muốn xông vào ngay, chợt nhớ ra điều gì lại thôi, về lạnh lùng hỏi :

- Vậy vị quái nhân “Trùm khăn đen” dưới Vô Để cốc là ai?

Đông Kiếm thâu nộ cười lại, trừng mắt nhìn chàng quát :

- Tiểu tử, ngươi sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết lão ta là ai!

Hoàng Bác mặt đầy nộ khí, liền tức nói :

- Ngươi không dám nói ra người ấy là ai, điều đó đủ chứng minh lời ngươi vừa nói là giả dối..

Các thớ thịt trên mặt Đông Kiếm giật giật liên hồi, cười gằn :

- Ngươi nếu muốn lão phu nói ra cho ngươi nghe một lời an ủi thì lão phu có thể nói dối vậy!

Hoàng Bác không thể kìm chế nổi nữa liền hét lên một tiếng cực lớn vọt người tới trước, Hoàng Long kiếm vung lên xuất một chiêu Thiên Nguyên Nhất Kiếm trong Tiên Cơ Vô Khố, nhằm Đông Kiếm công vào.

Đông Kiếm gần mấy mươi năm nay chưa hề thêm được một thế kiếm cao diệu nào nữa, lần này trước mắt lão Hoàng Bác xuất một chiêu kiếm khiến cả người lão khựng lại, ánh kiếm hoa lên tạo ra hàng trăm kiếm ảnh hư hư thực thực, biến hóa khôn lường, bao trùm hết toàn thân lão không có một kẽ hở!

Lão đã từng xưng danh Thiên hạ Vô Song Kiếm suốt gần ba mươi năm, mỗi lần lão vung kiếm là đầu rơi máu chảy, thiên hạ chỉ nghe danh là cũng đã khiếp hồn!

Vậy mà giờ đây, lão không thể nhận ra được trong vô vàn kiếm ảnh này đâu là thực, đâu là giả để ra chiêu đối phó!

Thoái lui ư?

Không! Thiên hạ Vô Song Kiếm mà phải thoái lui trước chiêu kiếm đầu tiên của đối thủ ư?

Đông Kiếm sau giây sững người quyết định rất nhanh, để bảo toàn liên nghiến răng vung Thất Hồng kiếm lên, xuất ra một chiêu Lôi Điện Giao Gia trong Nhân Điện thập tam kiếm, một gia độc môn kiếm pháp ghê gớm chiêu đối địch.

Chỉ nghe tiếng kiếm rít lên trong gió, rồi “k...e...n...g” một tiếng, Đông Kiếm trụ người không nổi lão đảo thoái lui liên tiếp ba bước, thanh kiếm vụt khỏi tay tựa như bị hút theo thanh Hoàng Long kiếm bay vút lên không cao đến mấy trượng rồi rơi nhanh xuống..

Lại nói cả người Đông Kiếm lão đảo về sau, vô ý vấp đá ngã xoài xuống đất, đúng lúc ấy thanh kiếm của lão cũng vừa rơi xuống ngay người lão. Mũi kiếm khi chỉ còn cách ngực lão vài phân thì Hoàng Bác đã nhanh quét một kiếm đánh bật thanh kiếm ra ngoài, không thì Đông Kiếm bỏ mạng tức thời!

Điều này khiến cho nhiều người trong đấu trường ngạc nhiên... Đột nhiên tiếng nói trầm trầm như từ Địa ngục vọng về :

- Sao ngươi không để hấn ta tiết mạng đi!

Hoàng Bác hơi sững người, không hiểu tại sao vừa rồi lại định giết chết lão ta rồi lại ra tay cứu lão ta!

Thoạt thấy thì nghịch lý vô cùng, rất là mâu thuẫn.

Nhưng “nhân chi sơ, tính bản thiện”, chính lòng nhân trong con người chàng đã thắng hận thù!

Hoàng Bác quay người lại thì mặt chợt sững, kinh ngạc vô cùng. Trước mắt chàng cách ngoài ba trượng một khối đen, hay nói đúng hơn là một quái nhân, toàn thân trùm kín mít tấm chắn đen, chỉ chừa ra một khuôn mặt già nua gầy gò và hai bàn chân trần... Lão ta: Quái nhân trùm khăn đen dưới động không đáy!

Chàng “A” lên một tiếng, vọt về phía ấy chừng một trượng, máu trong người dần nóng lên, tim đập nhanh, vội hỏi :

- Lão, thực ra lão là ai?

Lúc này quần hùng vỗ lăm từ trong ba lán đã dồn ra hết, họ tự nhiên không ai bảo ai đứng thành vòng tròn vây quanh xem chuyện.

Đông Kiềm vừa thấy quái nhân trùm khăn đen, mặt biếng ra trắng bệch nhảy phóc lên la lớn :

- Về ngay! Về ngay! Hãy về với ta!

Quái nhân trùm khăn đen tựa như không nghe thấy tiếng Đông Kiềm, nhìn Hoàng Bác nói :

- Nghe đây, lão phu chính là Thần Kiềm Phân Quang Âu Dương Bình, Tiêu Dao Nhu Hiệp Lang Cảnh Như và Thiên Hạ Vô Song Kiềm Khách Âu Dương Trường...

Đông Kiềm người như bóng lửa nhảy dựng lên quát tháo :

- Văn hộ pháp! Ném! Ném!

Hoàng Bác nghe lão ta la vậy liền nhớ ra Hắc Bạch song ma trước đây đã đoạt trong tay Tây Dao cây Cửu U Bạch Cốt Lôi, lúc ấy phát hoảng hét lớn lên :

- Chư vị hãy cẩn thận, Bạch Mục Ma sẽ ném Cửu U Bạch Cốt Lôi!

Đám quần hùng nghe vậy hỗn loạn, chạy táo tác lên, thoái nhanh về phía sau, bỗng chính lúc ấy một tiếng rú lên thê thảm phía đám đông, mọi người dạt ra thì thấy Bạch Mục Ma mắt trợn tròn, miệng phun ra máu tươi, rồi từ từ khụy ngã xuống chết tốt!

Bên cạnh lão ma đầu lại xuất hiện một quái nhân... trùm khăn đỏ! Người mà trước đây đã nhiều lần giúp cho Hoàng Bác.

Trong tay lão quái nhân nắm cây Cửu U Bạch Cốt Lôi, điều đó chứng tỏ người ấy mới vừa ra tay hạ thủ, đoạt lấy Cửu U Bạch Cốt Lôi cứu quần hùng.

Quái nhân trùm khăn đỏ Thần Kiềm Phân Quang Âu Dương Bình thấy quái nhân trùm khăn đỏ cũng đột nhiên xuất hiện bỗng cất giọng ngửa mặt lên trời cười ha ha ha... một tràng kéo dài về khoải chí, thoạt đưa tay vẫy vẫy người ấy nói :

- Ha ha ha...! Ngươi cũng hãy đến đây! Lão phu biết rõ là ngươi đến hiện tại vẫn chưa hiểu rõ bệnh hủi của mình là do đâu mà có! Ha ha ha...

Quái nhân trùm khăn đỏ quả nhiên nghe xong mặt biến sắc cứ bước đi tới...

Không ít quần hùng lúc ấy vừa nghe hai tiếng bệnh hủi đã hoảng la lên, khi thấy quái nhân bước tới liền ủa nhau chạy, né tránh nhường đường.

Chính lúc ấy, Đông Kiềm Âu Dương Trường hú dài một tiếng, vọt người lên không mấy trượng rồi nhằm vực núi phía đông đâm đầu xuống...

Thần Kiềm Phân Quang Âu Dương Bình đôi mắt quắc lên lạnh lùng nhìn theo bóng Âu Dương Trường, thịch trên mặt máy động một trận, khi nghe tiếng rú thê thảm của Đông Kiềm lịm tắt dưới vực thăm lão ta cười nhạt nói :

- Chết đi thì tốt hơn! Quý sứ nhân gian...

Rồi lão ra quay lại nhìn vào quái nhân trùm khăn đỏ và Hoàng Bác nói :

- Hào, bây giờ lão phu sẽ nói cho các ngươi nghe một câu chuyện, câu chuyện này có lẽ đã bị nhiều người trong thiên hạ quên bẵng cả rồi, là vì lão phu năm xưa chỉ lưu lại trong ký ức người ta chỉ có một điểm, mà điểm đó không liên quan gì đến võ lâm...

Phục Ma Thần Cái này giờ chăm chú theo dõi, lúc ấy chen vào hỏi một câu :

- Đó có phải là chuyện của lão trượng năm xưa kết hôn cùng Hàng Châu nhất đại danh cô Nhiếp Âu Khanh đúng không?

Âu Dương Bình đôi mắt loáng sáng lên rồi trở lại bình thường nói :

- Không sai, bây giờ đã có người nhớ đến người ấy thì ta cũng không cần phải miêu tả lại dung nhan tuyệt sắc như thế nào nữa. Chỉ biết rằng chúng ta kết hôn trước không ít những cặp mắt dị nghị! Ha ha ha... nghĩ lại mới thấy thiên hạ đa đoan, chúng ta kết hôn với nhau sau ngày ta tham gia Hoàng Sơn kiếm

hội lần thứ năm, sau đó chúng ta đưa nhau về định cư ở Bắc Ung Đảng sơn, những ngày tháng êm đẹp của chúng ta trôi qua nhanh cho đến một ngày có gã thanh niên đầu to xông vào quấy nhiễu, lúc ấy ái thiếp của ta vừa có thai hai tháng. Các người có biết gã thanh niên ấy là ai không?

Âu Dương Bình dừng lại nhìn quanh tất cả mọi người một lượt ý như chờ xem có ai lên tiếng trả lời không? Hoàng Bác nhân trước đây có lần nghe Vô Danh lão nhân (Thiên Diện Quái Tử Sát Tam Tinh) nói qua là lão ta phát hiện ra thi thể, kiếm phổ và cả huyết thư của Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Khuất Tín nên lúc ấy nghe Âu Dương Bình hỏi vậy biết là lão ta muốn nói đến Khuất Tín, chàng liền lên tiếng :

- Có phải lão muốn nói là Thiên Hạ Vô Song Kiếm Khách Khuất Tín?

Âu Dương Bình dừng ánh mắt trên mặt Hoàng Bác vẻ thoáng gật gật đầu nói :

- Không sai chút nào, lão ta chính sư phụ của cha người, người biết lão ta hiện tại trốn ở đâu không?

Hoàng Bác cúi đầu thờ dài :

- Đã chết từ lâu...

Âu Dương Bình thần sắc chợt biến, nói lớn :

- Người biết vì sao mà chết không?

Hoàng Bác thoáng do dự rồi cắn răng nói :

- Chính lão ta ám thị trùng độc hại lão ta!

Âu Dương Bình thật bị bất ngờ, “Á” lên một tiếng nói :

- Vậy người biết Du Long thần kiếm của cha người từ đâu mà có?

Hoàng Bác lúc ấy bắt đầu dần dần biết về nguyên nhân cái chết của phụ thân mình, trong ngực nóng lên nói :

- Khuất Tín lưu kiếm phổ lại trong động là do cha ta tìm ra, lại nói trong di thư có viết rõ người nào tìm thấy nó sẽ là truyền nhân Kiếm Thánh.

Âu Dương Bình kinh ngạc thật sự, ngẩng đầu cười nói :

- Ha ha ha, đầu mới gọi là đèn trời soi sáng. Ta lại không ngờ chỉ một con trùng nhỏ như vậy mà lại giết chết lão ta, mà vẫn cứ nghĩ lão còn trên đời này.

Hoàng Bác tiến lên một bước giọng phấn khởi :

- Bây giờ thì ta đã biết rõ tất cả, Khuất Tín nhân vì muốn chiếm đoạt ái thiếp của lão mà đã ngầm hại lão nhiễm bệnh hủi, khiến cho phu thê lão phải cách ly nhau, và sau đó lão cũng ngầm dùng trùng độc hại chết lão ta. Nhưng vì không biết lão ta có chết hay không, nên khi thấy thân phụ ta xuất hiện trên giang hồ lão đã nghĩ là Khuất Tín vẫn còn trên đời để rồi không ngần ngại ngầm gây nhiễm bệnh hủi cho cha ta, nhằm bức Khuất Tín lộ diện, đúng không?

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Không sai, lão phu không hề hối hận về điều này, bởi vì lão phu không biết được lão ta đã chết.

Hoàng Bác giận lên, hỏa khí thượng xung, tay nắm chặt kiếm, nhưng cố kìm lại hỏi :

- Còn một điểm ta vẫn chưa hiểu, là tại sao Âu Dương Trường nhi tử của lão lại biết Du Long thần kiếm?

- Đó là vì Khuất Tín khi được vợ ta đã lộ xuất ra, hứa truyền lại cho bà ta...

Hoàng Bác đã rõ hết ngọn nguồn, lúc ấy trầm lãnh bước lên, vung kiếm chĩa vào ngực lão ta nói :

- Hào, người đã làm khổ cha ta thì bây giờ ta phải giết chết người!

Âu Dương Bình thoái lui theo bước chân tiến tới của chàng, cười nhạt nói :

- Lão phu cũng chẳng thiết sống, nhưng tuyệt không phải chết trong tay người!

Hoàng Bác nhú mày trong lòng giận sôi lên tựa như không còn nén nổi nữa, tay kiếm run lên...

Đột nhiên một tiếng quát trầm nhỏ vang lên :

- Ngừng tay!

Hoàng Bác liếc mắt thì thấy quái nhân trùm khăn đỏ, hốt nhiên vọt người lên không vừa phóng đi, đồng thời vừa nói trở lại :

- Hải nhi, mọi cừu hận đều khỏi từ sự hiểu nhầm, người không có lý do gì sát hại người...

Lúc ấy mọi cừu hận thương ghét tợ như tiêu tan theo giọng nói trầm vọng ấy vào hư không!

Vô Danh lão nhân đột nhiên vọt người chạy ra, gọi lớn :

- Túy Hiên! Túy Hiên...

Hoàng Bác thất sắc vội vọt người phóng theo, gào lên :

- Cha, cha, cha...

Quái nhân trùm chặn đờ chính là Hoàng Ảnh kiểm khách Hoàng Túy Hiên thân pháp như điện lướt nhanh vượt qua đỉnh Thi Tín, Hoàng Bác cũng không chậm một tấc, vừa thi triển thân pháp phóng theo vừa khóc.

Bọn họ phụ tử hai người một chạy một đuổi theo như hai làn khói một đỏ một vàng, vượt qua không biết đã bao nhiêu đỉnh núi...

Qua một thời gian lâu, quái nhân trùm chặn đờ hốt nhiên dừng chân lại vừa đứng ngay một mỏm đá bên dưới là vực thẳm sâu hun hút.

Lão quay phắt người lại quát :

- Đứng lại! Người chi cần bước tới là ta nhảy xuống ngay!

Hoàng Bác dừng chân quỳ sụp người xuống, nước mắt như mưa nói :

- Cha, vì sao phải vậy chứ?

Hoàng Ảnh kiểm khách thanh âm tắc nghẽn cổ họng :

- Phụ thân... người hủ... không thể... không thể quay... về!

Hoàng Bác khóc nức lên không thành tiếng nói :

- Nhưng chat biết mẫu thân người ngày đêm mong mỏi cha trở về, cha không đau lòng sao?

Hoàng Ảnh kiểm khách nén mãi vẫn không trụ nổi, nước mắt trào ra khóc lớn lên :

- Nói lại... với mẹ người... ta không thể...

Hoàng Bác nói trong tức tưởi :

- Cha, cho dù thế nào cha cũng phải trở về gặp mẫu thân một lần, để người được thấy cha...

Hoàng Ảnh kiểm khách lắc đầu :

- Không, bệnh của ta đã đến lúc biến dạng con người ta, thật gớm ghiếc...

Hoàng Bác vừa dập đầu xuống đất vừa méo mào nói :

- Không đúng, không đúng... tuyệt đối không đúng! Xin cha hãy trở lại...

Hoàng Ảnh kiểm khách lắc đầu, ghì nước mắt lại nói :

- Không được, ta chính muốn để cho mẹ người thủy chung luôn giữ mãi ấn tượng đẹp về ta, người nếu còn bức bách ta thì ta nhảy xuống đây ngay.

Lão nói đến đó dừng lại, thờ dài sóng sườn não nuốt rồi nói tiếp :

- Thế nhưng trong thời gian gần đây ta đã phát hiện ra một loại trùng độc gọi là Yết Dung, dùng nó ngâm rượu uống có thể chữa được bệnh hủi. Chỉ cần một ngày bệnh ta thuyên giảm ta nhất định sẽ trở về!

Hoàng Bác thấy cha kiên quyết như vậy, không biết làm thế nào cứ gục mặt khóc không thôi.

Hoàng Ảnh kiểm khách từng bước từng bước đi men theo mỏm đá nói :

- Hãy tin ta, chỉ cần ta bệnh tình thuyên giảm ta sẽ lập tức trở lại ngay. Đồng thời người cũng giúp ta tìm độc trùng Yết Dung đó, nó rất dễ nhận ra vì trên thân nó có bốn chân mềm nhỏ lại xò ra như vây cá... Cứ mỗi năm vào ngày này chúng ta sẽ gặp nhau tại đây vậy!

Lão đưa mắt nhìn Hoàng Bác lần cuối rồi nói dứt khoát :

- Hải nhi, ta đi đây, nói với mẹ ngươi ta không lúc nào không nhớ đến bà... Tạm biệt...

Hoàng Bác đưa mắt nhìn bóng cha mình mãi cho đến khi chấm ảnh đỏ ầu mắt hút cuối chân trời đông mới thôi, nước mắt vẫn chưa khô trên má chàng...

Chàng cứ ngồi bất động như vậy, trong lòng đau thương tột độ, nước mắt vẫn chảy... không biết đã bao nhiêu lâu thời gian, hốt cảm thấy có người từ phía sau đặt nhẹ tay lên vai mình.

Chàng quay đầu lại chỉ thấy Thu Tuyền giọng trĩu mến an ủi :

- Bác ca ca, chàng không nên thương tâm như vậy. Lão bá bá nói rất đúng, bệnh của người dễ lây nhiễm, cần phải cách ly với mọi người, nhưng thiếp tin rằng bệnh của người sẽ có một ngày thuyên giảm, thiếp sẽ giúp chàng đi tìm trùng độc đó, tìm cho đến khi nào được mới thôi!

Hoàng Bác đứng dậy, quay người nhìn nàng cảm kích nói :

- Đa tạ nàng, Thu Tuyền!

Thu Tuyền hai má ửng hồng, cúi đầu không nói, trong lòng biết bao yêu thương chàng dâng trào không thể hốt thành lời...

Lúc ấy bọn họ hai người đứng đối diện với nhau đến thất thần, không hề để ý có một bóng người vừa lướt đến, chợt nhìn bọn họ thân tình như vậy liền òa khóc lớn rồi quay người vút đi...

Thu Tuyền sực tỉnh giật thót người, liền lay Hoàng Bác nói :

- Bác ca ca, chúng ta nhanh đuổi theo cô ấy!

Hoàng Bác thoáng sững người trước câu nói này, chợt vui lên nói :

- Thu Tuyền, nàng...

Thu Tuyền gạt nhẹ đầu, cười mỉm một cái rồi quay người phóng đi ngay :

- Bình thư thư, Bình thư thư, nhanh trở lại...

- Bình thư thư, Bình thư thư...

- Tiểu Bình... Tiểu Bình...

Tiếng kêu nhỏ dần rồi hòa lẫn vào hư không...

Bạn đang đọc truyện *Vô Song Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.